

Vô Tận Đan Điền

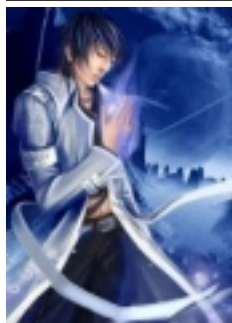
Contents

Vô Tận Đan Điền	3
1. Chương 1: Thiên Địa Tạo Hóa, Vô Hạn Huyết Thống	3
2. Chương 2: Tử Ngộ Ma Cốt Kinh	9
3. Chương 3: Nhiếp Đồng	13
4. Chương 4: Thiên Dục Hoa	16
5. Chương 5: Ẩn Huyết Thống	19
6. Chương 6: Đệ Đệ?	22
7. Chương 7: Hoa Cúc Đóa Khai Mở	25
8. Chương 8: Vô Tu Thảo	27
9. Chương 9: Phiêu Miếu Tiên Tâm Quyết	31
10. Chương 10: Bồng Hình Tuyết Liên	34
11. Chương 11: Giết Sạch	37
12. Chương 12: Liệt Hỏa Đan	40
13. Chương 13: Tam Đại Đan Điền	43
14. Chương 14: Dương Ngạn	47
15. Chương 15: Lừa Gạt (thượng)	49
16. Chương 16: Lừa Gạt (hạ)	52
17. Chương 17: Nhiếp Vũ	55
18. Chương 18: Trà Trộn Vào Phòng Đấu Giá	58
19. Chương 19: Dương Tuấn	61
20. Chương 20: 100 Vạn	64
21. Chương 21: Nghiệm Tư	67
22. Chương 22: Trường Giang Tam Diệp Lăng	70
23. Chương 23: Thái Độ Trần Gia	73
24. Chương 24: Dương Ngạn Nổi Giận	75
25. Chương 25: Phụ Tử Nói Chuyện (thượng)	79
26. Chương 26: Phụ Tử Nói Chuyện (Trung)	82
27. Chương 27: Phụ Tử Nói Chuyện (hạ)	84
28. Chương 28: Sự Việc Đã Bại Lộ	87
29. Chương 29: Chấp Pháp Đội Tối	89
30. Chương 30: Đánh Nhiếp Liêu Tới Bờ	92
31. Chương 31: Tiền Này Của Ai	95
32. Chương 32: Xi Tiêu Thần Búa	98
33. Chương 33: Ta Là Sư Phụ Dương Ngạn	101
34. Chương 34: Ta Là Sư Phụ Dương Ngạn (hạ)	104
35. Chương 35: Gặp Lại Yêu Tộc	106
36. Chương 36: Yêu Hóa	109
37. Chương 37: Ta Chính Là Cái Tên Phế Vật Kia	111
38. Chương 38: Lại Là Chấp Pháp Đội	114
39. Chương 39: Thật Sự Là Muốn Ăn Đòn	116
40. Chương 40: Hồi Sinh Hoa	119

41. Chương 41: Thú Đầu Hồ	121
42. Chương 42: Hoàng Viêm Linh Thạch	124
43. Chương 43	126
44. Chương 44: Hội Nghị Gia Tộc	126
45. Chương 45: Chỉ Hươu Bảo Ngựa	129
46. Chương 46: Chỉ Hươu Bảo Ngựa	131
47. Chương 47: Tiểu Hồ Đầu Thú Biến Dị	134
48. Chương 48: Thiếu Gia! Có Người Tìm Người!	137
49. Chương 49: Lễ Vật Từ Phủ Thành Chủ	140
50. Chương 50: Nhiếp Khiêm	142
51. Chương 51: Hàn Minh Chưởng	145
52. Chương 52: Sát Ý	147
53. Chương 53: Hiệp Ước	149
54. Chương 54: Giết Chết Nhiếp Lăng	152
55. Chương 55: Tâm Tư Lạc Khuynh Thành	154
56. Chương 56:	157
57. Chương 57:	160
58. Chương 58: ‘trang Bức’ Không Cực Hạn	162
59. Chương 59: Mắc Nợ	164
60. Chương 60: Con Rể Phủ Thành Chủ	167
61. Chương 61: Lần Thứ Nhất Niết Bàn Đến	170
62. Chương 62: Bể Quan (thượng)	172
63. Chương 63: Bể Quan (hạ)	174
64. Chương 64: Thành Cương Cảnh Đình Phong	176
65. Chương 65: Tứ Đại Gia Tộc Hội Nghị	179
66. Chương 66: Bí Mật Tấn Cấp Khí Tông	181
67. Chương 67: Lạc Khúc Mộ (thượng)	183
68. Chương 68: Lạc Khúc Mộ (hạ)	185
69. Chương 69: Nhiếp Cường Hẳn Phải Chết	187
70. Chương 70: Toàn Bộ Chết Là Tốt Rồi	190
71. Chương 71: Giết Nhiếp Cường	192
72. Chương 72: Lễ Vật (thượng)	194
73. Chương 73: Lễ Vật (hạ)	196
74. Chương 74: Yêu Linh Phụ Thể (thượng)	199
75. Chương 75: Yêu Linh Phụ Thể (trung)	201
76. Chương 76: Yêu Linh Phụ Thể (hạ)	203
77. Chương 77: Thiên Phú, Đan Điền	205
78. Chương 78: Gia Tộc Sử	207
79. Chương 102: Thân Ảnh Dũng Mạnh Tiến Vào Trong Đầu (thượng)	209
80. Chương 103: Thân Ảnh Dũng Mạnh Tiến Vào Trong Đầu (hạ)	211
81. Chương 104: Truy Tung Sư	213
82. Chương 105: Ngự Tràng Đoản Kiếm (thượng)	215
83. Chương 106: Ngự Tràng Đoản Kiếm (hạ)	218
84. Chương 107: Yêu Sủng Của Ta Mà Các Người Cũng Dám Động?	220
85. Chương 108: La Gia Thần Phong Thành	222
86. Chương 109: Phụ Mẫu (thượng)	224
87. Chương 110: Phụ Mẫu (hạ)	226
88. Chương 111: Cửa Đá Đáy Hồ	228
89. Chương 112: Nhất Tượng Chi Lực	230
90. Chương 113: Phùng Tiêu Khiếp Sợ (thượng)	232
91. Chương 114: Phùng Tiêu Khiếp Sợ (hạ)	234
92. Chương 115: Tế Đàn	236
93. Chương 116: Phùng Tiêu Tấn Cấp	238
94. Chương 117: Mẫu Thân Lạc Khuynh Thành (thượng)	240

95. Chương 118: Mẫu Thân Lạc Khuynh Thành (hạ)	242
96. Chương 119: Hai Người Hung Hăng Càn Quấy	244
97. Chương 120: Ra Tay Giáo Huấn	246
98. Chương 121: Sư Phụ Ta Là Chí Tôn (thượng)	249
99. Chương 122: Sư Phụ Ta Là Chí Tôn (hạ)	251
100. Chương 123: Không Nhọc Người Hao Tâm Tồn Trí	253

Vô Tận Đan Điền

Giới thiệu

với các môn võ học thất truyền không được ai biết đến. Chỉ có Nhiếp Vân sau khi vô tình trọng sinh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-tan-dan-dien>

1. Chương 1: Thiên Địa Tạo Hóa, Vô Hạn Huyết Thống

“Sát! Sát!”

Một tiếng hét to tràn ngập phần nộ, oán hận và không cam lòng, Nhiếp Vân dần dần tỉnh lại.

“Vân nhi, con rốt cục đã tỉnh lại, lần sau cũng không nên dọa mẹ như vậy nữa!”

Vừa mở mắt chợt nghe được một thanh âm nức nở.

Nghe được cái thanh âm này, Nhiếp Vân giật mình, con mắt lập tức trừng tròn xoe, vội vàng quay đầu nhìn sang phương hướng thanh âm vang lên, quả nhiên thấy một nữ nhân trung niên ngồi ở bên giường, hai cái hốc mắt hồng hồng, trong ánh mắt hiện đầy tơ máu, tựa hồ đã mấy đêm chưa chợp mắt.

“Mẹ?”

Nhiếp Vân toàn thân cứng đờ, trong đầu một hồi nổ vang lên, hiện lên một đoạn ký ức.

Bản thân tên là Nhiếp Vân, là một gã có đan điền Huyết Khiếu cảnh đỉnh phong siêu cấp cường giả, thời điểm Yêu tộc xâm nhập, hắn cùng hơn mười vị anh em kết nghĩa tiến nhập đại lục thần bí nhất vạn giới sơn tìm kiếm dấu vết thần linh lưu lại mong tìm được cơ hội đột phá, tìm kiếm một đường sống.

Trải qua nhiều phen nguy hiểm, tại thời không xa xôi ở sâu bên trong quả nhiên phát hiện ra nền văn minh Viễn Cổ lưu lại, lúc bản thân tìm được vô cùng hoan hỷ, còn chưa kịp nhìn kỹ, đã bị một thanh trường kiếm đâm xuyên qua ngực!

Ra tay lại là huynh đệ mình tín nhiệm nhất! Bọn họ rõ ràng đã sớm quy thuận Yêu tộc, lợi dụng mình để tìm kiếm khu di tích này!

Cùng lúc đó Yêu tộc tiến vào nhanh chóng và hung hãn, dưới đại thế Yêu tộc xâm lấn mạnh mẽ, Nhiếp Vân vốn không có khả năng sống sót, nhưng quá đau xót khi bị huynh đệ tín nhiệm nhất phản bội, làm cho hắn

cường nộ, tuy trọng thương nhưng hắn vẫn cố gắng sử dụng hết sức lực cuối thì triển ra cấm kỵ chi thuật, không tiếc hao tổn tuổi thọ, ra sức chém giết, cuối cùng cũng tiêu diệt tất cả kẻ phản bội.

Sau trận chiến ấy Vạn Giới sơn, Viễn Cổ văn minh sụp đổ! Toàn bộ Yêu nhân tộc xâm nhập vào Viễn cổ và đám phản đồ toàn bộ bị tiêu diệt.

“Ta không lẽ chết rồi, gia tộc đã sớm bị diệt sao?”

Hiện lên cái đoạn ngắn này, Nhiếp Vân xiết chặt nắm đấm, khi con mắt nhìn qua hoàn cảnh quen thuộc chung quanh, một đạo sét đánh hiện lên trong đầu, miệng hé mở, phát ra 1 lời khó tin.

“Ta rõ ràng... Về tới ba trăm năm trước? Năm nay mới mười sáu tuổi?”

Cảnh tượng trước mắt thật khó tin, cả đời hắn không bao giờ quên, đúng là năm đó mười sáu tuổi đi ra ngoài, gặp gia tộc đồng tông đường huynh Nhiếp Siêu, một câu không hợp thì cãi nhau, thực lực chênh lệch cuối cùng bị đối phương đánh trọng thương.

Trọng thương lần này bản thân hắn hôn mê suốt năm ngày năm đêm, mẫu thân liền ở bên cạnh hắn suốt năm ngày năm đêm! Cuối cùng thật vất vả tỉnh lại, thực lực từ Khí Hải Cửu Trọng Thiên đệ tam trọng Dưỡng Khí cảnh sơ kỳ thụt lùi nhiều cấp, một lần nữa trở lại đệ nhất trọng Dẫn Khí cảnh giới!

Chính là bởi vì thực lực bạo sụt, bỏ lỡ khảo hạch gia tộc đệ tử, Địa Vị phân chi của mình hạ xuống đến thấp nhất, bị gia tộc vứt bỏ, bị ép ly khai Lạc Thủy thành, do đó toàn bộ phân chi một đường không phần đấu, chịu đủ ngoại nhân khi nhục, tộc nhân không nơi nương tựa, lần lượt qua đời hết.

Cũng chính bởi vì trọng thương lần này, mẫu thân hắn vì mún cứu hắn liền đấu mọi người 1 mình bò lên trên Hà Lạc Phong, tìm kiếm Bồng Hình Tuyết Liên cứu hắn, không may trượt chân ngã xuống mà chết, trở thành việc hối tiếc cả đời!

“Không có việc gì thì đừng giả chết, dậy sớm một chút tu luyện!”

Ngay thời điểm Nhiếp Vân đầu óc choáng váng, mơ hồ, có chút khó hiểu, bỗng một tiếng quát lạnh vang lên, nói chuyện chính là một trung niên nhân có chút lời thôi, cầm một cái cự đại hồ lô rượu, mùi rượu ngút trời, trong khi nói chuyện, thất tha thất thểu đi ra ngoài.

“Cha?” Chứng kiến người này, nghe được tiếng quát lớn, Nhiếp Vân cũng không phản cảm, ngược lại vành mắt nhịn không được đỏ lên.

Cha mình Nhiếp Khiếu Thiên, từng đã là gia tộc đệ nhất thiên tài, mở ra bảy đại huyết thống thừa số Vương tộc đỉnh phong tu luyện giả, không đến hai mươi lăm tuổi, có được Khí Hải Cửu Trọng Thiên tầng thứ bảy Bình Giáp cảnh giới, năm đó là quán quân thi đấu tài tuần Lạc Thủy, là người đoạt giải Lạc Thủy kim thuẫn, ngay tại tất cả mọi người cho là hắn có thể đột phá gông cùm xiềng xích tầng thứ bảy tiến giai Khí Tông trở thành một đại tông sư, lại đột nhiên tẩu hỏa nhập ma, Khí Hải tổn hại tất cả công lực hủy hoại chỉ trong chớp lát!

Khí Hải tổn hại, thì không có cách nào tiếp tục tu luyện, danh xưng siêu cấp thiên tài trăm năm khó gặp mà nói, đã kích thật sự quá lớn, phụ thân từ nay về sau một đường không phần chốn, cả ngày mượn rượu tiêu sầu.

Do thiên tài biến thành phế vật, đối thủ trước kia của phụ thân nhao nhao xa lánh, phân chi của hắn ở Địa Vị gia tộc lập tức ngày càng tuột dốc, đến bây giờ đã bị phái đến khu vực biên giới Lạc Thủy thành, đến gia tộc phủ đệ đều không cho phép tiến vào!

Bản thân mình được sinh ra ở loại hoàn cảnh này, vừa ra đời thì đã bị đủ loại khi dễ cùng cười nhạo, bởi vậy, đối với hết thảy việc liên quan bởi phụ thân, một mực rất là chán ghét, thậm chí chán ghét cái gia đình này!

Nếu như không phải phụ thân này, chính mình hoàn toàn có thể mở ra huyết thống thừa số sớm hơn, hơn nữa đạt được nhiều tài nguyên tu luyện, nói như vậy, thực lực của chính mình sẽ tăng lên nhanh hơn, còn trở thành thiên tài đệ tử mỗi người trong gia tộc sùng bái, mà không phải luân lạc tới ở tại biên giới thành thị, người người khinh bỉ, người người xem thường!

Nếu như không phải phụ thân này, mình cũng không cần bị vũ nhục nhiều như vậy, làm một chuyện gì đều có cản trở, sinh hoạt quẩn bách!

Cũng bởi vì những... nguyên nhân này, chính mình càng ngày càng chán ghét phụ thân, bản thân hẳn cùng phụ thân cũng không có bất kỳ thân tình đáng nói.

Tình huống này kéo dài đến ngày đó...

Ngày đó tràn ngập huyết sắc, Yêu tộc đại quân đột kích toàn bộ Lạc Thủy thành, phụ thân lấy thân hình đứng ở trước mặt mình, bị một đầu dị Yêu tộc đầu lĩnh một lưỡi đâm xuyên!

Vào lúc Phụ thân sắp chết mình mới hiểu ra rằng, hẳn người mà mình từng thầm ghét mà vì mình tạo cơ hội ỉnh có thể mở ra huyết thống thừa số, không tiếc cùng người khác trao đổi, bán đi Vãn Lâm Bảo đao được coi như tánh mạng của mình!

Vì mình có thể tu luyện nhanh chóng, không tiếc quỳ trước tộc trưởng, thừa nhận khuất nhục, cầu lấy Linh Cốc đan, lại làm ấu thân giả như vô tình có được, đưa ỉnh!

Vì mình không bị liên quan đến thanh danh của hẳn, không tiếc nhịn đau tại trước mặt nhi tử giả trang ra một bộ mặt lạnh lùng...

Thế nhưng mà... Một khắc này biết rõ lại có thể như thế nào đây? Phụ thân đã đi rồi, triệt để đã ra đi vì chính mình!

Cây muốn lặng mà gió chẳng muốn ngừng, tử dục đường mà thân không đợi!

Chính mình bản thân quá ngu muội không nhận ra, nếu như biết sớm, thì cũng không hỗn trưởng như vậy, mẫu thân mất, về sau mình chường quần phân chi, nhục mạ hẳn không dám về nhà! Nếu như sớm nhận ra, thì cũng không tại thời điểm Yêu tộc tiến đến, kêu gào chê trách phụ thân là thứ phế vật, làm ông nản lòng thoái chí lại cam nguyện chịu chết vì mình! Nếu như sớm minh bạch, thì cũng không...

Rất nhiều nếu như, rất nhiều sẽ không, đều nương theo một thương theo gió nhạt nhòa, rốt cuộc không cách nào truy hồi!

Cha, là nhi tử xin lỗi người!

Cha, là nhi tử hỗn trưởng!

Cha, là nhi tử không hiểu chuyện, là nhi tử không biết khổ tâm của người!

Cha, sau lần tái sinh này, nhi tử nguyện ý dùng tánh mạng đi đền bù sai lầm trước kia, dùng tánh mạng bảo vệ vinh dự cùng tôn nghiêm của người!

“Cha!”

Tâm tình kích động, nhìn phụ thân có chút lam lũ, Nhiếp Vân vành mắt đỏ lên, tiếng cha đã mấy trăm năm chưa gọi nay từ miệng hẳn chậm rãi hô lên, mang theo nhi tử phát ra từ nội tâm quặn mọ.

“Người gọi ta... Cái gì?” Nhiếp Khiếu Thiên hướng ra phía ngoài đi bước chân lảo đảo thoáng một phát, toàn thân nhịn không được run, không thể tin được khi nghe được thanh âm này.

Đứa con trai này, bắt đầu từ khi sáu tuổi, tự xấu hổ tại thân thể, xấu hổ về người phụ thân này, chưa bao giờ hô qua một tiếng “Cha”, như thế nào... Như thế nào...

“Cha, uống ít một chút rượu, người năm đó tổn thương còn không có triệt để lành lại!” Kèm nén sự xúc động của mình, Nhiếp Vân nói.

“Để cho ta uống ít rượu? Con của ta gọi ta là cha? Không, không, ta làm cho người hổ thẹn, không xứng làm cha của người...” Nhiếp Khiếu Thiên vội vàng đi ra ngoài, đưa lưng về phía bọn người Nhiếp Vân, chậm rãi chảy ra hai đường nước mắt đục ngầu...

Nhi tử chịu gọi ta “Cha” rồi, chịu nhận ta rồi, hiện tại ta cho dù chết, cũng đáng!

“Về sau lại cùng phụ thân nói chuyện a, hẳn hiện tại còn đắm chìm tại bóng mờ thất bại năm đó, ta nhất định phải hóa giải cái khúc mắc này!” Thở dài một tiếng, Nhiếp Vân nhìn về phía mẫu thân “Mẹ, ta không

sao, xem ánh mắt người đều đỏ, nhất định là mệt mỏi, nhanh lên nghỉ ngơi, ngày mai ta hướng người thỉnh an!”

“Không có việc gì là tốt rồi, vừa tỉnh lại nên ngủ một hồi, ta sẽ tìm liệu thương thánh dược tốt nhất cho người trị thương, cho người khôi phục hoàn toàn!” Mẫu thân Nhiếp linh vì một thời gian dài bên cạnh chăm sóc hần, không nghỉ ngơi, một lòng lo lắng cho con, muốn hần sớm tỉnh lại, áp lực một mực chèo chống trong nội tâm đột nhiên buông lỏng xuống, quả nhiên cảm thấy có chút mệt nhọc, đứng người lên an ủi vài câu liền trở về phòng nghỉ ngơi.

“Muốn cải biến hết thủy, phải có được thực lực, đừng lãng phí thời gian, nhanh chóng tu luyện a!”

Cha mẹ đều rời phòng, Nhiếp Vân chậm rãi ngồi dậy, dựa theo điều tức phương thức, tiến nhập trạng thái tu luyện.

Khí Hải tu luyện giả, tổng cộng có chín cái cảnh giới, thì ra là tục xưng Khí Hải Cửu Trọng Thiên, theo thứ tự là nhất trọng Dẫn Khí, nhị trọng Linh Cốc, tam trọng Dưỡng Tức, tứ trọng Chân Khí, ngũ trọng Xuất Thể, lục trọng Thành Cương, thất trọng Binh Giáp, bát trọng Khí Tông, cửu trọng Chí Tôn!

Khí Hải tu luyện căn cứ huyết thống cao thấp phán định thiên phú, huyết thống càng cao tu luyện thiên phú cũng lại càng mạnh, về sau có thể đạt tới cảnh giới rất cao!

Huyết thống cao thấp dùng huyết thống thừa số cân nhắc, huyết thống thừa số là một người khi sinh ra đã được định ra, đại biểu cho thiên phú, số lượng càng nhiều, thân phận lại càng tôn quý, chia làm hoàng, Vương, hầu, quý, phạm năm cấp bậc, bình thường tu luyện giả không có huyết thống thừa số, có thể mở ra 1 cái, cho dù phạm tộc thượng phẩm huyết thống rồi, 2—3 cái là quý tộc huyết thống, theo thứ tự suy ra, 4—5 hầu tộc, 6—7 Vương tộc, 8—9 thì là thừa thớt nhất hoàng tộc huyết thống!

Từng cấp bậc lại căn cứ huyết thống thừa số nhiều ít, lại chia làm thượng phẩm, hạ phẩm! Đồng dạng là Vương tộc huyết thống, thượng phẩm huyết thống tự so hạ phẩm huyết thống Địa Vị cao, càng thêm tôn quý!

Năm đó phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên có thể trọn vẹn mở ra 7 đại huyết thống thừa số, trở thành Vương tộc thượng phẩm huyết thống, có được tiềm lực to lớn!

7 đại huyết thống thừa số, từng đều có thể tại Khí Hải hình thành một cái đan điền, nói cách khác, một mình hần thì có bảy đại đan điền, tốc độ tu luyện là gấp bảy lần người khác!

Người khác tu luyện bảy ngày chỉ tương đương với hần một ngày, loại thiên phú này tuyệt đối có thể dùng khủng bố để hình dung!

“Ân? huyết thống thừa số của ta đâu? Không phải đã sớm mở ra sao? Như thế nào mà một cái cũng không có?”

Tinh thần vừa tiến vào Khí Hải, Nhiếp Vân lập tức phát hiện không ổn, sững sờ tại chỗ.

Chính mình trước khi trọng sinh thiên phú tuy nhiên so ra kém phụ thân, thực sự không tính quá kém, bằng không cũng không có khả năng tu luyện tới đan điền Huyết Khiếu cảnh đỉnh phong rồi! hần nhớ lại, năm đó hần mười sáu tuổi mở ra trọn vẹn ba cái huyết thống thừa số, thân quý tộc thượng phẩm huyết thống, như thế nào hiện giờ trong người ngay cả một cái huyết thống thừa số đều không có?

Điều đó không có khả năng!

Không có huyết thống thừa số, chỉ là tu luyện giả bình thường, cho dù có công pháp tốt nhất, cũng không có khả năng luyện đến đan điền Huyết Khiếu cảnh đỉnh phong, làm thế nào để báo thù, làm như thế nào để phân chi nhánh hưng thịnh?

“Hơn nữa, ta nhớ được lúc mười sáu tuổi trọng thương tỉnh lại, còn có Khí Hải Cửu Trọng Thiên đệ nhất trọng cảnh giới, như thế nào... Hiện tại một chút thực lực cũng không có?”

Không có huyết thống thừa số vốn là rất quý dị rồi, trong cơ thể rõ ràng một chút thực lực đều không có, chẳng lẽ sau khi trọng sinh, chẳng những người cải biến, mà ngay cả thân thể tu vị đều thay đổi? Hơn nữa không có tiến về phía trước, ngược lại lui về phía sau?

“Đây rồi cuộc chuyện gì xảy ra...”

Ầm ầm!

Ngay tại Nhiếp Vân trong nội tâm nghi hoặc, không biết chuyện gì xảy ra thời điểm, đột nhiên trước đầu một hồi nổ vang, một ý niệm cổ xưa và hùng hậu lập tức vang vọng tại toàn bộ trong óc.

“Thiên Địa Tạo Hóa, vô hạn huyết thống!”

Trong chốc lát, trong ý niệm truyền đến một cái pháp quyết huyền ảo khó hiểu, cái này đạo pháp quyết thoải mái xuống, trong cơ thể mình nội tức chậm rãi dựa theo một loại đặc thù quy luật vận chuyển.

Tại lúc này nội tức vận chuyển xuống, thân thể phát ra “Đùng” giòn vang, trong thân thể đã khô quắt Khí Hải có một cỗ năng lượng không biết tên không ngừng cải tạo ở bên trong thân thể, đột nhiên hào quang lập loè diễn sinh ra một quả hình bầu dục viên cầu.

Huyết thống thừa số!

Vận chuyển vô danh pháp quyết này rõ ràng có thể biến đổi thiên phú, diễn sinh ra huyết thống thừa số!

“Vô hạn huyết thống...”

Chứng kiến thân thể cùng Khí Hải phát sinh biến hóa, Nhiếp Vân hưng phấn run rẩy toàn thân.

Đổi lại thiếu niên khác mười sáu tuổi gặp được loại tình huống này có lẽ còn sẽ biết sợ, không biết nên làm sao bây giờ, nhưng hắn là lão quái vật đã đạt tới đan điền Huyết Khiếu cảnh đỉnh phong, như thế nào không biết chỗ tốt có thể diễn sinh huyết thống thừa số!

Có thể diễn sinh huyết thống thừa số có thể cho thấy thông qua tu luyện cải biến thiên phú, huyết thống, làm cho bản thân tu luyện càng thêm nhanh chóng, thực lực càng mạnh hơn nữa!

“Ha ha, xem ra di tích Viễn Cổ vẫn minh lưu lại chẳng những bị ta đoạt được, mà còn cùng trọng sinh với ta rồi!”

Vội vàng nín thở, Nhiếp Vân cẩn thận hưởng trong đầu đột ngột xuất hiện vô danh pháp quyết, trước khi trọng sinh hắn cùng những anh em kết nghĩa tiến vào Vạn giới sơn tìm kiếm dấu vết thần linh lưu lại, hy vọng có thể tìm được cơ hội đột phá, không nghĩ tới mình có thể tìm được pháp quyết nghịch thiên như thế!

Pháp quyết tổng cộng hơn ba nghìn chữ, giới thiệu kỹ càng như thế nào thông qua tu luyện diễn sinh huyết thống thừa số, cải biến thiên phú, trở thành nhân thượng nhân!

“Coi trên miêu tả, bộ vô danh pháp quyết này tu luyện vô cùng khó khăn, mỗi diễn sinh một quả huyết thống thừa số đều phải trả một cái giá thật lớn, ta vừa lĩnh ngộ pháp quyết, dưới kỳ ngộ đặc thù mới diễn sinh ra một, về sau còn muốn diễn sinh quả thứ hai, thì phiền toái rất nhiều!”

Nhiếp Vân không có bị vui mừng làm choáng váng đầu óc, tĩnh hạ tâm lại. phần thượng Vô danh pháp quyết miêu tả phương pháp tu luyện, chỉ có thể diễn sinh huyết thống thừa số, cải biến thiên phú, cũng không thể giúp tăng thực lực người khác gia tăng tu vi, hơn nữa tu luyện cũng không dễ dàng như vậy, chính mình lĩnh ngộ pháp quyết lại có thể thuận lợi diễn sinh một cái huyết thống thừa số, đã là Đại Vạn Khí rồi.

Tuy nhiên hiện tại chỉ có một quả huyết thống thừa số, so với thiên phú kiếp trước còn thấp, nhưng Nhiếp Vân tràn đầy tin tưởng.

Tốc độ thực lực một người tăng lên, thứ nhất xem huyết thống thừa số cũng như thiên phú, cái thứ hai xem tu luyện công pháp cao thấp!

Tu luyện công pháp cùng huyết thống đồng dạng, cũng chia là hoàng, Vương, hầu, quý, phàm năm cái cấp bậc, kiếp trước sau khi gia tộc bị diệt, một lần kỳ ngộ, đã nhận được một bộ Vô Thượng công pháp, thậm chí có thể nói đã vượt qua cấp bậc hoàng tộc, chính là có được bộ công pháp này, không ngừng cố gắng, bản thân từ quý tộc thượng phẩm huyết thống, trong vòng ba trăm năm tu luyện tới đan điền Huyết Khiếu cảnh đỉnh phong!

Lạc Thủy thành tứ đại gia tộc công pháp cao thâm nhất bất quá là quý tộc hạ phẩm, hoàng tộc thượng phẩm cho dù đế quốc hoàng thất cũng chưa chắc có thể tìm ra một bản, siêu việt hoàng tộc là đế quốc nghe còn chưa nghe wa!

Bộ công pháp này là Cửu Chuyển Niết Bàn Công , danh như ý nghĩa, có thể vận hành cửu chuyển trong người, cửu chuyển đại thành, thực lực đại tiến!

“Thân thể khô quắt Khí Hải của ta vừa lúc tiếp nhận vô danh pháp quyết bị một cổ lực lượng không biết tên cải tạo, trở nên no đủ, đúng là dấu hiệu đã đạt tới đệ nhị trọng Linh Cốc cảnh đỉnh phong, hiện tại cần phải làm là đem huyết thống thừa số chuyển hóa thành đan điền!”

Khí Hải Cửu Trọng Thiên, đệ nhất trọng Dẫn Khí, Tiếp Dẫn Thiên Địa chi công, hóa thành tẩm bổ bản thân, người chưa bao giờ tu luyện qua, tầng này là khó khăn nhất, mặc dù thiên phú tốt, không có ba, năm năm cũng khó mà hoàn thành, đệ nhị trọng Linh Cốc, Linh Cốc lại có Quan Nguyên, Hạ Điền, Thiên Căn, Mệnh Đế bao gồm nhiều danh xưng, là phải hấp thu linh khí mở Khí Hải, làm cho kỳ biến no đủ, tràn ngập lực lượng.

Trải qua sự cải tạo vô danh pháp quyết, Nhiếp Vân Khí Hải no đủ, nói rõ đã đạt tới Linh Cốc cảnh đỉnh phong, lúc này cần phải làm là đem huyết thống thừa số chuyển hóa thành đan điền, ôn dưỡng linh khí.

Đan điền là mở tại một khu vực đơn độc bên trong Khí Hải, giống như lơ lửng tại trong tinh cầu vũ trụ, có thể tự động thôn phệ, chiết xuất linh khí, tu luyện giả bình thường không có huyết thống thừa số không thể hình thành đan điền, tu luyện vô cùng phiền toái, tốc độ tấn cấp cho dù so đệ cấp nhất có được một quả huyết thống thừa số Phàm cấp thượng phẩm đều phải kém gấp bội!

Khoanh chân ngồi ở trên giường, toàn bộ tinh thần Nhiếp Vân đắm chìm tại huyết thống thừa số.

Không mở ra huyết thống thừa số giống như quả trứng khổng lồ, hình bầu dục, im im lặng lặng lơ lửng giữa Khí Hải, vẫn không nhúc nhích.

“Mở huyết thống, ngưng tụ đan điền!”

Một tiếng thấp giọng hô, Nhiếp Vân khổng chế được bên trong Khí Hải, linh khí nhanh chóng hướng huyết thống thừa số trùng kích, linh khí xông lên, vốn là quả trứng bầu dục khổng lồ không chút sứt mẻ hình, bắt đầu chậm rãi xoay tròn, trong tối tăm phóng xuất ra ánh sáng mờ mịt.

Huyết thống thừa số xoay tròn, phát ra ánh sáng, đúng là dấu hiệu sắp mở ra.

Nhất cổ tác khí, tinh thần lực Nhiếp Vân lập tức hóa thành một đạo Cự Kiếm sắc bén, đối với ánh sáng bổ tới, ầm ầm! trong Khí Hải một tiếng nổ mạnh nghiêng trời lệch đất, giống như khai thiên tích địa, huyết thống thừa số đột nhiên khuếch trương thành bộ dáng tinh cầu, tự chủ xoay tròn hấp thu linh khí o ngoại giới ân cần săn sóc.

Huyết thống thừa số triệt để lột xác thành đan điền!

“Thành! Lúc trước chỉ mở cái đan điền thứ nhất ta đã mất ba tháng thời gian!”

Chứng kiến đan điền bên trong Khí Hải mỗi một phút đều hấp thu linh khí, lại để tăng cường cho thực lực của chính mình, Nhiếp Vân hưng phấn ánh mắt phát sáng.

Đem huyết thống thừa số lột xác thành đan điền, hiện tại làm thì rất là đơn giản, lúc trước lần thứ nhất mở ra tiêu phí một cái giá lớn, nào là Linh Dược, nào là ngoại lực, suốt ba tháng mới có thể thành công, lúc mở ra huyết thống thừa số, linh khí cùng tinh thần lực phối hợp thật tốt, thiếu một ít là thất bại!

Bất quá, những cái này đối với người của hai kiếp Nhiếp Vân đạt tới trước đan điền Huyết Khiếu cảnh đỉnh phong là mà nói, không đáng kể chút nào.

Lột xác thành đan điền, cho thấy linh khí có thể đạt được ân cần săn sóc của đan điền bên trong Khí Hải, thực lực đã cùng kiếp trước mười sáu tuổi giống nhau, một lần nữa đạt đến đệ tam trọng Dưỡng Khí cảnh sơ kỳ!

Đội bên trong Khí Hải toàn bộ ân cần săn sóc tinh luyện qua, thì đến được Dưỡng khí cảnh đỉnh phong, có thể đi ngụy tồn thật, trùng kích đệ tứ trọng chân khí!

Tu luyện giả có được huyết thống thừa số, đan điền tự chủ ân cần săn sóc tinh luyện linh khí, mà bình thường võ giả chỉ có chính mình tu luyện, phân biệt tốc độ cao thấp! Dù sao người có cố gắng nữa, cũng không có khả năng một ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ tu luyện không ăn không uống!

Về phần năm đó phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên Vương tộc thượng phẩm tu luyện giả, tốc độ càng là đáng sợ, bảy đại đan điền đồng thời hấp thu rèn luyện linh khí, tốc độ cực nhanh quả thực nghe rợn cả người!

“Đừng nói nhảm nữa, Nhiếp Vân không có cấp bậc lễ nghĩa, thân phận phân chi đệ tử bên ngoài mạo phạm nội chi đệ tử, đã xúc phạm tộc quy, đây là xử phạt lệnh trong tộc, do chấp pháp đệ tử tự mình đưa tới, hạn các người trong ba ngày giao ra một vạn lượng bạch ngân tiền bồi thường, nếu không, trục xuất gia tộc, cả đời không được trở về!”

Mới tu luyện một hồi, Nhiếp Vân chợt nghe trong nội viện vang lên một cái hừ lạnh hung hăng càn quấy, vừa nói vừa đi đến.

Đồng dạng Nhiếp gia cùng gia tộc đại lục bình thường, khảo hạch tất cả đệ tử hai năm một lần, căn cứ thiên phú đệ tử, thực lực, xác định nội chi, ngoại chi, nội chi đệ tử có thể lưu ở đại bản doanh gia tộc Lạc Thủy thành trong Nhiếp phủ, mà bên ngoài chi đệ tử, chỉ có phái ra ngoài đến các nơi, thay gia tộc chuẩn bị các loại sinh ý!

Nhiếp Vân là phân chi Nhiếp Thiên, năm đó phụ thân cường thịnh, một mực ở vị trí trọng yếu nhất tại Nhiếp phủ, sau khi phụ thân ko muốn phấn đấu nữa, thi đấu gia tộc không cách nào tham gia, hơn nữa bị xa lánh, luân lạc tới loại tình trạng này.

Bên ngoài chi đệ tử cùng nội chi đệ tử coi như chi thứ cùng dòng chính, Địa Vị bất đồng, ở gia tộc quyền lợi cũng khác biệt rất lớn.

“Một vạn lượng tiền bồi thường? Chúng ta phân chi Nhiếp Thiên hoàn toàn không có nhiều tiền như vậy... Có thể hay không hồi bẩm trong tộc, dàn xếp thoả một cái!” thanh âm Mẩu thân vang lên.

Phụ thân sau khi tu hành thất bại không phấn chấn cả ngày say rượu, phân chi Nhiếp Thiên hết thấy sự tình đều là do mẩu thân một tay lo liệu, trên thực tế nàng chính là phân chi của gia chủ.

“Dàn xếp thoả một cái? Ha ha, không có cũng được, nhà các người không phải có miếng Lạc Thủy kim thuần sao? Giao ra đây cũng có thể thế chấp!” tiếng cười âm hiểm vang lên.

“Lạc Thủy kim thuần là năm đó Khiếu Thiên đạt được Lạc Thủy tài tuần quán quân thi đấu, Lạc Thủy thành thành chủ tự mình cho đấy, đại biểu cho chúng ta Nhiếp Thiên phân chi Vô Thượng vinh dự, tuyệt không có thể thế chấp...”

“Vinh dự? phân chi các người cũng muốn vinh dự? Cũng có vinh dự?” Thanh âm mang theo châm chọc nồng đậm cùng đùa cợt “Tiện nữ nhân, hô người một tiếng thím là ặt mũi người, đừng cho không biết xấu hổ, nói cho người biết, cầm không ra một vạn lượng hãy mau đem Lạc Thủy kim thuần giao ra đây, chộc ta nổi giận, có tin ta hay không sẽ lôi Nhiếp Vân ra đến đánh một trận, như trước hấn mạo phạm nội chi đệ tử?”

“Lôi ra đánh ta một trận?”

lời Hung hăng càn quấy còn không có chấm dứt, cửa phòng đóng chặt “Két..” Thoảng một phát từ từ mở ra, ngay sau đó một cái bình thần lại 1 câu nói tràn ngập lạnh lùng, rồi đột nhiên tại toàn bộ sân nhỏ âm âm vang lên.

“Ta thật muốn hỏi người một câu... Đầu óc người không có bị lừa đá không!”

2. Chương 2: Tử Ngộ Ma Cốt Kinh

“Ta thật muốn hỏi người một câu... Đầu óc người không có bị lừa đá không!”

Lúc ở trong phòng Nhiếp Vân đã biết bên ngoài đến cùng là ai, đích thị Nhiếp Siêu là người năm ngày trước đem chính mình đánh thành trọng thương!

Nhiếp Siêu là nội chi đệ tử, tuy chỉ mở ra một cái huyết thống thừa số, nhưng có được đan dược cùng công pháp trong tộc cung cấp, tốc độ tu luyện không chậm hơn so với kiếp trước của mình thậm chí còn hơn, hiện tại đã đạt tới Khí Hải đệ tam trọng Dưỡng Khí cảnh đỉnh phong, so với Dưỡng Khí cảnh sơ kỳ của mình cao hơn vài cấp độ!

Bất quá, hiện tại Nhiếp Vân dung hợp trí nhớ hai đời, kinh nghiệm chiến đấu so Nhiếp Phủ tộc trưởng còn có thể mạnh hơn gấp mấy trăm lần, đừng nói chỉ là Dưỡng Khí cảnh đỉnh phong, cho dù có người đạt được đệ tứ trọng Chân Khí cảnh tới, cũng rất khó có thể đánh bại hắn.

Thời điểm Kiếp trước, không có kinh nghiệm chiến đấu như hiện tại, thằng này đem mình đánh thành trọng thương, vu cáo mình tấn công nội chi đệ tử, kết quả phân chi bị trừng phạt một vạn lượng bạch ngân tiền bồi thường!

Phân chi Nhiếp Thiên nghèo rớt mồng tơi, vô lực trả tiền, cuối cùng chỉ có thể ở bức bách giao ra phân chi đại biểu, Lạc Thủy kim thuẫn là vật đại biểu vinh dự cao nhất mà phụ thân hắn từng đạt được!

Bảo hộ không được vinh dự của gia tộc, đối với bất kỳ người nào mà nói đều là vô cùng nhục nhã!

Bởi vì chuyện này, phụ thân bệnh nặng một hồi, thiếu chút nữa chết mất!

Cũng bởi vì chuyện này, con gái đại bá, cũng là Đường tỷ của mình, vì giảm bớt phân chi nguy cấp, cam nguyện gả cho Nhị thiếu gia của Phùng gia, đích thị là một tên công tử bột không hơn không kém, cuối cùng Đường tỷ cũng bị áp bức đến tự sát thân vong!

Có thể nói, mặc dù Nhiếp Siêu không phải đầu sỏ gây nên phân chi chán nản, cũng là người thừa nước đục thả câu, chết một trăm lần cũng không đủ hóa giải cừ hận!

Kiếp trước, bản thân ta bị trọng thương, thực lực sụt giảm, không phải là đối thủ của người, cuối cùng nhịn, kiếp này, ông trời để cho ta trọng sinh, lại làm sao có thể giẫm lên vết xe đổ!

Lửa giận thiêu đốt trong lòng, Nhiếp Vân nhìn về phía trong nội viện đường huynh này ngang ngược càn rỡ, ánh mắt lạnh như băng.

“Ta tưởng rằng ai dám cùng ta nói như vậy, nguyên lai là Nhiếp Vân đường đệ ah, như thế nào, thương thế tốt lên rồi hả? Thương thế tốt lên, muốn ta lại đánh người một trận a?” Nghe được lời nói Nhiếp Siêu sắc mặt trở nên âm lãnh.

Nhiếp Vân dám cùng chính mình nói như vậy, tuyệt đối là ngứa thân lại muốn bị đánh rồi!

“Vân nhi, người sao lại xuất hiện vào lúc này, vết thương còn chưa lành, nhanh nhanh rời khỏi đây trở về nghỉ ngơi!” thấy nhi tử đột nhiên đi tới, cũng chọc giận Nhiếp Siêu, mẫu thân Nhiếp Linh sắc mặt thoáng phát trở nên tái nhợt, vội vàng đi tới giữ chặt cánh tay Nhiếp Vân.

“Nhiếp Linh, người đây là tận mắt thấy rồi, người hảo nhi tử Nhiếp Vân, thân phận ngoài chi đệ tử đối với nội chi đệ tử Nhiếp Siêu nói năng lỗ mãng, trong tộc xử phạt công bình công chính, không có bất kỳ thiên vị, lần này người còn có lời gì nói!”

Mẫu thân lời còn chưa nói hết, Nhiếp Siêu sau lưng vang lên một cái âm dương quái khí hừ lạnh, chỉ thấy một thanh niên áo xám vẻ mặt cười xấu xa nhìn qua, trong tay cầm một trương có ghi mệnh lệnh xử phạt của gia tộc.

Trên trang giấy giấy trắng mực đen, viết xử phạt chi Nhiếp Thiên một vạn lượng bạch ngân.

Người thanh niên này gọi Nhiếp Triều Tinh, là thành viên đội chấp pháp gia tộc, thực lực Dưỡng Khí cảnh trung kỳ, gần đây cùng Nhiếp Siêu cấu kết với nhau làm việc xấu, lần này chính là do hắn tới ban bố xử phạt gia tộc.

Gia tộc chấp pháp đội là Nhiếp Phủ vì trừ tính quản lý chung rất nhiều chi đặc biệt phụ trách ban bố, chấp hành các loại xử phạt, có được uy thế cùng quyền lợi lớn, là chi được các chi còn lại sợ và ghét nhất.

“Con của ta vết thương không có tốt, thuận miệng nói lung tung, không nên tưởng thiệt...”

Mẫu thân vội vàng khoát tay, dùng sức kéo cánh tay Nhiếp Vân, lại phát hiện nhi tử trước kia vô cùng nghe lời, nhưng bây giờ vững vàng đứng tại nguyên chỗ, dưới chân giống như mọc rễ.

“Mẫu thân, không có việc gì, hai tên không biết sống chết vỡ mà thôi, ta có chừng mực!” Vỗ vỗ tay của mẫu thân cánh tay, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

“Vân nhi...” thấy nhi tử đầy tự tin, Nhiếp Linh ngẩn ngơ.

Đứa con trai này bị gia đình ảnh hưởng, tuy nhiên tu luyện rất cố gắng, nhưng làm chuyện gì đều lộ ra có chút tự ti, không tự tin, như thế nào hôm nay dám đối với Nhiếp Siêu, Nhiếp Triều Tinh hai người nói ra lời này? Nhất là ánh mắt tỉnh táo trầm ổn, thỉnh thoảng lóe ra một đạo mũi nhọn khó có thể che lấp...

Mà loại mũi nhọn này, mình cũng chỉ ở năm đó trong mắt Nhiếp Khiếu Thiên đã từng thấy!

Chẳng lẽ... Nhi tử thay đổi? Trở nên cùng trước kia Khiếu Thiên giống nhau, tự tin kiêu ngạo, bộc lộ tài năng?

“Không biết sống chết? Tốt, tốt, đây là người bức ta ra tay đấy, lập tức quỳ ở trước mặt ta tự người nói mình là một súc sinh, là cái tiện chủng, có lẽ ta còn có thể tha cho người, nếu không... Ah!”

Bành!

Lời nói Hung hăng càn quấy còn không có chấm dứt, Nhiếp Triều Tinh đã cảm thấy trên mặt tê rần, trước mắt lập tức mở xướng nhuộm 7 màu, hồng đấy, hắc đấy, hoàng đấy, lam toàn bộ có, kêu thảm một tiếng, bay ngược bảy, tám mét, khoe miệng máu tươi phun ra.

“Người dám đánh đệ tử chấp pháp... Lá gan của người thật lớn, ta sẽ bẩm báo gia tộc...”

Nhiếp Triều Tinh một tiếng gào thét, bất quá còn không có rống xong, thì thấy một cái cự đại bàn chân hung hăng giẫm xuống khuôn mặt của mình,!

Răng rắc!

Hàm răng bị một cước toàn bộ đá rơi xuống, miệng cũng biến thành lập xướng.(kiểu như ăn ớt bị sưng cả đôi môi ý)

“Mau dừng tay! Nhiếp Vân, người chẳng những ngang nhiên không tuân theo gia tộc xử phạt lệnh, còn ẩu đả chấp pháp đệ tử, người đã xong, chỉ các người đều đã xong, ta sẽ bẩm báo gia tộc, đem chi bọn người nam loạn còn đánh chết, nữ bán đi làm kỹ (nữ)...”

Sự tình phát sinh quá mức đột nhiên, lúc Nhiếp Siêu thấy Nhiếp Triều Tinh nằm trên mặt đất đã không còn hình người, lập tức tức sùi bọt mép, phát ra gào thét thật dài.

“Nam loạn còn đánh chết? Nữ bán đi làm kỹ (nữ)?” Con mắt thoáng một phát híp lại, Nhiếp Vân là người hai kiếp, trước khi trọng sinh càng là đạt tới đan điền huyết kiều cảnh đỉnh phong, làm sao có thể tiếp nhận loại uy hiếp này, dừng bước, hóa thành một đạo ảo ảnh, xuất hiện tại trước mặt Nhiếp Siêu.

“Muốn đánh lên ta? Nằm mơ, ta cũng không phải Nhiếp Triều Tinh, ta có luyện qua phòng đánh lên... Ah!”

Nhiếp Siêu vừa mới tự tin hô ra mình không phải là Nhiếp Triều Tinh, thì trước mắt tối sầm, dẫm vào vết xe đổ, đã bay đi ra ngoài, rơi trên mặt đất, mặt vặn vẹo giống như bánh quai chèo, toàn thân run rẩy, không ngừng run rẩy.

“Đúng vậy, người không phải Nhiếp Triều Tinh, đem người so Nhiếp Triều Tinh càng là trừng phạt tàn khốc!” hừ lạnh, Nhiếp Vân đi tới, răng rắc! Răng rắc! Liên tiếp giòn vang, Khí Hải Nhiếp Siêu thì nghiền nát, cánh tay, xương đùi toàn bộ vỡ vụn.

“Ah...”

Không nghĩ tới mấy ngày hôm trước thiếu niên ở trước mặt mình còn bị tùy ý khi dễ hôm nay lại tàn nhẫn như thế, Nhiếp Siêu kêu thảm một tiếng thì ngất đi, xem bộ dạng này, cho dù cứu trở về đi chỉ sợ cũng không sống nổi!

Không để ý tới Nhiếp Siêu sinh tử không biết, Nhiếp Vân lần nữa đi vào chấp pháp đệ tử Nhiếp Triều Tinh trước mặt.

“Nhiếp Triều Tinh đường huynh, người cùng Nhiếp Siêu đến đây xử phạt, chi chúng ta ngoan ngoãn giao một vạn lượng bạch ngân, ai ngờ Nhiếp Siêu thấy hơi tiền nổi máu tham, đối với người hạ sát thủ, kết quả bị người sử xuất tuyệt chiêu, đánh thành trọng thương không thể trị... Không biết ta nói có sai hay không!”

“Người...” Nhiếp Triều Tinh vốn định quát lớn đối phương nói hươu nói vượn, nhưng thấy ánh mắt thiếu niên âm hàn lạnh lùng, đành phải đem lời nói nuốt xuống.

Loại ánh mắt này thật giống như Hồng hoang mãnh thú, tùy thời đều đem người xé rách, Nhiếp Triều Tinh chỉ là đệ tử cáo mượn oai hùm mà thôi, trải qua loại trận chiến này, trong nội tâm đã sớm sợ run.

“Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, ta tin tưởng Nhiếp Triều Tinh đường huynh sẽ nói như vậy!” Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, bàn tay nhẹ nhàng tại ngón tay đối phương trên người, lần lượt ngắt một cái.

“Ah... Người... Đối với ta... Làm cái gì...”

Đang trong lúc nghi hoặc Nhiếp Vân vì sao làm như vậy, Nhiếp Triều Tinh đột nhiên kêu thảm một tiếng, trên trán nguyên một đám mồ hôi to như hạt đậu không ngừng chảy xuống.

Toàn thân các đốt ngón tay, giống như có người cầm thiết cưa hung hăng cưa, một cổ đau thấu tâm can, có thể hẳn tùy thời sụp đổ.

“Ah, đã quên nói cho người biết, đây là ta đã từng cùng một cái cao nhân học đây, gọi Tử Ngộ Ma Cốt Kinh, trúng chiêu này người, mỗi ngày từ lúc, buổi trưa toàn thân các đốt ngón tay đều như đá mài cọ xát giống như đau đớn, nếu cứu chữa chậm trễ..., bảy bảy bốn mươi chín ngày toàn thân các đốt ngón tay sẽ biến hóa thành nước mủ, triệt để biến thành phế nhân!”

Nhiếp Vân xoa ngón tay, giống như đang nói một kiện cùng chính mình không quan hệ.

“Còn một điều sự tình muốn nói cho người, cái này Tử Ngộ Ma Cốt Kinh là ta gieo xuống đây, chỉ có bản thân ta có thể giải, đừng nói Lạc Thủy thành, cho dù toàn bộ Thần Phong đế quốc, người cũng đừng mong tìm người thứ 2! Tình bạn nhắc nhở thêm một câu, tìm không thấy phương pháp chính xác, cưỡng ép giải trừ mà nói..., nổi thống khổ của người sẽ tăng gấp bội, vốn là chỉ có buổi trưa phát tác, cưỡng ép giải trừ sẽ phát tán thêm vào buổi sáng ...”

Nhiếp Vân thanh âm không lớn, Nhiếp Triều Tinh nghe vào trong tai lại cảm giác sợ nổi da gà, lưng sinh ra một cổ lạnh như băng hàn ý.

“Yên tâm... Nhiếp Siêu... Phát rồi... Ta... Nhất định sẽ đem tội của hần báo cáo... Trả lại người trong sạch...”

Giấy dựa đứng lên rồi, Nhiếp Triều Tinh lời nói cả mình cũng nghe không rõ sở, vội vàng hô, không có biện pháp, Tử Ngộ Ma Cốt Kinh thật sự mang đến thống khổ quá độc ác, không thể không khuất phục.

“Nhiếp Triều Tinh đường huynh thật sự là anh minh, nhanh như vậy sẽ hiểu chuyện đã trải qua, vậy thì mời đường huynh mang Nhiếp Siêu ly khai chi chúng ta a! Ta cũng ko quản nữa!”

Khoát tay áo, Nhiếp Vân khước miệng giờ lên.

“Vâng...”

Giấy dựa đem Nhiếp Siêu công lên, Nhiếp Triều Tinh chậm rãi hướng ra phía ngoài đi ra, chỉ chốc lát đã rời sân nhỏ đi rồi.

“Đời trước làm sai, ta sẽ toàn bộ sửa lại, mất đi, ta sẽ toàn bộ đoạt lại, khi dễ qua ta, ta sẽ nhượng cho các người nguyên một đám hối hận vì đã sống trên đời, tuyệt không nương tay!”

Thấy hai người đi xa, Nhiếp Vân nắm đám xiết chặt, phát hạ Lời Thề.

Hai đời kinh nghiệm Sinh tử, Nhiếp Vân cùng kiếp trước đơn thuần tính cách bất đồng, tâm trí sớm đã có phá kén hóa bướm lột xác!

3. Chương 3: Nhiếp Đồng

“Vân nhi...”

Chứng kiến nhi tử trong nháy mắt liền đem Nhiếp Siêu, Nhiếp Triều Tinh đánh đến sinh tử không rõ, Nhiếp Linh đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, thân thể đều có chút cứng ngắc, sắp hóa đá rồi.

Đây quả thật là con của ta Nhiếp Vân đây sao?

Dưỡng Khí cảnh sơ kỳ thực lực đánh Dưỡng Khí cảnh đỉnh phong cường giả sinh tử không rõ... Đến cùng chuyện gì xảy ra?

Tính cách Nhiếp Vân, là mẫu thân nàng biết rõ nhất. Gia đình đối với hắn ảnh hưởng quá lớn, trong cứng cổ mang theo một tia tự ti, bình thường lạnh lùng đến cực điểm, không muốn cùng người nói chuyện, hôm nay đây là làm sao vậy?

“Ha ha, mẹ, sớm chút đi về nghỉ ngơi đi!”

Chứng kiến bộ dạng mẫu thân, Nhiếp Vân không biết bà nghĩ cái gì, đành phải bất đắc dĩ cười cười.

Chuyện lớn xảy ra, liên lụy quá lớn, bất luận kẻ nào cũng không thể nói, cho dù mẫu thân cũng không được, Nhiếp Vân đành phải giả bộ ngơ ngẩn để lừa đảo, đem mẫu thân đây nghỉ hoặc, tiền đưa trở về phòng.

Cùng ở sau lưng nàng, nhìn giữa ở 2 bên tóc nhiều tóc trắng, Nhiếp Vân vành mắt có chút đỏ hồng.

Thời điểm này ở Kiếp trước, mẫu thân vì chính mình hao tổn tâm trí, bị bao nhiêu mệt mỏi, chính mình một chút cũng không thấy, ngược lại một mực trách cứ nàng, thật sự là vô liêm sỉ đến cực điểm!

Mẹ, kiếp trước nhi tử vô dụng, cho người cả đời không có một ngày tốt lành, ngược lại nhi tử lại trụy lạc!

Mẹ, kiếp trước là nhi tử vụng về, làm hại người suốt ngày lo lắng cho ta, không đến bốn mươi tuổi cũng đã tóc trắng đầy đầu.

Mẹ, kiếp trước là nhi tử không hiểu chuyện, mang đến cho gia tộc đại nguy nan như vậy, cho người trước sau buồn phiền!

Bất quá, mẹ, kiếp này, có nhi tử, ta nhất định sẽ làm ấu thân trở thành người hạnh phúc nhất trên thế giới! vì ta kiêu ngạo, vì ta tự hào!

Nắm chặt nắm tay, Nhiếp Vân phát hạ Lời Thề trong nội tâm.

Sau khi An bài mẫu thân xong, Nhiếp Vân một lần nữa trở lại sân nhỏ.

Trong sân từng cọng cây ngọn cỏ, một gạch một thạch, đều cùng trong trí nhớ hoàn toàn trùng hợp, là vì người hai kiếp trong lòng Nhiếp Vân tràn ngập hưng phấn.

“Vù vù!”

Đang nhớ lại đủ loại chuyện kiếp trước, chợt nghe đến sâu trong sân nhỏ vang lên liên tiếp kiếm phong nặng nề gào thét, giống như có người đang luyện tập kiếm pháp.

Trong đầu hiện lên một khuôn mặt trẻ trung non nớt, Nhiếp Vân căng thẳng trong lòng, đi nhanh hướng về phía thanh âm đi tới.

Trên một mảnh đất trống trong Sân nhỏ, một thiếu niên chỉ có mười mấy tuổi tay thuận cầm trường kiếm, ánh mắt kiên nghị không ngừng đâm nhanh, mỗi đâm thoảng một phát, không trung phát ra tiếng xì xì, phẳng phát có kiếm khí tràn ngập.

Thiếu niên kiếm pháp không kém, Nhưng hạ thân lại không có bất kỳ động tác, phẳng phát cứng ngắc giống như tượng đá, nhìn đến đây, Nhiếp Vân khổ sở một hồi, cũng không phải thiếu niên không có học tập qua bộ pháp hạ thân, mà là hắn lúc ba tuổi, bị độc xà cắn tổn thương chân, làm cho kinh mạch tích tụ, hai chân hóa đá, đi đường đều rất khó khăn!

Nhi tử Tam thúc, Nhiếp Đồng!

Nhiếp Đồng kinh mạch tích tụ không thể tu luyện Khí Hải, nhưng lại không nhục chí, sáu tuổi bắt đầu vận trộm tu luyện kiếm pháp, vừa rồi đâm ra trường kiếm, mỗi một chiêu đều dùng chính là thuần khiết lực lượng cơ bắp! Một hài tử chín tuổi, có thể đơn thuần dùng cơ bắp liền đem kiếm pháp luyện thành như vậy, điều này cần bao nhiêu nghị lực?

“Ah, Nhiếp Vân ca ca, ta sai rồi, ta cũng không dám luyện nữa, và rời đi...”

Tựa hồ nghe được động tĩnh sau lưng, thời điểm Nhiếp Đồng quay đầu chứng kiến là Nhiếp Vân, sắc mặt lập tức thay đổi, run rẩy đem kiếm giấu kỹ, trên trán toát ra mồ hôi.

Chứng kiến Nhiếp Đồng cử động như thế, Nhiếp Vân trong nội tâm không tự chủ được đau đớn một hồi.

Nhằm vào Nhiếp Đồng làm những chuyện như vậy, có thể là một chuyện vô liêm sỉ nhất kiếp trước mình đã làm, mắng hấn là phế vật, không cho phép hấn tu luyện!

Kiếp trước hấn cho rằng không thể tu luyện Khí Hải, đối với gia tộc không có bất kỳ tác dụng, tu luyện chỉ lãng phí tài nguyên, mỗi lần nhìn thấy hấn đều hung hăng quát lớn, thậm chí ra tay giáo huấn, bởi vậy, Nhiếp Đồng tu luyện đều lưng công chính mình, một khi bị phát hiện, thấp thỏm lo âu, sợ chỉ trích.

Chuyện này một mực tiếp tục đến lần kia Yêu tộc hạo kiếp!

Phụ thân bị giết, chính mình nản lòng thoái chí, quyết định cùng Yêu tộc đồng quy vu tận, là hấn cứu mình!

Ngay lúc đó Nhiếp Đồng hai chân cứng ngắc, mỗi đi một bước đều phi thường khó khăn, lại xuất kiếm như gió, mỗi một kiếm xuống dưới, tất có một Yêu tộc tử vong, ánh mắt kiên định lạnh lùng, mặc cho đối phương đến bao nhiêu, đều không có chút biến đổi!

Lúc này hấn mới phát hiện trên người hấn bị thụ trọn vẹn một trăm ba mươi bảy chỗ kiếm thương, sinh cơ đã sớm đoạn tuyệt, có thể kiên trì đến cuối cùng, toàn bộ bằng một cỗ bất khuất ý niệm!

“Ca, ta không phải phế vật, ta giống như... Còn có chút hữu dụng!”

Đây là một câu nói cuối cùng của Nhiếp Đồng, cũng là hấn bắt đầu luyện kiếm, vài năm này hấn cũng tự nói bản thân duy nhất một câu!

Năm đó hấn mới 15 tuổi!

Nói xong cũng đi rồi, mặc cho chính mình tê tâm liệt phế la lên.

“Nhiếp Đồng!”

Chuyện cũ đủ loại tựa hồ ngay tại trước mắt, trong nội tâm kịch liệt đau nhức, Nhiếp Vân đi lên, đem thiếu niên ôm trong ngực, nước mắt theo khuôn mặt tựa chảy xuống, là hấn, chính là hấn!

Lúc này dung mạo tuy nhiên non nớt, trong ánh mắt cái loại cương nghị lại không có bất kỳ biến hóa nào, đúng là đệ đệ vì cứu mình ở bên trong đàn yêu thú mà người bị 137 chỗ kiếm thương lại không hô một tiếng đau đớn!

“Nhiếp Vân ca ca, ta sai rồi, ta biết rõ ta là phế vật, không thể tu luyện, về sau cũng không dám nữa...”

“Người không phải phế vật, là ca ca sai!” Nhiếp Vân lòng như đao cắt thốt muốn không nên lời!

Ta thật sự là vô liêm sỉ, dưới đời này là tên vô liêm sỉ nhất!

Nếu như không phải lần kia, chính mình căn bản cũng không biết có đệ đệ này sau lưng chảy bao nhiêu mồ hôi, đổ bao nhiêu máu, nếu như không phải lần kia, chính mình căn bản cũng không biết cái đệ đệ này vì mình một câu “Phế vật”, tổn hao bao nhiêu thời gian, bỏ ra bao nhiêu cố gắng!

Đệ đệ, người không phải phế vật, là ca ca bị ma quỷ ám ảnh! Là ca ca thật quá ngu xuẩn! Là ca ca không biết phân biệt!

“Nhiếp Vân ca ca...”

Trước kia nhìn thấy ca ca, hần đều quát lớn chính mình, hôm nay đột nhiên đem mình ôm vào trong ngực, nói đều là lỗi của hần, Nhiếp Đồng sưng sờ tại nguyên chỗ, có chút phản ứng không kịp!

“Nhiếp Đồng, từ hôm nay trở đi, ngươi có thể tự do tu luyện, nếu có cái gì không hiểu đấy, ca ca có thể tự mình dạy ngươi!”

Biết rõ chính mình có hai kiếp trí nhớ, có chút thất thố, Nhiếp Vân buông ra nói ra quyết định của mình.

“Ta có thể tự do tu luyện? Ca ca không răn dạy ta rồi hả?” Thiếu niên con mắt sáng ngời, con ngươi sáng chói như là trong trí nhớ ba trăm năm trước.

“Ân!” Nhiếp Vân khẳng định gật đầu.

“Thật tốt quá!” Hưng phấn toàn thân run rẩy, thiếu niên ôm cổ Nhiếp Vân “Ca ca vạn tuế, đa tạ ca ca!”

“Ha ha!” Chứng kiến hần cao hứng như thế, Nhiếp Vân thoáng thương cảm tâm tình chuyển biến tốt đẹp rất nhiều, cũng đứng, kiếp trước đã qua, đã trọng sinh, kiếp này tự nhất định phải sống phấn khích, đệ đệ kiếp trước vì chính mình mà chết, kiếp này tuyệt không thể để cho hần giẫm lên vết xe đổ!

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân nở nụ cười “Nhiếp Đồng, ca ca nơi này có một bộ công pháp gọi là Linh Tê Luyện Thể Quyết , không cần mở ra Khí Hải có thể tu luyện, ta hai ngày này tự sao chép cho ngươi, ngươi chỉ cần hảo hảo tu luyện, chân của ngươi... Tuyệt đối có thể lần nữa khôi phục!”

“Chân của ta có thể khôi phục? Ca ca, ngươi... Xác định?”

Nhiếp Đồng chỉ cảm thấy một hồi nổ vang trong đầu, con mắt kiên nghị, đột nhiên nâng lên, nhìn về ca ca phía trước mắt, không thể tưởng tượng nổi.

“Xác định!” Nhiếp Vân nhẹ gật đầu.

Kiếp trước, đệ đệ sau khi chết, chính mình một mực suy nghĩ, vì sao hần ngay cả Khí Hải đều không thể tu luyện lại bộc phát ra thể kinh lực lượng mạnh như thế, càng về sau, chính mình đạt được truyền thừa, tâm mất khoáng đạt, giờ mới hiểu được, hần gian khổ luyện kiếm, mấy năm như một ngày, đã sớm đem tín niệm kiên định dung nhập tánh mạng, kiếm pháp tu luyện không bàn mà hợp với pháp môn Ma tộc!

Chủng tộc Ma tộc so với Yêu tộc càng thêm cao quý, trời sinh thân thể cường đại, viễn siêu nhân loại, Nhiếp Đồng không cách nào tu luyện Khí Hải, ngày tiếp nối đêm luyện kiếm, đúng là vô tình đi đường tu luyện cơ bắp!

Khi đó hần ra sức lực lợi tìm kiếm nhưng không có bất kỳ pháp quyết nào, mà cái này Linh Tê Luyện Thể Quyết là mình lấy được Ma tộc Vô Thượng pháp môn, trình độ trân quý không thua Cửu Chuyển Niết Bàn Công , chỉ cần đem bộ phương pháp này truyền cho hần, hần tuyệt đối có thể đem rắn độc trong cơ thể thanh lý sạch sẽ, hai chân một lần nữa khôi phục! Linh Tê Luyện Thể Quyết , Cửu Chuyển Niết Bàn Công kiếp trước chính mình dựa vào lưỡng đại công pháp nổi danh, chưa bao giờ truyền cho ai, kiếp này có thể gặp lại đệ đệ đã không có tiếc nuối, truyền cho hần cũng không có gì!

“Ca ca...”

Chứng kiến thái độ huynh trưởng cải biến ình hứa hẹn lớn như vậy, Nhiếp Đồng vành mắt đỏ lên, trong nội tâm âm thầm thề, nếu quả thật có thể trị tốt hai chân, mình nhất định hảo hảo đối đãi ca ca, muôn lần chết không chối từ!

“Tốt rồi, hảo hảo tu luyện, tranh thủ có chút thành tựu, đến lúc đó huynh đệ chúng ta hai người tự cùng một chỗ lưu lạc thiên hạ, chém giết yêu nghiệt!” Nhiếp Vân cười lớn một tiếng.

“Cùng một chỗ lưu lạc thiên hạ, chém giết yêu nghiệt, ca ca, ta tuyệt sẽ không làm ngươi thất vọng đâu!”

Nhiếp Đồng hai mắt tỏa sáng, trong cơ thể nhiệt huyết trong nháy mắt triệt để sôi trào!

Từ khi hiểu chuyện Nhiếp Đồng tự là tàn phế, vô luận gia tộc hay là phân chi, người người khinh bỉ, hiện tại Nhiếp Vân ca ca chẳng những nói có thể trị tốt chân, còn muốn dẫn hần đi lưu lạc thiên hạ, như thế nào không hưng phấn?

“Đúng rồi, Nhiếp Đồng, người trước kia tu luyện đều là tỷ tỷ thay người phòng ngừa ta phát hiện đấy sao? Như thế nào hôm nay Thiên tỷ tỷ không ở đây?”

Nhiếp Vân cười hỏi.

Tỷ tỷ Trong miệng hân, đúng là con gái đại bá, Nhiếp Tiểu Phụng.

Cái phân chi của mình do gia gia Nhiếp Thiên truyền thừa, bậc cha chú có đại bá, phụ thân, thúc thúc ba người, đại bá cùng thúc thúc lần lượt mất, từng người lưu lại một nữ cùng một nam, Nhiếp Tiểu Phụng cùng Nhiếp Đồng.

“Theo tin tức ngày hôm qua nghe nói Nhiếp Siêu mang đến mệnh lệnh trừng phạt của gia tộc, trời vừa sáng tỷ tỷ liền đi ra ngoài, đến bây giờ còn chưa có trở lại!”

Nhiếp Đồng vò đầu nói ra.

Mệnh lệnh trừng phạt của Gia tộc là gia tộc trưởng lão viện hạ đấy, bình thường nhận được mệnh lệnh cùng hạ phát đều có khoảng thời gian, có thể sớm biết rõ cũng rất bình thường.

“Người nói tỷ tỷ trời vừa sáng liền đi ra ngoài?”

Nghe nói như thế, Nhiếp Vân sắc mặt đỏ lên, như gặp phải trọng kích, toàn thân không tự chủ được kịch liệt run rẩy.

4. Chương 4: Thiên Dục Hoa

Nguyên cho là mình sớm tỉnh lại, đem Nhiếp Siêu, Nhiếp Triều Tinh đánh thành phế vật, chuyện này của tỷ tỷ tự sẽ không phát sinh, lại không nghĩ rằng chuyện này lại tại chính mình trước khi tỉnh cũng đã phát sinh!

Nếu như nhớ không sai, tỷ tỷ chính là bởi vì đã biết tin tức, lo lắng phân chi cầm không ra bạch ngân, lúc này mới đi ra ngoài nghĩ biện pháp mượn tiền, trùng hợp gặp được Phùng gia công tử Phùng Tiêu đang du ngoạn!

Phùng Tiêu sau khi nhìn thấy Phụng tỷ liền giờ thối háo sắc, vũ nhục tỷ tỷ, trên miệng đáp ứng trợ giúp chuộc Lạc Thủy kim thuấn, làm cho nàng đồng ý hiến thân, cũng tại thời khắc mấu chốt cuối cùng, đột nhiên thay đổi, không muốn chịu trách nhiệm liên truyền tin tức ra ngoài Phụng tỷ vì hàm giàu sang phú quý, tự mình dân hiến, dùng sắc dụ hoặc, Nhiếp phủ nghe tin, yêu cầu chi gia tộc nàng phải ột lời giải thích thoả đáng.

Lúc ấy chỉ chính mình đã cực kỳ chán nản, Phùng Tiêu lại là người thừa kế duy nhất của tứ đại gia tộc Phùng gia, đối phương tung tin tức bịa đặt, Nhiếp Phủ vậy mà cấp ra xử phạt, bức chưởng quân chi gia tộc chính mình thừa nhận tỷ tỷ là cái dâm oa đáng phụ, tỷ tỷ vì không để ỉnh khó xử, không cho chi gia tộc khó chịu, Hoành Kiếm tự vận tại chỗ, cắt cổ mà chết!

Năm đó tỷ tỷ mười bảy tuổi!

Mười bảy tuổi, cái tuổi như hoa như ngọc, lại bởi vì cái tai họa bất ngờ của mình, lại bởi vì chính mình không có thể kiên trì quan điểm mà hương tiêu ngọc vẫn(là tự tử, nhưng vì từ ngữ hay quá nên mình dễ nguyên cho nó hoành tráng)!

Kiếp trước, tỷ tỷ xem như một đại tiết nuôi trong nội tâm, kiếp này, bi kịch tuyệt không có thể lại xảy ra!

“Làm sao vậy, ca ca!” Gặp ca ca sắc mặt thay đổi, Nhiếp Đồng vội vàng hỏi.

“Không có việc gì, người ở nơi này hảo hảo tu luyện, ta đi ra ngoài một chuyến!”

Nhớ tới những chuyện này, Nhiếp Vân đầu còn đợi ở đây nữa, dãn dò một tiếng, rất nhanh hướng bên ngoài thành chạy vội!

Căn cứ trí nhớ của kiếp trước, tỷ tỷ đúng là tại đi bên ngoài thành vay tiền, lúc trở lại bị Phùng Tiêu bắt gặp liền nảy lòng tham!

Thế nhưng mà... Đi thông thành bên ngoài có nhiều đường như vậy, cụ thể là đường nào? Tỷ tỷ lại ở địa phương nào bị hãm hại?

Không có những tin tức này, tìm một người ở ngoài thành giống như mò kim đáy biển!

Lần đầu nhất, trong tâm Nhiếp Vân bay lên một cổ cảm giác vô lực, cảm thấy trọng sinh biết việc xảy ra cũng chưa hẳn là làm được!

Kiếp trước, chính mình đối với tỷ tỷ quan tâm quá ít, thế nên nàng đến tốt cùng đi đường nào, ở địa phương nào xảy ra chuyện, đều hoàn toàn không biết gì cả!

“Cùng chi Nhiếp Thiên chúng ta coi như có giao tình, chỉ có chi Nhiếp Long, cái chi này năm đó bởi vì lọt vào liên quan đến việc này, nên bị đuổi ra Lạc Thủy thành, ở tại chân Hà Lạc Sơn, tỷ tỷ nhất định là đi tìm bọn họ rồi!”

Trong đầu linh quang lóe lên, Nhiếp Vân đột nhiên nhớ tới một việc, sắc mặt trở nên vô cùng âm trầm.

Năm đó chuyện tỷ tỷ vừa kết thúc, chi Nhiếp Long được gia tộc triệu hoán, một lần nữa trở về trong tộc, trở thành chi trong gia tộc, hai chuyện này cho tới bây giờ không có nghĩ tới, hiện tại suy tư 1 chút, quả nhiên điểm đáng ngờ rất nhiều, chẳng lẽ... chuyện Tỷ tỷ, không phải là ngoài ý muốn, mà là có âm mưu, sớm đã chuẩn bị?

“Nếu thật là các người làm, chi Nhiếp Long, tự đừng trách ta hạ thủ không lưu tình rồi!”

Con mắt chậm rãi nheo lại, Nhiếp Vân sát ý lảng nhiên.

Trước khi trọng sinh, chính mình cũng bởi vì giết chóc quá nặng, đã lấy được xưng hô Huyết Ngục Ma Tôn, bởi vì tất cả mọi người biết rõ, đặc tội gia tộc của mình, dù là thế lực nào, bất kể là ai, bất luận cái gì địa vị, đều ngênh đón kết cục “Máu tươi như biển, Thi Sơn nhập ngục”!

Nhanh chóng chạy đi, Nhiếp Vân vừa mới mở đan điền trong Khí Hải không ngừng xoay tròn, thổ nạp lấy tinh thuần linh khí, làm cho tốc độ của hắn nhanh như tuần mã.

Đồng dạng là chi bên ngoài gia tộc Nhiếp Phủ, chi Nhiếp Long lại cùng chi Nhiếp Thiên tình cảnh hoàn toàn bất đồng, ở tại địa phương khoảng cách thành trấn hơn mười dặm, là cái phủ đệ giống như đại viện, nguy nga hùng tráng.

“Cho dù ta đã đến chi Nhiếp Long nhánh trước khi không có biết rõ chuyện này, cũng không thể công nhiên xông vào, nếu không, chẳng những không thể cứu người, bản thân cũng ngã xuống ở chỗ này, phải nghĩ biện pháp mới được!”

Một bên vừa đi, trong nội tâm Nhiếp Vân một bên suy tư đối sách.

Chi Nhiếp Long Nhiếp Thắng Nguyên giữ gia chủ nhưng mà Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh đỉnh phong cường giả, cảnh giới này người chân khí kích phát, trăm bước ngoại thương vô hình, mặc dù chính mình có được hai đời kinh nghiệm chiến đấu, cũng xa xa không là đối thủ!

Lại nói, cho dù có thể đánh thắng Nhiếp Thắng Nguyên, cũng không có khả năng đem một cái chi tất cả mọi người toàn bộ tàn sát sạch sẽ, một khi có người đào tẩu, tin tức truyền đi, chi của mình tuyệt đối sẽ bị gia tộc tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội, một tên cũng không để lại!

Vì chi, vì có thể cứu tỷ tỷ, mặc dù trong cơn giận dữ, thực sự không thể lỗ mãng!

“Đát đát!”

Đột nhiên, cách đó không xa nghe được tiếng vó ngựa, lập tức vài con khoái mã “Hô” theo hiện ra trước mắt, hướng phía sau chạy vội mà đi.

“Ân? Đây là quán gia Nhiếp Lâm chi Nhiếp Long? Hắn cái này muốn làm gì?”

Nhìn thoáng qua Nhiếp Vân lập tức nhận ra người ngồi ngựa ở phía trước.

Nhiếp Lâm này mình bây giờ mặc dù chưa thấy qua, đối phương cũng chưa từng thấy qua mình, nhưng kiếp trước hội nghị gia tộc xử quyết chi Nhiếp Thiên từng có gặp mặt một lần, đúng là quân gia chi Nhiếp Long, tính cách âm tàn độc ác, dựa vào danh hào gia tộc, bức nhiều chi cửa nát nhà tan, năm đó tỷ tỷ tự nhiên cái gì cũng chưa nói, nhưng hiện tại ngấm lại nàng nói quanh co, tựa hồ cùng với Nhiếp Lâm có liên quan!

Lại nói, đường đường là quân gia bây giờ không có ở trong gia tộc, khoái mã chạy vội trên đường, xem ra chuyện cổ quái!

“Cùng đi lên xem một chút!”

Trong nội tâm khẽ động, Nhiếp Vân nhanh lẹ đi theo.

“Chuẩn bị ra thế nào rồi?”

Chỉ chốc lát, bọn người Nhiếp Lâm dừng chân ngay tại một cái quán rượu trước mặt, người bên trong đi ra hỏi.

“Đại nhân yên tâm, Nhiếp Liễu thiếu gia một lát sẽ đưa Phùng Tiêu thiếu gia tới, chúng ta đã đem Thiên Dục Hoa để ở trong rượu, thứ này vô sắc vô vị, chỉ cần cho hắn uống xong, hắc hắc... bảo đảm không có vấn đề!” hắc hắc cười.

Xem ra ngôi tửu lâu này tất cả đều là người chi Nhiếp Long.

“Thiên Dục Hoa ? Tại sao có thể có loại vật này... Chẳng lẽ bọn hắn muốn... Thì ra là thế!”

Nghe được “Thiên Dục Hoa” ba chữ, Nhiếp Vân trong đầu suy tư, lập tức sắc mặt tựa chìm xuống.

Thiên Dục Hoa loại vật này, Lạc Thủy thành căn bản không có, cơ hồ không có người biết rõ, hơn nữa cho dù tại đế đô cũng không nhiều, là một loại sâm được xa xỉ, sau khi uống một lúc sau sẽ bị dục vọng làm choáng váng đầu óc, chuyện gì cũng có thể làm ra!

Thời điểm kiếp trước, Nhiếp Vân tại Đế đô đã bắt một tên thế gia công tử, từ trên người hắn thấy qua thứ này nên biết rất rõ, không nghĩ tới chi Nhiếp Long vậy mà cũng có!

Dùng loại sâm được này cho Phùng Tiêu uống...

Là người hai kiếp, Nhiếp Vân biết rõ tao ngộ tỷ tỷ, như thế nào lại không biết bọn hắn làm gì!

Nguyên lai tưởng rằng là Phùng Tiêu ý vào Phùng gia sau lưng thú tính đại phát, không nghĩ tới căn nguyên do tại đây!

“Mưu toán ám hại tỷ tỷ của ta, ta sẽ cho chi các người trả cái giá thâm đau đớn, triệt để biến mất trên nhân gian!”

Hừ lạnh một tiếng, sát ý Nhiếp Vân trong mắt như nước thủy triều.

Đối phương như thế đụng tới tỷ tỷ, đụng tới chi chính mình, nếu hạ thủ lưu tình, cũng không xứng xưng là Huyết Ngục Ma Tôn rồi!

Bất quá, dám gài bẫy truyền nhân duy nhất Phùng Tiêu của Phùng gia, còn có thể làm cho người khác nghe sắp xếp của bọn hắn, sau lưng chi Nhiếp Long khẳng định có chút thủ đoạn, chính mình vẫn là cần trọng 1 chút cho thỏa đáng!

“Xú tiểu tử, hôm nay tửu lâu chúng ta không buôn bán, không có cơm thừa rượu cũn, nhanh nhanh ly khai!”

Trong lúc suy tư chợt nghe cách đó không xa vang lên một cái quát lớn hung hăng càn quấy, ngẩng đầu nhìn lại chỉ thấy Nhiếp Lâm cùng chủng quấy bọn người chẳng biết lúc nào đã tiến vào quán rượu liền không thấy tung tích, trước mắt một tên bộ dáng như tửu bảo(bảo vệ) đang cầm eo(chắc là chống nạnh rồi ^^) nhìn qua, vẻ mặt không kiên nhẫn.

Xem ra Nhiếp Lâm sợ có người quấy rầy, phái người đem người chung quanh đuổi đi sạch sẽ, người này vừa vặn thấy được chính mình trốn ở 1 bên.

Từ hôn mê tỉnh lại vẫn không thay quần áo, có chút lơ đãng, thẳng này hiển nhiên đem chính mình coi là ăn xin lang thang rồi.

“Ân?” Nhìn trước mắt tửu bảo(bảo vệ), Nhiếp Vân trong nội tâm khẽ động, đột nhiên sinh ra một cái ý nghĩ.

“Nhìn cái gì vậy! Còn không mau cút đi!” Tửu bảo tựa hồ hung hăng càn quấy đã quen, gặp thiếu niên ở trước mắt chưa có chạy, lần nữa quát lớn.

“Ta lúc này đi...” Nhiếp Vân lên tiếng, dưới chân đột nhiên khẽ động, cả người lập tức như thiểm điện đi tới trước mặt tửu bảo.

“Người...” Tửu bảo không nghĩ tới thiếu niên động tác nhanh như vậy, đang muốn la lên, đã cảm thấy trước mắt tối sầm, té trên mặt đất đã biến thành một cỗ thi thể.

“Hắc hắc, trách người xui xẻo!” Dem tửu bảo tiện tay kéo tới nơi hẻo lánh ven đường, Nhiếp Vân rất nhanh đem y phục trên người hắn thay ra, chính mình mặc lên, sau đó trên mặt đất hái chút ít hoa cỏ, đem chất lỏng bôi lên trên mặt một hồi.

Loại vật phẩm đơn giản này là thủ đoạn dùng để tiến hành trang điểm, kiếp trước nếu mình đứng là thứ hai, tuyệt đối không ai dám nói thứ nhất, mặc dù được xưng tụng đệ nhất thần thái Thiên Huyền đều cam bái hạ phong! Chính là bởi vì như thế, chính mình đạt được Huyết Ngục Ma Tôn tên hiệu đồng thời còn có một xưng hô Bách Biến Ma Quân.

“Tốt rồi!” Dem tửu bảo thi thể giấu kỹ, Nhiếp Vân thu thập một hồi, liền đi ra, hẳn lúc này cùng tửu bảo vừa rồi vô luận hình thể dung mạo, cử chỉ động tác, ngay cả thanh âm đều giống như đúc, đừng nói chưởng quầy, Nhiếp Lâm, cho dù mẹ nó chỉ sợ đều nhận không ra!

5. Chương 5: Ẩn Huyết Thống

Đi vào quán rượu, Nhiếp Vân phát hiện mình vừa rồi lãng phí chút thời gian, Nhiếp Lâm cùng chưởng quầy hai người lúc này đang đứng ở bên trong một cái gian phòng, đối diện là hai thanh niên cúi đầu khom lưng.

Hai người kia chính mình kiếp trước đều gặp wa, đúng là Phùng Tiêu cùng nhị tử của Nhiếp Thắng Nguyên gia chủ chi Nhiếp Long, Nhiếp Liễu! Không nghĩ tới bọn hắn nhanh như vậy đã tới rồi.

“Cho người đi kiểm tra xung quanh cả đêm nay cho ta! Nhanh lên, nếu Nhiếp Liễu thiếu gia mắng, cho dù đem đầu người chặt đi cũng đảm đương không nổi!”

Vừa vào phòng chợt nghe một tiếng quát lớn, một người quần sự nhìn về phía chính mình nổi giận dưng dưng, hiển nhiên chính mình đi ra ngoài thời gian quá dài, có chút tức giận.

“Vâng, thuộc hạ sai rồi!” Nhiếp Vân hiện tại ngay trang tửu bảo, liền vội cúi đầu nhận lầm.

“Hừ, còn không mau đem bầu rượu này cầm qua đi! Như thế nào làm có lẽ không cần ta nói a!” Quần sự hừ lạnh một tiếng.

Không cần giải thích? Người không nói ta biết rõ muốn làm gì! Trong lòng thầm nhủ một câu, Nhiếp Vân trên mặt lại không biểu hiện ra ngoài gãi gãi đầu, vẻ mặt xấu hổ “Ta sợ ta khấn trương... Có thể hay không lặp lại lần nữa...”

Lúc nói chuyện, Nhiếp Vân cố ý lấp bắp, lại để cho chính mình thoát nhìn có chút không biết làm sao.

“Phế vật! Ta làm sao tìm được người đem làm thuộc hạ!” Quần sự không nghĩ ngờ gì, khiển trách một câu, hạ giọng, nói: ” thời điểm rót rượu Cho thiếu gia hũ che phía bên trái, thời điểm cho Phùng Tiêu thiếu gia rót rượu, hướng phải vịn, ngàn vạn đừng cho nhìn ra, nếu không, ta sẽ đem người băm ném cho cá ăn!”

“Tiểu nhân biết rồi!” Nhiếp Vân liền vội vàng gật đầu.

Nguyên lai là loại đôi bầu rượu uyên ương này, thủ đoạn lừa đảo thường dùng mà thôi!

Loại này trong bầu rượu một phân thành hai, cái nắp phía bên trái vận bên trái rỉ nước, hướng phải vận bên phải rỉ nước, nghe rất thần bí, trên thực tế chỉ là một loại sơ cấp cơ quan mà thôi!

“Còn không mau đi!” Quản sự hừ lạnh.

“Vâng!” Nhiếp Vân bưng bầu rượu lên liền hướng phòng đi tới.

thời điểm Vào bên trong, cố ý đem khí tức áp chế, lại để cho người cảm giác không có tu vi.

“Ha ha, với thiên tư Phùng huynh, huyết thống thừa số một khi mở ra tu vị tuyệt đối sẽ đột nhiên tăng mạnh, chỉ sợ có thể trực tiếp đạt tới Khí Hải Cửu Trọng Thiên đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh, hiện tại chỉ là làm việc tốt thường gian nan mà thôi, không cần phải lo lắng!”

Vừa mới vào phòng chợt nghe đến tiếng cười Nhiếp Liễu.

“Ai, ta ngược lại hi vọng như vậy! Được rồi, không nói nữa!” Phùng Tiêu tựa hồ có tâm sự, lắc đầu.

“Huyết thống thừa số mở ra?” Nghe được hai người nói chuyện, Nhiếp Vân tư duy thoáng một phát liền nghĩ đến ba trăm năm trước cái sự kiện “Phế vật thiếu gia”, lập tức hiểu được.

Căn cứ kiếp trước tin tức tự mình biết, cái Phùng Tiêu này cũng không phải quần là áo lượt(cái này e thua, ai biết chỉ em cái này nghĩa gì nha), trái lại còn thập phần cố gắng, tuổi chưa qua hai mươi tuổi cũng đã đạt tới Khí Hải đệ tứ trọng Chân Khí cảnh trung kỳ!

Loại tuổi này phối hợp với loại thực lực này dựa theo đạo lý có lẽ được cho thiên phú không yếu, Nhưng tiếc trong cơ thể hần huyết thống thừa số trời sinh bẻ tắc, không cách nào hình thành đan điền! Không có đan điền, Chân Khí cảnh trước kia hoàn cảnh xấu còn không rõ ràng, dựa vào được liệu mượn nhờ ngoại lực có lẽ còn có thể đền bù, chỉ khi nào đã đến Chân Khí cảnh lại bất đồng!

Chân Khí cảnh, đem linh khí trong cơ thể đi ngụy tồn thực, lực lượng tinh thuần đến cực điểm, cho dù ngoại lực có tốt đến mấy, không có đan điền chiết xuất, tốc độ tu luyện cũng sẽ lập tức chậm lại! Phùng Tiêu tám tuổi tu luyện Khí Hải, 14 tuổi thì đạt được Khí Hải tứ trọng thiên, cũng bởi vì không có đan điền, từ 14 tuổi đến hai mươi tuổi suốt sáu năm, rõ ràng chỉ từ Chân Khí cảnh sơ kỳ đạt tới trung kỳ!

Loại tốc độ tấn cấp này đối bất kỳ bàng chi đệ tử một cái huyết thống thừa số nào mở ra đều khó có khả năng! thật sự, chậm có chút không hợp thói thường!

Cũng bởi vì như vậy, đường đường thiên tài trong mắt người biến thành phế vật.

Bất quá, Nhiếp Vân trải qua kiếp trước, biết rõ loại nghi vấn này đã qua không lâu liền bị đánh PHÁ...! Không phải Phùng Tiêu huyết thống thừa số bẻ tắc không cách nào mở ra, mà là Ẩn huyết thống phi thường nổi danh!

Ẩn huyết thống danh như ý nghĩa, huyết thống thừa số hiện lên ẩn tính, không dễ dàng mở ra, cần phục dụng Thuần Dương thuộc tính đan được kích hoạt năng lực!

Đương nhiên, cái gì đều có lợi có hại, Ẩn huyết thống không dễ dàng mở ra, chỉ khi nào mở ra chuyển hóa thành đan điền, tốc độ tu luyện sẽ tiến bộ tăng mạnh, ở bên trong trí nhớ của kiếp trước, Phùng Tiêu cơ duyên xảo hợp thành công mở ra, ngăn ngừa nửa năm thời gian trở thành nhân vật linh quân thanh niên Lạc Thủy thành, thậm chí đoạt được thi đấu quán quân tài tuần lần đó, thu được Lạc Thủy kim thuần!

Bất quá, những điều này đều là sự tình một năm sau, ít nhất hiện tại Phùng Tiêu trong mắt người còn là một phế vật!

“Loại Thuần Dương thuộc tính đan được này ta có thể luyện chế ra, không bằng mượn cơ hội này bán một cái nhân tình...”

Nhớ tới cái này, một cái kế hoạch trong nội tâm Nhiếp Vân chậm rãi nổi lên.

Coi như mình không giúp cái Phùng Tiêu này, hần nửa năm sau cũng tìm được kỳ ngộ, còn không bằng thừa cơ tạo một cái nhân tình, thuận tiện kiếm chút tiền nghĩ!

Người duy nhất thừa kế Phùng gia, chỉ cần mở ra huyết thống thừa số tự có được quyền lợi gần như tộc trưởng! chỉ riêng thân phận này, xứng cho bản thân ta vì người tổn hao tinh lực!

“Ha ha, cũng đúng, Phùng huynh hôm nay đi ra tự là giải sầu, đừng có nhắc lại những chuyện mất hứng!” Nhiếp Liễu nở nụ cười.

Hai người lại tùy ý hàn huyên vài câu, tuy nhiên Nhiếp Vân còn nhìn không ra quan hệ hai người, nhưng Phùng Tiêu vô luận nói cái gì, Nhiếp Liễu đều tiến hành nịnh nọt, thuận tiện mượn câu chuyện nói vài lời, Phùng Tiêu vốn là phiền muộn, nói một hồi hai người ngược lại là khách và chủ tận hoan.

“Cái Nhiếp Liễu này không đơn giản!”

Nghe xong một hồi, đối phương cũng không có muốn uống rượu, Nhiếp Vân tự lẳng lặng đợi ở một bên, trong nội tâm âm thầm cảnh giác.

Một thiếu gia chi xuống cấp có thể dựa vào Phùng gia thiếu gia, cũng có thể cùng hắn trò chuyện vui vẻ, không thể không nói cái Nhiếp Liễu này không phải nhân vật đơn giản, khó trách kiếp trước đối phương đem tỷ tỷ bức tử, mình cũng không có thấy được là Nhiếp Long chi tác quái!

“Thiếu gia, thiếu gia...”

Hai người đang tại nói chuyện với nhau, một hạ nhân đi tới.

“Thiếu gia đang tiếp khách, chuyện gì?” Quản gia Nhiếp Lâm đi ra ngoài, một lát sau vẻ mặt ngưng trọng đi đến.

“Thiếu gia...”

“Chuyện gì? Không thấy được ta đang vội sao?” Nhiếp Liễu lông mi giương lên.

“Nhiếp Thiên chi Nhiếp Tiểu Phụng tới tìm người...” Nhiếp Lâm do dự một chút, ôm quyền nói ra.

” vào việc chính sao?” Chứng kiến cái này, Nhiếp Vân cười lạnh.

Nói thật thấy đối phương làm ra loại trận thế này, hẳn đối với kế hoạch Nhiếp Liễu cũng đã minh bạch, tỷ tỷ buổi sáng sẽ tới tìm hắn, khẳng định một mực không có gặp mặt, lúc thời điểm này cố ý ở chỗ này làm cho nàng đi ra, rất rõ ràng là lại để cho Phùng Tiêu không biết là đột ngột, về sau đích trình tự làm xuống chân đệm!

Đường muội Ta tới vay tiền, tự nhiên muốn ăn cơm chung bàn, đến lúc đó người lại thú tính đại phát... Cho dù Phùng Tiêu thông minh, cũng chỉ sợ nghĩ không ra sớm đã vào bẫy đối phương!

“Cái này... Lúc này tới đây làm gì? Cùng với nàng nói ta đang chiêu đãi khách nhân, không có thời gian gặp!” Nhiếp Liễu khoát tay áo.

“Có thể nàng có chuyện gấp, thiếu gia, bất kể nói thế nào, Nhiếp Tiểu Phụng đều là đường muội của người, cứ như vậy không gặp... truyền về gia tộc không tốt lắm đâu!” Nhiếp Lâm vẻ mặt khó xử.

“Ta nói không gặp là không gặp... Đường muội thì thế nào! Hôm nay ta cùng Phùng huynh giải sầu, hết thấy sự tình đều không bàn!” Nhiếp Liễu cố ý mày nhẩn lại.

Loại trò hề kẻ xướng người hoạ này lừa người mắc câu, Nhiếp Vân kiếp trước thấy không biết bao nhiêu lần, liếc cái là biết, bất quá, hắn có thể nhìn ra Phùng Tiêu lại không thể, nghe được Nhiếp Liễu nói như vậy, chẳng những trúng kế, còn cảm thấy Nhiếp Liễu phi thường trượng nghĩa, vội vàng khoát tay nói: ” đường muội người lúc này tới, có lẽ có chuyện gấp, người không cần bận tâm đến ta!”

“Cái này... Phùng huynh Đã mở miệng, tốt, cho Tiểu Phụng vào đi!” Nhiếp Liễu giả không tình nguyện, phân phó.

“Vâng!” Nhiếp Liễu lên tiếng tự đi ra ngoài, chỉ chốc lát một nữ hài theo ở phía sau đi đến.

Cô bé này ăn mặc mộc mạc, hai đầu lông mày mang theo một tia ưu sầu tăng thêm hơi có vẻ mảnh mai, lại để cho người có loại cảm giác không đành lòng tổn thương.

“Tỷ tỷ... Quả nhiên là tỷ tỷ!”

Biết rõ tỷ tỷ tới, Nhưng làm Nhiếp Vân thấy trước mắt bộ dạng của nàng, nhìn không được trong nội tâm một hồi kích động!

Tuy nhiên tỷ tỷ chỉ lớn hơn mình một tuổi, Nhưng từ nhỏ tựu đối với chính mình đặc biệt chiều cố, ngày đó nàng bị buộc tự sát, chính mình ghen ngào khóc ròng suốt một ngày, mỗi lần nghĩ đến đây việc này thì tim như bị đao cắt, hồi hận không thôi!

Có đôi khi thường xuyên suy nghĩ, nếu như lúc ấy chính mình thái độ kiên quyết một tí, tỷ tỷ có lẽ sẽ không phải chết, tựu cũng không lưu lại loại tiếc nuối này!

Lại nói, tỷ tỷ tại sao phải bị người bắt buộc, còn không là bởi vì chính cái đệ đệ này ko hiểu chuyện này, gây chuyện sau đó trả không nổi tiền phạt!

Bất quá, cho dù trong nội tâm Nhiếp Vân kích động, trên mặt như trước cổ kim không có biến đổi, bất luận kẻ nào đều không thấy ra khác thường.

“Nhiếp Liễu đường ca, ta... Lần này tới là ý định hướng người vay tiền đấy...”

6. Chương 6: Đệ Đệ?

“Vay tiền?” Nhiếp Liễu có lẽ sớm đã biết rõ ý đồ nàng đến, bất quá vẫn là giả ra bộ dạng kỳ quái, sững sốt một chút.

“Ân...” Mặc dù cái đường ca này cũng không còn xa lạ gì, Nhưng vừa thấy mặt đã mở miệng vay tiền, làm cho Nhiếp Tiểu Phụng có chút không thích ứng, ngón tay nhẹ xoa xoa góc áo, như một hải tử phạm sai lầm.

“Tỷ tỷ...” thấy Nhiếp Tiểu Phụng như vậy, đơn thuần như một tờ giấy trắng, Nhiếp Vân trong nội tâm càng khó chịu.

Nếu như mình không trọng sinh, hài nữ đơn thuần như thế có khả năng qua một hồi cũng sẽ bị người khác ức hiếp, nếu như mình không trọng sinh, nửa tháng sau, nàng sẽ hương tiêu ngọc vãn, biến thành một cỗ thi thể lạnh như băng!

“Nhiếp Liễu, người tính kế gia tộc bọn ta, tỷ tỷ của ta, mặc kệ người xuất phát từ cái mục đích gì, ta đều cho người cùng chỉ các người, triệt để biến mất trên đời!”

Nghĩ đến Nhiếp Liễu dám ra tay hãm hại tỷ tỷ mình, Nhiếp Vân trong mắt liền không nhìn được hàn ý lạnh lạnh!

“Máu tươi như biển, Thi sơn nhập ngục” Huyết Ngục Ma Tôn cũng không phải hư danh nói chơi, chính mình chỉ cần ra tay, tuyệt sẽ không lưu lại một tai họa ngầm, dù là một con chó, một đầu heo, đều tuyệt sẽ không bỏ qua!

Đó cũng không phải tàn nhẫn, cùng Yêu tộc chiến đấu nhiều năm, Nhiếp Vân biết rõ, nếu như chém giết Yêu tộc cả nhà, dù là lưu lại một con chó, bọn hắn cũng sẽ thông qua phương pháp đặc thù biết rõ người giết là ai, do đó mãnh liệt trả thù!

Nhỏ phải nhớ tận gốc!

Trải qua huynh đệ phản bội, là người của hai kiếp Nhiếp Vân so kiếp trước càng thêm tàn nhẫn!

“Mượn bao nhiêu? Hai chi chúng ta cũng coi như kết giao sâu đậm, 1 ngàn 800 ngàn lượng ta vẫn có thể làm chủ đấy!” Nhiếp Liễu vừa cười vừa nói.

Trường lão đoàn truyền ra tin tức xử phạt, tỷ tỷ đều có thể biết, Nhiếp Liễu thân là thiếu gia chi Nhiếp Long như thế nào không biết? Cho nên, lời này mặc dù nói rất hào phóng, lại tương đương thoáng một phát chặn ngang miệng nàng rồi, 1 ngàn 800 còn có thể làm chủ, Nhưng tỷ tỷ muốn mượn chính là một vạn lượng!

“Ta...” Quả nhiên, Nhiếp Tiểu Phụng nghe nói như thế, sắc mặt càng đỏ, cúi đầu xuống lời nói chính cô ta đều nghe không rõ nói ra: “Ta muốn mượn... Một vạn lượng!”

“Cái gì? Một vạn lượng? Người...” Nhiếp Liễu giả bộ như giật mình “Tiểu Phụng người cũng biết, ta hiện tại chỉ là Thiếu chủ, cũng không phải gia chủ chính thức, mượn một vạn lượng thật không có khả năng a... Như vậy đi, nếu như người gấp mà nói..., ta hiện tại tạm đi hỏi phụ thân cho người 1 câu trả lời thuyết phục!”

“Ta... Hiện tại tạm cần dùng gấp, cái kia liền cảm ơn Nhiếp Liễu đường huynh rồi!” Nghe được hần muốn đến hỏi Nhiếp Thăng Nguyên, Nhiếp Tiểu Phụng hai con mắt đen nhánh sáng ngời, bất quá nghĩ đến đối phương liền không mún chậm trễ, vừa muốn đi ra, vẻ mặt áy náy.

“Ha ha, không sao, chúng ta đều là chi gia tộc xuống cấp, giúp đỡ cho nhau là nên phải đấy!” Nhiếp Liễu nở nụ cười, quay đầu nhìn về phía Phùng Tiêu “Chỉ là hôm nay có chút xin lỗi Phùng huynh rồi, vốn muốn cùng người...”

“Không sao, người có việc, ta chỉ là chuyện nhỏ thôi!” Phùng Tiêu nở nụ cười, không có làm giá như người thừa kế đại gia tộc.

“Tốt, tiểu Phụng muội muội người ở nơi này giúp ta cùng Phùng huynh ăn cơm, ta đi một chút sẽ trở lại!” Nhiếp Liễu an bài nói.

“Ta... Được rồi!” Nhiếp Tiểu Phụng vốn muốn cự tuyệt, nhớ tới đối phương là vì mình, nắm chặt đốt ngón tay trắng bệch, hay là ngồi xuống.

“Phùng huynh, không có ý tứ, ta tự phạt một ly xin lỗi!” Nhiếp Liễu đứng dậy, một tiếng phân phó “Rót rượu!”

Nhiếp Vân gặp đối phương liền tiếp an bài không chê vào đâu được, trong nội tâm hừ lạnh, dẫn theo bầu rượu, nhẹ nhàng tại nắp hũ nhẹ nhàng hướng phải xoay một phát, hần đem chén rượu đổ đầy, ngay sau đó cho Phùng Tiêu rót rượu trước phía bên trái xoay một phát, cái này hạ động tác đều rất nhỏ, hơn nữa hần là người của hai kiếp biết rõ như thế nào che giấu, bên trong phòng mấy người rõ ràng ai cũng không có nhìn ra.

Căn cứ vừa rồi quản sự nói, hướng phải xoay tròn là rượu thuốc Thiên Dục Hoa, phía bên trái xoay tròn không có vấn đề gì, Nhiếp Vân ngụy trang thành tửu bảo, trực tiếp cho hần phân đi, người không phải muốn tính toán tỷ tỷ của ta sao? Ta hiện tại cho dù tính kế người, cho người uống rượu Thiên Dục Hoa... Hắc hắc!

Đổ xong rượu Nhiếp Liễu vụng trộm nhìn về phía mình, tựa hồ muốn còn muốn hỏi kết quả như thế nào, Nhiếp Vân trong nội tâm cười lạnh, trên mặt lại giả vờ bộ dạng đã đắc thủ, mở tròng hai mắt.

“Ha ha, Phùng huynh, kính huynh!” được “Thuộc hạ” xác nhận, Nhiếp Liễu trong nội tâm đại định, ha ha cười cười, ngửa đầu liền đem uống rượu sạch sẽ.

“Nhiếp huynh khách khí! Ta cũng đã cạn!” Phùng Tiêu không biết đối phương cùng chính mình đùa nghịch tâm cơ, còn tưởng rằng hần huynh đệ tình trường, không có ý tứ uống ít, cũng há miệng đem chén rượu uống cạn.

“Phùng huynh sáng khoái, vậy tiểu đệ đi trước!” Nhiếp Liễu đưa mắt liếc ra qua một cái, cùng với Nhiếp Lâm chưởng quỹ bọn họ đi ra ngoài, lúc đến trước mặt Nhiếp Vân phân phó một tiếng “Người ở tại chỗ này hầu hạ Phùng Tiêu thiếu gia! Nếu chậm trễ, xem ta như thế nào thu thập người!”

Nói xong đi ra ngoài.

Đem “Tửu bảo” ở tại chỗ này, Nhiếp Liễu cũng là có dụng ý đấy, loại việc cường gian này... cũng cần nhân chứng a, nói sau đến lúc đó chỉ cần đem “Tửu bảo” giết, đã có thể tỏ vẻ trong sạch, lại có thể làm cho đối phương cảm kích, nhất cử lưỡng tiện, sao lại không làm!

“Vâng!” việc của mình đã hoàn thành, Nhiếp Vân đang suy nghĩ muốn hay không lưu lại đối phương, nghe nói như thế, trong tâm nhất chuyển, đồng ý.

Theo Nhiếp Liễu xem cái bố cục này, thằng này tâm cơ thật thâm trầm, nếu như hiện tại tạm vạch trần hần, chỉ sợ Phùng Tiêu căn bản không tin, chính mình thực lực bây giờ còn chưa đủ để dùng chấn

niếp tất cả mọi người, tùy tiện ra tay khó bảo toàn được không bù được mất, còn không bằng thừa dịp đối phương ly khai trục bánh xe biến tốc, trước xúi giục Phùng Tiêu!

“Tiểu Phụng, Phùng huynh các người từ từ ăn, ta đi trước!” Nhiếp Liễu quay người đem cửa phòng đóng lên, khoe miệng cười lạnh.

Dựa theo kế hoạch của hắn, hết thấy đều phi thường hoàn mỹ, hiện tại cần phải làm là ngồi ở bên ngoài chờ kế hoạch hoàn mỹ và thu tàn cuộc!

Đương nhiên, đây là nguyên nhân hắn không biết tửu bảo đã thay người, nếu như biết rõ tửu bảo đem Thiên Dục Hoa đã vào trong bụng của hắn, chỉ sợ sẽ trực tiếp nổi điên!

“Ha ha, người tự là Phùng Tiêu thiếu gia a, đã sớm nghe được đại danh, kính kính ngưỡng!”

Gặp đối phương liền cửa đều đóng, Nhiếp Vân cũng tự không hề ngại trang, ha ha cười cười trực tiếp ngồi xuống.

“Ân?”

Chứng kiến tửu bảo trước mắt cư nhiên không có lễ phép, vô luận Phùng Tiêu hay là Nhiếp Tiểu Phụng, cũng nhin không được lông mi dựng lên.

Cái thế giới này, quan niệm chủ tớ vẫn là rất nặng đấy, tửu bảo rõ ràng cùng khách nhân thiếu gia như thế không có lễ phép, đối lại ai cũng sẽ nổi giận.

“Trước không vội nổi giận, đợi ta nói xong người chỉ sợ cho dù muốn nổi giận cũng không phải nổi giận với ta”

Nhiếp Vân tay phải tại trên mặt một vòng, ngại trang tróc ra, dung mạo của mình tự lộ ra hai người trước mặt.

“Nhiếp Vân? Người như thế nào tại đây? Người...”

Nhiếp Tiểu Phụng không nghĩ tới tửu bảo thoáng một phát biến Thành dung mạo đệ đệ, lại càng hoảng sợ, bất quá lập tức nghĩ đến cái gì, sắc mặt trở nên tái nhợt vô cùng!

Đệ đệ tính cách người này thâm trầm, lại ghét nhất người khác tự chủ trương, từ việc đối đãi Nhiếp Đồng có thể nhìn ra!

Chính mình vốn ý định sớm chút mượn tiền, đến lúc đó lặng lẽ cho thím, như vậy hắn tự sẽ không biết, lại không nghĩ rằng nhất cử nhất động của mình toàn bộ bị hắn nhìn ra!

Như thế tự tiện chủ trương vụng trộm đi ra vay tiền, không cần nghĩ, nhất định sẽ bị xử chết!

Nghĩ đến bị đệ đệ quả trách, Nhiếp Tiểu Phụng hai tay nhanh xoa xoa góc áo, thân thể mềm mại nhẹ nhàng run rẩy!

Nếu như cho Nhiếp Vân biết rõ, tỷ tỷ chứng kiến mình không phải là nghĩ là chính mình vì sao trong hôn mê tỉnh lại, mà là sợ hãi quả trách, chỉ sợ sẽ càng thêm hối hận!

“Tỷ tỷ, ta vì sao lại đến nơi này sẽ giải thích cùng người sau! Ta trước cùng Phùng Tiêu thiếu gia nói một việc!”

Nhiếp Vân đối với Nhiếp Tiểu Phụng nở nụ cười thoáng một phát, quay đầu nhìn về phía Phùng Tiêu.

“Cái gì? Đệ đệ mún giải thích với ta... Còn đối với ta cười? Ta không nhìn lầm a...”

Thấy biểu tình thiếu niên, Nhiếp Tiểu Phụng nguyên bản có chút khẩn trương thân thể chấn động, 2 mắt tròn tròn, dùng sức lắc đầu, toát ra nghi hoặc thật sâu!

Đệ đệ từ nhỏ cùng nàng lớn lên, cái tính cách gì nàng rõ ràng nhất, tính cách thâm trầm tự bề, một mực đều xoắn xuýt bóng ma của phụ thân, không cách nào tự kiềm chế, làm bất cứ chuyện gì dù là sai rồi, cũng sẽ không giải thích một câu, cả ngày sắc mặt căng thẳng, đối với ai thái độ đều lạnh lùng như tuyết!

Loại tính cách này... Như thế nào sẽ đối với chính mình cười?

Đối với chính mình cười... hình như thời điểm chính mình thấy hắn cười một lần cuối cùng là hắn bốn tuổi a...

“Nhất định là ta nhìn lầm rồi...”

7. Chương 7: Hoa Cúc Đóa Khai Mở

“Người tự là con trai độc nhất của Nhiếp Khiếu Thiên tiền bối, Nhiếp Vân?”

Nhiếp Khiếu Thiên năm đó là người đoạt giải Lạc Thủy kim thuẫn, danh khí rất lớn, làm con của hắn, Nhiếp Vân mặc dù chưa xuất đầu lộ diện, Nhưng Phùng Tiêu đã từng nghe nói qua cái tên này, chỉ là không nghĩ tới tại trường hợp này nhìn thấy, hơn nữa xuất hiện cổ quái như thế!

Lại nói, Dịch Dung Thuật hắn nghe nói qua, Nhưng dịch dung thuật đến cỡ loại trình độ này, thật sự là mới nhìn thấy lần đầu!

“Đúng vậy!” Nguyên lai tưởng rằng còn phải nói nhiều để cho đối phương chú ý, không nghĩ tới hắn nghe qua tên của mình, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng “Sớm nghe nói Phùng Tiêu thiếu gia văn võ song toàn, thiên phú tuyệt hảo, lại không nghĩ rằng bị người trêu đùa hí lộng còn không biết!”

“Bị người trêu đùa hí lộng rồi hả? Có ý tứ gì?” Phùng Tiêu con mắt nheo lại.

“Ha ha!” Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng, tiện tay đem trong tay hũ che mở ra, đem bầu rượu ném tới.

“Àn?” Gặp động tác của hắn, Phùng Tiêu có chút sờ không rõ ý nghĩ, bất quá vẫn là tiếp nhận bầu rượu, cúi đầu xem, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi!

Tuy nhiên kiến thức không có nhiều như Nhiếp Vân người của hai kiếp loại lão ngoan đồng này, Nhưng cũng không có nghĩa là Phùng Tiêu cái gì chưa thấy qua, loại hũ đôi uyên ương này là 1 một đại gia tộc truyền nhân như thế nào không biết!

Nhiếp Liễu cùng chính mình uống rượu vậy mà dùng loại hũ này, không cần nghĩ, khẳng định có mục đích không thể cho ai biết!

“Trong này có hai loại rượu, trong đó một loại ngâm Thiên Dục Hoa, loại rượu này chỉ cần uống mặc kệ tu vị như thế nào, một nén nhang sau dục vọng phóng đại, so với cái gọi là hợp hoan tán đều muốn lợi hại gấp 10 lần!” Nhiếp Vân thuận miệng nói.

“So hợp hoan tán còn muốn lợi hại hơn gấp 10 lần?” Chưa từng nghe qua Thiên Dục Hoa, nhưng Phùng Tiêu biết rõ hợp hoan tán là vật gì, trong rượu hạ loại vật này... Sau đó lại cố ý lại để cho chính mình cùng Nhiếp Tiểu Phụng tại một cái phòng...

Giải thích phần này còn không hiểu, Phùng Tiêu cũng tự không xứng trở thành người thừa kế gia tộc rồi!

“Hừ, người nói lời này, ta như thế nào tin tưởng!” Tuy nhiên trong nội tâm đã tin bảy tám phần, Phùng Tiêu vẫn là hừ lạnh.

“Không tin người có thể đem bầu rượu này mang về tìm người kiểm tra thoáng một phát! Mặt khác, người còn chưa tin mà nói..., Nhưng ở bên trong khách sạn này tìm xem, ta dám cam đoan Nhiếp Liễu nhất định chưa có chạy, khẳng định tự tàng ở chỗ này chờ nhìn người bị chê cười, chỉ có điều... Ta đem rượu của hắn cùng người đổi lại, dựa theo thời gian suy tính, có lẽ đã phát tác, người có thể thuận tiện đi qua chứng kiến được lực rượu này...”

Nhiếp Vân cười hắc hắc.

“Đem rượu thay đổi?” Phùng Tiêu do dự một chút “Tốt, ta ra đi xem, nếu như Nhiếp Liễu... không đúng, ta Phùng Tiêu sẽ ghi nhớ cái ân tình này!”

“Tỷ tỷ người ở tại chỗ này đừng đi ra, ta một hồi sẽ trở lại!” Gặp đối phương đã tin tưởng bảy tám phần, Nhiếp Vân phân phó Nhiếp Tiểu Phụng một tiếng, đi đầu đẩy cửa đi ra ngoài.

Thiên Dục Hoa được tính Nhiếp Vân kiếp trước hiểu rõ một ít, loại này được vật được hiệu mạnh, Nhiếp Liễu tuyệt đối ngăn cản không nổi, tỷ tỷ đi ra ngoài vạn nhất thấy cái tình huống kia cũng có chút xấu hổ.

“Ân!” Nhiếp Tiểu Phụng còn không có từ thái độ đệ đệ cải biến khôi phục lại, bất quá nghe được phân phó vẫn là lên tiếng, ngồi ở gian phòng không nhúc nhích.

“Người như thế nào đi ra, ah... Người là ai? Tại sao lại ở chỗ này!”

Vừa đi ra ngoài, chợt nghe đến một hồi kêu to, hai tửu bảo chạy ra, đoán chừng là Nhiếp Liễu sắp đặt ở lại để tiện theo dõi.

“Ha ha!” Cũng không trả lời câu hỏi hai người, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, song chưởng khẽ đảo tụt đẩy tới!

Bành! Bành!

Hai tiếng giòn vang, hai người cùng lúc nổ thành mảnh vỡ, máu tươi bắn tung toé trên đất.

Dù sao cùng chi Nhiếp Long thù đã kết xuống rồi, Nhiếp Vân không cần phải lưu thủ.

“Thật ác độc...” Chứng kiến tràng cảnh trước mắt, theo ở phía sau Phùng Tiêu Long mày không khỏi nhảy dựng.

Hắn thân là người thừa kế đại gia tộc, tự nhiên cũng giết qua người, Nhưng thiếu niên như vậy gọn gàng mà linh hoạt, giết xong sắc mặt không thay đổi, đừng nói làm không được, thấy đều chưa thấy qua!

“Hắn thật sự là... Trong truyền thuyết chính là phế vật?”

Nhớ tới Lạc Thủy thành rất nhiều lời đồn, Phùng Tiêu nhện không được lắc đầu.

Lạc Thủy thành một mực đều đồn đãi, Nhiếp Khiếu Thiên biến thành phế vật, con của hắn càng phế vật, bởi vì không có tiếp xúc qua hai người này, chính mình đối với lời đồn đãi này không để ý, hiện tại xem ra, nếu như muốn nói tàn nhẫn quả quyết Nhiếp Vân là phế vật, cái kia chính mình là cái gì? Chẳng phải so với hắn mình còn phế vật hơn?

Đánh chết hai tửu bảo, Nhiếp Vân như làm 1 việc không có ý nghĩa, tại quán rượu đại sảnh nhìn một vòng.

Nhiếp Liễu đã chờ xem cuộc vui, vì phòng ngừa Phùng Tiêu nhìn ra cái gì, tự nhiên sẽ không đứng ở đại sảnh chờ, tìm tòi thoáng một phát, con mắt rơi vào đối diện một cái phòng bên trên.

Ở bên trong phòng.

“Thiếu gia thật sự là mưu trí vô song, Phùng Tiêu gần đây yêu quý thanh danh, cái này ăn vào Thiên Dục Hoa, chỉ cần đem Nhiếp Tiểu Phụng cưỡng bức, chúng ta chẳng khác nào nắm thóp được hắn, không lo hắn không giúp chúng ta!”

Quản gia Nhiếp Lâm đối với trước mắt thiếu gia tuổi không lớn lắm vẻ mặt cung kính, mắt tam giác lờ lờ hào quang hưng phấn.

Vi bảo đảm được tính, hắn cố tình tìm người thí nghiệm qua Thiên Dục Hoa này, người bình thường sau khi dùng liền dục vọng không chế cả đêm không tan, Nhưng đoán được lúc này Phùng Tiêu khẳng định đã bị dục vọng khống chế, thú tính đại phát!

“Hay là muốn cẩn thận chút, đối phương là truyền nhân duy nhất Phùng gia, tính toán hắn một bước chưa tốt, sẽ đem lại kiếp nạn khôn cùng cho chi!”

Nhiếp Liễu ngoài miệng nói coi chừng, trên mặt lại lộ ra dáng tươi cười, rất hiển nhiên đối với chuyện hôm nay, hắn nắm chắc tất thắng!

“Ha ha, cái gì truyền nhân duy nhất Phùng gia, thiếu gia trước mặt còn không cùng ** đồng dạng? Hừ, những lão già gia tộc kia thật sự là mắt bị mù, nếu để cho thiếu gia tiến vào gia tộc hạch tâm, Nhiếp gia chúng ta khẳng định sớm là Lạc Thủy thành đệ nhất gia tộc rồi!” Nhiếp Lâm nịnh nọt một câu.

“Có thể cho Nhiếp gia trở thành Lạc Thủy thành đệ nhất gia tộc cái này đến không dám nói, bất quá, nếu quả thật để cho ta cầm quyền mà nói..., trong một năm ta tuyệt đối có thể làm cho Nhiếp gia tài phú so hiện tại nhiều hơn gấp đôi!”

Hất tay lên, trong mắt Nhiếp Liễn tràn đầy tự tin.

“Tài phú nhiều hơn gấp đôi! Thiếu gia thật lợi hại, mưu trí Thiên Hạ Vô Song...” Nghe được thiếu gia hơi có vẻ hung hăng càn quấy mà nói..., con mắt Nhiếp Lâm lần nữa tỏa sáng, đang muốn lấy lòng vài câu, lại đột nhiên cảm thấy hai gò má thiếu gia bay lên một đạo đỏ ửng.

Cái cổ đỏ ửng này rất là cổ quái, thật giống như nữ hài chứng kiến tình lang xuân tâm đại động!

Nhiếp Lâm thân vì một đại quân gia của chi, sinh hoạt làm sao có thể sạch sẽ, không nói mặt khác, tựu là buổi tối hôm qua vẫn còn nhung nhớ rong ruổi trên người nữ nhân, bề ngoài giống như... Kịch liệt nhất, trên mặt nữ nhân hồng nhuận phơn phớt chính là như vậy đấy...

Hài hài! Nghĩ tới những thứ này, Nhiếp Lâm một hồi xấu hổ, nhin không được gãi gãi đầu, lần nữa nhìn về phía thiếu gia, nhin không được lại càng hoảng sợ.

Lúc này thiếu gia đã đem quần áo xé rách, tóc cũng có chút mất trật tự, con mắt đỏ thẫm bên trong một cổ dục vọng hỏa diễm không ngừng thiêu đốt.

“Thiếu gia, thiếu gia, người làm sao...”

Chứng kiến cái này, Nhiếp Lâm có ngốc cũng biết thiếu gia khẳng định đã xảy ra chuyện, vội vàng đi tiến lên đây muốn đỡ lấy hắn, bất quá tay mới một khoắc lên trên người của hắn, đã bị một cái cánh tay chặn ngang ôm lấy.

“Ta muốn...”

Thiếu gia một tiếng diên cuồng gào rú, tựu đánh tới.

“Má ơi, thiếu gia, ta là nam nhân...”

Đối mặt loại tình huống này Nhiếp Lâm đều diên rồi, chính mình một người nam nhân, lại để cho bị nam nhân... Trời ạ! Thật muốn như vậy, mình cũng không cần sống rồi!

Lắm điều thoáng một phát, bàn tay Nhiếp Lâm giãy giụa quay người tựu muốn chạy trốn, bất quá còn chưa đi xa, lại đột nhiên cảm thấy trên người tê rần, toàn thân lực lượng bị người phong bế, “Phù phù” thoáng một phát trùng trùng điệp điệp té trên mặt đất.

“Ta muốn...”

Nhiếp Liễn thiếu gia cũng mặc kệ trước mắt là nam hay là nữ, lần nữa gào rú trực tiếp đánh tới.

Híz-khà-zzz á! Híz-khà-zzz á!

Nhiếp Lâm quần áo bị xé rách xuống, lập tức sau lưng cây hoa cúc “Hỗn hển” thoáng một phát... nổ rộ (cái này để gần nguyên văn tránh văn tục >.< mấy=“” bạn=“” nào=“” không=“” hiểu=“” thì=“” thôi=“” bỏ=“” qua=“”>

8. Chương 8: Vô Tu Thảo

“Người vì sao không trực tiếp ra tay đem hắn giết đi!”

Phùng Tiêu nhìn thiếu niên, lại nhìn xem trong phòng hai người kia “Giao chiến”, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

Hắn và Nhiếp Vân vừa tới đến gian phòng tựu chứng kiến Nhiếp Liễn “Thú tính đại phát”, trong nội tâm còn chút hoài nghi, triệt để tin tưởng thiếu niên so với chính mình tuổi nhỏ hơn mình rất nhiều.

Tin tưởng là tin tưởng, nhưng hấn đối với ý chí của mình phi thường tự tin, cũng không cho rằng phục dụng Thiên Dục Hoa sẽ biết đánh mất bản tính, nhưng lúc hấn chứng kiến Nhiếp Liễu thậm chí nam nữ đều chẳng phân biệt được, lúc này mới sợ tới mức toát ra một thân mồ hôi lạnh!

Cái được này cũng quá mãnh liệt đi à nha! Xem cái dạng này, đừng nói mình, cho dù Thần Tiên chỉ sợ cũng nhìn không được a! Nếu như trước khi thiếu niên kia không có tới giúp đỡ, chính mình uống thuốc này thì không biết lại xảy ra chuyện bại hoại cỡ nào...

Tưởng tượng đến chính mình đến lúc đó nam nữ chẳng phân biệt được gặp người thì cuồng bạo, Phùng Tiêu sắc mặt vàng như nến, phi thường khó coi, đồng thời nhìn về phía Nhiếp Vân trước mắt tràn đầy cảm kích.

Nếu như không phải hấn vạch trần Nhiếp Liễu, cái này chỉ sợ đã xong rồi!

Thiếu niên này thoát nhìn so với chính mình tuổi trẻ nhiều như vậy, sao có thể phát hiện loại thủ đoạn này, hơn nữa ngụy trang là bất luận người nào cũng không nhìn ra sơ hở?

Nghĩ vậy, lại đối với Nhiếp Vân âm thầm bội phục, Nhưng là, bội phục là bội phục... Hấn hiện tại muốn làm gì?

Hai người đi vào phòng, quản gia Nhiếp Lâm tránh thoát cái ôm của Nhiếp Liễu, lúc này chính mình có ý định tự mình xử lý Nhiếp Liễu, lại không nghĩ rằng Nhiếp Vân xuất thủ trước, mà hấn ra tay không phải Nhiếp Liễu mà là Nhiếp Lâm, một chiêu liền đem hấn phong bế...

Vì vậy, Nhiếp Lâm bị kịch rồi, bị thiếu gia “Mưu trí vô song” áp dưới thân thể, phát ra liên tiếp thút thút nỉ non, Quỷ Thần rơi lệ kêu thảm...

Cố ý đánh Nhiếp Lâm lại để cho Nhiếp Liễu “Thực hiện được” ... Hấn đến cùng muốn làm gì?

Muốn nhìn nam nam... Khục khục, không có loại yêu thích này a...

“Dem hấn giết đi? Dám mưu tính hại tỷ tỷ của ta, như vậy tự để cho hấn chết, há không tiên nghi cho hấn rồi!”

Nhiếp Vân không biết trong nội tâm Phùng Tiêu có ý muốn như vậy, hai tay múa làm ra nguyên một đám thủ ấn, mà hấn để một cái đá thủy tinh không lớn phía trước, óng ánh sáng long lanh.

“Xong việc!”

Một lát sau, Nhiếp Vân hai tay vừa thu lại, cười hắc hắc đem đá thủy tinh cầm tại lòng bàn tay.

“Tiện nghi hấn? Chẳng lẽ cái này đá thủy tinh có cái gì cổ quái?”

Không biết thiếu niên tại sao lại nói như vậy, Phùng Tiêu nhìn đá thủy tinh trước mắt, gãi gãi đầu.

Vật này là thiếu niên tại quán rượu tiện tay hái xuống đấy, chỉ là vật phẩm trang sức rất bình thường, chính mình mặc dù không biết muốn làm gì, nhưng vừa rồi hấn liên tục kết xuống thủ ấn, chính mình một cái đều nhìn không hiểu, từ nơi này tự biết chắc có mục đích của mình.

“Có cái gì cổ quái, ha ha, người nhìn xem sẽ biết!”

Ha ha cười cười, Nhiếp Vân trong cơ thể linh khí quán thấu về đá thủy tinh trong lòng bàn tay, chỉ thoáng một phát, tinh thạch mặt ngoài tự xuất hiện một bức họa, đúng là trước mắt “Cây hoa cúc đại chiến” !

“Ghi chép hình ảnh...”

Chứng kiến cái này, Phùng Tiêu làm sao không biết, hai mắt tròn tròn xoe.

Tại bình thường đá thủy tinh trong ghi chép hình ảnh, loại thủ đoạn này chính mình lần đầu chứng kiến!

“Hắc hắc!” Nhiếp Vân nở nụ cười, tiện tay liền đem đá thủy tinh để trong ngực.

Loại hình ảnh ghi chép thủ ấn là kiếp trước theo Yêu tộc học được đấy, có thể đem hình ảnh ghi chép vào tinh thạch bình thường, một khi phát ra có thể lần nữa cất đi, lúc ấy học chỉ đem làm trò chơi, cũng không có để ý, không nghĩ tới bây giờ dùng.

Hừ, dám tính toán thân nhân của ta, ta tự cho người nếm thử tư vị bị tính kế! Đã có cái hình ảnh này, đừng nhìn người Nhiếp Liễn khôn khéo, cũng muốn ngoan ngoãn nghe ta đây, trừ phi người muốn danh dự ko còn!

Có thể được xưng là Huyết Ngục Ma Tôn, Nhiếp Vân tự nhiên không phải người tốt lành gì, lão quái vật sống mấy trăm năm, phương pháp đối phó địch nhân cũng tự nhiên không chỉ cực hạn tại sát nhân!

Đã giết so không giết rất tốt, sao lại không làm?

Nghe được tiếng cười thiếu niên, chứng kiến động tác của hắn, Phùng Tiêu khoe miệng nhin không được kéo ra.

Cái thế giới này cho dù cởi mở, nam nhân cùng nam nhân tầm đó... Cũng bề ngoài giống như không thể a!

Một khi tin tức này truyền đi, Nhưng đoán được, Nhiếp Liễn tuyệt đối sẽ bị người Nhiếp Phủ bịt đầu mối giết chết! dựa vào cái này, Nhiếp Liễn còn không đối với hắn nói gì nghe nấy sao?

Thật ác độc!

Sát nhân mặt không đổi sắc, đàm tiếu tà tà đem người tính toán, loại thủ đoạn này, loại mưu trí này...

Về sau ngàn vạn không thể cùng tiểu tử này là địch!

Phùng Tiêu chẳng biết tại sao trong đầu đột nhiên sinh ra ý nghĩ này.

“Người... Người đối với ta làm cái gì...”

Sau một phen “Sảng khoái” Nhiếp Liễn được tính hạ thấp, dần dần khôi phục lý trí, khi thấy hành động mới vừa rồi của mình đều bị lưu hình ảnh lại, sắp khóc rồi.

Hắn như thế nào đều không thể tưởng được chính mình phí hết tâm huyết làm ra là cục diện như thế, lại trở thành kết quả này!

“Làm cái gì, ta sẽ cùng người hảo hảo nói!” Nhiếp Vân nở nụ cười, đi tới.

Phùng Tiêu biết rõ Nhiếp Vân làm như vậy khẳng định có mục đích của mình, làm như ngoại nhân bất tiện lắng nghe, lập tức đi đến trong tửu lâu gian : ở giữa tìm cái ghế ngồi một hồi.

Trước khi Nhiếp Liễn sợ phiền phức huyên náo quá lớn, toàn bộ quán rượu tổng cộng chỉ lưu lại ba cái tửu bảo, hai cái bị giết, một người khác là Nhiếp Vân, hiện ở đại sảnh trống rỗng đây, cũng tốt Phùng Tiêu đỡ phải lãng phí quyền cước.

Chờ đợi ước chừng lưỡng nén hương thời gian, thiếu niên đi ra, mặc dù không biết hai người bọn họ đã đạt thành cái gì hiệp nghị, nhưng từ Nhiếp Vân rạng rỡ, Nhiếp Liễn như cha mẹ chết, đã biết rõ người phía trước khẳng định được tiện nghi cực đại.

“Chuyện ngày hôm nay, Phùng Tiêu vô cùng cảm kích, về sau chắc chắn báo đáp!”

Phùng Tiêu là cái người có nguyên tắc, lần nợ Nhiếp Vân một ân tình, ôm quyền nói một tiếng, tự phải ly khai.

“Phùng Tiêu thiếu gia không vội, ta có việc mún nó với người!” Nhiếp Liễn nói.

“Nói với ta?”

“Nghe nói các người Phùng gia sưu tầm một cây ngàn năm Vô tu thảo, không biết có thể không bỏ thứ yêu thích, ta nguyện ý ra nhân đôi giá tiền!” Nhiếp Vân đột nhiên mở miệng nói.

Vô tu thảo là một loại thuốc tiên chữa thương, dị thường trân quý, toàn bộ Lạc Thủy thành chỉ có Phùng Tiêu cơ duyên xảo hợp đạt được một cây, là luyện chế thuốc tiên chữa thương Hoàn Tâm đan chủ dược liệu!

Hoàn Tâm đan, danh như ý nghĩa, mất đi trái tim đều có thể khôi phục, loại thuyết pháp này tuy có chút ít nói ngoa, nhưng là có thể từ đó nhìn ra viên thuốc cường đại này!

Cha mình Khí Hải bị hao tổn, đan điền không cách nào tu luyện, nếu có loại Hoàn Tâm đan này lại phối hợp Linh Tê Luyện Thể Quyết, giúp hẳn triệt để khôi phục có lẽ cũng không phải việc khó!

“Làm sao người biết chúng ta có Vô tu thảo?” Nghe được lời thiếu niên..., Phùng Tiêu lông mi nhảy lên, trong mắt hiện lên một đạo nồng đậm sát ý, xem ra thiếu niên ở trước mắt nếu như không phải ân nhân cứu mạng của hắn, chỉ sợ sớm đã trực tiếp xuất thủ.

Loại trân quý dược liệu Vô tu thảo này, trình độ trân quý không dưới một bộ Vương tộc công pháp, một khi để lộ tin tức, tất nhiên sẽ xảy ra một trận hạo kiếp đối với chi của mình, Phùng gia cơ duyên đạt được về sau, chưa bao giờ trước mặt người khác nhắc tới, thiếu niên ở trước mắt như thế nào biết được?

“Ách...”

Nghe được hẳn chất vấn, Nhiếp Vân lúc này mới nhớ tới, Phùng gia có Vô tu thảo sự tình là ở 18 tháng sau mới truyền ra, về sau vì tranh đoạt bụi cỏ này được, tứ đại gia tộc tranh đấu lẫn nhau, nguyên khí tổn hao nhiều, Lạc Thủy thành lúc này mới lọt vào Yêu tộc công kích, hủy hoại chỉ trong chớp lát!

Chính mình có được kiếp trước, đã quên chuyện này, bất quá hẳn là người hai kiếp đã sớm bình tĩnh, cười nhạt một tiếng “Người không cần phải xem ta từ chỗ nào biết, ta chỉ hỏi người, có thể hay không nhường lại!”

Phùng Tiêu mặc dù không phải gia chủ, nhưng thân là người thừa kế duy nhất, hơn nữa cái này gốc linh thảo là hắn lấy được, có được quyền chi phối Vô tu thảo, cũng không kỳ quái.

“Người hôm nay giúp ta, ta ngày sau sẽ báo, nếu như muốn dựa vào cái này, công phu sư tử ngoạm, chúng ta Phùng gia cũng sẽ không sợ hãi bất luận kẻ nào!” Phùng Tiêu hất lên tay, quay người đi ra ngoài.

Trong mắt hắn, thiếu niên trước mắt này nhất định là thất tâm điên, tuy nhiên hôm nay tránh cho chính mình xấu mặt, đối với mình có ân, Nhưng muốn dùng cái này đổi lấy Vô tu thảo, quả thực nằm mơ!

Vô tu thảo có thể là trân quý vật phẩm mình lấy được ở bên trong một cái Thượng Cổ di tích, đối với Khí Hải tu luyện giả mà nói tương đương với một tánh mạng, tuyệt đối không thể có thể tiền đưa cho người khác, dù là ra giá cao cỡ nào!

“Phùng huynh chớ sốt ruột ly khai, ta còn có chuyện muốn hỏi, người phải chăng đến bây giờ đều không có mở ra huyết thống thừa số?” Mặc dù có trí nhớ của kiếp trước, Nhiếp Vân vẫn là xác nhận một phát cho thỏa đáng.

“Hừ!”

Nghe được đối phương chẳng những công phu sư tử ngoạm còn hỏi ra lời này, Phùng Tiêu thiếu chút nữa tức chết, vừa đối với thiếu niên này sinh ra một tia hảo cảm, lập tức không còn sót lại chút gì.

Sự tình mình không thể mở ra huyết thống thừa số, Lạc Thủy thành ai không biết? Người hỏi như vậy, là cố ý đến nhục mạ ta sao?

“Không thể mở ra huyết thống thừa số có hai loại khả năng, một loại không có huyết thống thừa số, một loại có nhưng không cách nào mở ra, nếu như ta đoán không sai, Phùng huynh có lẽ thuộc về một loại a!” Bỏ qua lửa giận của đối phương, Nhiếp Vân tiếp tục nói.

“Không cần người quan tâm!” Nắm đấm xiết chặt, Phùng Tiêu cảm thấy thiếu niên ở trước mắt vô cùng chán ghét, hít thở nhanh đến muốn nổ tung.

Sự tình huyết thống thừa số của Ta huyết trời sinh bé tắc, Lạc Thủy thành mỗi người cũng biết, còn không cần tới người đến cười nhạo!

Vừa rồi đã cứu ta có thể như vậy tùy ý cười nhạo ta sao?

Không để ý tới đối phương gào thét, Nhiếp Vân nhẹ nhàng cười cười “Đã có huyết thống thừa số, tự khẳng định có phương pháp mở ra, ha ha, nếu như ta dùng để hối đoái Vô tu thảo, ta đánh bạc có thể giúp người mở ra huyết thống thừa số”

Thanh âm không lớn, lại như sấm sét nổ vang, Phùng Tiêu toàn thân cứng đờ, như bị điện giật.

9. Chương 9: Phiêu Miểu Tiên Tâm Quyết

Phùng Tiêu đối với việc không cách nào mở ra huyết thống thừa số này rất khó chịu, ngày ngày chịu mọi loại chế giễu, loại khua tay nhục này, sớm đã chịu đủ rồi!

Mượn dịp này, cùng Nhiếp Liễu ra ngoài, chính là vì muốn giải phóng phiền muộn trong lòng!

Lúc này đột nhiên nghe được thiếu niên nói có thể trợ giúp mình mở huyết thống thừa số, khiếp sợ trong lòng có thể nghĩ, hít sâu một hơi, cường chế kích động “Nếu như ngươi có thể giúp ta mở ra huyết thống thừa số, đừng nói một cây Vô tu thảo, cho dù về sau cho ta nghe lời ngươi phân phó, trở thành thuộc hạ của ngươi, cũng không có gì!”

Nói ra lời này cũng không phải hẳn không tin thiếu niên ở trước mắt này, mà là chuyện này thật sự là bất khả tư nghị!

Sáu năm nay, gia tộc cùng chính mình không biết tìm bao nhiêu người xem xét, không thu hoạch được gì, kết quả cuối cùng nhất đều là huyết thống thừa số trời sinh bế tắc không có thuốc chữa, mà trước mắt thiếu niên này chỉ có mười sáu mười bảy tuổi vậy mà nói có thể giúp mình mở ra, nếu như không phải vừa rồi tận mắt nhìn thấy hắn dịch dung thần kỳ, mưu trí vô song, chỉ sợ đem hắn coi thành tên điên!

“Ta đã dám nói, tự nhiên có nắm chắc!” Không để ý tới đối phương ngữ khí có chút tức giận, Nhiếp Vân nói.

“Nắm chắc? Tể Bắc thành luyện Đan thánh thủ Liễu Thành Trạch cũng không dám nói như vậy, ngươi một tiểu nhân vật, như vậy nói ngoa, cảm thấy ta sẽ tin tưởng?” Ngoài miệng nói như vậy, nhưng Phùng Tiêu vẫn là dừng bước, xoay người lại, hai mắt thẳng ngoắc ngoắc nhìn về phía thiếu niên, tựa hồ muốn từ vẻ mặt thâm trầm của hắn, đánh giá xem hắn đang nghĩ gì.

Tể Bắc thành Liễu Thành Trạch được xưng Thần Phong đệ quốc đệ tam đại luyện đan cao thủ, một tay thuật luyện đan kỳ diệu vô song, Phùng Tiêu tìm hắn coi bệnh nhưng vẫn là không có cách, thiếu niên trước mắt lại nói có nắm chắc, làm cho hắn không thể tin được.

“Ha ha, ngươi có thể lựa chọn không tin! Một cây Vô tu thảo tuy nhiên trân quý, nhưng ta hiện tại không có bị thương, muốn hay không đều được!” Nhiếp Vân tùy ý khoát khoát tay, lấy lui làm tiến.

Tuy nhiên hắn rất muốn lấy Vô tu thảo cho phụ thân chữa trị Khí Hải, nhưng nếu như biểu hiện quá kích rồi, làm không tốt còn có thể phản tác dụng!

Nhìn vào đôi mắt của thiếu niên, nhìn một hồi, không tìm ra chút ý tứ cười nhạo đùa bỡn nào, Phùng Tiêu cắn răng nói “Tốt, ta tin ngươi! Cần ta làm như thế nào, nói đi!”

Dù sao mình bây giờ đã không có đường có thể đi, không bằng tin tưởng hắn một lần, có lẽ có thể có hi vọng.

“Phùng Tiêu thiếu gia Đã tin tưởng, ta cũng không nói nhảm, ngươi bây giờ chuẩn bị một cây bách niên Nguyên Dương thảo, hai cây năm mươi năm Thanh Tụng hoa, hai cây ba mươi năm Tỷ Quy Căn... Những dược liệu này dược niên nhất định phải sung túc, không được vàng thau lẫn lộn!”

Nhiếp Vân nói những dược liệu này đúng là dùng để luyện chế Thuần Dương thuộc tính đan dược Liệt Hỏa đan, trong đó cũng bổ thêm không ít luyện chế Hoàn Tâm đan tài liệu.

Dù sao chỉ cần Liệt Hỏa đan luyện thành, Phùng Tiêu mở ra huyết thống thừa số ngưng tụ đan điền là sự tình vạn đã đóng thuyền, mình bây giờ ngại gì không đòi thêm tiện nghi, vừa vặn lấy cơ đem Hoàn Tâm đan dược liệu tính thêm 1 phần.

“Tốt, xế chiều hôm nay sẽ đem đủ dược liệu, đi chi Nhiếp Thiên tìm ngươi! Mặc kệ có thể hay không mở ra, ta Phùng Tiêu đều tính thiếu ngươi một cái nhân tình!”

Những được liệu này đều rất kỳ quái, sẽ không luyện đan, người không hiểu biết được liệu, căn bản liền danh tự đều không nhớ được, thiếu niên tự tin nói ra, đủ thấy hắn đối với đan dược có chỗ hiểu rõ.

Có thể nói ra những được liệu này, Phùng Tiêu trong nội tâm âm thầm đã tin tưởng vài phần.

“Cái kia liền cảm ơn Phùng huynh rồi!” Nhiếp Vân vừa rồi hô “Phùng Tiêu thiếu gia”, hiện tại hô “Phùng huynh”, hai người quan hệ đã gần hơn.

“Cáo từ!” Phùng Tiêu liền ôm quyền, quay người đi ra ngoài, chỉ chốc lát chợt nghe đến quán rượu bên ngoài liền tiếp tiếng vó ngựa vang lên, càng ngày càng xa.

Xem ra sự tình có thể mở ra huyết thống thừa số, đối với hắn thật sự quá trọng yếu, một khắc đều không muốn làm trễ nãi.

Thấy hắn đi xa, Nhiếp Vân lắc đầu, bước đi lên phòng.

Bên trong phòng Nhiếp Tiểu Phụng lúc này hai tay giao nhau, không biết đệ đệ sẽ như thế nào chửi trách mình, vẻ mặt khấn trương.

“Tỷ tỷ, sự tình ổn thỏa, chuẩn bị hồi phủ!”

Lần nữa nhìn thấy tỷ tỷ, trợ giúp nàng hóa giải nguy cơ, Nhiếp Vân tâm tình rất tốt, đi vào phòng liền không nhận được đùa giỡn 1 cái.

“Đệ đệ, ta sai rồi, ta không nên dấu diếm người tới đây... Ân? Chuẩn bị hồi phủ?”

Chứng kiến Nhiếp Vân vào phòng, Nhiếp Tiểu Phụng lập tức đem lí do thoái thác vừa rồi nghĩ kỹ liền tiếp nói ra, bất quá mới nói một câu, tự chứng kiến đệ đệ cũng không trách mình, ngược lại vẻ mặt vui vẻ, “Lộp bộp” thoáng một phát ngừng lại, vẻ mặt cổ quái.

Đổi lại trước kia, chính mình dạng tự tiện chửi mắng, đệ đệ khẳng định vừa nhìn thấy liền mắng rồi, như thế nào... hôm nay chẳng những không có quả trách, thoát nhìn còn cao hứng phi thường?

“Đúng vậy, chúng ta đi thôi!” Nhiếp Vân nói xong quay đầu phân phó một tiếng “Nhiếp Liễu, đi chuẩn bị cỗ xe ngựa, thuận tiện cầm hai vạn lượng bạc tới, ta muốn dùng!”

“Hai vạn lượng? chỉ Chúng ta sở hữu tất cả sản nghiệp thêm cùng một chỗ cũng chỉ có ba vạn lượng, ngôi tửu lâu này chỉ có một vạn năm ngàn lượng, nếu không đợi ta trở lại chi nhánh lấy cho người...” thời điểm trước trong gian phòng, Nhiếp Liễu không biết cùng Nhiếp Vân nói gì đó, lúc này giống như tiểu nô tài chịu uất ức, mặt mũi tràn đầy đáng ghét nói.

Nhiếp gia một cái ngoại môn chi nhánh cũng không có có bao nhiêu tiền, ba vạn lượng chỉ sợ đã là toàn bộ tiền của Nhiếp Long chi nhánh.

“Đợi trở lại chi nhánh lấy? Không cần, một vạn năm ngàn lượng tuy nhiên ít một chút, bất quá xài tạm cũng được!” Nhiếp Vân thuận miệng nói.

“Vâng!” Nhiếp Liễu lui ra ngoài, chỉ chốc lát liền đem xe ngựa cùng ngân lượng chuẩn bị thỏa đáng.

“Một vạn năm lượng...”

Vừa mới bắt đầu Nhiếp Tiểu Phụng còn không có để ý, khi thấy bạc trắng bóng bày ở trước mặt, lập tức lại càng hoảng sợ.

Chính mình đã chạy tới mượn một vạn lượng Nhiếp Liễu đều ra sức khước từ, như thế nào... Đệ đệ thuận miệng đã muốn một vạn năm, hắn một câu cũng không dám nói, trực tiếp cầm tới?

Cái này... Đến cùng chuyện gì đã xảy ra?

Nhiếp Tiểu Phụng vừa rồi tuân theo phân phó, một mực ở lại trong phòng, cũng không biết lúc này xảy ra chuyện gì.

Đệ đệ trước kia, tuy nhiên cũng rất cố gắng, nhưng bởi vì nguyên nhân thúc thúc, ở sâu trong nội tâm mang theo một cỗ tự ti, mà hắn hiện tại, khí tức trầm ổn, giờ tay nhắc chân đều không giống với ngày trước, chẳng lẽ hắn thay đổi?

Đúng rồi, vừa rồi hẳn dịch dung, hẳn lúc nào học thuật dịch dung? Ta như thế nào chưa nghe nói qua?

Trong nháy mắt, Nhiếp Tiểu Phụng đột nhiên cảm thấy đệ đệ ở trước mắt cùng mình lớn lên cũng có chút không hiểu nổi.

Ngồi ở trên xe ngựa, Nhiếp Vân thấy tỷ tỷ đầy bụng nghi hoặc nhưng không cách nào nói ra, mình cũng không tiện mở miệng, cũng không thể nói mình bây giờ là trọng sinh a!

Nói như vậy, cho dù không đem nàng hù chết, chỉ sợ cũng phải bị người khác coi như chuột bạch kéo ra ngoài nghiên cứu.

Hay là sau này hãy nói a!

“Tỷ tỷ, người thể chất yếu kém, tu luyện gia tộc công pháp tiến bộ rất chậm, ta nơi này có một bộ công pháp thích hợp với người, thừa dịp hiện tại có thời gian, ta sẽ truyền lại cho người!”

Chuyện trọng sinh không thể nói, Nhiếp Vân tự đổi chủ đề.

Tỷ tỷ Tiên Thiên thể yếu, gia tộc công pháp đi chính là cương mãnh một đường, đối với nàng hoàn toàn không thích hợp, bởi vậy, thời gian nàng tu luyện so với chính mình còn sớm, lại còn chỉ có Khí Hải Cửu Trọng Thiên đệ nhất trọng Dẫn Khí cảnh thực lực.

“Công pháp thích hợp với ta? Người tại sao có thể có công pháp bên ngoài?” Nhiếp Tiểu Phụng vẻ mặt mê hoặc.

“Không cần phải tìm hiểu ta từ nơi nào có công pháp, chắc chắn sẽ không gây phiền toái, ta bây giờ nói cho người nhớ kỹ...” Nhiếp Vân đánh gãy câu hỏi của tỷ tỷ, nói tiếp: “Môn công pháp này gọi Phiêu Miểu Tiên Tâm quyết ...”

Phiêu Miểu Tiên Tâm quyết là Nhiếp Vân ở tiền thế có một tông tên là Linh Lung tiên tông công pháp trọng yếu nhất tông môn, tu thành sau uy lực mặc dù không bằng chính mình Cửu Chuyển Niết Bàn Công, nhưng đối với nữ tử mà nói lại là thích hợp nhất, nhẹ nhàng Phiêu Miểu, giống như Tiên Tử giáng lâm.

“Điều này sao có thể... Gia tộc chúng ta cho dù tộc trưởng tu luyện Nguyên Dương tâm quyết cũng không có lợi hại như vậy, không phải là quý tộc thượng phẩm công pháp a...”

Chỉ chốc lát Nhiếp Tiểu Phụng nghe xong đệ đệ ỉn ỉn giảng thuật tu luyện công pháp, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ, không thể tin được.

Nhiếp Phủ tu luyện công pháp mạnh nhất là tộc trưởng mới có tư cách luyện tập Nguyên Dương tâm quyết, cũng không quá đáng là quý tộc hạ phẩm công pháp, mà đệ đệ truyền thụ chính mình, chỉ theo trình độ huyền ảo mà xem, so sánh chỉ cao hơn chứ không thấp hơn, chẳng lẽ là quý tộc thượng phẩm công pháp?

Thế nhưng mà... Loại công pháp này mỗi một cái đi ra cũng sẽ khiến cho Lạc Thủy thành gió tanh mưa máu, đệ đệ làm sao lại biết được?

“Quý tộc thượng phẩm công pháp?” Nghe được tỷ tỷ nghi hoặc, Nhiếp Vân vẻ mặt cổ quái, bất quá lập tức cười “Người có thể cho rằng như vậy! Chỉ cần hảo hảo tu luyện, tốc độ tiến bộ chắc chắn sẽ không chậm!”

Bộ Phiêu Miểu Tiên Tâm quyết này ở đâu là cái gì quý tộc thượng phẩm công pháp, tuy nhiên so ra kém chính mình Cửu Chuyển Niết Bàn Công, nhưng cũng là bộ Vô Thượng công pháp, quý tộc thượng phẩm xách giày đều không xứng!

Đương nhiên, Nhiếp Vân cũng sẽ không nói ra a, dù sao loại công pháp này Lạc Thủy thành đều không có, truyền đi tự phiền toái lớn a!

“Thật sự là quý tộc thượng phẩm công pháp? Cái này cũng quá quý trọng rồi...” Nghe được đệ đệ thừa nhận, Nhiếp Tiểu Phụng có chút không biết làm sao.

“Ai!” Chứng kiến tỷ tỷ như vậy, Nhiếp Vân nhịn không được thở dài một tiếng lắc đầu “Người tự an tâm dựa theo công pháp yêu cầu tu luyện, đúng rồi, số tiền này người cùng với mẫu thân phụ trách trông coi a, chỉ nhánh chúng ta suy sụp thời gian dài như vậy, cũng nên quật khởi rồi!”

“Ta cùng thím trông coi... Được rồi!” Nghe được đệ đệ đem tài phú nhiều như vậy đưa ình chưởng quản, Nhiếp Tiểu Phụng hưng phấn sắc mặt đỏ lên, đã lớn như vậy, cũng chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy ah!

Xe ngựa chạy rất nhanh, lại là Nhiếp Liễu tự mình cầm cây roi, chỉ chốc lát trở về đến chi nhánh, mới vừa vào sân nhỏ, chợt nghe đến bên trong một hồi ồn ào, lão quản gia Nhiếp Trùng lao đến, vừa nhìn thấy Nhiếp Vân tịt mịt mũi trần đầy lo lắng “Không tốt rồi thiếu gia, phu nhân nàng... Cùng Nhiếp Trương phân chi đi Hà Lạc Sơn hái Bồng Hình Tuyết Liên, đã đi cả ngày rồi!”

“Cái gì? Đi Hà Lạc Sơn?” Nhiếp Vân da đầu thoáng một phát nổ tung.

10. Chương 10: Bồng Hình Tuyết Liên

Nếu như mình nhớ không lầm, mẫu thân là bởi vì chính mình hôn mê bất tỉnh mới đi Hà Lạc Sơn hái thuốc, như thế nào hiện tại chính mình tỉnh nàng còn muốn đi?

Đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ bởi vì trọng sinh khiến cho lịch sử đã xảy ra cải biến, cùng trí nhớ chính mình đã bất đồng?

Người khác không biết lần này hái thuốc đã trải qua cái gì, Nhưng trải qua kiếp trước, Nhiếp Vân biết rất rõ ràng, mẫu thân tịt là lần này đi ra ngoài rốt cuộc không có trở về, trượt chân ngã xuống vách núi mà chết đấy!

“Nói cho ta biết, đến cùng chuyện gì xảy ra!”

Trong nội tâm sốt ruột, Nhiếp Vân thò tay bắt lấy bả vai quản gia Nhiếp Trùng, gấp gấp hỏi.

Mặc dù là người của hai thế giới, mặc dù chính mình là lão quái vật đã sống mấy trăm năm, đôi mắt an nguy của người thân yêu nhất, Nhiếp Vân như trước không thể giữ được tỉnh táo!

Kiếp trước không biết quý trọng lúc sau đã bỏ lỡ, kiếp này tuyệt không thể để cho bi kịch tái diễn!

“Buổi sáng hôm nay, thiếu gia vừa đi ra ngoài không lâu, Nhiếp Trương chi nhánh Thẩm Quý phu nhân đã tới rồi, nàng nói ở Hà Lạc Sơn phát hiện ngàn năm Bồng Hình Tuyết Liên, hỏi phu nhân muốn đi hay không! Vừa mới bắt đầu phu nhân còn có chút do dự, dù sao Hà Lạc Sơn dốc khó đi, quanh năm tuyết đông, vô vàn nguy hiểm! Hàn huyền một hồi, nàng đột nhiên nói, ngàn năm Bồng Hình Tuyết Liên có khả năng giúp đỡ lão gia khôi phục Khí Hải bị hao tổn... Cho nên, phu nhân hãy theo đi, chúng ta làm hạ nhân như thế nào đều ngăn không được!”

Nhiếp Trùng đem sự tình nói một lần.

“Nhiếp Trương chi nhánh? Quá đáng!”

Nghe thế, mắt Nhiếp Vân hiện lên hàn quang.

Bồng Hình Tuyết Liên là loại dược liệu chữa thương, đối với thương thế bình thường còn có hiệu quả, nhưng đối với phụ thân Khí Hải bị hao tổn, căn bản không có cái gì trợ giúp được! Nói khả năng giúp đỡ phụ thân khôi phục bị hao tổn Khí Hải, tuyệt đối nói bậy nói bạ!

Nhiếp Trương chi nhánh Thẩm Quý phu nhân này kiếm có nói dối lừa gạt mẫu thân đi Hà Lạc Sơn địa phương nguy hiểm, quả thực tội không thể tha!

Nhiếp Trương cùng Nhiếp Thiên đồng dạng thuộc về chi nhánh xuống dốc, hai cái chi nhánh bởi vì chưởng quản sản nghiệp gia tộc giống nhau đều ở biên giới, bình thường kết giao tương đối nhiều, phụ thân cam chịu về sau, mẫu thân thủ đoạn cường thế, từng sử dụng buôn bán cạnh tranh làm cho Nhiếp Trương chi nhánh chán nản một thời gian, không nghĩ tới khiến cho bọn hắn ghi hận trong lòng, nghĩ ra biện pháp này đến báo thù!

Đi Hà Lạc Sơn hái thuốc gần như là cử tử nhất sinh, nếu như mẫu thân bởi vậy tử vong, bọn hắn có thể chèn sập sản nghiệp chi nhánh, càng làm càng lớn, nếu thuận lợi còn có thể lần nữa trở về gia tộc, trở thành nội chi!

Vì ích lợi của mình, rõ ràng dám tính kế mẫu thân, thật ác độc!

Căn cứ trí nhớ của kiếp trước, đối phương tựa hồ là thực hiện được, mẫu thân sau khi chết bọn hắn nhanh chóng đem nghiệp Nhiếp Thiên chi nhánh sản quét sạch, cũng bởi vì như vậy, chi nhánh chính mình lúc này mới không có cơ hội trở mình, càng ngày càng xuống dốc!

“Hà Lạc Sơn khó đi, chỉ mong các nàng đi không xa, ta còn có thể đuổi theo!”

Hiểu rõ chuyện gì xảy ra, Nhiếp Vân cũng không dừng lại, bàn chân điểm trên mặt đất một cái, thân pháp thi triển đến nhanh nhất, thẳng tắp hướng Hà Lạc Sơn phóng đi.

Mặc dù chỉ là đệ tam trọng Dưỡng Khí cảnh sơ kỳ thực lực, nhưng trong đầu Nhiếp Vân khinh thân công pháp rất nhiều, trong Khí Hải khí tức quay cuồng, sinh sôi không ngừng, tốc độ so buổi sáng lúc ra cửa vậy mà nhanh hơn vài phần!

Dưới tốc độ nhanh, trong đan điền Khí Hải âm cần săn sóc linh khí tốc độ cũng nhanh hơn không ít, một đường hướng trên núi đi vội, đi chưa tới một canh giờ, Nhiếp Vân đã cảm thấy trong Khí Hải linh khí toàn bộ được bảo lưu dồi dào, thực lực rõ ràng đã đạt tới Dưỡng Khí cảnh hậu kỳ đỉnh phong, tựa hồ tùy thời đều có thể đột phá!

“Như thế nào tu luyện nhanh như vậy? Chẳng lẽ cùng cái kia Vô danh pháp quyết mở ra huyết thống thừa số có quan hệ?”

Cảm nhận được Khí Hải biến hóa, Nhiếp Vân trong lòng có chút mê hoặc.

Dựa theo đạo lý, mặc dù mở ra huyết thống thừa số, trong Khí Hải có được đan điền, nhưng muốn tích lũy nhiều linh khí như vậy một lần không có tầm năm ba tháng thậm chí nửa năm thời gian, đều khó có khả năng, mà mình bây giờ, không tới một ngày liền tích lũy đủ, nói không kỳ quái đó là giả dối!

Bất quá, tuy nhiên kỳ quái, cũng không cam thấy khiếp sợ.

Trọng sinh loại sự tình này đều có thể phát sinh ở trên người mình, tu luyện mau nữa, cũng không phải là không có khả năng!

“Địa phương thường thấy Ngàn năm Bồng Hình Tuyết Liên là ở khu này, mọi người chú ý chút ít, thứ này đã có linh trí, có thể chạy trốn tứ phía, các ngươi một khi phát hiện thì lập tức ra tay, ngàn vạn đừng do dự!”

Đi về phía trước, Nhiếp Vân đột nhiên nghe được tiếng nói ở phía trước, nhảy lên ngọn cây nhìn cái, nhìn không được nhẹ nhàng thở ra.

Phía trước đúng là nhóm người tìm kiếm Bồng Hình Tuyết Liên, mẫu thân cũng ở trong đó, hai mắt sáng ngời hữu thần ngắm nhìn bốn phía, tựa hồ không muốn buông tha bất kỳ một điểm nào.

Bình thường nói “Thiên niên thành yêu”, ngàn năm Bồng Hình Tuyết Liên đã có ý chí của mình, có thể mượn đất đào tẩu, cho dù người nhìn thấy, nếu không có thủ đoạn đặc thù, muốn bắt cũng phi thường khó khăn.

“Ồ bên này!”

Ngay khi Nhiếp Vân vừa định đi qua khách lệ mẫu thân về nhà, đột nhiên nghe được nàng la lên, lập tức cả người thẳng tắp xông về trước.

Mẫu thân thiên phú tuy sánh kịp phụ thân, nhưng còn tạm được, có được Khí Hải Cửu Trọng Thiên đệ tứ trọng Chân Khí cảnh sơ kỳ thực lực, nếu như không có loại thực lực này, cũng không có khả năng bằng vào một thân phận nữ nhi có thể duy trì chi nhánh rồi!

‘Rầm Ào Ào!’

Mẫu thân tốc độ bay nhanh đến một cái vách núi phía trước, bàn tay run lên trong tay áo tựa bắn ra một cái mạng nhện màu đỏ.

“Lạc Bào vòng? Không nghĩ tới mẫu thân còn là một cao thủ hái thuốc!”

Thấy một màn như vậy Nhiếp Vân sợ quấy nhiễu nàng, cũng không có đến gần.

Ngàn năm được liệu rất khó bắt bởi vì đã có linh trí, phải sử dụng thủ đoạn đặc thù, loại Lạc Bào vòng này là dùng quần áo dính máu trên chiến trường bện mà thành, có chứa dày đặc sát khí, ngàn năm được liệu một khi đụng trúng, sẽ sợ tới mức toàn thân như nhũn ra khó mà đào thoát!

Đem Lạc Bào vòng ném chuẩn xác như thế, thủ pháp thành thạo như vậy, Nhiếp Vân xem một cái đã biết rõ mẫu thân trước kia khẳng định hái qua thuốc, về phần lúc nào, một mực không có nghe nàng nói qua, chính mình cũng không rõ lắm!

“Bắt được!”

Lạc bào vòng trùn xuống, bàn tay mẫu thân vừa thu lại thì xoắn lên một căn Tuyết Liên trắng nõn.

Cái này do Tuyết Liên toát ra hàn khí, toàn thân trong suốt như ngọc, có chút hiện lên màu trong suốt, mùi thuốc thoang thoảng, hít vào một ngụm đã cảm thấy tinh thần sảng khoái, phẳng phất trẻ đi mười tuổi.

Quả nhiên là ngàn năm Bồng Hình Tuyết Liên!

Cẩn thận lấy ra hộp thuốc mẫu thân đem Tuyết Liên nhẹ nhàng bỏ vào.

Được liệu trân quý một khi ly khai thổ địa không có đồ vật đặc thù bảo hộ mà nói..., được hiệu sẽ dần dần xói mòn, cái hộp thuốc này là ngọc âm hàn chế tác mà thành, có thể bảo hộ được hiệu không chút nào xói mòn.

“Không hổ là năm đó Lạc Thủy thành đệ nhất hái thuốc thánh thủ, không nghĩ tới chúng ta tới bảy tám lần đều không có bắt được, cho người thoáng một cái thì bắt được, ha ha, chi nhánh chúng ta đã có ngàn năm được liệu này, cống hiến cho tộc trưởng mà nói..., trở thành nội chi tuyệt đối là sự tình ván đã đóng thuyền!”

Chứng kiến mẫu thân bắt lấy Tuyết Liên, tất cả mọi người đều đi qua vây lại, một người trong đó cười ra tiếng.

“Àn...”

Nghe nói như thế, chứng kiến mọi người cử động, Nhiếp Vân lông mi thoáng nhướng lên.

Xem ra những người này sớm đã có tính toán, biết rõ chính mình bắt không được Bồng Hình Tuyết Liên, cố ý dẫn mẫu thân tới mắc lừa, thay bọn hắn ra sức!

Khó trách mẫu thân Khí Hải Cửu Trọng Thiên đệ tứ trọng thực lực lại trượt chân rơi xuống sườn núi, nguyên lai là người chi nhánh Nhiếp Trương làm!

Nắm đầm siết chặt “Khánh khách” rung động, Nhiếp Vân trên trán gân xanh tóe ra, từ khi trọng sinh đến nay, lần đầu tiên huyết khí thiêu đốt, muốn giết người cho hả giận!

“Chi nhánh Các người? thời điểm trước không phải đã nói xong rồi mà? Ai bắt được thì về người đó, các người chẳng lẽ muốn thay đổi?”

Chứng kiến mọi người vây tới, mẫu thân lui về phía sau một bước, bắt quá phía sau nàng tựa là vách núi, mới khê động thì đụng phải tảng đá rơi xuống dưới, thanh âm thật lâu không vang lên, không biết cao bao nhiêu.

“Nếu như ta hiện tại tùy tiện tiến lên mà nói..., vạn nhất bọn hắn chó cùng rứt giậu bỏ nhào qua, mẫu thân tuyệt đối sẽ gặp nguy hiểm...”

Tuy nhiên lửa giận trong lòng thiêu đốt, Nhiếp Vân cũng biết hiện tại không thể tiến lên, Nhiếp Trương chi nhánh đã đến mười mấy người, thực lực kém cỏi nhất đều có đệ nhị trọng Linh Cốc cảnh thực lực, dưới tình

huống này một chiêu của mình không có khả năng đánh chết toàn bộ, một khi ép bọn chúng, mẫu thân sẽ có nguy hiểm!

Vách núi cao như vậy, đừng nói đệ tứ trọng Chân Khí cảnh thực lực, cho dù đệ bát trọng Khí Tông cường giả té xuống cũng chỉ có một con đường chết!

“Thay đổi? Ha ha, chúng ta căn bản là không thay đổi qua, tìm người tới tỵ là để người giúp chúng ta hái gốc Bồng Hình Tuyết Liên! Nhanh đem wa đây, miễn cho chúng ta động thủ, nếu không, thì đừng trách chúng ta không nể mặt!”

Người này Nhiếp Vân nhận ra, tỵ là quản gia của chi Nhiếp Trùng, Thẩm Quý phu nhân, cùng mẫu thân thực lực không kém nhiều, đều là đệ tứ trọng Chân Khí cảnh sơ kỳ thực lực.

“Tốt, tốt, chẳng lẽ các người không để ý tộc quy?” Không nghĩ tới đối phương nói ra những lời không biết xấu hổ, mẫu thân tức đến sắc mặt đỏ lên, rống to một tiếng.

“Không để ý tộc quy? Ha ha, người đừng nói giỡn, ở chỗ này chúng ta là tộc quy, đừng nói nhảm, nhanh lên đem Tuyết Liên giao ra đây có thể không giết người, bằng không thì, hôm nay là ngày chết của người!”

Thẩm Quý phu nhân cười lạnh.

Nhiếp gia là 1 cái đại gia tộc rồi ren, ở giữa huyết thống quan hệ đã nhạt đến không đáng kể, vì ngôi vị hoàng đế, huynh đệ đều tự giết lẫn nhau, huống chi không có bao nhiêu huyết thống quan hệ! trong các Chi nhánh: vì Lợi ích, tính kế lẫn nhau cũng là bình thường.

“Me, Thẩm Quý a di nói rất đúng, đem Bồng Hình Tuyết Liên cho nàng a, chúng ta lấy được cũng vô dụng, một khi chi nhánh Nhiếp Trương tấn cấp nội môn rồi, chúng ta có lẽ cũng có thể có chỗ tốt...”

Ngay khi đối phương đối mẫu thân với thái độ kiên quyết bất chấp mọi thứ, một cái thanh âm thanh thúy vang lên.

11. Chương 11: Giết Sạch

“Vân nhi? Sao người lại tới đây?”

Mẫu thân thấy 1 bóng người đi tới, nhin không được sững sờ.

“Ân? Nhiếp Vân? tên phế vật?”

“Ai nói hần là phế vật, vừa rồi tỵ nói một câu tiếng người, không tỵ, đem Bồng Hình Tuyết Liên cho chúng ta a, chúng ta Nhiếp Trương chi nhánh tấn cấp nội môn, lúc cao hứng thưởng cho các người mười lượng tám lượng cũng không phải là không được!”

Thấy Nhiếp Vân đột nhiên xuất hiện tại đây, người Nhiếp Trương chi nhánh cũng hiểu được có chút kỳ quái, bất quá, nghe tới hần là tới khuyên mẫu thân, tất cả đều hưng phấn cười hắc hắc.

Truyện thuyết người thừa kế tương lai của Nhiếp Thiên chi nhánh là phế vật, bị Nhiếp Siêu đánh cho hôn mê vài ngày ngay cả rắm cũng không dám phóng... Trước kia còn tưởng rằng tin tức là giả, bây giờ nhìn bộ dạng hần đang kinh sợ, khẳng định là sự thật!

Nhìn thấy mẫu thân bị người khi dễ chẳng những không giúp đỡ mà còn chiều hàng, sinh một đứa con trai như vậy, không bằng không sinh!

Nghĩ vậy, trong mắt mọi người tràn đầy xem thường Nhiếp Vân

“Me, nhanh lên ah, Bồng Hình Tuyết Liên chúng ta lấy cũng vô dụng, bọn hần đã muốn, cho bọn hần là được!” trong mắt Nhiếp Vân những người này đều là người chết, cho nên cũng không để ý tới sự xem thường của bọn hần, gặp mẫu thân đứng tại bên bờ vực, không có động tĩnh gì, lần nữa nói ra.

“Cho bọn hần?”

Nghe được nhi tử nói rõ như vậy, trong nội tâm mẫu thân thở dài một tiếng, ánh mắt lộ ra nồng đậm thất vọng.

Vốn sau khi nhi tử thanh tỉnh, đem Nhiếp Siêu bọn người đã thương, xử sự quả quyết, hăng hái, có bóng dáng Khiếu Thiên năm đó, nàng cảm thấy nhi tử rốt cục đã trưởng thành, một mình có thể đảm đương một phía rồi, lúc này mới đem gánh nặng trong lòng buông xuống, quyết định nghĩ biện pháp trị thương cho phu quân Nhiếp Khiếu Thiên, dưới sự cổ động của Thẩm Quý phu nhân tới đây hái thuốc, không nghĩ tới xuất hiện kết quả này, nhi tử vậy mà không có chút nào thêm quan tâm phần nộ của mình, khích lệ chính mình thỏa hiệp!

Trước kia hần mặc dù có chút tự bé, Nhưng cũng coi như có cốt khí, không bao giờ biết khuất phục ai, nguyên lai tưởng rằng thanh tỉnh sau càng thẳng tiến, lại không nghĩ rằng đối lấy chính là kết quả này!

“Ha ha, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, Nhiếp Linh không nghĩ tới người còn có nhi tử thức thời như vậy!” Thẩm Quý phu nhân ha ha nở nụ cười.

Nhiếp Linh là danh tự mẫu thân, cũng là người Nhiếp gia, cùng Nhiếp Khiếu Thiên nên phu thê, nên được gọi như thế.

“Vân nhi, cái gốc Bồng Hình Tuyết Liên có thể đem Khí Hải của phụ thân ngươi bị hao tổn chữa lành, ta hiện tại đem nó giao cho ngươi, có cho bọn hần hay không ngươi tự mình làm chủ a! Vô luận làm ra quyết định gì, mẫu thân cũng sẽ không trách ngươi!”

Tuy nhiên trong nội tâm khó chịu, mẫu thân còn ôm một tia hi vọng, cánh tay run lên hộp ngọc hướng Nhiếp Vân bay tới.

Nhiếp Vân thấy hộp ngọc bay tới người đang vây quanh mẫu thân nhao nhao hướng mình đi tới, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

“Tiểu tử, đem Bồng Hình Tuyết Liên đem tới đây, về sau chúng ta Nhiếp Trương chi nhánh tiến vào nội môn, ta sẽ chăm sóc tốt ngươi!”

“Hắc hắc, đem Tuyết Liên lấy tới, hôm nay có thể buông tha ngươi cùng mẹ của ngươi, bằng không thì, ngươi cũng không phải là năm năm ngày đơn giản như vậy, chỉ sợ là cả đời đều nằm ở trên giường rồi!”

Mọi người đồng thời đem tay đưa ra ngoài.

Khi bọn hần tưởng chừng thiếu niên này khuất phục rồi, hiện tại chỉ cần hù dọa, nhất định sẽ lập tức chịu thua, ngoan ngoãn giao ra.

“Muốn lấy Bồng Hình Tuyết Liên? Ta nên cho người nào trong các ngươi mới tốt đây? Như vậy đi, ta ném lên bầu trời, các ngươi ai cướp được thì tính của người đó!”

Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng, tiện tay liền đem hộp ngọc hướng lên bầu trời ném đi.

Vèo!

Hóa thành một đường vòng cung ưu mỹ, hộp ngọc trên không trung quay cuồng.

“Là ta đấy!”

“Của ta...”

Bọn người Thẩm Quý tuy là cùng một chi nhánh, cũng không đoàn kết, đồng thời kêu la hướng không trung nhảy lên.

“Ha ha!”

Cười lạnh một tiếng, Nhiếp Vân đứng tại nguyên chỗ có chút lười biếng thân thể đột nhiên động!

Lần này giống như lão hổ đánh về phía con mồi, bất động thì thôi, khẽ động hóa thành một đạo cầu vồng đầy trời, thẳng tắp hướng đám người phóng tới.

PHỐC! PHỐC! PHỐC! PHỐC!

Người trên không trung không cách nào trốn tránh, chú ý lực mọi người đại bộ phận tập trung hộp ngọc trên không trung, căn bản không thể tưởng được thiếu niên mềm yếu như thế lại có động tác nhanh như vậy, còn chưa kịp phản ứng thì cảm thấy yết hầu ngòn ngọt, trước mắt tối sầm, từ không trung nhào nhào rơi trên mặt đất, biến thành vô số cổ thi thể.

“Ah... Người dám sát hại tộc nhân, Nhiếp Vân người thật to gan!”

Thẩm Quý phu nhân thực lực mạnh nhất may mắn tránh thoát công kích, chứng kiến thi thể trước mặt, dọa tới sắc mặt tái nhợt, rống to.

Tuy nhiên nàng là chủ mưu trong chuyện này, mà dù sao cũng là phạm đàn bà, chưa thấy qua người chết, sắp điên rồi.

Mới vừa rồi còn là cừu non mềm yếu mặc người khi dễ, thời gian nháy mắt tự lại giết người không chớp mắt, loại biến hóa này, chính mình căn bản không cách nào tiếp nhận.

“Sát hại tộc nhân? Ha ha, đây là rừng sâu núi thẳm, ai biết các ngươi bị ta giết? Ta xem là đến tìm kiếm Bồng Hình Tuyết Liên kết quả không cẩn thận rơi xuống vách núi chết đi à nha!”

Cười lạnh một tiếng, Nhiếp Vân bàn tay về phía trước duỗi ra, hướng tới cái trán Thẩm Quý phu nhân đánh ra!

Cái chưởng này thoát nhìn cũng không có kỹ xảo gì, Nhưng lại cho người một loại cảm giác không cách nào tránh né, Thẩm Quý phu nhân còn chưa có tỉnh lại trong sợ hãi, sợ tự “Bành” thoáng một phát, óc máu tươi bắn tung toé đầy đất.

Đem tất cả mọi người giết chết, hộp ngọc lúc này mới rơi xuống, bị Nhiếp Vân nhẹ nhàng một trảo niết tại lòng bàn tay.

“Người đem bọn chúng đều giết...”

Chứng kiến thi thể đầy đất, mẫu thân Nhiếp Linh con mắt tròn tròn, có chút không dám tin tưởng.

Vừa mới nhìn nhi tử đem hộp ngọc hướng mọi người ném tới, chính mình tự thất vọng nhắm mắt lại, không nghĩ tới bất quá thời gian một cái nháy mắt, thì người chứng kiến Nhiếp Trương chi nhánh toàn bộ biến thành thi thể, biến đổi nhanh như vậy, làm cho nàng có chút không tiếp thụ được!

Nhi tử không phải khuất phục bọn hắn sao? Như thế nào lại đột nhiên ra tay, hơn nữa hắn chỉ là Dưỡng Khí cảnh sơ kỳ thực lực làm sao có thể một hơi giết nhiều người vượt qua thực lực của mình như vậy, thậm chí kể cả một cái Chân Khí cảnh sơ kỳ Thẩm Quý...

Đến cùng chuyện gì xảy ra? Ta không phải nhìn lầm a!

“Ha ha, mẹ ngươi không nhìn lầm, vừa rồi ta nói như vậy bất quá là lại để cho bọn hắn chủ quan, thuận tiện ra tay mà thôi!” Chứng kiến biểu lộ của mẫu thân, Nhiếp Vân cười khổ một cái, tiện tay nhặt lên thi thể trên đất, ném xuống sườn núi.

Chính mình thực lực bây giờ còn chưa đủ để chống lại gia tộc, phải đem những thi thể này xử lý không còn dấu vết mới được.

“Làm cho bọn hắn chủ quan, thuận tiện ra tay?” Mẫu thân cũng là người thông minh, lập tức trong cơn khiếp sợ tỉnh táo lại, ngẫm lại trước khi nhi tử cử động quả là thế, Nhưng chính mình còn tưởng rằng hắn khiếp đảm, hoảng sợ một lúc chứ!

Xem ra nhi tử đã thay đổi, chẳng những so trước kia sáng sủa, gặp được việc gì cũng sẽ không khinh xuất giống như trước kia, ngược lại biết dùng mưu trí rồi!

“Đây là mẹ vất vả vả vả hái được Linh Dược, ta như thế nào lại cho bọn bại hoại này!”

Cười cười, Nhiếp Vân đem thi thể xử lý xong, cũng đem chiến trường thanh lý sạch sẽ, lúc này mới nhìn về phía mẫu thân “Mẹ, chúng ta trở về đi, trời sắp tối rồi, nếu không quay về ta sợ chi nhánh muốn nổ tung rồi!”

12. Chương 12: Liệt Hỏa Đan

Cảm nhận được bên tai tiếng gió rít, Nhiếp Linh nhìn thiếu niên kéo chính mình chạy vội, không thể tin được.

Từ trên núi cùng nhi tử chạy xuống, vốn là mình là đệ tứ trọng Chân Khí cảnh, tốc độ có thể so với hắn nhanh hơn không ít, kết quả vừa bắt đầu đi mới phát hiện ý nghĩ này ngây thơ cỡ nào!

Nhi tử toàn lực chạy đằng nói là đuổi theo, bóng lưng hắn đều nhìn không thấy, nhi tử Lúc nào học được khinh thân khủng bố như vậy?

Khí Hải Cửu Trọng Thiên đệ tam trọng Dương Khí cảnh có thể thi triển ra loại tốc độ này, thật muốn đạt tới Khí Tông cấp bậc, chẳng phải so với chim còn bay nhanh hơn? Loại khinh thân công pháp này, cho dù là đệ tứ hạch tâm trong nội môn gia tộc đệ tử có lẽ chưa từng học qua a!

“Ha ha, nhi tử đã nhận được chút ít kỳ ngộ, cho nên học được một ít, còn hi vọng mẫu thân không nên hỏi, người truyền thụ của ta không muốn đem chuyện của hắn nói ra!”

Cách nghĩ của Mẫu thân Nhiếp Vân như thế nào lại không biết, bắt quá việc trọng sinh, là bí mật lớn nhất, tốt nhất không nói cho bất luận kẻ nào, mẫu thân đều không được! Trước tiên tùy tiện tìm lấy cớ lừa gạt Nhiếp Đồng cùng Nhiếp Tiểu Phụng, muốn lừa gạt mẫu thân chỉ sợ cũng có chút khó khăn rồi, chỉ có thể quăng một cái sư phụ ra thôi.

Sự tình Thế ngoại cao nhân vì bí mật thu nhận đồ đệ truyền thừa cũng có qua, lấy cớ này tuy nhiên cũng rất vô nghĩa, nhưng so với trọng sinh tốt hơn nhiều.

“Thật sự? Nhi tử, vậy ngươi phải hảo hảo đối đãi người ta! Ngàn vạn không nên chọc giận lão nhân gia a!” Nghe nhi tử nói như vậy, mẫu thân con mắt sáng ngời, cũng không truy vấn vội vàng dặn dò một tiếng.

“Được rồi!” Nhiếp Vân không nghĩ tới mẫu thân quả nhiên tin tưởng, còn “Lão nhân gia” ... Ta có già như vậy sao? Ách, bắt quá tính cả tuổi thọ kiếp trước, thật đúng là lão quái vật...

Mang theo mẫu thân hướng tới dưới chân núi phóng nhanh, rất nhanh trở lại chi nhánh, thuận tiện đem Phiêu Miểu Tiên Tâm quyết truyền cho nàng, đương nhiên cái cớ vẫn là cái sư phụ kia.

Bắt quá mẫu thân quả nhiên không phải người dễ bị lừa, nghe được đến Phiêu Miểu Tiên Tâm quyết biết chắc không chỉ là quý tộc thượng phẩm công pháp đơn giản như vậy, bắt quá nàng cũng biết có một số việc hỏi nhiều hơn ngược lại không tốt, nên ko tò mò nữa.

“Phu nhân, thiếu gia các người trở về rồi!” Tiến vào sân nhỏ, Nhiếp Trùng đem mẫu thân an bài nghỉ ngơi, lần nữa chạy ra “Thiếu gia, xế chiều hôm nay có một người tới tìm người, ta hỏi tính danh của hắn, hắn không muốn nói, liền đem hắn an bài vào người sân nhỏ, đã đợi được nửa ngày!”

“Ta đã biết!” Nhiếp Vân biết chắc là Phùng Tiêu đã đến, cười nhạt một tiếng, trực tiếp đi vào sân nhỏ.

“Đây là dược liệu ngươi nói, lúc nào mới có thể giúp ta mở ra huyết thống thừa số?”

Vừa nhìn thấy Nhiếp Vân, Phùng Tiêu liền vội vàng hô lên, tuy nhiên hắn đối thiếu niên trước mắt này có thể giúp mình mở ra huyết thống thừa số còn có chút bán tín bán nghi, nhưng có hi vọng so với không có hi vọng tốt hơn, về đến gia tộc liền vận dụng lực lượng gia tộc, khi kiểm đủ dược liệu liền chạy tới đây.

“Bách niên Nguyên Dương thảo, hai cây năm mươi năm Thanh Tụng hoa, hai cây ba mươi năm Tỷ Quy Căn... Ân, không tệ, những dược liệu này niên kỷ đều đủ!”

Đánh giá xong, Nhiếp Vân nhẹ gật đầu.

Những dược liệu này đối với mình bây giờ mà nói, nếu muốn thu thập không có mấy tháng thì không thể hoàn thành, nhưng Phùng Tiêu lại khác ko cần nửa ngày là tìm được toàn bộ, Địa Vị khác lạ, quả nhiên chênh lệch quá lớn.

“Ồ chỗ này cho ta trông coi, ngàn vạn không thể để cho người khác quấy rầy!”

Dược liệu hiện tại đủ để luyện đan rồi, Nhiếp Vân thuận miệng phân phó một tiếng cầm lấy dược liệu đi tới gian phòng của mình.

Thời điểm Kiếp trước, chính mình đạt được trọn bộ phương pháp luyện đan, luyện đan chi thuật đừng nói Thần Phong đế quốc, cũng là số một số hai đại lục, Liệt Hỏa đan là loại Thuần Dương đan đơn giản nhất, cũng không phức tạp, bằng vào thực lực bây giờ có thể đơn giản hoàn thành!

Đem cửa phòng đóng lại, Nhiếp Vân đem dược liệu lấy ra một nửa.

Luyện chế Liệt Hỏa đan căn bản không dùng đến nhiều dược liệu như vậy, cố ý nhiều một ít là lưu lại cho phụ thân luyện chế Hoàn Tâm đan đấy.

Hoàn Tâm đan đẳng cấp rất cao, bằng vào thực lực bây giờ luyện chế không được, không cần phải sốt ruột, còn nữa, luyện chế loại cao cấp đan dược này ngoại trừ Vô tu thảo còn có một loại dược liệu trân quý, toàn bộ Lạc Thủy thành nhất định sẽ không có, cho dù Phùng Tiêu cũng tìm không ra, nói cũng vô dụng.

“Hiện tại không có đan điền chuyên môn luyện đan, chỉ có thể dựa vào linh khí diễn hóa đẳng nhất đan hỏa! Bất quá, loại đan hỏa này cho dù luyện chế đẳng nhất Liệt Hỏa đan xác suất thành công đều rất thấp!”

Luyện đan cùng tu luyện đồng dạng, cũng cần thiên phú cùng kỳ ngộ, không có thiên phú, cho dù cố gắng nữa cũng vô dụng!

Kiếp trước chính mình, mở ra Tam đại đan điền, trong số đó ẩn chứa luyện đan thuộc tính, có thể thai nghén đan hỏa!

Đan hỏa là năng lực đan điền luyện đan thuộc tính thai nghén một loại đặc thù hỏa diễm, từ đan điền chi tức hình thành, lúc rèn luyện dược liệu, có thể 100% bảo trì dược tính không xói mòn.

Không có đan hỏa, bằng vào thủ đoạn của hân cũng có thể mượn nhờ lực lượng diễn sinh ra hỏa diễm, chỉ có điều loại hỏa diễm này phi thường cấp thấp, hao tổn dược tính dược liệu không nói, chỉ có thể luyện chế đan dược đẳng nhất, xác suất thành công cực thấp.

“Liệt Hỏa đan, một cây Thất Tiên tử, một cây Tỷ Quy Căn... Chưởng tâm đan hỏa!”

Đem dược liệu bày ở trước mặt, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, trong cơ thể dựa theo quỹ tích đặc thù xoay tròn, “Hô” thoáng một phát, ngay tại lòng bàn tay hình thành một đoàn hỏa diễm màu vàng nhạt.

Cái cổ hỏa diễm này không có nhiệt khí chút nào, thậm chí trang giấy để ở phía trên cũng không cháy, chỉ khi nào là dược liệu, lại có thể đem dược tính triệt để đề luyện ra.

“Đi vào!”

Thành công ngưng tụ thành đan hỏa, cái tay còn lại của Nhiếp Vân hất lên liền đem dược liệu ném tới, dưới thiêu đốt của hỏa diễm, một cây gốc dược liệu nhanh chóng héo rũ, dược tính ngưng tụ thành chất lỏng chậm rãi hội tụ cùng một chỗ.

“Đan thành!”

Không biết rèn luyện bao lâu, Nhiếp Vân cảm thấy một hồi mỏi mệt, đan dược trong lòng bàn tay mới chậm rãi ngưng tụ thành hình, chất lỏng đan dược “Ổng” một tiếng, phát ra một hồi giòn, thời gian nháy mắt lột xác thành một quả đan dược màu vàng kim óng ánh.

Hỏa thu, đan thành!

“Nếu đan điền thai nghén thuần khiết ra đan hỏa, luyện chế loại đan dược đơn giản này chỉ sợ thời gian không tới một nén nhang, không nghĩ tới sử dụng linh khí diễn sinh hỏa diễm, trọn vẹn hao phí hơn hai canh giờ!”

Năm đó đường đường một đời luyện đan đại sư khi Luyện chế loại đan dược cấp thấp này, lại hao phí thời gian dài như vậy, thật là mất mặt.

“Nếu như lần sau diễn sinh huyết thống thừa số, nhất định phải mở 1 cái đan điền có thể thai nghén đan hỏa!”

Nhớ tới Vô danh pháp quyết, Nhiếp Vân đã cảm thấy có chút vô lực.

Chính mình tu luyện công pháp, ân cần săn sóc linh khí gián đoạn, cũng thử tu luyện vô danh pháp quyết xem có thể lại diễn sinh ra một quả huyết thống thừa số, kết quả thật thất vọng, vô danh pháp quyết phẳng phát lại cứng ngắc, đừng nói tấn cấp, muốn vận chuyển cũng khó khăn!

Thật giống như động cơ không có xăng, cho dù công suất lớn, cho dù người có thể làm ra được thành tích kinh thiên, nếu không có động lực, đều là vô nghĩa.

Hiện tại vô danh pháp quyết chính là như vậy, một khi vận hành thì cảm thấy lực bất tòng tâm, không thể động đậy, giống như xe ngựa không có ngựa, bắn tên không có cung, không có động lực vận chuyển, công pháp huyền diệu cũng tương đương một tờ giấy trắng.

“Cái pháp quyết này khẳng định cần năng lực vật phẩm đặc thù nào đó thúc dục, chỉ có điều tạm thời không tìm được mà thôi!”

Lắc lắc đầu liền đem loại ý nghĩ này ném đi, cầm đan dược Nhiếp Vân đi ra khỏi phòng.

“Thành... Thành công rồi hả?”

Phùng Tiêu thấy Nhiếp Vân đi ra, vội vàng xoay người lại, vẻ mặt lo lắng, xem ra chính mình luyện đan hai canh giờ ngược lại không có cảm thấy cái gì, với hắn mà nói nhưng lại sống một ngày bằng một năm!

“Ha ha, đây là đan dược có thể người mở ra huyết thống thừa số, mau mau phục dụng, ta thủ hộ giúp người, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, người rất nhanh có được đan điền rồi!”

Nhiếp Vân nở nụ cười, tiện tay đem đan dược ném tới.

“Tốt!” Phùng Tiêu nắm đan dược do dự một chút, lập tức cắn răng một cái há miệng nuốt xuống.

Đan dược vào bụng liền tan, trong nháy mắt Phùng Tiêu bị Liệt Hỏa trong nội đan phát ra lực lượng cực nóng trùng kích sắc mặt đỏ lên.

“Thu hỏa vào bụng, tiến vào Khí Hải!”

Nhiếp Vân thấy hắn có chút thờ ơ, hét lớn một tiếng!

Nghe được tiếng quát, Phùng Tiêu biến sắc, vội vàng dựa theo lời nói của thiếu niên đem dược lực cực nóng hút vào Khí Hải.

Ầm ầm!

Thuần Dương dược lực vừa tiến vào Khí Hải, toàn bộ Khí Hải không gian tựa như bão xoáy trên mặt biển vậy, chấn động một cái, “Bể tắc huyết thống” ầm ầm không rõ lập tức phát ra hào quang sáng chói!

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Năm âm thanh giòn vang, năm cái huyết thống thừa số mở ra, thành công diễn biến thành năm cái đan điền, lẳng lặng lơ lửng tại chính giữa Khí Hải không ngừng xoay tròn, ân cần săn sóc lấy chân khí trong cơ thể!

“Năm cái đan điền, hầu tộc thượng phẩm huyết thống! Khó trách cái này Phùng Tiêu có thể trở thành tài tử giải thi đấu quán quân, lợi hại như vậy!”

Bàn tay khoắc lên Phùng Tiêu trên lưng, giúp hắn một lần hành động mở ra năm miếng huyết thống thừa số, Nhiếp Vân không khỏi khiếp sợ.

Năm miếng huyết thống thừa số, năm đại đan điền, tuy nhiên so ra vẫn kém hơn phụ thân là Vương tộc thượng phẩm huyết mạch, nhưng ở Lạc Thủy thành cũng tuyệt đối cũng nổi tiếng rồi!

Ừng ục ục!

Năm đại đan điền đồng thời mở ra, Phùng Tiêu chân khí trong cơ thể cũng có chất biến hóa, sôi trào như là nước sôi, không ngừng quay cuồng.

Một lát sau, chân khí hùng hậu mạnh mẽ bắn ra bên ngoài, đem một cái Thạch Đầu trong nội viện nổ nát bấy.

Khí Hải Cửu Trọng Thiên đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh!

Không nghĩ tới đồng thời mở ra đan điền, thực lực Phùng Tiêu cũng đã được đột phá, đạt tới Khí Hải đệ ngũ trọng!

Khí Hải tu luyện giả đệ tứ trọng cùng đệ ngũ trọng là cái đường ranh giới, một khi đạt tới đệ ngũ trọng chẳng khác nào tiến nhập giai đoạn cao cấp tu luyện giả, tại Lạc Thủy thành cũng có nhất định địa vị!

“Đây là Vô tu thảo!”

Cảm nhận được lực lượng trong cơ thể biến hóa, cùng với năm đại đan điền trong Khí Hải xoay tròn, Phùng Tiêu rốt cuộc hiểu ra thiếu niên ở trước mắt cũng không lừa gạt mình, hưng phấn đem một cái chậu hoa đưa tới.

Bên trên chậu hoa một cây Thất Thái, mượn nhờ Tinh Huy tản mát ra huỳnh quang nhàn nhạt.

Vô tu thảo!

“Được liệu này là ta ở bên trong một cái Thượng Cổ di tích lấy được đấy, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, một cây Vô tu thảo không đủ để báo đáp, Nhiếp huynh nếu như sau này có cái gì phân phó, tùy thời mà tìm ta, Phùng Tiêu tuyệt sẽ không chối từ!”

Phùng Tiêu vẽ mặt chân thành.

“Ha ha, Phùng huynh khách khí, sở dĩ giúp ngươi là cảm thấy hợp tính ta, nói sau chúng ta ngang hàng luân giao, khách khí như thế ngược lại lộ ra có chút lạnh nhạt rồi...” Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, thò tay tiếp nhận Vô tu thảo, muốn tiếp tục khách khí một câu, đột nhiên cảm thấy trong cơ thể vô danh pháp quyết khẽ run lên...

Vậy mà động!

13. Chương 13: Tam Đại Đan Điền

Trước khi tu luyện vô danh pháp quyết vẫn không nhúc nhích giống như khuyết thiếu động lực, hiện tại đột nhiên động, không lẽ gốc Vô tu thảo lại trợ giúp chính mình tiến hóa huyết mạch?

Nếu thật là như vậy, thì phát tài rồi!

Huyết thống thừa số càng nhiều, tốc độ tu luyện càng nhanh, chỉ cần có thể liên tục không ngừng cải thiện huyết mạch, siêu việt kiếp trước, ở trong tầm tay!

Ý thức được điểm ấy Nhiếp Vân khó có thể che dấu hưng phấn trong lòng!

“Nhiếp huynh giúp ta mở ra huyết thống thừa số, là ân đức tái sinh, gia tộc chúng ta đặc biệt đưa lệnh bài truyền tin này, nếu như có việc gì cần đến ta, trực tiếp đem tin tức truyền đi thì ta sẽ biết!”

Không biết Nhiếp Vân đang trầm tư suy nghĩ, Phùng Tiêu lập tức đưa ra một lệnh bài.

Trên mặt lệnh bài này có phù văn vờn quanh, ẩn có chẳng chịt văn tự Yêu tộc, nhìn cái là đã biết rõ là bắt chước phương thức của Yêu tộc.

Yêu tộc có rất nhiều thủ đoạn không lường trước được, nhân loại chiến đấu cùng chúng một thời gian, cũng tham khảo không ít bí truyền Yêu tộc, lệnh bài đưa tin chính là như vậy, một người một khối, chỉ cần đưa tin tức vào, đối phương lập tức nhận được, vô cùng thuận tiện.

” Phùng huynh đã có thịnh tình, ta từ chối thì bất kính rồi!” , Nhiếp Vân tiếp nhận lệnh bài.

“Nhiếp huynh khách khí! hiện tại huyết thống thừa số mở ra, thực lực đạt tới đệ ngũ trọng, cũng nên nhận quyền lợi của mình, cáo từ!” thấy thiếu niên tiếp nhận lệnh bài, Phùng Tiêu nhẹ nhàng thở ra, liền ôm quyền.

Phùng Tiêu là người thừa kế duy nhất Phùng gia, Địa Vị cực ấy năm gần đây, bởi vì sự tình huyết thống thừa số không cách nào mở ra, bị nghi vấn, không ít người thừa cơ làm loạn, tước đoạt không ít quyền lợi, hiện tại huyết thống thừa số mở ra, năm đại đan điền xoay tròn, cũng là thời điểm dẹp bỏ rác rưởi trong tộc rồi!

“Cáo từ!” từ thái độ Phùng Tiêu mà đánh giá, thì là người trọng tình trọng nghĩa, Nột khi đạt được quyền thế càng lớn thì sẽ có trợ giúp càng lớn. bởi vậy, Nhiếp Vân cũng không ngăn trở.

Vào!

Phùng Tiêu nghiêng người lướt đi. chỉ trong chớp lát, thì biến mất trong đêm tối.

“Nhìn xem Vô tu thảo đến cùng chuyện gì đã xảy ra!”

Thấy hắn đã đi xa, Nhiếp Vân vội vàng đem Vô tu thảo vào phòng, khoanh chân ngồi ở trên giường cẩn thận nghiên cứu.

“Ấn? hình như là cái chậu hoa phía dưới này khiến cho vô danh pháp quyết xoay tròn, mà không phải là Vô tu thảo làm ”

Nghiên cứu một hồi, kết quả Nhiếp Vân phát hiện thì ra không đúng.

Vô tu thảo Ngàn năm linh tính còn lớn hơn so với ngàn năm Bồng Hình Tuyết Liên.dựa theo đạo lý, cơ bản loại này chỉ có linh tính được liệu mà không có khả năng đưa vào bên trong chậu hoa. nếu không nhất định sẽ đào tẩu. nhưng chẳng những bây giờ ở bên trong chậu hoa,mà sống còn vô cùng thoải mái. Có lẽ nào chậu hoa là vật kỳ quái!

Chẳng lẽ cái chậu hoa này là kiện bảo bối?

Trong nội tâm khẽ động, Nhiếp Vân đem Vô tu nhắc lên,và bắt đầu nghiên cứu.

Dưới đáy chậu hoa này viết vài cái chữ to, cũng không phải ngôn ngữ mà mình biết đến mà cũng không phải Yêu tộc văn tự, từng cái đều Hòa Bình công chính, mang theo uy nghiêm dày đặc!

Trong cơ thể vô danh pháp quyết lần nữa khẽ động ,bàn tay để gần những chữ viết này, bỗng nhiên vô danh pháp quyết đột nhiên vận hành cùng những chữ viết này “ chắc chắn có quan hệ”

Nhiếp Vân rốt cục hiểu được. nhẹ nhàng đặt bàn tay lên chữ viết,nhờ ẩn chứa đặc thù lực lượng trong đó.vô danh pháp quyết chậm rãi vận chuyển.

Vù vù!

Vô danh pháp quyết xoay tròn, lập tức xuất hiện cảm giác đặc thù trải qua trước kia, trong Khí Hải một hồi kim quang lập loè, lạch cạch! Lạch cạch! huyết thống thừa giống như Hai đậu tằm đột ngột xuất hiện chậm rãi tăng trưởng.

“Hai cái?”

Trong đan điền, đột nhiên xuất hiện hai quả huyết thống thừa số, Nhiếp Vân lại càng hoảng sợ!

Nguyên lai tưởng rằng vận chuyển vô danh pháp quyết có thể diễn sinh huyết thống, cũng nghĩ là xuất hiện nhiều nhất chỉ một quả,nhưng lại không nghĩ rằng một phát lại tăng trưởng ra hai quả!

Xuất hiện hai quả huyết thống thừa số, chính mình cùng với kiếp trước đồng dạng có được ba cái đan điền, tương đương với ô tô có được ba cái động cơ, tốc độ tu luyện làm sao có thể không nhanh được!

Xoẹt zoẹt~! Xoẹt zoẹt~!

Hai đại huyết thống thừa số triệt để thành hình, vô danh pháp quyết lần nữa đình chỉ vận chuyển.

Trợn mắt nhìn bình hoa trên tay, vẻ mặt Nhiếp Vân cổ quái.

Những chữ huyền ảo trước kia chẳng biết lúc nào đã biến mất sạch sẽ. toàn bộ bình hoa đã không còn khí tức uy nghiêm trước, giống như nháy mắt đã biến thành một phế nhân.

“Đoán chừng ngàn năm Vô tu thảo sở dĩ có thể trồng ở chỗ này cũng bởi vì những cổ quái văn tự này!”

Vừa cẩn thận nghiên cứu một hồi, Nhiếp Vân trầm nghĩ.

Ngàn năm Vô tu thảo sở dĩ có thể trồng một trong chậu hoa nhỏ, khẳng định cùng những chữ viết cổ quái kia thì có liên quan. nếu không, chỉ sợ cái gốc Thiên Địa linh thảo cũng không sống ở trong, mà trốn đi rồi.

“Vậy mà Vô danh pháp quyết có thể hấp thu những chữ viết này, trợ giúp mở ra huyết thống thừa số, nếu như về sau còn muốn diễn sinh huyết thống, thì đi nơi nào tìm những chữ viết này?”. Nghĩ mãi không ra, Nhiếp Vân dứt bỏ không suy nghĩ thêm gì nữa.

Việc cấp bách bây giờ diễn ra là dùng Huyết thống thừa số mở ra đan điền!

Trước kia suy nghĩ muốn mở ra một cái chuyên môn thai nghén đan hỏa đan điền, hiện tại có ba cái đan điền, hơn nữa trong người hắn có được đan hỏa thuộc tính, vừa vặn áp dụng.

Không biết đã thời gian trôi qua bao lâu mà Nhiếp Vân thở ra một hơi lần nữa mở mắt.

“Thành công! Không nghĩ tới nhanh như vậy tự khôi phục thiên phú kiếp trước, quý tộc thượng phẩm huyết mạch! Thai nghén đan hỏa đan điền cũng mở thành công, cái đan điền này kết hợp với kinh nghiệm của ta từ kiếp trước, thời điểm nhân hạ có thể ăn cần sẵn sóc linh khí, thời điểm muốn luyện đan, lại hình thành đan hỏa, tu luyện, luyện đan cũng không chậm trễ! Mặt khác ta cũng có được hai cái đan điền. tác dụng của vô danh pháp quyết rốt cuộc là cái gì mà cấp bậc công pháp lại cường đại như vậy!”

Cảm nhận được ba cái đan điền đang lơ lửng, giống như ba cái tinh cầu sáng chói, Nhiếp Vân thiếu chút nữa hưng phấn mà ngã đầu la to!

Nếu như không là lão quái vật đã sống mấy trăm năm, tâm tính đã sớm trở nên trầm ổn rồi, chỉ sợ sẽ trực tiếp nhảy dựng lên!

“Tam đại đan điền, Tam đại hỏa lực, ta hiện tại trùng kích đệ tứ trọng Chân Khí cảnh!”

Đan điền hình thành, Nhiếp Vân nhất cổ tác khí trực tiếp trùng kích Khí Hải đệ tứ trọng Chân Khí cảnh!

Ầm ầm!

Có được kinh nghiệm tu luyện hai kiếp, hơn nữa Tam đại đan điền siêu cường hỏa lực, chỉ chớp lát trong cơ thể sở hữu tất cả linh khí tự đi nguy tồn thực thành công chuyển hóa trở thành khí thật sự!

“Khí Hải đệ tứ trọng Chân Khí cảnh sơ kỳ thực lực, phối hợp kinh nghiệm kiếp trước chiến đấu, đồng cấp có lẽ không có người có thể thắng được ta, tự Chân Khí cảnh đỉnh phong đệ tứ, cũng có thể chiến một trận! Loại thực lực này, tại Nhiếp Phủ nội môn cũng đều có địa vị!”

Trùng kích xiềng xích thành công, thực lực thuận lợi tấn cấp đến đệ tứ trọng Chân Khí cảnh, Nhiếp Vân biết rõ thực lực chính mình bây giờ, ở bên trong gia tộc trẻ tuổi, xem như đã có vốn liếng.

Gia tộc bên ngoài chi đệ tứ, bình thường đều tại Khí Hải tam trọng, có thể ở trước hai mươi tuổi đạt tới đệ tam trọng cũng là thiên phú không tồi rồi! Nội chi đệ tứ tối đa cũng là đệ tứ trọng đỉnh phong! Có thể đạt tới đệ ngũ trọng chân khí Xuất Thế cảnh giới, ở gia tộc đã được cho cấp bậc quản sự!

Về phần gia tộc trưởng lão, cơ bản đều tại đệ lục trọng chân khí Thành Cương cấp bậc, loại này cấp bậc chân khí phóng ra ngoài hình thành cương khí không thể phá vỡ, so sánh đệ ngũ trọng có bay vọt về chất, có được loại thực lực này, mới chính thức bước vào hàng ngũ cường giả!

Nhiếp gia loại truyền thừa đại gia tộc này không biết bao nhiêu năm, Lạc Thủy thành một trong tứ đại gia tộc, cẩn thận tính toán, chỉ sợ cũng chỉ có hai, ba mươi Khí Hải đệ lục trọng Thành Cương cảnh giới cường giả! Bởi vậy có thể thấy được muốn đạt tới loại cấp bậc này cực khó!

Đương nhiên, cũng từ đó nhìn ra thiên phú phụ thân năm đó thật biến thái!

Không đến hai mươi lăm tuổi có được Khí Hải Cửu Trọng Thiên tầng thứ bảy Bình Giáp cảnh giới, tốc độ tu luyện này, cho dù trong lịch sử Lạc Thủy thành ghi lại đều là đứng top!

Đứng càng cao rơi cũng càng nặng, chính vì vậy, phụ thân vực dậy ko nổi!

“Trong các đệ tử Chân Khí cảnh được cho gần top, nhưng gặp ngũ trọng Xuất Thể cảnh cường giả thì không đủ nhìn, lại nói cảnh giới này tu luyện chủ yếu dựa vào tích lũy, cho dù Tam đại đan điền đồng thời khai hỏa, không có nửa năm thời gian cũng đừng mơ tưởng đạt tới đỉnh phong, vừa vặn thừa cơ tu luyện Luyện Thể Quyết !”

Linh Tê Luyện Thể Quyết là Ma tộc công pháp, chủ yếu rèn luyện thân thể, cùng Khí Hải tu luyện hoàn toàn bất đồng, kiếp trước chính mình sở dĩ có thể đạt tới đan điền Huyết Khiếu cảnh đỉnh phong, nhiều lần đánh ko chết, công lao của Cửu Chuyển Niết Bàn Công chiếm được đều không lớn bằng bộ pháp quyết này!

Hiện tại đan điền lúc nào cũng tích lũy chân khí, không cần phải tận lực tu luyện, vừa vặn thừa cơ tu luyện bộ công pháp này!

“Linh Tê Luyện Thể Quyết, là căn cứ trong truyền thuyết Ma tộc là Linh Tê thần thú sáng tạo ra, luận lực lượng phải kể tới Voi Thần, luận tốc độ phải kể tới Đại Bàng, luận trí tuệ phải kể tới Linh Hồ, nhưng nếu bàn về mặt phòng ngự chỉ sợ bất cứ sinh vật nào so ra đều kém Linh tê! Linh Tê Luyện Thể Quyết là đem thân thể rèn luyện không có khuyết điểm, bất luận cái gì công kích cũng không sợ!”

Đem Linh Tê Luyện Thể Quyết trong đầu nhớ lại một lần, Nhiếp Vân tĩnh hạ tâm lại.

Không biết qua bao lâu thời gian, Nhiếp Vân cười khổ một tiếng.

Chính mình tuy kiếp trước tu luyện qua Linh Tê Luyện Thể Quyết, nhưng loại thượng đẳng công pháp này cho dù có kinh nghiệm cũng không phải phát là lên, cho dù là tầng thứ nhất, không có một năm khó có khả năng hoàn thành!

Đương nhiên, luyện thành Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ nhất mình coi như gặp được Xuất Thể cảnh đỉnh phong cường giả đều không cần sợ hãi, lực phòng ngự mạnh, cho dù đứng tại trước mặt đem hết toàn lực công kích, cũng không thể mấy may tổn thương!

Phòng ngự vô địch, là ưu thế cường đại nhất của Linh Tê Luyện Thể Quyết!

Bất quá một năm thời gian thật sự có chút dài rồi!

Chính mình đánh Nhiếp Siêu sinh tử chưa biết, cho Nhiếp Triều Tinh chỉ còn nữa cái mạng trở về, đánh chết Thẩm Quý phu nhân cùng với mấy người trong Nhiếp Trương chi nhánh. Tuy là xử lý hậu quả không tệ, tạm thời không có vấn đề gì, nhưng khẳng định dấu điểm không được bao lâu, muốn bảo vệ chi nhánh, bảo hộ người nhà, nhất định phải mau chóng tăng thực lực lên!

Lại nói, nếu như nhớ không sai, một năm sau Lạc Thủy thành trong tứ đại gia tộc sẽ xảy ra rung chuyển cực lớn, tử vong vô số, vì ứng đối lần rung chuyển này, cũng bụng làm dạ chịu!

Cùng với những nguyên do này, một năm mới luyện thành Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ nhất, tốc độ cũng có chút chậm!

“Xem ra có thể mua chút ít dược liệu, phối trí Luyện Thể dược tề(nước thuốc dùng để tắm hay sao ấy) dùng ngay!”

Trong nội tâm khẽ động, Nhiếp Vân nhớ tới phương pháp tu luyện nhanh Linh Tê Luyện Thể Quyết, chậm rãi đứng lên, hướng từ bên ngoài phòng chạy đi.

Công hiệu dược tề không bằng đan dược, nhưng công hiệu rèn luyện thân thể so đan dược còn lớn hơn, nếu có vật này phối hợp tu luyện mà nói, Linh Tê Luyện Thể Quyết chỉ sợ không cần một tháng có thể đại công cáo thành!

Bên ngoài phòng ánh sáng mặt trời chói mắt, chính mình một phen tu luyện không nghĩ tới vậy mà đã đến giữa trưa ngày thứ hai!

Tuy nhiên một đêm không ngủ, nhưng Nhiếp Vân lực lượng tràn đầy, không có cảm thấy cái gì không khỏe, trái lại còn cảm thấy tinh thần vô cùng phấn chấn.

“Thiếu gia, Dương Ngạn thiếu gia tới tìm người, ta đem hắc an bài vào phòng khách rồi!”

Vừa đi ra cửa phòng, thấy quản gia Nhiếp Trùng đã đi tới.

14. Chương 14: Dương Ngạn

“Dương Ngạn? Hắc đã đến? Nhanh dẫn ta đi gặp hắc!” Nhiếp Vân con mắt sáng ngời.

Dương Ngạn là một trong tứ đại gia tộc Dương gia nội chi đệ tử, bởi vì một sự kiện nên với gia tộc đã mất đi tin tưởng, chủ động chuyển đi ra ngoài, tuổi cùng Phùng Tiêu không sai biệt lắm, Khí Hải đệ tử trọng Chân Khí cảnh trung kỳ thực lực, cùng Nhiếp Vân quan hệ không tệ.

Thời điểm kiếp trước, Dương Ngạn có thể nói là bằng hữu duy nhất của mình ở thời niên thiếu, thời điểm tứ đại gia tộc rung chuyển, vì mình cùng gia tộc cãi nhau mà trở mặt, bản thân hắc bị người khác chém mất hai cái cánh tay, về sau Yêu tộc vây công, mình dưới sự trợ giúp Nhiếp Đồng may mắn đào thoát, lại không có tin tức của hắc.

Chính mình sau khi tu vị đại thành từng đi tìm kiếm hắc, biết được tin, hắc đã chết trong trận chiến cùng Yêu tộc!

Chuyện này vẫn làm mình khó có thể quên.

Kiếp trước hắc vì mình mất cánh tay, nguyên lai tưởng rằng phần ân tình này, không thể trả lại, không nghĩ tới về tới ba trăm năm trước!

Vài bước đi vào phòng khách, Nhiếp Vân quả nhiên thấy một thanh niên đang ngồi ở phòng khách cùng vài vị khách bên trong uống trà, người thanh niên này cơ bắp từng cục, một thân võ học, vừa nhìn thấy Nhiếp Vân lập tức nở nụ cười “Người đã tỉnh! Người cùng Nhiếp Siêu xảy ra sự tình, ta vừa mới nghe nói, yên tâm, ta sẽ báo thù cho huynh, tuyệt đối đem tên hôn đản kia đánh cho liệt luôn!”

“Không cần!” Chứng kiến thân ảnh trước mắt quen thuộc dần dần cùng trí nhớ ba trăm năm trước dung hợp, Nhiếp Vân lắc đầu.

Cánh tay là một thứ trọng yếu nhất của tu luyện giả, nhớ tới hắc vì mình không tiếc cùng gia tộc cãi nhau mà trở mặt, thậm chí mất đi hai tay, liền không nhìn được vành mắt đỏ lên.

Xuất hiện loại tình huống này, cũng không phải đường đường Huyết Ngục Ma Tôn trở nên đa sầu đa cảm, mà là kiếp trước mình cũng không phải trời sinh lãnh khốc vô tình, mà là người mình coi trọng tất cả đều tử vong, thì tính tình mới đại biến!

“Không cần? Người không cần phải xen vào, nói như thế nào ta đều là Dương gia nội chi đệ tử, bàn về Địa Vị mà nói..., so Nhiếp Siêu cao hơn nhiều, cho dù đem hắc đánh liệt, Nhiếp gia cũng không nói ta cái gì!”

Dương Ngạn cho rằng Nhiếp Vân lo lắng đã thương Nhiếp Siêu sẽ đưa tới phiền toái, hào phóng khoát tay áo, không chút nào để ý.

Hắc nói đem Nhiếp Siêu đả thương Nhiếp gia cũng sẽ không nói cái gì ngược lại là lời nói thật, Dương Ngạn và ca ca cùng cha khác mẹ là Dương gia tộc trưởng đương nhiệm nhi tử, người thừa kế đệ nhất gia tộc!

Trước đây Dương Ngạn cùng Dương gia mâu thuẫn, bản thân là con của vợ thứ nên bị con của vợ cả tranh quyền đoạt lợi, bị dồn nén đủ điều, về sau mẹ ruột ốm chết, phụ thân chẳng những không an táng nàng, thậm chí cự tuyệt đem bài vị bỏ vào gia tộc, cũng bởi vì nàng là thiếp!

Dương Ngạn lúc này mới giận dữ ly khai Dương gia, nóng giận xem tí tẩu hỏa nhập ma thiếu chút nữa chết mất, đúng lúc được Nhiếp Vân cứu, hai người trở thành bằng hữu!

“Dương Ngạn thiếu gia, hoàn toàn không cần người ra tay, bởi vì Nhiếp Siêu đã bị thiếu gia đánh thân bại danh liệt hiện tại không biết sống chết ra sao!” Nghe được lời nói Dương Ngạn..., quân gia Nhiếp Trùng vừa nói vừa nở nụ cười.

“Bị thiếu gia nhà người đánh không biết sống chết ra sao? Người làm?” Dương Ngạn hiển nhiên không nghĩ tới sẽ có việc này, sững sốt một chút, con mắt tròn tròn nhìn về phía Nhiếp Vân.

“Ha ha, may mắn mà thôi!” Nhiếp Vân không muốn nhiều lời trong chuyện này, nhìn về thanh niên trước mắt, ha ha cười cười “Người hôm nay đến không phải là muốn thay ta báo thù à!”

Hai người quan hệ rất tốt, nói chuyện cũng không có gì ngăn cản.

“Ai, đúng rồi, người không hỏi ta đều đã quên, ta nghe nói Lạc Thủy thành hôm nay bán đấu giá đấu giá một thanh Hắc tộc thượng phẩm cấp bậc chiến phủ, thuận tiện cùng đi nhìn xem!”

Vỗ trán một cái Dương Ngạn cười hắc hắc.

Binh khí cùng công pháp, huyết thống phân cấp, cũng chia là Hoàng, Vương, Hầu, Quý, Phàm năm cấp bậc, cấp bậc bất đồng, uy lực cũng không giống nhau.

“Chiến phủ?” Nghe hắn nói thế, Nhiếp Vân thoáng một phát nghĩ tới.

Kiếp trước chính mình sau khi tỉnh lại, Dương Ngạn có mời qua chính mình đi xem bán đấu giá, chỉ có điều hai người đi xem chiến phủ rồi nhìn phát thèm chẳng thể mua nổi, đánh cuốn gói đi về!

Cái chiến phủ gọi Liệt Diễm phủ, là kiện Hắc tộc thượng phẩm cấp bậc binh khí, kiếp trước bị ca ca Dương Ngạn là người thừa kế đệ nhất gia tộc Dương gia Dương Tuấn mua được.

Về sau, Dương Ngạn hai tay cũng chính là bị Dương Tuấn dùng cái chiến phủ chém mất!

Dương Ngạn đối với ca ca cùng cha khác mẹ một mực tôn kính, căn bản là không thể tin được hắn sẽ chém mất cánh tay của mình! Cũng bởi vì chuyện này, hắn sa sút tinh thần, cuối cùng mất mạng dưới tay Yêu Tộc!

“Nhìn chiến phủ người có tiền mua?” Nhiếp Vân biết rõ Dương Ngạn trời sinh cường tráng đối với binh khí phi thường yêu tha thiết, cố ý cười hỏi.

“Tiền... Khực khực, không có cũng có thể nhìn xem ah!” Dương Ngạn một hồi xấu hổ.

“Vậy được rồi! Chúng ta qua đi xem!” Chứng kiến hình dạng của hắn, Nhiếp Vân ha ha cười cười.

Kiếp trước chính mình không có tiền mua, cuối cùng lại để cho cái chiến phủ rơi vào tay Dương Tuấn, sau này còn dùng để chém mất cánh tay Dương Ngạn, lần này mình tuyệt không cho phép loại chuyện này phát sinh!

Tuy nhiên hiện tại như trước nghèo rách mồng tơi(trên răng dưới rúng), nhưng là bằng vào tri thức hai kiếp, kiếm ít tiền cũng không là vấn đề!

Lại nói, chế biến nước thuốc cũng cần được liệu, vừa vặn đi bán đấu giá mua luôn.

“Tốt, chúng ta đi!”

Nghe được thiếu niên đồng ý, Dương Ngạn liền vội vàng gạt đầu, quay người muốn đi ra ngoài, tựa hồ sợ đối phương đổi ý.

“Hiện tại đi? Đừng có gấp! Chúng ta đã đi thì phải đem cái chiến phủ đem về không thể về tay trắng được, một tí hăng ra ngoài, người nghe theo sắp xếp của ta, ta cho người làm gì, người liền làm cái đó, cho người nói chuyện, người mới được nói, bằng không thì, chúng ta cũng đừng đi, đi cũng không có ý nghĩa gì!” Nhiếp Vân sớm có dự phòng.

“Mua lại? Người nói có thể mua lại? Tốt, người chỉ cần đem cái chiến phủ mua lại, kêu ta làm cái gì đều được! Chẳng phải nghe lời người nói ấy ư, cái này đơn giản!” Nghe thiếu niên nói muốn mua chiến phủ, Dương Ngạn hưng phấn nhảy lên, vỗ ngực lớn tiếng ôm đồm.

“Tốt, Nhiếp Trùng bá bá, giúp ta tìm chút ít bột mì cùng bùn đến...”

Nhiếp Vân đợi đúng là những lời này của hắn, ha ha cười cười, quay đầu phân phó một tiếng.

“Vâng!” Nhiếp Trùng tuy chưa hiểu thiếu gia muốn bột mì cùng bùn làm cái gì, bất quá vẫn là lên tiếng, đi ra ngoài, chỉ chốc lát sẽ đem hai thứ hắn yêu cầu đến.

Sau thời gian nửa nén hương, trong góc sân nhỏ Nhiếp Thiên chi nhánh lặng lẽ đi ra hai người, đi đầu một mái tóc hoa râm, một thân thanh trường bào màu xám, thân thể cao gầy, thoát nhìn tiên phong đạo cốt, như là đắc đạo cao nhân, mà phía sau hắn một gã cao lớn thô kệch, mặt mũi tràn đầy râu quai nón tướng mạo hung ác đến cực điểm.

Một cái tiên phong đạo cốt, một cái hung thần ác sát, hai người một chút cũng không hợp, lại hết lần này tới lần khác đi cùng một chỗ, lại để cho người nói không nên lời.

Hai người kia dĩ nhiên là Nhiếp Vân cùng Dương Ngạn sau khi ngụ trang.

Thuật dịch dung của Nhiếp Vân Thiên Hạ Vô Song, ngụ trang làm ra vẻ thành thực tất tửu bảo đều không có người nhìn ra, chớ nói chi là cái này hai người căn bản cũng không biết là ai.

Bất quá, mặc dù như vậy, Nhiếp Trùng cùng Dương Ngạn chứng kiến bộ dáng sau khi ngụ trang, cũng nhìn không được chán động, lần nữa nhìn về phía Nhiếp Vân, trong ánh mắt đều để lộ ra một tia quái dị, không nghĩ ra thuật dịch dung của thiếu niên này khi nào đã cường đại như thế.

Nhiếp Vân cũng không có giải thích thêm, có đôi khi một sự tình giải thích càng nhiều ngược lại càng phiền toái, còn không bằng không nói, lại để cho bọn hắn suy đoán đi, dù sao Nhiếp Trùng là chi nhánh lão quân gia, vô cùng kín miệng, Dương Ngạn là người trong cuộc càng sẽ không nói lung tung, cũng không cần lo lắng chính mình dịch dung truyền đi.

“Nhiếp...ah, sư phụ, chúng ta bây giờ đi đâu?”

Dương Ngạn Theo ở phía sau hô một tiếng.

Nhiếp Vân phân phó hắn ra cửa, phải kêu hắn là sư phụ, Dương Ngạn tuy nhiên không quá nguyện ý, nhưng vì có thể mua sắm chiến phẩm cũng nhận!

Về phần sư phụ tiên phong đạo cốt tại sao lại thu đồ đệ thổ phỉ này, Nhiếp Vân cũng không có biện pháp ah! Dương Ngạn cao lớn thô kệch đấy, nếu như đem hắn hóa trang thành đồng tử, vậy cũng quá vô nghĩa rồi...

“Dương nhiên đi kiếm tiền, ha ha!” Nhiếp Vân cười hắc hắc, trên mặt rõ ràng lộ ra hèn mọn bỉ ổi khó mà tin được.

15. Chương 15: Lừa Gạt (thượng)

“Phúc Vận tiền trang, Ân, vô chỗ này đi!”

Sau khi Ly khai Nhiếp Thiên chi nhánh, hai người liền không một mạch đi trên đường lớn, trên đường nghênh ngang dạo qua một vòng, cuối cùng Nhiếp Vân con mắt tập trung tại tiền trang lớn nhất Lạc Thủy thành.

Phúc Vận tiền trang không phải là sản nghiệp của tứ đại gia tộc, mà là một ngân khố lớn trong thành do chủ Lí Phúc mở.

Thời điểm kiếp trước, Yêu tộc tiến công, Lí Phúc làm phản, nếu như không phải hắn tiết lộ bí mật, tứ đại gia tộc cũng sẽ không tổn thất thảm hại đến độ toàn quân bị diệt!

Chính bởi vì như thế, hắn trở thành kẻ địch của cả Lạc Thủy thành, rất nhiều người muốn giết hắn cho thống khoái, nhưng dưới tầng tầng bao vây của Yêu tộc cường giả, một mực không có khả năng chiếm tiện nghi!

Năm đó Nhiếp Vân thực lực thấp, cũng không có tham dự hành động ám sát, nhưng đối với vì tham sống sợ chết phản bội nhân loại vẫn là căm thù đến tận xương tủy!

Cho dù hiện tại Lí Phúc là thương nhân đứng đắn, không có đi làm “Người gian”, Nhưng Nhiếp Vân đã biết chuyện của kiếp trước, làm sao có thể buông tha hắn, tự nhiên muốn khai đao rồi!

Dù sao tiền của hắn rất nhiều, lấy 1 ít để xài, cũng không có vấn đề gì!

Trong nội tâm làm ra quyết định, Nhiếp Vân hai tay chấp sau lưng, tiên phong đạo cốt đi tới tiền trang.

“Hai vị đại gia, tới tiết kiệm tiền hay là lấy tiền?” Hai người đi vào phòng một cái gã sai vặt chạy ra đón chào.

Tiền trang có thể hối đoái ngân phiếu, cũng có thể chứa đựng ngân lượng, cùng ngân hàng công năng không sai biệt lắm, người tới tự nhiên không phải tiết kiệm tiền tự là lấy tiền rồi.

“Tiền cứ hậu ngưỡng, hổ được vu long, minh đường chuyển ám, tứ hung địa lân, ai, rất lâu không thấy được nơi lợi hại như vậy, nhà có ma rồi!” Không có trả lời gã sai vặt..., Nhiếp Vân nhẹ nhàng vuốt vuốt chòm râu thở dài một tiếng, trong mắt mang theo trách trời thương dân chi ý.

“Nhà có ma? Tiên sinh không nên nói vậy, Phúc Vận tiền trang đã từng mời nhiều chuyên người đến xem qua đây, sinh ý thịnh vượng, may mắn tài nguyên thăng tiến!” Gã sai vặt còn chưa mở khẩu, đại đường đằng sau tự đi ra một cái bụng phệ mập mạp, vẻ mặt mất hứng.

“Nhanh như vậy đã tới rồi... Vận khí thật tốt!” Chứng kiến cái người này Nhiếp Vân thiếu chút nữa vui chết.

Không phải người khác đúng là cái “Người gian” Lí Phúc, dựa theo đạo lý lão bản rất ít xuất hiện tại cửa hàng đây, vốn định nói nhiều vài lời sau đó nghĩ biện pháp lại để cho gã sai vặt đem lão lừa ra, không nghĩ tới ông trời cũng giúp ta, rõ ràng mới nói một câu, hắn tự xông ra.

Lí Phúc hôm nay phi thường mất hứng, hắn tuy nhiên có rất nhiều tiền, tài phú tổng ngạch thậm chí không thua tứ đại gia tộc bao nhiêu, nhưng lại bị vợ quản nghiêm ngặt, trong nhà cộp cái vô cùng Bá Đạo, dù hắn hiện tại tài phú cùng thân phận cho dù có tam thuê tứ thiếp cũng thật là bình thường đấy, nhưng cũng bởi vì trong nhà có vị kia tồn tại, đừng nói là tam thuê tứ thiếp nhìn nữ nhân khác cũng không được!

Mỗi người đều có tâm lý phản loạn, Lí Phúc cũng không ngoại lệ, vì vậy hắn tự phá giới, ở bên ngoài lẳng lẽ nuôi nữ nhân, nguyên lai tưởng rằng phi thường cẩn thận, ai ngờ cuối cùng vẫn là để lộ ra, hôm nay mới về nhà đã bị cộp cái trước mặt mọi người mắng một trận, sau một trận hành hung, hiện tại toàn thân cũng còn đau đớn!

Cái này cũng chưa là gì, nghe khẩu khí cộp cái, chẳng những muốn thu thập hắn, thậm trí muốn đem nữ nhân bên ngoài của hắn, Tiểu Tam đem giết đi, may mắn chính mình đem nằng giấu rất kỹ, nếu không, hôm nay thật đau đớn muốn chết!

Ai, rất chán ghét cộp cái, Nhưng cũng không có biện pháp gì, gia nghiệp hiện tại là kế thừa từ nhạc phụ nhạc mẫu, cho dù hai Lão Nhân đã qua đời, trong nhà chính mình Địa Vị còn thì không bằng nằng đấy!

Cũng bởi vì vừa bị cộp cái đánh ột trận, lúc này tâm tình đang khó chịu, trên đường trở lại tiền trang, ai ngờ chợt nghe đến “Nhà có ma” nói như vậy, ai nghe như thế mà không giận? Nếu như không phải “Lão giả” trước mặt tiên phong đạo cốt, chỉ sợ sớm đã trở mặt đuổi người rồi.

“Thuận miệng nói thôi, chớ trách, đồ nhi, chúng ta đi thôi!”

Trong nội tâm tuy nhiên cao hứng, Nhiếp Vân trên mặt lại lộ ra vẻ thất vọng, lắc đầu, hất tay lên, liền mang theo đồ đệ Dương Ngạn một thân cao to hướng bên ngoài ly khai.

“Sư phụ, ‘Tiền cứ hậu ngưỡng, hổ được vu long’ còn không phải chỉ tòa nhà hội tụ âm khí, âm thịnh dương suy, nam nhân cũng bị nữ nhân khắc chế?” Hai người muốn đi ra tiền trang, thoát nhìn Dương Ngạn “Đồ đệ” có chút chất phác đột nhiên mở miệng nói ra.

Trước khi chưa tới Nhiếp Vân căn dặn Dương Ngạn nói ra lời này, hắn lúc này hỏi như vậy, tự nhiên là ý tứ đấy.

Hiện tại Lí Phúc phong quang vô hạn (tiền tài, vật chất đều có đủ, không lo không nghĩ), nhưng căn cứ trí nhớ kiếp trước Nhiếp Vân biết rõ, một tuần sau Tiểu Tam nữ nhân hẳn che dấu bị lộ ra, cộp cái trong nhà đem Tiểu Tam cùng hẳn đồng thời lột hết quần áo ném ra ngoài đường, lại để cho hẳn nhận hết khuất nhục!

Chuyện này lúc ấy tại Lạc Thủy thành chấn động một thời, mỗi người cũng biết, sự tình Lí Phúc sợ vợ cũng theo mà lộ ra, Nhiếp Vân trước khi đến đã nghĩ tới chuyện này, tự nhiên đã sớm bố trí!

“Hai vị sư phó thỉnh chậm...”

Lí Phúc vốn là đối với hai người này không xem ra gì, nhưng nghe đến “Chất phác đồ đệ” giải thích, đột nhiên con mắt sáng ngời, vội vàng hô lên.

Âm thịnh dương suy, nam nhân bị nữ nhân khắc chế... chính là nói ta sao? Chẳng lẽ những năm này chính mình một mực bị cộp cái áp chế là vì tòa nhà này?

“Không có ý tứ, vừa rồi đồ đệ của ta nhiều lời rồi, kính xin chớ trách! Thầy trò chúng ta hai người liền cáo từ!” Nghe được tiếng la của hẳn, Nhiếp Vân biết rõ đối phương đã mắc câu, bất quá vẫn là chối từ thoáng một phát.

Người có đôi khi cũng rất dễ tiện, người càng vượt qua cửa hẳn càng không để ý tới người, Nhưng người phải đi, hẳn lại sốt ruột rồi.

Hiện tại Lí Phúc cứ như vậy, vốn cho là hai người là một tên lường gạt, nhưng chứng kiến bọn hẳn cái gì đều không cầu, nói vừa chuẩn, hai bước ngăn hai người trước mặt “Sư phụ, là ta vừa rồi vô lễ, mong được thỉnh lão tiên nhân vào trong tề xá!”

“Ha ha, thầy trò chúng ta hai người chỉ là đi ngang qua nơi đây, chứng kiến tòa nhà cách cục không đúng, thuận miệng nói ra, không hi vọng bởi vì cải biến cách cục, dính vào chuyện thị phi, kính xin vị tiên sinh này để cho chúng ta rời đi!” Nhiếp Vân đẩy Lí Phúc ra tiếp tục đi ra ngoài.

“Không hi vọng cải biến cách cục, dính vào chuyện thị phi? Cái kia ý là có thể thay đổi cách cục, có thể làm cho ta không bị cộp cái áp chế?”

Lí Phúc không phải người ngu, nghe được “Lão giả” nói..., như là bắt được đầu mối, hưng phấn trực tiếp giữ chặt Nhiếp Vân “Hai vị sư phụ cứu ta, ngàn vạn lần đừng đi...”

“Cái này...” Không có nghĩ tới tên này trực tiếp như thế, Nhiếp Vân chuẩn bị rất nhiều lí do thoái thác còn chưa kịp xuất ra, hẳn cứ như vậy bất đắc dĩ lắc đầu “Cũng thế, chúng ta cũng coi như hữu duyên, ta giúp người hóa giải thoáng một phát! Bất quá, chuyện này phi thường khó khăn... Ai! Hay là vào nhà rồi nói sau!”

Nói xong trên mặt hẳn lộ ra vẻ làm khó, tựa hồ hữu nan ngôn chi ẩn.

“Đúng, đúng, bên trong mời!” Lí Phúc đi đầu dẫn đường.

Cũng không phải Lí Phúc quá ngốc, mà là hẳn tại Lạc Thủy thành cũng coi như nhân vật có uy tín danh dự, sự tình vợ quả nghiêm trọng khi chưa bộc phát, ngoại nhân biết đến rất ít, hiện tại một đạo sĩ vân du bốn phương tùy ý nói ra, hẳn làm sao lại không tin được!

Hơn nữa đối phương cho dù muốn gạt người, cũng sẽ không có loại thái độ xa cách, bắt cần a!

Lần nữa tiến vào tiền trang, Nhiếp Vân hai tay chấp sau lưng, giả vờ giả vịt lại đang phòng đạo qua một vòng, đột nhiên mở miệng nói: “Tay trái triều đình, cao hơn phòng giữa, thứ cho lão phu nói thẳng, vị tiên sinh này gần đây phải chăng làm ra có việc ko hòa thuận trong gia đình?”

“À?” sự tình Tiểu Tam Lí Phúc sợ cộp cái biết, phi thường che giấu, cho dù tứ đại gia tộc thám tử đều chưa hẳn là biết, không nghĩ tới lão giả trước mắt chỉ là tùy tiện nhìn thoáng qua cách cục tiền trang liền nhìn ra, lại để cho hẳn nhận không được càng hoảng sợ, đồng thời trong nội tâm tán thưởng, cao nhân tựa là cao nhân!

“Tay phải Bạch Hổ nằm tại trước sân khấu, xem ra Long Hổ tranh chấp, họa từ trong nhà không thể tránh được rồi! Không có ý tứ, tại hạ tu vị nông cạn, hay là không nhìn dừng tại đây đi!”

Nhiếp Vân thấy mình những câu bắt lấy tâm lý đối phương, lần nữa lắc đầu, quay người đi ra ngoài.

Nhìn dáng vẻ của hắn tựa hồ sự tình quá mức phức tạp, không muốn đi quản.

“Ah... Sư phụ người cũng không thể bỏ mặt ta như thế!” Nghe được “Lão giả” nói nghiêm trọng như thế nhưng lại lần nữa muốn đi, Lí Phúc thật sự sợ hãi.

Chuyện của mình đối phương nói trúng một vấn đề thì cũng thôi đi, liên tục nói trúng hai vấn đề, đã đầy đủ chứng minh lão giả trước mắt có thực lực cao thâm, hơn nữa có thể trợ giúp chính mình!

“Không phải ta mặc kệ người, mà là việc của người rất khó, ta muốn giúp người thực sự bất lực!” Nhiếp Vân lắc đầu.

“Ách?” Dương Ngạn Sau lưng vốn thấy Lí Phúc đã mắc lừa, trong nội tâm như một đóa hoa, bây giờ nghe đến Nhiếp Vân lần nữa chối từ, sắc mặt nhợt nhạt không được cổ quái.

Dựa theo đạo lý, lời nói nói đến nước này, cho dù Nhiếp Vân đòi tiền, đối phương cũng nhất định sẽ cho, chính mình hai người muốn gạt tiền mục đích đã đạt tới, vì sao còn muốn từ chối, chẳng lẽ sẽ không sợ đối phương tin là thật, không ngăn trở nữa?

“Sư phụ người nói bao nhiêu tiền, dù là năm trăm lượng... Một ngàn lượng đều được!” Gặp lão giả lần nữa chối từ, Lí Phúc cắn răng nói.

Lí Phúc tuy nhiên rất có tiền, nhưng lại nổi danh keo kiệt, người quen cũng biết, có thể làm cho hắn nói ra một ngàn lượng, cũng là lần đầu tiên rồi.

Nghe được Lí Phúc nói lên giá tiền, Dương Ngạn nhẹ nhàng lôi kéo góc áo Nhiếp Vân thoáng một phát, là ý nói một ngàn lượng bạc trắng đã không ít, người tựa lừa gạt thoáng một phát, còn muốn lừa gạt bao nhiêu...

Nhiếp Vân không để ý tới Dương Ngạn lôi kéo, đột nhiên biến sắc “Hừ, tiền? Người cảm thấy thầy trò chúng ta như là lừa gạt tiền hay sao? Đã như vậy, sau sẽ không gặp! Cáo từ!”

Nói xong xoay đầu, chuyển bước nhanh ra ngoài.

“À?” Lí Phúc nói tiền kỳ thật cũng chỉ là thuận miệng một câu, không nghĩ tới “Lão giả” tức giận như thế, dọa tới biến sắc, xem ra là thật sự vì quá tin tưởng, trong nội tâm không tiếp tục hoài nghi, mạnh dạng đuổi theo Nhiếp Vân phía trước, đầu gối mềm nhũn “Phù phù!” Quỳ rạp xuống đất.

“Sư phụ, là ta sai rồi, trời có đất hiếu sinh, thượng nhân rộng lòng cứu giúp tam đi!”

16. Chương 16: Lừa Gạt (hạ)

“À?” thấy Lí Phúc như vậy, Dương Ngạn muốn điên rồi.

Làm đệ tử thế gia, hắn tự nhiên biết rõ Địa Vị Lí Phúc tại Lạc Thủy thành, nói hắn có thể ngồi cùng bàn với tứ đại gia tộc bản nghị sự cũng không phải là nói quá.

Loại người có thân phận, vô luận đến địa phương nào đều tuyệt đối có thể hưởng thụ đãi ngộ cấp khách quý, mà ngay cả thành chủ đều cho ba phần mặt mũi, mà bây giờ lại bị Nhiếp Vân không đến mười câu lời nói lừa dối quỳ rạp xuống đất...

Cái này... Có phải thật vậy hay không?

Trước kia Nhiếp Vân có chút tự bế, như thế nào vài ngày không thấy, sao lại thay đổi nhiều như vậy?

“Ai, trông thiện nhân được thiện quả, người đã đau khổ cầu khẩn, được rồi!” Nhiếp Vân thò tay đem Lí Phúc kéo lên nhìn quanh một chút nói tiếp: “Nhìn cách cục trong phòng, nhà của người nhất định âm thịnh dương suy, cứ thế mãi lời mà nói..., không tới ba năm người nhất định sẽ bị âm sát khí tươi sống tra tấn mà

chết! Ân? phòng này thiên hướng Đông Nam, nếu như ta đoán không sai, người bây giờ đang thu xếp cho nữ nhân của người nghĩ ngơi tựu ở hướng Đông Nam a”

Năm đó Lí Phúc bị cộp cái lột sạch quần áo cùng Tiểu Tam ném ra ngoài, nơi Tiểu Tam ẩn thân tự nhiên tất cả mọi người biết rõ, chính là ở phía đông nam cách đây chưa đến 500m, Nhiếp Vân biết rõ tương lai liền nói ra vài lời, nhưng Lí Phúc nghe đến trong tai lại không thua gì một quả bom!

Nơi ẩn thân Tiểu Tam trừ mình ra không người biết được, lão giả trước mắt lại một ngụm suy tính đi ra, vốn trong lòng còn có một tia hoài nghi cũng triệt để tan thành mây khói!

Xem ra lão giả này, thực là cứu tinh của mình, lão thần tiên cứu vớt đời mình!

“Nói rất đúng, kính xin lão thần tiên dạy ta phá giải chi thuật!” Minh bạch cái này, Lí Phúc khẩu khí cùng xưng hô đều thay đổi.

“Chuyện của người cũng không phải không thể phá giải, bố trí cái Nghịch chuyển sửa vận trận là được, bất quá trận pháp này trận cơ, dường như khó xử lý...” Nhiếp Vân hai hàng lông mày khóa lên.

“ Nghịch chuyển sửa vận trận ? Lão thần tiên, là cải biến vận mệnh của ta sao?” Lí Phúc vội vàng hỏi.

“Vận mệnh do thiên mà định ra, làm sao có thể cải biến!” Nhiếp Vân phát tay một cái “Trận pháp này của ta, có thể đem Âm Dương chuyển hóa, lại để cho âm khí dần dần biến thành dương khí, cho Địa Vị người cùng thể tử người triệt để chuyển đổi!”

“Cái gì? cho Địa Vị ta cùng thể tử của ta chuyển đổi? Vậy thì tốt quá, lão thần tiên, trận cơ như thế nào khó làm, chỉ cần người mở miệng, ta có thể làm được, tuyệt đối nghĩa bất dung từ!”

Lí Phúc hưng phấn mà hô lên.

Ở trong mắt hắn, nếu như hắn thật có thể cùng Địa Vị thể tử đảo ngược, Wow Ừc, việc đó quả thực quá sung sướng!

“Trận cơ cần năng lực hoàng kim bố thành, chín chín tám mươi một cái trận cơ, ít nhất cần tám trăm mười cục vàng thôi!” Nhiếp Vân lắc đầu nói: “Kim đại biểu cho phú quý, chính khí, chỉ có dùng kim làm trận cơ mới có thể tiêu trừ cục diện âm thịnh dương suy, đương nhiên, về sau trận pháp bố trí xong, các người có thể đem vàng thỏi lấy về, chỉ là... Nhiều vàng thỏi như vậy rất khó khăn tìm kiếm!”

“Tám trăm mười cục vàng thỏi? Lão thần tiên người quá lo lắng, những vật khác ta Lí Phúc tìm không thấy, nhưng chúng ta nơi này là tiền trang, tám trăm mười cục vàng thỏi không có vấn đề gì!” Lí Phúc nghe được “Lão thần tiên” nói vàng thỏi chỉ là bày trận dùng, cũng không mang đi, hưng phấn nói gấp, sợ đối phương đổi ý.

“Người có? Cái kia tốt, ngay tại trong sân bày trận a, ta có thể đem trận đồ vẽ ra, chính người bày trận, dù sao hoàng kim đại biểu cho tài phú, thiếu đi một lượng, ta cũng không thể nào nói đến nổi!” Nhiếp Vân phát phát tay.

“Lão thần tiên nói chuyện này, đã cho ta bày trận tự nhiên là yên tâm, nói sau ta cũng không hiểu trận pháp, vận nhất làm sai vị trí, chẳng phải biến khéo thành vụng!” Nghe được “Lão giả” nói như vậy, Lí Phúc càng là yên tâm, gấp gấp đáp lời.

“Vậy được rồi! Bất quá, ta bày trận cần câu dẫn thông Thiên Địa linh khí, lúc này tối kỵ nhất người khác quấy rầy, người cứ cho người đem hoàng kim chuyển đến nơi này, trong vòng một canh giờ dừng cho người nào tới quấy rối, bằng không thì kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ, hôm nay ta định nghĩ ngơi nhưng một khi bỏ lỡ thời cơ rất có thể người sẽ khó mà tránh khỏi tai kiếp!”

Nhiếp Vân mày nhíu lại cùng một chỗ, suy nghĩ một chút, cuối cùng thở dài một tiếng “Ai, ta xem hay là thôi đi, bố trí cái đại trận này thực lực của ta cùng tuổi thọ của ta cũng thuyên giảm không ít.... Dù sau, hoàng kim nhiều như vậy ném đến nơi đây, ta sợ người cũng lo lắng không ít...”

“Lão thần tiên nói gì vậy, ta Lí Phúc tự nhiên tin tưởng người, lão thần tiên cũng đừng chối làm gì, người phân phó ta lập tức sẽ làm, rất nhanh tựu cho người làm tốt!”

Lí Phúc nói xong sợ “Lão thần tiên” trước mắt ly khai, sốt ruột nên rất nhanh hướng tiền trang kim khó tháo chạy, sợ chậm trễ thời gian, “Thần Tiên” mất hứng, quay người đi ngay...

“Khục khục, Nhiếp Vân, người... Chiêu này là học của ai vậy?”

Thấy không có người, Dương Ngạn rút cục nhìn không được ho khan một tiếng, lặng lẽ nói ra.

Thấy qua gạt người, chưa thấy qua gạt người lợi hại như vậy!

Lừa gạt đối phương cam tâm tình nguyện, có bao nhiêu hoàng kim đều lấy ra hết, inh, thật sự là inh!

Cùng Nhiếp Vân tiểu tử này ở chung đã nhiều năm, như thế nào trước kia không phát hiện hắn có loại năng lực này...

“Tốt rồi, đừng nói nữa, mau đi ra chuẩn bị bốn chiếc giống như xe ngựa, chất tràn đầy Thạch Đầu, ở bên ngoài chờ!” Không trả lời câu hỏi đối phương, Nhiếp Vân cười khan một tiếng nói.

Chính mình lão quái vật sống hơn ba trăm năm cái gì chưa thấy qua? Nói thật loại phương pháp gạt người căn bản là không tính inh, nếu như đổi lại đệ nhất thiên hạ thần châu Thiên Huyền tới, cho dù không cần nguy trang hắn cũng lừa gạt chết người, người đều muốn thay hắn kiếm tiền.

“Vâng!” Dương Ngạn hiện tại đối với Nhiếp Vân bội phục đầu rạp xuống đất, liền thả người từ trong sân nhảy ra ngoài, dựa theo hắn phân phó mà làm.

Hắn bận rộn, Lí Phúc cũng bận rộn, mang theo mười thuộc hạ, không đến nửa canh giờ chồng chất đầy hoàng kim, đếm một lần không nhiều không ít đúng là tám trăm mười căn!

Hoàng kim giá tiền là gấp trăm lần bạch ngân, một cục vàng thỏi chừng mười cân, tám trăm mười căn tương đương với tám ngàn một trăm lượng, giá trị tám mươi vạn lượng bạch ngân, cho dù của cải Lí Phúc phong phú, những hoàng kim này cũng coi như triệt để lấy toàn bộ trong kho, thậm chí rất nhiều tiền tài khách gửi cũng đều đem ra!

Thuộc hạ Lí Phúc không biết lão bản chuyển những vàng thỏi muốn làm gì, nhưng lão bản phân phó không dám không theo, đành phải một chuyến chuyển đưa đến.

“Lão thần tiên, vàng thỏi ta đã chuyển tới toàn bộ, người xem...” Lí Phúc xoa xoa mồ hôi trên đầu vẽ mặt hưng phấn mà hỏi.

“Ha ha, người đã thành tâm như vậy, ta đây hiện tại bày trận, người và những người khác ở bên ngoài chờ đợi a, vẫn là câu nói đó, trong vòng một canh giờ, đừng cho người quấy rầy ta, nếu không, tự gánh lấy hậu quả!”

Nhiếp Vân hai tay chấp sau lưng, không nhiễm một hạt bụi, chỉ nhìn một cách bộ dáng đơn thuần mà nói..., tiêu chuẩn thế ngoại cao nhân.

“Vâng, hết thấy làm phiền lão thần tiên rồi!”

Lí Phúc chậm rãi lui ra ngoài, cũng đem cửa sân đóng lại.

“Chỉ cần lão thần tiên giúp ta cải biến vận khí thành công, Địa Vị cộp cái cùng của ta đổi lại, xem ta như thế nào thu thập tiện nhân này!”

Ngồi ngay ngắn trong phòng, Lí Phúc uống nước trà, trong nội tâm càng lúc càng cao hứng.

Thời điểm Trước khi vừa tới tiền trang còn có chút buồn bực, không nghĩ tới việc sẽ được phước lành như vậy, lão thần tiên hảo tâm như vậy thực khó tìm rồi...

Trong nội tâm đang tại y nghĩ đến về sau chính mình chuyển mình trở thành chủ nên như thế nào xử trí đầu cộp cái ở trong nhà, đột nhiên cảm thấy lỗ tai tê rần, thân thể co lại liền đứng lên, ngay sau đó chính mình chợt nghe một thanh âm làm hắn run như cây sậy.

“Người cùng với Địa Vị ai đổi lại? Người muốn thu thập tiện nhân nào? Nói ra ta nghe xem?”

“Ah...” Nghe được cái thanh âm này hắn ở đâu không biết người kia là ai, sắc mặt thoáng một phát trở nên tái nhợt, vội vàng hô: “Phu nhân bớt giận, ta... ta là ta nói bậy đấy!”

“Nói bậy hay sao? Hừ, ta nghe hạ nhân bẩm báo người đem kim khố đều chuyển hết, đến cùng muốn làm gì?” Lí Phúc cách đó không xa một cái bộ dáng cao lớn thô kệch “Như hoa” nữ nhân lên tiếng quát.

“Ách... Ta là sợ vàng mốc meo rồi, lấy ra phơi nắng...”

Lí Phúc không nghĩ tới thuộc hạ của mình rõ ràng còn có gian tế, tức giận đến oa oa gọi bậy, ngoài miệng cũng không dám phản bác, vội vàng tín khẩu nói bậy.

“Vàng mốc meo? Ta nhìn người muốn mốc meo rồi, có muốn hay không ta đem người ném vào thùng rác, cho người mọc thêm chút lông! Còn không mau đem vàng chuyển về cho ta!”

“Như Hoa” một tiếng gào thét!

“Vâng... Ah, cái này... Hiện tại mới hơn nửa canh giờ, có thể chờ thêm một lát không...” Lí Phúc tính toán thời gian, vẫn chưa tới một giờ, nhớ tới “Lão thần tiên” dặn dò, cẩn thận từng li từng tí cùng thê tử thương nghị.

“Chờ một lát, được lắm ta cho người đem người ném vào trong thùng rác, cho người cũng phơi nắng...” “Như hoa” rống lên cánh tay vừa thô vừa to tựa một cái tát mặt Lí Phúc.

“Tốt, tốt, ta lập tức đi ngay...” Đối mặt thê tử hung hãn như thế, Lí Phúc xem như sợ triệt để, sắc mặt khó coi đẩy cửa sân nhỏ cẩn thận từng li từng tí đi vào “Lão thần tiên, lão thần tiên...”

Bất quá hắn còn chưa hô xong, đã cảm thấy trời đất quay cuồng, trước mắt tối sầm “Lạch cạch” thoáng một phát ngã trên mặt đất!

“Hoàng kim của ta...”

Hắn phát ra một tiếng tê tâm liệt phế kêu thảm, giống như bị sói đực cưỡng gian, tiếng la đâm thẳng mây xanh.

Chỉ thấy trước mắt hắn vách tường trên sân nhỏ thủng một lỗ vừa đủ cho xe ngựa, lúc này trên mặt đất hoàng kim, rõ ràng bây giờ toàn bộ không cánh mà bay!

Chứng kiến cái này, hắn có ngốc cũng biết bị người lừa, cái gọi là “Lão thần tiên” căn bản chính là gạt người!

“Bọn hắn chở hoàng kim, xe ngựa khẳng định có dấu vết, đuổi theo cho ta...” Lí Phúc lần nữa gầm rú.

17. Chương 17: Nhiếp Vũ

“Ha ha, Nhiếp Vân, chiều này của người quả thật quá cao siêu rồi, bốn cỗ xe ngựa tràn đầy Thạch Đầu và hoàng kim không sai biệt lắm, hơn nữa bề ngoài đều giống nhau, bốn phương tám hướng mà đào tẩu, trên thực tế bên trong đều không có hoàng kim, vàng thau lẫn lộn, cho dù Lí Phúc đuổi theo cũng vô dụng, chỉ sợ hắn hiện tại chắc đã tức chết a!”

Trong một quán ăn, Dương Ngạn nhìn người của phúc vận tiền trang đang nháo nhào chạy khắp nơi, tựa hồ đang tìm người nào đó, hưng phấn nhìn thiếu niên ở trước mắt nhỏ giọng nói.

Lúc này Dương Ngạn đã tẩy sạch ngực trang, đổi lại y phục của mình, từ bên ngoài nhìn vào, bất luận kẻ nào đều không thể tưởng được người thanh niên này là gã hung thần ác sát có chút “Chất phác” đồng tử lúc này.

Nhiếp Vân đang ngồi đối diện với hắn, lúc này cũng khôi phục dung mạo, tuy không đẹp trai cũng không khoe khoang, len lỏi đi trong đám người dân thường

“Ha ha, loại ‘Người gian’ này trừng phạt thật đáng tội! Không có giết hắn cũng coi là làm phúc cho hắn lắm rồi!” Nhẹ nhàng chuyển chén rượu lòng bàn tay, Nhiếp Vân nở nụ cười.

“ ‘Người gian’ ? Đó là cái gì? Ai, đúng rồi, ta thật sự thấy rất kỳ quái, người không dùng xe ngựa lại không cầm theo, những hoàng kim kia hiện tại là đang ở đâu? Hoàng kim cộng lại còn có hơn tám nghìn cân ah!”

Dương Ngạn nhìn đi nhìn lại người Nhiếp Vân nhiều lần, cũng không có nhìn ra hoàng kim dấu ở nơi nào, nhin không được nói ra nghi hoặc trong lòng.

Trước đó tại trong sân phúc vận tiền trang, chính mình cho rằng Nhiếp Vân làm ra xe ngựa là vì chỗ hoàng kim, hiện tại xem ra, căn bản không phải, thì ra chỉ là đánh lạc hướng mà thôi, lúc chính mình trở lại sân nhỏ, hơn tám nghìn cân hoàng kim rõ ràng toàn bộ không cánh mà bay, không biết đi nơi nào!

“Chuyện này lát mới cùng người nói, giăng co đến trưa, trời cũng nhanh tối, tùy tiện ăn ít đồ thì đi phòng đấu giá a, nếu không, cho dù có tiền, cũng mua không được chiến phủ rồi!” không có giải thích thêm, Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

“Được rồi!” Thấy hắn không nói, Dương Ngạn cũng không hỏi nhiều, há miệng thật to ăn đồ ăn trước mặt.

Kỳ thật như thế nào đem hoàng kim nhiều như vậy giấu đi đâu mà nhìn không ra, cũng không phải Nhiếp Vân không nói cho hắn, mà là thật không biết nói như thế nào! Bởi vì những hoàng kim đều bị hắn đặt ở trong đan điền!

“Đan điền nạp vật” là một loại thiên phú đặc thù, danh như ý nghĩa, đem đan điền mở thành không gian dung nạp vạn vật, sau đó lại đem đồ vật bỏ vào!

Chính mình kiếp trước đan điền cũng có được loại năng lực đặc thù này, cho nên ngày hôm qua huyết thống thừa số diễn sinh, thời điểm mở ra thai nghén đan hỏa đan điền, thuận tiện đem “Nạp vật đan điền” cũng mở ra!

Có ít người vừa ra đời thì vô cùng bình thường, mà có ít người vừa ra đời có được thiên phú đặc thù, tỷ như, có người vừa ra đời đặc biệt am hiểu ca hát, mà có ít người trời sinh cuồng hống có vấn đề, có ít người am hiểu kinh doanh quản lý, mà có ít người thấy những thứ này thì đau đầu.

Trên đại lục thiên phú đặc thù chia làm rất nhiều loại, như Thiên nhân sư, có được thiên nhân thiên phú, có thể thấu thị, viễn thị, nhìn xa hơn người bình thường; Truy tung sư am hiểu cách truy tung, có được truy tung thiên phú, chỉ cần bị hắn nhìn thấy bất luận kẻ nào đều trốn không thoát; Địa hành sư, có được Địa hình thiên phú, có thể đi lại tự do dưới mặt đất...

Năm đó thần thâu Thiên Huyền, là có được thần Thâu Thiên phú, ăn cắp đồ vật, thần không biết quỷ không hay!

Nạp vật đan điền đúng là 1 loại thiên phú đặc thù, chỉ có được loại thiên phú này rồi, mới có thể mở ra nạp vật đan điền, trở thành cái gọi là nạp vật sư, nếu không, cho dù thực lực người có mạnh hơn nữa, cũng không cách nào làm được.

Những vật này có quá nhiều điều bí ẩn, cho dù giải thích cặn kẽ, chỉ sợ Dương Ngạn cũng không hiểu, cho nên, Nhiếp Vân cũng không nói thêm.

Cơm nước xong xuôi, hai người không nghĩ ngợi, rất nhanh đi hướng Lạc Thủy bán đấu giá.

Lạc Thủy bán đấu giá tọa lạc tại trung tâm Lạc Thủy thành, là một cái kiến trúc hùng vĩ cao tới 70, 80m, còn chưa tới, thì thấy mười mấy binh sĩ mặc khôi giáp đứng tại cửa ra vào, kiểm tra cái gì đó.

“Xem ra chúng ta đi qua đó vẫn phải ngại trang 1 chút, hơn nữa phải chọn một thân phận khác!” Nhìn cảnh tượng phía trước, Nhiếp Vân mảy mặt lại.

Thời điểm Kiếp trước, chính mình cùng Dương Ngạn hai người là từ cửa sau vùng trộm đi vào xem náo nhiệt, Nhưng không thể tham dự đấu giá, hiện tại tình hình có tám mươi vạn lượng bạc, tới tham gia đấu giá, tự nhiên muốn quang minh chính đại tiến vào!

Nhưng nếu như dùng thân phận hiện tại đi vào, tham gia đấu giá, nhiều tiền như vậy từ đâu ra? Há không phải là không đánh đã khai!

Đổi thân phận? Đổi thân phận nào?

Nhiếp Vân có chút sầu muộn rồi.

“Hét, ta tưởng rằng ai, đây không phải Nhiếp Vân đường đệ sao? Như thế nào người cũng muốn tới tham gia hội đấu giá? Ha ha, có thể tham gia ah, phải có tiền mới được, bất quá, ta nghĩ sau khi chi nhánh các người bồi thường một vạn lượng bạch ngân, cho dù muốn lấy tiền cũng cầm không ra à nha!”

Đột nhiên sau lưng vang lên một âm thanh quý dị, quay đầu nhìn lại, trong nội tâm Nhiếp Vân lập tức vui vẻ, đang lo không biết lấy thân phận nào, bây giờ tốt rồi, tiện nghi ỉnh đây!

Sau lưng không phải người khác, chính là ca ca Nhiếp Siêu, Nhiếp Vũ!

Nhiếp Vũ trong gia tộc nội chi đệ tử, trời sinh mang theo một cảm giác về sự ưu việt, đệ đệ của hắn khi dễ mình đem chính mình đánh thành trọng thương, hắn không có ra tay ngăn cản, còn nhìn có chút hả hê, lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, trong nội tâm Nhiếp Vân thẳng này sớm đã bị vạch vào hàng ngũ “Người tàn tật”.

“Nhiếp Vũ đường huynh, ta không hề đụng chạm gì người, người châm chọc ta như vậy truyền đến gia tộc tựa hồ đối với người cũng không có gì tốt a!”

Trên miệng tuy nói những lời có vẻ đau khổ, nhúng nhường, nhưng trong nội tâm vui cười nở hoa.

“Đối với ta không có gì tốt? ** cũng quá nâng cao chính mình rồi, có thể mang phiền toái đến cho ta? Hừ, một cái chi nhánh phế vật mà thôi! Nói cho người biết, nếu như bị ta điều tra ra thương thế của đệ đệ ta Nhiếp Siêu có liên quan đến chi nhánh các người, xem ta thu thập bọn phế vật các người như thế nào!”

Nhiếp Vũ hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Nhiếp Vân tràn đầy xem thường.

“Nhiếp Siêu bị thương? Có ý tứ gì? Nhiếp Vũ đường huynh chẳng phải vừa cười nhạo ta vô năng bị đánh sao?” Tuy nhiên trong nội tâm biết rõ Nhiếp Siêu là bị chính mình đánh, nhưng Nhiếp Vân như thế nào lại thừa nhận, biến sắc, tựa hồ mang theo vẻ tức giận.

“Hừ, không phải người là tốt nhất!” thấy thiếu niên trước mắt không giống giả bộ, Nhiếp Vũ sắc mặt nhìn tốt một chút, đồng thời trong nội tâm nghi hoặc.

Đệ đệ đi Nhiếp Thiên chi nhánh thu tiền phạt, ai ngờ sau khi đưa về chẳng những kim ngân không thấy lại còn biến thành một “Người thực vật”, đệ đệ không cách nào mở miệng nói chuyện, với lại Nhiếp Triều Tinh lại đối với chuyện này thú nhận bộc trực, chính mình thừa nhận đệ đệ là vì tranh đoạt tiền tài nên bị hắn đánh cho trọng thương!

Chấp pháp đệ tử đem nội môn đệ tử đánh thành “Người thực vật”, chuyện này ngày hôm qua trong gia tộc môn đưa tới rối loạn không nhỏ, chỉ có điều Nhiếp Triều Tinh thừa nhận toàn bộ sự việc, cam nguyện bị phạt, lúc này mới đem sự tình áp xuống, không có tạo thành oanh động quá lớn.

Nhiếp Triều Tinh thừa nhận, sự tình rất nhanh đè ép xuống, Nhưng chính mình là ca ca của Nhiếp Siêu, vẫn cảm thấy có chút kỳ quặc, Nhiếp Triều Tinh cùng đệ đệ Nhiếp Siêu bình thường quan hệ tốt lắm mà, làm sao lại bởi vì một vạn lượng bạch ngân lại ra tay hung ác như vậy? Chuyện này có thể hay không cùng người Nhiếp Thiên chi nhánh có liên quan?

Nghi vấn trùng trùng, mới khiến cho hắn thấy Nhiếp Vân liền có ý dùng ngôn ngữ khiêu khích.

Bất quá bây giờ nhìn bộ dạng Nhiếp Vân, tựa hồ cũng không biết đệ đệ Nhiếp Siêu đã biến thành “Người thực vật”!

Chẳng lẽ mình đa nghi? Được rồi, bây giờ không phải là thời điểm suy nghĩ vấn đề, hôm nay tới đây, mục đích chủ yếu là bởi vì nghe nói đấu giá phòng có một cây thuốc tiên chữa thương, chi nhánh đem tất cả tiền tài tích góp lâu nay đều cầm qua đây, yêu cầu mình phải mua cho bằng được, để cho đệ đệ Nhiếp Siêu trị thương.

Làm như vậy cũng không phải là đệ đệ đối với chi nhánh trọng yếu, mà là các trưởng bối chi nhánh cũng hiểu được chuyện này có chút cổ quái, nhất định phải cứu tính Nhiếp Siêu tra rõ ràng chân tướng! Nếu không, đường đường nội môn chi nhánh còn mặt mũi nào mà tồn tại?

“Thật khó hiểu!”

Nhiếp Vân chính mình đã hạ thủ tự nhiên biết rõ tình huống Nhiếp Siêu, nếu không có gì bất ngờ xảy ra khả năng có thể tỉnh lại là rất nhỏ, gặp đối phương đối với chính mình hạ thấp hoài nghi, cố ý hừ một tiếng.

“Ai cũng không hiểu, tốt nhất không nên cho ta điều tra ra, nếu không, chi nhánh các người đều chịu chế tài của gia tộc, hừ, cút đi! Không có tiền đừng có vào chỗ này giả vờ giả vịt, cho gia tộc mất mặt!”

Hừ lạnh một tiếng, Nhiếp Vũ lần nữa xem thường liếc nhìn Nhiếp Vân, đi nhanh về hướng bán đấu giá phòng, đi đến trước hộ vệ binh sĩ, cố ý hung hăng càn quấy hất tay lên lấy ra thư mời “hàng 2 phòng số 17!”

Thuận tiện nói giống như thị uy, lần nữa liếc nhìn Nhiếp Vân, ngẩng đầu đi vào bán đấu giá.

Lạc Thủy bán đấu giá phòng là phòng bán đấu giá lớn nhất Lạc Thủy Thành, một khi có được vật phẩm tốt sẽ gửi thư mời đặc thù cho tứ đại gia tộc, cũng an bài phòng đặc biệt, có thư mời biểu tượng là có Địa Vị, Nhiếp Vân cố ý giơ thư mời lên, là hướng Nhiếp Vân khoe khoang, chi nhánh các người có à...

“Đáng giận, Nhiếp Vân, vừa rồi ngươi vì cái gì không cho ta đánh tiểu tử này!” Hần vừa mới đi vào, Dương Ngạn thật sự nhin không được, nổi giận đùng đùng.

Vừa rồi hắn thấy Nhiếp Vũ hung hăng càn quấy như thế, muốn bỏ nhào qua động thủ, ai ngờ còn chưa động đã bị Nhiếp Vân ngăn rồi, thực không nghĩ ra người bằng hữu của mình vừa rồi thời điểm đối phó Lí Phúc thông minh như thế, mà bây giờ lại cam tâm chịu nhục!

“Ha ha, đừng có gấp, sẽ có cơ hội mà!” thấy hắn tức giận như thế, Nhiếp Vân ha ha cười cười “Đi, đi theo ta, chúng ta lại trang điểm thoáng một phát!”

Nói xong hướng một cái hẻm nhỏ yên lặng đi vào.

18. Chương 18: Trà Trộn Vào Phòng Đấu Giá

Lúc đi ra từ ngõ hẻm nhỏ, hai người lần nữa thay đổi bộ dạng khác, từ bên ngoài nhìn vào mà nói, sợ rằng không người nào nhận ra bọn họ là ai!

“Hóa thành như vậy làm cái gì? Như vậy đi vào không có thư mời, không có phòng cũng không thể tham gia đấu giá ah!”

Thấy Nhiếp Vân đem chính mình trang điểm ai cũng không nhận ra, Dương Ngạn có chút kỳ quái.

Nếu như người hóa trang thành nhân vật nổi tiếng trong Lạc Thủy thành, có lẽ may mắn có thể trà trộn đi vào, Nhưng hóa trang người mà ai cũng không nhận ra đi vào thì làm được cái gì? Không thể vào đấu giá a!

“Người còn không nghĩ đến cửa sau của bán đấu giá phòng à... Ách, chúng ta có thể từ cửa sau đi vào!”

Vừa hỏi một tiếng về cửa sau của bán đấu giá phòng Nhiếp Vân liền nhớ lại chính mình lúc trước cùng Dương Ngạn từ cửa sau đi vào là chuyện của kiếp trước, kiếp này còn không có xảy ra, hắn làm sao có thể biết rõ, lập tức vẻ mặt xấu hổ, vội vàng cải biến chủ đề.

“Từ cửa sau đi vào? Không có phòng chờ thì đi vào cũng vô dụng ah...”

Nghe được biện pháp này của Nhiếp Vân, Dương Ngạn lập tức chán nản, sốt ruột nói.

Ở bên trong bán đấu giá phòng, có từng phòng đối ứng một thân phận, thân phận có năng lực kêu giá, năng lực tham dự đấu giá, nếu không, mỗi người đều có thể đi vào đấu giá thì..., cái bán đấu giá phòng này cũng không thể xưng là đệ nhất Lạc Thủy thành!

“Ta tự có biện pháp, người đi theo ta là được!” Nhiếp Vân cũng không giải thích thêm, dọc theo đường đi một hồi cùng với Dương Ngạn hai người đi đến đằng sau đại sảnh đấu giá.

“Là cái này cửa sổ, thừa dịp hiện tại không có người lặng lẽ bò vào!”

Tìm tòi một vòng, Nhiếp Vân con mắt rơi vào cửa sổ kiếp trước đi qua.

“Thật không biết người muốn làm gì...” Dương Ngạn tuy nhiên không rõ mục đích, nhưng với tín nhiệm của hắn, vẫn là gãi gãi đầu nhảy lên bệ cửa sổ, chui vào.

Đằng sau cửa sổ là 1 đường khác đi vào đấu giá đại hội, Nhiếp Vân kiếp trước từ nơi này đi qua, không có bị người khác phát hiện, không nghĩ tới kiếp này vận khí cũng tốt như vậy, nhảy vào một tên hộ vệ cũng không có.

“Bây giờ đi đâu? chúng ta thật vất vả lừa hơn tám vạn lượng hoàng kim Cũng không thể ở chỗ này chờ xem cuộc vui a, không thể tham gia đấu giá a!” Dương Ngạn thầm nói.

“Ai nói không thể tham gia đấu giá? Đi theo ta!” thấy nét mặt của hắn, Nhiếp Vân cười hắc hắc, đi dọc theo con đường hướng tiền sảnh, bất quá mới đi không xa gặp được một đám hộ vệ.

“Người nào?” Hộ vệ thấy hai người lập tức hét lớn.

“Làm càn, khách nhân hàng 2 phòng số 17, như thế nào, còn muốn ngăn trở chúng ta, hừ, không muốn sống chẳng!” Không để ý tới hộ vệ quát lớn, Nhiếp Vân nhướng mày!

“Thật không có ý tứ, chúng ta cũng là dựa theo phân phó mà làm việc, hai vị đại gia xin mời!” Hộ vệ nghe được hai người trước mắt nói ra số phòng, biết chắc là khách nhân tôn quý, không kiểm tra, vội vàng nhường đường.

Người có thể tới tham gia đấu giá, Địa Vị đều không thấp, lại có thể thuận lợi nói ra số phòng, nhất định là khách nhân không thể nghi ngờ, những hộ vệ này Địa Vị không cao, vạn nhất chọc giận khách nhân bị đánh thì quả thật là xui xẻo! Cho nên, cũng sẽ không có quá nhiều hoài nghi.

Nhiếp Vân bình tĩnh như thế, Dương Ngạn thì không được, hai người là vụng trộm chui lên từ cửa sổ, nhìn thấy hộ vệ bản năng sợ hãi, nghe được thiếu niên thuận miệng một câu sợ tới mức hộ vệ không dám kiểm tra, lần nữa đối với hắn bội phục đầu rạp xuống đất!

Dọc theo thông đạo đi một hồi, Nhiếp Vân tìm được hàng 2 phòng số 17, đứng ở trước cửa tiện tay gõ.

Bán đấu giá phòng nhiều khi đấu giá một ít trân quý vật phẩm, vì cam đoan người mua đấu giá an toàn, phòng đều xếp đặt thiết kế vô cùng an toàn, đóng cửa lại bất luận kẻ nào đều vào không được.

“Ai?” Bên trong phòng truyền đến thanh âm cảnh giác của Nhiếp Vũ.

“Chúng ta là hộ vệ đội bán đấu giá, vừa rồi gặp được hai người tự xưng là đồng bạn của người, chúng ta tới hỏi thăm thoáng một phát!” Dù sao tả hữu cũng không có người, Nhiếp Vân ăn nói bừa bãi.

“Đồng bạn của ta? Cái nào?” Nhiếp Vũ nghe được là người hộ vệ đội liền buông lỏng cảnh giác, đem cửa phòng mở ra, hướng ra phía ngoài nhìn thoáng qua, lại phát hiện trước mắt hai người kia chính mình một cái cũng không nhận ra.

“Là như thế này đấy...” Nhiếp Vân mục đích đúng là lừa gạt hắn mở cửa, mục đích đã đạt tới, mang theo Dương Ngạn nhanh đi vào, cũng tiện tay đem cửa phòng đóng lại “Chúng ta cũng đã nhận được thư mời, cũng là cái phòng này, không tin người xem!”

Nói xong bàn tay muốn cắm vào túi, tựa hồ muốn lấy đồ vật.

“Người cũng là cái phòng này? Điều này sao có thể, đấu giá hội chắc có lẽ không làm chuyện ngu xuẩn như thế a!” Nhiếp Vũ sưng sờ con mắt nhìn theo bàn tay Nhiếp Vân, tựa hồ muốn xem xem thư mời của hắn phải chăng cùng chính mình giống nhau.

“Ah đây rồi...” Nhiếp Vân chính là muốn hấp dẫn chú ý của hắn, ha ha cười cười, nắm đấm đột nhiên giơ lên thoáng một phát đập một quyền vào mắt hắn.

Bành!

Nhiếp Vũ còn không có kịp phản ứng thì vành mắt đỏ lên, biến thành mắt gấu mèo (hai mắt sưng vù).

“Ah... Các người là thần thánh phương nào nào, dám đánh lén ta, chẳng lẽ không biết ta là Nhiếp gia nội môn đệ tử...” Nhiếp Vũ bất kể thế nào cũng là Khí Hải tứ trọng thiên đệ tứ trọng sơ kỳ, đột nhiên bị đánh lén, thân thể vội vàng hướng về sau nhảy, lập tức lên tiếng rống to.

Bất quá phòng cách âm hiệu quả phi thường tốt, cho dù hân hô rất lớn tiếng, bên ngoài cũng nghe không được bất kỳ thanh âm gì.

“Ha ha, đã biết rõ ngươi là Nhiếp gia nội môn đệ tử lúc này mới đánh ngươi đấy!” Lúc này Dương Ngạn như thế nào cũng nhìn không ra mục đích của Nhiếp Vân.

Nhiếp Vũ mới nhảy ra, đã cảm thấy lạnh sống lưng, “Lạch cạch!” Trực tiếp té ngã trên đất!

“Đánh bất tỉnh trước nói sau!” Hai người đồng thời ra tay, Nhiếp Vân hai bước tiến đến trước mặt Nhiếp Vũ, liên tục tung quyền cước vào Nhiếp Vũ!

Dương Ngạn là Khí Hải đệ tứ trọng trung kỳ thực lực, bàn về sức chiến đấu so Nhiếp Vũ mạnh hơn không ít, Nhiếp Vân là người của hai kiếp cho dù tu vị cùng Nhiếp Vũ đồng dạng, đơn đả độc đấu mà nói..., đả bại hân cũng dễ dàng!

Hai người đồng thời ra tay mà lại đánh lén, Nhiếp Vũ không thể nào là đối thủ, không đến thời gian uống cạn chung trà, tiểu tử mới vừa rồi còn ở bên ngoài hung hăng càn quấy, liền như đầu heo, nằm rạp trên mặt đất, con mắt đều không mở ra được rồi!

“Các ngươi... Đến cùng... Là ai!”

Giãy dụa lần nữa hô một tiếng, Nhiếp Vũ trùng trùng điệp điệp ngất đi.

Hân nằm mộng cũng không nghĩ tới việc đến đây đấu giá đột nhiên gặp hai tên điên như vậy, trước khi hôn mê cũng không biết mục đích bọn hân đến đây là gì...

“Tốt rồi, hân đã tới tham gia đấu giá hội, khẳng định cũng cầm theo không ít tiền, trước dung tiền hân!” thấy Nhiếp Vũ hôn mê, Nhiếp Vân thò tay vào người hân lục xét, chỉ chốc lát xuất ra một xấp ngân phiếu.

“Đúng vậy, không hổ là nội chi trong gia tộc, chúng ta ngoại chi nhánh, một vạn ngân lượng cũng không có, hân trong túi áo lại có bảy vạn!”

Nhìn ngân phiếu trong tay, Nhiếp Vân con mắt sáng ngời.

Gia tộc ngoại môn bất luận tài phú hay là điều kiện tu luyện đều xa xa thua kém nội môn, ngoại môn giàu có nhất chỉ có thể là Nhiếp Long chi nhánh, chính mình vợ vét Nhiếp Liễu một phen, cũng mới đạt được một vạn năm ngàn lượng, mà ở trong ngực một nội môn đệ tử tùy tiện lấy ra bảy vạn lượng, cái này là chênh lệch giữa nội môn với ngoại môn.

Đương nhiên, đây là Nhiếp Vân không biết là vì mua được liệu, Nhiếp Vũ đã cầm sạch tiền chi nhánh bọn hân.

“Tốt rồi, đem Nhiếp Vũ giấu vào trong góc đi, đừng làm cho người ta phát hiện, đấu giá hội sẽ bắt đầu ngay thôi, qua một hồi chúng ta mua được vật phẩm, còn cùng bọn họ giao dịch, không nên bị người ta nhìn ra sơ hở!” Nhiếp Vân phân phó một tiếng.

“Ân!” Dương Ngạn hiện tại đối với thiếu niên ở trước mắt thập phần bội phục, đối với hân mà nói hiện tại nói gì nghe nấy, một tay liền đem Nhiếp Vũ đã hôn mê trói lại, sau đó đem hân nhét dưới gầm bàn.

“...” Sau khi bị Nhiếp Vân ra tay đánh một trận, Nhiếp Vũ là luyện giả, nếu không đơn giản lần này chết chắc, chỉ sợ thắng này không tàn phế cũng không xê xích gì nhiều!

Vừa mới chuẩn bị sẵn sàng, phía dưới đấu giá hội bắt đầu rồi.

Phía trước gian phòng chính có một cái cửa sổ đặc thù, nhóm người trong phòng có thể thấy phía đồ vật được đấu giá ở bên ngoài, mà người ở phía ngoài lại không thể nhìn thấy bên trong.

Sau khi Đấu giá bắt đầu, người mua có thể thông qua cửa sổ nhìn đấu giá vật phẩm, sau đó thực hiện đấu giá bằng lệnh bài tăng giá được đặt trên bàn!

Sau khi sử dụng lệnh bài tăng giá, ở bên ngoài phòng, phía trên đỉnh có một ngọc thạch cực lớn liền hiển thị số phòng hiện tại và giá chủ phòng đưa ra.

Như vậy có thể căn cứ giá cả cao thấp đấu giá, vừa giữ bí mật lại công bình.

“... Đấu giá hội chính thức bắt đầu, hiện tại đấu giá kiện vật phẩm thứ nhất, một kiện Toa tử kim giáp, phạm tộc thượng phẩm áo giáp, có thể ngăn cản Chân Khí cảnh cường giả công kích, khởi đập giá 500 lượng bạc!”

Sau một thời gian trình bày dài dòng rườm rà, đấu giá sư mở ra đệ nhất kiện vật phẩm đấu giá.

“Toa tử kim giáp? Loại này phạm tộc khôi giáp đối với người bình thường coi như cũng được, đối với Khí Hải tu luyện giả chính là quá kém!” Đối với cái loại mặt hàng này Nhiếp Vân tự nhiên nhắm mắt, lắc đầu, không tham dự cạnh tranh.

Khả năng những người đến đây đấu giá tâm tư cùng hẩn giống nhau, cuối cùng cái Toa tử kim giáp này chỉ bán được bảy trăm lượng bạc, đã bị người khách nhân hàng 3 phòng Số 9 một mua được.

Về sau bán vài kiện đồ vật cũng là thường thường không có gì lạ, tốt nhất là một cây hợp doanh hoa cuối cùng bị Nhiếp Vân một ngàn lượng bạc trắng mua xuống.

“Thuốc tiên Chữa thương, ngàn năm Đế Liên hoa ! Giá khởi điểm ba vạn lượng bạc!” Ngay tại thời điểm Nhiếp Vân thấy không có gì kích tình, đột nhiên đấu giá sư hô lên.

“Cái gì? Ngàn năm Đế Liên hoa ? dược liệu tuyệt hảo để Phối trí Linh Tê Luyện Thể Quyết được tề! Tại sao lại ở chỗ này?”

Nghe thấy tiếng la, Nhiếp Vân con mắt thoáng một phát tròn, trực tiếp đứng lên trên chỗ ngồi.

19. Chương 19: Dương Tuấn

Đế Liên hoa là một loại tuyệt đỉnh dược liệu, hoạt tính có thể kích thích cơ bắp, đối với người bị thương, có thể rất nhanh chữa thương, lại để cho thân thể triệt để khôi phục, đương nhiên nói thì nghe đơn giản nhưng tác dụng mang lại rất lớn a..., vốn là cần tu luyện một năm Linh Tê Luyện Thể Quyết mới miễn cưỡng đạt tới tầng thứ nhất, nếu dùng Đế Liên hoa chỉ sợ chưa tới một tuần lễ đã có thể tu luyện tới đại thành cấp bậc!

Đế Liên hoa loại dược liệu rất khó tìm kiếm, nhất là ngàn năm càng lại càng trân quý hơn, kiếp trước thời điểm Nhiếp Vân thân là lão ngoan đồng, tìm được nó cũng trải qua muôn vàn khó khăn, chớ nói chi là hiện tại rồi!

Bởi vậy kế hoạch phối trí nước thuốc cường thể tại thời điểm này căn bản không muốn sử dụng bụi dược liệu này, lại không nghĩ tới hôm nay tại đấu giá hội đột nhiên xuất hiện!

“Thời điểm này ở kiếp trước, ta quan sát toàn bộ quá trình đấu giá, theo bản thân hẩn nhớ hoàn toàn không có đấu giá Đế Liên hoa a! Chẳng lẽ bởi vì ta trọng sinh, nên rất nhiều chuyện thay đổi?”

Nhiếp Vân cảm thấy lo lắng và hoảng sợ cũng không phải vì dược liệu Đế Liên xuất hiện, mà là kiếp trước mình cũng tham gia lần đấu giá này, nhớ rõ là dược liệu này không xuất hiện, như thế nào kiếp này đột ngột xuất hiện?

Xem ra bởi vì chính mình trọng sinh, cứu tỷ tỷ, mẫu thân thoát chết, rất nhiều chuyện xảy ra hiện tại và chuyện trong trí nhớ của hẩn có nhiều sự khác biệt!

“Hò! Nhất định phải mua được bụi dược liệu này!” Thở ra một hơi dài, gạt đi nỗi sợ trong lòng, Nhiếp Vân nhìn về phía trong phòng đấu, ngọc bài cực lớn hiện thị giá đang được đấu cao nhất hiện tại.

Đế Liên hoa bắt đầu đấu giá từ ba vạn bạc ngàn, rất nhanh tăng lên đến năm vạn, bất quá sau khi lên đến năm vạn thì tốc độ tăng trưởng tự chậm lại, tựa hồ rất nhiều người chưa biết được công dụng cụ thể của bụi dược liệu này, đều không muốn mạo hiểm ra giá cao!

“Sáu vạn!”

Nhiếp Vân mặc dù biết được liệu này giá trị không thể thấp hơn so với Bồng Hình Tuyết Liên, vẫn là cố nén kích động từng chút một tăng giá.

“Hai khách nhân gian phòng số 17 thêm đến sáu vạn, không biết có vị nào trả giá cao hơn không? Không có, cái này là gốc được liệu ngàn năm độ trân quý rất cao nga, một, hai... Ah, tốt, một khách nhân ở gian phòng số 4 tăng giá lên đến tám vạn...”

Ngay tại trung tâm hội trường đấu giá, trên ngọc bài nhấp nháy hiện ra tám vạn.

“VẬY mà mới một thoáng tăng thêm hai vạn, xem ra gian phòng số 4 nhất định mún mua vật phẩm này!”

“Ai da, bỏ thêm nhiều tiền như vậy, cái gốc Đế Liên hoa có giá trị gì nhỉ? Như vậy đáng giá sao!”

Trên khán đài còn có một số người đến xem đấu giá, những người này phần lớn là đến xem náo nhiệt, gia cảnh bình thường, lúc này chứng kiến một loạt phòng ở gian số 4 đột nhiên bỏ thêm nhiều tiền như vậy, tất cả đều khiếp sợ nghị luận lên.

Hai vạn lượng bạc cơ hồ đủ ột chi nhánh gia tộc chi tiêu nhiều năm, đối với người bình thường mà nói là cả đời cũng không kiếm được số ngân lượng như vậy.

.....

Bên trong gian phòng số 4, một thanh niên ngồi ngay ngắn chính giữa phòng. Người thanh niên này tầm khoảng hai mươi tuổi, lông mày sắc bén như kiếm, một thân hoàng y sạch sẽ, toàn thân lộ ra vẻ tôn quý, uy nghiêm, hô hấp trầm ổn, một cổ chân khí từ trong cơ thể bành trướng ra ngoài, tinh khiết cường đại, đích thị là Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh cường giả!

Đứng phía sau thanh niên này có hai người mặc đồ hạ nhận, tuổi không lớn lắm nhưng lại có Khí Hải đệ tứ trọng đỉnh phong thực lực, đứng nguyên tại chỗ nhưng thân thể toát lên một cỗ ngạo khí không ai bì nổi.

“Gốc Đế Liên hoa này đến cùng có công hiệu gì, đến độ thiếu gia phải ra tay?”

Chứng kiến sự trầm ổn của thiếu gia, một mực không nói lời nào đột nhiên vung tay một cái đấu giá lên đến tám vạn, hạ nhân bên tay trái tò mò hỏi.

“Cái gốc Đế Liên hoa này người khác khẳng định chỉ có thể sử dụng giống như thuốc chữa thương, thậm chí toàn bộ Lạc Thủy thành không có được mấy người hiểu rõ giá trị thật của nó!” Ngồi trên ghế thanh niên điểm nhẹ ngón tay lên mặt bàn, trong lời nói mang theo không ít ngạo mạng. “Nhưng ta biết rất rõ ràng! Đế Liên hoa ngàn năm có hoạt tính kích thích cơ bắp, người nào dùng thì phản ứng và lực lượng đều được tăng cường, nếu như cho ta phục dụng, thực lực tuyệt đối có thể lần nữa tăng cường gấp đôi, đến lúc đó đừng nói thanh niên trong tộc, cho dù thế hệ đi trước cũng có thể vượt mặt dễ dàng!”

“Có thể kích thích cơ bắp hoạt tính? Công hiệu lớn như vậy? Khó trách thiếu gia thoáng một phát tự bỏ thêm hai vạn, đoán chừng nghe được nhiều tiền như vậy, mọi người cũng biết thiếu gia nguyện nhất định phải có, chắc sẽ không dám cùng người tranh đoạt rồi!”

“Đó là lẽ tự nhiên, gần đây thiếu gia làm việc tính toán tỷ mỉ, tự như lần trước đối phó tên nghiệt chủng Dương Ngạn kia, mới chỉ sử dụng một ít mưu kế lại để cho chính hắn buộc phải rời khỏi gia tộc, một mạch ra đi không dám trở về, không dám tranh đoạt ngôi vị thừa kế, mười người như hắn cũng không phải đối thủ của thiếu gia!”

Nghe được lời nói của thanh niên mặc hoàng y..., hạ nhân còn lại cũng đồng thời lấy lòng một tiếng.

Nếu như Dương Ngạn thấy được người này, khẳng định có thể nhận ra người thanh niên này, đúng là anh em cùng cha khác mẹ của mình, ca ca Dương Tuấn!

“Có ai ra giá cao hơn đại gia ở gian phòng số 4. Tốt, hai vị khách ở gian phòng 17 ra giá mười vạn!”

Hai người đang nói chuyện bỗng đấu giá sư thanh âm tự vang lên.

“Àn? Biết rõ đại thiếu gia muốn mua vậy mà còn dám tăng giá? Thật sự là có mắt không trông! Thiếu gia, ta liền qua đó cảnh cáo bọn nọ một phát?”

Bên tay trái hạ nhân, nhướng mày, hỏi Dương Tuấn.

“Không sao, đoán chừng hấn vì tên tuổi của dược liệu ngàn năm này mà mua đấy, cũng chưa chắc là biết bụi dược liệu này công dụng thực là gì, chỉ cần chúng ta tiếp tục tăng giá, khẳng định sẽ biết lùi bước!” Dương Tuấn khoát tay áo, khi thể trầm ổn như núi nói “Tăng đến mười hai vạn cho ta!”

Hạ nhân bên tay phải nghe được phân phó liền tăng giá trên ngọc bài, trong đại sảnh lập tức xuất hiện chữ mười hai vạn.

“Một cây dược liệu ngàn năm cùng lắm mười vạn bạch ngân, thiếu gia thêm đến mười hai vạn, đoán chừng Lạc Thủy thành lại không ai dám cùng người tranh giành!”

“Điều đó là hiển nhiên, Lạc Thủy thành ngoại trừ tứ đại gia tộc cùng đệ nhất tài chủ Lí Phúc ra còn ai có đến 12 vạn, có thể lấy ra có thể nói chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mặc dù có thể xuất ra nhiều tiền như vậy, cũng không có khả năng mua sắm một cây dược liệu ngàn năm ah!”

Hai tên hạ nhân chứng kiến việc tăng đến 12 vạn, đồng thời bật cười.

“Kỳ thật có người tăng giá cũng không có gì, cùng lắm thì đợi đấu giá hội kết thúc, ta liền tra ra là ai, hảo hảo giáo huấn một lần, cho hấn biết dám cùng ta tranh giành kết cục không mấy tốt đẹp!” Ngón tay Dương Tuấn tại trên mặt bàn nhẹ nhàng vẽ một đường, Xuất Thể chân khí tựa như là đao nhọn, tạo một rãnh sâu trên cái bàn đá.

Bàn đá còn có thể đâm thủng, có thể tưởng tượng cái này nếu như điểm tại trên cơ thể người, tuyệt đối sẽ để lại một cái lỗ máu!

“Gian phòng số 4 ra giá 14 vạn!”

Ngay tại hấn vừa dứt lời, trên đài đấu giá sư lại lần nữa hưng phấn một tiếng la lên, báo ra một cái giá tiền cao hơn mình.

“Àn? Chủ nhân phòng số 17 rốt cuộc là ai? Dám cùng ta tranh đoạt?” Dương Tuấn không nghĩ tới vừa mới khoe khoang khoác lác, đối phương lại tiếp tục tăng giá, trông mắt hơi híp lại “Dương Lâm, đưa vào ngọc bài vài chữ cho ‘tự nói chủ phòng số bốn là ta, người thừa kế thứ nhất của Dương gia!’ Chứng kiến tên của ta hấn còn không lập tức quay lại đây xin lỗi, cũng lắm về sau ta sẽ bồi thường cho Đấu Giá Hội, ta tuyệt đối phải giết hấn!”

“Viết ra danh tự? Thiếu gia, như vậy không phù hợp với quy củ...” Hạ nhân bên tay phải, Dương Lâm cũng sở phát biểu.

“Không phù hợp quy củ? Hừ, tứ đại gia tộc ta tại Lạc Thủy thành tự là quy củ! Ta người thừa kế tương lai Dương gia tự là quy củ!”

Dương Tuấn đứng dậy, một cổ khí tức quét ngang gian phòng, áp bách 2 tên hạ nhân đến độ trên đầu mồ hôi chảy ròng ròng.

“Vâng!” Nghe được thiếu gia xác nhận, Dương Lâm đưa bàn tay hướng tăng giá ngọc bài, một lát sau, trên ngọc bài đặt ở đại sảnh hiện lên một loạt chữ viết “Phòng số bốn, Dương Tuấn người thừa kế thứ nhất Dương gia, mười lăm vạn!”

“Mau nhìn, chủ nhân phòng số 4 đem danh tự viết lên rồi, người thừa kế Dương gia!”

“Haiz phòng số 17 đụng phải đinh rồi, ta đã sớm nghe nói người thừa kế Dương gia là kẻ thù dai, dám cùng hấn tranh đoạt, chỉ sợ sau khi ra ngoài lại bị hấn ám hại!”

“Trước đó không ai biết, hiện tại Dương Tuấn đem danh tự viết ra, nếu như gian phòng số 17 là người am hiểu sự tình, nhất định sẽ ngừng đấu giá, sau đó lấy ra mười vạn lượng bạch ngân đưa đến phòng của hấn, coi như quà đền bù tổn thất, có lẽ còn có thể miễn cưỡng thoát 1 kiếp nạn, nếu không thì thật sự đại họa lâm đầu rồi!”

“Có thể đưa ra cái giá này thì đâu thể nào là người bình thường, tự xem một chút đi!”

Chứng kiến tin tức người mua từ trên ngọc bài, phòng đấu giá lập nhốn nháo cả lên.

Chỉ cần không phải kẻ đần cũng có thể biết chủ nhân gian phòng số 4, người đã dám đem danh tự viết lên, nhất định là muốn nói cho đối thủ cùng hấn cạnh tranh, Đế Liên hoa hấn nhất định phải có, hi vọng đối thủ không muốn tự đâm đầu vào chỗ chết!

Lạc Thủy thành dám đắc tội tứ đại gia tộc, chẳng khác nào muốn chết!

“Mười lăm vạn bạch ngân còn có ... ai trả giá cao hơn không?” Đấu giá sư chứng kiến Dương Tuấn đem danh tự viết lên, sắc mặt cũng trở nên rất khó coi.

Đấu giá thì người trả giá cao được, hấn ghi danh tự như vậy rất hiển nhiên có chứa ý uy hiếp, người thừa kế Dương gia nhất định phải có, ai còn dám tiếp tục tăng giá?

Tuy mong chờ phòng số 17 tiếp tục tăng giá, nhưng đấu giá sư cũng biết, Đế Liên hoa khẳng định phải thành giao với cái giá này rồi, hiện tại hô lên những lời này cũng chỉ là làm theo thông lệ mà thôi!

“Nếu như không có người tăng giá, cái này gốc Đế Liên hoa thành giá mười lăm vạn cho vị Dương Tuấn tiên sinh, ba, hai... Ah!”

Đang chốt lại lần cuối, đấu giá sư đột nhiên cảm giác sau lưng ngọc bài đã có biến hóa mới nhìn thoáng qua, sắc mặt lập tức đại biến!

Chỉ thấy trên ngọc bài chẳng những xuất hiện giá cao hơn mà còn hiện ra một hàng chữ!

“Gian phòng số 17, hai mươi vạn! Có tiền thì tăng giá, không có tiền thì xéo đi, đồ nghèo kiết xác!”

20. Chương 20: 100 Vạn

Sau khi ngọc bài hiển thị giá và dòng chữ, lại thấy toàn bộ phòng đấu giá một mực yên tĩnh!

Có tiền tăng giá, không có tiền xéo đi, đồ nghèo kiết xác!

Cái này... Cái này... Phòng số 17 rốt cuộc là ai? Dám đối với đường đường người thừa kế thứ nhất Dương gia nói ra lời này!

“Ta... Không nhìn lầm a!”

“Dám nói chuyện như vậy đối với người thừa kế Dương gia, chẳng khác nào nhằm vào Dương gia, chẳng lẽ là người trong tam đại gia tộc?”

“Coi như là vậy cũng không có to gan như vậy a, người thừa kế Dương gia tương đương với hoàng triều thái tử, dưới một người trên vạn người, vũ nhục hấn chẳng khác nào vũ nhục toàn bộ Dương gia...”

Chứng dòng chữ đó, tất cả người tới tham gia, và xem đấu giá, tất cả đều con mắt tròn, choáng váng giống như khiếp sợ đến không phân biệt được phương hướng.

“Đáng chết! Dám mắng ta nghèo kiết xác! Rất tốt, rất tốt, ta xem hấn là người đã chết!” Đọc xong dòng chữ đó, Dương Tuấn thiếu chút nữa tức chết, hàm răng cắn “Khanh khách” rung rung, trên người chân khí từng đợt từng đợt bức ra ngoài.

Nguyên cho là mình báo ra danh tính, đối phương sẽ sợ tới mức thu tay lại nhưng không ngờ, bị người ta nói là đồ nghèo kiết xác, bàn tay đặt trên bàn đá, tung ra một chương cường đại làm nát bét cả bàn đá!

Dương Tuấn là người nào? Tứ đại gia tộc Dương gia người thừa kế thứ nhất, tương lai tộc trưởng, Địa vị tôn quý, thiên phú cũng tốt, một trong những người tuổi trẻ tài cao, có thể nói là uy động tiền tài vật chất trong Dương gia đều không thành vấn đề, số tiền đó mặc dù không thể nói phú khả địch quốc, nhưng tại Lạc Thủy thành cũng không có mấy ai có thể so!

Loại gia thế cỡ này, hiện tại bị người mắng thành đồ nghèo kiết xác, như thế nào lại không giận?

“Hắn đã là người chết, cùng hắn tranh cãi nữa cũng không có gì ý nghĩa! Còn không bằng giữ lại tiền mua sắm Liệt Diễm phủ. Hừ, chỉ cần hắn ra khỏi bán đấu giá hội, cái gốc Đế Liên hoa sẽ là ta đấy!”

Tuy trong cơn giận dữ, Dương Tuấn vẫn là cố nhịn, lần nữa ngồi ở trên ghế, quyết định không tăng giá nữa!

Đối với lửa giận của Dương Tuấn, Nhiếp Vân và Dương Ngạn hai người không thèm để ý, dám viết ra danh tự, đây không phải tự khiến mình bị nhục ah! Dù sao hiện tại phòng không phải là của mình, bộ dáng cũng không phải là của mình, cần bản là không sợ hắn tra ra!

Dương Tuấn không tăng giá nữa, Nhiếp Vân đấu giá thành công Đế Liên hoa, chỉ chốc lát người của bán đấu giá hội liền đem bụi được liệu này đưa tới, tiếp nhận được liệu Nhiếp Vân tiện tay bỏ vào đan điền, lần nữa nhìn về phía phòng đấu giá.

Đế Liên hoa qua đi, lại là một vòng đấu giá những vật khác, những vật này Nhiếp Vân cũng lười ra tay, rốt cục đã qua hơn nửa canh giờ, hào khí phòng đấu giá lần nữa bắt đầu nhiệt liệt..., lần này sẽ đấu giá binh khí cấp bậc cao cấp nhất, cuộc đấu giá Liệt Diễm búa(mấy chương trước mình k tìm được từ thích hợp nên để là chiến phủ, giờ mình sẽ xài từ này lun nha) đã chính thức bắt đầu!

Trước mắt Lạc Thủy thành cấp bậc binh khí cao nhất cũng không quá quý tộc thượng phẩm, đột nhiên xuất hiện một thanh Hầu tộc thượng phẩm binh khí, độ trân quý không thể sánh!

Vì cái này binh khí này, tứ đại gia tộc thậm chí phủ thành chủ đều phái người tới, trước đó đều giấu thực lực không hề để lộ tung tích, bây giờ bắt đầu đấu giá, toàn bộ lập tức tập trung tinh thần, sợ bị người khác đoạt đi!

“... Chuôi Liệt Diễm búa dùng Kim Anh hàn thiết luyện thành, nặng tám mươi chín cân! Nếu như lực lượng hùng hậu, một búa đánh xuống cũng không có đối thủ! Giá khởi điểm 25 vạn lượng bạc!”

Đấu giá sư kéo miếng vải đen ra, vừa cười vừa giới thiệu.

“25 vạn lượng bạc? Mắc như vậy?”

“Không đắt đâu, đây chính là Hầu tộc thượng phẩm binh khí, chưa nói tới tài liệu luyện thành, chỉ việc thuê Luyện Khí Sư, cũng hơn mười vạn lượng!”

“Ta cũng biết những... này, 25 vạn lượng không phải giá sau cùng, mà là giá khởi điểm, ai mà biết cái chuôi búa này sẽ bán được với cái giá cao cỡ nào?”

“Mặc kệ giá có cao đến mấy, chúng ta cũng chỉ đến xem cho có khí thế thôi...”

Trên khán đài mọi người nghe được giá khởi điểm tựa 25 vạn, tất cả đều hít một hơi lạnh.

25 vạn lượng khởi điểm, giá cả khủng bố như vậy, chỉ sợ chỉ có tứ đại gia tộc mới có năng lực tranh đấu!

“26 vạn!”

“27 vạn!”

“28 vạn!”

...

Quả nhiên, giá khởi điểm vừa báo ra, lập tức có ba cái gian phòng bắt đầu tranh đoạt giá cả, bất quá giá cả tranh đoạt cũng không có gì bất thường, đều là một vạn một vạn giao thoa tăng lên.

Ba gian phòng này theo thứ tự trước đó cùng Nhiếp Vân tranh đoạt Đế Liên hoa, phòng số 4, phòng số 8 và phòng số 10!

Có thể ra giá cao như vậy tranh đấu đều là nhân vật có địa vị cao, hơn nữa giá cả càng ngày càng cao, những người khác cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Chứng kiến giá cả từ từ cao lên như vậy, Nhiếp Vân cũng không ra giá, dù sao đấu giá chỉ cần một giá thắng bại là được rồi, không cần phải ngay từ đầu tựa lộ ra át chủ bài, để cho người khác ghen ghét.

“Phòng số 10, 50 vạn!”

Giá cả vũng bước bay lên, chỉ chốc lát thì đã đến mức làm cho người khác lú lờ, 50 vạn!

Đạt tới loại mức giá này, phòng số 8 tựa hồ không đủ tài chính, triệt để không còn thanh âm, bây giờ đang tranh đoạt cũng chỉ còn phòng số 4 cùng phòng số 10!

“Phòng số 4, 60 vạn!”

Mọi người ở đây cho rằng 50 vạn đã là giá cao nhất rồi, đột nhiên phòng số 4 tăng giá lên khiến ọi người đều hoảng!

“Thiếu gia, 60 vạn đã là vốn lưu động tối đa mà gia tộc chúng ta có thể động dụng rồi, nếu như vượt qua, gia tộc chúng ta nhất định sẽ lâm vào khó khăn...”

Bên trong phòng, Dương Lâm chứng kiến thiếu gia đưa ra giá cả, đầu đầy mồ hôi lạnh!

“Ta biết rõ, không cần người giáo huấn!” Dương Tuấn hừ một tiếng, hai mắt như mắt Ưng nhìn chăm chăm Liệt Diễm búa đặt trên đài đấu giá “Đế Liên hoa không mua được, Liệt Diễm búa này ta nguyện nhất định phải có, ta xem ai còn có thể đem nó từ trong tay của ta cướp đi!”

“Phòng số 10, 65 vạn!”

Vừa nói dứt lời, phòng số 10 cũng ra thêm một cái giá khiến lòng người run sợ.

“65 vạn? Ách! Phòng số 10 và 17 cả 2 người đều phải chết!” Rống xong, Dương Tuấn mãnh liệt phát ngôn: “Tăng lên 70 vạn cho ta!”

“70 vạn? Thiếu gia...” Nghe đến cái giá tiền này, Dương lâm đã không còn giữ được bình tĩnh “Nếu như ta xuất ra những số tiền này, gia tộc nhất định sẽ lâm vào khủng hoảng kinh tế...”

“Không cần phải xen vào, người cứ tăng giá cho ta, những thứ khác ta đi nghĩ biện pháp!” Dương Tuấn gào thét.

“Vâng!” Chứng kiến tâm tình thiếu gia như thế, Dương Lâm không có cách nào khác, đành phải lắc đầu nâng giá lên.

“Phòng số 4 phòng, 70 vạn!”

Những lời này vừa xuất ra, không khí toàn bộ phòng đấu giá lập tức trùng xuống, tất cả mọi người đem ánh mắt tập trung phòng số 10 cùng hấn cạnh tranh.

“Liệt Diễm búa là của ngươi rồi!”

Tại gần một phút đồng hồ trầm mặc đợi chờ, phòng số 10 xuất ra một dòng chữ viết.

“Ha ha, dám cùng ta tranh giành, ta đã nói rồi Lạc Thủy thành này không có người nào có thể cạnh tranh với ta, ta mới được là nhân vật trẻ tuổi đứng đầu Lạc Thủy thành”

Chứng kiến đối phương nhận thua, Dương Tuấn ha ha cười cười đứng dậy, trong nội tâm nói không nên lời khoái ý.

Vừa rồi tranh đoạt Đế Liên hoa thua trận, tâm tình phiền muộn lập tức hóa giải nhiều.

“Đúng vậy a, Liệt Diễm búa là Hầu tộc thượng phẩm binh khí, nếu như thiếu gia thành công luyện hóa, cho dù gặp được Khí Hải đệ lục trọng Thành Cường cảnh cũng có thể nghênh chiến, tuyệt đối không một thanh niên nào bằng tuổi thiếu gia có thể sánh kịp!”

“Đó là tự nhiên, thiếu gia bản thân thiên phú tự cường, lại thêm binh khí mạnh như thế, Lạc Thủy thành lại không úy kỵ bất luận kẻ nào!”

Dương lâm nhìn thấy phòng số 10 chủ động nhận thua, cũng thở dài một hơi, trong mắt hiện lên ý chí hưng phấn.

Hầu tộc thượng phẩm binh khí cấp bậc thật sự quá cao, Lạc Thủy thành đô không có đến vài món cao cấp như thế, cấp bậc binh khí này phối hợp Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thế cảnh thực lực, thiếu gia đơn thuần sức chiến đấu lời mà nói..., đến trưởng lão trong tứ đại gia tộc đều không còn là đối thủ!

Tự nhiên lại không sợ hãi!

“Khi Liệt Diễm búa tiến đưa tới ta tự nghĩ biện pháp luyện hóa, một khi thành công, ta liền đem nhân vật phòng số 17 giết, dám đoạt Đế Liên hoa của ta”

Trong mắt hiện lên một đạo hung ý, Dương Tuấn gào thét một tiếng, chỉ có điều tiếng la còn chưa kịp dứt, đột nhiên ngọc bài lần nữa hào quang lập lòe, hiện lên một chuỗi chữ viết!

“Phòng số 17, 100 vạn!”

21. Chương 21: Nghiệm Tư

“Cái gì? Phòng số 17 lại ra giá? 100 vạn? Cái này... Cái này thật là đáng sợ a!”

“Cho dù tứ đại gia tộc cùng một lúc cũng cảm không ra nhiều tiền như vậy, rốt cuộc là ai?”

“Đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra? 100 vạn lượng bạc, trời ạ...”

Chứng kiến chữ viết đột nhiên hiện trên ngọc bài, tất cả mọi người liếc trợn tròn mắt, sợ nhìn lầm, bất quá sau khi xác nhận là một trăm vạn, gian phòng lần nữa sôi trào lên!

100 vạn lượng bạc, cho dù tứ đại gia tộc đều không cảm ra được, đây rốt cuộc là ai, tại sao có thể có nhiều tiền như vậy?

Phải biết rằng trước đó Nhiếp Vãn cũng đã mua Đế Liên hoa hết 20 vạn lượng rồi, hiện tại lại lấy ra 100 vạn lượng, tiện tay xuất ra 120 vạn lượng, làm cho người không ngừng suy đoán, phòng số 17 rốt cuộc là vị thần thánh phương nào!

“Ta không tin hẳn có nhiều tiền như vậy, ta đưa ra yêu cầu nghiệm tư, nếu như hẳn không có nhiều tiền như vậy, không cần các người ra tay, ta sẽ giúp các người giết tên lừa đảo này!”

Nguyên lai tưởng rằng kết thúc tốt đẹp, Dương Tuấn đang dương dương đắc ý thì thấy dòng chữ viết xuất hiện, thiếu chút nữa chết vì nộ hỏa công tâm! Nhịn không được nữa, lập tức dùng một quyền đập nát cửa sổ, phát ra tiếng gào thét!

Hắn muốn điên lên rồi, chính mình mạo hiểm bắt cháp gia tộc có thể phá sản đưa ra giá 70 vạn lượng bạc, vốn tưởng rằng nhất định có thể chấn áp quần hùng mua được Liệt Diễm búa, ai nghĩ đến nửa đường vỡ mộng với tên trong phòng số 17, áp bức bản thân mình quá đáng!

100 vạn lượng bạc... Lạc Thủy thành lúc nào có một đại phú hào như vậy?

Về phần hắn nói nghiệm tư, cũng là việc thông thường ở đấu giá hội, vì tránh việc ra giá quá cao so với giá trị tại thời điểm đấu giá (Phá giá), và phòng ngừa có người dùng miệng đầu giá làm nhiễu loạn trật tự, tiến hành nghiệm tư là việc bình thường!

Người mua phải có đủ tài chính mới có thể tiếp tục tiến hành đấu giá, nếu không sẽ bị gán cho tội danh làm nhiễu loạn trật tự đấu giá hội, đem hẳn hành quyết, cho dù giết cũng sẽ không có người nào phản đối!

Dương Tuấn đưa ra yêu cầu nghiệm tư, người phụ trách bán đấu giá cũng hơi do dự.

Tuy nói nghiệm tư là không tôn trọng đối với khách nhân đến đấu giá, nhưng vì để tránh cho việc ảnh hưởng tới việc kinh doanh của đấu giá hội, cũng chỉ có thể nhất mực làm như vậy!

“Nghiệm tư a, nếu như đối phương có gia sản đến thể khẳng định chủ nhân phòng này đã thay đổi, chắc chắn là một Vô Thượng đại nhân vật, thậm chí có thể sánh ngang bằng ta!”

Người phụ trách bán đấu giá đang do dự, chợt nghe thanh âm nhàn nhạt vang lên lập tức một thanh niên đi đến.

“Trần Tình thiếu gia người đã đến rồi...” Mọi người nhẹ nhàng thở ra.

Trần Tinh, người thừa kế thứ nhất tứ đại gia tộc Trần gia, Lạc Thủy bán đấu giá hội là của gia tộc Trần gia, Địa Vị tôn sùng, nhất ngôn Cửu đỉnh, tuyệt đối lời nó có trọng lượng - uy tín, hẳn đưa ra quyết định, mọi người không dám vi phạm.

“Làm sao bây giờ? Người như thế nào dám báo ra giá cao như vậy, nếu như bọn hắn nghiệm tư, chúng ta không có nhiều tiền như vậy, nhất định sẽ bị giết chết đấy!”

Bên trong phòng số 17, Dương Ngạn mặt mũi tràn đầy sốt ruột, hẳn như thế nào cũng không nghĩ ra Nhiếp Vân gần đây cơ trí hơn người vì sao lại dám đưa ra cái giá như vậy a!

Trước đó tại nhà Lí Phúc lừa được tám mươi một vạn lượng bạc, thêm phần cướp được từ trong tay Nhiếp Vũ bảy vạn lượng bạc, hiện tại bất quá cũng có 88 vạn lượng, làm sao có thể đủ một trăm vạn? Huống chi mới vừa rồi còn bỏ ra 20 vạn hơn lượng mua Đế Chi Liên rồi!

Không đủ tiền chúng ta có thể không mua, Nhưng báo ra cái giá tiền này, lỡ như xui xẻo bán đấu giá hội đến đây nghiệm tư, làm sao bây giờ? Đối phương làm sao có thể bỏ qua cho hai người?

Nửa năm trước tựa hồ đã có người tại nơi này bán đấu giá vật phẩm giả, kết quả bị điều tra ra trực tiếp bị giết ngay trước cửa! Người này thân phận thậm chí là một nội môn đệ tử của tứ đại gia tộc, nhưng cái này gia tộc một câu cũng không dám lên tiếng!

Nếu sự việc đấu giá gian này lộ ra, không chỉ bị bán đấu giá hội xử lý, mà còn bị gia tộc nghiêm khắc trừng phạt, can tội sử dụng ngân phiếu khống tranh đoạt vật phẩm với đại ca cùng cha khác mẹ kia, aiii~!

“Kiểu này không xong rồi...” Gần đây Dương Ngạn trầm ổn hơn trước nên cảm thấy lần này họa lớn rồi!

“Yên tâm đi!” Không để ý tới sự lo lắng của Dương Ngạn, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, tiện tay từ lấy một cái ngọc bài từ trong đan điền ra.

“Cái này là gì?” Chứng kiến ngọc bài bên trong tay Nhiếp Vân, Dương Ngạn sốt ruột, nhìn không được hỏi một tiếng.

“Đương nhiên là kiếm tiền rồi, cái này ngọc bài này hiện tại giá trị ít nhất 40 vạn, một lát sau người bán đấu giá tới nghiệm tư, người trực tiếp đưa cho bọn hắn là được rồi!”

Tiện tay đem ngọc bài ném tới, Nhiếp Vân vừa cười vừa nói.

“40 vạn? Người có nói vậy không a...” Một cái ngọc bài làm sao có thể giá trị nhiều tiền như vậy? Dương Ngạn gãi gãi đầu đang muốn xem thứ này có cái gì đặc biệt, chợt nghe tiếng gõ cửa từ bên ngoài vang lên.

“Vị khách nhân tôn quý, ta là Trần Tinh người thừa kế thứ nhất Trần gia, thiếu đông gia của Lạc Thủy bán đấu giá hội, mạo muội tới tiến hành nghiệm tư, nếu có gì vô lễ hi vọng khách nhân bỏ qua cho!” Bên ngoài một thanh âm tao nhã vang lên.

“Vào đi!” Nghe được đối phương đến là thiếu gia Trần Tinh, Nhiếp Vân không khỏi có chút ngạc nhiên, bất quá cũng không quá lớn, tựa lại để cho Dương Ngạn mở cửa ra.

“Khách nhân tôn quý, thật lễ rồi, chủ yếu là Liệt Diễm búa đến 100 vạn lượng bạc, giá cả thật sự rất cao, phòng đấu giá chúng ta buôn bán nhỏ, cho nên... Quấy rầy rồi!”

Trần Tinh đương nhiên biết rõ ai là người ngồi trong gian phòng này, tuy nhiên đã sớm đoán ra nhân vật trong phòng số 17 không phải là Nhiếp gia nội môn Nhiếp Vũ, nhưng cũng sững sờ khi thấy 2 nhân vật này, hoàn toàn chưa hề nghe đến 2 đại nhân vật này.

Bất quá Trần Tinh là người nào? Bản thân là người trong tứ đại gia tộc, lại có việc kinh doanh lớn thế này, sớm đã rèn luyện tính bình tĩnh, lịch lãm, trong nội tâm kỳ nhưng trên mặt không biểu hiện ra ngoài chút nào.

“Ha ha, không sao, trước tiên đem ngọc bài cho hắn, lại để cho hắn nghiệm minh thoáng một phát, để xem đáng bao nhiêu tiền!” Kiếp trước Nhiếp Vân bởi vì thân phận thấp kém, không có dịp tiếp xúc qua Trần Tinh, không nghĩ tới người không hề kiêu ngạo, lập tức lại để cho lòng hắn sinh hảo cảm.

“Ân!” Dương Ngạn mặc dù không biết tại sao Nhiếp Vân lại tự tin như vậy, vẫn làm theo lời đưa ngọc bài cho Trần Tinh.

“Nhìn ngọc bài khá bình thường... Vậy mà bên trong ẩn chứa một bộ võ kỹ phương pháp tu luyện?” Tiếp nhận ngọc bài tùy ý nhìn lướt qua, Trần Tinh lập tức hoảng sợ, sắc mặt lập tức thay đổi.

Hắn làm thiếu đông gia của bán đấu giá hội đã lâu, thứ tốt thấy nhiều rồi, kiến thức rộng rãi, hiểu biết đương nhiên không tệ.

Võ kỹ là một loại công pháp có thể vượt cấp phát huy sức chiến đấu đặc thù, cực kỳ trân quý, thậm chí toàn bộ Lạc Thủy thành đô chỉ có mấy bộ! Võ kỹ cùng công pháp đồng dạng, chỉ có thể ghi chép tại đặc thù ở bên trong ngọc bài đặc thù, mà bây giờ lại xuất hiện một bộ võ kỹ trong ngọc bài bình thường... Quả thực tựa không thể tưởng tượng nổi!

Ngọc bài bình thường rất giòn, đem đồ văn, văn tự ghi chép ở phía trên, nếu không cẩn thận, tựa sẽ trực tiếp vỡ vụn... Có thể làm được điều này, đến cùng hẳn là ai? Thân phận gì?

Sớm nghe nói Thần Phong đế quốc Đế đô có siêu cấp cường giả có thể khắc mọi thứ ở trên ngọc bài bình thường, chính mình một mực không tin, chẳng lẽ hai người này thật sự là từ Đế đô đến hay sao?

“Tứ đại gia tộc gia chủ đều có võ kỹ, hơn nữa đều là quý tộc thượng phẩm kỹ năng, nhìn xem cái này võ kỹ cấp bậc gì, ghi chép trên ngọc bài bình thường chắc có lẽ không quá mạnh mẽ!”

Võ kỹ cùng huyết thống đồng dạng, cũng chia là Hoàng, Vương, Hầu, Quý, Phàm năm cái cấp bậc, cấp bậc càng cao càng trân quý, uy lực cũng lại càng lớn.

Trong nội tâm không ngừng suy nghĩ, liền quét mắt sơ qua bề mặt ngọc bài, mắt Trần Tinh dần dần tròn tròn, toàn thân phát run!

Trường Giang Tam điệp lẫm, quý tộc thượng phẩm!

Trên ngọc bài võ kỹ rõ ràng cũng là quý tộc thượng phẩm!

Tuy không có tu luyện, nhưng Trần Tinh cũng biết qua bộ này võ kỹ này, nếu so sánh với quý tộc thượng phẩm chỉ có hơn chứ không kém!

Hít sâu một hơi, ngăn chặn sự rung động trong lòng, Trần Tinh nhin không được nói: “Ngọc bài giá trị này ta không đoán chừng được giá cả, bất quá ít nhất 40 vạn lượng, nếu như hai vị yên tâm, ta hiện tại tựu an bài đấu giá, đấu giá lấy được tiền, phòng đấu giá chúng ta chỉ lấy 5%!”

“Được! Làm phiền Trần Tinh thiếu gia!” Nhiếp Vân không nói thêm gì nữa, tùy ý khoát tay áo.

“Thất lễ rồi!” Trần Tinh quay người đi ra ngoài.

“Ngươi... bán gia tộc võ kỹ?”

Sau khi xác định Trần Tinh đi xa, Dương Ngạn mới biết bên trong ngọc bài là cái gì, con mắt tròn tròn, nhìn về phía hắn như là đang nhìn một cái quái vật, liền hỏi.

Công pháp, võ kỹ đều là thứ trọng yếu nhất gia tộc, gia tộc một khi biết có người bán ra, tuyệt đối sẽ xem người bán là phản đồ mà xử trí!

“Cái này không phải Nhiếp gia võ kỹ của gia tộc ta!” Tựa hồ nhìn ra nghi ngờ của hắn, Nhiếp Vân giải thích một tiếng “Tốt rồi, những sự tình này về sau ta sẽ nói cho ngươi biết, an tâm xem nào nhiệt a!”

“Nhiếp Vân... Ngươi thay đổi rồi!” Nghe được lời nói của thiếu niên này, nhớ tới hôm nay chính mình nhìn thấy từng màn, Dương Ngạn giờ mới hiểu được chính mình cùng thiếu niên này chênh lệch đã không phải là một điểm hai điểm, hít sâu một hơi ngăn chặn khiếp sợ trong lòng, chậm rãi nói: “Bất quá biến thành như vậy... Ta thích!”

22. Chương 22: Trường Giang Tam Điệp Lãng

“Người thích thế...” Nghe nói như thế, Nhiếp Vân lão đảo thiếu chút nữa ngã sấp xuống. (Chỗ này mình tưởng mình lạc qua truyện đam mỹ)

Lời này làm sao nghe được, như vậy cảm thấy không được tự nhiên...

Đại ca, ta là nam đây, hơn nữa ta hoàn toàn bình thường a...

Lúc hai người nói chuyện phiếm, phía dưới đấu giá hội lại tiếp tục tiến hành, lần này đấu giá sư trước đó lui xuống, Trần Tinh lên chủ trì cuộc đấu giá.

“Ta là người thừa kế thứ nhất Trần gia, đông thiếu gia của bán đấu giá hội Trần Tinh” Trần Tinh vừa đi tới, đầu tiên tự giới thiệu mình, sau đó nói: “Đối với yêu nghiêm tư của chủ nhân phòng số 4 Dương Tuấn tiên sinh, đích thân ta đã điều tra!”

“Cái gì? Nhanh như đã điều tra xong sao? Khách nhân trong phòng số 17 đã thừa nhận gian lận rồi sao? Bọn hần ở đâu, ta thay các người xử trí!”

Dương Tuấn vừa mới bắt đầu trong nội tâm tự cho rằng chủ nhân phòng số 17 không có tiền, lúc này nghe được đã có kết quả nghiêm tư, lập tức thét dài một tiếng, như muốn nhảy ra khỏi phòng.

“Dương Tuấn huynh, nơi này là Lạc Thủy bán đấu giá phòng, không phải trường đua ngựa của Dương gia!” Trần Tinh cùng Dương Tuấn đều là người thừa kế thứ nhất gia tộc trong Tứ đại gia tộc, Địa Vị giống nhau, thấy hần ngắt lời mình, thập phần không lễ phép, sắc mặt thoáng một phát trở nên rất khó coi!

Dương gia bắt đầu lập nghiệp từ chăn ngựa, có đến mười bảy trường đua ngựa cực lớn, Trần Tinh nói như vậy tương đương trực tiếp đánh vào mặt Dương Tuấn.

“Trần Tinh người...”

Dương Tuấn vốn đang tức giận đến gần chết, nghe nói như thế lại càng tức giận hơn, chỉ có điều Trần Tinh Địa Vị ngang hàng với hần, hần cho lại hung hăng càn quấy đến mấy cũng không dám cùng Trần gia liều mạng đành phải hừ lạnh một tiếng, đem lửa giận lần trút lên đầu khách nhân phòng số 17. “Người tốt nhất đem cái tên làm loạn buổi đấu giá ra đây, nếu không tuyệt đối không xong với Dương gia chúng ta!”

“Làm loạn? Còn chưa xong? Ta hiện tại nói cho người biết, khách nhân phòng số 17 là khách quý của Lạc thủy đấu giá hội, tuyệt đối có tư cách mua Liệt Diễm búa, Đế liên hoa và Liệt Diễm búa tất cả đều của hần!” Trần Tinh hất tay lên.

“Cái gì? Có tư cách? Chẳng khác nào nói người trong phòng đó có thể xuất ra trên 100 vạn a?”

“100 vạn, như thế nào có thể dễ dàng xuất ra như vậy a...”

“Không có khả năng, tuyệt đối không thể nào! Ta không tin có người có thể xuất ra một trăm vạn!” Nghe được Trần Tinh nói một câu khẳng định, Dương Tuấn hai mắt đỏ thẫm, không thể tiếp duy trì bộ dáng trầm ổn, cả người đều như phát điên.

“Tốt rồi, Liệt Diễm búa tuy đã đấu giá xong, nhưng mọi người không nên gấp gáp, lúc này sẽ do chính ta chủ trì vật phẩm cuối cùng của ngày hôm nay, vật phẩm này là vật phẩm trân quý nhất!” Không để ý tới sự náo nhiệt ồn ào của đấu giá phòng, Trần Tinh tiếp tục nói.

“Vật phẩm trân quý nhất? Liệt Diễm búa không phải là vật phẩm đấu giá cuối cùng sao? Như thế nào còn có thêm cái khác?”

“Ai biết được, chẳng lẽ vừa thêm vào sao? Dù sao cũng không mất mát gì, ta ngược lại muốn nhìn xem cái gì có thể so sánh với Liệt Diễm búa mà còn trân quý hơn!”

Mọi người lần nữa trấn tĩnh lại, đều muốn xem qua vật phẩm trân quý nhất rốt cuộc là vật phẩm gì!

“Vật phẩm đấu giá cuối cùng của ngày hôm nay là một bộ võ kỹ, gọi là Trường Giang Tam điệp lãng, bộ võ kỹ này có là quý tộc thượng phẩm cấp bậc, uy lực vô cùng, toàn lực thi có thể so sánh với Hầu tộc hạ phẩm cấp bậc...”

Trần Tinh đem ngọc bài gior lên, giải thích kỹ càng.

Hắn giải thích xong, toàn bộ bán đấu giá phòng tựu yên tĩnh lặng ngắt như tờ, cái này là gì, võ kỹ này cấp bậc là Quý tộc thượng phẩm nga... Chuyện này đã vượt qua tưởng tượng của mọi người, làm ọi người khó mà tin được!

“... Tốt, võ kỹ này giá khởi điểm là 40 vạn bạch ngân, ta biết rõ mọi người khả năng tiền mang không đủ, buổi đấu giá võ kỹ này sẽ được bắt đầu sau nửa canh giờ, mọi người có thể chuẩn bị!” Trần Tinh nhàn nhạt nói ra.

“Nửa canh giờ? Thời gian vậy là đủ rồi, mau đem chuyện này thông báo gia tộc, kiểm tra gia tộc có thể chi ra bao nhiêu tiền!”

“Quý tộc thượng phẩm có thể sánh ngang với Hầu tộc hạ phẩm, võ kỹ của gia tộc bọn ta cao nhất cũng không bằng cái này, một khi có được chiến lực của toàn bộ gia tộc đều tăng thêm một tầng... Vô luận bao nhiêu tiền đều muốn mua lại!”

“Nhanh thông báo để cho tộc trưởng tự mình tới, loại cấp bậc võ kỹ này chúng ta không làm chủ được...”

Nghe rõ kiện vật phẩm đấu giá cuối cùng, tất cả đại diện bên trong phòng có Địa Vị và thân phận khác nhau đều dừng ngồi không yên, nhao nhao sử dụng lệnh bài đưa tin thông báo đến tộc trưởng, hi vọng tộc trưởng tự mình tới tham dự buổi đấu giá võ kỹ này!

Võ kỹ so binh khí trân quý hơn nhiều, binh khí cho dù cấp bậc cao thế nào cũng tối đa ột người sử dụng, Nhưng võ kỹ thì khác, chỉ cần có được, thậm chí có thể để cho thực lực toàn gia tộc người tăng cao!

“May mắn ta không có mua được Liệt Diễm búa, thứ này chẳng phải so Liệt Diễm búa càng mạnh hơn sao, nhất định lần nay ta phải có nó!” Khách nhân phòng số 4 Dương Tuấn lần nữa hưng phấn lên.

“Gia tộc bọn ta nhất định phải đạt được!” Phòng số 10 cũng âm thầm tăng sức mạnh.

Tóm lại, võ kỹ Trường Giang Tam điệp lãng này vừa xuất hiện, ngoại trừ Trần gia, toàn bộ tam đại gia tộc còn lại liền ham muốn tuột cùng! Tựa hồ bằng bất kể bất cứ giá nào, đều muốn đem bộ võ kỹ này mua cho được!

“Xem ra tứ đại gia tộc tại Lạc Thủy thành đại hỗn chiến sẽ sớm diễn ra thôi!”

Chứng kiến việc chính mình tiện tay ném ra ngoài một bộ võ kỹ tựu là nguyên nhân dẫn ra cục diện hỗn loạn, Nhiếp Vân thở dài một tiếng.

Loại cấp bậc võ kỹ này hẳn ít nhất có đến mấy trăm bộ, với hắn mà nói không đáng kể chút nào, tiện tay văng ra cũng không có vấn đề gì, với lại vừa rồi lúc ghi chép lại, hắn còn cố ý đem 1 điểm tối trọng yếu nhất sửa đổi một ít đi.

Với hắn mà nói võ kỹ này bình thường không chút nào quý trọng, Nhưng đối với Lạc Thủy thành, địa phương nhỏ này mà nói tuyệt đối mà nói có thể gây ra cuộc chiến tranh giành, vô luận gia tộc nào mua được võ kỹ đó, chỉ sợ đều trở thành mục tiêu của các gia tộc còn lại đối phó!

Nhiếp Vân tựu đoán trước được loại kết quả này, thế nên trước đó hắn thà đi lừa gạt tiền người khác cũng không muốn dùng hình thức bán võ kỹ kiếm tiền.

Dù sao thực lực bây giờ còn quá thấp, một khi có biến xảy ra, bằng vào thực lực bây giờ căn bản không cách nào ứng phó, chỉ có điều có việc ngoài ý muốn xảy ra, là phải đấu giá mua đến Đế Liên hoa và Liệt Diễm búa cho bằng được nên ý nghĩ này tựu thay đổi!

“Khoảng một năm nữa Yêu tộc sẽ bắt đầu xâm lấn, hiện tại tứ đại gia tộc tựu sinh ra hỗn chiến, khẳng định chưa tới một năm sẽ sóng yên biển lặng”

Hít một hơi thật sâu, Nhiếp Vân gật gật đầu.

Căn cứ trí nhớ kiếp trước, tứ đại gia tộc hỗn chiến không thể tránh né được, đã như vậy, muộn bắt đầu không bằng sớm bắt đầu!

Sớm bắt đầu mà nói..., tứ đại gia tộc trải qua hỗn chiến một thời gian chắc chắn đệ tử rất nhanh tăng sức chiến đấu, sau đó lại yên bình hồi phục một thời gian, lúc sau Yêu Tộc đánh vào, sẽ có nhiều cơ hội chiến thắng hơn a.

Về phần hỗn chiến chắc chắn sẽ có người chết, có thể bị giết chết đều là kẻ yếu, cường giả thì sẽ càng oanh càng mạnh, lúc sau có gặp Yêu tộc thì kẻ yếu cũng chết, không bằng hiện tại tôi luyện trước.

Trong nội tâm nghĩ ngợi lung tung, không biết đã qua bao lâu, Nhiếp Vân lần nữa phục hồi tinh thần lại, bên ngoài đấu giá hội đã bán đấu giá võ kỹ thành công.

Bộ Trường Giang Tam điệp lãng võ kỹ cuối cùng Dương Tuấn cũng không mua được, mà là bị một khách nhân phòng số 11 dùng 130 vạn lượng bạc mua!

Chuyện này lần nữa Dương Tuấn mém tức chết.

“Vị tiên sinh này, tại hạ là Trần Đồng Sinh gia chủ Trần gia, thật là vinh hạnh cho chúng ta khi tiên sinh đã lựa chọn tin tưởng phòng đấu giá chúng tôi, đây là số ngân lượng còn lại sau khi đã bán đấu giá thành công Trường Giang Tam điệp lãng võ kỹ và khẩu trùy Liệt Diễm búa, Đế Liên Hoa, mặt khác đây là huân chương phòng đấu giá cấp bậc cao nhất gửi đến khách quý, chỉ cần tiên sinh mang theo cái huân chương này, có thể đạt được quy cách cao nhất, tôn trọng nhất của phòng đấu giá chúng tôi!”

Cùng Dương Ngạn đi trên đường phố, nhớ tới sau khi cuộc đấu giá kết thúc, Trần Đồng Sinh gia chủ Trần gia tự mình tới, giao cho huân chương khách quý còn đưa ra tận bên ngoài, Nhiếp Vân không khỏi nở nụ cười.

Nói thật Trần gia làm như vậy hoàn toàn chính xác và thông minh, bọn hắc tử hồ cũng nhận ra bọn ta đang nguy trang đây, nên giao cho lệnh bài để dễ bề hợp tác!

Dù sao tiện tay xuất ra quý tộc thượng phẩm võ kỹ ra đấu giá, há có thể là nhân vật đơn giản sao?

Tất nhiên, nếu như cho bọn hắc tử biết thân phận mình, chỉ sợ sẽ tức chết, bản thân mình là một người đơn giản, có được công pháp, võ kỹ cao cấp là vì là người sống hai kiếp!

“Nhiếp Vân, ta dựa theo phương pháp người nói, quả nhiên đem Liệt Diễm phủ đã luyện hóa thành công, nguyên lai tưởng rằng ít nhất phải ba ngày mới thành công, không nghĩ thời gian mới đến một cây hương đã hoàn thành!”

Liệt Diễm búa cấp bậc thượng đẳng binh khí, với tu vi hiện tại của Dương Ngạn muốn luyện hóa thành công phải mất ba, bốn ngày, căn bản không có khả năng nhanh hơn, Nhiếp Vân đành phải truyền thụ cho hắc tử một phương pháp luyện binh khí của Ma tộc.

“Ha ha, đừng cao hứng quá sớm, chúng ta đang bị người khác theo dõi đây, bây giờ đang ở trong thành bọn hắc tử không thể xuất thủ, một khi ra khỏi thành ta sợ bọn họ tự sẽ trực tiếp tấn công!”

Chứng kiến bộ dáng này của Dương Ngạn, Nhiếp Vân cười lắc đầu.

Ra khỏi đấu giá hội Nhiếp Vân tự cảm nhận được có người theo dõi sau lưng, tại đấu giá hội bản thân mình thật sự làm náo động không nhỏ, tiện tay xuất ra hơn 100 vạn lượng bạc, đổi lại ai cũng sẽ hiếu kỳ, phái người theo dõi điều tra!

“Hừ, dám theo dõi chúng ta, ta sẽ cho bọn hắc tử có đến mà không có về!”

Vừa luyện hóa Liệt Diễm phủ thành công Dương Ngạn sức chiến đấu tăng nhiều, lòng tự tin tăng đến cực độ, hưng phấn hừ lạnh một tiếng.

“Có đến mà không có về? Chỉ mong người có thể hạ thủ được! Một lát sau cứ như trước nghe ta phân phó, chúng ta tăng tốc thôi!”

Nhiếp Vân tự hồ biết rõ cái gì cười nhạt một tiếng, một cái lắc mình tự biến mất trong đám người.

23. Chương 23: Thái Độ Trần Gia

Bên trong phòng nghị sự đấu giá Lạc Thủy hội.

“Tộc trưởng, hai khách nhân phòng số 17 vừa đi ra ngoài đã bị Dương Tuấn và hạ nhân của hắn đuổi kịp rồi, chúng ta có phải người đuổi theo không?”

Một trưởng lão bộ dáng lão giả nhìn về phía Trần Đồng Sinh gia chủ Trần gia ngồi hỏi.

“Đuổi theo a? Không cần!” Trần Đồng Sinh khoát tay chặn lại.

“Không cần? Gia chủ, hai người kia có thể tùy tiện xuất ra một bộ quý tộc thượng phẩm võ kỹ, khẳng định trong tay có không ít... bảo bối, nếu chúng ta bắt lấy bọn hắn... Trần gia không chừng sẽ trở thành đệ nhất thế gia Lạc Thủy thành trong nay mai!” Sau khi nghe tộc trưởng không cần suy nghĩ trực tiếp cự tuyệt, trưởng lão gấp gáp nói.

“Trở thành đệ nhất thế gia Lạc Thủy thành? Hừ, ta nhìn người là muốn cho Trần gia chúng ta triệt biến mất khỏi Lạc Thủy thành a!”

Trần Đồng Sinh vỗ bàn, hai hàng lông mày chau lại.

“Để cho Trần gia chúng ta biến mất khỏi Lạc Thủy thành... Ta thật không có ý tứ này a?” Trưởng lão không nghĩ tới gia chủ sẽ nổi giận, sợ tới mức khẽ run rẩy, vội vàng giải thích.

“Hừ, Tinh nhi, nói cho ta biết người nghĩ gì về việc này!”

Trần Đồng Sinh chẳng muốn giải thích, mà nhìn về phía nhi tử Trần Tinh, lại để cho hắn nói cái nhìn của mình, thứ nhất có thể đề cao năng lực chủ kiến của hắn, thứ hai cũng coi như khảo nghiệm năng lực người thừa kế của hắn.

“Vâng, thưa cha!” Trần Tinh vội vàng đứng lên “Hai người kia từ bên ngoài nhìn vào thực lực xác thực đều không thể nào cao, thậm chí ngay cả ta cũng không bằng, bất quá có thể tiện tay xuất ra mấy mươi vạn lượng bạch ngân, quý tộc thượng phẩm võ kỹ, thần không biết quỷ không hay lẫn vào bán đấu giá hội, và đánh bất tỉnh Nhiếp Vũ người có cùng thực lực đều cho thấy hai người kia không đơn giản như vậy!”

“Không đơn giản như vậy? Ah? Vậy người xử lý chuyện này như thế nào?” Nghe được nhi tử nói ra lời này, Trần Đồng Sinh trong mắt hiện lên vẻ hài lòng, tiếp tục hỏi.

“Trần gia chúng ta lập nghiệp muộn, luận tuyệt đối lực lượng lời mà nói... không phải đối thủ của Tam đại gia tộc còn lại, chỉ là tài phú so với bọn hắn cường đại hơn một chút! Bởi vậy chúng ta làm bất cứ chuyện gì đều phải cẩn thận hơn, hai người kia tựa không đơn giản, chúng ta tốt nhất là dụ dỗ bọn hắn! Nếu ra tay hãm hại bọn họ, vạn nhất nếu sau lưng bọn họ có một thế lực lớn hậu thuẫn thì sao?”

Trần Tinh biết rõ phụ thân đang khảo nghiệm mình, liền nói tiếp: “Dụ dỗ có thể làm cho đối phương bỏ qua đề phòng, lại càng có thể dễ thăm dò lai lịch của bọn hắn, nếu quả thật có thế lực lớn phía sau, chẳng khác nào chúng ta lôi kéo được một đại cổ thụ để chống lưng, mặc dù có thể bị Tam Đại Gia tộc chống đối gây bất hoà cũng không cần sợ hãi, nếu như bọn họ không hậu thuẫn chúng ta, chúng ta có thể dùng mưu tạo khó khăn, một khi bức họ đến tuyệt cảnh, lúc đó sợ gì bọn họ không ngoan ngoãn hợp tác, giao ra công phu, võ kỹ cho chúng ta!”

“Mà nếu như chúng ta trực tiếp dùng sức mạnh áp bức họ, bọn họ hoàn toàn có thể không để cho chúng ta bất kỳ vật gì, cuối cùng kết quả chính là gà bay trứng vỡ, cái gì cũng không chiếm được, còn có thể vô duyên vô cớ đắc tội một thế lực lớn!”

“Đúng vậy, Tinh nhi nói rất đúng, bất quá vẫn còn thiếu sót!” Nghe được nhi tử phân tích rõ ràng, Trần Đồng Sinh gật gù gật đầu nói thêm: “Cuộc bán đấu giá lần này đột nhiên xuất hiện thêm một bộ quý tộc thượng phẩm công pháp, cho dù chúng ta không để lộ ra tin tức, tam đại gia tộc cũng sẽ biết rõ hai người kia có liên quan, nếu như chúng ta phái người bắt lấy hai người kia, cho dù không tra ra được gì, nhưng hãy nghĩ xem tam đại gia tộc sẽ nghĩ như thế nào?”

“Tam đại gia tộc sẽ cho rằng chúng ta đã lấy được một số võ kỹ và công pháp khác, liên hiệp với nhau đối phó với chúng...” Nghe được lời nói của phụ thân, Trần Tinh mới ý thức tới điểm này, sắc mặt thoáng một phát trở nên rất khó coi.

Vừa mới nghe qua trưởng lão lừa dối trước đó sợ tới mức nhịn không được phát run.

“Đúng vậy, nếu như Tam đại gia tộc liên thủ đối phó với chúng ta, chúng ta tuyệt đối chống đỡ không nổi, đến lúc đó không có võ kỹ, công pháp để giao ra, xử lý không tốt Gia Tộc sẽ rơi vào tình trạng bị diệt vong!” Không để ý tới sắc mặt người khác, Trần Đồng Sinh chậm rãi nói ra: “Sau lưng hai người kia có thể lực, bắt lấy bọn hắn, chúng ta sẽ gặp rắc rối, nếu sau lưng bọn hắn không có thể lực, bắt lấy bọn hắn, chúng ta cũng gặp rắc rối! Cho nên, cái này tránh được thì tránh, chúng ta tạm dứt khoát không hành động, đã có cái tên Dương Tuấn ngựa non hấu đá kia làm dùm a!”

“Dương Tuấn đi gây rối, cũng có thể giúp chúng ta điều tra thoáng một phen, nếu như hai người kia như ta dự đoán, Dương Tuấn lần này đi, khẳng định có đi mà không có về, đến lúc đó chúng ta sẽ đem sự kiện công bố ra ngoài, lúc đó tất cả mọi người tự đều nghĩ chúng ta cùng thể lực lớn kia có liên quan, tuyệt đối Tam Đại gia tộc sẽ kiêng kị chúng ta hơn! Cái này là mượn gió bẻ măng! Còn nếu như bọn hắn bị Dương Tuấn giết chết, hắc hắc, chúng ta có thể lợi dụng hợp tác với hai gia tộc còn lại đối phó với Dương gia tiến hành bức vua thoái vị! Làm như vậy mặc kệ như thế nào, chúng ta đều không thiệt thòi!”

Cáo già Trần Đồng Sinh, vừa nói mấy câu liền đem lợi ích được mất bày ra.

“Đúng rồi, Tinh nhi, vừa rồi trước khi đấu giá bộ võ kỹ Trường Giang Tam điệp lãng người có âm thầm lặng lẽ sao chép một bản không?”

Dựa theo luật bán đấu giá là không được phép sao chép sản phẩm bán đấu giá, nhưng bán đấu giá hội này là gia sản của Trần gia, bọn hắn muốn làm gì làm a, miễn sao không bị ai bắt là được!

“Hồi bẩm phụ thân, vừa cầm được trên tay ta liền sao chép một bản, là cái này...” Trần Tinh nói xong đưa qua một cái ngọc bài võ kỹ.

“Ân, không tệ, quý tộc thượng phẩm võ kỹ, Trường Giang Tam điệp lãng, ha ha, đã có bộ võ kỹ này, tổng thể thực lực Trần gia chúng ta tuyệt đối có thể lần nữa tăng trưởng một đoạn!” Tiếp nhận ngọc bài tinh thần cực cao hứng, Trần Đồng Sinh nhịn không được cất tiếng cười to!

Sau khi cười xong, Trần Đồng Sinh nhìn về phía trưởng lão người vừa lừa dối lúc nãy “Trần Nhiên, gọi bọn tộc nhân theo dõi hai người kia về đi, người lớn tuổi rồi về sau tạm làm tròn chức vụ trưởng lão, không nên đi quản sự tình của gia tộc!”

“Vâng!” Người này gọi là Trần Nhiên trưởng lão biết rõ tộc trưởng nói một câu triệt bỏ mọi quyền lực của mình, mặc dù trong nội tâm không cam lòng, nhưng cũng biết không cách nào phản kháng, gật gật đầu về mặt uể oải.

Một gia tộc muốn kéo dài không suy, nhất định phải loại bỏ phế vật, thay đổi người thích hợp, nếu không gia tộc ngày càng thụt lùi, không thể phát triển, không sớm thì muộn cũng diệt vong!

... ..

“Thiếu gia, ta đã điều tra rõ ràng, hai người phòng số 17 đích thị là hai người này, thực lực là Khí Hải đệ tứ sơ kỳ, và trung kỳ!”

“Khí Hải đệ tứ trọng sơ kỳ, trung kỳ? Thì ra chỉ là hai cái có tiền đồ hèn mọn, thiếu gia loại rác rưởi này không cần người ra tay, mình ta tạm có thể giết chúng!”

Nhiếp Vân và Dương Ngạn hai người vừa biến mất không lâu, ba bóng người từ phía sau xuất hiện, trong đó một trong 2 người thanh niên đi sau nói ra.

Như lời Trần Đồng Sinh nhắc lúc nãy, bọn người của Dương Tuấn!

“Ta cũng căn bản không coi bọn chúng là đối thủ, chỉ là hai đồng rác mà dám làm mất mặt ta tại Lạc Thủy thành, ta sẽ làm chúng hối hận không kịp khi đã sinh ra trên cõi đời này!”

Dương Tuấn vừa nổi giận xong lại tỉnh táo lại, hai mắt lóe ra một âm lãnh hào quang.

Đấu giá hội vừa chấm dứt, ba người bọn họ tụt lún lún theo dõi hai người đi ra từ phòng số 17.

Nguyên lai tưởng rằng người có thể xuất ra nhiều ngân lượng như vậy là đại nhân vật nào, lại không nghĩ rằng chỉ là hai tên tiểu lâu la không tên không tuổi, thực lực cũng không có gì đặc biệt!

Dương Tuấn không dám đem lửa giận trút lên bán đấu giá hội, đành phải đem cừu hận lên hai người kia, thấy bọn họ thực lực lại thấp, làm sao có thể buông tha!

Người dám mua Liệt Diễm búa của ta sao? Ta giết cả 2 người, tụt cái gì cũng là của ta!

“Đó là tự nhiên, hai tên này không biết trời cao đất dày, tại Lạc Thủy thành dám đắc tội thiếu gia, đúng là chán cơm thềm đất a! Thiếu gia, ta có một đề nghị, một hồi chúng ta bắt lấy bọn hắn, không nên giết chúng, đánh gãy toàn bộ tay chân bọn chúng, sau đó lại để cho bọn chúng quỳ trên mặt đất, tra tấn cho đến chết!”

“Đánh gãy toàn bộ tay chân bọn chúng quá là nhẹ cho bọn hắn rồi, cắt bọn chúng ra từng khúc, rồi ngâm chúng vào một cái vại nước muối, hàng ngày hô một tiếng gia gia thì cho ăn chút gì đấy, nếu không tụt bị đói...”

Hai tên hạ nhân cười hắc hắc, trong giọng nói tràn ngập ác độc.

Ngữ khí lời nó có vẻ nhẹ nhàng, tựa hồ loại sự tình này đã làm nhiều lần.

“Dương Lâm nói không sai, chặt bọn nó thành từng khúc rồi ngâm nước muối, đích thật là biện pháp tốt, bắt quá bọn hắn có thể có nhiều như vậy tiền, khẳng định có cách kiếm tiền, nếu như có thể làm nô lệ cho ta, cam tâm làm việc cho ta, không ngại tha mạng cho bọn chúng một lần!”

Dương Tuấn hất ống tay áo lên, trong lời nói vô cùng rộng lượng.

“Thiếu gia thật sự rất khoan dung, chiêu hiền đãi sĩ! Nếu như cho bọn hắn biết rõ suy nghĩ thiếu gia chỉ sợ sẽ cao hứng mà làm trâu làm ngựa cho thiếu gia!” Dương Lâm vội vàng nịnh nọt.

“Đúng rồi, bọn hắn mua được Liệt Diễm búa, có khi nào đã luyện hoá thành công không? Tuy tu vi bọn hắn đều không được tốt lắm, nhưng sau khi luyện hóa Liệt Diễm búa thành công thì..., sẽ rất khó giải quyết đấy!” Tên thuộc hạ thứ hai đột nhiên nhớ tới cái gì, hỏi.

“Luyện hóa Liệt Diễm búa? Nói đùa gì vậy! Liệt Diễm búa là Hầu tộc thượng phẩm binh khí, chỉ bằng thực lực bọn hắn Khí Hải đệ tứ sơ kỳ, trung kỳ, loại rác rưởi tu vi, có thể thời gian ngắn như vậy luyện hóa hoàn thành sao? Chỉ sợ hiện tại tay cầm búa còn cảm thấy quá nặng có chút vướng bận đây này!” Dương Tuấn tràn đầy tự tin.

“Đúng vậy, đúng là thiếu gia lợi hại, một câu khai sáng, chỉ là ta đã quá lo lắng a!” Thuộc hạ thứ hai nở nụ cười.

“Điều đó là hiển nhiên, người thật không suy nghĩ thiếu gia là ai, năm nay hai mươi hai tuổi thì đến được Khí Hải đệ ngũ sơ kỳ, một thiên tài trong những thiên tài tại Lạc Thủy thành, có thể so sánh cùng chúng ta sao?” Dương Lâm nở nụ cười một tiếng, tiếp tục thổi phồng.

“Tốt rồi, đừng nói nữa, hai người kia đã ra khỏi thành, chúng ta nhanh đuổi theo! Ngần vạn lần không thể để cho bọn hắn chạy mất!”

Dương Tuấn hất lên tay lên ra lên hai tên hạ nhân ngừng tăng tốc, hướng về phía trước đuổi theo.

24. Chương 24: Dương Ngạn Nổi Giận

“Người của tan đại gia tộc đã bị chúng ta cắt đuôi, Dương Tuấn người theo kịp chúng ta, hi vọng hắn không hối hận!”

Vừa ra khỏi bán đấu giá hội, Nhiếp Vân đã biết rõ chỉ ít có bốn năm nhóm người theo dõi mình, bắt quá hẳn cũng không bối rối, kiếp trước thời điểm cừu hận quá nhiều, từng học qua cách bỏ chạy không để lại dấu vết, trải qua nhiều lần trải nghiệm, tựu rất dễ dàng vứt bỏ những người khác.

Cho dù bị mấy nhóm người đồng thời theo dõi, vẫn có thể cố ý vứt bỏ mấy nhóm, đối với những người khác mà nói quả thực không thể tưởng tượng nổi, nhưng với Nhiếp Vân lại dễ dàng thực hiện.

“Tốt rồi, chính là chỗ này!”

Bỏ rơi những nhóm khác, Nhiếp Vân mang theo Dương Ngạn đi theo mép rừng, ngừng lại, nơi này chỗ khe núi, hiện tại lại là đêm khuya, địa điểm này tựu là nơi giết người cướp của hoàn hảo a.

“Thực lực không được tốt lắm, tốc độ chạy trốn ngược lại không chậm, nếu như không phải ta am hiểu cách truy lùng, chỉ sợ để người cho chạy thoát a!”

Vừa dừng lại, chợt nghe từ sau lưng một tiếng hừ lạnh vang lên, lập tức xuất hiện ba bóng người.

“Dương Tuấn?” Dương Ngạn không hề hay biết người theo dõi mình chính là ai, lúc này chứng kiến lại là ca ca cùng cha khác mẹ của mình, không khỏi sửng sờ.

“Đã biết rõ ta là ai, lập tức đem Liệt Diễm búa, Đế Liên hoa giao ra đây a! Nếu chậm trễ thì coi chừng không giữ được mạng chó của các người đâu!” Nghe được đối phương hô lên danh tự, Dương Tuấn còn tưởng rằng lúc tại đấu giá hội chính mình đập phá cửa sổ, bị bọn hắn thấy rõ dung mạo, hất ống tay áo lên khề nói.

“Dem hai món đồ vật giao ra đây, hơn nữa phải đền 100 vạn lượng bạc, nếu không chẳng những hai người các người phải chết, mà còn tất cả người thân, phụ thân, mẫu thân, ca ca, tỷ tỷ cũng toàn bộ đều phải chết, chó gà cũng không tha!”

Dương Lâm cũng theo thiếu gia mà nói rống ra, sắc mặt dữ tợn vô cùng, ngữ khí hung hăng cần quấy đến cực điểm.

“Chó gà cũng không tha? Hừ, ý của người tru di cừu tộc?” Nhiếp Vân trên mặt lộ ra vẻ cổ quái.

“Đúng vậy, thiếu gia của chúng ta là người thừa kế thứ nhất Dương gia một tứ đại gia tộc, Địa Vị tôn sùng, có thể chính miệng kêu các người giao ra đồ vật, là vinh hạnh của các người lắm rồi, còn dám cãi lời tựu là tự rước hoạ vào thân, tru di cừu tộc đã là hình phạt nhẹ nhất!” Dương Lâm quát.

“Người tháo bỏ nguy trang xuống cho bọn hắn nhìn xem, ta thật muốn xem bọn hắn tru di cừu tộc người như thế nào!” Lắc đầu, Nhiếp Vân quay đầu phân phó Dương Ngạn một tiếng.

“Àn!” Dương Ngạn cũng không nghĩ tới bình thường thoát nhìn hai người Dương lâm không tệ sao hôm nay lại hung hăng cần quấy như thế, tay phải kéo lớp nguy trang ra, lộ ra tướng mạo của mình, nhìn về phía bọn hắn “Các người thật muốn tru di cừu tộc ta sao?”

“Vâng... Nhị thiếu gia?” Dương Lâm hai người đồng thời sửng sờ.

Bọn hắn như thế nào đều không thể tưởng được hai khách nhân trong phòng số 17 lại là nhị thiếu gia của gia tộc, đệ đệ cùng cha khác mẹ của Dương Tuấn, Dương Ngạn!

“Thì ra là người đã mua hai thứ này, vậy thì dễ xử lý rồi!” Thấy rõ một trong hai chủ nhân phòng số 17 lại là Dương Ngạn, Dương Tuấn khoe miệng nhếch lên, lộ ra làm vẻ khó có thể nắm bắt, vui vẻ nói “Dương Ngạn, đem Liệt Diễm búa, Đế Liên hoa tới đây cho ta mang về gia tộc, người có thể mua đến hai kiện vật phẩm này, xem như cống hiến đối với gia tộc không ít, trong tộc nhất định sẽ trọng thưởng cho người, thậm chí cho người quay về gia tộc không chừng!”

Dương Tuấn thuận miệng nói ra một câu khen thưởng, nếu như Dương Ngạn thực đem 2 món đồ vật cho hắn, cái gọi là ban thưởng khẳng định giá trị kém xa hai thứ này.

“Cho người mang về gia tộc? Người chưa tỉnh ngủ a!”

Không nghĩ đến việc ca ca lại dám nói ra những lời này, Dương Ngạn nheo mắt một cái lộ ra sắc mặt không vui.

“Làm càn, kêu người một tiếng Nhị thiếu gia là tôn trọng người lắm rồi, người chẳng lẽ còn không rõ thân phận hiện tại sao? Để người tự giao ra Liệt Diễm búa và Đế Liên hoa là phước của người rồi, đừng rượu mời không uống, uống rượu phạt!”

Dương Lâm liếc nhìn Dương Tuấn, đột nhiên sắc mặt dữ tợn hết lớn một tiếng.

“Người nói cái gì?” Không nghĩ tới một hạ nhân dám nói chuyện như thế với chính mình, Dương Ngạn thoáng híp mắt một phát.

Tên Dương Lâm này hẳn trước kia có quen biết, lúc trước mình còn ở gia tộc, tiểu tử này chuyên đi tìm mình, thái độ toả ra rất cung kính, không nghĩ ta mới ly khai gia tộc chưa tới nửa năm, tự thay đổi thái độ thành thế này.

“Người lỡ tai bị điếc rồi hả? Người ly khai gia tộc chẳng lẽ còn cho là mình là thiếu gia, đừng có nằm mộng! Một tên đệ tử bị gia tộc bỏ rơi, nhìn thấy người thừa kế thứ nhất gia tộc còn không lập tức quỳ xuống, đen bảo vật ra cống hiến, ở đó còn dám từ chối, ăn gan hùm a”

Một tên hạ nhân khác cũng lên tiếng gào thét!

“Tốt, tốt!”

Chứng kiến thái độ hai người này, Dương Ngạn thừa biết nếu không có người bao che, bọn chúng nào dám đối đãi như vậy với chủ tử, cho dù cho bọn hắn mười cái lá gan cũng không dám ah!

“Dương Tuấn, đúng là thuộc hạ tốt của người a! Ca ca, thật đúng là hảo ca ca của ta, chuyện ngày hôm nay ta sẽ bẩm báo lên gia tộc, xem gia tộc xử lý người như thế nào!”

“Bẩm báo gia tộc? Ha ha, người có thể sao?” Dương Tuấn cười nhạt một tiếng, thanh âm lạnh lùng không có chút tình nghĩa huynh đệ “Thân là tộc nhân bị trục xuất ra khỏi tộc, rõ ràng có thể tiện tay xuất ra hơn 100 vạn lượng bạc, ta bây giờ hoài nghi lúc người còn trong gia tộc lợi dụng quyền thế ăn cắp tài sản gia tộc! Người lập tức đem Liệt Diễm búa, Đế Liên hoa cùng với toàn bộ tiền trên người giao ra đây, chủ động thừa nhận sai lầm, ta còn có thể nói dùm vài lời, bằng không thì, ta sẽ theo như tộc quy xử trí, có quyền đánh chết người!”

“Lạm quyền ăn cắp tài sản gia tộc?”

Dương Ngạn không có nghĩ tới tên này vì muốn có được Liệt Diễm búa và Đế Liên hoa, mà dám trợn mắt nói lời bịa đặt, vắn vẹo sự thật, chỉ hươu bảo ngựa. Chỉ thiếu chút nữa là tức điên với hắn.

Khó trách sao hai tên thuộc hạ của hắn dám nói như vậy với mình, đúng là chủ nào tớ nấy, chủ tử đã vô sỉ như vậy, hạ nhân còn có thể tốt hơn sao?

“Thiếu gia quả thật tinh mắt, khó trách lúc trước hắn một mực không chịu ly khai khỏi gia tộc, nguyên lai là vì trộm tài sản gia tộc nhiều như vậy!”

“Trộm tiền gia tộc nhiều như vậy, còn không lập tức quỳ xuống sám hối, còn dám tại đây nói xạo, thật sự là to gan lớn mật, đúng là vô sỉ!”

Gặp thiếu gia nói chuyện không có lưu tình, Hai hạ nhận hòa nhau chửi theo.

“Tốt, tốt, một hát một bè phối hợp rất tốt! Dương Tuấn, trước kia ta còn xem người là ca ca ta, từ giờ trở đi, người là người, ta là ta, tuyệt không có quan hệ!”

Dương Ngạn giận quá mà cười lớn một tiếng.

Người tồi tệ như vậy lại là người thừa kế Gia tộc, gia tộc này còn cứu được sao?

“Quan hệ? Người cũng xứng có cùng quan hệ với ta a? Chỉ là một tiện chủng của tiện nữ sinh ra thôi! Ah, đúng rồi, ta quên nói cho người biết, mẫu thân của người không phải do bệnh mà chết đâu, mà là ta bỏ độc được mần tính vào đồ ăn, hạ độc nàng ta đó! Sau khi nàng ta chết, thì triển một chút ít thủ đoạn tự làm cho người ly khai khỏi gia tộc, còn đối với ta mang ơn, ha ha. Muốn cùng ta có quan hệ, người tính toán thơm bơ vậy sao!”

Dương Tuấn căn bản không có ý định buông tha Dương Ngạn, cười lạnh liên tục, đem sự tình trước kia đã làm nói ra hết.

“Mẹ ta là người giết?” Gân xanh trên trán đều nổi lên hết, Dương Ngạn giờ mới biết được chân tướng, con mắt thoáng một phát đỏ lên.

Khó trách thân thể mẫu thân càng ngày càng yếu hơn, cho dù thầy thuốc có tra đi tra lại, khám nhiều lần vẫn không tra ra được bệnh gì, nguyên lai vẫn cho rằng mẫu thân mắc phải bệnh nặng, không nghĩ tới là do “Ca ca” này xuống tay độc ác!

Đáng thương chính mình lại không hề phát hiện ra!

“Hiện tại có biết thì cũng đã muộn, thiếu gia đã nói ra những lời này, không có ý định cho người con đường sống, chết đi cho ta!”

Dương Lâm hiểu ý Dương Tuấn, liền xuất ra một chưởng về phía Dương Ngạn.

Hắn là Khí Hải đệ tứ trọng đỉnh phong thực lực, so Dương Ngạn đệ tứ trọng trung kỳ cao hơn hai cấp, vừa ra tay chân khí tràn ngập, thế như thủy triều.

“Mẫu thân, hôm nay Nhi tử sẽ báo thù cho người! Chết cho ta!”

Ngửa mặt lên trời thở phào một tiếng, Dương Ngạn khê đảo bàn tay, cầm Liệt Diễm búa bổ thẳng về phía trước!

“Liệt Diễm búa là cường đại binh khí, nếu như đã luyện hóa thành công, còn có khả năng làm ta sợ hãi vài phần, Nhưng tiếc thay, người có quá ít thời gian, đến đây đi...” Gặp đối phương thực lực không bằng mình tự không muốn tránh né công kích, ngược lại còn muốn tay không đoạt Liệt Diễm búa..”

Nếu như có thể trực tiếp đoạt Liệt Diễm búa, tuyệt đối sẽ được thiếu gia ban thưởng, tiền đồ vô lượng... Dương Lâm đang tại tưởng tượng lấy thiếu gia như thế nào ban thưởng chính mình, đột nhiên ánh mắt hoa lên, mắt phải thấy được bên trái thân hình.

Phù phù!

Hắn bị một búa bổ làm đôi, thi thể tả hữu hai phần ngã trên mặt đất, máu tươi bắn tung toé khắp nơi.

“Người đã luyện hóa được Liệt Diễm búa...”

Dương Lâm rốt cục vẫn không biết chuyện gì xảy ra, bất quá hiện tại biết rõ đã quá muộn, hối hận cũng không kịp!

Muốn trách thì trách tại sao mình lại ra tay trước, vốn định lập công, giờ lại trở thành xác chết.

“Mẫu thân, người chết trước mặt nhi tử, nhi tử vẫn không nhận ra người bị hãm hại hạ... độc, là nhi tử vô dụng thực xin lỗi người! Hôm nay, nhi tử nhất định sẽ báo thù cho người!”

Một búa đem Dương Lâm chém làm đôi, Dương Ngạn nước mắt lưng tròng, cả người gần như phát điên, liền sau đó phóng người hướng tới Dương Tuấn.

“Cho dù người đã luyện hóa Liệt Diễm búa thì sao? Ta cũng không ngại nói cho người biết, Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh và Khí Hải đệ tứ trọng đỉnh phong chênh lệch rất nhiều, căn bản là người không thể tưởng tượng được đâu đấy!” Xem hắn vọt tới, Dương Tuấn cũng không sợ hãi, ngược lại cười lạnh một tiếng, đánh ra một quyền nghênh chiến!

Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh, còn gọi là chân khí Xuất Thể, lúc chiến đấu thì phóng khí ra ngoài giống như bắn ra tên nổ, chỉ nghe trong không trung một đao phong bén nhọn lướt qua, đao phong trực tiếp đánh vào ngực Dương Ngạn.

Bành! PHỐC!

Xuất Thể chân khí căn bản không cách nào né tránh, Dương Ngạn bị đánh trúng ngực, “Ân” một ngụm máu tươi phun ra.

Quả thực thực lực hai cấp bậc cách nhau quá xa.

Nếu như đem Khí Hải đệ tứ trọng đỉnh phong so sánh là võ giả cầm đao, thì Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh tự là tay Súng Bắn Tia!

Dù là đao kiếm sắc bén, chém sắt như chém bùn, nhưng khi gặp được công kích từ xa, còn chưa đến trước mặt, đã bị đánh tổn thương, như thế nào giao đấu đây?

Hiện tại Dương Ngạn cùng Dương Tuấn chính là như vậy, cho dù người Dương Ngạn đã luyện hóa được Liệt Diễm búa thực lực tăng nhiều, Nhưng Dương Tuấn có thể công kích từ xa, nếu so ra thì vẫn kém rất xa!

“Hôm nay ta cho dù chết... Cũng phải giết người... Báo thù ẹ!”

Máu tươi phun ra, Dương Ngạn cũng không lui về phía sau, ngược lại hai mắt càng ngày càng đỏ, cả người như điên xông lên.

Mẫu thân là người cả đời hấn yêu thương nhất, lại là bị cái tên này hạ độc chết, cường đại hận ý bốc cháy lên, liền làm lực lượng trong người hấn điên cuồng xoay tròn, tựa hồ lúc nào cũng có thể bạo tạc nổ tung!

Ầm ầm!

Hận ý xung thiên, Dương Ngạn tựa hồ cũng không còn lý trí, hiện tại hấn đã cực điểm điên cuồng, chân khí trong cơ thể mạnh mẽ bộc phát cuồng cuộn như là muốn đột phá gông cùm xiềng xích giới hạn bản thân!

“Chết!”

Một tiếng thét dài, Liệt Diễm búa đột ngột xuất ra một đạo hỏa diễm dài mấy chục thước, hung hăng bổ vào người Dương Tuấn!

“Cái này... Điều này sao có thể!”

Không nghĩ tới việc Dương Ngạn hận ý đạt tới tột đỉnh đột nhiên đột phá gông cùm xiềng xích, từ Khí Hải đệ tứ trọng trung kỳ trực tiếp đạt tới đệ ngũ trọng sơ kỳ, Dương Tuấn tròn tròn hai mắt, hấn còn chưa kịp phản ứng, đã bị đạo hỏa diễm chém trúng, thân thể như bong bóng bơm căng đầy hơi, “Bành” nổ tung!

“Mẹ... Nhi tử báo thù cho người rồi!”

Chứng kiến cảnh Dương Tuấn thị nát xương tan, Dương Ngạn quỳ rạp xuống đất, nhớ tới giọng nói, dáng điệu và nụ cười của mẫu thân hấn, tựa không kiềm được nước mắt, khóc một trận thật to.

25. Chương 25: Phụ Tử Nói Chuyện (thượng)

“Dương Ngạn, người chết không thể sống lại, người về sau có tính toán gì không?”

Sau khi Dương Ngạn giết chết Dương Tuấn, Nhiếp Vân liền động thủ đối phó với hạ nhân còn lại, người này tuy thực lực so với hấn ột chút, nhưng chưa đến ba chiêu, tựa nổi gót Dương Lâm, biến thành một cỗ xác chết lạnh băng.

Toàn bộ ba người theo dõi đều đã chết, Nhiếp Vân liền tịch thu toàn bộ tiền tài vật phẩm trên người họ..., đứng tại chỗ chờ đợi tâm tình kích động của Dương Ngạn dịu bớt.

Vốn định giải quyết Dương Tuấn, hoá giải nguy cơ Dương Ngạn bị giết hại, lại không nghĩ rằng đối phương lại nói ra nguyên nhân cái chết của mẫu thân Dương Ngạn.

Dương Ngạn là hiếu tử, lúc trước ly khai gia tộc cũng là bởi vì mẫu thân bệnh chết, nhưng hiện tại biết rõ nàng là bị người ta hại chết, mặc dù dù tự tay báo thù, nhưng nội tâm vẫn còn tự trách bản thân mình.

Đã qua gần một canh giờ, hấn từ từ đứng dậy, mặt mũi cũng phần nào dịu xuống, Nhiếp Vân biết rõ tâm tình của hấn đã bình phục, lúc này mới hỏi.

“Ý định của ta? Ta muốn đem bài vị mẫu thân vào từ đường tổ tiên gia tộc!” Hít sâu một hơi, Dương Ngạn xiết chặt nắm đấm.

“Ta giúp ngươi!” Nhiếp Vân nhàn nhạt nói ra.

“Cảm ơn!” Nghe thiếu niên nói giúp một câu, vành mắt Dương Ngạn đỏ lên.

Mẫu thân hắn cũng không phải là chính thất, muốn được xếp vào từ đường tổ tiên gia tộc quả thực tựu không khả năng, nhất định sẽ gặp không ít khó khăn, Dương Ngạn một mình thì không thể tự làm được, không nghĩ tới thiếu niên ở trước mặt không cần suy nghĩ tựu đáp ứng, cảm kích vô cùng!

Dương Ngạn biết rõ, Nhiếp Vân từ hôm nay trở đi, không nhưng là bằng hữu của hắn, mà còn là huynh đệ, sống chết có nhau!

“Dương Tuấn bị giết, thế lực và chi nhánh hắn quản lý nhất định sẽ nổi điên, ngươi vừa mới tấn chức Khí Hải đệ ngũ trọng vẫn còn hơi yếu, tốt nhất đợi củng cố tu vị xong, tỷ lệ thành công sẽ lớn chút!” Nhiếp Vân khuyên một câu.

“Àn, ta biết rõ!” Dương Ngạn gật gật đầu, nhìn về phía thiếu niên ở trước mắt “Ba ngày sau ta sẽ đến tìm ngươi!”

“Tốt!” Nhiếp Vân thấy hắn vẫn còn tỉnh táo, nhẹ nhàng thở ra, gật gật đầu.

Dương gia thân là một trong tứ đại gia tộc Lạc Thủy thành, mặc dù Dương Ngạn thực lực tiến bộ lại Liệt Diễm búa đã luyện hóa, sử dụng sức mạng tiến vào bên trong từ đường..., sợ cũng lành ít dữ nhiều, hắn có thể ý thức được điểm ấy, Nhiếp Vân cũng khá an tâm.

“Cáo từ!” Dương Ngạn biết rõ hai người lúc này đã trở thành bằng hữu thân thiết, không cần nhiều lời, tựu quay người lại đi ra ngoài, chỉ chốc lát tựu biến mất chỗ rừng sâu.

“Ta cũng trở về!”

Thấy hắn đi xa, Nhiếp Vân cũng phóng người bay về hướng chi nhánh của mình.

Thời gian trôi qua thật nhanh, bất tri bất giác lại sắp đến tối!

“Àn? Đó là cái gì?”

Đang định lặng lẽ trở về phòng, Nhiếp Vân đột nhiên nhìn thấy một bóng người chính đang hấp thu Đông Lai tử khí ở hậu viện chi nhánh bên sườn núi nhỏ.

Tử khí, còn gọi là huyền dương chân khí, là luồng khí Hắc Ám được kết hợp giữa luồng ánh mặt trời cùng khí của đất trời sinh ra, nghe nói tu luyện giả sau khi hấp thu có thể cải biến kết cấu thân thể, làm cho mạch máu thông suốt, tu luyện sẽ tốt hơn!

Là người của hai kiếp, Nhiếp Vân đối với loại này huyền dương chân khí này hiểu biết rất rõ ràng, mặc dù đối với thân thể có thể cải thiện, nhưng tuyệt đối không có tác dụng thần kỳ như vậy! Tối đa cũng tựu để cho người ta tình thần phấn chấn hơn thôi.

Hô!

Trong nội tâm đang suy tư, bỗng nghe âm thanh phun một ngụm khí tức ra ngoài thật dài trên sườn núi, tiến đến nơi âm thanh đó, Nhiếp Vân nhìn không được sững sờ.

“Cha?”

Không nghĩ tới tại hậu viện thổ nạp Đông Lai tử khí không phải người khác, đúng là bị vẫn cho rằng là tửu quỷ phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên!

Phụ thân thổ nạp tử khí làm gì? Hắn không phải một mực rất chán chường, chỉ biết là uống rượu không?

“Àn?”

Nhiếp Vân giật mình hô lên, làm cha hắn giật cả mình, vội vàng xoay đầu lại, khi phát hiện ra hắn, trên mặt lập tức toả vẻ lạnh lùng “Sao ngươi lại đến đây?”

Bởi kiếp trước bản thân chính mình trong nội tâm oán hận phụ thân nên quan hệ giữa hai người không được tốt, phụ thân mỗi lần nhìn thấy mình cũng rất là lãnh đạm, tựa hồ căn bản không quan tâm đứa con trai này.

“Người thổ nạp tử khí làm gì?”

Xem phụ thân thổ nạp tử khí rất thuần thực, có lẽ đã kiên trì nhiều năm, Nhưng Khí Hải của ông không phải đã bị tổn hại không thể tu luyện sao? Thổ nạp tử khí thì dùng vào việc gì!

“Cái gì tử khí? Người nhìn lầm rồi, buổi tối hôm ta uống rượu tại đây, say quá vừa tỉnh ngủ mà thôi!”

Nghe được nhi tử nói ra tử khí, Nhiếp Khiếu Thiên trên mặt lộ ra vài tia bối rối, lập tức che giấu ngay, hừ một câu.

Phụ thân che giấu không sai, Nhưng Nhiếp Vân là người nào? Liếc mắt là biết ngay sự tình, nở nụ cười nói “Ah, có thể là trời đã lỡ mờ tối, nhìn lầm cũng không chừng!”

Nói xong cũng bước về hướng phụ thân đang đứng “Cha, ta sau khi tỉnh lại, còn chưa cùng người tán gẫu qua, vừa vặn hôm nay gặp gỡ, chúng ta trò chuyện một hồi...”

Nghe được Nhiếp Vân tự nhiên kêu “Cha”, Nhiếp Khiếu Thiên trên mặt lộ ra một tia hưng phấn, vội vàng quay đầu đi “Hiện trong bầu rượu ta đã hết rượu, để ta đi mua thêm rượu đã”

Nói xong Nhiếp Khiếu Thiên cũng không quay đầu lại, đi thẳng về phía trước.

“Ân?” Chứng kiến phụ thân hôm có gì đó quái dị, lông mày Nhiếp Vân cong lên.

Kiếp trước chính mình luôn bức bối đối với phụ thân, hơn nữa luôn tìm cách lảng tránh, thời gian hai người ở chung cũng không nhiều, chỉ biết là ba hấn vì tẩu hỏa nhập ma mà tổn hao chân khí, làm cho không cách nào tu luyện được, hiện tại chỉ sợ sự tình căn bản không có đơn giản như vậy!

Phụ thân là hiền tài tu luyện, bẫy đại đan điền đồng thời mở ra, như thế nào lại bị tẩu hỏa nhập ma?

Cho dù lại tẩu hỏa nhập ma cùng lắm thì đan điền bị tổn hao thôi, sao lại đến mức Khí Hải bị vỡ tan a!

Nói sao cũng hơi khó hiểu, cho dù phụ thân tẩu hỏa nhập ma thực lực giảm sút, nhưng Gia Tộc đã từng đạt được vinh dự Lạc Thủy kim thuần, cái vinh dự Lạc Thủy thành này năm năm mới xét một lần, cống hiến lớn như thế chẳng lẽ thực lực Gia Tộc lại đơn giản giảm sút vậy sao, đã bị đẩy đến tận biên giới, thậm chí toàn bộ chi nhánh đều luân lạc tới thê thảm?

Những...này đều có chút không phù hợp đạo lý ah!

Kiếp trước gia tộc mình toàn bộ tử vong trong cuộc chiến chống Yêu Tộc, mỗi lần nghĩ đến nhưng vấn đề sự tình về gia tộc - gia đình tự hối hận đau lòng cũng không muốn nghĩ thêm, hiện tại xem ra, có gì đó không đúng ở đây!

Chẳng lẽ có người âm thầm muốn đối phó với chi nhánh chúng ta?

Trong nội tâm đột nhiên khẽ động, Nhiếp Vân nghĩ tới khả năng này!

Đúng, nếu như không có người muốn đối phó chi nhánh chúng ta, như thế nào lại trùng hợp như vậy phụ thân Khí Hải tổn hại không thể tu luyện, mà ngay cả đệ đệ Nhiếp Đồng đều bị độc xà cắn tổn thương hai chân bị liệt?

Nếu như mình không trọng sinh, dựa theo diễn biến lịch sử, tỷ tỷ bị người khác sắp xếp hãm hại, mẫu thân bởi vì Bồng Hình Tuyết Liên bị người ta đẩy xuống sườn núi... Hết thấy tự phẳng phát một âm mưu gì đó, bao gồm cả chi nhánh mình!

“Có thể xếp đặt hãm hại gia tộc bọn ta, nhất định là người trong tộc, là kẻ nào?”

Nếu như chỉ trải qua sự tình kiểu này một lần, Nhiếp Vân tự nhiên không có đầu mối, nhưng là người của hai kiếp, kiếp trước rất nhiều sự tình tại chậm rãi lần lượt xuất hiện trong đầu, đột nhiên một cái tên hiện lên trong đầu hần.

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân nhìn thẳng về phía phụ thân đang cách đó không bao xa, cao giọng hỏi: “Cha, người có chuyện gì gạt ta? Phải chăng cha cùng Nhiếp Hạo Thiên có quan hệ?”

“Người...”

Vừa dứt lời, Nhiếp Vân tựa chứng kiến thân thể phụ thân cứng đờ, trong mắt đục ngầu hào quang lóe lên, bắn ra một đạo quang sáng chói, chậm rãi chuyển đi qua.

26. Chương 26: Phụ Tử Nói Chuyện (Trung)

Nhiếp Hạo Thiên là thiên tài tu luyện, trong cơ thể có 5 cái đan điền, hầu tộc thượng phẩm huyết mạch, thiên phú cực cao!

Sáu năm trước thành công đột phá tới Khí Hải tầng thứ bảy Bình Giáp cảnh đỉnh phong, trở thành đệ nhất cao thủ trong tộc, tiếp nhận vị trí tộc trưởng gia tộc, trở thành người trẻ tuổi nhất có quyền lực nhất trong tứ đại gia tộc từ xưa đến nay!

Hắn không phải ai xa lạ, hắn là chú ruột của Nhiếp Siêu, Nhiếp Vũ, còn con hắn là Nhiếp Cường, là thống lĩnh của các thanh niên đồng trang lứa, nay tuổi chưa đến mười tám mà cũng đã đạt tới Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh trung kỳ!

Nếu thật là người này hãm hại chi nhánh mình, toàn bộ những sự tình kia đều có thể giải thích được, không có vấn đề gì rồi!

Phải biết rằng lúc trước cho dù hắn chưa lên làm tộc trưởng, quyền lực cũng tuyệt đối không nhỏ, muốn hãm hại phụ thân cũng không khó khăn gì!

“... Người nói cái gì?”

Xoay người lại, Nhiếp Khiếu Thiên ngược đầu nhìn nhi tử, nắm đấm xiết chặt, tựa hồ không thể tin vào lời mình vừa nghe được.

“Cha, có phải có người cố tình tính kế hãm hại chi nhánh chúng ta? Có phải là do Nhiếp Hạo Thiên chủ mưu?”

Không để cho phụ thân có cơ hội giải thích, Nhiếp Vân tiến thêm vài bước, đến trước mặt cha hắn, dùng ngữ khí cứng rắn hỏi.

“Người nói bậy bạ gì đó? Tộc trưởng làm sao có thể ra tay hãm hại chi nhánh chúng ta?” Nghe được lời này từ con, Nhiếp Khiếu Thiên trầm mặt hồi lâu, sau đó ngán đầu nói ra.

“Cũng không cần dấu diếm con nữa, người bị tẩu hỏa nhập ma là do hắn làm hại đúng không? Đệ đệ hai chân bị hoá đá chắc cũng liên quan đến hắn?” Chứng kiến phụ thân do dự cả buổi, trong nội tâm Nhiếp Vân cũng chắc chắn được bảy, tám phần.

“Ta...”

“Ta biết rõ là người sợ ta sau khi biết, sẽ tìm tộc trưởng báo thù, người cứ yên tâm đi, ta sẽ không lỗ mắng như vậy!” Nhiếp Vân nói đến đây liền phóng lực lượng Khí Hải đệ tứ trọng sơ kỳ Chân Khí cảnh trong cơ thể ra!

“Đây là... Chân Khí cảnh sơ kỳ? Người... Trước không phải người chỉ là đệ tam trọng Dưỡng Khí cảnh sơ kỳ sao? Đã có chuyện gì xảy ra a?”

Cảm nhận được khí tức trên người nhi tử phát ra, Nhiếp Khiếu Thiên lại càng hoảng sợ.

Nhi tử tu luyện tới trình độ này rồi sao, tuy chính mình giả vờ thờ ơ không quan tâm hắn, nhưng trước khi hắn bị Nhiếp Siêu đánh bất tỉnh, bất quá chỉ là Khí Hải đệ tam trọng Dưỡng Khí cảnh sơ kỳ, như thế nào vài ngày không gặp, sao có thể tăng cường nhanh như vậy, đạt tới đệ tứ trọng sơ kỳ rồi a?

Tu luyện khí Hải mỗi một tầng tấn cấp đều cực kỳ khó khăn, cho dù là đã tấn cấp đến trung kỳ, đều cần thời gian thật dài không ngừng cố gắng, mới vài ngày không thấy đã tăng lên thêm một bậc, cho dù trước đây bản thân mình được coi là đệ nhất thiên phú Lạc Thủy thành, cũng không có biến thái như vậy a!

“Cha, người xem thử bộ công pháp này là cấp bậc gì!” Chứng kiến phụ thân hoảng hốt khi nhận ra cấp độ hiện tại của mình, Nhiếp Vân ý định rèn sắt khi còn nóng, thuận miệng đọc thuộc lòng một bộ công pháp!

Nhiếp Khiếu Thiên lắng nghe nhi tử đọc thuộc lòng công pháp, ban đầu cũng không có để ý lắm dù sao nhi tử toàn học công pháp là do chính mình truyền thụ cho, nhưng sau một hồi, sắc mặt lập tức thay đổi.

Bộ công pháp này bản thân mình chưa nghe qua bao giờ, nhưng căn cứ vào kinh nghiệm tu luyện của mình, cấp bậc chắc chắn không thấp! Thậm chí còn cao hơn công pháp cao cấp nhất của gia tộc Nguyên Dương tâm quyết, nếu đem ra so sánh, thì một cái trên trời, 1 cái dưới đất, chênh lệch không ít.

“Đây là... Đây là công pháp gì?”

Rốt cục, Nhiếp Khiếu Thiên run rẩy hỏi lên.

“Cha, cái này gọi là Linh Tê Luyện Thể Quyết, là một bộ phương pháp luyện thể của Ma tộc, không có cấp bậc, nhưng có thể so với hoàng tộc thượng phẩm công pháp!” Nhiếp Vân vốn muốn truyền thụ bộ công pháp này cho phụ thân, nên cũng không giấu diếm thêm, mở miệng nói ra.

“Hoàng tộc thượng phẩm công pháp...” Nghe được cấp bậc, Nhiếp Khiếu Thiên thiếu chút nữa đứng không vững.

Công pháp chia làm năm cấp bậc bao gồm Hoàng, Vương, Hầu, Quý, Phàm, Nguyên Dương tâm quyết là công pháp cao cấp nhất gia tộc, cấp bậc cũng không chỉ quý tộc hạ phẩm, nhi tử vừa đọc ra một hoàng tộc thượng phẩm công pháp, cao hơn đến 7 cấp bậc!

“Đúng vậy, là Hoàng tộc thượng phẩm công pháp!” Nhiếp Vân biết rõ lại để cho phụ thân hoảng hốt, nhẹ gật đầu.

“Hoàng tộc công pháp cho dù Thần Phong đế quốc cũng nhất định không có, người... như thế nào lại có bộ công pháp lợi hại như vậy?”

Sau khi nghe được nhi tử lần nữa xác nhận, Nhiếp Khiếu Thiên vẫn như trước có chút không dám tin tưởng.

“Cha, kỳ thật con có chuyện che giấu người, con ở bên ngoài có nhận một sư phụ, bộ pháp quyết này chính là sư phụ truyền thụ cho!”

Nhiếp Vân đỏ mặt hỏi một cái, lần nữa đem chuyện có sư phụ nói ra.

“Nhận một sư phụ, hẳn truyền thụ cho người hoàng tộc thượng phẩm công pháp?” Nhiếp Khiếu Thiên thoát nhìn những năm này chuyện gì đều không quan tâm, nhưng cũng biết có thể tiện tay xuất ra một bộ hoàng tộc thượng phẩm công pháp, người này chỉ sợ là cường giả đứng đầu cái thế giới này, bờ môi run rẩy nói “Vị tiền bối này thu người làm đồ đệ, là phúc phần của người, bộ công pháp này ngàn vạn lần đừng nói cho người khác biết, ta cũng không được, vạn nhất chộc giận hấn, đừng nói gia tộc chúng ta, cho dù toàn bộ Lạc Thủy thành đó cũng sẽ hứng chịu kiếp nạn này...”

Công pháp trọng yếu phi thường, có được cao nhân chỉ điểm truyền dạy pháp quyết ..., nhi tử không biết phân nặng nhẹ đem bộ công pháp trân quý này đọc ỉnh nghe, vạn nhất để cho sư phụ hấn biết, chẳng phải trở thành đại họa a?

“Ách, phụ thân yên tâm, con đã từng cùng sư phụ nói qua rồi, ông cho phép ta đem bộ này công pháp truyền thụ cho người, bắt quá, người không thể lại truyền thụ cho người khác!”

Nhiếp Vân cũng không thể nói “Sư phụ” cũng là chính mình, đành phải thuận miệng nói ra vài lời cho phụ thân yên lòng.

“Sư phụ người nguyện ý đem một bộ hoàng tộc thượng phẩm công pháp truyền cho ta?” Nhiếp Khiếu Thiên có chút không dám tin tưởng.

Đây chính là hoàng tộc thượng phẩm công pháp, toàn bộ Thần Phong đế quốc chưa chắc có, nay lại tùy tiện truyền ỉn...

Người nào có được loại này siêu cấp công pháp này còn không đem giấu đi, còn truyền thụ cho người khác, đây không phải là quá ngớ ngẩn rồi sao?

“Đúng vậy, ta cùng sư phụ nói qua, Khí Hải phụ thân bị hao tổn, hẳn mới truyền cho ta bộ công pháp này, không cần Khí Hải cũng có thể tu luyện, về phần tự con, sư phụ đã truyền thụ cho con một bộ pháp quyết cao siêu hơn!”

Nhiếp Vân biết rõ hiện tại muốn để cho phụ thân tin tưởng chính mình, chẳng những mình có một sư phụ siêu cấp lợi hại, hơn nữa sư phụ còn rất hào phóng a.

“Vậy là tốt rồi!” Nhiếp Khiếu Thiên gật gù đầu, nhẹ nhàng thở ra.

“Phụ thân đã biết rõ ta có một sư phụ lợi hại như vậy, hiện tại có thể đem mọi chuyện xảy ra nói cho ta biết.” Nhiếp Vân chuyển đến vấn đề chính trước đó đang nói dở.

“Được rồi! Sư phụ người cho dù lợi hại cỡ nào, cũng không có khả năng vĩnh viễn ở bên cạnh giúp đỡ người được, chuyện này hay là chờ người có được chút đỉnh thực lực rồi nói sau!” Nhiếp Khiếu Thiên do dự một chút, rốt cuộc vẫn lắc đầu.

“...” Nhiếp Vân không nghĩ tới uống phí nhiều công sức thuyết phục như vậy, phụ thân vẫn như trước không muốn nhiều lời, bất đắc dĩ lắc đầu “Cứ theo ý của phụ thân, ta hiện tại đem trọn bộ Linh Tê Luyện Thể Quyết truyền thụ cho người, người cố gắng tu luyện, chỉ cần có thể khôi phục thực lực, phụ tử chúng ta, chỉ nhánh chúng ta cũng không còn sợ gì a!”

“Khôi phục thực lực? Ta hiện tại chỉ là phế nhân mà thôi!” Nghĩ đến việc Khí Hải của mình đã tổn hại, tất cả lực lượng đều trôi theo mây khói, Nhiếp Khiếu Thiên thở dài một tiếng, lắc đầu, khuôn mặt ghen không nói nên lời.

Chứng kiến bộ dạng này của phụ thân, Nhiếp Vân nhìn chằm chằm thẳng vào mắt phụ thân, đột nhiên nhẹ nhàng cười nói “Nếu như ta có biện pháp đem Khí Hải của phụ thân khôi phục lại thì sao?”

Những lời này, nghe như sấm sét nổ vang! Nhiếp Khiếu Thiên trong đầu choáng váng, vẫn đứng yên bất động.

27. Chương 27: Phụ Tử Nói Chuyện (hạ)

“Người... Người nói cái gì?”

Thật lâu sau đó Nhiếp Khiếu Thiên rốt cục cũng ý thức được cái gì, vội vàng nhìn về phía trước, trong thời gian ngắn ngủi chưa đến nửa nén nhang, nhi tử lại mang đến cho hắn nhiều lần khiếp sợ như vậy.

Mười mấy năm trước từ khi tổn hại Khí Hải, bản thân là đệ nhất thiên tài Lạc Thủy thành lại không thể tiếp tục tu luyện, tựa như một cái xương cá vắt ngang cổ họng, hẳn quả thực nuốt không trôi, ngày ăn không ngon ngủ không yên giấc!

Tuy khó chịu, Nhưng hắn cũng biết Khí Hải tổn thương cả đời này không thể nào tu luyện được nữa, hiện tại đột nhiên nghe nhi tử nói có thể giúp mình khôi phục Khí Hải, lời nói lại rất nhẹ nhàng, nhưng hắn nghe được tự tiếng sấm nổ ngang tai, làm hắn khó có thể tin.

“Hắn thực có thể làm được a...”

Nghĩ đến việc sư phụ của nhi tử có thể tiện tay xuất ra hoàng tộc thượng phẩm công pháp, Nhiếp Khiếu Thiên chẳng biết tại sao kích động dị thường, thậm chí có chút ít chờ mong!

“Chỉ cần phụ thân có thể đem tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết tới tầng thứ nhất, ta có hơn 90% là chắc chắn có thể triệt để khôi phục Đan Điền và Khí Hải hao tổn!” Chứng kiến ánh mắt hy vọng của phụ thân, Nhiếp Vân biết rõ mọi cố gắng của mình đều đáng giá, nhẹ gật đầu.

“Người đã khẳng định như vậy, phụ thân sẽ tu luyện ngay! Cho dù không thành công, coi như ta cũng đã luyện thành một dạng công pháp khác, có thể lần nữa bảo hộ gia đình và chi nhánh rồi! Dem phương pháp tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết nói cho ta biết a!”

Gặp nhi tử khẳng định trả lời như thế, Nhiếp Khiếu Thiên vừa cười vừa nói.

“Ân!” Nhiếp Vân lên tiếng, trong nội tâm không khỏi phấn khích.

Xem ra ban đầu phụ thân vẫn là thiên về tu luyện Khí Hải, trước đó nói với người về Linh Tê Luyện Thể Quyết có thực lực rất mạnh, nhưng người không quá kinh hỉ, ngược lại nói cho hắn biết có thể chữa trị Khí Hải, lập tức phấn khích tột cùng!

Cái này cũng khó trách, bản thân hắn là người tu luyện Khí Hải nhưng đã bị huỷ (dạng như nội công), nay lại kêu hắn tu luyện ngoại công để tự bảo vệ mình, khẳng định hắn sẽ không được hào hứng lắm, nhưng trái lại nếu nói chỉ cần luyện thành công loại ngoại công này, không chừng có thể chữa lành những tổn hại trước đó, lập tức hưng phấn nhảy dựng lên!

Tu luyện Khí Hải giả, sáu bảy tuổi mà bắt đầu tu luyện, tu luyện vài thập niên đã coi nó như là tánh mạng mình, kêu hắn dứt bỏ chẳng khác nào kêu hắn chết đi!

“Linh Tê Luyện Thể Quyết chia làm chín tầng, tầng thứ nhất...”

Dem toàn bộ công pháp Linh Tê Luyện Thể Quyết truyền thụ cho phụ thân.

“Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ nhất tương đối khó nên tu luyện có thể nói mất khoảng một năm, ta được sư phụ giúp đỡ, ban ột ít luyện Thể dịch hỗ trợ việc tu luyện chắc sẽ nhanh hơn nhiều, lát nữa con sẽ lấy đưa cha một ít..”

Sau khi truyền toàn bộ khẩu quyết của bộ Linh Tê Luyện Thể Quyết, Nhiếp Vân liền chia sẽ.

Chính mình chuẩn bị được liệu để tu luyện, tuy nhiên không đủ cho hai người sử dụng, nhưng cho phụ thân dùng chung, Nhiếp Vân không có chút suy nghĩ tiếc nuối.

“Luyện Thể dịch? Không cần, ha ha, ta mỗi ngày hấp thu Đông Lai tử khí, đã kiên trì hơn mười năm rồi, thân thể sớm có chút cải biến, Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ nhất ta xem qua rồi, không cần thêm hỗ trợ gì đâu, trong mười ngày ta nhất định có thể tu luyện đại thành!”

Nhiếp Thiếu Thiên biết Luyện Thể dịch là Sư phụ đưa cho hắn sử dụng, nhất định phi thường trân quý, trực tiếp khoát tay áo từ chối.

“Mười ngày?” Không nghĩ tới phụ thân có thể khẳng định như thế, Nhiếp Vân không cưỡng cầu thêm nữa.

Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ nhất là rèn luyện gân cốt, theo như phụ thân nói, hắn kiên trì thổ nạp tử khí hơn mười năm, còn thật sự có khả năng mười ngày phá tầng thứ nhất!

Trong ấn tượng của mình Đông Lai tử khí đối với thân thể có tác dụng không lớn, Nhưng có thể kiên trì thổ nạp mười năm, chỉ sợ không phải chỉ có tác dụng như vậy!

“Cha, người đã không muốn nói với ta chuyện gì đã xảy ra với chi nhánh chúng ta, khẳng định sự tình vô cùng nghiêm trọng, người lúc tu luyện tốt nhất cẩn thận một ít, vạn nhất bị người phát hiện, ta sợ chúng ta còn không chưa có thời gian phản kích, đã bị người khác tiêu diệt rồi!”

Nhiếp Vân dãn dò một tiếng.

“Yên tâm đi, phụ thân có thể nguy trang nhiều năm như vậy, tự nhiên không phải kẻ ngu dốt, biết rõ nên làm như thế nào...”

Nói đến đây Nhiếp Khiếu Thiên đột nhiên ngừng lại, nhìn về phía nhi tử, vẻ mặt kỳ quái.

Bản thân mình nguy trang, phải chăng hắn cũng nguy trang?

Chẳng lẽ trước đó hần cũng đã đoán được sự tình gia tộc, nên mới giả bộ như chán ghét phụ thân, một tiếng cũng không gọi mình là “Phụ thân” ...

Đúng, nhất định là như vậy, chỉ sợ trước đây lúc chính mình chứng kiến thực lực Khí Hải đệ tam trọng sơ kỳ của hần cũng là nguy trang, nếu không làm sao mới chỉ có mấy ngày thì đến được đệ tứ trọng?

Nhiếp Khiếu Thiên trong nội tâm rùng mình.

Nhi tử bất quá mới mười sáu mười bảy tuổi, rõ ràng đoán được sự tình của gia tộc, lại còn có thể kiên nhẫn giả vờ làm mặt khác, so ra mình cũng kém xa!

“Vân nhi, ngươi là nhận thức được sự tình chi nhánh sau khi nhận sự phụ người hay sao?” Nghĩ vậy, Nhiếp Khiếu Thiên hỏi một câu thăm dò.

Nhận một sự phụ lợi hại như vậy, tâm tính nhất định sẽ phát sinh biến hóa, mà chính mình một mực đều không nhìn ra, tựa là sau khi được sự phụ thần bí kia nhận làm đồ đệ liền nguy trang đến giờ!

“Sự phụ ta...” Nhiếp Vân nào ngờ rằng phụ thân muốn biết nhiều như vậy, khóe miệng co lại.

Nên nói như thế nào đây? Cũng không thể nói là không có sự phụ nhưng thật ra là có lẽ có đấy, những công pháp này là của ta thật nhưng là bởi vì ta là người trọng sinh a...

“Đại khái... Đại khái khoảng nửa năm trước!” Nhiếp Vân thuận miệng hừ một câu.

“Nửa năm trước? Quả nhiên là thế!” Nhiếp Khiếu Thiên âm thầm gật đầu, trong nội tâm cảm khái, nhi tử nguy trang thật tốt ah...

Tâm tính trầm ổn thế này, thiên phú thực lực cường đại, về sau khẳng định so với chính mình cường đại hơn vô số lần, trong mơ hồ, Nhiếp Khiếu Thiên có chút mong chờ.

Nếu như cho Nhiếp Vân biết rõ chính mình thuận miệng nói ra thời gian, lại để cho phụ thân mơ màng như thế, nhất định sẽ hôn mê mất.

Bản thân là lão quái vật sống hơn ba trăm năm, để cho ta trở thành người mười sáu mười bảy tuổi, một ngày không có việc gì làm, tu luyện không có gì đột phá, nguy trang đến nửa năm, khục khục, cho dù muốn, ta cũng không có cái này tính nhẩn nại ah...

Sau khi thương nghị xong, hai phụ tử mới từ hậu viện đi thẳng về phía trước.

... ..

Chi nhánh Nhiếp Thiên hôm nay sắp loạn rồi, bởi vì đột nhiên thấy được một sự tình kỳ quái xảy ra.

Lão gia trước kia cả ngày chỉ biết rượu chè, chẳng biết tại sao hôm nay không uống lại đi cùng với tiểu thiếu gia người cả ngày oán trời trách đất!

Thiếu gia một mực rất chán ghét lão gia, bình thường hai người nói chuyện với nhau không có hai câu là có cãi vã, vậy mà hôm nay lại đứng chung một chỗ cười cười nói nói...

Này sao lại thế này? Ta không nhìn lầm a!

“Người xem, ánh mắt lão gia thanh tịnh không có dấu hiệu gì là say rượu cả... Nói hần diên!”

“Giống như không diên, vậy là thiếu gia diên rồi a...”

“...”

Thấy hai người bộ dạng thân mật, mọi người trong chi nhánh hiện tại hoài nghi giữa hai người phải chăng là có một người diên rồi.

“Hừ, phế vật!”

“Người đi uống rượu của người đi, uống loại ngon nhất chết mới tốt a!”

Tại thời điểm mọi người đều thấy kỳ quái, hai cha con vốn là đi cùng với nhau rất vui vẻ, đột nhiên trợn mắt mà khiển trách, trong mắt đối phương thấy được sự phẫn nộ, xem thường.

Mắng xong, hai người tự thở phì phì đi về hướng gian phòng của mình, ai cũng không thèm quay đầu lại. “Ách... không giống như là thiếu gia điên rồi, cũng không phải lão gia điên luôn, mà là... hai người đều điên rồi!”

Thấy bọn họ mới vừa rồi còn đi chung, đột nhiên biến thành như vậy, mọi người rất cục hiểu được, tất cả đều ngẫm hiểu nhẹ gật đầu.

28. Chương 28: Sự Việc Đã Bại Lộ

Lạc Thủy thành Nhiếp gia, trong một gian phòng hoa lệ, bảy tám người ngồi ngay ngắn trong đó, trước mặt là một thanh niên đang quỳ trên mặt đất.

“Nói đi, vì cái gì mà ngươi đã thương Nhiếp Siêu! Ta muốn nghe kỹ cả quá trình!”

Ngay giữa phòng, một thanh niên mười bảy mười tám tuổi ngồi ngay ngắn trên cao, nhẹ nhàng vuốt viên ngọc xanh đậm trên chiếc nhẫn ở ngón cái, thần nhiên nói.

Tuy ngữ khí của hắn không quá bạo liệt, nhưng trong đó để lộ ra không ít uy nghiêm làm cho người khác không dám phản kháng, tựa hồ vi phạm lời của hắn chắc chắn sẽ sống không yên!

“Hồi bẩm Nhiếp Cường thiếu gia... Ta cùng Nhiếp Siêu cùng đi chi nhánh Nhiếp Thiên thu tiền phạt, sau khi bọn hắn đưa tiền đến, Nhiếp Siêu không biết như thế nào hai con mắt đỏ lên, muốn đem những... tiền phạt kia chiếm làm của riêng, ra tay ta đánh lên ta, kết quả bị ta thì triển tuyệt chiêu đã thương, ta hiểu rõ tội, kính xin thiếu gia giơ cao đánh khẽ...”

Thanh niên quỳ trên mặt đất toàn thân thương tích, lên tiếng cầu khẩn!

Chẳng ai khác là chấp pháp đệ tử Nhiếp Triều Tinh!

Nhiếp Triều Tinh bị Nhiếp Văn dùng Tử Ngộ Ma Cốt Kinh uy hiếp, không thể không dựa theo lời hắn bắt buộc mà giải thích, nhận toàn bộ lỗi lầm đổ đều là do mình gây ra.

Nhớ tới Tử Ngộ Ma Cốt Kinh, tự toàn thân đổ mồ hôi lạnh, hận không thể trực tiếp chết đi!

Quả nhiên đúng như thiếu niên kia nói, mỗi ngày đúng vào buổi trưa là phát tác, xương cốt toàn thân tựa như có vô số sắt thép không ngừng cọ xát, khiến cho bản thân sống không bằng chết!

Cũng bởi vì sự đau đớn uy hiếp, mặc cho chấp pháp đội thẩm tra mình liên tục ba lần, đều cắn chặt răng không dám đem sự thật nói ra!

Dù sao Nhiếp Siêu nghe mọi người nói rốt cuộc vẫn chưa tỉnh lại, chỉ cần cắn chặt răng, đổ tội cho hắn thấy tiền nổi máu tham, chính mình vì tự bảo vệ mới ra tay, dựa theo tộc quy cùng lắm bị huỷ bỏ tu vi đuổi ra nội môn, còn có thể sống tiếp, Nhưng nếu chống lại Nhiếp Văn thì chắc chắn bị Tử Ngộ Ma Cốt Kinh tra tấn, lúc đó thì có sống cũng không bằng chết đi!

Liên tục dụng hình tra khảo nhưng bản thân cũng cắn chặt răng không dám hé một lời, nguyên lai tưởng rằng rất nhanh bị định án, không nghĩ tới hôm nay Nhiếp Cường thiếu gia sẽ đích thân thẩm vấn!

Nhiếp Cường thiếu gia là con trai tộc trưởng, thiên phú cực cao lại là người nổi bật trong đám thanh niên bằng tuổi, dĩ nhiên là người thừa kế thứ nhất của gia tộc, chấp pháp đội hiện tại tự do hắn chưởng quản!

“Nghe lời này, bằng tu vi người Dưỡng Khí cảnh trung kỳ có thể đã thương Nhiếp Siêu chỉ với một chiêu, tuyệt chiêu rất lợi hại nha, Nhiếp Trường Lâm, ngươi và Nhiếp Siêu thực lực ngang nhau, đều là Dưỡng Khí cảnh đỉnh phong, đi qua thử ‘Cao thủ’ thấp hơn người hai cấp bậc này xem!”

Nhiếp Cường điểm nhẹ lấy tay vịn của ghế, phát ra thanh âm “Đát đát”, thuận miệng phân phó một câu.

“Tuân mệnh!” Một thanh niên từ trên chỗ ngồi đứng lên, liếc nhìn Nhiếp Triêu Tinh quỳ trên mặt đất, cười hắc hắc lộ ra vẻ dữ tợn “Thiếu gia, tại hạ có một yêu cầu hơi quá đáng!”

“Nói!” Nhiếp Cường thần nhiên nói.

“Ta là người ra tay không phân nặng nhẹ, vạn nhất đem tiểu tử này đánh chết, kính xin thiếu gia không nên trách tội!” Nhiếp Trường Lâm chắc chắc lưỡi, nắm đấm xiết lại phát ra âm thanh “Xoẹt xoẹt~ xoẹt xoẹt~” giòn vang.

“Có thể, nếu như người đánh chết hắn, đã sẽ báo lên trên là hắn không có tuyệt chiêu gì và cũng không lợi hại, tất cả lời nói trước kia đều là nói dối, nói như vậy, chẳng những hắn chết, tất cả người trong chi nhánh đều phải chịu trừng phạt!” Nhiếp Cường nói.

“Hắc hắc, vậy là tốt rồi!” Nhiếp Trường Lâm lần nữa nở nụ cười, đưa tay phải về phía trước, đem Nhiếp Triêu Tinh nhắc lên “Tiểu tử, đem tuyệt chiêu của ngươi ra sử ta đi, cho ta xem người lợi hại đến mức nào!”

“Ta...” Nhiếp Triêu Tinh không nghĩ tới Nhiếp Cường phải dám kêu người động thủ với mình, sắc mặt lập tức trở nên vàng như nến.

Chính mình nào có tuyệt chiêu gì, Nhiếp Siêu là do Nhiếp Vân đã thương đấy, nếu thật sự phải cùng tên Nhiếp Trường Lâm này động tay chân, bản thân chết chắc là điều không thể nghi ngờ!

“Như thế nào? Phải chăng sợ đánh chết ta? Người đã tự tin như vậy, ta đây tự động thủ trước vậy!”

Thấy ánh mắt hắn khủng hoảng, Nhiếp Trường Lâm thét một tiếng dài, trực tiếp ra tay!

Răng rắc!

Còn chưa kịp phản ứng, Nhiếp Triêu Tinh tự kêu thảm một tiếng, xương cốt cánh tay phải hoàn toàn vỡ vụn.

“Ồ? Tuyệt chiêu người đâu? Thật sự nếu không thi triển ra, ta liền đem tứ chi toàn thân ngươi bóp nát, sau đó lại chậm rãi giết chết, dù sao thiếu gia đã nói, cho dù giết người cũng không sao cả!”

Một chương đánh nát xương cốt cánh tay Nhiếp Triêu Tinh, Nhiếp Trường Lâm khoe miệng nhếch lên, bàn tay lần nữa giơ cao, mắt thấy một trảo nữa sắp hạ xuống.

“Thiếu gia, ta sai rồi, bỏ qua cho ta đi...”

Chứng kiến loại cục diện này, Nhiếp Triêu Tinh còn không biết mình sẽ chết sao, lập tức không do dự nữa, “Phù phù” thoáng một phát quỳ rạp xuống đất, dùng sức dập đầu.

Hung ác vô cùng, người thừa kế thứ nhất Nhiếp Cường hiển nhiên so Nhiếp Vân ác hơn nhiều lần, Tử Ngộ Ma Cốt Kinh cho dù khó chịu hơn nữa, cố gắng chịu đựng rồi cũng trôi qua, nếu mà chết rồi thì thực sự không còn còn gì nữa...

“Người sai rồi? Người làm sai chỗ nào? Vì bảo vệ tài sản gia tộc không nghĩ đến bản thân, vì đại nghĩa ra tay, là tấm gương tốt cho các thành viên chấp pháp đội! Nhiếp Trường Lâm, người phải cẩn thận, Nhiếp Triêu Tinh chỉ là chưa kịp chuẩn bị mà thôi, một khi chuẩn bị xong, người tự nhận lấy xui xẻo a!”

Nhiếp Cường trên mặt lộ ra vẻ nghiền ngẫm.

“Vâng, thiếu gia, ta sẽ đem hết toàn lực ra đây... Hắc hắc!” Nhiếp Trường Lâm lần nữa cười cười đi tới.

“Thiếu gia, là ta sai rồi, ta trước đó đã nói dối, sự tình là như thế này đây, ta cùng Nhiếp Siêu thiếu gia đi đến chi nhánh Nhiếp Thiên ban bố xử phạt làm cho...”

Nhiếp Triêu Tinh lúc này hiển nhiên không dám giấu diếm, lập tức liền đem Nhiếp Vân ra tay như thế nào, chính mình như thế nào trúng Tử Ngộ Ma Cốt Kinh, đem toàn bộ sự tình kể ra thật chi tiết.

“Tử Ngộ Ma Cốt Kinh? Thú vị, thú vị, không nghĩ tới một tên phế vật ở ngoại môn chi nhánh, lại có thủ pháp kỳ diệu như vậy!” Nghe xong lời kể của Nhiếp Triêu Tinh, Nhiếp Cường cười nhạt một tiếng từ chỗ ngồi đứng lên, nhìn xung quanh hỏi “Chuyện này các người thấy thế nào?”

“Cái tên Nhiếp Vân này chẳng những không tuân thủ mệnh lệnh xử phạt của gia tộc, rõ ràng còn dám đánh tổn thương nội môn đệ tử, uy hiếp chấp pháp đội viên, đã làm trái với gia quy, có lẽ trực tiếp xử tử!” Trong đại sảnh một thanh niên áo xám đứng lên, hung dữ nói.

Chấp pháp đội phái chủ chiến, Khí Hải đệ tứ trọng đỉnh phong cường giả, đội phó Nhiếp Ngân!

“Trực tiếp xử tử hắn ta thấy là nhẹ với hắn a, dám ngang nhiên khiêu khích uy nghiêm gia tộc, nên bắt hắn trói trên Hình Pháp đài, trên đài chuẩn bị một cái roi da, mỗi người trên gia tộc đều tới quất hắn vài roi, răn đe!”

Lại một thanh niên đứng lên, cười một tiếng âm hiểm.

Chấp pháp đội hình pháp người chấp hành, đội phó Nhiếp Liêu.

Nhiếp Ngân, Nhiếp Liêu hai người này đều mưu mô xảo nguyệt độc ác khôn lường, hai người bọn họ vừa mới mở miệng Nhiếp Triều Tinh tự nghe được toàn thân phát run, không dám thở mạnh.

“Chi nhánh Nhiếp Thiên bất kể thế nào mà nói đã từng làm gia tộc chúng ta vinh dự đạt được Lạc Thủy kim thuần, nếu như trực tiếp xử phạt bọn hắn, có thể lại để cho các chi nhánh khác trong tộc nói chúng ta quá lạnh lùng băng giá a?”

“Cái gì trái tim băng giá, Nhiếp Khiếu Thiên đã trở thành sự sỉ nhục của gia tộc, cái tên Nhiếp Vân dám cả gan làm loạn, xem thường tộc quy, nên giết chết! Nếu không đội chấp pháp chúng ta còn gì tôn nghiêm? Tộc quy còn có ý nghĩa gì?”

Vừa nghe Nhiếp Liêu lập tức lên tiếng ngắt lời.

“Tốt rồi, không nên cãi nhau, Nhiếp Ngân, Nhiếp Liêu giao cho các người đi làm, tên Nhiếp Vân chẳng những vi phạm lệnh xử phạt của gia tộc, còn dám tổn thương nội môn, chấp pháp đệ tử, quả thực tội ác tày trời, lẽ ra trực tiếp xử tử! Bất quá, dù sao hắn cũng là người thừa kế Lạc Thủy kim thuần, có được đặc quyền miễn chết của gia tộc, các người đi qua đó tùy tiện gây một chút phiền toái, tốt nhất có thể nhắm trúng hắn nổi giận, làm ra sự tình quá kích, đến lúc đó, cho dù có Lạc Thủy kim thuần cũng không cách nào cứu hắn!”

Nhiếp Cường khoát tay áo, phân phối cho thuộc hạ.

“Vâng, thiếu gia!” Nghe được thiếu gia thuận miệng nói ra một kế, lại để cho sự tình trở nên vô cùng đơn giản, Nhiếp Ngân, Nhiếp Liêu trong mắt đồng thời lóe lên một tia hưng phấn.

29. Chương 29: Chấp Pháp Đội Tới

“Vốn cho là cần đến một tuần, không nghĩ vẫn chưa tới ba ngày, Linh Tê Luyện Thể Quyết đã đại thành cảnh giới tầng thứ nhất!”

Gào thét một tiếng, Nhiếp Vân từ trong thùng gỗ nhảy ra ngoài.

Cùng phụ thân trao đổi xong, hắn trở về phòng lợi dụng thuần khiết đan hỏa đem Đế Liên hoa và các loại dược liệu tốt khác đã chuẩn bị luyện chế nước thuốc, bỏ vào thùng gỗ.

Luyện chế đan dược thì vô cùng phức tạp, còn nước thuốc lại rất đơn giản, không đến nửa nén nhang thùng gỗ lớn đã chứa tràn đầy nước thuốc màu xanh, vừa ngửi được mùi thuốc, đã cảm thấy huyết dịch toàn thân tuần hoàn nhanh hơn, cơ bắp hưng phấn run rẩy.

Tiến vào thùng gỗ vận chuyển Linh Tê Luyện Thể Quyết, nguyên lai tưởng rằng dùng Đế Liên hoa luyện chế nước thuốc ngâm, cần một tuần mới có thể tu luyện tới tầng thứ nhất đại thành, không nghĩ tới vẫn chưa tới ba ngày đã thành công rồi!

Mặc dù đã tu luyện qua một lần, tránh khỏi được rất nhiều đường quanh co, nhưng nhanh như luyện tầng thứ nhất Linh Tê Luyện Thể Quyết đại thành, Nhiếp Vân cảm thấy là có liên quan đến vô danh pháp quyết!

Vô danh pháp quyết không ngờ cũng rèn luyện thân thể, cùng với hiệu quả của Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ nhất rất nhiều điểm tương đồng!

“Linh Tê Luyện Thể Quyết đại thành, Cửu Chuyển Niết Bàn Công cũng có tiến bộ, mặc dù còn chưa đạt tới đệ tứ trọng trung kỳ, nhưng thực sự còn không xa!”

Khí Hải tu luyện giả, tiến cấp thật sự rất khó, giống như leo đến đến chín tầng mây, Nhiếp Vân mới tiến vào đệ tứ trọng không đến ba ngày, liền tiến gần đến bậc trung kỳ, chuyện này truyền ra ngoài tuyệt đối sẽ hù chết người!

“Cửu Chuyển Niết Bàn Công đạt tới Khí Hải đệ tứ trọng đỉnh phong chỉ sợ tựu muốn tiến hành Niết Bàn lần thứ nhất, thật không biết Niết Bàn lần thứ nhất thực lực về sau sẽ gia tăng bao nhiêu!”

Cửu Chuyển Niết Bàn Công là pháp quyết mình lấy được ở bên trong Thượng Cổ phế tích, pháp quyết cũng không có giới thiệu, thông tin, cấp bậc rõ ràng, về phần cái gọi là “Hoàng tộc thượng phẩm” cũng là mình tùy ý định ra!

Tại sao hẳn lại có thể định ra cấp bậc này, bởi vì hẳn từng tham khảo không ít Hoàng tộc hạ phẩm công pháp, có thể nói không cái nào so sánh được với Cửu Chuyển Niết Bàn Công!

Bộ công pháp này không phải chỉ để cho tốc độ tu luyện nhanh hơn, mà phần quan trọng hơn là cửu chuyển Niết Bàn!

Cửu chuyển Niết Bàn tên như ý nghĩa, tựu là trong quá trình tu luyện sẽ trải qua chín lần tích lũy khinh nghiệm, sau mỗi lần Niết Bàn giống như lột xác, mỗi một lần lột xác thật giống như nhộng biến thành Hồ Điệp, vô luận thực lực, tinh, khí, đều tăng cao!

Kiếp trước đã từng tu luyện bộ công pháp này nên biết rất rõ ràng, nếu như tiếp tục tu luyện đạt tới Khí Hải đệ tứ trọng Chân Khí cảnh đỉnh phong, sẽ trải qua Niết Bàn lần thứ nhất!

Niết Bàn lột xác mặc dù đối với thực lực tiến bộ rất lớn, nhưng thực sự vô cùng nguy hiểm, chỉ cần không cẩn thận một xú sẽ bị tẩu hỏa nhập ma ngay, mặc dù lúc trước bản thân mình cũng đã trải qua sáu lần lột xác, nhưng đến lần thứ bảy vẫn không dám trùng kích!

“Mặc dù ngay cả liên tục ba ngày không ăn không ngủ, tinh thần thể lực lại không bị ảnh hưởng gì, tu luyện vừa chấm dứt, vừa vận đi ra ngoài xem sao!”

Nhớ tới sau khi trọng sinh vẫn chưa một ngày nào ngủ ngon, Nhiếp Vân lắc đầu cười khổ.

Hắn hiện tại đã đạt đến thực lực này, việc ăn việc ngủ vẫn còn cần thiết không bỏ đi được, nhưng chi nhánh hiện tại nguy cơ tứ phía, không nhanh chóng tăng cường thực lực căn bản không được ổn!

“Thiếu gia, đội chấp pháp gia tộc đến tìm người! Muốn gặp người tại phòng khách!”

Vừa thay quần áo xong, ý định đi ra cửa, chợt nghe thanh âm của quản gia Nhiếp Trùng ở bên ngoài vang lên.

“Đội chấp pháp? Tựa hồ hơi sớm hơn so với dự định của ta!”

Nghe được bọn hắn tìm đến mình, Nhiếp Vân cũng không cảm thấy kỳ quái, ngược lại cười nhạt một tiếng.

Đem Nhiếp Siêu đánh đến sinh tử không biết, mặc dù dùng Tử Ngộ Ma Cốt Kinh bức bách Nhiếp Triêu Tinh không dám khai mình ra, nhưng chuyện này khẳng định không dấu diếm được bao lâu, nguyên lai tưởng rằng có thể kéo dài mười ngày nửa tháng, không nghĩ tới nhanh như vậy, mới chỉ qua bốn ngày đối phương đã tìm tới tận cửa rồi.

Tại Phòng khách ở trung tâm của chi nhánh, đi theo sau lưng Nhiếp Trùng, chỉ chớp lát đã đi tới đại sảnh.

Tiến vào đại sảnh mới nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân lập tức hít mắt...

Giữa đại sảnh, bên trên hai thanh niên ngồi ngay vị trí chủ tọa, bên dưới là một vài đệ tử trong đội chấp pháp, cười cùng mới là mẫu thân.

Đây là phòng khách chi nhánh Nhiếp Thiên, chủ tọa là nơi chủ nhân mới có tư cách ngồi, mặc dù lại người có thân phận qua tới bái phỏng, cũng chỉ có thể ngồi ở vị trí của khách, những người này trực tiếp ngồi ở vị trí chủ tọa, lại để ấu thân ngồi ở chỗ ngồi của khách, rõ ràng muốn thị uy a.

“Người tự là Nhiếp Vân? Sự việc Nhiếp Siêu bị thương, cần người nhanh chóng theo chúng ta về điều tra, nếu để chậm trễ coi chừng mạng chó của ngươi!”

Nhiếp Vân vừa bước vào phòng, một thanh niên tự đứng dậy lên tiếng rống to.

“Chấp pháp đội muốn hành xử cần phải có thủ lệnh của trưởng lão gia tộc, con ta đừng nói không có phạm sai gì, mặc dù phạm sai lầm, thân là người thừa kế Lạc Thủy kim thuẫn, các ngươi cũng không có tư cách nói như vậy!”

Nhiếp Vân còn chưa nói lời nói, mẫu thân Nhiếp Linh ngược lại đã phát hỏa, đứng dậy, hất ống tay áo lên.

Lạc Thủy kim thuẫn không chỉ là biểu tượng vinh dự lại mà còn là bùa hộ mệnh, Nhiếp Vân là người thừa kế duy nhất kim thuẫn, đội chấp pháp cho dù muốn bắt hấn cũng phải cầm trong tay lệnh của trưởng lão, phải có bằng chứng rõ ràng thì mới có thể xin lệnh từ trưởng lão, ở đâu ra vừa thấy mặt đã nói như vậy, cũng quá kiêu ngạo đi à nha!

“Làm càn!” Người thanh niên này lập tức rống lên, hung hăng càn quấy vô cùng: “Đội chấp pháp chúng ta làm việc, không liên quan tới tiện nhân như ngươi nói nhảm? Hừ, ta nhìn ngươi nhất định là người đồng lõa, lát sau cùng mang đến chấp pháp đội, nếu biết khôn nhận tội thì tránh được nổi đầu xác thịt, còn không thì chúng ta có hàng vạn phương pháp bắt ngươi nhận tội, cho ngươi sống không bằng chết!”

“Sống không bằng chết? Ngươi nói để cho ai sống không bằng chết?”

Đối với Nhiếp Vân mà nói gia đình chính là của mối quan tâm nhất của hấn!

Kiếp trước không cách nào bảo hộ thân nhân, cuối cùng tất cả đều ly khai, trở thành việc hối tiếc cả đời, kiếp này trọng sinh, Nhiếp Vân vô cùng quý trọng thân tình, nghe được người thanh niên này rõ ràng nhục mạ mẹ của mình, chỉ hươu bảo ngựa, sắc mặt lập tức âm trầm xuống.

“Nói nhảm đương nhiên là ai người và mẫu thân của người, như thế nào, ngươi chẳng lẽ dám chất vấn quyết định của đội chấp pháp, chống đối mệnh lệnh của gia tộc? Đồ súc sinh không biết sống chết, ngươi cùng tiện nữ kia lập tức quỳ xuống nhận lỗi có lẽ được khoan dung, nếu không chết không có chỗ chôn!”

Thanh niên cười lạnh liên tục, trong mắt hiện lên một đạo ý hung ác.

“Ngươi nói ai là tiện nhân?” Nhiếp Vân xém chút nữa nổ tung cả ngực.

“Đương nhiên là Nhiếp Linh, là mẹ của ngươi...”

Thanh niên chỉ hướng mẫu thân Nhiếp Vân, bất quá lời còn chưa nói hết, lại đột nhiên cảm thấy ngón tay tê rần, “Răng rắc! Răng rắc!” Hai tiếng giòn vang, cả bàn tay và cả ngón tay toàn bộ nát vụn.

“Ah...” Người thanh niên kêu thảm một tiếng, sau đó nhin không được lên tiếng thì thào “Ngươi dám đối với ta động thủ, quả thực tội ác tày trời, chẳng những ngươi phải chết, toàn bộ người trong chi nhánh đều phải chết...”

“Tội ác tày trời? Đều phải chết? Ha ha, ngươi trước hết lo cho bản thân ngươi đi rồi nói sau!”

Nhiếp Vân không để ý tới hấn nói nhảm, bàn tay hướng phía dưới nhấn một cái, bỗng thanh niên lập tức điên cuồng gào thét, “Lạch cạch” thoáng một phát thân thể mềm nhũn nằm sát mặt đất như là con nhái bị người ta giẫm bẹp.

Yên tĩnh!

Toàn bộ đại sảnh trải một hồi yên tĩnh!

Chấp pháp đệ tử vô luận đi đến chi nhánh nào đều là hung hăng càn quấy tới cực điểm, xem ra đã quen nhìn người khác cúi đầu khom lưng, nhận tội chịu thua, không có nghĩ đến thiếu niên này dám quang minh chính đại động thủ, tất cả mọi người không kịp phản ứng, cảm thấy thế giới điên đảo, nhanh muốn điên rồi.

“Tốt tốt, chuyện vừa rồi ta đã dùng phương pháp đặc thù ghi chép lại, Nhiếp Vân, người dám đối với chấp pháp đệ tử động thủ, cho dù không có sự việc đã thương Nhiếp Siêu kia, hôm nay cũng khó tránh khỏi tội!”

Nhiếp Liêu ngồi bên trên vị trí chủ tọa không thèm nhìn tới thanh niên nằm rạp trên mặt đất chưa biết sinh tử ra sao, ngược lại đứng dậy nhìn về phía Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

“Khó tránh khỏi tội? Ha ha, đội phó Nhiếp Liêu nói như vậy ta thật không thích nghe a, đúng rồi ta cũng có việc muốn thỉnh giáo người!”

Trước mắt người này, Nhiếp Vân không tiếp tục giữ bộ dạng hung thần lúc này, đột nhiên cười nhạt một tiếng, ngữ khí hòa nhã mà hỏi: “À tiện tị nữ nhân mẹ của người, gần đây có còn làm kỹ nữ nữa không, một ngày có thể tiếp được bao nhiêu đàn ông?”

30. Chương 30: Đánh Nhiếp Liêu Tới Bờ

“Người nói cái gì?”

Nhiếp Liêu nguyên lai tưởng rằng thái độ thiếu niên cải biến sẽ chủ động thừa nhận sai lầm, không nghĩ tới đột nhiên nói như vậy, lửa giận lập tức theo trong lồng ngực phùng lên, tức giận đến độ đầu bốc cả khói, khuôn mặt anh tuần vắn vẹo đến độ không nhận ra.

Lời này vũ nhục hấn cũng là mà thôi, mắng hấn mẹ là kỹ nữ, làm sao có thể nhẫn xuống dưới!

Tục ngữ có câu “Hoạ không để con gánh, nhục không để cha mẹ chịu!” Nhiếp Vân vậy mà nói mẫu thân hấn một ngày có thể tiếp bao nhiêu đàn ông, làm cho phổi của hấn trực tiếp tức điên!

“Chết cho ta!”

Thét dài một tiếng, Nhiếp Liêu căn bản mặc kệ mọi thứ, hung hăng tung một quyền hướng Nhiếp Vân!

Nhiếp Liêu cùng Nhiếp Ngân đồng dạng, đều là Khí Hải đệ tứ trọng Chân Khí cảnh đỉnh phong thực lực, đột nhiên ra tay chân khí vừa thô vừa to lập tức bao phủ toàn thân Nhiếp Vân!

Bành!

Một quyền đánh trúng mục tiêu!

Bất quá, Nhiếp Vân cũng không như tưởng tượng của hấn là bay ra ngoài, miệng phun máu tươi, ngược lại nắm đấm Nhiếp Liêu vang lên một hồi “Răng rắc! Răng rắc!” Giòn vang, xương tay rõ ràng toàn bộ vỡ vụn!

“Ah... Điều này sao có thể?”

Không nghĩ tới đối phương chẳng những không bị thương, ngược lại xương tay chính mình vỡ vụn, Nhiếp Liêu la lên một tiếng thê lương, căn bản không thể tin được, ngay tại thời điểm hấn cảm thấy kỳ quái, chỉ thấy thiếu niên lấy từ trong ngực ra một cái huy chương màu vàng nhỏ hơn lòng bàn tay!

Cái huy chương này nhìn giống như một tấm chắn, trên đó có dòng chữ “Lạc Thủy thành đệ nhất danh hiệu!” Bấy chữ to lóng lánh ánh kim, phía dưới điêu khắc huy hiệu của liên minh tứ đại gia tộc!

Lạc Thủy kim thuẫn!

Nhiếp Liêu dùng một quyền trực diện đánh vào Lạc Thủy Kim Thuẫn!

“Lạc Thủy kim thuẫn là vinh dự cao nhất của phủ thành chủ liên hiệp tứ đại gia tộc Lạc Thủy thành ban bố, đại biểu cho tôn nghiêm Vô Thượng! Nhiếp Liêu, người thân là đệ tử sai vật trong gia tộc, đội phó đội

chấp pháp, vậy mà dám trực tiếp công kích biểu tượng vinh dự này, khiêu khích tứ đại gia tộc cùng thành chủ tôn nghiêm, phạm phải bị tội gì!”

Giơ kim bài lóng lánh Lạc Thủy kim thuẫn, Nhiếp Vân đi về phía trước một bước, khí thế làm cho người ta sợ hãi!

Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ nhất đại thành, có thể ngăn cản Khí Hải tầng thứ năm Xuất Thể cảnh đỉnh phong cường giả toàn lực công kích mà không bị tổn thương, Nhiếp Liêu chẳng qua là đệ tứ trọng đỉnh phong, đừng nói một quyền đánh vào Lạc Thủy kim thuẫn, cho dù đánh vào người cũng không cách nào tổn thương hấn mấy may!

“Người...”

“Ta đã đem chuyện vừa rồi toàn bộ ghi chép lại rồi, ngươi đường đường là đội phó đội chấp pháp gia tộc, coi rẻ tôn nghiêm tứ đại gia tộc, ngang nhiên ra tay đối với người cầm Lạc Thủy kim thuẫn, mưu toan kích vỡ Kim thuẫn, tội ác tày trời, tội lỗi chồng chất, hôm nay, ta tự thay gia tộc loại bỏ tên bại hoại như ngươi, răn đe người khác!”

Nhiếp Vân căn bản không để cho hấn cơ hội nói chuyện, lần nữa đi về phía trước một bước, bàn tay lớn chưởng một trảo tới Nhiếp Liêu!

“Người, người dám tính kế ta...”

Lạc Thủy kim thuẫn là đại biểu vinh dự cùng tôn nghiêm, cho dù thống lĩnh hoàng triều cấm quân, công nhiên phá hự, cũng chịu hình phạt nghiêm khắc, hiện tại Nhiếp Liêu chính là như vậy, biết rõ ràng bị đối phương tính kế, bất luận cái gì cũng không nói nên lời!

“Ha ha!”

Không để ý tới tiếng gào thét của hấn, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, chân khí trên người lập tức tuôn ra, trên không trung hình thành một cái bàn tay lớn liền hướng Nhiếp Liêu chưởng tới!

Khí Hải đệ tứ trọng Chân Khí cảnh dựa theo đạo lý không có khả năng để cho chân khí Xuất Thể, nhưng với loại chuyện lật vật này lão quái vật hai đời Nhiếp Vân đã quá quen thuộc rồi, không cần tuân thủ cái định luật này!

Mặc dù có thể xuất thể công kích, cũng không giống đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh cường giả, có thể dễ dàng thương người khác đến trăm mét, tối đa chỉ có thể ba mét, bất quá gần như vậy đã là quá đủ rồi, chưởng phong gào thét, chân khí hình thành bàn tay đột nhiên xuất hiện, lập tức liền đem Nhiếp Liêu ép thành bánh chưng!

“Răng rắc! Răng rắc!”

Một trảo tấn công Nhiếp Liêu, Nhiếp Vân không có chút lưu tình, chợt nghe lần nữa hai tiếng giòn vang!

“Dừng tay!”

Chứng kiến diễn cảnh như thế, chủ vị bên trên Nhiếp Ngân rót cuộc ngồi không yên, vội đứng dậy, hét lớn một tiếng, nhảy tới hướng Nhiếp Vân đang đứng tung trảo đỡ.

“Ta trừng trị bại hoại gia tộc, đội phó Nhiếp Ngân tự ra tay cứu giúp, chẳng lẽ gia tộc chấp pháp đội cứ như vậy bao che lẫn nhau sao?”

Không để ý tới công kích của đối phương, cổ tay Nhiếp Vân khẽ đảo bàn tay cầm Lạc Thủy kim thuẫn tùy ý nghênh đón chưởng của Nhiếp Ngân, đồng thời cái tay còn lại, lần nữa đánh một chưởng vào Nhiếp Liêu.

Phù phù!

Nhiếp Liêu té trên mặt đất, thân thể như là một đồng bùn nhão.

Hắn lúc này, toàn thân xương cốt không còn chỗ nào lành lặn, Khí Hải cũng bị chấn nát chân khí tản mạn khắp nơi, so với Nhiếp Siêu trước đây còn thảm hơn!

Về phần vừa rồi Nhiếp Ngân ra tay giải cứu Nhiếp Liêu, chứng kiến Lạc Thủy kim thuẫn ngăn tại trước mặt, tức giận đến quay người lại cứ thế mà từ không trung lui trở về, đứng tại nơi nghiêng người tức giận đến oa oa mắng bậy, không còn biện pháp nào.

Chỉ cần một công kích nữa hướng vào Lạc Thủy kim thuẫn, đối phương khẳng định có lợi a, đến lúc đó vốn có lý cũng nói không ra lời rồi!

“Nhiếp Vân, xem như ngươi lợi hại!”

Một lát sau, Nhiếp Ngân ngăn cản cảm xúc nổi giận, lần nữa nhìn về phía thiếu niên ở trước mặt, trong mắt không còn khi dễ hằn hứa.

Nghĩ đến nhóm người mình đang chiếm thế thượng phong, không nghĩ đến tên thiếu niên này chỉ là mắng Nhiếp Liêu một câu, xuất ra Lạc Thủy kim thuẫn, liền đem thế cục chuyển biến tới loại tình huống hiện tại, coi như mình đem hấn báo cáo lên gia tộc, cũng vô dụng ah!

Tên thanh niên thứ nhất bị đánh gần chết, dám cả gan nhục mạ mẫu thân kẻ có được Lạc Thủy kim thuẫn, bản thân tự đã phạm tội, bị đánh là chuyện rất bình thường, về phần Nhiếp Liêu... chỉ cần một tội danh dám khiêu khích tứ đại gia tộc, phủ thành chủ là có thể lại để cho hắn không cách nào cứu nổi!

“Ta lợi hại a? đội phó Nhiếp Ngân những quá lời rồi, ta chỉ là cố gắng giữ gìn danh dự gia tộc, không dám kể công!” Nhiếp Vân nghiêm túc nói ra.

“Ngươi...”

Nhiếp Ngân giận đến sắc mặt đỏ lên, thiếu chút nữa xông tới.

“Ai đúng rồi, đội phó Nhiếp Ngân, các ngươi lúc này đến chi nhánh chúng ta cần làm chuyện gì? Trước đó ngươi nói cần điều tra sự tình Nhiếp Siêu bị thương, đến cùng là chuyện gì? Nhiếp Siêu bị thương thật a? Như thế nào lại bị thương? Ngày đó sau khi hắn nhận tiền rồi rời khỏi đây vẫn còn rất sáng khoái a...” Nhiếp Vân gặp sự tình không sai biệt với tính toán lắm, nên thu tay lại rồi đột nhiên mở miệng, trên mặt lộ ra vẻ mặt thắc mắc như mình là người vô tội, căn bản giống như chưa nghe nói qua chuyện Nhiếp Siêu bị thương này.

“...” Chứng kiến Nhiếp Vân như vậy, mẫu thân Nhiếp Linh cùng quản gia Nhiếp Trùng liếc mắt nhìn nhau, từng người xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu, im lặng không nói nên lời.

Cái này diễn cũng quá đạt à nha! Nếu như không phải hai người tận mắt nhìn thấy hắn đánh Nhiếp Siêu sinh tử không biết, mà chỉ nhìn qua lời nói và cách hắn biểu lộ, phải thật là tin tưởng a, hắn quá gian xảo rồi!

“Nhiếp Vân, ngươi đừng ở đây giả vờ giả vịt nữa! Sự việc Nhiếp Siêu lòng dạ ngươi biết rõ, ở chỗ này ngươi giả vờ vô tội có ai tin?” Chứng kiến thiếu niên giả vờ như vậy, Nhiếp Ngân lần nữa tức giận đến khê run rẩy, hét lớn một tiếng.

“Giả vờ giả vịt?” Nhiếp Vân tức giận ứng biến “Đội phó Nhiếp Ngân, ta là một ngoại môn đệ tử có tôn nghiêm, ngươi vì sao lại vu khống ta, vũ nhục ta trong khi ta hoàn toàn trong sạch, ta cùng với ngươi công bình quyết đấu!”

“Quyết đấu...” Nghe được lời này từ Nhiếp Vân, Nhiếp Ngân liếc nhìn thoáng qua thân xác nát bét của Nhiếp Liêu trên mặt đất, không tự chủ được run rẩy thoáng một phát.

Cùng hắn quyết đấu, đây không phải là bản thân không biết sống chết ư!

“Như thế nào? Không muốn quyết đấu? Không quyết đấu cũng được, ngươi phải chứng minh ta trong sạch, ngày đó Nhiếp Siêu cùng Nhiếp Triều Tinh cầm trong tay lệnh xử phạt đi vào chi nhánh chúng ta, chi nhánh chúng ta tự không dám nói lời nào, đưa một vạn lượng bạch ngân cho hắn đem đi, còn phần về sau chuyện gì xảy ra, chúng ta một điểm cũng không biết...”

Nhiếp Vân đem sự tình nói ra.

“Chưa nói lời nào liền xuất ra một vạn lượng bạch ngân? Hừ, Nhiếp Vân, người nghĩ mặt mình mạ vàng a, người cho rằng ta không biết hoàn cảnh hiện tại của chi nhánh các người a? Đừng nói một vạn lượng, chỉ cần người có thể xuất ra năm ngàn lượng, ta Nhiếp Ngân lập tức dập đầu trước người a”

Nhiếp Ngân lên tiếng quát!

31. Chương 31: Tiền Này Của Ai

Chi nhánh Nhiếp Thiên năm đó bị buộc phải ly khai khỏi gia tộc, năm đó cái gì cũng không mang theo, có thể có cơ nghiệp hiện tại cũng đều là nhờ công lao mẫu thân Nhiếp Vân, toàn bộ gia sản cộng lại chỉ sợ cũng chỉ bảy tám ngàn lượng, vốn lưu động cũng không vượt qua hai ngàn lượng!

Chính là bởi vì những tin tức này cũng không phải là bí mật gì, nên ngay sau khi Nhiếp Siêu đã thương Nhiếp Vân liền vận dụng quan hệ của mình chế định ra lệnh xử phạt một vạn lượng bạch ngân!

Một vạn lượng chi nhánh bọn hắn khẳng định không cầm ra được, đến lúc đó chỉ có thể ngoan ngoãn giao ra Lạc Thủy kim thuẫn...

Mặc dù chuyện này Nhiếp Ngân trước đó không nói ra, nhưng cũng biết một ít, chỉ là nghĩ tới Nhiếp Siêu sau khi trở về liền chìm vào đời sống thực vật, Nhiếp Triều Tinh giao tiền ra và nhận tội, khiến mình cũng có chút khó hiểu.

Hôm qua sau khi Nhiếp Cương thiếu gia tự mình thăm vấn, Nhiếp Triều Tinh thừa nhận sai lầm, chính mình giờ mới xác định lại chi nhánh của Nhiếp Vân căn bản là một phân tiền cũng không có!

Nếu như hắn có một vạn lượng sao còn mạo hiểm đắc tội với đội chấp pháp, trực tiếp động thủ đã thương nội môn đệ tử?

Cũng bởi vì trong nội tâm có cái này dựa vào, Nhiếp Ngân nghe được thiếu niên nói như thế “Vô sỉ”, mới nhận không được giận tím mặt, lên tiếng rống to.

“Người nói cái gì? Ta có thể xuất ra năm ngàn lượng người sẽ dập đầu trước ta?”

Nhiếp Vân không nghĩ tới đối phương đột nhiên lại nói ra một câu như vậy, nhìn chằm chằm hỏi.

“Đúng vậy, chỉ cần người có thể xuất ra năm ngàn lượng, chẳng những ta dập đầu mà còn tất cả người trong đội chấp pháp này đều dập đầu trước người, hơn nữa lập tức rời đi, không làm khó người nữa! Bất quá, nếu người không cầm ra được, thì nhất định phải dập đầu trước chúng ta, hơn nữa ngoan ngoãn theo chúng ta về tiếp nhận trừng phạt!”

Trong nội tâm đã nhận định rằng chi nhánh Nhiếp Thiên không có tiền, Nhiếp Ngân cho rằng đối phương nói như vậy, là cố ý giả vờ giả vịt, cười lạnh một tiếng.

“Tốt, lời người đã nói ra..., nhưng chẳng lẽ những người này cũng đồng ý với quan điểm này của hắn?”

Nhiếp Vân dùng đá thủy tinh ghi lại toàn bộ lời nói và hình ảnh trước mặt

“Chúng ta cùng tiến thoái với đội phó Nhiếp Ngân!”

“Quyết định của Đội phó tự là của chúng ta, như thế nào, phải chăng người sợ hãi? Có bản lĩnh mượn ra năm ngàn lượng bạc trắng ah!”

“Ha ha, nếu chỉ có chút ít tiền mà người cũng không thể cầm ra, vậy thì lời nói trước đó người nói đã đưa ngân lượng cho Nhiếp Siêu, Nhiếp Triều Tinh là nói láo, lúc đó không cần Thẩm Phán, người chắc chắn đã phạm phải tội danh đã thương nội môn đệ tử và chấp pháp đệ tử.”

Mấy tên chấp pháp đệ tử đồng thời đứng lên, liền tiếp phát ra tiếng cười lạnh.

Bọn hấn gấp Nhiếp Vân không lập tức lấy tiền, ngược lại hỏi bọn hấn lời nói, đều nhận định lòng hấn hư rồi, lập tức hào không che đậy lối ra châm chọc.

“Tốt, một lời đã định...” Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, vừa muốn nói chuyện, đột nhiên cảm thấy ống tay áo xiết chặt, quay đầu nhìn lại chỉ thấy mẫu thân Nhiếp Linh sắc mặt tái nhợt nhìn về phía chính mình kéo tay áo mình.

“Vân nhi, mẹ thực xin lỗi người...”

“Làm sao vậy mẹ?” Bỗng gặp vẻ mặt này của mẫu thân, Nhiếp Vân lại càng hoảng sợ.

Nhiếp Vân còn tưởng rằng mẫu thân bị thương, ngón tay điểm lên trên cổ tay nàng, phát hiện không có bất cứ vấn đề gì, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

“Người đưa cho Tiểu Phượng một vạn năm ngàn lượng bạc trắng nhờ nàng đưa ta, ta... ta ngày hôm qua dùng toàn bộ cho cửa hàng và chi tiêu của chi nhánh... Hiện tại đã không có tiền!” Nhiếp Linh sắc mặt khó coi nói.

Hiện tại mẫu thân hấn tưởng rằng hấn cùng đối phương đánh cuộc là dựa vào số ngân lượng hấn để lại cho Nhiếp Hiểu Linh mấy ngày hôm trước, nhưng ai ngờ hôm qua cửa hàng của chi nhánh xuất hiện khủng hoảng tài chính, tạm thời đã dùng tạm hết số ngân lượng đó, hiện tại dùng noia trong nhà có thể lấy ra năm ngàn mà ngay cả một ngàn cũng không có!

Nhi tử sở dĩ vì vậy mà thua cược, chẳng phải chính mình hại hấn sao?

“Ha ha, lộ chân tướng a, không đưa tiền ra được vậy coi như người nói láo a, nhanh lên theo chúng ta về điều tra! Đường đường là người thừa kế Lạc Thủy kim thuẫn, đừng nói là tiểu nhân nói không giữ lời a!”

Nhiếp Ngân cất tiếng cười to.

Vừa rồi Nhiếp Vân đưa Lạc Thủy kim thuẫn ra để cho vô cùng khó xử, hiện tại nói ra lời này, thật sự là quá sung sướng!

“Mẹ..., người quá lo lắng rồi...”

Chứng kiến mẫu thân như vậy, Nhiếp Vân mới nhớ tới sự tình trước đó, bất đắc dĩ nở một nụ cười.

Tiền tay lừa gạt một tí tiền của Nhiếp Liễu, bản thân hấn cũng quên mất, không nghĩ tới mẫu thân hấn vẫn còn nhớ, lại còn tưởng rằng đó là số tài sản lớn.

“Không phải là số tiền ấy, ta có rất nhiều...”

Nhiếp Vân nói xong liền thò tay vào trong ngực, tiện tay lấy ra từng thỏi vàng, chỉ chớp lát đã xuất ra năm thỏi vàng!

Một thỏi vàng mười cân giá trị là một ngàn lượng bạc, tổng cộng xuất ra năm thỏi tức tổng giá trị là năm ngàn lượng bạc!

Nhiếp Vân lấy chúng ra từ đan điền, cố ý giả bộ lấy ra từ trong lòng ngực, chính là vì che dấu tai mắt người khác.

“Thỏi ... vàng?”

“Năm thỏi vàng, tức năm ngàn lượng bạc trắng...”

“Điều đó không có khả năng, năm thỏi vàng tự 50 cân, quần áo hấn như thế nào chịu đựng được, cái này nhất định là đồ giả...”

Mọi người đội chấp pháp nguyên lai tưởng rằng Nhiếp Vân lần này hấn thua cược, không nghĩ tới hấn có thể xuất ra năm thỏi vàng, sắc mặt tất cả đều chuyển sang xám, oa oa gọi bầy.

“Đồ giả? Ha ha, vậy cái này có phải thật hay không?”

Cười nhạt một tiếng, Nhiếp Vân tiện tay ném ra mấy tấm ngân phiếu.

Những... ngân phiếu này từng cái đều có mệnh giá rất lớn a, một tấm một vạn lượng, rõ ràng có sáu tấm!

Trọn vẹn sáu vạn lượng bạc!

“Những tấm ngân phiếu này đều là thật, nếu các người không tin có thể đi tra, nếu như ngay cả ngân phiếu cũng hoài nghi, ta đây thực hoài nghi lời các người nói trước đó, đều là nói láo : đánh rắm rồi!”

Đem ngân phiếu thu lại, Nhiếp Vân nhàn nhạt nói ra.

Số ngân phiếu này là do hắn cướp từ trên tay Nhiếp Vũ và vàng thỏi này là số tiền còn dư lại sau khi hắn bán đấu giá thành công công pháp tại đấu giá hội.

“Vàng thỏi, sáu vạn lượng bạc, người... Tại sao có thể có nhiều tiền như vậy!”

Nhìn thấy toàn bộ số thỏi vàng và ngân phiếu, Nhiếp Ngân cùng chấp pháp đệ tử tất cả đều choáng váng!

Nói vàng thỏi có thể là giả, nhưng mấy cái ngân phiếu này đều có chữ ký và con dấu của Phúc Vận tiền trang chắc chắn không thể giả a!

Phải biết rằng ở bên trong Phúc Vận tiền trang cũng có không ít tài sản của Nhiếp gia, nếu như nói những...tờ ngân phiếu này là giả, há không phải nói tiền của gia tộc mình đều không nhận, chối bỏ rồi hả?

“Nhiếp Vân, xem như người lợi hại, chúng ta đi!”

Hít sâu một hơi, Nhiếp Ngân biết rõ chuyện ngày hôm nay, nhóm người mình đã bại, chỉ biết cảm mặt xuống mặt đất, lập tức hất tay lên bước nhanh ra ngoài.

“Ai, không phải vừa rồi nói dập đầu tại đây a? Như thế nào đã quên?”

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, ngăn mọi người lại.

“Hừ, đời người chưa biết thế nào, 30 chưa gọi là tết, 60 chưa gọi là lành. Sao không tự biết thân biết phận mình ép người khác đến đường cùng như vậy!” Nhiếp Ngân hất tay lên, hàm răng cắn khàn khàn khách rung động.

“Biết thân biết phận? Ha ha, hình như là các người nên nhìn lại chính mình đấy! Như thế nào, những lời trước đó đều là: đánh rắm a?” Nhiếp Vân không để ý tới sự uy hiếp của đối phương, nhàn nhạt nói ra.

“Người...”

Trên trán gân xanh nổi lên, Nhiếp Ngân niết nắm đấm kêu “Khàn khách!”

“Vân nhi, ta thấy như vậy được rồi...”

Mẫu thân hắn Nhiếp Linh chứng kiến đối phương như vậy, sợ gây lớn chuyện hơn, lần nữa khẽ kéo nhẹ ống tay áo Nhiếp Vân một phát.

“Tốt, mẫu thân ta đã lên tiếng, các người đi đi, về sau có việc gì cũng đừng tới đây, không có việc gì càng đừng tới đây, ta sợ ta nhất thời nhện không được bắt các người quỳ xuống, vậy thì không thú vị a...”

Gặp mẫu thân mở miệng, Nhiếp Vân tùy ý khoát tay áo.

Kỳ thật nếu không phải sợ mẫu thân lo lắng, Nhiếp Thiên Căn bản sẽ không làm khó mấy tên chấp pháp đệ tử mà thôi, đối lại với tính cách kiêu trước dám gây phiền toái cho hắn, hắn liền không ngại giết không chừa một mống!

Đương nhiên, mẫu thân vì chi nhánh vất vả nhiều năm như vậy, chính mình không muốn nàng lại lo lắng hãi hùng, đành phải dùng cách này để xử lý nhẹ nhàng.

“Đi!”

Nhiếp Ngân tuy hận đến tận xương tủy, nhưng cũng không biết nên nói cái gì, đành mang theo mọi người rất nhanh rời đi.

“Vân nhi, những số tiền này là sao? Người tại sao có thể có nhiều tiền như vậy, không phải làm cái gì vi phạm tộc quy, đạo nghĩa sự tình à nha...”

Mọi người rời đi, mẫu thân nhìn về phía nhi tử, vẻ mặt lo lắng.

Sợ nhi tử lạc lối gây ra điều xấu, đây mới là vấn đề nàng lo lắng nhất đấy.

“Ha ha, yên tâm đi, những số tiền này đều là quang minh chính đại kiếm được...” Nhiếp Vân lần nữa đổ mồ hôi, nói khoác không biết ngưng miệng.

Số tiền này không phải là lựa gạt thì cũng là đánh bất tỉnh Nhiếp Vũ đoạt lấy, những lời này làm sao có thể ấu thân biết được, nếu nói ra chắc hừ nàng chết mất...

“Quang minh chính đại? Như thế nào quang minh chính đại kiếm được? Ta chẳng quản chi nhánh nhiều năm như vậy, đều không thể kiếm được nhiều tiền như vậy, người kiếm được bằng cách nào?”

Mẫu thân tựa hồ không có dễ bị gạt như vậy, tiếp tục hỏi.

“Cái này...” Nhiếp Vân gãi gãi đầu, có chút không thể nói ra.

Hôm trước công pháp thực lực bản thân mình tăng nhanh, che dấu mẫu thân rất dễ, hôm nay chỉ mới có một món tiền nhỏ, sao lại điều tra kỹ vậy?

Nhiếp Vân không biết, kỳ thật cái này là tâm ý của Từ mẫu, nhi tử có tiền đồ mẫu thân tự nhiên rất cao hứng, sẽ không miệt mài truy hỏi, Nhưng đột nhiên nhi tử có thể xuất ra một số tiền không rõ nguồn gốc, sợ hấn phạm sai lầm, tự nhiên muốn tra nhanh rồi!

“Nhiếp Vân, vừa rồi ta thấy người của chấp pháp gia tộc vừa đi ra, có phải người vừa gặp phiền toái?”

Chính ngay lúc không biết giải thích thế nào, đột nhiên trước đại sảnh vang lên một thanh âm quen thuộc, Nhiếp Vân quay đầu lại nhìn con mắt lập tức sáng ngời “Ah, mẹ, số tiền này kỳ thật không phải của ta đâu, là của Dương ngạn đấy, người không tin có thể hỏi hấn...”

Người đến đúng là Dương ngạn, hấn lúc này đã đem Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh sơ kỳ cảnh giới củng cố triệt để, mọi cử động mang theo uy thế cường đại.

Xem ra trước khi đến đây hấn chẳng những tu vị đột phá, tâm tình cũng có đột phá, loại tình huống này, chỉ sợ trong gian ngắn thời gian, thực lực có thể lần nữa tăng lên!

“Ta sao? Cái gì là của ta...”

Dương ngạn còn chưa kịp phản ứng, đã bị Nhiếp Vân bán đứng, một mình đối mặt với vẻ mặt nghi hoặc của Nhiếp Linh...

32. Chương 32: Xi Tiêu Thần Búa

Đường xá đông đúc, một chiếc xe ngựa chạy như điên về phía trước.

Trong xe ngựa có hai cái thiếu niên khoanh chân ngồi ở bên trong.

“Người nói thẳng những số tiền kia là của người là được rồi, làm hại ta phải giải thích nhiều như vậy...”

Một lát sau, một thanh niên cơ bắp từng cục dừng tu luyện lại, hơi phàn nàn nói.

“Khục khục, ai bảo người vừa vặn tới, đành phải bắt người đem ra đỡ đòn thôi!” Một thanh niên khác nghe được phàn nàn, ho khan một tiếng, sắc mặt xấu hổ.

Hai thanh niên này không ai khác chính là Nhiếp Vân và Dương ngạn, đang chạy thật nhanh ra khỏi Chi Nhánh Nhiếp Thiên.

Dương ngạn lần này tới tìm Nhiếp Vân là muốn cho hấn trợ giúp mình, nghĩ biện pháp đem bài vị mẫu thân để vào từ đường gia tộc, không nghĩ tới vừa vào cửa đã gặp những sự tình này, khiến ột phen sút đầu mẻ trán.

Cũng may Dương Ngạn thuận miệng lừa gạt vài câu, mẫu thân Nhiếp Vân so sánh thấy cũng thông tình đạt lý, mới bỏ qua.

“Bắt ta đem ra đỡ đạn, ta từ lúc ly khai gia tộc, hai bàn tay trắng đi ra, chính là mẹ của người nấu thuốc cho ta, ta mới sống được tới bây giờ, nàng làm sao không biết ta không có tiền!” Dương Ngạn than thở.

“Tốt rồi, đừng oán trách nữa, lần này đi đến gia tộc người khẳng định không đơn giản như vậy, nếu gây chuyện không tốt có thể phải động thủ, ta tại đây có sẵn một bộ Búa võ kỹ, hiện tại truyền lại cho người, người nhanh tu luyện chút ít, mới có thể phát tác dụng!”

Gặp đối phương nổi giận dưng dưng, Nhiếp Vân đột nhiên nghiêm sắc mặt, mở miệng nói ra.

“Búa võ kỹ? Võ kỹ của người thật không ít a!” Dương Ngạn cười lắc đầu.

Trước mắt mình người này cũng là bằng hữu lâu năm, bây giờ là càng ngày càng không hiểu rồi, sức chiến đấu cao vượt bậc, dịch dung vô cùng ảo diệu khiến người khác sợ hãi, võ kỹ xuất ra như mưa, cử chỉ bình tĩnh vững vàng, cách hành sự vô cùng đứng đắn và điềm tĩnh... Nếu như không phải quen hắt từ lâu và cảm giác quen thuộc chưa từng biến mất, thực hoài nghi hẳn người khác ngụy trang đấy!

“Kỳ thật có chuyện này ta chưa nói cho người biết, nửa năm trước ta đã nhận một vị sư phụ, những vật này đều do sư phụ ta cho đấy...”

Chứng kiến vẻ mặt của Dương Ngạn, Nhiếp Vân không biết hẳn nghĩ cái gì, đành phải lần nữa đem có có một sư phụ ra.

“Thậm chí có loại này kỳ ngộ sao, chúc mừng người!” Nghe được thiếu niên giải thích, Dương Ngạn cao hứng nhẹ gật đầu.

Nhiếp Vân nói xong câu đó nhìn chằm chằm vào đối phương, trong mắt Dương Ngạn chỉ có niềm vui mừng cho bằng hữu, tựa không có chút gì tham lam, trong nội tâm một hồi cảm động.

Biết rõ chính mình có mấy trăm cân hoàng kim, rất nhiều võ kỹ công pháp, đổi lại kiếp trước kết giao rất nhiều người, chỉ sợ sớm đã ra tay cướp đoạt!

Loại này bằng hữu, thật đáng để kết giao cả đời!

Cũng không phải Nhiếp Vân đa nghi, mà là kiếp trước bị bằng hữu phản bội, cũng không muốn sau khi vất vả trọng sinh lại giẫm lên vết xe đổ đó!

“Bộ võ kỹ này gọi là Xi Tiêu thần búa, là nghe nói là một cường giả tên là Xi Tiêu sáng tạo ra đấy, tổng cộng bảy mươi hai thức, mỗi một chiêu đều có uy lực kinh thiên động địa, chỉ cần có thể học được ba mươi sáu thức tựa có thể tung hoành... vô địch Thần Phong đế quốc!”

Nhiếp Vân vốn định nói tung hoành vô địch đại lục, suy nghĩ một chút toàn bộ đại lục đối với Dương Ngạn hiện tại mà nói quá lớn, lớn đến không thể chạm, còn không bằng nói Thần Phong đế quốc, lợi ích thực tế.

“Học ba mươi sáu thức là có thể tung hoành Thần Phong đế quốc? Mau đem bộ này võ kỹ nói cho ta nghe!”

Dương Ngạn tuy hoảng sợ nhưng cũng rất háo hức, con mắt thoáng phát sáng.

Hắn hoàn toàn không hoài nghi Nhiếp Vân đang khoác lác, mấy ngày nay Nhiếp Vân ình rung động thật sự quá lớn, có thể làm ột người trong thời gian ngắn cải biến thành như vậy, sư phụ hẳn phải lợi hại thế nào, chỉ sợ đã vượt ra khỏi tưởng tượng, loại người tiện tay có thể xuất ra mấy thượng phẩm võ kỹ, làm sao có thể đơn giản!

“Tốt, người nghe nè...” Nhiếp Vân chậm rãi đem xi tiêu thần búa pháp quyết tu luyện nói qua một lần.

Bộ xi tiêu thần búa này là lúc trước chính mình vô tình lấy được, kiếp trước đạt tới cấp bậc lão ngoan đồng, không muốn nói ra chứ muốn cái gì có cái đó, ít nhất xuất ra hơn mười bộ Vương tộc công pháp và võ kỹ cũng không có vấn đề gì!

Bộ xi tiêu thần búa này tựa là một bộ Vương tộc thượng phẩm võ kỹ, về sau đại thành uy lực có thể so với hoàng tộc hạ phẩm, lúc trước khi vừa lấy được, người hẳn nghĩ đến đầu tiên đúng là Dương Ngạn, Nhưng tiếc là người đã không còn, không nghĩ tới sau khi sống lại, nguyện vọng này ại có thể thành thực hiện!

“Bộ võ kỹ này quả nhiên lợi hại, đừng nói bảy mươi hai thức, chỉ sợ thức thứ nhất không mất mười năm thì cũng tám năm ta mới học được...”

Nghe xong phương pháp tu luyện bộ võ kỹ này, Dương Ngạn nhăn mày lại, vẻ mặt buồn rầu.

Hắn lúc trước có thể cùng Dương Tuấn tranh đoạt quyền thừa kế thứ nhất gia tộc, vô luận tu vị, kiến thức đều là rất mạnh, nghe được Nhiếp Vân đọc pháp quyết, tự lập tức hiểu rõ bộ võ kỹ này không dễ học.

Bảy mươi hai thức phủ pháp, giản lược đến khó, đừng nói đằng sau đây, chỉ mới thức thứ nhất cho hắn cảm giác không bỏ ra tám năm mười năm thì khó mà tu luyện thành!

Khó trách nói luyện thành ba mươi sáu thức có thể xưng vô địch Thần Phong đế quốc, hiện tại xem ra đúng là như thế!

“Bộ võ kỹ này, sư phụ ta nói rồi thức thứ nhất chỉ là thức mở đầu, có thể nói khá đơn giản, người chăm chú tu luyện..., khoảng một ngày có thể học xong, chỉ có điều chúng ta đến gia tộc người chậm trễ hơn một ngày a!”

Nhiếp Vân nở một nụ cười.

Mặc dù kiếp trước không có tu luyện qua bộ võ kỹ này, nhưng thân là lão ngoan đồng, kiến thức sâu rộng, chỉ một cái Vương tộc thượng phẩm công pháp mà thôi, tùy tiện liếc mắt nhìn tự đã hiểu bí quyết tu luyện.

“Chỉ là chậm trễ một ngày thôi mà, không quá quan trọng, chỉ cần có thể để cho thực lực tăng cường, như thế nào đều được!”

Dương Ngạn nghe nói chỉ cần một ngày có thể luyện thành một chiêu uy lực như thế, hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Vậy là tốt rồi, xe ngựa sẽ dừng tại khách điểm phía trước gần gia tộc người, chúng ta thuê một tiểu viện, đợi sau khi người luyện thành, đi đến gia tộc của người cũng thuận tiện!”

Nhiếp Vân thuận miệng an bài.

“Ân, tốt, quyết định như vậy đi!”

Dương Ngạn hiện tại đối với hắn mà nói rất tin tưởng, nói gì cũng nghe theo, vội vàng gật đầu.

Sau khi bàn bạc xong, Dương ngạn bắt đầu nghiên cứu thức thứ nhất của xi tiêu thần búa, Nhiếp Vân thì thừa cơ tu luyện.

Căn cứ vào trí nhớ của kiếp trước, từ sau khi mình bị Nhiếp Siêu đả thương chi nhánh luân phiên lọt vào trong chế tài (các biện pháp cưỡng chế nhằm đảm bảo quy định của gia tộc), cuối cùng cửa nát nhà tan, xuất hiện loại tình huống này nhất định là trong tộc có người nội gián, bên ngoài thì có người trăm phương ngàn kế muốn đối phó với chi nhánh Nhiếp Thiên, hơn nữa hiện tại hắn trọng sinh dẫn phát hiệu ứng hồ điệp (*sự thay đổi hàng loạt khi có một sự thay đổi nào đó), chi nhánh thoát nhìn bình thường sống yên bình lặng, nhưng trên thực tế thật giống như sóng biển bên trong tiểu thuyền buồm, tùy thời đều có thể lật úp!

Vì muốn không cho chi nhánh bị huỷ, không để phụ mẫu bị người đâm đạp hãm hại như kết cục kiếp trước, nhất định phải nắm chặt tu luyện từng phút từng giây quyết không để lãng phí!

Rất nhanh hai người tìm được một cái khách điểm gần ngay phủ của Dương gia gia tộc, sau khi Nhiếp Vân đem bí quyết tu luyện thức thứ nhất cẩn thận nói một lần, trao đổi thêm vài câu, liền lặng lẽ đi ra ngoài.

Kỳ thật truyền thụ xi tiêu thần búa cho Dương ngạn là cố ý làm hành trình của hắn chậm lại.

Dương ngạn hiện tại bất quá hai mươi tuổi, tư tưởng không thành thực, có lẽ chưa ý thức được việc lần này đi đến Dương gia vô cùng nguy hiểm, bản thân mình trải qua hai kiếp nên hiểu rất rõ muốn sớm chuẩn bị thật tốt, lần này chẳng những muốn đem bài vị mẫu thân hắn đến từ đường gia tộc, mà còn phải giúp hắn giành lại vị trí người thừa kế thứ nhất gia tộc!

Chỉ cần có được cái vị trí này, bảo đảm Dương ngạn sẽ bình an, và không cần phải sợ những người khác phản kích!

Thật giống như cuộc chiến vương quyền (Game of Throne film này hay ai chưa coi thì coi nha ^^), muốn không bị những người khác âm mưu hãm hại chỉ có một con đường có thể đi, chính là chính mình lên làm hoàng đế!

Muốn thuận lợi hoàn thành những sự tình này đầu tiên phải điều tra kỹ lưỡng, sau khi Dương Tuấn tử vong mang đến bao nhiêu ảnh hưởng cho Dương gia, nếu Dương Ngạn cầm Liệt Diễm búa trong tay tiến vào gia tộc, có là cái kẻ ngu cũng đoán ra là chính hắn đã giết Dương Tuấn, đến lúc đó vây giết hắn thì nguy!

Tiếp theo chính là muốn chế tạo một thế lực cho Dương Ngạn, tìm cách đánh lừa gia tộc hắn rằng đằng sau lưng Dương Ngạn có tuyệt thế cao thủ ủng hộ! Chỉ có như vậy mới có thể để cho người trong gia tộc kiêng kị, sau đó để cho người trong Dương gia cam tâm tình nguyện đem vị trí người thừa kế thứ nhất gia tộc truyền cho hắn, không hề oán hận.

“Dương gia không hổ danh là một trong tứ đại gia tộc a!”

“Ai nói không phải, chỉ là một cuộc săn bắn thôi mà phô trương như vậy!”

“Ta nghe nói lần này mượn cơ săn bắn trên thực tế là vì muốn khảo hạch các nhân tài trẻ tuổi đấy, Dương Tuấn người thừa kế thứ nhất Dương gia chết người có biết không?”

“Ta nghe nói, hình như là bị một kẻ thần bí tại bán đấu giá hội đột nhiên xuất hiện giết chết, nghe nói kẻ thần bí này chẳng những tiền tài hơn người, thực lực cũng không bài dạng thường, lại còn tiện tay có thể xuất ra quý tộc thượng phẩm võ kỹ! Thật lợi hại a!”

“Ta nghe nói kẻ thần bí này sau lưng có bối cảnh hùng hậu, tứ đại gia tộc Trần gia đã cùng bọn hắn đã thành lập nên hữu nghị, Trần gia chỉ sợ càng ngày càng lợi hại!”

Vừa đi ra khách sạn, chợt nghe đến hai người vừa ăn cơm bên cạnh nói chuyện.

“Người thần bí? Trần gia có quan hệ? Xem ra những tin tức này đều là Trần gia tung ra đấy, không có nghĩ đến cái gia tộc này ngược lại là giúp ta một việc tốt thế này!”

Nghe được đối thoại của hai người, Nhíp Vân con mắt sáng ngời, mưu kế hiện lên trước mắt.

Chính mình muốn làm ra hai sự tình, một là tìm hiểu, thu thập tin tức về Dương gia, việc này thì vô cùng đơn giản, việc thứ hai là ngụy tạo một tuyệt thế cao thủ có bối cảnh hùng hậu, việc này cô cũng khó khăn, không nghĩ tới chuyện này rõ ràng Trần gia đã giải quyết dùm!

Lời đồn nổi lên bốn phía, ta làm ngay khi còn nóng, hắc hắc!

33. Chương 33: Ta Là Sư Phụ Dương Ngạn

“Lần này tuy là nói săn bắn, trên thực tế tự là tuyển chọn một số đệ tử thích hợp, sau đó bồi dưỡng trở thành người thừa kế thứ nhất gia tộc, lần này là cơ hội tốt chúng ta nên nắm chắc cơ hội này...!”

Đoàn người cưỡi ngựa đi săn bắn của Dương gia chậm rãi đi về phía trước, phía sau cùng một thanh niên mặc áo đen, ánh mắt lập loè, biểu lộ ra dã tâm không nhỏ.

“Đúng vậy, lần này cơ hội ngàn vạn không thể bỏ qua! Hai người chúng ta thực lực hiện tại cao hơn rất nhiều đệ tử khác, liên thủ, nhất định có thể hạ được không ít, đến lúc đó vô luận ta và người ai làm người thừa kế, thì cả hai đều hưởng được quyền lợi, quyền lực vô thượng!”

Thanh niên mặc áo đen bên người một cái áo lam thanh niên khoe miệng giơ lên.

”Nói thật có thể có cơ hội lần này, chúng ta nên cảm ơn cái tên phế vật Dương Tuấn! Một người có thể một hơi xuất ra hơn 100 vạn lượng bạc mua đồ, lại có thể tiện tay xuất ra Trường Giang tam điệp sóng vô kỹ như vậy để đấu giá, loại người này Địa Vị làm sao có thể thấp, tên phế vật Dương Tuấn này biết rõ ràng như vậy mà

còn theo dõi đánh lén người ta, chết thật đáng đời!”

“Hắc hắc, nếu như không có chuyện như vậy xảy ra, ngày tháng năm nào chúng ta mới có thể nổi danh! Ta hiện tại lo lắng nhất là cái tên Dương Ngạn đấy, nếu như lúc này hắn trở về tranh đoạt vị trí người thừa kế thứ nhất, chỉ sợ đến lúc đó chúng ta còn có thể có chút phiền phức...”

“Người quá lo lắng rồi, tên Dương Ngạn trước kia đích thật là một đại nhân vật, còn hiện tại a... mất đi sự ủng hộ của gia tộc, không được cung cấp đan dược, tốc độ tu luyện rất chậm, ta nghe nói đến bây giờ vẫn chưa vượt qua Khí Hải đệ tứ trọng trung kỳ thực lực! Còn kém xa so với chúng ta đệ tứ trọng hậu kỳ!”

“Đệ tứ trọng trung kỳ? Nhưng hắn là con trai của tộc trưởng, tộc trưởng tổng cộng hai đứa con trai, Dương Tuấn cùng hắn, Dương Tuấn chết rồi, ta sợ tộc trưởng sẽ lại ưu ái hắn...”

“Không ngờ thực lực người không hề tệ nhưng lá gan lại nhỏ như vậy, nếu tộc trưởng muốn hắn quay về thì có thể làm gì đây? Lúc trước khi tên Dương Ngạn bị ép ly khai gia tộc, lúc đó tất cả trưởng lão đều có mặt, nếu như tộc trưởng thực sự có can đảm lập một tên phế vật bị ép ly khai khỏi gia tộc làm người thừa kế, thì phụ thân người Đại trưởng lão, cha ta Nhị trưởng lão nhất định sẽ lên tiếng can ngăn và buộc tội, đến lúc đó vị trí tộc trưởng chỉ sợ còn ngồi không vững chứ đừng nói là bảo vệ cho ai!”

“Uhm người nói có lý...”

Hai thanh niên phân tích thời cuộc, hạ bút thành văn, xem ra Địa Vị hai người ở gia tộc không thấp.

“Ân, người phía trước sao lại ngừng lại? Lên xem sao!”

Ngay lúc hai người đang ra sức tưởng tượng bỗng nhiên đội ngũ phía trước ngừng di chuyển, hai người liền nhìn nhau, đồng thời giục ngựa đi thẳng về phía trước.

“Chuyện gì xảy ra? Như thế nào lại ngừng lại?”

Còn chưa đi đến phía trước đoàn người, chợt nghe một cái thanh âm uy nghiêm vang lên, một âm thanh “Đát đát” của tiếng móng ngựa, một trung niên cười ngựa đã đi tới.

Sau lưng người trung niên là mấy lão giả, khí tức của từng người đều cứng lại, toàn thân chân khí phảng phất thực chất giống như lực lượng chỉ cần xuất ra khó có thể ngăn cản!

Khí Hải Cửu Trọng Thiên đệ lục trọng Thành Cương cảnh!

Người trung niên thực lực càng mạnh hơn nữa, chân khí trong người hơi chút lưu chuyển toàn thân hình thành một lớp giáp màu kim lóng lánh, đao thương bất nhập!

Khí Hải Cửu Trọng Thiên tầng thứ bảy Bình Giáp cảnh!

Mấy người kia chính là tộc trưởng Dương Thiết Thành cùng chư vị trưởng lão của Dương gia!

“Hồi bẩm tộc trưởng, phía trước sơn cốc giống như vừa có người chiến đấu qua... Ta sợ mọi người gặp nguy hiểm cho nên mới để ọi người ngừng lại...”

Người trung niên vừa hỏi xong, phía trước tức thì có một thanh niên ôm quyền trả lời.

“Chiến đấu? Các người cùng những người này chờ ở đây, ta cùng mấy vị trưởng lão đi xem qua!” Nghe nói như thế, Dương Thiết Thành nhướng mày, ngăn những thanh niên khác tiến lên, vẫy tay một cái, mang theo mấy vị trưởng lão đi về phía trước.

Đi về phía trước hai ba dặm chợt chứng kiến một sơn cốc vắt ngang trước mặt, đúng là lần này săn bắn được diễn ra tại Lạc Thủy hạ cốc!

Giục ngựa đi về phía trước một đoạn, quả nhiên thấy trong sơn cốc một đồng bừa bộn, cây cối gãy đổ vô số, mặt đất gồ ghề như là vừa trải qua một trận chiến đấu.

“Cuộc chiến vừa xảy ra không lâu!”

Mọi người lập tức nhảy xuống theo, đi bộ về phía trước, nhìn một hồi trong lòng có phán đoán.

Xem vết cháy trên cây cối cùng với những hố nhỏ trên mặt đất, những...cái này có lẽ xảy ra chưa lâu, tối đa hơn nữa nên nhang sau!

Nói cách khác trước đó nữa nên nhang, ở chỗ này có người vừa chiến đấu!

“Àn? Tộc trưởng người xem những...hố này...”

Đột nhiên một lão giả chỉ dấu vết chiến đấu lưu lại trên mặt đất, rồi sắc mặt bình tĩnh vô cùng thoáng một phát trở nên vô cùng tái nhợt.

Thuận theo phương hướng ngón tay hắc chỉ, trên mặt đất cách đó không xa thì có một cái hố, những...cái hố lớn nhỏ tất cả đều giống nhau về độ sâu!

Hơn nữa từng hố đều là bị một chiêu công kích cường đại đập nện mà thành, bề mặt sáng bóng trơn trượt trong như gương, càng làm người khiếp sợ những...cái hố này chung quanh không có bị phá hư chút nào, thậm chí mấy hố bên cạnh cách đó không xa đều không có phá hư một gốc cây của cộng cỏ non!

Dựa theo đạo lý tại mặt đất đánh ra nhiều hố như vậy, nhất định xung quanh có thể rất bừa bãi, mặt đất chung quanh chắc chắn bị phá hư, mà bây giờ những... hố này thật giống như được đo đạc qua, thậm chí từng khoảng cách khoảng cách đều bằng nhau, xuất hiện loại tình huống này chỉ có thể nói rõ một vấn đề...

“Người chiến đấu đối với lực lượng khổng lồ chế cường đại!”

Dương Thiết Thành sắc mặt ngưng trọng chậm rãi mở miệng nói ra kết luận.

Nếu là chiến đấu, chắc chắn sẽ không có người cố ý vừa đánh vừa đo đạc! Xuất hiện loại tình huống này chỉ có một loại giải thích, hiện trường kia chính là kết quả của cuộc chiến giữa hai người, một người truy đuổi và một người đang lẩn trốn, những... hố này nhất định là do người truy đuổi dùng võ kỹ nào đó đánh ra!

Dùng võ kỹ đánh ra những hố như thế, người này đối với lực lượng khổng lồ chế vô cùng cường đại!

Tu vị đạt tới cảnh giới này nhất định đã biết rõ, chiến đấu không phải lực lượng càng cường đại càng tốt, mà ngược lại lực lượng mạnh sẽ gây lãng phí thể lực, toàn bộ công kích đều có một mức độ tiêu hao nhất định, chỉ có đem lực lượng khổng lồ chế vừa đủ, lại có thể tạo được hiệu quả đả thương địch thủ, đây mới là tuyệt đỉnh cao thủ!

Rất rõ ràng, chẳng những đánh ra được những... hố sâu này mà còn làm được thật hoàn mỹ!

“Có thể khổng lồ chế lực lượng chính xác như thế, chỉ sợ thực lực thấp nhất là Khí Tông, một đại tông sư!” Một trưởng lão lòng còn sợ hãi nói.

Khí Hải đệ bát trọng Khí Tông, một đại tông sư, loại thực lực này tại Lạc Thủy thành đã khó tìm địch thủ!

“Mau nhìn cái cái lỗ thủng này!” Đột nhiên lại một cái trưởng lão chỉ về phía trước.

Theo hắc ngón tay phương hướng mọi người mới nhìn thoáng qua, đồng thời trở nên tái nhợt vô cùng, như là giấy vàng.

Chỉ thấy phía trước là một cự nham thạch, đường kính chừng hơn 10m, trên mặt đá có một lỗ thủng to bằng ngón tay ấn ở phía trên, thỉnh thoảng để lộ ra một tia ánh sáng, mới nhìn thoáng qua mọi người nhận ra cái lỗ thủng này đã xuyên thấu toàn bộ tảng đá!

Lỗ thủng to bằng ngón tay... Xem ra nhất định là dùng ngón tay điểm ra!

Chỉ một Chỉ có thể xuyên thấu nham thạch đường kính hơn 10m, hơn nữa nham thạch này là đá hoa cương cứng rắn vô cùng, chỉ lực này mạnh đến nhường nào?

Lạc Thủy thành tại sao có thể có một cường giả cường đại như thế tồn tại?

34. Chương 34: Ta Là Sư Phụ Dương Ngạn (hạ)

“Khí Tông cũng không có loại chỉ lực này a, cái này... đây rốt cuộc người nào?”

“Cái lỗ thủng này chỉ sợ là chiến đấu đã lưu lại đây, cũng không phải toàn lực đánh ra, không phải toàn lực đã lợi hại như thế, người này đến cùng là loại thực lực gì?”

Có thể trở thành tộc trưởng cùng trưởng lão gia tộc đều không phải là người ngu, mới nhìn thoáng qua, mọi người suy nghĩ cẩn thận chuyện gì xảy ra, mỗi người sợ tới mức toàn thân phát run.

“Người nào ở chỗ này ồn ào, làm chúng ta không cách nào tu luyện?”

Mọi người ở đây đang lúc khiếp sợ, đột nhiên một cổ khí tức cường hoành tới cực điểm từ phía sau nham thạch truyền tới, cổ nén hơi thở xuống, mấy Đại trưởng lão cùng Dương Thiết Thành thật giống như con sâu cái kiến phủ phục trước mặt Thần Long, không còn một chút sinh lực nào để phản kháng!

“Đây là cái gì thực lực...” Trên trán mọi người đều đổ mồ hôi lạnh.

“Ta tuy chưa đạt tới Khí Tông thực lực, cũng đã tăng thứ bảy Binh Giáp cảnh đỉnh phong, cũng gần đạt tới rồi, khí tức này có thể không phải Khí Tông, khí tức Khí Tông không có khả năng để cho ta không có lực phản kháng, chẳng lẽ là cái này đạt đến Tôn Cấp cao thủ?”

Dương Thiết Thành toàn thân run rẩy.

Khí Hải Cửu Trọng Thiên đệ bát trọng Khí Tông cường giả tuy nhiên đã đạt tới mức đại tông sư, thực lực vô cùng mạnh mẽ, Nhưng khẳng định không có khả năng uy áp cường đại như vậy! Cổ uy áp mạnh mẽ này, chỉ sợ ít nhất là đến cấp bậc Tôn Cấp!

Chí Tôn, Khí Hải Cửu Trọng Thiên cấp bậc cao nhất, toàn bộ Thần Phong đế quốc tổng cộng cũng không có đến mấy người ... Như thế nào lại xuất hiện tại Lạc Thủy thành một địa phương nhỏ như vậy?

“Tiền bối, chúng ta vô tình đi ngang qua nơi đây, không cố ý mạo phạm...”

Trong nội tâm sợ hãi, bọn người Dương Thiết Thành cũng không dám tùy tiện rời đi, sợ chọc giận vị tiền bối này, sẽ bị Nhất Chỉ điểm chết! Bọn hắn không tin thân thể mình có thể so sánh với tảng đá hoa cương đường kính hơn 10m rắn chắc hơn!

“Nhiều loạn lúc ta thanh tu, còn dám nói vô ý mạo phạm, mau ra đây cho ta!” Thanh âm phía sau Nham thạch vang lên tựa hồ tức giận, quát lạnh một tiếng.

Tiếng quát ở bên trong, vọt tới uy áp càng cường đại hơn, giống như một đợt đại thủy triều ào tới, áp bách mấy người thở gấp liên tục!

“Tộc trưởng, làm sao bây giờ, chúng ta có qua không...” Nghe được bắt mình đi qua, các trưởng lão đều do dự.

Không biết người kia là ai, vạn nhất nhóm người mình đi qua chọc giận hắn, bị giết hết thì làm sao bây giờ?

“Đi qua, nếu như không qua, chỉ sợ sẽ làm cho hắn càng thêm tức giận, tiền bối có loại thực lực này, căn bản chúng ta đắc tội không nổi!”

Hít sâu một hơi, Dương Thiết Thành đưa ra quyết định.

Đối phương có thể phát ra uy áp mạnh như thế kinh, Nhất Chỉ có thể đục lỗ nham thạch thật lớn như thế, thực lực đã vượt qua trí tưởng tượng của mọi người, lại để cho nhóm người mình đi qua, khẳng định không có ác ý quá lớn, nếu không cho dù không qua, cũng đồng dạng có thể đem nhóm người mình đánh chết!

Chính mình còn không biết là bằng vào thực lực của mình có thể đối mặt loại cường giả này giúp thủ hạ đào thoát không!

“Được rồi!” Chúng trưởng lão mặc dù cũng không dám qua, suy nghĩ một chút, cũng hiểu được chỉ có đi qua mới là lựa chọn tốt nhất, đồng thời nhẹ gật đầu, đi theo Dương Thiết Thành đi đến sau lưng nham thạch.

Đằng sau nham thạch là một mảnh đất bằng trống trải, đi vòng qua tự chứng kiến một cái Hắc y nhân khoanh chân ngồi ở trên tảng đá hơn 30m.

Hắc y nhân này râu tóc bạc trắng, toàn thân tiên phong đạo cốt, xem qua cũng biết là tu vị sâu đậm siêu cấp cường giả.

“Lạc Thủy thành Dương gia tộc trưởng cùng chư vị trưởng lão bái kiến tiền bối!”

Mặc dù bây giờ nhìn lại trên người Hắc y nhân này một điểm khí thế đều không có, nhưng Dương Thiết Thành biết rõ đối phương muốn giết mình khẳng định vô cùng đơn giản, lập tức thể hiện lễ nghi đối với tiền bối.

Hô!

Hắn vừa mới nói xong, Hắc y nhân chậm rãi mở mắt, đồng tử bắn ra một đạo kim quang sáng chói!

“Tinh khí Hóa Thần? Đến Tôn Cấp cao thủ, cái này tuyệt đối là đến Tôn Cấp cường giả!”

Chứng kiến một đạo kim quang sáng chói, Dương Thiết Thành trong nội tâm la hét một hồi, chấn động lòng người.

Hắn ở trong thư tịch gia tộc từng xem qua về miêu tả Chí Tôn cường giả, nghe nói loại thực lực này, tinh khí Hóa Thần, lúc vận công hai mắt sẽ có kim quang!

Hắc y nhân này cùng miêu tả trong sách đồng dạng, hơn nữa nhóm người mình chứng kiến thủ đoạn cùng uy áp, không phải đến Tôn Cấp cường giả thì là cái gì?

“Lạc Thủy thành Dương gia? Các người có quen biết với Dương Ngạn?” Hắc y nhân đột nhiên mở miệng.

“Dương Ngạn? Đúng là nghịch tử...” Dương Thiết Thành không biết đối phương tại sao lại hỏi như vậy, trong nội tâm “Lộp bộp” thoáng một phát, không biết là phúc là họa.

“Vốn đối với việc quấy rầy ta nghỉ ngơi người, ta đều sẽ trực tiếp đánh chết! Bất quá, người đã là phụ thân của đồ đệ ta, tự cũng không muốn động thủ, lập tức rời đi, nếu như phát hiện các người lần nữa tới đây quấy phá, coi chừng mạng chó của các người!”

Hắc y nhân tùy ý khoát tay áo.

“Phụ thân đồ đệ? Tiền bối là sư phụ của... nghịch tử Dương Ngạn?” Nghe được lời nói từ Hắc y nhân, Dương Thiết Thành trong lòng nhảy dựng lên, thiếu chút nữa bị hù chết.

“Tên tiểu tử Dương Ngạn này rất hợp khẩu vị ta, ta tiện tay mua cái Liệt Diễm búa cho hắn, lại truyền thụ hắn một bộ búa võ kỹ, xem như là nửa cái đồ đệ rồi, hừ nếu như không phải như vậy, người cho rằng hôm nay ta sẽ bỏ qua cho các người a?”

Hắc y nhân nghe được câu hỏi, mở trừng hai mắt, trên người một cỗ khí tức ngập trời lần nữa từ trên trời giáng xuống, giống như khí thế của thiên thần giáng lâm, uy áp cường đại lại để cho bọn người Dương Thiết Thành đầu gối đồng thời như nhũn ra, thiếu chút nữa quỵ rạp xuống đất!

“Đúng, đúng! Chúng ta lập tức rời đi...” Cảm nhận được cỗ khí thế này, Dương Thiết Thành biết rõ vị tiền bối này đã tức giận, sợ tới mức lại không dám hỏi thêm cái gì, mang theo toàn bộ trưởng lão chạy trốn chết.

Bay thẳng một đường đến hai ba dặm, mọi người rốt cuộc không còn cảm giác luồng khí tức trí mạng, lúc này mới đồng thời thở ra một hơi, quay người lại xem, phát hiện quần áo mọi người tất cả đều bị ướt đầm mồ hôi lạnh, dính sát tại trên người, khó chịu vô cùng.

“Tộc trưởng, hắn nói tiện tay mua Liệt Diễm búa cho Dương Ngạn... Nói cách khác Dương Tuấn người thừa kế thứ nhất chính là do hắn giết...”

Một lát sau, một vị trưởng lão rốt cuộc kịp phản ứng.

“Chính là hắn giết thì thế nào, người tìm hắn báo thù a?” Một vị trưởng lão khác tức giận mà nói.

“Tìm hẩn báo thù...” Vị trưởng lão nghĩ vừa nghĩ đến uy áp vừa rồi, mồ hôi lạnh lần nữa từ trên đầu xông ra “Ta còn muốn sống a... Đừng nói là ta, cho dù chúng ta tất cả mọi người cộng lại chỉ sợ cũng không phải đối thủ của người này...”

“Mặc dù hẩn đã giết Dương Tuấn, Nhưng lại thu Dương Ngạn làm đồ đệ, nếu như chúng ta có thể cùng Dương Ngạn làm tốt quan hệ, há không phải gia tộc chúng ta về sau sẽ có một tôn cấp bậc cường giả chỗ dựa?” Vị trưởng lão thứ hai đột nhiên nhớ tới cái gì, con mắt sáng ngời.

“Cái này...”

Nghe nói như thế, tất cả trưởng lão lúc đó đều có chút ý động, bất quá cuối cùng nhất quyền quyết định vẫn là do tộc trưởng quyết định, dù sao Dương Ngạn hay là Dương Tuấn đều là con của hẩn.

Nghe được mọi người nghị luận, Dương Thiết Thành trong nội tâm cũng đang suy tư.

Biết rõ việc đối phương giết nhi tử mình lại có thể như thế nào đây? Thực lực của đối phương quá mạnh mẽ, chọc giận hẩn, đừng nói một đứa con trai, cho dù toàn bộ Dương gia chỉ sợ bị tiêu diệt cũng không quá khó a!

Cái thế giới này, muốn sinh tồn không có vinh hằng địch nhân, chỉ có vinh hằng lợi ích!

Mặc dù hẩn là cừu nhân giết nhi tử của mình, nhưng cũng là một sư phụ của một đứa khác, hơn nữa thực lực như thế, nếu là thật có thể làm tốt mối quan hệ, Dương gia nhanh chóng phát triển, trở thành Lạc Thủy thành đệ nhất gia tộc, chỉ sợ ở trong tầm tay!

“Các người nói không sai, xem ra ta cũng phải chú ý cái này, chưa bao giờ coi trọng cái tên nghịch tử này rồi...”

Hít sâu một hơi, Dương Thiết Thành thở dài một tiếng.

Đối phương giết nhi tử mình, chính mình còn phải nghĩ biện pháp nịnh bợ hẩn, thật không có biện pháp a, cái này là thực lực!

“Trở về đi, hôm nay sẵn bản chấm dứt, không cần phải tiếp tục nữa rồi!”

Sau khi nghĩ thông suốt nên làm như thế nào, Dương Thiết Thành khoát tay áo, mang theo mấy vị trưởng lão rất nhanh đi tới hướng tộc nhân.

Sẵn bản mục đích là vì tuyển ra người thừa kế gia tộc, hiện tại có điều kiện tốt như vậy bày ra, còn có thể lựa chọn người khác sao?

35. Chương 35: Gặp Lại Yêu Tộc

“Thật sự may mắn!”

Chứng kiến bọn người Dương Thiết Thành chạy trốn chết, Hắc y nhân ngồi trên tảng đá đột nhiên thở ra nhẹ nhàng, hai tay vuốt mặt một vòng, chòm râu nhao nhao rơi xuống đất, lộ ra dung mạo một thiếu niên, chính là Nhiếp Vân!

“Không nghĩ tới việc vận chuyển tinh thần dựa theo vô danh pháp quyết sẽ sinh ra khí tức uy áp cường đại như thế! Nếu như không có loại khí tức uy áp này, muốn lừa gạt những người này, chỉ sợ có chút khó a!”

Nhớ tới tình cảnh vừa rồi, Nhiếp Vân liền không nhịn được thở ra nhẹ nhàng.

Trong cơ thể tuyệt nhiên không có lực lượng đặc thù này, vô danh pháp quyết thật giống như động cơ không có dầu, không thể vận chuyển, nhưng tinh thần lực dựa theo pháp quyết tu hành lại có thể chậm rãi vận hành, thậm chí tại thời điểm vận chuyển còn có thể sinh ra loại lực khí tức uy áp này!

Tinh thần vận chuyển có thể xuất hiện hiệu quả như vậy, há không phải mình về sau cho dù giả mạo cao thủ cũng không có người nhìn ra sao?

Đương nhiên, thời điểm giả mạo ngàn vạn đừng để người bên ngoài nhìn ra, nếu không, chính mình nhìn sơ có khí thế, nhưng thực không có thực lực, nếu bị phát hiện, nhất định là chết mất xác!

“Về sau nếu không rơi hoàn cảnh bất đắc dĩ ngàn vạn không thể sử dụng, tác dụng phụ thật sự quá lớn!”

Xoa xoa đầu, Nhiếp Vân trong nội tâm người bất trụ thở dài.

Vừa phát hiện loại công hiệu này, Nhiếp Vân còn không kịp đem ra thí nghiệm vài lần, không nghĩ tới mới thử một lần, đã cảm đầu đau như muốn nứt ra, cả người đều rất nhanh hôn mê! Nếu như không phải mình là người của hai kiếp, tinh thần lực trời sinh cứng cỏi hơn nhiều so với bình thường người, chỉ sợ còn không thể duy trì dọa đối phương chạy đi, chính mình trước hết té xỉu rồi!

“Có thể nhanh như vậy tự đưa bọn chúng dọa đuổi đi, trước đó khi công tác chuẩn bị cũng làm rất tốt, lại để cho hãn không tự chủ được sinh ra tâm lý ám chỉ!”

Tại khách sạn nghe được vài người nói Dương gia đang tổ chức săn bắn, Nhiếp Vân lập tức phi ngựa không ngừng nghỉ chạy tới, trước tiên cố ý chế tạo ra một cái chiến trường.

Thân là lão ngoan đồng, kinh nghiệm chiến đấu không biết bao nhiêu lần, làm giả một khung cảnh chiến đấu nếu như để cho Dương Thiết Thành và những người này nhìn ra sơ hở, Nhiếp Vân hoàn toàn có thể đâm đầu chết rồi!

Làm cho Dương Thiết Thành cùng bọn người kia cảm thấy không thể tưởng tượng nổi lực lượng khổng lồ chế ngự đại cở nào, mỗi cái lỗ thủng ở giữa khoảng cách đều đều kia đều là Nhiếp Vân dùng cây thước đo đạc đấy, đương nhiên không có khả năng xuất hiện sai số!

Về phần cái lỗ thủng kia bên trên đá hoa cương, cũng không phải tạo ra nhờ vào khả năng chiến đấu, cho dù muốn cũng chưa thể, Nhiếp Vân không có thực lực này, chỉ dùng nước thuốc ăn mòn đặc thù tạo ra!

Loại này nước thuốc này có thể ăn mòn hết thực vật phẩm, là năm đó Nhiếp Vân học được của một tộc nhân Yêu tộc, vốn là dùng để luyện chế binh khí đấy, không nghĩ tới lại bị hãn dùng tạo ‘hiện trường’ bên trên.

“Tốt rồi, nhanh trở về thôi...”

Trong lòng thầm nhủ một tiếng, Nhiếp Vân từ trên mặt đá chậm rãi đứng lên, bất quá còn chưa bước một bước, chợt đầu gối mềm nhũn té trên mặt đất.

“Xem ra ta đã quá xem thường tác dụng phụ của tinh thần vận chuyển vô danh pháp quyết rồi...”

Cười khổ một tiếng, cảm giác hôn mê càng ngày càng mạnh, Nhiếp Vân đầu nghiêng một cái, liền trực tiếp ngất đi!

Lúc này đây hôn mê ngoài ý muốn, cũng coi như Nhiếp Vân sau khi sống lại lần thứ nhất chính thức nghỉ ngơi, lần nữa mở mắt ra lúc này bầu trời đã đầy sao, trời đã tối rồi.

“Ai da không ngờ mình bất tỉnh lại lâu như vậy? Xem ra sau này nên cẩn thận hơn, vạn nhất nơi này mà có yêu thú..., chỉ sợ đã sớm chết rồi!”

Nghĩ đến việc trong lúc hôn mê bị người khác giết chính mình cũng không biết, Nhiếp Vân tự toát ra mồ hôi lạnh.

Đứng dậy, gắn cuốt toàn thân như sống lại, cảm thấy lần này hôn mê cũng không có dấu hiệu tổn hại gì, ngược lại cảm thấy thân thể mệt mỏi nhận được năng lượng, cả người càng phấn chấn.

“Ân? Thực lực của ta... Thực lực của ta vậy mà đột phá trong lúc hôn mê?”

Đột nhiên vẻ mặt biểu lộ dở khóc dở cười.

Khi chính mình ở đệ tứ trọng Chân Khí cảnh sơ kỳ, nguyên lai tưởng rằng cần cơ hội đột phá tấn cấp trung kỳ, không nghĩ tới lần này hôn mê tỉnh lại liền trực tiếp đạt đến!

Khí Hải đệ tứ trọng sơ kỳ đến trung kỳ là quá trình lột xác trọng yếu, rất nhiều người tổn hao từ ba đến năm năm đều không bắt được trọng điểm, Nhiếp Vân một lần hôn mê đã đột phá, nếu như cho người khác biết rõ, chỉ sợ người ta tức chết!

Mặc dù nói ra không thể tưởng tượng, kỳ thật nhìn thoáng một phát là có thể hiểu được, Nhiếp Vân dùng để Liên Hoa hoạt tính kích thích cơ bắp, mặc dù Linh Tê Luyện Thể Quyết hấp thu được lực phần lớn, nhưng vẫn có một phần sáp nhập vào thân thể, lại để cho tu vi hắn tiến bộ nhanh hơn!

Có thể bán đến 20 vạn lượng bạc, để Liên Hoa ngàn năm công hiệu làm sao có thể đơn giản được? Chỉ cần điểm này, tựu đủ để hắn đột phá!

“Nguy rồi, muộn như vậy còn chưa trở về, đoán chừng Dương Ngạn chờ không được đã tự mình đi đến Dương gia rồi...” Nhìn thời gian Nhiếp Vân biết rõ mình đã bỏ lỡ thời gian ước định cùng Dương Ngạn, dựa theo tính cách của hắn, chỉ sợ đã tự mình đi.

“Bất quá hiện tại chính hắn đi cũng không sao, người của Dương gia bị ta dọa một lần như vậy, một lời mà nói..., khẳng định hoàn toàn không có nguy hiểm, nhiệm vụ của ta cũng coi như hoàn thành!”

Nghĩ đến mọi việc đã xong, Nhiếp Vân cũng tựu không cưỡng cầu nữa, cười nhạt một tiếng.

Bị chính mình cái trang thành cấp bậc “Chí Tôn” dọa một lần, bọn người Dương gia nhất định sẽ xem Dương Ngạn như trâu bảo, lần này đi đến tuyệt sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào, cho nên căn bản không cần lo lắng.

“Không có chuyện của ta, hiện tại trở về chi nhánh a, nếu như Dương Ngạn thành công trở thành người thừa kế Dương gia, chỉ sợ đêm nay hắn sẽ chạy tới nói cho ta biết!”

Nhàn nhạt nở một nụ cười, Nhiếp Vân rất nhanh hướng chi nhánh phương hướng bay vút đi.

Toàn lực chạy vội về phía trước, cả người Nhiếp Vân trong đêm tối như cùng một ngôi sao băng vụt qua.

“Lạc Thủy thành tại Thần Phong đế quốc tuy không tính là nhất đẳng thành thị, nhưng tuyệt đối có thể so sánh với nhị đẳng thành thị!”

Từ Lạc Thủy hạp cốc đến Lạc Thủy thành còn cách một đoạn khá xa, xa xa tựu chứng kiến toàn bộ đèn đuốc sáng trưng của Lạc Thủy thành, phảng phất như một viên Minh Châu tọa lạc giữa núi rừng.

Cấp bậc cao thấp của một tòa thành thị, không phụ thuộc ở kiến trúc ít nhiều, mà ở tại vũ lực mạnh yếu!

Lạc Thủy thành tọa lạc gần sông Lạc Thủy là dòng sông lớn nhất Thần Phong đế quốc, giao thông tiện lợi, gia chủ tứ đại gia tộc mỗi người đều là nhân vật có cấp bậc Khí Hải tầng thứ bảy Bình Giáp cảnh đỉnh phong, bởi vậy những năm gần đây phát triển cực kỳ nhanh chóng!

Chỉ thiếu một cái Khí Hải bát tầng Khí Tông cảnh cường giả, nếu như Lạc Thủy thành có Khí Tông cường giả, có thể trực tiếp tấn cấp thành Thần Phong đế quốc nhất đẳng thành thị, thậm chí thành chủ tứ đại gia tộc được đế quốc Phong Vương phong tước!

“Ân? Đó là cái gì?”

Ngay tại thời điểm Nhiếp Vân nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên tựu chứng kiến phía bên Lạc Thủy hà từng đạo sáng chói loé lên.

Những đóm sáng toả ra như tuyết, tại trong đêm tối giống như đèn sáng chiếu rọi tứ phương.

“Là có người đang chiến đấu! Qua xem thử!”

Khẳng định bên kia có người đang chiến đấu, Nhiếp Vân lập tức không do dự, trực tiếp đổi phương hướng, rất nhanh hướng bờ sông chạy như điên.

Rất nhanh hắn tựu đi tới trước một cái bến tàu hoang, trong đêm tối mười cái bóng đen đang vây quanh tấn công một bóng dáng màu trắng.

Những hắc ảnh này, từng tên đều có tướng mạo quái dị, có tên mọc ra hai cái sừng dài, có tên mọc ra thêm hai cánh tay, từng tên đều cao lớn hơn người bình thường, cao chừng 2~3m, vừa ra tay lực lượng xung quanh mình quay cuồng không ngớt, rõ ràng mười tên này đều là nhân vật có Khí Hải đệ tứ trọng đỉnh phong, thậm chí hai người đứng đầu có thực lực xuất thể chân khí, đã đạt đến Xuất Thể cảnh!

“Yêu tộc? Lại là bọn người Yêu tộc! Tại sao bọn hắn lại xuất hiện vào thời điểm này?”

Chúng kiến những bóng người này, Nhiếp Vân lập tức trong lòng rung mạnh!

36. Chương 36: Yêu Hóa

Những...người này tựa là Yêu tộc, những...người này tựa là làm hại mình cửa nát nhà tan, chính mình kiếp trước luôn cùng tộc hấn tranh đấu cả đời, Yêu tộc!

Chỉ có điều người Yêu tộc như thế nào lại xuất hiện ở chỗ này?

Dựa theo trí nhớ kiếp trước, không phải là một năm về sau Yêu tộc mới bắt đầu xâm lấn sao? Như thế nào thời điểm lúc này lại xuất hiện?

“Các người, những...tên Yêu tộc dư nghiệt này dám đánh lén ta, quả thực muốn chết!”

Đột nhiên từng tiếng rít gào, bóng dáng trắng bị Yêu tộc vây quanh mạnh mẽ nhảy dựng lên, từ trong đêm tối xuất hiện hơn mười đạo kiếm quang.

“Thiên hoa kiếm? Kiếm pháp của phủ thành chủ? Chẳng lẽ là Lạc Khuynh Thành?”

Chúng kiến chiêu kiếm pháp này, con mắt Nhiếp Vân lập tức phát sáng lên, nhớ tới kiếp trước bản thân mình cũng từng gặp một nữ nhi quật cường.

Cô bé đó gọi là Lạc Khuynh Thành, là con gái Lạc Chiếm Hào thành chủ Lạc Thủy thành!

Kiếp trước vào thời điểm, toàn bộ Lạc Thủy thành bị Yêu tộc công hãm, chính mình dưới sự trợ giúp của Nhiếp Đồng may mắn thoát được, tại Thần Phong đế quốc hoàng thất tổ chức một lần thí luyện, ở bên trong gặp mặt Lạc Khuynh Thành nữ hài!

Hai người biết rõ đối phương đều đến từ Lạc Thủy thành, dần dần hai người trở nên thân hơn..., trong lần thí luyện đó trợ giúp lẫn nhau rất nhiều, cùng nhau vượt qua nhiều cửa ải khó, lấy được danh hiệu đệ nhất thí luyện!

Về sau, hai người cũng phát triển tình cảm với nhau, cuối cùng phát triển đến mức tình một đêm, sau đó lại tách nhau ra, từ đó về sau không còn tin tức.

Về sau Nhiếp Vân đứng ở đỉnh phong thế giới, nhận được tin tức, sau khi nàng rời bỏ mình, tại một trận chiến cùng Yêu tộc, trong chiến đấu hương tiêu ngọc vẫn, triệt để mất tích.

Đối với cô bé này cũng không phải có ý kiến gì, mà là cô bé này khôn khéo giỏi giang, làm việc quả quyết, để lại ỉn ấn tượng rất sâu sắc, hơn nữa đều là con cháu còn sót lại của Lạc Thủy thành, tự nhiên vừa thấy mặt đã có cảm giác thân thiết!

“Đúng vậy, quả nhiên là nàng, xem ra bất kể thế nào ta đều muốn cứu nàng rồi!”

Trong nội tâm nghĩ đến, hai mắt nhờ Tinh Quang sáng chói liền nhận ra nàng, quả nhiên là thân ảnh người khôn khéo tài giỏi kia ở kiếp trước!

Lúc này Lạc Khuynh Thành khuôn mặt thoát nhìn khá non nớt, nữ nhân mười sáu mười bảy tuổi, dung mạo giống như hoa sen mới nở, vẻ đẹp đúng như tên của nàng khuynh quốc khuynh thành!

“Hắc hắc, người bắt quả là Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh sơ kỳ thực lực, thực lực cùng ta giống nhau, chúng ta nhiều người như vậy, xem người có thể chống đỡ bao lâu!”

Thiên hoa kiếm là một bộ quý tộc hạ phẩm võ kỹ, một mình sử xuất uy lực coi như không kém, nhưng đồng thời đâm ra hơn mười kiếm, sẽ rất khó có thể tạo thành tổn thương cho Yêu tộc, bọn Yêu tộc tránh được công kích dễ dàng, đi đầu là một Xuất Thể cảnh sơ kỳ yêu nhân, lập tức hưng phấn mà quát một tiếng.

“Có thể chống chọi bao lâu a? Hừ, ngược ta xem là các người có thể né được bao lâu!”

Lạc Khuynh Thành một kích không trúng, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc lo lắng, lời nói cũng lộ ra có chút sốt ruột, trường kiếm trong tay lần nữa run lên, một đạo kiếm quang tựa thẳng tắp hướng yêu nhân vừa phát ngôn đâm tới.

Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh, chân khí có thể Xuất Thể hình thành kiếm quang, đao mang, chiến lực tăng gấp đôi, Xuất Thể cảnh sơ kỳ chỉ có thể kích xạ ra kiếm quang tầm 10m, uy lực có hạn, trung kỳ tắc thì có thể kích xạ ra kiếm quang xa 50m, hậu kỳ thì là 100m, về phần hậu kỳ đỉnh phong, phạm vi công kích đã đạt tới chừng 200m!

Hiện tại Lạc Khuynh Thành rất rõ ràng chỉ có thể công kích trong phạm vi 10m, kiếm quang tốc độ cũng không phải đặc biệt nhanh, xem qua đã biết rõ chẳng những không phải là Xuất Thể cảnh sơ kỳ, chỉ sợ mới vừa gia nhập Xuất Thể cảnh không lâu!

“Hắc hắc!”

Yêu nhân chứng kiến kiếm quang phóng tới cũng không thêm tránh né, cười lên một tiếng, dùng bàn tay đánh ra một trảo về phía trước, một cỗ yêu khí đục ngầu lập tức liền đem kiếm quang thôn phệ (Đội ngược lại - phản đòn).

“Người cảm thấy có thể là đối thủ của chúng ta? Người muốn cũng rất đơn giản!”

Yêu nhân đột nhiên di chuyển ngón tay một chuyển, vừa bị kiếm quang thôn phệ vào cánh tay thật mạnh!

Leng keng!

Bị kiếm của chính mình đánh trúng, trường kiếm trong tay Lạc Khuynh Thành lập tức rút xuống đất, trên cánh tay vấy ra một đạo huyết hoa.

“Các người thật đáng chết! Người biết ta là ai không? Dám đối phó với ta, các người nhất định sẽ lọt vào danh sách trả thù của Lạc Thủy thành!”

Trường kiếm rơi xuống, cánh tay bị thương, sắc mặt nữ nhân lập tức trở nên tái nhợt, lui về phía sau mấy bước, quát khàn cả giọng.

“Người là ai? Hắc hắc, người không phải là Lạc Khuynh Thành con gái Lạc Chiếm Hào sao? Nếu như không phải, chúng ta cũng không ra tay đâu!” Yêu nhân tựa hồ sớm đã biết rõ thân phận nữ hài, tiếng cười mang theo ý hưng phấn.

“Chờ ta đem nàng trói lại, buộc Lạc Chiếm Hào giao ra thứ đồ vật chúng ta cần, không giao ra ra, chúng ta trực tiếp giết con tin!” Yêu nhân phân phó một tiếng.

“Giết con tin? Lão đại, ta xem nữ nhân này da mịn thịt mềm đấy, trước khi giết ả, có thể để cho các huynh đệ được sướng khoái một trận không!”

“Đúng vậy a, nghe nói thân thể nữ nhân loại nữ có hương thơm đặc biệt, vào thời điểm kia mùi thơm lại càng đậm đặc, có thể nói là hưởng thụ, nữ nhân này ngàn vạn không thể giết, lưu lại cho ta chơi vài năm, cho dù chết cũng đáng!”

Hai cái yêu nhân cũng đồng thời hắc hắc nở nụ cười, đang khi nói chuyện nước miếng chảy đầy đất.

“Hắc hắc, nghe nói đến là ta cảm thấy ngứa ngái rồi, tốt các người trước tiên đem nàng bắt lại, đợi lão tử ta hưởng thụ xong, tự nhiên sẽ cho các người tội tại nguyên!”

Gã yêu nhân đứng đầu gật gật đầu, vẫy tay một cái.

“Tốt!” Nghe hai tên yêu nhân nghe lão Đại Đồng ý, tất cả đều hưng phấn nhảy dựng lên, con mắt như là sải lang, như muốn nhào tới ăn tươi nuốt sống nữ hài.

“Ah... Không muốn!”

Lạc Khuynh Thành lần đầu chứng kiến loại tình huống này, sợ tới mức toàn thân run rẩy, đều đã quên mất việc trốn tránh.

Bành! Bành!

Bất quá hai đại yêu nhân còn chưa đi đến trước mặt nữ hài, lại đột nhiên hứng trọn hai chưởng lực, bay lên không trung nổ banh xác.

“Người nào?”

Hai đại yêu nhân đồng thời tử vong, mọi người đều nhìn rõ, một bóng người chẳng biết lúc nào xuất hiện tại giữa đám người, hai người kia đúng là hấn ra tay đánh chết đấy!

Là Nhiếp Vân xuất thủ!

“Người nào? Ha ha, các người đã nghe qua Huyết Ngục Ma Tôn!”

Một tiếng thở phào, Nhiếp Vân đem thanh danh kiếp trước báo ra, cả người tức thì giống như là ảo ảnh, vọt tới hướng yêu nhân không kịp phản ứng cách đó không xa.

Bắt người trước hết phải bắt ngựa, bắt giặc trước phải bắt vua, cái này là kế sách của nhân loại, đối phó với Yêu tộc, phải thay đổi một chút!

Trước hết đem một ít lâu la thực lực thấp giết chết, sau đó lại từ từ đánh chết thực lực cao hơn! Như vậy có thể phòng ngừa việc đối chiến với cường giả, lúc đó những... kẻ yếu kia nháo nhào lên, tạo thành phiền toái cho người khác trong nhóm!

Bành! Bành! Bành! Bành!

Nhiếp Vân thực lực vừa mới tấn cấp đến Chân Khí cảnh trung kỳ, Khí Hải nội chân khí còn muốn rộng lớn hơn so với sóng của Lạc Thủy hà, một lớp rồi lại một lớp, tuôn ra liên tục, thời gian nháy con mắt, thì có mười cái yêu nhân té trên mặt đất, triệt để tử vong!

Nhanh như vậy đem những... tộc nhân Yêu tộc này đánh chết, cũng không phải thực lực Nhiếp Vân lần nữa gia tăng, mà là kiếp trước đánh chết vô số tộc nhân Yêu tộc, đối với những điểm yếu trên bọn tộc nhân này hấn biết đến rất rõ, thường thường một chiêu ở giữa tử nguyệt, trực tiếp để cho hấn mất mạng!

“Người... Đến cùng là người nào? Như thế nào lại biết tử nguyệt của tộc nhân Yêu tộc chúng ta! Người thật đáng chết!”

Tên yêu nhân dẫn đầu nguyên lai tưởng rằng thuộc hạ có thể đánh chết tên tiểu tử thực lực yếu hơn này, lại không nghĩ rằng mới nháy mắt toàn bộ thuộc hạ đều biến thành thi thể, tức giận đến oa oa gọi bậy, con mắt lập tức đỏ lên.

“Nguy rồi, yêu hóa! Lại là yêu hóa! Mau lui lại!”

Chứng kiến cảnh trông mắt yêu nhân đỏ hoe, Nhiếp Vân trong nội tâm rung mình, không do dự nữa, thân thể nhoáng một cái tụt đi tới trước mặt Lạc Khuynh Thành, nắm lấy bàn tay trắng nõn của nàng, quay người bỏ chạy.

37. Chương 37: Ta Chính Là Cái Tên Phế Vật Kia

Tộc nhân Yêu tộc sở dĩ đáng sợ, cũng không phải thực lực bọn hấn rất mạnh, mà là cái gọi là yêu hóa!

Sau khi sử dụng Yêu hóa toàn bộ thực lực yêu nhân có thể nhanh chóng tăng lên gấp đôi, vào lúc này yêu nhân đã mất đi lý trí, gặp người liền giết, như là kẻ khát máu.

Đương nhiên, Yêu tộc có thể sử dụng yêu hóa, ít nhất phải có được huyết thống hầu tộc thượng phẩm trở lên, cái tên yêu nhân này có thể yêu hóa, đối với Nhiếp Vân mà nói quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Phải biết rằng hầu tộc thượng phẩm đã ngoài huyết thống Yêu tộc, từng cái đều Địa Vị tôn sùng, lúc này rõ ràng lại ở chỗ này xuất hiện, nói không nên lời quái dị!

“Kiếm của ta...”

Bị Nhiếp Vân kéo một phát, Lạc Khuynh Thành còn chưa kịp nói lời cảm ơn, ngược lại lo nhìn thanh kiếm rơi ở nơi xa xa, vẻ mặt lo lắng.

“Kiếm của ta, lấy kiếm cho ta...!”

Nghe được nàng hô kiếm, Nhiếp Vân thật sự là vừa tức vừa cười, nếu như không phải đã từng quên cô ở kiếp trước, thực không thể tin được cô bé này tụt là kiếp trước là cô bé khôn khéo quả cảm Lạc Khuynh Thành!

Kiếp trước trong một lần thí luyện, nhiệm vụ là phải tranh đoạt một cái vật phẩm trân quý, lúc ấy vật phẩm ngay tại trước mắt mình, bản thân trực tiếp vọt tới, bất quá còn chưa đi xa đã bị Lạc Khuynh Thành giữ chặt lại, vừa lúc bị giữ chặt lại thì một đạo kiếm quang từ trên không rơi xuống, nếu như không bị giữ chặt thì chắc đã rơi vào bầy..., cho dù thân hình có là Bất Tử cũng khẳng định bị trọng thương!

Lúc đó Lạc Khuynh Thành gặp được bảo vật, bình tĩnh hơn chính mình rất nhiều, mà bây giờ trong lúc nguy cấp rõ ràng chỉ vì một thanh trường kiếm mà lại bấn loạn, ngẫm lại cảm thấy thật buồn cười.

“Muốn đi, các ngươi muốn đi là đi được sao!”

Yêu nhân lúc này đã hoàn tất quá trình yêu hóa, một tiếng cười lạnh, mạnh mẽ lao đến, lực lượng cùng tốc độ quả nhiên tăng vọt gấp đôi!

Tốc độ của yêu nhân tuy rất nhanh, nhưng bộ pháp Nhiếp Vân tu luyện chính là Vương tộc bộ pháp, muốn bắt được hắn thật không dễ a, nhưng mấu chốt hiện tại Nhiếp Vân không phải chỉ có một mình, mà còn mang theo một nữ nhân, hơn nữa nữ nhân này coi trọng kiếm còn hơn mạng sống của mình...

Vì vậy, Nhiếp Vân cùng Lạc Khuynh Thành còn chưa kịp chạy xa, đã bị cái tên yêu nhân này đuổi theo!

“Người đi lấy kiếm của người, ta trước hết giết tên yêu nhân này rồi nói sau!”

Biết rõ khó có thể chạy thoát, Nhiếp Vân bất đắc dĩ hất tay lên đem Lạc Khuynh Thành ném qua một bên, vừa đúng lúc tên yêu nhân đã vọt tới.

“Người muốn chết!”

Tên Yêu nhân thấy hắn dám dừng lại ngênh chiến, miệng phát ra một tiếng gào thét thật dài, bỏ một vuốt thật mạnh lên người Nhiếp Vân!

Tên yêu nhân nguyên vốn là Xuất Thể cảnh sơ kỳ thực lực, sau khi yêu hóa lực lượng bạo tăng gấp đôi, cho dù không đạt được Thành Cương cảnh, cũng không sai biệt bao nhiêu, một chiêu phát ra âm thanh xé gió, chân khí hình thành trào phong, một phát liền xé nát quần áo Nhiếp Vân thành từng mảnh nhỏ!

Nếu như không phải Nhiếp Vân đã luyện thành Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ nhất, chỉ sợ lần này đã bị cào rách bụng rồi!

“Ai muốn chết, vẫn còn chưa biết được a! Xi tiêu thần búa, thức thứ nhất!”

Tuy trong lòng có rất nhiều võ kỹ, nhưng thời gian sau khi trọng sinh quá ngắn, căn bản chưa kịp tu luyện qua, nhưng Nhiếp Vân từng luyện thoáng qua bộ xi tiêu thần búa, lập tức cũng không do dự, lấy tay làm búa, đối yêu nhân hung hăng trước mắt bổ xuống một búa!

Xi tiêu thần búa thức thứ nhất được Nhiếp Vân luyện tập nhiều năm, chân khí hùng hậu từ nắm tay hình thành một đạo khí sáng chói!

“Rầm Ào Ào!” Một tiếng vang lên, toàn bộ khí mang không đều bổ vào thân tên yêu nhân, chỉ nghe một thanh âm cơ bắp cắn cốt vỡ vụn vang lên, yêu nhân yêu hóa đã bị Nhiếp Vân một búa chém làm hai, chết ngay tức khắc!

“Thành công rồi hả?”

Vừa rồi cái này Nhiếp Vân không có Liệt Diễm búa phụ trợ, lấy tay làm búa, chỉ là trong lòng linh quang lóe lên, không nghĩ tới đã thành công rồi!

Yêu nhân bị một phát đánh chết, Nhiếp Vân lúc này mới cảm thấy toàn thân bủn rủn, không nghĩ tới một chiêu này làm rạn nứt cốt tủy, rõ ràng đem tất cả chân khí trong cơ thể mình toàn bộ tiêu hao hầu như không còn! Hơn nữa tay phải bị sưng đỏ đau không chịu nổi, rất hiển nhiên đã bị thương!

“Linh Tê Luyện Thể Quyết đệ nhất phòng ngự vẫn còn có chút yếu kém!”

Chứng kiến bàn tay sưng đỏ, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu.

Vào kiếp trước, chính mình luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết đến tầng thứ 9, thân thể so với hoàng tộc thượng phẩm bình khí đều muốn cứng hơn, thời điểm chiến đấu cùng Yêu tộc, phần lớn đều dùng thân thể

chấn đỡ binh khí mạnh mẽ đâm tới, không nghĩ tới bây giờ chỉ mới bỏ ra một búa vào một yêu nhân đã bị thương xưng đỏ cả lên, xem ra vẫn là tu luyện chưa tới nơi tới chốn ah!

“Ân, đúng rồi, yêu nhân có thể cuồng hóa đều có yêu đan, thứ này hoàn toàn có thể trợ giúp ta tấn cấp đến đệ tứ trọng hậu kỳ!”

Nghĩ đến cái gì, con mắt Nhiếp Vân sáng ngời, lập tức thò tay hướng xác chết tên yêu nhân, chỉ chốc lát nặn ra một viên nội đan tròn vo màu đỏ như máu.

Viên nội đan này trong đó ẩn chứa linh khí nồng đậm, nếu như luyện hóa nuốt vào, thực lực Nhiếp Vân tuyệt đối có thể nâng ột bước!

Yêu đan!

Yêu nhân có thể cuồng hóa, huyết mạch rất thuần khiết, trong cơ thể sẽ tự động hình thành một viên yêu đan, những...viên yêu đan này thường thường là Vô Thượng thuốc bổ cho tu luyện giả!

“Ha ha, không có nghĩ tới tên này còn có ngân lượng... Rõ ràng có hơn ba mươi vạn lượng bạc, tích thu gấp 1!”

Sau khi đem yêu đan bỏ vào trong ngực, Nhiếp Vân lại tiếp tục dò xét trên thân thể yêu nhân, rõ ràng lại để cho hắn tìm được trọn vẹn ba mươi vạn lượng bạc ngân, thật sự là thật may mắn!

“Cảm ơn người đã cứu ta...”

Ngay thời điểm Nhiếp Vân vừa đem bạc ngân cất kỹ, chợt nghe một thanh âm nhẹ nhàng cách đó không xa, Lạc Khuynh Thành cẩn thận từng li từng tí đã đi tới, vẻ mặt xấu hổ.

Đến đúng lúc này nàng đã hiểu được, nếu như không phải hiểu niên này cứu nguy, chỉ sợ chính mình sớm đã dữ nhiều lành ít rồi!

“Xem ra nàng xem kiếm còn trọng hơn sinh mệnh mình...”

Chứng kiến bộ dạng nữ nhân cẩn thận từng li từng tí, Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng.

“Mới vừa rồi tình thế có chút cấp bách... Người đừng trách móc!” Nữ hài sắc mặt đỏ đến giống như là muốn khóc.

“Người cầm kiếm lên rồi tới đây, thay ta thủ hộ một phát, trận chiến vừa rồi ta tiêu hao lực lượng không ít, cần phải nhanh vận khí khôi phục lại!”

Cười nhạo một câu, Nhiếp Vân biết rõ nữ hài vừa rồi sợ hãi như vậy, chủ yếu là vì kinh nghiệm chiến đấu quá ít, liền phân phó một tiếng, liền sau đó lấy ra yêu đan hấp thu linh khí trong đó, chậm rãi khôi phục thể lực!

“Vâng!”

Nữ hài vội vàng gật đầu, chỉ chốc lát liền đem thanh trường kiếm kia ra, đứng bên cạnh Nhiếp Vân bên làm nhiệm vụ bảo tiêu.

“Nha đầu kia...”

Chứng kiến bộ dạng cẩn thận của nữ nhân kia, Nhiếp Vân lắc đầu cười.

Kiếp trước vào thời điểm lần thứ nhất nhìn thấy cô bé này, nàng có tinh thần bình tĩnh táo hơn hẳn các bạn cùng lứa tuổi, không nghĩ tới kiếp này gặp lại nàng, nàng lại đơn thuần giống như một tờ giấy trắng!

Từ một tờ giấy trắng biến đổi thành người như kiếp trước a, xem ra Lạc Thủy thành bị Yêu tộc công hãm, chẳng những để cho chính mình biến thành thành thực, còn làm cho nữ nhân may mắn sống sót này trở nên kiên cường hơn!

Hấp thu yêu đan tốc độ khôi phục thể lực rất nhanh, dùng không đến một giờ Nhiếp Vân đã cảm thấy Khí Hải trong chân khí đã đầy, chẳng những triệt để khôi phục, ẩn ẩn còn đạt đến đệ tứ trọng trung kỳ đỉnh phong, tùy thời đều có thể đột phá!

“Nguyên lai tưởng rằng yêu đàn này có thể giúp ta tấn cấp đến đệ tứ trọng hậu kỳ đấy, xem ra lại tính sai a...”

Nhiếp Vân lắc lắc đầu!

Nếu như cho người khác biết rõ hần hiện tại đang nghĩ cái gì, tuyệt đối sẽ trực tiếp tức chết!

Người ngủ một giấc từ sơ kỳ tấn cấp đến trung kỳ, hiện tại không đến một giờ lần nữa đạt tới trung kỳ đỉnh phong, như vậy còn không biết đủ, tại sao không đi chết đi...

“Người thấy khá hơn chưa?” Chứng kiến thiếu niên tỉnh lại, vẻ mặt nữ nhân hưng phấn “Ta tên gọi Lạc Khuynh Thành, là con gái thành chủ, còn người tên gì?”

“Ta?” Dương Thần đang muốn nói ta tên gọi là gì người chẳng lẽ nàng không nhớ sao? Lập tức nhớ tới chính mình ở kiếp này con chưa gặp nàng lần nào, nở một nụ cười “Ta tên Nhiếp Vân!”

Nghe được cái tên “Nhiếp Vân” này, nữ hài đột nhiên nhớ tới cái gì, nghiêng đầu, tay vịn lấy cằm, như đang suy nghĩ điều gì nói: “Nhiếp Vân? Ta nhớ được tứ đại gia tộc Nhiếp gia có một phế vật cũng gọi là Nhiếp Vân, cha hần hình như năm xưa là đệ nhất thiên tài Nhiếp Khiếu Thiên...”

“Bề ngoài giống như... Ta chính là cái tên phế vật kia!”

Nhiếp Vân không nghĩ tới danh tiếng của mình đã lan đến phủ thành chủ rồi, vẻ mặt cười khổ.

38. Chương 38: Lại Là Chấp Pháp Đội

“Ah...”

Nữ hài nhẹ che đôi môi, sắc mặt càng đỏ, liên tục khoát tay “Ta thật không có ý tứ, ta không phải cố ý nói người là phế vật, cái ta nói là nhi tử của Nhiếp Khiếu Thiên...”

Nói đến đây nàng càng thêm xấu hổ, danh tiếng kẻ phế vật, không phải là vị trước mắt này sao?

Nếu như hần thật sự là phế vật, vậy mình thì so sánh với cái gì đây?

“Ha ha!” Biết rõ nữ tử tựa hồ không giỏi về khoảng kết giao với người khác, Nhiếp Vân cũng không thêm để ý, hỏi: “Những...tên yêu nhân kia từ đâu tới đây hay sao? Tại sao chúng lại đi theo người?”

Dựa theo trí nhớ của kiếp trước, thời điểm Yêu tộc xâm lấn là ở một năm về sau, chẳng lẽ bởi vì chính mình trọng sinh, ngày Yêu tộc xâm lấn cũng sớm hơn!

Nếu thật như vậy thì phiền toái a, thực lực của mình còn kém lắm, tất cả cũng đều chưa chuẩn bị, một khi Yêu tộc xâm lấn, Lạc Thủy thành nhất định sẽ có cùng kết quả như kiếp trước, triệt để bị diệt!

“Ta cũng không biết, ta... hôm nay ta đang trên đường trở về từ chỗ sư phụ ta, vừa đến bến tàu đã bị những người này vây công rồi, ta cũng không biết tại sao bọn hần lại đi theo ta!”

Nữ hài gặp thiếu niên truy vấn, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, nghĩ nghĩ liền đáp.

“Sư phụ người? Thần Phong đế quốc Bách Hoa Tông?”

Đột nhiên nhớ tới cái gì, Nhiếp Vân hỏi.

“Người... làm sao người biết điều này?” Lạc Khuynh Thành sững sờ.

“Ha ha, tông môn có thể đào tạo loại tinh khiết nữ tử lại có tư chất thiên tài này đấy, Thần Phong đế quốc ta chỉ nghĩ tới cái này...”

Nhiếp Vân cũng không thể nói là kiếp trước người nói cho ta biết đấy, đành phải cười cười xấu hổ, thuận miệng biên ra một lý do.

“Ta chưa nói tông môn của ta tất cả đều là nữ tử ah...” Lạc Khuynh Thành tựa hồ vẫn còn hoài nghi, nàng liền hỏi tiếp.

“Ách... Nhìn người tính khiết, đơn thuần như là một tờ giấy trắng, cho nên, ta đoán vậy!” Nhiếp Vân mặt già đỏ lên.

Ai, sống mấy trăm năm bị một nữ tử mười mấy tuổi hỏi không biết trả lời thế nào, thực mất mặt ah!

“Hi hi, người đã đoán đúng, ta chính là người của Bách Hoa Tông đấy!” Lạc Khuynh Thành nở một nụ cười như là trăm hoa đua nở.

Hai người nói chuyện phiếm thêm vài câu, Nhiếp Vân phát hiện mặc dù tính cách hiện tại và tính cách trong kiếp trước của Lạc Khuynh Thành có nhiều điểm khác nhau, nhưng thực chất bên trong lại không có thay đổi gì, đều là người không kiêu, không nóng nảy, không sợ khổ, không sợ mệt mỏi, đối với một công chúa trong một đại gia đình mà nói, thật sự không tệ a!

Cũng chính bởi vì những... sở trường này, mới khiến cho nàng nay tuổi chưa qua mười bảy, cũng đã đạt tới Khí Hải đệ ngũ trọng cảnh giới, có được thực lực hơn hẳn so với bạn cùng lứa tuổi!

“Ta phải về phủ thành chủ gặp phụ mẫu ta, người có rãnh thì cùng về với ta đi!” Hàn huyền một hồi, Lạc Khuynh Thành mở lời mời.

“Gặp cha mẹ người? Không được, ta còn có việc, hiện tại phải đi rồi!”

Nhiếp Vân khoát tay áo.

Ầy bây giờ đã hơn nửa đêm ta với người đi về nhà của người tính toán chuyện gì, người bản thân là một cô nương cũng phải chú ý một chút ah...

Trong nội tâm mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Nhiếp Vân cũng có thể hiểu được, cái này là do Lạc Khuynh Thành từ nhỏ đã bị đưa đến Bách Hoa Tông tu luyện, trong tông môn tất cả đều là nữ tử, tâm tính tự nhiên đơn thuần chút ít, có lẽ nàng mời chính mình đi gặp cha mẹ của nàng, chỉ là xuất phát từ việc muốn báo đáp ơn cứu mạng, không nghĩ tới thân nữ nhi hơn nửa đêm mang một thanh niên cùng lứa tuổi về nhà sẽ gặp bao nhiêu chỉ trích.

“Người có việc ah, vậy được rồi, hôm nào ta đi tìm người chơi!”

Nghe được thiếu niên cự tuyệt, trên mặt nữ tử lộ ra vẻ cô đơn, bất quá lập tức nghĩ đến cái gì, vội vàng nói.

“Được, ta sẽ ở nhà chờ người!” Nhiếp Vân thuận miệng đáp ứng một tiếng.

Hắn cũng cho rằng sau khi Lạc Khuynh Thành về đến nhà về sau thành chủ làm sao cho phéo nàng ra ngoài nữa!

“Đúng rồi, nhà của người địa chỉ ở đâu? Nói cho ta biết a!” Gặp thiếu niên đáp ứng, Lạc Khuynh Thành vội vàng hỏi.

“Nhà của ta... Ha ha, đến lúc đó người cứ tìm Nhiếp gia chi nhánh Nhiếp Thiên là được rồi!” Nhiếp Vân không nghĩ tới nữ tử lại làm thật, lần nữa nói.

“A đúng rồi là chi nhánh Nhiếp Thiên! Ta nhớ kỹ rồi, Nhiếp Vân hẹn ngày gặp lại!”

Lạc Khuynh Thành ghi nhớ cái tên Nhiếp Thiên chi nhánh này, lần nữa nở một nụ cười, thân thể nhẹ nhàng như là Hồ Điệp, rất nhanh hướng phủ thành chủ phương hướng bay vút đi.

“Cái tên Yêu tộc này có thể yêu hóa, tại Yêu tộc Địa Vị khẳng định không thấp, hiện tại bị ta đánh chết, chỉ sợ Yêu tộc sẽ xâm lấn trong thời gian tới thôi! Phụ thân đang bị tổn thương, phải chạy chữa cho nhanh!”

Chứng kiến nữ tử đi xa, con mắt Nhiếp Vân lập tức rơi trên thi thể tên Yêu tộc nằm trên mặt đất.

Phụ thân trước kia bị thương là Khí Hải thất trọng Binh Giáp cảnh cường giả, nếu như có thể chữa trị Khí Hải cho người, lại để cho thực lực của người khôi phục, đến lúc Yêu tộc xâm lấn chi nhánh mình cũng có thể bảo vệ một phần tánh mạng tộc nhân và người trong gia đình!

“Dem những thi thể này xử lý sạch sẽ lập tức quay về, nghĩ biện pháp tìm ra dược liệu cuối cùng giúp phụ thân luyện chế Hồi tâm đan !”

Luyện chế Hồi tâm đan ngoại trừ cần một quả cần thảo, còn cần một cần dược liệu, những dược liệu cũng trân quý phi thường, chỉ có điều cần cứ trí nhớ của kiếp trước Nhiếp Vân biết rõ bụi dược liệu này ở đâu, cũng sẽ không quá sót ruột!

Nguyên lai vốn định để phụ thân luyện thành tầng thứ nhất Linh Tê Luyện Thể Quyết, thực lực của chính mình đạt tới Khí Hải đệ ngũ trọng đỉnh phong hoặc là đệ lục trọng đỉnh phong, lúc đó đi lại cũng tiện hơn, hiện tại xem ra chỉ sợ không có nhiều thời gian như vậy để chờ đợi!

Cùng Yêu tộc chiến đấu hơn hai trăm năm, Nhiếp Vân đối với Yêu tộc biết rất rõ, những người này một khi đã ra tay, tuyệt đối sẽ không để cho người khác cơ hội thở dốc!

Rất nhanh Nhiếp Vân liền đem thi thể yêu nhân xử lý sạch sẽ, dù sao bên cạnh cũng là Lạc Thủy hà, đem những thi thể này tùy tiện trôi lại cùng một chỗ, cột vào tảng đá tự ném đi xuống dưới sông là được.

Đem vết máu trên mặt đất cũng thanh lý sạch sẽ, Nhiếp Vân lúc này mới đi về hướng chi nhánh.

Rất nhanh đi vào chi nhánh, còn chưa kịp tiến vào sân nhỏ Nhiếp Vân tự cảm thấy có điều gì đó không ổn.

“Cổng Chi nhánh như thế nào lại sụp?”

Chỉ thấy cánh cổng vào chi nhánh tan nát ngã đổ trên mặt đất, mọi thứ như một đồng bễ bộn, giống như vừa bị người ta tấn công, phá hoại.

Lập tức tiến vào trong xem thế nào, lửa giận Nhiếp Vân liền từ đỉnh đầu phun ra.

Trong sân càng loạn hơn, tất cả cây cối thực vật đều bị người chém nát, đồ dùng trong nhà các loại đồ vật tất cả đều nghiền nát thành bụi phấn, toàn bộ chi nhánh quả thực so với thời điểm lúc trước Yêu tộc xâm lấn còn muốn tệ hơn!

“Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Cường chế ở lửa giận Dương Thần vội vàng đi đến phòng khách.

Phòng khách tiếng người huyên náo, đèn đuốc sáng trưng, xem ra chính mình về cũng không muộn, tên đầu sỏ làm chi nhánh hỗn loạn như thế này, tựa hồ còn chưa có lý khai!

“Hắc hắc, ta nói với các người một lần nữa, mau đem cái tên phế vật Nhiếp Vân kia ra đây, nếu không chi nhánh các người hôm nay chính thức xóa tên khỏi gia tộc, tất nhiên không còn có tồn tại!”

Còn chưa kịp tiến vào phòng khách chợt nghe một giọng cười lạnh từ bên trong truyền đến, Nhiếp Vân tiến thêm hai bước nhìn vào gian phòng, chỉ thấy phòng khách có khoảng mười mấy bóng người, từng người đều ăn mặc quần áo và trang sức của gia tộc chấp pháp đội!

Không nghĩ tới việc chi nhánh bị người khác đại náo không phải ai khác, lại là gia tộc chấp pháp đội!

39. Chương 39: Thật Sự Là Muốn Ăn Đòn

Lần này đầu lĩnh chấp pháp đội tới chính là một trung niên ba mươi bảy, ba mươi tám tuổi, một đôi mắt ưng sáng ngời có thần, khuôn mặt gầy cao, xấu xí.

“Đội trưởng Chấp pháp đội Nhiếp Nguyên Khánh?”

Nhìn thoáng qua, Nhiếp Vân nhận ra được.

Tên Nhiếp Nguyên Khánh là chấp pháp đội trưởng, là nhân vật có thực lực đạt đến Khí Hải Cửu Trọng Thiên đệ ngũ trọng hóa khí cảnh đỉnh phong, một thân tu vị thâm bất khả trắc, nghe nói cùng trưởng lão đệ lục trọng Thành Cương cảnh đều có thể đấu một trận!

Nhiếp Vân không nghĩ tới vì bất chính mình, đường đường là chấp pháp đội trưởng, vậy mà tự mình ra tay!

Căn cứ trí nhớ của kiếp trước, chấp pháp đội hiện tại do người thừa kế gia tộc Nhiếp Cường phụ trách, bởi vì đã có cái chỗ dựa này, chấp pháp đội trưởng làm việc gần đây không kiêng kỵ gì, vô cùng hung hăng càn quấy! Điều đó đến tận hôm nay bản thân hắn mới tận mắt chứng kiến, dám ra tay đập phá chỉ nhanh mình!

Bọn người Nhiếp Ngân hôm nay đã có đội trưởng làm chỗ dựa, nên cũng có mặt lúc này đang đứng trong gian phòng đại sảnh, vẻ mặt cười lạnh, tựa hồ muốn lấy lại khí thế đã mất lúc ban ngày! Vừa rồi câu nói kia đúng là do hắn nói ra!

“Các người đang tìm ta sao?”

Gặp cái tên Nhiếp Ngân này ban ngày ăn đòn chưa no, giờ muốn ăn tiếp đây mà, Nhiếp Vân cũng nhin không được nữa, cười lạnh một tiếng, đi vào phòng khách.

“Nhiếp Vân? Người rốt cục đã xuất hiện? Ta nghĩ người sẽ làm con rùa đen rút đầu chứ!”

Sau khi nhìn thấy thiếu niên xuất hiện, Nhiếp Ngân khoe miệng nhếch lên, trên mặt một tia dữ tợn, nói xong quay đầu nhìn về phía chỗ ngồi của Nhiếp Nguyên Khánh ở giữa đại sảnh: “Đội trưởng, hắn tự là Nhiếp Vân, Nhiếp Liêu tự là do hắn đánh thành như vậy đấy!”

“Tốt, tốt, ngay cả chấp pháp đội phó chúng ta cũng dám đánh, ta còn tưởng rằng là nhân vật ba đầu sáu tay nào chứ, nguyên lai cũng không có gì đặc biệt!” Nhiếp Nguyên Khánh liếc nhìn Nhiếp Vân, như là đang nhìn một con dê đợi làm thịt “Bất quá, lần này ta đã tự mình đến rồi, tự lập tức theo chúng ta hồi gia tộc a, một lời mà nói...nếu người có thái độ tốt ta có thể cân nhắc không động thủ với người!”

“Đội trưởng, tiểu tử này thập phần hung hăng càn quấy, nên trực tiếp động thủ chế ngự hắn, dùng lời khuyên bảo..., ta sợ hắn sẽ thừa cơ đào tẩu...”

Không nghĩ tới đội trưởng nói ra lời này, Nhiếp Ngân vẻ mặt sột ruột.

“Thừa cơ đào tẩu? Người cho rằng ta như người đồng dạng phế vật sao? Muốn từ trong tay của ta đào tẩu, đừng nói hắn chỉ có Khí Hải đệ tứ trọng trung kỳ, cho dù ngũ trọng trung kỳ, cũng chỉ là nằm mơ!”

Nhiếp Nguyên Khánh như là bị đâm phải chân, tức giận đến oa oa mắng bậy.

“Đội trưởng thực lực Thành Cương cảnh vô địch, là thuộc hạ quá lo lắng...” Bất gặp đội trưởng như không vừa ý, Nhiếp Ngân biết rõ vừa rồi nói sai lời, vội vàng nín nót vài câu.

“Àn, cái này thật không sai biệt lắm, tiểu tử, theo chúng ta đi a! Nếu người đào tẩu rồi, ta lại đi bắt người, mọi người rất khó xử a! Vạn nhất đừng để ta tức giận, thật không biết sẽ làm ra sự tình gì đâu, ha ha, nếu ta tức giận, đến bản thân ta còn cảm giác được sợ hãi!” Nghe được thuộc hạ tăng bốc, Nhiếp Nguyên Khánh rất là hưởng thụ, tùy ý liếc nhìn Nhiếp Vân.

“Bắt ta? Xin hỏi ta phạm vào tội gì? Lúc nữa đem lại tới đòi bắt ta?”

Gặp phải cái tên Nhiếp Nguyên Khánh này đành giả vờ giả vịt, Nhiếp Vân bắt đầu dĩ lắc đầu, khó trách gia tộc chấp pháp đội thanh danh thối như vậy, có cái thể loại này lãnh đạo có thể không thối sao?

“Người phạm vào tội gì? Người rõ ràng còn không biết mình phạm vào tội gì, Nhiếp Ngân, nói cho hắn biết!”

Nhiếp Nguyên Khánh khoát tay chặn lại quát.

“Tổng cộng có thập đại tội trạng, tội một, người công nhiên đả thương nội môn đệ tử...” Nhiếp Ngân lấy ra một cái tội trạng, vội vàng lớn tiếng đọc chậm mà bắt đầu..., bất quá còn chưa hô xong, đã bị một cái thanh âm nhàn nhạt đánh gãy.

“Trước không nên vội, ta nhớ hình như giữa chúng ta còn sự kiện gì đó còn chưa xử lý!”

Nhìn chằm chằm vào mắt Nhiếp Ngân, Nhiếp Vân hừ một tiếng.

“Sự tình giữa chúng ta? Giữa ta và một tên tội phạm như người có thể có chuyện gì...”

“Không ah? Ha ha, người nói không tính, người còn chưa hưởng ta quỳ xuống đây này!”

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng, bàn tay đột nhiên đẩy mạnh về phía trước!

Sáng nay Nhiếp Vân chỉ là Khí Hải đệ tứ trọng sơ kỳ, tự có thể tùy ý đem Nhiếp Liêu đả thương, thực lực bây giờ vừa tiến thêm một bước, lại là đột nhiên ra tay, Nhiếp Ngân còn không có kịp phản ứng, tự “Lạch cạch” một tiếng đầu gối chạm đất, trùng trùng điệp điệp quỳ trên mặt đất!

Hắn giả vờ quên sự tình thua cuộc sáng hôm nay, Nhiếp Vân thì sao có thể quên được, dám tại chính chi nhánh của mình mà càn quấy hung hăng như vậy, muốn gây chuyện trước thì cũng phải nghĩ thực lực bản thân mới được a!

“Người...hung ác!”

Nhiếp Ngân không nghĩ tới chính mình đi theo sau lưng đội trưởng tới còn bị buộc quỳ xuống, trên trán gân xanh thoáng một phát nổi lên, tức giận đến hết lớn một tiếng, song chưởng liền hướng ngực Nhiếp Vân chưởng ra.

“Muốn chết a!”

Nhiếp Vân thấy hắn còn dám động thủ, chẳng muốn nói nhảm, bàn tay lần nữa vỗ xuống.

Tạch...!

Bàn tay Nhiếp Ngân còn chưa tới đến đụng đến Nhiếp Vân, cả người đã tự nằm rạp trên mặt đất!

“Tốt, tốt, tiểu tử, không nghĩ tới ta ở chỗ này người cũng dám động thủ với chấp pháp đệ tử, xem ra thực là muốn cho ta ra tay, nói cho người biết, ta một khi tự mình ra tay, người nhất định sẽ chết rất thảm!”

Nhiếp Nguyên Khánh hiển nhiên không nghĩ tới thiếu niên ở trước mắt lại lớn mật như thế, dám trước mặt mình mà làm nhục đội phó, tức giận đến độ trực tiếp từ trên ghế ngồi đứng lên xuất ra một trảo hướng Nhiếp Vân!

Hắn vừa ra tay, chân khí Xuất Thể cảnh đỉnh phong lập tức bao trùm toàn bộ đại sảnh, không hề giữ lại cái gì vọt thẳng tới hướng Nhiếp Vân đang đứng, bất quá chân khí còn chưa tới đến trước mặt Nhiếp Vân, thân ảnh hắn đột nhiên động!

Thân thể khẽ động, trong chớp mắt hắn đã biến mất, Nhiếp Nguyên Khánh còn chưa biết chuyện gì xảy ra, đã cảm thấy ở cổ tê rần, “PHỐC” thoáng một phát nằm rạp trên mặt đất!

Nhiếp Nguyên Khánh thực lực tuy không kém, nhưng vẫn là so với yêu nhân cường hóa trước đó kém xa, hơn nữa lại khinh địch, Nhiếp Vân chỉ dùng một chiêu, đường đường đại đội trưởng chấp pháp đội, tự xưng Thành Cương cảnh hạ vô địch siêu cấp cường giả, tự biến thành một đồng bùn nhão trên mặt đất.

“Nói ta chết thảm? Xem ra người thật sự muốn ăn đòn!”

Đến lúc này, tiếng nói nhàn nhạt của hắn như là tiếng sấm giữa trời đối với mọi người có mặt tại đó!

“Ah... Đội trưởng!”

“Điều đó không có khả năng, ta nhất định là nhìn lầm rồi...”

“Thành Cương cảnh trưởng lão còn chưa thể đánh bại đội trưởng, như thế nào lại bị hắn trực tiếp đánh gục...”

Trong đại sảnh rất nhiều đệ tử chấp pháp đội chứng kiến được việc này, nghe được lời nói từ miệng thiếu niên ..., tất cả con mắt đều nhìn về hắn, cảm thấy nhanh muốn điên rồi!

Đại đội trưởng của bọn chúng, lúc này lại bị người khác dùng một chiêu đánh ngã xuống đất, không đứng dậy nổi, triệt để phá vỡ hình tượng vô địch trong nội tâm bọn chúng.

“Người dám đánh lên ta, ta và người tuyệt không đội trời chung! Ta sẽ cho chấp pháp đội đem bọn người trong chi nhánh Nhiếp Thiên tiêu diệt triệt để, tất cả mọi người Lăng Trì đến chết...”

Nghe được bọn thuộc hạ nghị luận, hơn nữa bản thân cảm thấy nhục nhã, Nhiếp Nguyên Khánh hận không thể tìm một cái lỗ chui vào, nằm rạp trên mặt đất một bên giãy dụa một bên điên cuồng mắng.

“Lăng Trì tất cả mọi người? Người không có cơ hội này a!”

Gặp thằng này sắp chết đến nơi còn dám như thế nói nhảm, Nhiếp Vân tung một cước vào miệng của hắn, “‘Rầm Ào Ào’ ” thoáng một phát thằng này đã bị đá rơi xuống hơn mười cây rặng “Dám uy hiếp chi nhánh chúng ta, dám uy hiếp ta, ta xem ngươi còn dám hay không...”

Nhiếp Vân miệng thì mắng, dưới chân thì điên cuồng đá hết sức, hắn bản thân thực lực tự nhiên không kém hơn nữa đã luyện thành tầng thứ nhất Linh Tê Luyện Thể Quyết, từng cước nện xuống dưới lực lượng đều cường đại, mấy cước qua đi, mặt Nhiếp Nguyên Khánh tự biến thành đầu heo không phải là của mình nữa rồi, cho dù muốn nói chuyện cũng không biết miệng ở nơi nào, trước mắt tối sầm rồi ngất đi.

“Coi như ngươi bất tỉnh nhanh!”

Gặp thằng này trước khi khẩu khí ngông cuồng, mới đã mấy cước đã bất tỉnh, Nhiếp Vân bắt đắc dĩ khoát tay, nhìn quanh một chút nói “Các ngươi còn có ai muốn đem Nhiếp Thiên chi nhánh chúng ta sang thành bình địa? Còn có ai cảm giác bản thân muốn ăn đòn, ta có thể tặng cho hắn cơ hội này!”

Lời vừa nói ra, lặng ngắt như tờ.

40. Chương 40: Hồi Sinh Hoa

Đối với chấp pháp đội một lời mà nói từ trước cho tới bây giờ đi tới đâu gây rối, người khác một lời cũng không dám nói, không dám kháng cự, vậy mà bây giờ...

Nhìn đội trưởng, đội phó nằm trên mặt đất, nội tâm tất cả đội viên trong chấp pháp đội đều run rẩy, đồng thời sinh ra một cái ý niệm trong đầu. “Thằng này không phải người!”

“Như thế nào? Không nói lời nào? Không nói lời nào vậy là tỏ vẻ thừa nhận chính mình cần ăn đòn rồi hả? Tốt, ta thành toàn cho tất cả các ngươi!”

Chứng kiến chi nhánh bị phá như vậy, lửa giận trong lòng Nhiếp Vân thiêu đốt làm sao có thể buông tha bọn hắn, hừ lạnh một tiếng, dưới chân vẽ một cái tự do đối với mọi người vọt tới.

“Ah... Nhiếp Vân đại nhân, chúng ta không muốn ăn đòn...”

“Nhiếp Vân gia gia, chúng ta sai rồi, chúng ta tự nhiên không nên tới...”

Không nghĩ tới chính mình sợ tới mức không nói lời nào, cũng bị đánh, tất cả chấp pháp đệ tử khóc lóc van xin, tiếng kêu thảm liên tiếp vang tận mây xanh.

“Đây quả thật là Vân nhi...” Mới vừa rồi chứng kiến chấp pháp đội hùng hùng hổ hổ, hiện tại toàn bộ nằm trên mặt đất tàn tàn phế phế, mẫu thân Nhiếp Linh trong nội tâm đột nhiên tràn ngập một cổ cảm giác thỏa mãn.

Từ khi nàng gả vào chi nhánh Nhiếp Thiên, chi nhánh tự nhiên bị đối xử lạnh nhạt và bị các chi nhánh khác xa lánh, trong đó không ít lần chấp pháp đệ tử tới quấy rối, nói thật nếu không phải mình có thực lực, sớm đã không nhịn được rồi!

Nguyên lai tưởng rằng chi nhánh gặp loại tình huống này sẽ lại một lần nữa chịu nhục, không nghĩ tới nhi tử tỉnh lại sau khi bị Nhiếp Siêu đánh bất tỉnh, thay đổi rất nhiều cá nhân tựa như làm việc tàn nhẫn, không chút lưu tình, đem oán khí tích tụ trong người nhiều năm trong nháy mắt phóng xuất ra, sáng khoải nói không nên lời!

“Tốt, tốt, đây mới là hảo nhi tử của ta!” Trong nội tâm lần nữa nói thầm một tiếng.

Nếu như cho Nhiếp Vân biết rõ mẫu thân nghĩ như vậy, chỉ sợ sẽ trực tiếp đã bất tỉnh.

Sau khi bị người khác gây chuyện, quây một trận như vậy, mẫu thân thậm chí còn chưa nghĩ cách giải quyết hậu quả thế nào cho tốt, mà còn đứng đó trầm trồ khen ngợi, ấy khó trách sau kiếp trước mình được danh xưng “Huyết ngục ma tôn”, nguyên lai dòng máu huyết chiến là từ mẫu thân mà ra.

Kỳ thật Nhiếp Vân nào đâu biết rằng, mẫu thân hắn Nhiếp Linh lúc thời tuổi trẻ, cũng nổi tiếng lắm đấy, được xưng là đệ nhất thánh thủ hái thuốc Lạc Thủy thành, chỉ thuật hái thuốc hiếm có người địch nổi,

người theo đuổi nàng không ít nhiều như nước thủy triều, nếu như không phải như vậy, làm sao có thể gả ngay cho đệ nhất thiên tài lúc đó?

Là người có thể xưng là đệ nhất, khẳng định đều là người tâm cao khí ngạo, về sau chi nhánh lui bại, phụ thân nghiện rượu, bằng vào nàng một nữ nhân duy trì gia tộc, áp lực to lớn có như thế nào!

Bị đè nén lâu như vậy, đột nhiên nhĩ tử quật khởi, cao thủ đội trưởng đội chấp pháp của Liên minh gia tộc uy tín lâu năm đều bị một kích đánh thành chó chết, hãnh diện còn không kịp, làm sao có thể trách tội!

Nàng không trách tội không có nghĩa là những chi nhánh người khác gây chuyện, lão quản gia Nhiếp Trùng chứng kiến mẫu tử hai người, một người động thủ, một người hưng phấn thiếu chút nữa la lên, cả hai người đều không nhớ rằng đã gây ra chuyện lớn, sốt ruột vô đầu bứt tai gọi “Phụ nhân, bọn người chấp pháp đội, nếu như chết ở chỗ này, gia tộc ra mặt thì nhất định sẽ tiêu diệt toàn bộ chi nhánh chúng ta, đến lúc đó thì nguy rồi...”

“Đúng vậy, người không nói ta còn đã quên...” Nghe được quản gia nói như vậy, mẫu thân Nhiếp Linh gãi gãi đầu cười xấu hổ, lập tức nói với Nhiếp Vân đang giáo huấn người trong chấp pháp đội “Vân nhi, dùng sức đánh, chỉ cần không chết là được!”

“Ách...” Nghe được mẫu thân lên tiếng, quản gia cùng Nhiếp Vân tất cả đều lão đảo, nhất là quản gia thiếu chút nữa khóc lên, chỉ cần không chết là được... Ác, ta đâu có ý này...

“Đánh các người ta cũng mệt mỏi rồi, chi nhánh chúng ta bị các người làm loạn phá hư tất cả rồi, bây giờ mỗi người các người bồi thường một vạn lượng bạc ngân ta sẽ bỏ qua cho, còn nếu không đưa ra được, cái tay nào của bọn người đập phá đồ vật trong sân của ta thì hãy để lại cái tay đó đi, cái chân nào giẫm đạp lên đồ vật nhà ta, thì tự phế bỏ cái chân đó!”

Đánh một hồi, cảm thấy không còn ý nghĩa gì, Nhiếp Vân liền ngừng tay.

“Một vạn lượng?” Nghe được câu đó, tất cả mọi người giật nảy mình.

Chấp pháp đệ tử ỷ vào danh hiệu “Chấp pháp”, bình thường khi dễ rất nhiều chi nhánh, mặt khác chấp pháp đệ tử còn lợi dụng chức quyền ép bức người khác lấy bạc ngân, nên so ra cũng rất giàu có, nhưng trên người tối đa cũng chỉ trên ngàn lượng bạc trắng, hơn vạn lượng, ngoại trừ mấy người thủ lĩnh thì còn có thể, nếu có cũng chỉ có tầm vài cái a!

Giằng co một hồi, Nhiếp Vân từ trên người chấp pháp đệ tử và cả đội trưởng Nhiếp Nguyên Khánh, mới vơ vét được năm vạn lượng bạc.

Năm vạn lượng bạc trước kia đối với Nhiếp Vân không phải ít, hiện tại thì cũng chỉ là vài đồng bạc lẻ.

“Mẹ, đây là tiền bồi thường của bọn chúng đưa cho chúng ta, người xem có đủ đền bù tổn thất của gia tộc không...?” Sau khi lấy được ngân lượng, Nhiếp Vân tiện tay liền đem tiền đưa ầu thân.

“Đủ! Đồ vật Bọn hấn đập hư, tất cả cộng chắc chưa tới năm ngàn lượng, năm vạn lượng quá đủ rồi!” Mẫu thân gật gật đầu.

“Còn không mau cút đi! Về sau nếu ta lại thấy các người tới, tự cũng không khách khí như vậy, coi chừng mạng chó của các người đấy!” Nhiếp Vân biết rõ người hại chi nhánh mình là người trọng yếu nhất trong gia tộc, cho dù đem những... tên lâu la này giết chết cũng vô dụng, liền không hề so đo, lạnh quát một tiếng để cho bọn hấn lần ra ngoài.

“Vâng!” Nghe được lời nói không chút khách khí..., mọi người trong chấp pháp đội như được đại xá, tất cả đều hưng phấn gật đầu lui ra ngoài, nguyên một đám người nối đuôi nhau đi ra, sợ đi chậm trễ hấn đổi ý thì gặp đại họa a, chỉ chốc lát tất cả mọi người tụt triệt để ly khai khỏi chi nhánh, triệt để không thấy mặt ai.

“Mẹ, ta muốn đi ra ngoài một chút, trong nhà loạn như vậy, người trước hết an bài thoáng một phát rồi nghỉ ngơi đi a...”

Chấp pháp đội lần này thất bại chật vật mà trốn, nhất định sẽ gây chấn động đến phía gia tộc cao tầng, gây chuyện không tốt lần sau nhất định sẽ có trưởng lão đích thân đến thăm a!

Gia tộc uy hiếp Nhiếp Vân không cảm thấy sợ, mấu chốt là đến từ Yêu tộc!

Yêu tộc đáng sợ, Nhiếp Vân trong lòng thấu hiểu rất rõ, chính mình muốn trong thời gian ngắn đạt tới Khí Hải thất trọng, bát trọng là đều không có khả năng, hiện tại chỉ có một phương pháp duy nhất là luyện chế ra Hồi tâm đan, để khôi phục tổn thương Khí Hải cho phụ thân, trực tiếp khôi phục chiến lực thời kỳ cực thịnh!

Cho nên, luyện chế Hồi tâm đan cần một cây dược liệu, hiện tại mình phải đi tìm rồi!

“Đi sớm về sớm!” Nhi tử năng lực khá mạnh, sự lý sự tình cũng điềm tĩnh hơn, tuy nhiên từ khi tỉnh lại, ngoại trừ sự kiện Bồng Hình Tuyết Liên kia, hắn còn chưa cùng mình tán gẫu qua, Nhiếp Linh lại biết bây giờ không phải là lúc nói chuyện phiếm, hắn làm như vậy khẳng định có mục đích, cũng không ngăn cản hắn.

“Ân!” Nhiếp Vân gật gật đầu, bàn chân đạp mạnh một cái liền bay về hướng phía sau núi.

Luyện chế Hồi tâm đan cần đến một dược liệu cuối cùng, được gọi là về Hồi Sinh Hoa, là một loại dược liệu mức độ trân quý không thua kém gì Vô Tu thảo, truyền thuyết kể rằng, cho dù tổn thương nặng gần chết, phục dụng loại dược thảo này có thể khởi tử hồi sinh!

Khởi tử hồi sinh đương nhiên không có loại công hiệu này, nhưng có thể làm cho người bị trọng thương khôi phục thể lực trong thời gian ngắn tuyệt không có vấn đề gì, năm đó bị Yêu tộc xâm lấn, chính mình dưới sự trợ giúp của Nhiếp Đồng mới có thể thoát ra khỏi Lạc Thủy thành, tiến vào phía sau núi, lúc ấy bản thân bị trọng thương hấp hối gần chết, nếu như không phải nhờ vào gốc hồi sinh hoa này..., một lời mà nói lúc đó đã chết rồi!

Cũng bởi vì như vậy, Nhiếp Vân mới nhớ rõ ràng vị trí của gốc Hồi Sinh Hoa này, vốn định đợi phụ thân luyện thành Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ nhất, nhưng hiện tại thực lực của chính mình tăng cường tựa đến đó tìm kiếm trước!

Dù sao căn cứ trí nhớ bản thân, nơi này là nơi cực kỳ nguy hiểm đấy, nếu như không phải kiếp trước vận khí mình tốt, chỉ sợ còn không thể gặp Hồi Sinh Hoa, cũng đã bị thủ hộ yêu thú xé nát rồi!

Trong nội tâm nhớ kỹ phương vị của gốc Hồi Sinh Hoa, Nhiếp Vân lập tức tăng tốc hướng về phía trước vạch tới.

41. Chương 41: Thú Đầu Hổ

Lạc Thủy thành nằm giữa sông Lạc Thủy hà và núi Hà Lạc Sơn.

Nhiếp Vân hiện tại đi không phải theo con đường cũ nơi mà cùng mẫu thân lấy được Bồng Hình Tuyết Liên, tựa đi đường khác ở chỗ sâu hơn.

Hà Lạc Sơn rừng núi sâu thẳm, được gọi là Thập Vạn Đại Sơn, yêu thú tầng tầng lớp lớp, cho tới nay đều được coi là cấm địa.

Yêu thú là một loại thú đặc thù, không đồng dạng với Yêu tộc, trí tuệ khá thấp, mỗi một con yêu thú đều có một lãnh địa riêng của mình, một khi có một sinh vật nào bên ngoài tiến vào, tựa sẽ phải chịu công kích hung mãnh!

Yêu thú tuy rất hung mãnh, nhưng da, lông, trảo, sừng các loại lại được nhân loại chế tạo dùng làm binh khí, luyện chế đan dược thậm chí làm quần áo, bởi vậy, cũng có không ít cường giả chuyên săn bắt yêu thú đổi lấy tiền tài xâm nhập vào đó.

Loại năng lực này, kiếp trước Nhiếp Vân có thừa, nhưng hiện tại còn kém xa lắm, Khí Hải đệ tứ trọng trung kỳ đỉnh phong trình độ, nói thật rơi vào đàn yêu thú, đừng nói giết thú, chỉ sợ chưa đến ba giây đồng hồ đã không kiên trì nổi tựa biến thành một đồng xương a.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn định tăng thực lực mạnh hơn nữa một tiến hành xông vào đây!

Đi rất vội, không đến bốn giờ tựa chạy đi hơn ba trăm dặm ở bên trong.

“Nếu như nhớ không lầm, hồi sinh hoa ở phía trước, bất quá, đó là lãnh địa của một yêu thú có thực lực đầu Thành Cương cảnh đỉnh phong, nếu không cẩn thận, tựa sẽ bị thịt nát xương tan, phải tính toán suy nghĩ kỹ hơn!”

Dừng chân tại một vị trí ở sườn đồi, Nhiếp Vân liền vận công khôi phục thể lực!

Chủ nhân của khu lãnh địa này gọi là Hổ Đầu thú, có được thực lực đệ lục trọng Thành Cương cảnh đỉnh phong, con yêu thú này lướt nhanh như gió, tốc độ cực nhanh, phòng ngự còn cơ hồ vô địch, đừng nói mình, cho dù Khí Hải tầng thứ bảy Bình Giáp cảnh cường giả muốn đánh chết cũng không phải chuyện dễ dàng!

Giống như Hổ Đầu thú, tối đa cũng tựa Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh thực lực, lực phòng ngự giống như, cái này đầu chẳng những hình thể đại, hơn nữa biến thái, kiếp trước lần thứ nhất nhìn thấy thời điểm, kém kiến thức không biết là cái gì, hiện tại ngẫm lại hoàn toàn chính xác phi thường quái dị!

“Ngay tại huyết động có hồi sinh hoa, ta lần trước tới nó không có mặt, nên lúc đó mới chiếm được tiện nghi, lần này chỉ sợ không có cơ hội tốt như vậy...”

Dừng lại tại một khu vực yên lặng để khôi phục thể lực, trong nội tâm suy nghĩ một kế hoạch.

Thực lực của mình bây giờ, Chân Khí cảnh trung kỳ đỉnh phong, một lời mà nói có thể giết chết thực lực Xuất Thể cảnh đỉnh phong hoàn toàn là do, từ đầu tựa làm cho đối phương không kịp phòng bị..., nếu lúc đó hấn cẩn thận, người chết chính là mình!

Nói cách khác, tuy mình đã từng nhẹ nhàng đánh chết yêu nhân cường hóa thực lực Xuất Thể cảnh đỉnh phong, và một chiêu liền đem đội trưởng chấp pháp đội Nhiếp Nguyên Khánh đánh cho sinh tử không biết, trên thực tế thực lực chiến đấu chân chính có thể so sánh với Xuất Thể cảnh sơ kỳ thực lực, thậm trí cũng không phải là đối thủ!

Bởi vậy, muốn từ nơi yêu thú thực lực Thành Cương cảnh đỉnh phong cướp đi đồ vật, phải suy nghĩ chút biện pháp, nếu không khi đến động chắc chắn sẽ phải chết!

“Thực lực ta không tệ, tốc độ cũng không chậm, hơn nữa là người của hai kiếp, mặc dù Hổ Đầu thú lợi hại, nhưng thực sự có biện pháp đối phó.”

Điều chỉnh một hồi, thân thể lần nữa trở lại trạng thái đỉnh phong, Nhiếp Vân lúc này mới chậm rãi đi về phía trước.

“Ân? Sơn cốc này bề ngoài có thể làm bẫy a...”

Đi về phía trước một hồi, Nhiếp Vân đi vào một cái cốc, nhìn chung quanh một vòng, con mắt sáng ngời, một cái suy nghĩ không đơn giản chợt loé lên.

Cái cốc này phía bên trên là nham thạch, từng dãy nham thạch đều đã bắt đầu phong hoá, xem ra chỉ cần một chút lực là trần nham thạch bên trên liền sụp xuống ngay, chính mình hoàn toàn có thể đem Hổ Đầu thú kia dẫn dụ đến nơi đây, sau đó gây núi lở, như vậy Hổ Đầu thú cũng sẽ bị nham thạch vùi ở bên trong, mặc dù Bất Tử, trong thời gian ngắn cũng khẳng định không ra được, chính mình có thể thừa cơ hội này, đi lấy hồi sinh hoa!

Kế hoạch này mặc dù không tệ, nhưng đầu tiên phải cam đoan tánh mạng mình an toàn, bằng không thì, một khi núi lở bản thân mình không trốn thoát được, chết rồi thì làm được cái gì a!

An toàn của mình... Đang suy nghĩ làm như thế nào chạy trốn, con mắt đột nhiên rơi một cái thủy đàm không lớn ở bên trong cốc.

Cái đầm nước này hiện lên màu vàng nhạt, Tinh Quang chiếu rọi xuống toát ra tí ti bạch khí, bốc hơi lên hơi giống sương mù, quái dị nói không nên lời.

Cái thác bên trên thanh tịnh trong suốt, cổ đại sinh trưởng xung quanh, hiện lên màu xanh biếc, Nhưng nước suối lại là màu vàng nhạt, loại tình huống này dù là Nhiếp Vân là người của hai thế giới đều chưa từng thấy qua.

“Chẳng lẽ trong nước suối có khoáng thạch đặc thù nào đó?”

Nhiếp Vân nghĩ chỉ có loại khả năng này, bước chân tự chậm rãi đi về hướng con suối, bất quá còn chưa đến, lại đột nhiên cảm thấy xa xa một đạo âm thanh rào rổng tanh hôi vọt tới, lập tức cũng không do dự, thân thể trùn xuống tự ghé vào trong bụi cỏ!

Vừa gục xuống tự chứng kiến một Hồ Đầu thú cực lớn từ một phương hướng khác chạy tới hạp cốc, thân thể hùng tráng chừng bảy tám mét, thân thể hiện lên hình giọt nước, móng vuốt sắc bén giống như đao, nhẹ nhàng nhấn một cái nham thạch trên mặt đất tự biến thành bột mịn!

“Bình Giáp cảnh đỉnh phong Hồ Đầu thú? Điều này sao có thể? Chẳng lẽ ta nhớ lầm rồi hả?”

Chứng kiến cái này đầu Hồ Đầu thú lực lượng, Nhiếp Vân trong nội tâm kịch chấn.

Dựa theo trí nhớ, Hồ Đầu thú này có lẽ chỉ có thể Thành Cương cảnh đỉnh phong thực lực, nhưng mà phải là một năm sau, sau khi bị Yêu tộc xâm lấn, như thế nào đột nhiên biến thành Bình Giáp cảnh đỉnh phong rồi?

Hồ Đầu thú có loại thực lực này, chính mình tự nhận tốc độ không kém nhưng chỉ sợ chạy xa không quá 100m, sẽ dễ dàng bị đuổi theo, đánh một phát chết tươi!

Chẳng lẽ mình nhớ lầm rồi hả?

Không có khả năng ah! Nếu như kiếp trước thằng này thực sự đạt đến loại thực lực này, chính mình đừng nói không chỉ trộm hồi sinh hoa thành công mà thông dong đào tẩu, chỉ sợ còn chưa đụng tay vào hồi sinh hoa, đã bị nó xé thành ngàn mảnh nhỏ rồi!

Rống!

Ngay tại thời điểm nội tâm Nhiếp Vân nghi hoặc, đột nhiên lần nữa nghe được một tiếng gầm rú, lại một đầu Hồ Đầu thú từ đằng xa nhàn nhả đi tới.

Con Hồ Đầu thú này rõ ràng so với con đầu tiên mình nhìn thấy nhỏ hơn một chút, thân thể cơ bắp kéo căng, lực lượng mười phần.

“Thì ra là thế, con đầu là Thành Cương cảnh đỉnh phong, xem ra kiếp trước ta thấy con Hồ Đầu thú không phải là con lúc này, mà là con này đây!”

Chứng kiến bộ dạng con Hồ Đầu thú này, Nhiếp Vân giờ mới dần hiểu được vấn đề.

Hồ Đầu thú đều lớn lên không sai biệt nhiều, Nhiếp Vân vừa nhìn thấy con đầu tiên tự tưởng lầm chính là con kiếp trước mình gặp, nhưng như thế nào đều không có nghĩ đến chỉ cái lãnh địa nhỏ bé này mà lại có đến hai con!

Hiểu được vấn đề, sắc mặt Nhiếp Vân càng thêm khó coi.

Một con Hồ Đầu thú đã đánh không lại, chớ nói chi là hai con, hơn nữa con con một khi chiến đấu nhất định là một con trên chọc còn con còn lại xông vào, cho dù làm cho núi lở cũng vô dụng! Tối đa chỉ có thể vây khốn một con, con còn lại vẫn có thể đem mình xé thành từng mảnh nhỏ!

Cái này làm sao bây giờ?

Hồn hển! Hồn hển!

Ngay tại thời điểm Nhiếp Vân nhăn mày lại nghĩ không ra biện pháp, hai con Hồ Đầu thú nhàn nhả đi qua, đi vào suối nước bên cạnh, mở cái miệng rộng uống nước suối.

“Nguyên lai hai thằng này là tới uống nước đấy... Ân?”

Hai con Hồ Đầu thú đi vào nước suối bên cạnh uống nước, khoảng cách Nhiếp Vân bất quá hơn mười thước, mượn nhờ Tinh Quang quan sát kỹ lưỡng, hai con Hồ Đầu thú, lại là một đực một cái...

Ách, cũng đúng, một núi không thể chứa hai cạp, trừ phi một đực một cái, điểm ấy có lẽ sớm liền nghĩ đến!

“Một đực một cái lại có thể để cho bọn hắn tự giết lẫn nhau, Ân? Đúng vậy, ta hoàn toàn có thể cho bọn chúng tiếng hành tấn công lẫn nhau, hắc hắc, vào thời điểm yêu nhau khi xảy ra vấn đề, nhân loại còn có thể vong tình, chớ nói chi là dã thú, hắc hắc, ta hoàn toàn có thể thừa cơ đem hồi sinh hoa lên đem ra...”

Chúng kiến Hồ Đầu thú là một đực một cái, Nhiếp Vân trong nội tâm khẽ động, đột nhiên một cái ý nghĩ tà ác nảy ra.

42. Chương 42: Hoàng Viêm Linh Thạch

Một đực một cái dựa theo nhân loại thuyết pháp nhất định là vợ chồng, cho dù có mâu thuẫn nhưng tự giết lẫn nhau thì tỷ lệ cũng không lớn, nhưng hoàn toàn có thể cho bọn hắn gây nhau, tấn công nhau một trận!

Khi đó hai con đang nóng như lửa đốt, chính mình hoàn toàn có thể thừa cơ trộm đi hồi sinh hoa, mà không bị phát hiện!

Ân, cứ làm như thế!

Ý nghĩ này một xuất hiện, lập tức ở trong nội tâm cảm rễ, lại để cho Nhiếp Vân thiếu chút nữa hưng phấn nhảy dựng lên.

“May mắn lần trước lúc giáo huấn Nhiếp Liễu, lưu lại chút ít Thiên Dục Hoa, nếu không cho dù muốn áp dụng kế hoạch này cũng chỉ sợ không được!”

Cười hắc hắc, Nhiếp Vân từ trong lòng lấy ra một gói thuốc không lớn.

Ngày đó vào thời điểm giáo huấn Nhiếp Liễu, chúng kiến Thiên Dục Hoa rõ ràng có cái công hiệu này, tự thuận tay đã muốn thử, không nghĩ tới có tác dụng trên thân người, muốn dùng thử trên một con yêu thú!

Ai, loại Thiên Dục Hoa này giá trị cũng trên ngàn lượng bạc trắng, trân quý vô cùng, tặng cho các người hưởng thụ, cũng coi như có lời cho các người rồi... Nhiếp Vân trong nội tâm nhắc tới.

Vù vù!

Hai con Hồ Đầu thú uống nước suối xong, lần nữa chạy ra ngoài tựa như một trận gió, sau đó chợt nghe từ xa xa tiếng hô rung trời, hẳn là đi săn thú.

“Xem bộ dạng hai con Hồ Đầu thú này, có lẽ thường xuyên ở chỗ này uống nước, chỉ cần đem Thiên Dục Hoa bỏ ở chỗ này, vấn đề sẽ được giải quyết ngay!”

Nhìn nhìn nước suối, Nhiếp Vân trong nội tâm tính toán, khoảng một lúc sau lại bắt đầu do dự.

Hai con Hồ Đầu thú này đều phi thường đại, Thiên Dục Hoa trong tay mình chỉ có một ít, nếu như ném vào trong nước suối một lời mà nói..., chỉ sợ sẽ không có đến một chút hiệu quả, lúc đó đại sự không thành còn lại lãng phí!

“Phải thừa dịp trước khi chúng lần thứ hai đến uống nước, đem nước suối chuyển qua một nơi khác...”

Nước suối dù sao cũng là nước chảy xuống, còn nữa, cái con suối này tuy nhiên không lớn, nhưng lượng nước nhiều ít ra sao chưa rõ? Lại muốn để cho Thiên Dục Hoa có hiệu quả, chỉ có một biện pháp, chính là đem con suối này che lấp đi..., chính mình đào một cái nhỏ hơn ở bên cạnh!

Dù sao cái nước suối màu vàng này nhìn cũng không ra sâu cạn, chỉ cần có thể đã lừa gạt hai con Hồ Đầu thú đó uống xong, chẳng khác nào hồi sinh hoa đã tới tay rồi!

“Cứ làm như thế! Đây tiên xem trước một chút xem cái nước suối này có cái gì cổ quái!”

Hồ Đầu thú lớn như vậy uống một lần nước ít nhất phải hai giờ sau mới tới một lần nữa, dù sao Nhiếp Vân cũng có rất nhiều thời gian, vừa vặn trước khi nghiên cứu thoáng một phát cái suối nước này đến cùng có gì đặc biệt!

Bình thường nước suối đều là màu xanh, nhưng nó lại màu vàng, chẳng lẽ bên trong có khoáng vật đặc thù?

Trong nội tâm nghĩ thế, Nhiếp Vân liền lấy đôi tay hốt một ngụm nước... đưa lên một bả, đặt ở bên miệng, dùng đầu lưỡi nếm thử một phát.

Mới nếm một ngụm, Nhiếp Vân con mắt sáng ngời, thiếu chút nữa hưng phấn trực tiếp nhảy vào thủy đàm.

“Là hoàng viêm linh thạch khí tức! Cái suối nước này phía dưới nhất định có hoàng viêm linh thạch!”

Hoàng viêm linh thạch là một loại khoáng thạch cực kì thưa thớt hiếm thấy, ẩn chứa một cỗ đặc thù năng lượng, hấp thu năng lượng trong đó, có thể cải biến thân thể kết cấu, lại để cho thực lực càng mạnh hơn nữa!

Kiếp trước bản thân mình, từng tại bên trong một cái di tích Thượng Cổ ở lấy được một quả, tựa là nhờ thứ này, mới khiến cho Linh Tê Luyện Thể Quyết một lần đột phá, theo tầng thứ nhất đại thành trực tiếp trùng kích đến tầng thứ hai đại thành cảnh giới!

Mình bây giờ Linh Tê Luyện Thể Quyết vừa vận tầng thứ nhất đại thành, đang lo không biết làm thế nào tấn cấp đến tầng thứ hai, không nghĩ tới phát hiện ra cái này, vận khí quả thực tốt quá!

Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ nhất đại thành, Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh đỉnh phong cường giả muốn bài trừ phòng ngự cũng khó khăn, nếu tầng thứ hai đại thành một lời mà nói..., cho dù đứng tại một chỗ để đối phương tùy ý công kích, tầng thứ bảy Bình Giáp cảnh đỉnh phong cường giả đều đánh không chết!

Có thể nói, chỉ cần Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ hai tu luyện tới đại thành, ở Lạc Thủy thành chính mình sẽ thấy không úy kỵ bất kì kẻ nào!

Khó trách cái này hai con Hồ Đầu thú so với Hồ Đầu thú bình thường cường tráng hơn rất nhiều, nguyên lai cũng là bởi vì uống được hoàng viêm linh thạch nước suối!

Hoàng viêm linh thạch có thể cải biến kết cấu thân thể, tuy nhiên trong suối nước ẩn chứa năng lượng phi thường, lâu ngày lại để cho hai con Hồ Đầu thú sinh ra biến dị, trở nên vượt trội so với các Hồ Đầu thú khác!

“Vào xem!”

Nghĩ tới những điều này, Nhiếp Vân không thể ngăn chặn hưng phấn trong lòng, thân thể liền nhảy vào đầm nước.

Đầm nước không như các con suối khác, đồng dạng rét lạnh vô cùng, trái lại còn có chút ấm áp, giống như suối nước nóng, tiến vào thủy đầm, liền phát hiện miệng suối tuy không lớn, nhưng lại sâu phi thường.

Tu vị Nhiếp Vân đạt tới loại cấp bậc này, Khí Hải trong chân khí đầy đủ, cho dù tại dưới nước nín thở nửa giờ cũng không có gì, lập tức cũng không thèm để ý, thẳng tắp bơi xuống dưới.

Bơi một hồi tựa thấy được đáy đầm, cái đầm nước này ước chừng sâu hơn mười thước, phía dưới đủ loại đồng cỏ mọc trải dài, tựa hồ bởi vì có hoàng viêm linh thạch.

“Ân? Đây là cái gì? Khô lâu?”

Ở trong Thủy đầm màu vàng nhạt nồng đậm, là một đồng xương khô, xem hình dạng có thể đoán là khung xương của nam nhân, thời gian đắm chìm ở trong nước có lẽ lâu rồi.

Bên cạnh bộ khung xương là cái túi, kỳ quái chính là y phục của nam nhân sớm đã hư thối tan rã không còn nhận ra, mà cái túi này lại hoàn hảo không tổn hao gì, nhìn giống như mới.

“Da thú Vân chồn ? là loại da thú tốt nhất mà Thần Phong đế quốc thường dùng để làm quần áo, bình thường đều dùng làm mũ, rõ ràng cái này là túi? Người thật hào phóng a...”

Sau khi chạm tay vào chiếc túi Nhiếp Vân nhận ra được.

Vân chồn thú là một loại yêu thú có độ phòng ngự cao trứ danh, cái đầu không lớn, to chỉ bằng một con sóc, da lông cứng rắn, mềm dẻo, cho dù binh khí quý tộc thượng phẩm cũng không thể đâm thủng, cũng bởi vì điểm ấy, rất nhiều người đều săn giết chúng, dùng da của chúng để làm vỏ kiếm, vỏ đao và các loại đồ vật khác, trân quý phi thường, số lượng rất ít, không có nghĩ đến chủ nhân bộ xương cốt này, rõ ràng dùng cái da này làm cái ba lô, đúng thật là xa xỉ!

Phải biết rằng vân chồn thú chẳng những cái đầu nhỏ, còn di chuyển nhanh như gió, tốc độ cực nhanh Thành Cương cảnh cường giả cũng khó có thể nhìn được bóng lưng của nó, hơn nữa lực phòng ngự, trùng cường tên cũng không mấy may, làm ba lô, xem ra chủ nhân của bộ xương cốt này thân phận khẳng định không đơn giản!

Đem ba lô mở ra, bên trong là một ít đồ vật vụn vặt, bắt mắt nhất chính là một cái tinh thạch màu vàng kim óng ánh.

Cái tinh thạch này lớn cỡ nắm tay, mỗi một mặt đều phản xạ ra hào quang làm say lòng người, bàn tay vừa chạm tới liền có thể cảm nhận được trong đó ẩn chứa một cỗ sức mạnh làm cho cơ bắp toàn thân đều tăng năng lượng.

Hoàng viêm linh thạch!

Linh thạch này là thiên hạ quý trọng linh thạch, bảng xếp hạng nghe nói có thể xếp đến Top 50 trên quý bảo vật!

“Một khối Lớn như vậy, đủ có thể khiến ta cùng phụ thân, và cả đệ đệ có thể đem Linh Tê Luyện Thể Quyết đều đạt tới tầng thứ hai đỉnh phong rồi! Lần này kiếm lợi thực lớn a!”

Trong nội tâm hưng phấn một hồi điên cuồng hét lên, Nhiếp Vân không hề xem trong ba lô còn có đồ vật gì liền đem tất cả đưa vào đan điền nạp vật, hướng thân thể lên trên bơi lên.

“Ân? Hai con Hồ đầu thú sao đã đến rồi?”

Còn chưa kịp ngóc đầu qua thủy đàm tựa chừng kiến hai con Hồ Đầu thú ngồi xổm bên bờ đàm, bên cạnh là xác của một con dã lộc, máu tươi chảy đầm đìa.

Hai cái tên đại gia hỏa này đứng bên cạnh nhau, chính mình đừng nói là hạ chúng, chỉ sợ vừa lộ diện đã bị đối phương giết chết!

“Khốn kiếp, ở đâu ăn không ăn lại ăn ở chỗ này! Ép người quá đáng!”

Nhìn một hồi thấy hai con Hồ Đầu thú ngơ ngác nhìn nhau một cái, ăn uống có vẻ rất biết thưởng thức, dựa theo loại tốc độ này, không có 3~5 cái tiếng đồng hồ căn bản không có khả năng ăn xong!

Chân khí của mình chỉ có thể duy trì nửa giờ, ba bốn giờ sau không ra khỏi đây, nhất định sẽ bị nghẹt thở mà chết!

Cái này làm sao bây giờ?

Nhiếp Vân lâm vào khốn cảnh.

43. Chương 43

44. Chương 44: Hội Nghị Gia Tộc

“Bốn cái? Cái này...”

Liên tục cảm nhận huyết thống thừa số, Nhiếp Vân chợt há hốc mồm, cảm thấy người sắp điên rồi.

Tăng đến bốn cái huyết thống thừa số thì đồng nghĩa là thêm bốn cái đan điền!

Trước đó Nhiếp Vân chỉ có Tam đại đan điền, được coi là quý tộc thượng phẩm huyết mạch, lần này vô danh pháp quyết rõ ràng diễn sinh ra thêm bốn cái, vượt qua khỏi dự tính ban đầu của hắn nhiều!

Tam đại đan điền thêm bốn cái nữa, tổng cộng có thất đại đan điền, trở thành Vương tộc thượng phẩm huyết mạch, loại thiên phú này bằng với phụ thân hắn trước đây!

Vương tộc thượng phẩm huyết mạch, loại cấp bậc huyết thống này toàn bộ Thần Phong đế quốc chỉ đếm được trên đầu ngón tay!

“Rầm rầm!”

Thời điểm Nhiếp Vân đang đắm chìm trong khiếp sợ, dao găm trong tay đột nhiên phát ra âm thanh giòn vang liên tiếp, lúc cúi đầu lại nhìn lại nó đã biến thành một đồng mảnh vụn!

Quả nhiên đúng như sự nhận định trước đó, cây dao găm này sau khi bị hấp thu hết năng lượng đặc thù chắc chắn sẽ biến thành phế vật, chỉ có điều Nhiếp Vân không tài nào đoán được chính là, lần này vô danh pháp quyết vận chuyển lại có thể diễn sinh ra bốn miếng huyết thống thừa số!

“Đan điền mở ra!”

Ngăn tâm tình hưng phấn lại, hô lên một tiếng trầm thấp trong nội tâm, tinh thần lập tức đắm chìm trong Khí Hải khi đan điền mở ra.

Đối với Nhiếp Vân mà nói lần mở đan điền này không uống phí bao nhiêu công phu, chỉ chốc lát tựa thở ra một hơi, tinh thần đang rất tốt, cực đại Khí Hải trong thất đại đan điền, tựa như bảy cái hành tinh trôi nổi trong vũ trụ, mỗi một khắc đều có thể thổ nạp ra linh lực hùng hậu, lần này lại để cho hắn lột xác nữa rồi.

“Lần này vô danh pháp quyết vận chuyển tạo ra thêm bốn cái đan điền, thực lực cũng có tiến bộ, rõ ràng trực tiếp đột phá đệ tứ trọng trung kỳ, đạt tới hậu kỳ cảnh giới!”

Đan điền mở ra thành công, Nhiếp Vân cảm thụ thực lực chính mình lần nữa, tâm tình lần nữa kích động.

Không nghĩ tới lần này mở ra đan điền, tu vi lại tiến thêm một bậc, để cho chính mình thuận lợi từ đệ tứ trọng Chân Khí cảnh trung kỳ tấn cấp đến hậu kỳ cảnh giới, nhưng lại không hẳn là hậu kỳ, không sai biệt bao nhiêu thì đã đạt tới hậu kỳ đỉnh phong rồi!

Dựa theo tốc độ tấn cấp của thất đại đan điền, chỉ sợ chưa đến nửa tháng, có thể đem Cửu Chuyển Niết Bàn Công trùng kích Niết Bàn lần thứ nhất!

Niết Bàn lần thứ nhất thành công, Lạc Thủy thành thật sự không... còn ai có thể khiến mình sợ hãi nữa rồi!

Kiếp trước từ Dương Khí cảnh sơ kỳ tu luyện tới Chân Khí cảnh đỉnh phong trọn vẹn mất hết bốn năm, không nghĩ tới sau khi sống lại, dưới sự trợ giúp của vô danh pháp quyết, chỉ mất có bốn ngày, sự chênh lệch quả thực không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt!

“Thất đại đan điền đồng thời mở ra, tốc độ hấp thu linh khí nhanh hơn trước không chỉ một lần, mặc dù hiện tại dừng lại ở đáy nước, cũng không có vấn đề gì!”

Trước đó chỉ có Tam đại đan điền, hấp thu linh khí mỏng manh trong nước căn bản không đủ để duy trì thân thể, chỉ có thể không ngừng tiêu hao chân khí trong cơ thể, mà bây giờ bảy đại đan điền đồng thời vận chuyển, giống như một cái máy được thêm bảy cái động cơ, tốc độ hấp thu linh khí nhanh không chỉ một lần, cho dù một mực dừng lại ở đáy nước, cũng không bị kim nén đến ngạt thở mà chết!

“Dù sao hiện tại hai Hổ Đầu thú còn chưa có ý tứ rời đi, sẵn tiện đem hoàng viêm linh thạch ra dùng, đem Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ hai luyện đến đại thành!”

Nhìn xuyên qua suối nước, hai con Hổ Đầu thú ngồi trên bờ cách đó k xa, vẫn như trước chúng vẫn chưa có ý định rời đi sớm, Nhiếp Vân lần nữa từ trong hành trang đem hoàng viêm linh thạch ra, ý định tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ hai!

Trước đó bởi vì lo lắng sẽ bị kim nén trong nước mà chết nên không dám tu luyện, hiện tại thất đại đan điền đồng thời vận chuyển, hô hấp không còn là việc đang lo lắng nữa, cũng tựa yên lòng hơn.

Đem hoàng viêm linh thạch đặt ở lòng bàn tay, Nhiếp Vân dựa theo phương pháp tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết, chậm rãi nhắm mắt lại.

Trong lúc Nhiếp Vân bị nhốt dưới đáy đầm, Lạc Thủy thành, Dương gia nghị sự điện hiện tại như là nước sôi sắp nổ tung.

Tộc trưởng Nhiếp Hạo Thiên ngồi ngay ngắn trên Vương Tọa chính giữa, chư vị trưởng lão phân loại hai bên trái phải, toàn bộ đại sảnh yên tĩnh, lặng ngắt như tờ.

“Tộc trưởng, người gấp gấp triệu tập gia tộc hội nghị như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đại trưởng lão ngồi trên ghế cao vị trí thứ nhất phía bên tay trái, khẽ vuốt cằm râu, tùy ý hỏi một câu.

Câu hỏi này cũng chính là điều mà những người khác cũng đang thắc mắc, trong nhất thời tất cả mọi người đều tập trung tinh thần chăm chăm nhìn vào gã trung niên uy nghiêm ngồi trên Vương Tọa, chờ mong hẳn có thể ột câu trả lời thuyết phục.

Trong Gia tộc, đại bộ phận trưởng lão đều đang bế quan tu luyện, không màng thế sự, nay Thiên Tộc trưởng lại đột nhiên sử dụng lệnh bài đưa tin triệu tập tất cả mọi người ở chỗ này, khiến cho tất cả mọi người cảm thấy kỳ quái.

“Cường nhi, tới đây trình bày cũng các vị Trưởng lão đi!”

Không trả lời câu hỏi của Đại trưởng lão, con mắt Nhiếp Hạo Thiên trực tiếp rơi trên bóng người đứng bên cạnh hắn.

Bóng người này cao gầy, mới vừa nãy mặc dù đứng bên cạnh nhưng không ai chú ý, nhưng vừa được chú ý tới, lập tức tạo cho người khác một cảm giác quyền lực cực cao...!

Con trai Nhiếp Hạo Thiên, người thừa kế Nhiếp gia, Nhiếp cường!

“Vâng!” Nhiếp cường đi đến chính giữa đại sảnh, nhìn xung quanh một lần rồi nói “Hôm nay tổ chức hội nghị này là vì hiện tại trong gia tộc có chi nhánh ngang nhiên khiêu khích uy nghiêm và nội quy của gia tộc, hi vọng chư vị trưởng lão có thể đưa ra biện pháp xử lý vấn đề này!”

Nói xong đột nhiên vỗ tay một cái, hướng về phía ngoài sảnh hô to “Đưa bọn chúng vào đi!”

Nương theo lời hắn, cánh cửa lớn của nghị sự điện ầm ầm mở ra, mười mấy người chậm rãi đi vào, bốn người mang một cái cang cứu thương, bên trên cang thương là những người bị trọng thương.

“Bọn người này là Nhiếp Nguyên Khánh, Nhiếp Ngân và Nhiếp Liêu? Bọn chúng không phải là đội trưởng và đội phó mới được bổ nhiệm của đội chấp pháp sao? Như thế nào lại biến thành như vậy?”

“Người kia là Nhiếp Siêu? Cháu trai tộc trưởng, sao lại bị đánh thành như vậy, ai đã hạ thủ?”

“Chấp pháp đội đại biểu cho quyền lợi của gia tộc, đại biểu cho uy nghiêm Vô Thượng, người dám động thủ đánh bọn chúng thành như vậy, quả thực là chính thức khiêu khích gia tộc Nhiếp gia chúng ta, loại người này thì nhất định phải giết, bằng không thì mọi người đều sẽ khi dễ Nhiếp gia chúng ta!”

Nhìn thấy những người nằm trên cang cứu thương, rất nhiều trưởng lão nhận ra họ, toàn bộ nghị sự điện trở nên ồn ào.

Chấp pháp đội tồn tại là để trừng phạt tất cả các chi nhánh trong gia tộc, đại biểu cho bộ mặt của gia tộc, hiện tại đội trưởng, đội phó đều bị người ta đánh thành đầu heo sống chết không rõ, để cho lửa giận của chư vị trưởng lão đều bộc phát.

“Nhiếp Nguyên Khánh ngươi hãy nói cho chư vị trưởng lão nghe, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra!”

Nhìn thấy lửa giận của chư vị trưởng lão đã nhen nhóm, Nhiếp cường cười nhạt một tiếng, liếc nhìn Nhiếp Nguyên Khánh nằm trên cang cứu thương.

Lúc này mắt Nhiếp Nguyên Khánh giống như gấu trúc, miệng bị oánh sưng như cặp lạp xưởng, mặt cũng bị bóp méo xém tí không nhận ra, nhưng may là người vẫn tỉnh, nghe thiếu gia chất vấn, vội vàng mở miệng gào thét một tràng.

“Chính là do Nhiếp Thiên chi nhánh Nhiếp Vân tên súc sinh đó gây ra! Lần trước hắn ngang nhiên tập kích nội môn đệ tử, bị gia tộc xử phạt, kết quả hắn chẳng những không chấp hành lệnh xử phạt mà còn đánh trọng thương Nhiếp Siêu người mang lệnh xử phạt đến, hiện tại vẫn chưa biết sinh tử ra sao! Đội phó Nhiếp Ngân, Nhiếp Liêu tiến đến thăm vấn cũng bị hắn đánh thành như vậy, mà ngay cả ta, hắn cũng không buông tha, thỉnh chư vị trưởng lão làm chủ cho!”

Thê thảm rên la một hồi cũng xong, Nhiếp Nguyên Khánh cố ý không nói đến việc đội chấp pháp tiến hành áp bức chi nhánh Nhiếp Thiên, ngược lại đi nói nhóm người mình đáng thương cỡ nào, hi vọng có thể gạt được sự đồng tình của chư vị trưởng lão.

“Cái gì? Chi nhánh Nhiếp Thiên... loại chi nhánh lụy bại đó?”

“Là bọn hần ra tay động thủ với các người? Ai cho bọn hần lá gan đó?”

“Ta xem bọn chúng chắc là chán sống rồi, một cái chi nhánh lưng bại, rác rưởi cũng không bằng, dám ngang nhiên chống lại mệnh lệnh, nội quy của gia tộc, quả thực tội không thể tha!”

Sau khi nghe được Nhiếp Nguyên Khánh nói, đám trưởng lão trung lập liền mở lời phản đối, gây ồn ào cả lên.

45. Chương 45: Chỉ Hươu Bảo Ngựa

“Nhiếp Nguyên Khánh, nếu như ta nhớ không nhầm, thực lực của người chắc hẳn là Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh đỉnh phong, tại sao lại bị đả thương, chẳng lẽ thực lực của tên Nhiếp Vân kia đã vượt qua người rồi?”

Vị Đại trưởng lão ngồi ở vị trí cao nhất ít khi lên tiếng, đột nhiên mở miệng, hai mắt loé lên hào quang sắc bén, như đang dò xét xem hần có nói láo không.

Hầu hết các trưởng lão ở thế hệ trước đều có một ít cảm tình với chi nhánh Nhiếp Thiên, dù sao thì trước đây Nhiếp Khiếu Thiên cũng là thiên phú tuyệt đỉnh, có thể nói người thừa kế gia tộc không ai khác ngoài hần, nếu như không phải lần đó bị tẩu hỏa nhập ma, vị trí tộc trưởng khẳng định không có khả năng rơi vào tay Nhiếp Hạo Thiên.

“Ta...” Nghe được Đại trưởng lão chất vấn, thanh âm của Nhiếp Nguyên Khánh bỗng dừng cứng lại.

Tuy nhiên hần không muốn thừa nhận rằng thực lực Nhiếp Vân vượt qua chính mình, nhưng biết nói thế nào đây, trước đó chính mình đã bị hần đánh bại, sự thật rõ mồn một trước mắt, từ đáy lòng bỗng run run.

“Hồi bẩm Đại trưởng lão, thực lực tên Nhiếp Vân hiện tại chỉ là Khí Hải đệ tứ trọng trung kỳ, sở dĩ có thể đả thương đội trưởng, là do sử dụng yêu thuật nào đó, hẳn nhất định đã đầu phục Yêu tộc, trở thành tay sai của Yêu tộc, nếu không thì hần không có khả năng bằng vào thực lực đệ tứ trọng Chân Khí cảnh trung kỳ, đánh bại đội trưởng thực lực Xuất Thể cảnh đỉnh phong như vậy!”

Đột nhiên, Nhiếp Ngân nằm ở trên cang cứu thương khác vừa giãy dụa vừa quát.

Bọn hần đều không nghĩ ra nguyên nhân giải thích vì sao Nhiếp Vân sẽ lại có sức chiến đấu cao như vậy, tựu quy kết là hần sử dụng yêu thuật.

Phần lớn các bí pháp đến từ Yêu tộc. đều có tác dụng bạo tăng sức chiến đấu, có thể khiêu chiến vượt cấp.

“Gia nhập Yêu tộc? Trở thành tay sai của Yêu tộc?”

“Vâng, chư vị trưởng lão đều là tu luyện giả, chắc cũng biết Chân Khí cảnh so với Xuất Thể cảnh, khoảng cách thực lực cả hai đều kém xa nhau vạn dặm, căn bản không thể so sánh nổi, bằng vào Chân Khí cảnh trung kỳ muốn đánh bại Xuất Thể cảnh đỉnh phong, quả thực là nằm mơ! Nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, có thể chắc chắn rằng, tên Nhiếp Vân kia đã đầu phục Yêu tộc!”

Đứng giữa đại diện: Nhiếp Cường ngắt lời.

“Yêu nhân thủ đoạn vô biên, chúng ta cần phải cẩn thận, mặc kệ tên tiểu tử này có đầu nhập vào Yêu tộc hay không, đều phải xử tử, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót!” Một trưởng lão âm thanh quái ác nói.

Vị Trưởng lão này rõ ràng là cùng một bọn với Nhiếp Cường, nói chuyện tàn nhẫn vô cùng, không chút lưu tình.

“Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót? Trưởng lão Nhiếp Ứng Hâm, người đang nói cái gì vậy, nếu như Nhiếp gia chúng ta thực sự làm như vậy, so sánh với tội súc sinh Yêu tộc kia... có cái gì khác nhau?”

Đại trưởng lão quát lớn một tiếng, nộ khí ngút trời.

“Yêu tộc gây ra nhiều tội ác, thủ đoạn vô biên, hại không ít người, Đại trưởng lão chẳng lẽ người đã quên trăm năm trước Yêu tộc xâm lấn chúng ta, tộc trưởng Nhiếp gia bị yêu nhân hãm hại, dùng yêu thuật thay đổi thân xác sao?”

Một vị trưởng lão khác cũng đứng lên.

Yêu tộc cùng nhân tộc chiến đấu từ xưa đến nay, Yêu tộc xâm lấn lần gần đây nhất ước chừng một trăm năm, ngay lúc đó tộc trưởng Nhiếp gia bị một tên yêu nhân Vương tộc hạ phẩm xử dụng yêu thuật di hồn đoạt xác, sau đó giả danh thành tộc trưởng, nhiều lần hạ lệnh gây hại cho gia tộc, mém tí nữa cả gia tộc diệt vong.

Nếu không phải nhờ vào một nhân vật tuyệt đỉnh đột nhiên ra tay giúp đỡ, chỉ sợ Nhiếp gia đã không còn trong tứ đại gia tộc.

Nghe trưởng lão nhắc đến cuộc chiến xảy ra trăm năm trước, đại sảnh trở lên yên tĩnh, tựa hồ như lịch sử thắm thiết đều sống lại trong từng người có mặt ở đại sảnh.

“Theo ta được biết, tên Nhiếp Vân này trước đó không lâu mới mở ra đan điền, có quý tộc thượng phẩm huyết mạch, hơn nữa năm đó cha hắc Nhiếp Khiếu Thiên có thể nói là đệ nhất thiên tài Lạc Thủy thành, nếu hắc có được năng lực chiến đấu vượt cấp cũng không có gì là quá khó khăn a, chỉ bằng hắc có thể đánh bại Nhiếp Nguyên Khánh đã cho là hắc đầu nhập vào Yêu tộc, có phải là quá lo xa rồi không?”

Một vị trưởng lão ủng hộ Đại trưởng lão, do dự một chút chậm rãi nói ra.

Vài câu đối thoại tựa để cho người ta nhìn ra, đội ngũ trưởng lão được chia ra làm hai phái, một phe do Đại trưởng lão cầm đầu, đối với chi nhánh Nhiếp Thiên không có thành kiến, phe còn lại do tộc trưởng Nhiếp Hạo Thiên cầm đầu luôn ra sức chèn ép chi nhánh Nhiếp Thiên!

Kỳ thật cũng khá là may mắn khi có nhóm người Đại trưởng lão đứng ra nói đỡ, nếu không chỉ sợ chi nhánh Nhiếp Thiên còn chưa đợi được Nhiếp Vân tu luyện đại thành đã bị xoá tên khỏi Lạc Thủy Thành rồi.

“Lo xa? Ha ha, cho Nhiếp Long chi nhánh Nhiếp Liễu vào!”

Tựa hồ sớm đã biết rõ có loại kết quả này, Nhiếp Cường cười nhạt một tiếng, lần nữa phủ tay.

“Nhiếp Long Thiếu chủ chi nhánh Nhiếp Liễu xin được bái kiến tộc trưởng, các vị trưởng lão!” Vừa dứt lời, một bóng người tựa chậm rãi đi đến, đúng là người lúc trước đã ra hãm hại tỷ tỷ Nhiếp Vân, Nhiếp Tiểu Phụng, bị Nhiếp Vân phát hiện, liền để cho hắc ăn Thiên Dục Hoa, đưa hắc vào bẫy làm tàn đời hắc.

“Chi nhánh Nhiếp Long? Là chi nhánh đã bị trục xuất khỏi nội gia tộc, là một chi nhánh lụng bại? Các người cùng chi nhánh Nhiếp Thiên có quan hệ rất tốt đúng không?”

Trước khi tiến hành cuộc hội nghị, Đại trưởng lão suy nghĩ một chút, chậm rãi nói ra.

“Vâng, chi nhánh Nhiếp Long chúng ta trước kia cùng chi nhánh Nhiếp Thiên quan hệ rất tốt, nhưng hiện tại không còn như thế nữa...” Trên mặt Nhiếp Liễu toát lên vẻ phẫn nộ, “Phù phù” thoáng một phát đã quỳ rạp xuống đất “Kính xin tộc trưởng, Thiếu chủ, chư vị trưởng lão thay ta làm chủ!”

“Người có chuyện gì cứ việc nói ra, bất kể thế nào các người đều là con cháu Nhiếp gia, chúng ta sẽ không trơ mắt nhìn người bị khuất nhục, mà đi bao che cho kẻ làm điều ác!”

Tộc trưởng Nhiếp Hạo Thiên hất tay lên liền đem một cổ lực lượng nhu hòa đỡ Nhiếp Liễu đứng dậy, nhìn quanh một chút rồi nhàn nhạt nói ra.

“Đa tạ tộc trưởng!” Nhiếp Liễu lần nữa ôm quyền, hít một hơi sâu, tựa hồ làm ra một quyết định nào đó cực lớn “Sự tình là như thế này, lần trước Nhiếp Vân tìm ta uống rượu, ý định hỏi mượn ta một vạn lượng bạch ngân, ta không biết hắc muốn làm gì, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cả hai đều là người của Nhiếp gia có lẽ nên giúp đỡ lẫn nhau, nên đã đáp ứng! Ai ngờ hắc chẳng những có ơn không báo đáp, ngược lại còn mượn rượu hãm hại ta, bỏ vào rượu một loại dâm dược...”

Nói đến đây vành mắt Nhiếp Liễu đỏ lên, tựa hồ nhớ ra cái gì đó toàn thân run rẩy.

“Dâm dược?” Các vị trưởng lão tất cả đều biến sắc.

“Vâng! Loại dâm dục này uy lực đặc biệt lớn, chỉ cần sau khi sử dụng, sẽ làm cho người ta đánh mất lý chí, ta lại rất tín nhiệm hần, tựu không có hoài nghi gì, sau khi uống vào thì kết quả bị...” Nhiếp Liễu nói đến đây liền nhin không được nữa, nước mắt cuộn cuộn rơi xuống.

Một đại nam nhân đường đường là Thiếu chủ chi nhánh Nhiếp Long lại khóc lóc như vậy, đủ thấy sự việc kia đáng sợ đến cỡ nào!

“Kết quả thành ra thế nào?” Đại trưởng lão chứng kiến toàn bộ bộ dáng hần, tựa hồ cũng có chút tin tưởng, hai hàng lông mày dựng thẳng lên, lộ ra uy nghiêm dày đặc.

Cảm nhận được cỗ uy nghiêm này, Nhiếp Liễu không trì hoãn nữa, lại tiếp tục nức nở hai tiếng, nói tiếp: “Hần đem ta cùng lão quản gia Nhiếp Lâm nhốt chung với nhau, ta lại bị dâm dục giày vò không không chế được liền...”

“Cái gì? Người cùng nam nhân?”

“Quá hoang đường, sao có thể làm ra chuyện này!”

“Quả thực muốn điên a, tuyệt đối là yêu nhân gây nên...”

Chứng kiến tình cảnh Nhiếp Liễu đáng thương như thế, tất cả mọi người đều đem lửa giận chuyển dời lên trên người thiếu niên Nhiếp Vân, mà ngay cả Đại trưởng lão cũng toàn thân run rẩy.

“Không chỉ như thế, hần còn dùng thủy tinh ký ức lưu lại ‘Tràng cảnh kia’, hần dùng vật đó uy hiếp ta, ngày sau đó dựa vào đó lấy của ta một vạn năm ngàn lượng bạc trắng...” Nhiếp Liễu nức nở nói ra.

“Đáng giận, thật hung ác! Gia tộc tại sao lại có loại bại hoại như vậy!”

Một vị trưởng lão nổi giận gầm lên một tiếng, một chưởng liền đem cái bàn trước mặt đánh vỡ thành cát bụi.

“Mặc kệ hần có bị Yêu tộc nhập vào hay không, người này nhất định phải bị xử trí! Nếu không, Nhiếp gia chúng ta làm thế nào còn chỗ đứng ở Lạc Thủy thành!” Lại một trưởng lão phát ra âm thanh gào thét thật dài.

“Hồi bẩm gia chủ cùng chư vị trưởng lão, người của chi nhánh Nhiếp Trương ở bên ngoài xin được cầu kiến!” Ngay lúc chư vị trưởng lão nổi giận, bên ngoài đại điện đột nhiên truyền tới một thanh âm, lập tức hai bóng người đi đến.

46. Chương 46: Chỉ Hươu Bảo Ngựa

“Chi nhánh Nhiếp Trương? Các người tới đây làm gì? Chẳng lẽ không biết chi nhánh sau khi bị trục xuất, nếu không được triệu hoán đến tuyệt đối không được phép tới sao?”

Chứng kiến hai người vừa mới tới, sắc mặt Nhiếp Cường trầm xuống.

“Thiếu chủ có lời mời chúng ta đến đây, chúng ta có việc cần bẩm báo với tộc trưởng...” Hai người vừa vào đồng thanh nói.

“Hừ, một cái chi nhánh bị đuổi ra khỏi gia tộc thì có cái gì để bẩm báo, người đâu, đuổi ra ngoài!” Nhiếp cường lên tiếng.

“Được rồi, các người có chuyện gì cứ việc nói, gia tộc nhất định sẽ thay các người làm chủ!” Đại trưởng lão ngắt lời Nhiếp Cường, mở miệng nói.

“Đa tạ Đại trưởng lão!” Người đến như được đại xá, hưng phấn vội vàng dập đầu.

Nếu có người tinh mắt, có thể phát hiện ra người này trong lúc dập đầu lén lút nhìn Nhiếp cường nhẹ gật đầu, tựa hồ đại biểu cho sự tình đã thành công.

“Ta là truyền nhân đời thứ ba của chi nhánh Nhiếp Trương, tên gọi là Nhiếp Giang, cùng chi nhánh Nhiếp Thiên duy trì mối quan hệ cũng không tệ lắm, một ngày nọ người trong chi nhánh chúng ta may mắn phát hiện Bồng Hình Tuyết Liên ngàn năm tại Hà Lạc Sơn, ý định hái đem về, nộp lên cho tộc trưởng, hi vọng tộc trưởng có thể đột phá đạt tới Khí Tông cảnh, để cho Nhiếp gia chúng ta trở thành đệ nhất Lạc Thủy thành...”

Nghe được Nhiếp Giang nói muốn đem Bồng Hình Tuyết Liên ngàn năm dâng lên cho tộc trưởng, tất cả trưởng lão trong điện đều nhẹ gật đầu thoả mãn.

Một chi nhánh bị trục xuất khỏi gia tộc, rõ ràng có loại tâm tư này, coi như không tệ...

“Đáng tiếc người trong chi nhánh chúng ta không có thiên phú đối với săn bắt dược vật, đi mấy lần đều để Bồng Hình Tuyết Liên chạy thoát, vì vậy chúng ta liền tìm đến đệ nhất cao thủ hái thuốc ngày trước, Nhiếp Linh! Cũng cũng là phụ nhân của chi nhánh Nhiếp Thiên, thê tử của Nhiếp Khiếu Thiên, mẫu thân của Nhiếp Vân!”

Nhiếp Giang chậm rãi nói ra.

“Àn?” Sau khi nghe Nhiếp Giang nói, lại có liên quan đến chi nhánh Nhiếp Thiên, Nhiếp Vân, lòng mày Đại trưởng lão không khỏi nhú một cái.

“Lúc ấy ta có việc không tiện ra ngoài phụ giúp, thê tử của ta và quản gia cùng với Nhiếp Linh đi đến Hà Lạc Sơn, ai ngờ... Ai ngờ một đi không trở về! Chờ hoài không được ta lần nữa tìm thê tử của ta, đến lúc tìm thấy nàng... nàng đã biến thành một cỗ thi thể!”

Nhiếp Giang nói đến đây, nước mắt rơi như mưa.

“Cái gì?” Nghe được việc đi hái dược lại bị biến thành thi thể, tất cả mọi người trong điện đều sửng sốt.

“Chúng kiến thê tử tử vong ta không thể tin được, liền đi đến chi nhánh Nhiếp Thiên muốn nhìn xem Nhiếp Linh như thế nào, lại phát hiện nàng sống rất bình thường như không có việc gì xảy ra, quay lại trên núi, cũng không tìm được Bồng Hình Tuyết Liên nữa!” Nhiếp Giang nói tiếp.

“Người nói là Nhiếp Linh cùng thê tử người, các nàng cùng nhau lên núi tìm kiếm Bồng Hình Tuyết Liên, kết quả thê tử người và bọn người hầu đều chết hết, Nhiếp Linh lại không bị gì?” Nhiếp Cường đột nhiên chen vào nói.

“Vâng, cho nên ta hoài nghi sau khi Nhiếp Linh nhìn thấy Bồng Hình Tuyết Liên liền nổi máu tham, bèn đem thê tử của ta và mấy người hầu đánh rớt xuống núi... Tộc trưởng, Đại trưởng lão, các người nhất định phải làm chủ cho chúng ta!”

Nhiếp Giang nước mắt nước mũi tuôn trào, khóc rất thê thảm.

“Vì tham đánh chết tộc nhân, quả thực tội không thể thứ, chuyện này ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng, chắc chắn sẽ cho chi nhánh các người một lời công đạo!” Nhiếp Hạo Thiên ngồi trên Vương Tọa liền đứng dậy, hất tay lên “Nhiếp Lăng trưởng lão, chi nhánh Nhiếp Thiên hiện nay còn nhiều điều kỳ quái, cử chỉ có vẻ ngông cuồng không xem ai ra gì, ta phái người dẫn đầu đội hắc hộ pháp tiến đến truy nã bọn chúng, nếu có phản kháng, giết chết tại chỗ!”

Đội hắc hộ vệ là một lực lượng cực tinh nhuệ tự cường quản của gia tộc Nhiếp Gia, từng thành viên đều có thực lực Khí Hải đệ ngũ trọng sơ kỳ, nếu đã động đến bọn hắn, thì chỉ toàn là việc đại sự của gia tộc, như là trưởng lão phản bội chạy trốn, Yêu tộc xâm lấn, hiện tại bởi vì bắt một cái chi nhánh Nhiếp Thiên lụng bại, tộc trưởng lại tự mình ra lệnh, đủ thấy rất coi trọng.

“Tộc trưởng, sự tình còn chưa rõ ràng, những điều này đều là lời nói một phía của bọn hắn, phái hắc hộ vệ, giết chết tại chỗ tựa hồ có chút nghiêm trọng a!” Nghe được tộc trưởng đưa ra loại quyết định này, Đại trưởng lão do dự một chút, nói ra.

“Đúng vậy a, tộc trưởng! Nhiếp Khiếu Thiên chi nhánh Nhiếp Thiên đã từng vì gia tộc dành được vinh dự Lạc Thủy kim thuần, nếu như chúng ta trước còn chưa làm rõ sự tình đã phái hắc hộ pháp ra mặt, nếu việc này chuyển ra ngoài sẽ khiến tộc nhân phân nội!”

“Lạc Thủy kim thuẩn là ở phủ thành chủ tổ chức, tứ đại gia tộc được phép tham dự trận đấu, người đoạt giải Lạc Thủy kim thuẩn chẳng những có được vinh dự Vô Thượng, còn được Lạc Thủy thành thừa nhận thân phận cùng Địa Vị, nếu như chúng ta cứ như vậy bắt người, gia tộc khác sẽ nghĩ Nhiếp gia chúng ta như thế nào?”

Mấy vị trưởng lão cùng đồng tình với Đại trưởng lão đồng thời nói ra.

“Tộc trưởng làm rất đúng, có Lạc Thủy kim thuẩn thì thế nào? Có thể cống hiến cho gia tộc, đó là vinh dự của bọn họ, dựa vào điểm ấy tự muốn làm gì thì làm sao..., nếu không trừng phạt thích đáng về sau còn ai xem gia tộc chúng ta ra gì?”

“Loại chi nhánh này giữ lại chỉ làm xấu gia tộc thêm, nếu phản kháng đem bọn chúng đánh chết thì quá tiện nghi cho bọn chúng rồi, ta nghĩ nên trực tiếp xét nhà tịch thu tài sản, sau đó đem toàn bộ người trong chi nhánh nhốt vào đại lao, tiến hành tra tấn!”

Mấy tên trưởng lão đã bị Nhiếp cường chỉ thị, cũng điên cuồng phát biểu.

“Tốt rồi, chuyện này cứ quyết định như vậy đi, mặc dù còn chưa xác định Nhiếp Linh có hại chết thê tử của Nhiếp Giang hay không?, nhưng Nhiếp Liễu đã bị nổi nhục lớn như vậy, chắc có lẽ không dám ăn nói bừa bãi! Nhiếp Lăng trưởng lão chuyện này giao cho người xử lý, hôm nay hội nghị đến đây kết thúc!”

Tộc trưởng Nhiếp Hạo Thiên cuối cùng đã định án, hất tay lên từ trên Vương Tọa đứng dậy, rời khỏi dọc theo phía sau đại điện.

Nhiếp Hạo Thiên vừa mới đi ra ngoài, miệng hân từ từ nhếch lên, trong mắt hiện lên một tia âm mưu đại thành.

Rất hiển nhiên cái này vu oan giá họa, đều là hân một tay thao túng đấy, mục đích chỉ có một, chính là để cho chi nhánh Nhiếp Thiên xong đời!

Chi nhánh Nhiếp trương, chi nhánh Nhiếp Long mặc dù đã bị trục xuất, nhưng trên thực tế đã sớm nghe mệnh lệnh của hân, nếu không trước đó cũng đã không bày mưu tính kế hãm hại Nhiếp Tiểu Phụng, lại xếp đặt hãm hại Nhiếp Linh!

“Nhiếp Khiếu Thiên, người vẫn quyết định giả ngay giả đại, cũng không muốn giao vật kia ra, ta xem lần này cửa nát nhà tan, người có chịu giao ra không!”

Hừ nhẹ một tiếng, Nhiếp Cường hất tay lên không hề để ý tới mấy tên nằm dưới đất như Nhiếp Ngân, Nhiếp Liễu, và bọn người Nhiếp Liễu, Nhiếp Giang quỳ trên mặt đất, theo sát sau lưng Nhiếp Hạo Thiên đi vào cửa sau.

... ..

“Không nghĩ tới sau khi Huyết mạch tiến hóa thành Vương tộc thượng phẩm thì đặc tính bền dẻo của thân thể tính lại gia tăng, cứ tưởng rằng chỉ một khối hoàng viêm linh thạch này có thể đủ cho ta, phụ thân, Nhiếp Đồng ba người đều đem Linh Tê Luyện Thể Quyết tu luyện tới tầng thứ hai, không nghĩ tới hiện tại một mình mình xài cũng không đủ!”

Cảm nhận được hoàng viêm linh thạch trong lòng bàn tay đã biến mất, Nhiếp Vân bắt đầu dĩ mở mắt.

Hấp thu năng lượng đặc thù ẩn chứa trong hoàng viêm linh thạch để tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết, Nhiếp Vân tưởng rằng một khối linh thạch lớn như vậy, đủ có thể khiến phụ thân, Nhiếp Đồng cùng chính mình ba người đồng thời tấn cấp, ai nghĩ đến việc sau khi huyết mạch tiến hóa, năng lực hấp thu của thân thể đã gia tăng rồi, đem toàn bộ khối linh thạch hấp thu sạch sẽ, Linh Tê Luyện Thể Quyết của mình còn chưa tiến đến tầng thứ hai, rõ ràng chỉ mới đi được nửa đường, khoảng cách đến lúc tấn cấp hai còn không ít !

Dù là như thế, lực phòng ngự của bản thân đã nâng lên cao không tí, nếu một cường giả thực lực Khí Hải Thành Cương cảnh đỉnh phong tung một kích toàn lực cũng sẽ không gây ra bất cứ tổn thương gì!

“Chẳng những hoàng viêm linh thạch không đủ dùng, sau khi vô danh pháp quyết gia tăng huyết thống thừa số, Khí Hải cũng mở rộng, cho dù hiện tại chân khí dự trữ bên trong nhiều người gấp bội người bình thường,

nhưng muốn tu luyện đến Khí Hải đệ tứ trọng Chân Khí cảnh đỉnh phong cũng phiền toái không ít a...”

Nghĩ đến sự biến hóa của thân thể, Nhiếp Vân lắc đầu.

Vốn dĩ sau khi mở ra thất đại đan điền, thực lực Nhiếp Vân đã tiếp cận Chân Khí cảnh hậu kỳ đỉnh phong rồi, nhưng chỉ một chút như vậy cũng không biết luyện đến khi nào mới đủ lượng chân khí bổ sung vào.

Vốn cho rằng không đến nửa tháng có thể triệt để tăng thực lực lên Chân Khí cảnh đỉnh phong, trùng kích Cửu Chuyển Niết Bàn Công lần thứ nhất, hiện tại Khí Hải to quá to, dựa theo tình huống bây giờ không mất một năm 3 tháng đừng mong có thể đột phá!

“Mặc dù Khí Hải tu vi không có gia tăng bao nhiêu, nhưng bảy đại đan điền đồng thời vận chuyển, huyết mạch tăng cao, hơn nữa Linh Tê Luyện Thể Quyết triệt để vững chắc tầng thứ hai, cho dù gặp gỡ người có thực lực đệ lục trọng Thành Cương cảnh, chỉ sợ vẫn có thể nghênh chiến!”

Trong nội tâm nhận thức được thực lực của mình đã đặt đến mức nào, Nhiếp Vân thở ra một hơi.

Huyết mạch hơn người, chẳng những tốc độ tu luyện so với người bình thường nhanh hơn hẳn, tốc độ phản ứng cũng gia tăng không ít, hiện tại Nhiếp Vân có thất đại đan điền, Vương tộc thượng phẩm huyết mạch, toàn bộ Lạc Thủy thành ngoại trừ phụ thân hắn Nhiếp Khiếu Thiên tuyệt đối không có đối thủ, dựa vào huyết mạch cao, hơn nữa kiếp trước đạt kinh nghiệm chiến đấu vô số, đối với việc khiêu chiến vượt tầm 2 cấp chỉ sợ không có gì khó!

Đương nhiên cái gọi là Thành Cương cảnh cường giả, cũng chỉ giới hạn ở mức sơ kỳ, trung kỳ có thể sử dụng cương khí phóng ra ngoài gây đả thương, sẽ rất khó đối phó!

Bất quá Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ hai phòng ngự vô địch, Thành Cương cảnh trung kỳ muốn thương tổn hắn cũng căn bản không có khả năng!

“Thực lực tuy tiến bộ nhưng khi chiến đấu cùng hai cái Hổ Đầu thú này thì vẫn như trước không có khả năng chiến thắng!”

Trong nội tâm khê động, Nhiếp Vân lặng yên không một tiếng nào hướng về thủy đàm phía trên bơi đi, thông qua cái ao nước nhìn lên trên chỉ thấy hai cái Hổ Đầu thú lúc này đã ngủ một giấc, ý định như muốn uống nước lần nữa.

47. Chương 47: Tiểu Hổ Đầu Thú Biến Dị

Mặc dù đã tận mắt chứng kiến công dụng của Thiên Dục Hoa trên người Nhiếp Liễu, nhưng đó là người, không chịu nổi được lực là chuyện rất bình thường, còn đối với 2 con Hổ Đầu thú thân dài bảy tám mét này có hạ được hay không thì vẫn chưa biết!

Cho dù vẫn chưa nắm chắc phần thắng, nhưng nếu để vượt mất cơ hội này, thì không biết sẽ bị vây dưới đầm đến bao lâu nữa!

“Liều mạng!”

Hít một hơi thật sâu, Nhiếp Vân phất tay một cái tạo thành một cái bọt khí lớn, liền dùng toàn bộ Thiên Dục Hoa ném vào.

Hô!

Sau khi bỏ Thiên Dục Hoa vào nước, bọt phấn lập tức tan, chỉ vừa chớp mắt đã xuất hiện vô số bọt khí, chỉ có điều thứ này vô sắc vô vị, từ bên ngoài nhìn vào một lời mà nói..., không thể nhận ra được.

“Rắc...rắc...!”

Vừa làm xong chuyện này, Hổ Đầu thú liền thò đầu lại gần suối không ngừng uống nước.

“Thời cơ đến rồi!”

Ngừng thở, Nhiếp Vân dùng ngón tay đẩy bọt khí có chứa Thiên Dục Hoa vào gần khu vực nước Hổ đầu thú đang uống, cuối cùng Hổ Đầu thú cũng đã uống nước chứa Thiên Dục Hoa.

“Thành công rồi!”

Không nghĩ đến lại dễ dàng đưa Thiên Dục Hoa vào miệng con Hồ đầu thú như vậy, hai con mắt Nhiếp Vân sáng ngời.

Hắc hắc, không nghĩ tới lần đầu tiên hạ độc lại cứ như vậy thành công!

Đang rất cao hứng, Nhiếp Vân bỗng dừng im lặng một hồi, người khác đều cho nữ nhân uống xuân dược, còn ta lại đi ột con yêu thú dùng, khục khục, thật là phí phạm a...

Tiếp tục đứng chờ ở đáy nước, ước chừng đã qua một thời gian uống cạn chung trà, Nhiếp Vân liền ngò lên gần mặt nước, nhìn xuyên qua mặt nước, lập tức khuôn mặt lộ lên vẻ đại hỉ.

Thiên Dục Hoa không hổ danh là đệ nhất xuân dược, quả nhiên cường đại! Mặc dù vóc dáng Hồ Đầu thú lớn như vậy nhưng vẫn không thể thoát khỏi dược tính, lúc này dược tính đã phát tác, con Hồ Đầu thú đực hai mắt đỏ ngầu, hung dữ lao về hướng Hồ Đầu thú cái, lập tức tự thi triển kỹ năng duy trì nòi giống.

Hắc ôi!!! Hắc ôi!!!!

Hai con Hồ Đầu thú giống như hai cái xe tăng, cơ bắp va chạm phát ra tiếng vang đinh tai nhức óc.

“Thật đúng là hùng vĩ... Hồ Đầu thú quả nhiên lợi hại ah!”

Trong nội tâm cảm thán một câu, bàn chân Nhiếp Vân đạp mạnh một cái liền từ trong đầm nước nhảy ra ngoài, hóa thành một đạo quang rất nhanh bay về hướng Hồ sinh hoa.

Một khi chúng Thiên Dục Hoa sẽ lâm vào trạng thái hỗn loạn chỉ biết điên cuồng phát tiết, căn bản cảm nhận được chuyện gì đang xảy ra, phản ứng cũng trở nên chậm chạp hơn, chính mình liền tranh thủ thời cơ đào tẩu!

Ai, lão quái vật sống mấy trăm năm lại bị hai con Hồ Đầu thú bức đến nước phải trốn dưới đáy hồ, lại còn dùng mưu tính kế đánh lạc hướng chúng để dễ dàng tẩu thoát. Loại sự tình này nếu như để mấy tên lão quái vật sống cùng mình ở kiếp trước nghe được, thì chắc chỉ có nước cười đến chết mất!

Mất mặt quá là mất mặt!

Một bên vừa che mặt vừa chạy như điên, trong nội tâm Nhiếp Vân cảm thấy hơi phiền muộn.

“Rống!”

Con Hồ Đầu thú đực trúng Thiên Dục Hoa, con cái thì không dính xuân dược nên vẫn còn tỉnh táo, nhìn thấy một bóng người nhảy ra từ đầm nước, lập tức hoảng sợ, rống lớn một tiếng tựa hồ phải bắt đợc sinh vật dám xâm nhập vào lãnh địa của nó, Nhưng thân thể khê động đã bị con Hồ Đầu thú đực dùng cường lực ôm chặt lại từ phía sau, căn bản không thể động đậy.

“Rống?”

Con Hồ Đầu thú cái không nghĩ tới trong lúc máu chốt tên này lại xuất hiện, nghĩ đến việc giờ có rằm rú cũng không được gì, chỉ có thể mặc cho bóng người càng ngày càng khuất xa, cho đến biến mất không thấy gì nữa.

Đương nhiên loại ý nghĩ này không kéo dài lâu, liền trở lại cảm thụ cảm giác sung sướng do Hồ đầu thú đực mang lại....

“Đây đúng là Hồ Đầu thú huyết động, căn cứ trí nhớ, hồ sinh hoa có lẽ ở phía trước...”

Không quan tâm trong lòng Hồ Đầu thú cái nghĩ gì, Nhiếp Vân nhanh chóng đi về phía trước, chỉ chốc lát tự đi tới huyết động của chúng, căn cứ vào trí nhớ của kiếp trước, liền bay vào trong tìm.

Lúc này là ban ngày, ánh sáng chiếu rực rỡ, ánh mặt trời chiếu vào sơn động, làm cho bên trong sơn động sáng hẳn lên, tiện cho việc tìm kiếm.

“Ân, thì ra là ở đây, hắc hắc!”

Đi về phía trước vài bước, sau khi rẽ qua một khúc ngoặt, quả nhiên thấy một đóa hoa thanh tú động lòng người đứng sững sững ở góc rẽ của sơn động.

Cái gốc hồi sinh hoa sơn động cũng không có đạt tới cấp bậc ngàn năm, thực sự chỉ chừng năm sáu trăm năm, toàn thân màu lục bích, hương hoa nhộn nhạo làm cho người khác thấy hưng phấn.

“Thu!”

Tuy bản lĩnh hái thuốc không có mạnh mẽ thân hắc, nhưng dù sao cũng là lão quái vật sống mấy trăm năm, dù gì cũng là một Luyện Đan Sư cấp bậc tông sư, biết rõ hái thuốc như thế nào để có thể bảo trì được vật tốt nhất, cười nhạo một tiếng, Nhiếp Vân hướng tay tới Hồi Sinh hoa trên mặt đất.

“Rống!”

Ngay tại thời điểm bàn tay Nhiếp Vân thu Hồi Sinh Hoa, lần nữa bên tai vang lên một âm thanh gào thét sắc bén, lập tức cảm nhận được một cổ gió thanh thổi qua tai!

“Ân?”

Nhiếp Vân không nghĩ tới vất vả lắm mới giải quyết được hai con Hồ Đầu thú, sao trong lúc này còn có, nhin không được lại càng hoảng sợ.

Dù hắc là người của hai thế giới, kinh nghiệm chiến đấu phong phú cũng không trụ nổi lùi xa bảy tám bước chân, nhìn chăm chú về phía trước, mới nhận ra được.

Con Hồ Đầu thú trước mắt nhỏ hơn rất nhiều nếu so với hai con trước đó, tựa hồ còn chưa trưởng thành, Nhưng lại để cho Nhiếp Vân phiền muộn không ít chính là, tuy chưa trưởng thành nhưng lực lượng lại không yếu, rõ ràng có thực lực Khí Hải đệ lục trọng Thành Cương cảnh sơ kỳ!

Chẳng lẽ đây là hài tử của hai con Hồ Đầu thú kia?

Chỉ là con con lại có thực lực mạnh như vậy, có lẽ do cha và mẹ nó uống nước suối ẩn chứa Hồng Viêm Linh Thạch, nên sinh ra một con Hồ Đầu thú biến dị a!

Phải biết rằng tiểu Hồ đầu thú chỉ có thể có được thực lực Khí Hải đệ tam trọng Dưỡng Khí cảnh chứ không hơn, nhưng trước mắt con này đã đạt đến Khí Hải lục trọng Dưỡng Khí cảnh, sau khi lớn lên chắc chắn sẽ mạnh hơn rất nhiều, chỉ sợ thực lực đạt mức thấp nhất là Khí Tông a!

“Kiếp trước tới đây cũng không có đen đủi như vậy ah, chứng kiến cả hai con cha và mẹ, thật vất vả lắm mới vào được tận đây, không nghĩ tới lại gặp được con con... Ặc, sớm biết ở đây có cả một đại gia đình thế này, tựu không lỗ mãng như vậy rồi...”

Trong lúc khiếp sợ, Nhiếp Vân thẫn mẩn một tiếng, sau đó liền đem tinh thần khí nâng lên mức cao nhất.

Thân thể Yêu thú có tố chất cao hơn rất nhiều so với người bình thường, nếu thực lực đồng cấp nhân loại căn bản không phải đối thủ, bởi vậy, nhìn con Hồ Đầu thú này tuy tuổi không lớn, nhưng lực chiến đấu chân chính cho dù cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong cũng không phải là đối thủ!

“Rống!”

Tiểu Hồ đầu thú thấy người trước mặt tránh được công kích của mình, tức giận đến mức điên cuồng hét lên một tiếng, liền tấn công lần nữa.

“Đến đây đi”

Mặc dù không đánh lại cha mẹ nó, nhưng với đứa con còn nhỏ này, Nhiếp Vân chẳng những không sợ hãi mà còn đánh trả, thấy nó nhào về phía mình, hắc liền nghiêng sang một bên né tránh, rồi đột nhiên tung nắm đánh thẳng vào nó.

Tiểu Hồ đầu thú hiển nhiên không nghĩ tới người trước mắt này có thể tránh khỏi, thoáng một phát chẳng những bị trượt té mà còn bị Nhiếp Vân đánh trúng bụng!

Bành!

Vô luận là Hồ Đầu thú hay các loại bò sát tứ chi khác, phần bụng đều là phần mềm mại nhất, chỗ yếu nhất, một quyền này của Nhiếp Vân đã dùng hết lực lượng toàn thân, mới chỉ một phát, miệng của Hồ Đầu thú đã co lại, từ trên không trung rớt xuống.

“Thừa cơ hội này!”

Một kích đã đắc thủ Nhiếp Vân cũng không thêm quan tâm đến tình trạng của đối thủ, liền đem toàn bộ đóa hoa bỏ vào một cái hộp ngọc, ném vào nạp vật đan điền.

“Đi!”

Đem Hồi Sinh hoa bỏ vào đan điền, Nhiếp Vân không muốn lưu lại, không ngừng tháo chạy ra khỏi động!

Nói thì lâu, nhưng từ lúc xuất quyền tấn công tiểu Hồ Đầu thú, đem Hồi Sinh hoa bỏ vào đan điền, rồi liền tăng tốc bỏ đi, mọi thứ diễn ra rất nhanh và không gặp chút trở ngại nào, Tiểu Hồ Đầu thú chưa kịp phản ứng thì Nhiếp Vân đã xông ra khỏi sơn động.

Mặc dù đối với Tiểu Hồ Đầu thú này Nhiếp Vân cũng có thể chiến thắng..., nhưng ai có thể đoán được hai con Hồ Đầu thú kia khi nào quay lại?

Vạn nhất nếu hai con kia quay lại thì chính mình bị nguyên gia đình kia chèn ép trong động, nếu thật là vậy thì đúng là khóc không ra nước mắt rồi!

An toàn là cần thiết nhất, ba mươi sáu kế chạy là thượng sách!

Hôm nay thật sự quá mất mặt, cùng lắm thì về sau thực lực trở nên mạnh hơn, liền đem cái gia đình một nhà ba người này huấn luyện thành thú cưng mới được!

Về lĩnh vực thuần hoá yêu thú, cái thế giới này cũng có Thú Sư chuyên thuần hoá yêu thú, những người này có một loại đan điền có thể thuần thú dễ dàng, trong đan điền có thể sinh ra một loại lực lượng có thể thuần hoá yêu thú, thuần Thú Sư cũng có chút cường đại a, một người có thể thuần hóa hơn mười con yêu thú, nếu chiến đấu có tổ chức thì có thể nói là cả đoàn người đánh một người, Nhiếp Vân vẫn luôn hâm mộ loại cường giả này!

Chỉ có điều, muốn trở thành thuần Thú Sư cũng cần thiên phú đấy, không có thuần thú đan điền một lời mà nói..., có cố gắng cũng là uống công!

Kiếp trước chính mình tổng cộng ba cái đan điền, một cái đan hỏa, một cái nạp vật, một cái chủ tu, không có loại thiên phú này, cho dù có muốn cũng không được, Nhưng kiếp này thì lại khác, Kiếp này bởi vì tu luyện vô danh pháp quyết, đã có được bảy cái đan điền rồi! Vừa mở ra bốn cái đan điền, cũng có thể có một cái thuần thú đan điền a?

Đột nhiên nội tâm Nhiếp Vân trong khê động.

48. Chương 48: Thiểu Gia! Có Người Tìm Người!

Nghĩ vậy, Nhiếp Vân vừa di chuyển, vừa dùng tinh thần dò xét bốn cái đan điền vừa mở ra.

Bốn cái đan điền này đều không có thuộc tính gì, sau khi tra xét một vòng Nhiếp Vân bắt đầu đi lác đầu.

“Xem ra ta không có thiên phú thuần thú rồi...”

Tuỳ ý cảm khái một tiếng, đang định đem rút tinh thần ra khỏi Khí Hải, đột nhiên há hốc mồm, con mắt thiếu chút nữa rơi xuống đất.

Không những thấy bốn cái đan điền không có thuộc tính, ngoài ra còn thấy cái đan điền thứ nhất đột nhiên cải biến hình thái, trong chốc lát từ bên trong toả ra một cỗ khí tức thuần phục yêu thú.

Cái đan điền này rõ ràng vì ý muốn của mình mà diễn hoá thành thuần thú đan điền!

Cái này... Điều này sao có thể!

Dựa theo đạo lý, thuộc tính đan điền và thiên phú của một người đều rất giống nhau, một khi xuất hiện tự không cách nào cải biến, như thế nào... Đan điền của mình có thể theo ý niệm của mình mà cải biến hình thái?

Ta không nhìn lầm a!

Trong nội tâm chợt rung động, tinh thần Nhiếp Vân lần nữa xem xét đan điền một vòng, phát hiện hoàn toàn chính xác, không nhìn lầm, cái này vốn là đan điền không có thuộc tính, nhưng do ý niệm của mình mà cải biến, là do kiếp trước mình không ngừng hâm mộ người có thuần thú đan điền!

Chẳng lẽ vô danh pháp huyết thần kỳ như vậy, chẳng những có thể diễn sinh ra đan điền mà còn có thể hình thành thuộc tính theo ý mình hay sao?

Nếu thực là như thế thì hai cái đan điền trước kia...

Nghĩ vậy Nhiếp Vân thoáng một phát ngừng lại, lần thứ hai diễn sinh ra hai cái đan điền, chính mình vẫn cho rằng là cần một cái là đan hỏa và một cái là nạp vật, vì vậy cứ dựa theo ý chí của mình mà diễn sinh ra sao... Làm cho chính mình còn tưởng rằng hai cái đan điền này vừa diễn sinh ra đã là như vậy...

“Tiểu Hồ đầu thú, không phải ngươi truy đuổi ta sao, vậy thì để ta bắt người làm thú cưng a!”

Nay đã có thuần thú đan điền, Nhiếp Vân không khỏi hưng phấn cười ha ha, bèn dừng bước lại, quay người nhìn về phía sau, tiểu Hồ Đầu thú đang đuổi theo rất nhanh!

“Rống?”

Tiểu Hồ đầu thú tại sơn động đã bị đánh trúng một kích, nhanh đã tức muốn điên rồi, hận không thể giết chết cái gã không chỉ trộm hời sinh hoa mà còn đả thương mình, không nghĩ tới tên này rõ ràng có thể đào tẩu rồi, sao lại đột nhiên dừng lại, nhịn không được liền sững sờ, trong lúc nhất thời có chút không biết làm sao.

“Hắc hắc, tiện tay ta sẽ thu phục người, đem người về làm thú cưng!”

Không để ý tới việc tiểu thú đầu Hồ giật mình, Nhiếp Vân nở một nụ cười, xoay người một cái thân thể liền lập tức xông tới trước mặt nó!

Có được thuần thú đan điền, chỉ là có nó thuận tiện cho việc thuần thú hơn, nhưng muốn yêu thú chính thức phục tùng, thì nhất định phải có lực chiến hoặc thủ đoạn mạnh hơn nó, dùng mọi cách đem nó thuyết phục triệt để!

Chỉ có yêu thú triệt để công nhận thực lực của người, thì người mới có thể đem nó thu vào thuần thú đan điền, lúc đó chính thức trở thành thú cưng!

Hơn nữa, một cái thuần thú đan điền tối đa chỉ có thể chứa được năm con pet, muốn nhiều hơn cũng không được! Nếu như có cả hai cái điều kiện tiên quyết, người có được thuần thú đan điền và có thể thu phục được yêu thú, một khi chiến đấu thả đại quân yêu thú ra, chẳng phải vô địch rồi sao?

“Rống!”

Tiểu Hồ đầu thú thấy Nhiếp Vân xông lại, tựa hồ đang khiêu chiến uy nghiêm của mình, tức giận đến gầm rú lần nữa, uốn éo cái đuôi, hướng thẳng về phía Nhiếp Vân mà tấn công!

Hồ Đầu thú Trưởng thành trong cơ thể có thể sinh ra yêu khí đặc thù, chân khí với yêu khí đều cùng một loại, một khi kích phát thì uy lực vô cùng, mà trước mắt con tiểu thú đầu Hồ hiển nhiên không có thứ này, hơn nữa còn chưa có kinh nghiệm chiến đấu!

Đối với mấy chiêu này, với người hai kiếp như Nhiếp Vân mà nói quả thực tựa là đồ chơi cho con nít, Nhiếp Vân cười hắc hắc, thân thể bay lên không trung, lần nữa tung ra một quyền hướng thẳng bụng của nó!

Phù phù!

Tiểu Hồ đầu thú lần nữa ngã trên mặt đất, đôi mắt đỏ hồng cả lên.

Nó từ hộ nhử thể nghĩ không ra, vì sao người trước mặt mình không oánh vào mấy chỗ cứng rắn khác trên cơ thể nó mà cứ nhè đánh ngay điểm yếu nhất của nó (T_T)!

“Rống!”

Tuy nhiên trong nội tâm vô cùng buồn bực, nhưng tiểu Hổ đầu thú lại cũng không phải là loài dễ dàng nhận thua, lần nữa giãy dụa..., thi triển một chiêu cuối cùng với Nhiếp Vân!

Hô!

Nó ra tay nhanh, thất bại cũng nhanh hơn, rất hiển nhiên một chiêu này đối phó Nhiếp Vân cũng đã thất bại.

“Tiểu Hổ đầu thú, hãy làm vật nuôi của ta!”

Nó liên tục tung ra đến ba chiêu, tất cả đều không đánh trúng mình một lần, Nhiếp Vân biết rõ trong nội tâm tiểu Hổ đầu thú lúc này nhất định sinh ra cảm giác bị thất bại, đây chính là thời điểm tốt nhất để thu phục, lập tức cười nhạt một tiếng rồi đi tới, năng lượng đặc thù trong thuần thú đan điền từ bàn tay bùng lên, trong chớp lát bao phủ toàn bộ tiểu Hổ Đầu thú!

“Chủ nhân!”

Đã qua thời gian uống nửa chén trà nhỏ, Nhiếp Vân cũng cảm giác được một cổ đặc thù ý chí dũng mãnh xông vào trong đầu của mình.

“Thành công rồi!”

Cảm nhận được trong đầu đột nhiên xuất hiện một tiếng nói, mắt Nhiếp Vân sáng rực lên.

Thuần thú đan điền quả nhiên cường đại, không nghĩ tới lần thứ nhất thực hiện đã thành công!

Thú cưng cùng chủ nhân có thể tiến hành trao đổi tinh thần, tiểu Hổ đầu thú đã kêu chủ nhân, rõ là đã triệt để phục tùng mình, giờ đã trở thành thú cưng thứ nhất của mình!

“Người đã kêu hả tiểu Hổ!”

Từ trong suy nghĩ tùy ý phân phó một tiếng.

“Vâng, chủ nhân!”

Thú cưng bởi vì đã bị thuần thú đan điền chế ước, đối với chủ nhân không dám có chút phản kháng, Nhiếp Vân phân phó tiểu Hổ đầu thú một câu.

“Đưa ta trở về Lạc Thủy thành!”

Biết rõ đối phương căn bản không cách nào cự tuyệt mệnh lệnh của mình, Nhiếp Vân hưng phấn cười hắc hắc, liền nhảy lên lưng Hổ Đầu thú, nó liền bay về hướng Lạc Thủy Thành.

Sở trường của Hổ Đầu thú là tốc độ, mặc dù Tiểu Hổ đầu thú vẫn chưa trưởng thành nhưng về phương diện di chuyển chắc chắn là hơn hẳn mình.

Chính mình dùng gần bốn giờ mới đi tới đây được, mà tiểu Hổ chỉ bay có hai giờ đã đến Lạc Thủy Thành, chứng kiến việc này làm Nhiếp Vân nhận không được phải kinh hãi một phen.

Cũng may trước đó đã cho phụ mẫu Tiểu Hổ dùng Thiên Dục, nếu không chỉ bằng tốc độ của mình thì không cửa thoát khỏi sự đuổi bắt của bọn chúng a!!

đã

“Đã có hồi sinh hoa, việc chuẩn bị dược liệu để luyện chế Hồi Tâm đan xem như đã đầy đủ, đến lúc đó có thể chữa trị Khí Hối bị hao tổn của phụ thân, một lần nữa đạt tới Bình Giáp cảnh đỉnh phong, cho dù Nhiếp Hạo Thiên tới, cũng không cần phải sợ rồi!”

Trong nội tâm âm thầm tính toán, sau khi nhảy khỏi thân Tiểu Hổ, bèn phân phó vài tiếng liền yên lặng quay về chi nhánh.

Lúc này chi nhánh đã không còn lụp xụp bề bộn như đêm qua, vốn tất cả đồ dùng trong và ngoài đều đã bị đập phá, nay đã được thay mới toàn bộ, mà ngay cả đại môn cũng được thay, vừa tiến vào đã rõ lên vẻ rực rỡ, từ bên ngoài nhìn vào mà nói, không thể tin được nơi đây hôm qua đã bị đội chấp pháp đến đập phá a.

Bất quá Nhiếp Vân cũng không có gì gọi là ngạc nhiên, có tiền có thể xử lý mọi việc, từ trên người đội chấp pháp vợ vết được năm vạn lượng bạc, hơn nữa trên người mình có hơn 100 vạn lượng bạc, với số tiền này đừng sửa chữa mua mới đồ dùng trong phủ, cho dù muốn mua một Phủ mới còn được!

Vừa tiến vào chi nhánh, liền thấy quản gia Nhiếp Trùng tiến đến.

“Thiếu gia, có người tìm người!” Nhiếp Trùng nói.

“Có người tìm ta? Là ai?” Nhiếp Vân sững sờ một lúc, là ai đến tìm mình nhỉ? Chẳng lẽ là Dương ngạn? Không đúng, nếu là Dương ngạn..., có lẽ không cần thông báo, mà xông thẳng vào rồi!

“Là một nữ tử!” Nhiếp Trùng đã cắt đứt dòng suy nghĩ lung tung của thiếu gia.

49. Chương 49: Lễ Vật Từ Phủ Thành Chủ

“Nữ tử? Cái gì nữ tử?” nghĩ cả nửa ngày cũng nghĩ không ra, sao lại có một nữ tử đến tìm mình, mình làm gì có quen ai là nữ tử?

Kiếp trước chính mình vì không có thực lực, người lại tự ti nên chỉ sinh hoạt trong chi nhánh từ lúc sinh ra cho đến khi Yêu tộc xâm lấn, ngoại trừ tỷ tỷ, mẫu thân, cơ hồ không cùng nữ nhân khác nói chuyện, làm sao lại có thể có người tìm?

Chẳng lẽ sau khi trọng sinh khiến cho hiệu ứng hồ điệp xảy ra (*thay đổi hàng loạt khi có một sự thay đổi nào đó)?

“Nàng ở đâu? Dẫn ta đến đó!” Trong nội tâm nghi hoặc, Nhiếp Vân có ý định đi qua đó gặp mặt một lần, là phúc thì không phải là họa là họa thì tránh không khỏi, dù sao hiện tại phiền toái đã không ít rồi, nên giờ cũng không sợ có thêm phiền toái.

“Nàng đang chờ ở phòng khách, thiếu gia nên qua đó xem!” Chứng kiến mặt mũi thiếu gia tràn đầy mê hoặc Nhiếp Trùng cười cười, thần thái thật là cổ quái.

“Ân!” Nhiếp Vân cũng không chú ý đến thái độ của Nhiếp Trùng, liền nhấc chân đi về hướng phòng khách, còn chưa đi vào phòng đã nghe một cái âm thanh hưng phấn vang lên “Nhiếp Vân, không nghĩ là ta lại đến thăm người sớm như vậy a, hi hi!”

Vừa mới nói xong, một bóng người tựa như như gió vọt ra, về mặt hưng phấn.

“Lạc Khuynh Thành? Tại sao lại là người...”

Chứng kiến nữ nhân xuất hiện trước mặt, Nhiếp Vân mới ý thức được là ai, không khỏi im lặng một hồi.

Trước đó một mực suy nghĩ kiếp trước của mình làm gì có quen nữ tử nào, lại đã quên mất vừa mới kết bằng hữu với Lạc khuynh thành ngày hôm qua, mới đêm hôm trước nói là sẽ tìm đến gặp mình, chỉ là không nghĩ nhanh như vậy đã tìm tới nơi!

Xem ra nha đầu kia thật đúng là nôn nóng ah...

“Đương nhiên là ta rồi, ngày hôm qua sau khi trở về ta đã nói với phụ thân ta rồi, phụ thân nói ân cứu mạng không thể quên, cho nên vừa thức dậy là ta tới đây liền!” Lạc khuynh thành vừa cười vừa nói, vừa nói vừa duỗi lưng một cái, dáng người uyển chuyển một cái vòng ba liền lung linh hiện ra, nếu như không phải Nhiếp Vân có ý chí kiên định, chỉ đã phun máu mũi rồi.

Không hổ danh là khuynh thành, thật đúng là ...!

“Vừa tỉnh ngủ người đã đến đây rồi à? Chẳng phải người đã đứng chờ ở đây nửa ngày rồi sao?” Hiện tại đã qua giữa trưa rồi, chờ từ sáng cho đến giờ, đường đường là con gái thành chủ lại ngồi đợi mình cả buổi à?

“Khục khục, ngày hôm qua ta ngủ tương đối trễ, vừa mở mắt thì cũng đã đến trưa rồi...” Nghe được câu hỏi, sắc mặt nữ tử đỏ lên.

“...” Nhiếp Vân.

“Vị này chắc là thiếu gia Nhiếp Vân à, ta là quản gia phủ thành chủ Lạc Huyền, thành chủ biết rõ đêm qua người đã ra tay cứu tiểu thư, cố ý để phái ta đến đây bái tạ người, có một ít lễ vật thay cho lời cảm ơn, kính xin người vui lòng nhận cho!”

Hai người vừa đi vào phòng khách, Nhiếp Vân liền chứng kiến một cái lão giả chạy ra cười cười chào đón.

Lão giả này thoát nhìn tầm sáu, bảy mươi tuổi, nhưng lại không có vẻ gì là già, ánh mắt lóng lánh, huyết Thái Dương nhô cao, chân khí toàn thân xoay quanh không ngừng, có ngưng nhưng không tiêu tan, là cường giả Khí Hải đệ lục trọng Thành Cương cảnh đỉnh phong!

“Thành chủ khách khí rồi...” Nhiếp Vân không nghĩ tới thành chủ lại phái một cao thủ như thế tới tặng lễ, có chút kinh ngạc, nhìn chăm chú vào phía bên trong phòng khách, mới phát hiện ra trong phòng chẳng biết lúc nào đã có bốn năm cái rương lớn, nắp hòm đang mở ra, bên trong chứa rất nhiều phục trang, đan dược, dược liệu, binh khí, vàng bạc, rực rỡ muôn màu, rất nhiều thứ quý giá.

“Cái này... lễ vật này quá long trọng rồi, tại hạ thật không dám nhận...”

Nhiếp Vân cảm thấy hoảng sợ.

“Ha ha, Nhiếp Vân thiếu gia không cần khách khí, thành chủ đã nói đối với ngài tiểu thư rất quan trọng và quý giá, nếu như ngày hôm qua không phải nhờ thiếu gia giúp đỡ, thoát khỏi tay bọn Yêu thú, đến lúc đó có bao nhiêu tiền tài, của cải cũng không quan trọng! Những... vật phẩm này chỉ là để cảm tạ, cũng không có ác ý gì, hi vọng thiếu gia đừng từ chối!”

Lạc Huyền vừa cười vừa nói, ngữ khí thập phần cung kính.

Hắn là cường giả Khí Hải lục trọng Thành Cương cảnh đỉnh phong, tại tứ đại gia tộc đều có thể làm Đại trưởng lão, Nhiếp Vân bất quá tứ trọng Chân Khí cảnh hậu kỳ, thiếu gia của một chi nhánh nhỏ, cả hai thực lực, Địa Vị đều không thể so sánh nổi, lại biểu hiện ra loại thái độ này, xem ra nhất định là chỉ thị của thành chủ.

“Nếu thành chủ đã nói như vậy, nếu từ chối thì quả thật bất kính rồi!” Nếu như đối phương đã thật lòng thành tâm như vậy, Nhiếp Vân cũng không tiện từ chối.

“Quả nhiên Nhiếp Vân thiếu gia là người rất anh minh thần võ, thành chủ thật không nhìn lầm!”

Mặc dù đã ra tay cứu người, nhưng thành chủ đột nhiên tặng nhiều vật phẩm như vậy kể nào lại không sợ, nhưng thiếu niên ở trước mắt sau khi nghe giải thích liền thu lễ vật, thái độ trầm ổn, xem lòng biết ơn của thành chủ còn quan trọng hơn những cái rương vật phẩm trước mặt, bao nhiêu đó đủ thấy người mới chừng ấy tuổi nhưng lại vô cùng trầm ổn, lại để cho Lạc Huyền không tự chủ được phải kính trọng vài phần. Vốn, hắn cảm giác mình đường đường là cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong phải thì triển lễ nghĩa đối với một tên tiểu tử thực lực mới chỉ Chân Khí cảnh, thật mất thân phận, bây giờ nhìn lại thái độ Nhiếp Vân, ngược lại cảm thấy loại thiếu niên này, đáng để kết giao.

“Khách khí rồi!” Nhiếp Vân đáp lại.

“Nhiếp Vân thiếu gia, trước khi đi thành chủ còn phân phó ta nói với người vài câu...” Hai người nói chuyện khách khí vài câu, giọng nói Lạc Huyền đột nhiên giảm thấp xuống, vừa muốn nói gì thì lại đột nhiên nghe được một âm thanh bên ngoài phòng khách vọng vào, “Oanh!” Một tiếng nổ lớn, toàn bộ Đại môn vừa mới xây đã hoàn toàn sụp đổ!

“Ân?” Nghe được thanh âm rung động, thân thể Nhiếp Vân liền di chuyển thật nhanh từ phòng khách hướng ra ngoài sân xem sao.

“Tất cả mọi người trong chi nhánh Nhiếp Thiên nghe đây, đội hắc hộ vệ trực thuộc gia tộc phụng mệnh đến đây bắt Nhiếp Vân, Nhiếp Linh, ai dám ngăn cản, giết không tha!”

Một thanh âm dài vang lên, lập tức mười tên Hắc y nhân xuất hiện trước sân, tiếng nổ vừa rồi, chính là do bọn họ dùng bạo lực phá Đại môn.

“Hắc hộ vệ?” Nghe được cái tên này, nội tâm Nhiếp Vân nghi hoặc một hồi.

Đội hộ vệ này là lực lượng trọng yếu nhất của Nhiếp gia, nghe nói do đích thân tộc trưởng trưởng quản, như thế nào lại đến đây đòi bắt mình?

Cứ cho là mình đã đã thương đội trưởng đội chấp pháp Nhiếp Nguyên Khánh, cũng đâu đến nỗi gọi cả bọn họ đến đây!

“Chắc người là Nhiếp Vân? Lập tức để cho chúng ta huỷ tu vị, mang về nhà tộc, nếu không tất cả người trong chi nhánh Nhiếp Thiên đều phải chết, chó gà cũng không tha!”

Trong lúc Nhiếp Vân đang suy tư, một thanh niên trong nhóm Hắc y nhân đi tới, vênh mặt lên tiếng, thái độ hung hăng, càn quấy, bá đạo.

Người thanh niên này chừng ba mươi tuổi, Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh đỉnh phong, bất quá thực lực hẳn là Xuất Thể cảnh đỉnh phong, khí tức trầm ổn, so với Nhiếp Nguyên Khánh cường đại hơn nhiều, không hổ là lực lượng thần bí trực thuộc gia tộc!

“Tất cả mọi người đều phải chết? Chó gà cũng không tha? Chi nhánh chúng ta có được Lạc Thủy kim thuần vinh dự do đích thân thành chủ ban tặng, mặc dù gia tộc muốn ra tay cưỡng chế chúng ta, ít nhất cũng phải thông báo với Thành chủ trước một tiếng, các người chẳng lẽ dám ra tay động thủ với chúng ta sao?”

Nhiếp Vân khẽ đảo cổ tay lấy ra Lạc Thủy kim thuần từ trong lòng ra.

Cũng như muốn tru sát một đại thần được đích thân hoàng đế ngự ban, thì ít ra cũng phải có được thánh chỉ từ hoàng đế đưa xuống mới được, cho dù là một đại thần hay một Vương gia cũng không có quyền lợi này a!

Tình huống hiện tại chính là như vậy, Lạc Thủy kim thuần là do chính tay phủ thành chủ ban tặng, là Vô Thượng vinh dự, chi nhánh có loại vinh dự này, được hưởng thụ quyền lợi cực cao, cho dù có phạm tội cũng có thể được miễn, hiện tại tên thanh niên Hắc y nhân này trực tiếp mở miệng muốn diệt tộc, quả thực là không xem tứ đại gia tộc, phủ thành chủ ra gì a.

“Người không cần cầm cái này ra lừa gạt chúng ta, chúng ta nhận lệnh trực tiếp từ tộc trưởng, hôm nay đừng nói là cái Lạc Thủy kim thuần nhỏ bé kia, cho dù thành chủ tới cũng vô dụng, nếu hấn tự mình lên tiếng, chúng ta cũng chỉ xem là lão nói láo : đánh rắm, không có tác dụng gì!”

Thanh niên rống to.

50. Chương 50: Nhiếp Khiêm

Hắc hộ vệ do đích thân tộc trưởng trưởng quản, tương đương với hoàng triều cấm vệ quân, từng cá nhân đều rất mạnh và ưu việt, hơn nữa lần này tộc trưởng đã sớm biết trước là Chi nhánh Nhiếp Thiên lại mượn nhờ uy thế của Lạc Thủy Kim Thuần, nên đã ra lệnh bọn Hắc hộ vệ bỏ qua việc đó và trực tiếp ra tay, cho nên khi thấy Nhiếp Vân lần nữa lấy ra huy chương màu vàng, liền lập tức lên tiếng hét lớn, thái độ cực kỳ hung hăng càn quấy!

Người thanh niên này đội phó đội Hắc Hộ vệ, Địa Vị có thể thối ngang bằng với các trưởng lão trong gia tộc, căn bản là không sợ thiếu niên trước mắt này sẽ giở trò bịp bợm.

“Người nói cái gì?”

Từ sau lưng Nhiếp Vân, Lạc Huyền lên tiếng, Lạc Huyền vốn chỉ là khách nhân viếng thăm thật sự rất nếu bất tiện nếu tham dự vào gia sự của Nhiếp Vân, không có nghĩ tới tên này lại dám dùng lời nói sỉ nhục Thành chủ, hai người không khỏi giận dữ, sắc mặt âm trầm xuống.

“Ta nói chưa rõ, cần lặp lại sao? Lạc Thủy kim thuần bắt quá là đồ vật của thành chủ làm ra vì lấy lòng mọi người mà thôi, không có tác dụng gì ở đây hết! Các người là ai? Hừ, ở cùng một chỗ với chi nhánh Nhiếp Thiên, nhất định cũng không tốt đẹp gì, người đâu, trói tất cả mọi người ở đây, cùng mang về cho ta! Dám phản kháng, giết không tha!”

Liếc nhìn Lạc Huyền cùng Lạc Khuynh Thành, khuôn mặt có chút lạ lẫm, thanh niên cũng lơ đãng, thuận miệng nói.

Trong mắt hắn, chi nhánh Nhiếp Thiên dù sao cũng là một chi nhánh lụn bại, nếu có bằng hữu kết giao thì chắc cũng cùng cấp bậc, dù sao cũng là một vinh dự lớn lao khi được Hắc hộ vệ ra tay!

“Dám bắt ta, giết không tha? Người muốn chết!”

Lạc Huyền coi như bình tĩnh, Lạc Khuynh Thành vốn là tiểu thư tâm tính không thể nhịn được, một tiếng quát, liền ra tay với thanh niên trước mặt.

Nàng mạnh nhất là sử dụng kiếm, dù sao cũng là đệ tử của đại tông môn, vừa ra tay liền như thiên binh vạn mã, chân khí nồng hậu dày đặc quay cuồng xông về phía trước, lập tức bao phủ phạm vi 10m, lao đến thanh niên vừa la hét lúc này.

“Lớn mật! Dám động thủ với Hắc hộ vệ, đáng chết!”

Không có nghĩ đến nữ tử này lại dám động thủ với mình, thanh niên không khỏi giận dữ.

Mỗi người ai cũng biết Hắc hộ vệ là thế lực lớn trong Nhiếp gia, bản thân trước kia từng chấp hành nhiệm vụ bắt trưởng lão, cũng không có một ai dám ra tay phản kháng, mà lần này vừa mới tới đây, chính mình còn chưa nói hết câu, liền có người ra tay động thủ, thật sự là phản rồi, phản rồi!

Trước khi nhận nhiệm vụ, thiếu gia Nhiếp Cường đã từng nói qua, nếu chi nhánh Nhiếp Thiên toả thái độ phản kháng lập tức sử dụng quyền lực cưỡng chế, chính mình còn cho rằng không có chuyện đó xảy ra, không nghĩ tới cái chi nhánh này chẳng những hung hăng can quấy, mà ngay cả là khách viếng thăm cũng cả gan làm loạn, thật to gan!

“Đúng là không biết tốt xấu, Khí Hải đệ ngũ trọng sơ kỳ mà dám động thủ với đội phó của chúng ta, không biết sống chết!”

“Chén sành mà dám so sánh với chén kiêu a, mời chừng ấy tuổi mà đã đến được đệ ngũ trọng sơ kỳ, xem ra cũng không tệ a, hôm nay nên cho nàng ta biết tại sao Biển xanh lại mặn!”

“Nữ nhân này bộ đáng thanh tú xem ra không tệ, hay trước khi giết nàng hãy để chúng ta vui vẻ một lát...”

“Ân, không tệ, người xem cái miệng nhỏ của nàng kia, cái thư thái đó, cái làn da đó, chắc chắn, đúng là mỹ nhân a...”

Nhìn thấy Lạc Khuynh Thành động thủ, Hắc y nhân chung quanh tất cả đều cho rằng nàng như con thỏ đang ra sức kháng cự trước con sói xám già, ánh mắt lộ ra vẻ nghiền ngẫm vui vẻ.

“Các người muốn chết!”

Lạc Khuynh Thành là nữ nhân chưa lập định, nghe những lời nói trêu hoa ghẹo nguyệt như vậy..., khuôn mặt trở nên ửng hồng, thân thể mềm nhũn ra, lòng bàn tay run lên, chân khí rối loạn cả lên.

Võ kỹ Bách Hoa cốc, hoa vũ Lăng Ba chuyển!

Hoa vũ Lăng Ba chuyển một khi đánh ra, chân khí hình thành Mạn Thiên Hoa Vũ, từng cánh hoa giống như từng phiến thép, tạo ra trăm ngàn mũi ám khí hướng về đối phương, làm cho đối phương khó lòng phòng bị.

“Chút tài mọn! Ở Lạc Thủy thành mà dám chống đối với Nhiếp gia, ta mặc kệ người là ai, hôm nay ta nhất định phê bỏ công lực của người! Đương nhiên, nếu như người nguyện ý chủ động cho huynh đệ chúng ta vui đùa một tí, có lẽ ta sẽ tha cho người một con đường sống!”

Đối mặt với Mạn Thiên Hoa Vũ, nam thanh niên không thêm tránh né, ngược lại còn cười lạnh lùng, xòe mười ngón tay ra phía trước!

Ầm ầm!

Chân khí nồng hậu dày đặc ở không trung lập tức tạo thành một bàn tay lớn, sau khi Mạn Thiên Hoa Vũ đung vào bàn tay liền bị phá giải.

“PHÁ...!”

Một chiêu liền đem toàn bộ cánh hoa phá huỷ, thanh niên hừ nhẹ một tiếng, lực lượng chấn động mạnh một cái.

Đang đang đang đang đập!

Lạc Khuynh Thành còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy khí tức cả người cứng lại, liên tục lui bảy tám bước, sắc mặt trắng bệch!

“Hừ, không biết ở đâu học được một chiêu nửa thức liền ở trước mặt ta hung hăng càn quấy, vẫn còn non lắm! Trước mặt ta, những trò đó đều là trò mèo!”

Một chiêu liền bức lui nữ tử, thanh niên hất ống tay áo lên, lạnh lùng giống như một Thần Thoại bất bại.

“Người...” Nghe được đối phương mở miệng vũ nhục, Lạc Khuynh Thành toàn thân run rẩy.

“Tiểu thư...” Nhìn thấy người trước mắt chẳng những dùng lời lẽ hạ nhục uy nghiêm thành chủ, mà còn khi dễ Tiểu Thư, Lạc Huyền rốt cuộc cũng nhịn không nổi, tự muốn ra tay đỡ lấy tiểu thư, còn chưa kịp động thủ đã chứng kiến Nhiếp Vân đã đỡ lấy Lạc Khuynh Thành và nói.

“Tiền bối bớt giận, đây là chuyện nhà của ta, ta sẽ lấy lại công đạo cho tiểu thư của người!”

Nghe được lời này của thiếu niên, lửa giận của Lạc Huyền tiêu đi một tí, cũng đúng, đây là chuyện nhà người ta, mình là đại biểu của phủ thành chủ, nếu ra mặt thật sự có chút gọi là lấy lớn hiếp nhỏ.

“Người có lẽ là Nhiếp Khiêm a!” Đi về phía trước một bước, Nhiếp Vân hỏi.

Tên hắc y nhân này kiếp trước Nhiếp Vân cũng biết, vốn là thủ vệ của tộc trưởng, ai ngờ vào lúc Yêu tộc xâm lấn, rất nhanh tìm đường chạy thoát, một lần nữa trở thành việc chê cười lớn nhất Lạc Thủy thành, chuyện này thập phần oanh động, mà ngay cả Nhiếp Vân cũng nghe qua một lần, lúc này lập tức nhận ra.

“Người cũng nghe danh ta rồi sao? Biết rõ như vậy chủ động cho ta huỷ bỏ tu vị, có lẽ ta sẽ xem xét dù sao người cũng làm con cháu Nhiếp gia, tha mạng chó của người một lần, nếu không ngày này năm sau chính là ngày giỗ của người!”

Nghe thiếu niên nói ra tên của mình, thanh niên Nhiếp Khiêm cho rằng đối phương sợ hãi uy danh của mình nên muốn khuất phục, hai tay chấp ở sau lưng, lộ ra vẻ kiêu ngạo không ai bì nổi.

“Cho người huỷ bỏ tu vị? Đầu óc người chắc là có vấn đề rồi!” Sau khi nghe những lời tự kỷ đó..., Nhiếp Vân im lặng một hồi, sau đó hất tay lên “Ý của ta là cho người một cơ hội, lập tức đến đây và xin lỗi vị tiểu thư này, ta có thể bỏ qua sự lỗ mãng vừa rồi của người! Người và những người này còn có thể bình an từ nơi này đi ra, nếu không có chết ta cũng đừng có trách ta!”

“Người nói cái gì? Người bỏ qua sự lỗ mãng của ta? Ha ha, mọi người đều nghe hán nói chứ? Không ngờ có người dám nói ta như vậy...”

Nhiếp Khiêm tròn tròn hai mắt, như đã nghe được câu truyện buồn cười nhất trên đời, toàn thân run rẩy.

“Ha ha, tiểu tử, người quả thật không biết trời cao đất dày rồi?”

“Đúng là tên không biết sống chết là gì mà, Khí Hải đệ tứ trọng thực lực dám nói chuyện như vậy với ta, xem ra người không biết chữ chết viết như thế nào!”

“Đội phó, đối với tiểu tử không biết tốt xấu này không cần khách khí, dùng một chiêu giết hán luôn đi, dù sao tộc trưởng muốn chúng ta mang người về, cũng không có yêu cầu sống hay chết...”

Tất cả Hắc y nhân đều có thực lực Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh, mười mấy người vây quanh cho dù cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong cũng khó có thể ngăn cản, trước mắt người nói ra lời này chỉ là tiểu tử có thực lực Chân Khí cảnh, quả thực lại để cho bọn hán cười mất cả hàm răng!

Tất cả mọi người nhìn về phía Nhiếp Vân như là đang nhìn một tên tôm tép nhãi nhép không biết tốt xấu.

51. Chương 51: Hàn Minh Chương

“Ai, vì lời này nói ra chắc hẳn các người đều không tin, đã như vậy, ta sẽ động thủ!” Chứng kiến toàn bộ Hắc Y nhân tươi cười như hoa, Nhiếp Vân lắc đầu, thân thể nhoáng một cái đột nhiên ra tay!

Có thể phái Hắc Hộ vệ ra tay thì xem ra đã muốn đuổi cùng giết tận rồi, lúc này chắc cũng không cần nương tay nữa rồi!

“Ha ha, người thật đúng là dám động tay, ta hiện tại nói cho người biết, thực lực giữa chúng ta chênh lệch rất lớn, cho dù người có tu luyện thêm mười năm nữa cũng không thể đạt tới đâu!”

Nhìn thấy thiếu niên ra tay tấn công mình, Nhiếp Khiêm cười ha ha, liền trở bàn tay ra đỡ.

Chân khí từ Khí Hải đệ ngũ trọng Xuất Thể cảnh đỉnh phong tỏa ra nồng đậm, trong chớp lát liền đem thiếu niên phía trước phong tỏa toàn bộ lối thoát.

“Ân?” Sau khi xuất Chân khí phong tỏa toàn bộ lối thoát, thiếu niên ở trước mắt lại đột nhiên biến mất, không thấy tung tích, Nhiếp Khiêm đang sửng sốt, ngay sau đó chợt nghe từ sau lưng tiếng gió ù vù, quay đầu nhìn lại, mới phát hiện thiếu niên vừa nãy ở trước mặt cách đó không xa vậy mà chẳng biết lúc nào đã xuất hiện tại sau lưng!

“Ta đang tự hỏi không biết vì sao người lại kiêu ngạo như vậy, thì ra là cũng có chút tài mọn, có một bộ pháp quỷ dị như vậy, nhưng nếu tính về thực lực thì vẫn chưa là gì a!”

Mặc dù cảm thấy khiếp sợ đối với tốc độ của Nhiếp Vân, nhưng thân cường giả Khí Hải đệ ngũ trọng đỉnh phong, Nhiếp Khiêm cũng không thêm để ý, ngược lại cười lạnh một tiếng, thân thể xoay mạnh một cái, liền chạy trốn về trước bốn năm bước, tránh được đòn đánh lên của Nhiếp Vân, đồng thời trở tay tung một cước mang nồng đậm chân khí hướng thẳng mặt Nhiếp Vân.

Với khoảng cách gần như vậy và chân khí hùng hậu bạo trù, cho dù Xuất Thể cảnh đỉnh phong muốn ngăn cản còn khó khăn, chớ nói chi là một tiểu tử đệ tứ trọng!

Trong nội tâm Nhiếp Khiêm cười hắc hắc, tựa hồ có thể đoán được thiếu niên ở trước mắt tuyệt đối dưới một chiêu này sẽ biến thành thịt vụn, chết chắc a!

“Đúng vậy, chiêu lúc nãy quả thật chỉ là chút tài mọn!”

Loại ý nghĩ này còn chưa dứt, chợt nghe đối phương cười nhạt một tiếng, đối mặt với luồng chân khí cuồng bạo của mình mà không thêm tránh né, một đường bay đến đỡ lấy.

Đình đình đình đình!

Chân khí sắc bén liên tục tấn công lên người Nhiếp Vân, nhưng những đòn đó như là đánh vào sắt thép, cả hai chạm vào nhau liên tiếp tạo ra âm thanh leng keng, dường như nói tổn hại đến thân thể ngay cả quần áo cũng không bị rách miếng nào!

“Cái gì? Điều này sao có thể!”

Chứng kiến tràng cảnh trước mắt, Nhiếp Khiêm há hốc mồm nhìn, cái cảm thiếu chút nữa rơi mất, bất quá hẳn không hổ là cường giả thân kinh bách chiến, phản ứng vô cùng nhanh, sự kinh ngạc này vừa loé lên liền bị ép xuống ngay, như là hiểu được điều gì liền cười lạnh một tiếng “Không nghĩ tới người còn có chiến y phòng ngự cấp bậc quý tộc hạ phẩm, loại người như người không xứng đáng có được loại vật phẩm này, tốt nhất là nên đưa cho ta! Vô kỹ Quý tộc hạ phẩm, Hàn minh chương !”

Mặc dù Nhiếp Vân chưa luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết đến tầng thứ hai nhưng thực sự không sai biệt bao nhiêu, đơn thuần chỉ cần khởi động phòng ngự, cho dù là cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong

cũng đừng mơ tưởng có thể phá vỡ, đối với loại công kích của Nhiếp Khiêm, quả thực cũng chỉ như là gãi ngứa! Cho nên cũng không cần phải trốn tránh, chỉ là Nhiếp Khiêm cũng không nghĩ như vậy, hẳn chưa từng gặp qua loại Luyện Thể pháp quyết mạnh như vậy, còn tưởng rằng Nhiếp Vân đang mặc một bộ phòng ngự chiến y quý tộc hạ phẩm, thậm chí thứ này chắc chắn là của mình rồi, mắt ánh lên vẻ hưng phấn liền đánh ra một chiêu!

Thân là đội phó Hắc hộ vệ, Địa Vị cực cao, hẳn học được ba bộ võ kỹ, trong mấy chiêu đó chiêu rơi Hàn minh chương uy lực lớn nhất, một chiêu đánh ra, toàn bộ sân nhỏ trong nháy mắt đã bị bao quanh bởi những bàn tay đỏ như máu, mặc dù cách xa nhưng vẫn cảm thấy lạnh lẽo thấu xương.

Hàn minh chương là một loại võ kỹ có thuộc tính âm hàn, sau khi luyện đến mức đại thành, một khi xuất chiêu liền đem bầu trời nhuộm thành màu đỏ tươi như máu, bị vây ở trong đó đối phương tựa như bị nhốt trong hầm băng, gió rét lạnh thấu xương!

Nhìn vào thì thấy cực nóng còn cảm giác thì âm hàn, lúc nóng lúc lạnh, làm cho người khác khó lòng phòng bị, bộ này võ kỹ được cho là bộ võ kỹ nổi trội nhất của Nhiếp gia, Nhiếp Khiêm từng dùng chiêu này đã bại qua một cường giả Thành Cương cảnh sơ kỳ, nhưng bây giờ đem ra để đối phó một tiểu tử Chân Khí cảnh đỉnh phong, trong mắt hẳn cho dù có giết chết tên thiếu niên này cũng coi như rất có mặt mũi.

“Nguy rồi!”

Chứng kiến chân khí Nhiếp Khiêm hóa thành huyết chương ẩn đầy trời, Lạc Khuynh Thành trên khuôn mặt đẹp lập tức lộ ra vẻ sốt ruột.

Nàng từng chứng kiến thực lực của Nhiếp Vân, tuy không kém, nhưng tối đa cũng chỉ có thể so sánh với Xuất Thể cảnh đỉnh phong, bằng không thì sau khi đánh chết một tên Yêu nhân hóa cũng không hao tổn thực lực nhiều như vậy, buộc phải nghỉ ngơi một thời gian dài như vậy!

“Huyền thúc thúc, người ra tay cứu huynh ấy đi...”

lại

Nghĩ đến việc thiếu niên đó có thể sẽ bị giết chết, Lạc Khuynh Thành vẻ mặt lo lắng, vội vàng kéo quần gia Lạc Huyền một cái.

Trong mắt nàng Lạc Huyền là cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong, một khi ra tay..., nhất định có thể cứu Nhiếp Vân ra! đâu

“Tiểu thư trước không nên nóng nảy, vừa rồi sau khi Nhiếp Vân thiếu gia bị Huyết Sắc bao phủ, ta thấy rõ hẳn không có cái gì là bối rối, chắc có lẽ không có vấn đề gì đâu...”

Tuy ngoài miệng nói như vậy, vẻ mặt Lạc Huyền vẫn toả ra lo lắng.

Hàn minh chương, một chiêu thức nổi danh của Nhiếp gia, Lạc Huyền làm sao lại không biết, chiêu này rất khó tu luyện, cho dù là một trưởng lão thực lực Thành Cương cảnh muốn luyện thành cũng mất ít nhất tám đến mười năm, không thể tưởng được tên Nhiếp Khiêm này mới chỉ là Xuất Thể cảnh đỉnh phong, hơn nữa chỉ chừng ba mươi tuổi vì sao có thể tu luyện đạt tới mức này!

Một chương đánh ra liền đem cả bầu trời nhuộm máu... Đây rõ ràng là đã luyện chiêu này đạt tới mức đại thành! Thực lực võ kỹ này, coi như mình gặp phải, cũng chỉ có thể quay người né tránh, không dám đứng yên chống đỡ! Nhiếp Vân thiếu gia hiện đang bị vây ở giữa, hiện tại không nhìn thấy cả bóng người, không biết có bị nguy hiểm hay không?

Tiểu thư từ nhỏ đã bị đưa đến Bách Hoa Tông tu luyện, tại Lạc Thủy thành cơ hồ không có ai là bằng hữu, hiện tại đột nhiên mới quen được hẳn, hưng phấn khó có thể kiềm chế, nếu cứ như vậy mà chết, chắc chắn sẽ rất đau lòng...

Nắm đầm xiết chặt, cương khí toàn thân Lạc Huyền rậm rạp, đang chuẩn bị xông đi vào cứu người.

Đối ngược với Lạc Huyền và Lạc Khuynh Thành đang khẩn trương, toàn bộ Hắc y nhân ở trong sân đều cất tiếng cười to.

“Hàn minh chương của đội phó tựa hồ đã tăng thêm một bậc, càng ngày càng lợi hại!”

“Loại công kích này, đừng nói một tên tiểu tử Chân Khí cảnh, cho dù là một cường giả Thành Cương cảnh cũng khó có thể trốn tránh, không cần phải nghĩ, tên tiểu tử này chết chắc rồi!”

“Dám khiêu khích đội phó, chính bản thân hắn muốn chết, không trách người khác được!”

Trong mắt những người này, cái này hung hăng càn quấy vô cùng thiếu niên tuyệt đối chết chắc rồi, loại tình huống này căn bản không có người có thể cứu được!

Ngay tại lúc cả hai nhóm người đang biểu lộ cảm xúc bất đồng, đột nhiên từ bên trong khu vực bị huyết chưởng ẩn bao vây một âm thanh nhàn nhạt nghe hoặc vang lên.

“Ân? Ra cái này là Hàn Minh chưởng? Một trong những võ kỹ lợi hại nhất Gia tộc? Đồ chơi con nít a...”

Nương theo những lời này, mọi người lập tức nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Nhiếp Khiêm liền trở nên nhàn nhô khó chịu, ngay sau đó oanh một cái bị hất bay ra ngoài, đến độ cắm cả mặt xuống đất.

Hô!

Khói bụi tiêu tan, một thiếu niên từ bên trong từ từ chậm rãi xuất hiện trước mặt mọi người, bàn tay vươn về trước, nhìn về phía ngược lại, thanh niên biểu lộ cổ quái, làm cho người ta cảm giác được đã bại Nhiếp Khiêm thật giống như đánh bại một con gà.

52. Chương 52: Sát Ý

Yên tĩnh!

Chứng kiến bộ dáng thiếu niên bình yên vô sự, tất cả mọi người đều choáng váng.

Nguyên lai tưởng rằng trận chiến này sớm đã được định đoạt, sự thật cũng đúng là như thế, chỉ có điều hoàn toàn ngược lại.

Mà ngay cả Lạc Khuynh Thành cũng ngây ngốc tại chỗ, hai mắt tròn tròn, vẻ mặt không biết làm sao.

Bề ngoài giống như đêm qua còn chưa có thực lực như vậy, như thế nào vẫn chưa tới một ngày... đã lợi hại như vậy rồi hả? Cái này cũng quá sức tưởng tượng ah nha!

“Thực lực Chân Khí cảnh đỉnh phong nhẹ nhàng đánh bại cường giả Xuất Thể cảnh đỉnh phong, thiếu niên này quả không đơn giản ah!”

Chứng kiến tràng cảnh trước mắt, Lạc Huyền cũng khiếp sợ thiếu chút nữa chân khí tan rã, một lát sau, thở ra một hơi, cảm khái lên tiếng.

Hắn sống tại Lạc Thủy thành đã nhiều năm, đã chứng kiến vô số thiếu niên thiên phú kinh thiên động địa, nhưng vượt cấp khiêu chiến đơn giản như là uống một ly nước thế này, là lần đầu tiên nhìn thấy!

Hắn làm sao làm được như vậy? Lạc Huyền cẩn thận nhớ lại vừa rồi Nhiếp Vân bị nhốt trong huyết sắc chưởng ấn, chỉ với một cái nháy mắt đã biến mất, nghĩ một lát liền hoảng sợ, bằng vào thực lực hắn bây giờ, xuất ra một chiêu ngay cả mình còn không hiểu!

Không nói đến việc khác, coi như mình thực lực đạt đến Thành Cương cảnh đỉnh phong, nếu như trong tình huống vừa rồi, đối mặt với chiêu thức kia, chỉ sợ bản thân mình cũng khó toàn vẹn khi thoát ra!

Thật là khủng khiếp!

Lạc Huyền nhịn không được lưng đổ mồ hôi.

Khó trách hôm qua tiểu thư sau khi về, đối với hắn khen không ngớt lời, ngày hôm qua nghe mẩu lời tán dương, chính mình còn cảm thấy có chút quá khen, hiện tại xem ra, chẳng những không quá đáng mà còn chưa đủ!

Lạc Thủy thành lúc nào xuất hiện một thiếu niên lợi hại như vậy?

Không được, chuyện này nhất định phải sớm bẩm báo thành chủ...

“Đáng giận ah... Hôm nay nếu ta không thể giết ngươi ta sẽ không làm người!”

Nhiếp Khiêm thân là đội phó đội Hắc hộ vệ, một thân tu vị có thể so sánh với cường giả Thành Cương cảnh, đây là lần thứ nhất gặp loại tình huống này!

Người khác có thể không thấy rõ chuyện gì xảy ra, nhưng hắn lại vô cùng hiểu rõ, Nhiếp Vân bị Hàn Minh Chương của mình bao vây, căn bản là không có bất kỳ động tác gì, tùy ý để huyết chương liên tiếp đánh vào người!

Thế nhưng mà, huyết chương đối với người khác vô cùng sắc bén nhưng khi rơi trên người hắn chẳng khác nào gãi ngứa cho hắn, đứng giữa khu vực bị bao quanh bởi Huyết chương nhưng lại vô cùng bình thản như không hề có gì gọi là khiêu chiến, sau khi nói một câu xong liền nghiêng ngang đi đến trước mặt mình, tung một chương!

Chính mình đương nhiên không thể đứng yên đấy cho hắn đánh rồi, Nhưng rõ ràng có tránh né thế nào, cuối cùng vẫn là bị quét một chương vào mặt?

Nhất định là yêu pháp!

Trước đây có nghe nói tiểu tử này đã bị yêu nhân thu phục rồi, hiện tại xem ra quả đúng là thế, giấy dựa từ trên mặt đất đứng dậy, sắc mặt Nhiếp Khiêm đen kịt, phát ra một tiếng thanh âm gào thét thê lương, lần nữa lao vào tấn công Nhiếp Vân.

“Vậy ngươi không làm người được nữa rồi!”

Gặp phương Chó Điền như thế, rõ ràng đã ăn đòn không ngóc đầu dậy nổi mà vẫn còn không biết hối cải, Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, hướng hắn tung một cước.

Cước này tốc độ cực nhanh làm cho người khác khó lòng phòng bị, Nhiếp Khiêm còn chưa kịp phản ứng, đã bị đá trúng ngực, tiếng đùng đùng liên tiếp vang lên, xương ngực đã bị đá nát bấy, đầu gối mềm nhũn quỳ rạp xuống đất!

“Không phải mới vừa nói muốn giết cả nhà của ta đấy sao? Hiện tại sao lại không khoa trương nữa đi?”

Tiến về phía trước một bước đến trước mặt Nhiếp Khiêm, khẽ vươn tay nắm tóc của hắn, đem hắn nhấc lên.

“Ngươi...” Chứng kiến ánh mắt Nhiếp Vân lạnh lùng, Nhiếp Khiêm mới biết mình vừa đắc tội với quái vật, toàn thân run rẩy, vẻ mặt trắng bệch.

“Làm càn, dám động thủ với đội Hắc hộ vệ của gia tộc, muốn chết!”

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng hét lớn sắc bén vang lên, một lão giả từ bên ngoài cổng đi đến!

“Cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong?” Chứng kiến thực lực của người này, Nhiếp Vân sửng sốt, trên mặt lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Mình bây giờ đối phó với cường giả Xuất Thể cảnh đỉnh phong, hoàn toàn có thể chiến thắng, muốn cùng cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong chiến đấu chắc còn kém một ít, về phần có thể thu phục tiểu Hổ có thực lực Thành Cương cảnh đỉnh phong là bởi vì thắng này tâm tư đơn thuần, không có kinh nghiệm chiến đấu, mà hắn ý vào là người có kinh nghiệm chiến đấu hai kiếp, lúc đó mới chiếm được thể thượng phong.

Người đến sắc mặt ngăm đen, xem dung mạo tầm 60 tuổi, hai đầu lông mày thỉnh thoảng để lộ ra một đạo hung ác lạnh lùng.

Trưởng lão Nhiếp Lăng!

Lúc trước hắn sớm đã tới rồi, chỉ là không tiện xuất hiện mà thôi, bây giờ nhìn thấy Nhiếp Khiêm bị đánh thành đầu heo, nhịn không được nữa, liền xuất hiện.

“Nhiếp Vân, không nghĩ tới ngươi thân là đệ tử Nhiếp gia, lại hung ác như thế, chẳng những đã thương đội trưởng đội phó đội chấp pháp, hiện tại ngay cả Hắc hộ vệ đội cũng không buông tha, đúng là táng tận lương tâm, nếu như hôm nay ta buông tha ngươi, như thế quả thật phụ lòng liệt tổ liệt tông Nhiếp gia!”

Nhiếp Lăng vừa vào cửa đã hét lớn một tiếng, quy kết Nhiếp Vân vào hàng ngũ người xấu, chính mình đứng ở bên phía đại nghĩa.

“Cùng hung cực ác? Táng tận lương tâm? Vị trưởng lão này con mắt chó nào của người chứng kiến ta cùng hung cực ác, táng tận lương tâm hả?”

Biết rõ đối phương nói những lời này chỉ là viện cớ, cho dù hiện tại chịu thua, đối phương cũng nhất định sẽ tận giết không tha, lập tức cười lạnh một tiếng, lời nói không chút lưu tình!

“Cái gì?” Nhiếp Lăng không hề nghĩ đến tên thiếu niên này nói chuyện lại ngoan độc như thế, giận đến sắc mặt đỏ lên, toàn thân run rẩy “Người nếu như không có hung ác cùng cực, hiện tại đang làm gì đó? Nhiếp Khiêm thân là đội phó đội Hắc hộ vệ, ở gia tộc Địa Vị ngang cấp trưởng lão, người thân là một hậu bối của một lũng bại chi nhánh, heo chó cũng không bằng, lại dám dùng âm mưu quỷ kế đem hấn đả thương, không phải cùng hung cực ác là cái gì?”

“Nguyên lai tưởng rằng trưởng lão gia tộc nói chuyện có thể xuôi tai một chút, không nghĩ tới lời nói với đánh găm không khác gì nhau!” Đường Đường là trưởng lão gia tộc lại ăn nói như thế, vắn vẹo sự thật, ánh mắt Nhiếp Vân lộ ra vẻ vô cùng thất vọng “Tên Nhiếp Khiêm này ngang nhiên xông vào chi nhánh của ta, tự xông vào nhà dân thì không nói đi, đằng này còn uy hiếp muốn giết cả nhà của ta, ta giáo huấn hấn một phát chẳng lẽ không được sao? Nếu như người nói việc đó là không được..., vậy cũng tốt, ta hiện tại sẽ đi đến nhà người, giết cả nhà người, chó gà cũng không tha! Sau đó chúng ta sẽ quay lại nói về vấn đề cùng hung cực ác nhé!”

Trong lúc nói chuyện, trong mắt Nhiếp Vân lộ ra sát ý, cả người đứng tại nguyên chỗ như là một Sát Thần!

Chứng kiến hình dạng của hấn, cảm nhận được sát ý dày đặc trong lời nói, bất luận kẻ nào cũng sẽ không hoài nghi lời hấn!

“Hấn... Tuổi còn nhỏ đến cùng đã trải qua cái gì? Tại sao trên người lại có thể có sát khí mạnh như vậy?”

Đứng cách đó không xa Lạc Huyền trong nội tâm thoáng “Lộp bộp” một phát.

Chính mình đi theo sau lưng thành chủ, nam chinh bắc chiến nhiều năm, trên chiến trường chứng kiến không ít người chết, biết rõ chính thức trải qua tử vong sẽ khiến người một khi sinh ra sát khí kinh khủng cỡ nào, hiện tại cảm giác của mình thật giống như đối mặt với một người như vậy, thiếu niên phát ra khí tức giết chóc, phảng phất lại để cho chính mình lần nữa trở lại chiến trường, nơi tràn đầy thi thể, một mảnh gió tanh mưa máu!

Thiếu niên này bất quá mười sáu mười bảy tuổi, tại sao lại có thể có sát ý mạnh như vậy? Đây rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

“Người...” Lạc Huyền cảm nhận được cỗ sát ý này, Nhiếp Lăng tự nhiên cũng cảm nhận được, sắc mặt thoáng trở nên trắng bệch, lui về phía sau hai bước, ngay sau đó cắn răng một cái “Tốt, tốt, xem ra thiếu gia nói rất đúng, người quả thật không biết hối cải, ta khuyên người ngay lập tức đem thả Nhiếp Khiêm ra, sau đó quỳ trên mặt đất tự phế tu vị, có lẽ sự tình còn có thể thay đổi, nếu không ta sẽ cho người tận mắt thấy cha mẹ người, thân nhân gia đình người chết ở trước mặt của người!”

Nói xong Nhiếp Lăng vỗ tay một cái, bên ngoài sân liền xuất hiện hai tên Hắc y nhân, đang áp giải một thân ảnh quen thuộc, chính là phụ thân của mình Nhiếp Khiếu Thiên!

Không nghĩ tới Đường Đường là trưởng lão Nhiếp gia vậy mà lại dùng thủ đoạn bỉ ổi như thế, đem người nhà của hấn ra uy hiếp hấn!

53. Chương 53: Hiệp Ước

“Cha...” Chứng kiến phụ thân rõ ràng bị đối phương bắt lấy, Nhiếp Vân con mắt thoáng một phát tự đỏ lên.

Long có nghịch lân, người có điểm yếu!

Kiếp trước tiếc nuối lớn nhất của Nhiếp Vân chính là hiểu lầm phụ thân, thế nên để cho hắn tiếc nuối cả đời, kiếp này nguyện vọng lớn nhất chính là dùng thời gian cả đời để đền bù..., nay lại có người đem người ra hăm dọa áp chế mình!

Quả thực tội không thể tha!

Chỉ trong chớp mắt, Nhiếp Vân liền để lộ sát ý giết chết Nhiếp Lăng nếu dám đụng đến phụ thân hắn!

Từ lúc trọng sinh đến nay, bởi vì thực lực của mình quá thấp, lúc nào cũng muốn tăng thực lực, một mặt muốn ứng phó với cuộc xâm lấn của Yêu Tộc sắp tới, thế cho nên bao nhiêu chiêu hãm hại lừa gạt đều đem ra hết để bảo hộ người nhà tốt nhất có thể, hiện tại Nhiếp Lăng lại dám bắt phụ thân mình ra uy hiếp, quả thực đúng là muốn chết! Tội không thể tha thứ!

“Muốn giết ta ah? Hừ, nói cho người biết, phụ thân ngươi là người cuối cùng chúng ta bắt được nên đưa đến đây đây, Nhiếp Linh, Nhiếp Tiểu Phụng, Nhiếp Đồng tất cả đều đã bị ta đưa về gia tộc, nếu thức thời thì lập tức quỳ xuống đi, nếu không ta sẽ chặt bỏ cánh tay của hắn, sau đó thì chặt bỏ chân của hắn, để cho hắn cảm nhận sự trừng phạt đau đớn nhất trên đời!”

Khuôn mặt Nhiếp Lăng vặn vẹo một hồi.

“Vân nhi, ngươi không cần phải xen vào, đời này phụ thân có nhi tử như ngươi, quả thật chết không hối tiếc!” Thấy đối phương lấy mình ra uy hiếp nhi tử, Nhiếp Khiếu Thiên thét một tiếng dài.

“Nhiếp Lăng, ngươi đường đường là trưởng lão Nhiếp gia, lại ra tay hèn hạ như thế, Lạc Thủy thành tại sao lại có người bại hoại như vậy! Chuyện ngày hôm nay, ta nhất định sẽ báo cáo thành chủ, để cho người làm chủ!”

Chứng kiến tràng cảnh trước mắt, Lạc Huyền thật sự nhịn không nổi, tiến lên phía trước một bước.

Lạc Huyền cùng Nhiếp Lăng niên kỷ không kém nhiều, xem như đều là tiền bối, tuy nhiên hai người gặp nhau cũng được lần nào, thực sự không tính lạ lẫm.

“Lạc Huyền?” Trước đó Nhiếp Lăng hoàn toàn tập trung chú ý đến Nhiếp Vân, cũng không có chú ý đến hai người Lạc Huyền đứng ở bên cạnh đại sảnh, sau khi nghe được lời này, vốn là sững sờ, nhưng lập tức như là hiểu được cái gì, vẻ mặt cười lạnh “Khó trách tên Nhiếp Vân này ăn hết gan hùm đến mặt gấu, dám chống đối với gia tộc, nguyên lai là có phũ thành chủ ở phía chống lưng! Lạc Huyền, ta cho ngươi biết đây là chuyện gia sự của Nhiếp gia chúng ta, ngươi tốt nhất đừng quản! Bằng không thì, vi phạm với hiệp ước, chúng ta tứ đại gia tộc liền hợp lại chỉ sợ bức thành chủ của người thoái vị nhường chức a!”

Tứ đại gia tộc từng cùng phũ thành chủ từng có một cái hiệp ước, ước định thế lực khắp nơi không cho phép can thiệp vào gia sự của nhau, nếu không các phía còn lại sẽ liên hiệp lại gây áp lực!

Hiệp ước này sở dĩ được lập ra, chủ yếu là bởi vì có liên quan đến một bản án thê lương. Nghe nói 100 năm trước Trần gia có một vị tiểu thư, đã yêu Nhiếp gia thiếu gia, hai người thanh mai trúc mã, tương thân tương ái, đã đạt tới mức không thể tách rời, nhưng vào lúc ấy, thiên kim tiểu thư con gái thành chủ trùng hợp gặp mặt vị thiếu gia ấy, liền đem lòng mến mộ, vì vậy liền ủy thác phụ thân thiết lập quan hệ thông gia với Nhiếp gia.

Nhiếp gia thiếu gia trong lòng đã ý người mình yêu tự nhiên không thể đáp ứng chuyện này, vì vậy cự tuyệt, ai ngờ thiếu niên này cũng không nói rõ sự tình, ngữ khí lại có chút quá khích, ngay lúc đó phũ thành chủ vừa mới đại phá Yêu tộc, khí thế ngất trời, làm sao có thể cho phép người khác ngỗ nghịch, dưới sự giận dữ liền đem Nhiếp gia thiếu gia giam cầm.

Tiểu thư Trần gia sau khi nghe tin, biết rõ thiếu niên này là vì nàng mới lâm vào cảnh tù đầy, liền để lại một phong thư tuyệt mệnh, sai người đem vào đại lao, còn mình treo thì treo cổ tự tử!

Ý muốn của nàng là chỉ cần mình chết rồi, Nhiếp gia thiếu gia sẽ không còn điều gì để lo lắng, sẽ đáp ứng cái hôn sự kia, lúc đó cũng có thể thoát khỏi lao ngục, chỉ bị vờ trách chút ít, ai ngờ nàng đã quá coi thường tình cảm của vị Thiếu gia Nhiếp gia đó giành cho nàng rồi!

Tên si tình này sau khi đọc thư tuyệt mệnh biết rõ người yêu đã mãi lìa xa cõi đời, trong màn đêm, đã tự đập đầu vào tường!

Nếu hai người kia thân phận bình thường thì phủ thành chủ cũng có thể làm qua loa, nhưng hai người đó lại là gia tộc tộc trưởng đích truyền hậu nhân, lại thêm cái tên thiếu gia Nhiếp gia được xem là đệ nhất thiên tài trong gia tộc, cứ như vậy mà chết, thoáng một phát sự tình bùng nổ!

Vì vậy Nhiếp gia, Trần gia, Phùng gia, Dương gia, tứ đại gia tộc liên hợp đối phó với phủ thành chủ đã tiến hành bức người thoái vị!

Đêm hôm đó máu chảy thành sông, loan nguyệt ảm đạm!

Đêm hôm đó thi thể chất cao như núi, Tinh Quang uể oải!

Ngày hôm sau, phủ thành chủ bị tứ đại gia tộc liên hợp bức thoái vị, ký kết hiệp ước này!

Cũng chính bởi vì đã có hiệp ước này, tứ đại gia tộc cùng phủ thành chủ đều bình an vô sự, cũng chính bởi vì đã có tiền lệ, quan hệ thông gia của tứ đại gia tộc rất ít xảy ra, mỗi một thiếu niên kiệt xuất trong gia tộc, đều phải tìm người yêu của mình trong chính gia tộc mình, hoặc là người trong Lạc Thủy Thành, chỉ cần thật sự yêu nhau, người trong tộc sẽ không phản đối!

Cái này cũng giải thích vì sao Nhiếp Khiếu Thiên lúc ấy là đệ nhất thiên tài Lạc Thủy thành, cũng không có trở thành vật hi sinh cho quan hệ thông gia, ngược lại tìm được mẫu thân Nhiếp Linh.

Lạc Huyền là lão quản gia của phủ thành chủ, tuy không có tự mình trải qua chuyện này, nhưng đã nghe vấn đề này nhiều lần, mưa dầm thấm đất nên tự nhiên cũng biết rõ vấn đề này, lúc này sau khi nghe Nhiếp Lăng nhắc tới, sắc mặt thoáng một phát trở nên rất khó coi.

Năm đó tứ đại gia tộc chỉ có thể làm cho phủ thành chủ ký hiệp ước, liền bỏ qua mọi thứ, mà những năm này tứ đại gia tộc phát triển nhanh chóng, phủ thành chủ ngược lại dần dần sa sút, vạn nhất tứ đại gia tộc lần nữa liên thủ, chỉ sợ...

Nghĩ vậy Lạc Huyền nhìn qua vẻ mặt lo lắng của Lạc Khuynh Thành đứng bên cạnh, trong nội tâm thở dài một tiếng.

Thành chủ chỉ có duy nhất một đứa con gái là nàng, xem nàng như ngọc như ngà, nếu không phải phủ thành chủ sợ hãi sau này tứ đại gia tộc liên hiệp áp bức, cũng đã không đưa nàng lên Bách Hoa Tông tu luyện khi mới sáu tuổi!

Bách Hoa Tông bất kể thế nào cũng là một trong nhất đại tông môn của Thần Phong đế quốc, trở thành môn đệ của Bách Hoa Tông, cho dù tứ đại gia tộc hung hăng can quấy, cũng không dám động đến phủ thành chủ!

Nhưng năm gần đây, thiên tài trong tứ đại gia tộc tầng tầng lớp lớp, quyền thế của tứ đại gia tộc càng lúc càng lớn, lực ảnh hưởng của phủ thành chủ càng ngày càng nhỏ!

Đây cũng là nguyên nhân vì sao đệ tử tứ đại gia tộc kiêu ngạo như vậy, mở miệng ra đều là tứ đại gia tộc, có rất ít người biết tới quyền không chế Lạc Thủy thành chính là phủ thành chủ!

“Nhiếp Vân, ta đếm ba tiếng, ngay lập tức thả Nhiếp Khiêm ra, sau đó quỳ trên mặt đất chờ ta xử trí, có lẽ ta tha cho con đường sống, bằng không thì phụ tử các ngươi sẽ gặp nhau dưới địa phủ!”

Chứng kiến Lạc Huyền sau khi bị mình nói vài câu ngăn cản liền im hơi lặng tiếng, Nhiếp Lăng trong nội tâm khoan khoái dễ chịu nói không nên lời, lần nữa nhìn về phía Nhiếp Vân, hét lớn một tiếng!

“Đồ tiện tì, mau thả ta ra!”

Sau khi nghe được lời nói của trưởng lão Nhiếp Lăng, Nhiếp Khiêm liền tự tin trở lại, hồng hách ra lệnh cho Nhiếp Vân.

Trong mắt hắn, dù sao bên mình đang có con tin, hắn nhất định không dám tổn hại mình!

“Đồ tiện tì?”

“Đúng vậy, một tên thiếu gia của một chi nhánh lực bại bị đuổi khỏi gia tộc, không phải là đồ héo cho không bằng sao, còn không mau thả...”

Nhiếp Khiêm đã bị thiếu niên này vũ nhục, trong nội tâm oán khí lớn dần, lúc này lại nghe được những câu khó nghe, còn không để hấn mắng hết câu, liền có một thanh âm chặn ngang.

“Ta ghét nhất người khác mắng ta, uy hiếp ta, người lại làm cả hai điều đó, vậy thì chết đi!”

Hừ lạnh một tiếng, Nhiếp Vân một quyền đánh ra.

Bành!

Đầu Nhiếp Khiêm thoáng một phát nát như dưa hấu, máu tươi, óc ác bắn tung toé khắp nơi!

54. Chương 54: Giết Chết Nhiếp Lăng

“Nhiếp Vân, đây là chính là do ngươi muốn, ta lập tức cho người chặt bỏ một cánh tay của Nhiếp Khiếu Thiên!”

Nhiếp Lăng không có nghĩ đến tên thiếu niên này nói là làm không hề có dấu hiệu phân vân, Nhiếp Lăng giận đến sắc mặt đỏ lên, liền thét lên ra lệnh cho hai Hắc Y nhân sau lưng!

Hắn thân là trưởng lão, là thủ hạ tâm phúc của tộc trưởng, cho tới bây giờ không ai dám chống đối hắn như vậy, một cơn tức giận xông lên đến đỉnh đầu, như sắp muốn nổ tung rồi!

Bị mình uy hiếp mà còn dám động thủ, muốn chết, quả thực là muốn chết ah!

“Vâng!”

Cả hai tên Hắc y nhân thuộc hạ trung thành, sau khi nghe được phân phó, một tên giữ người, còn một tên dùng đao chém thẳng hướng cánh tay Nhiếp Khiếu Thiên!

Rống!

Trường đao còn không rơi xuống, sau lưng tên Hắc y nhân đột ngột vang lên một tiếng sấm, lập tức một cái móng vuốt lớn đập vào đầu hắn!

Cái móng vuốt này tốc độ nhanh như sấm chớp, ngay thời điểm công kích chỉ nghe một âm thanh “Bành!” Thoảng một phát, tên Hắc y nhân thậm chí còn không có hiểu rõ chuyện gì xảy ra, đã theo gót Nhiếp Khiêm, đầu cũng nát như dưa hấu, máu lẫn óc văng khắp nơi.

“Àn?”

Một tên Hắc y nhân khác đang giữ chặt Nhiếp Khiếu Thiên chứng kiến đồng bạn của mình chỉ trong chớp lát đã biến thành cổ xác chết không đầu, quá hoảng sợ vội vàng quay đầu nhìn lại, lại để cho hắn không thể tưởng được chính là vừa xoay lại đã bị mất đầu!

Móng vuốt lần nữa tát một phát, tên Hắc y nhân còn lại đã bị đầu lia khỏi cổ, rơi trên mặt đất, lăn tròn rồi!

“Là Hồ Đầu thú? Hồ Đầu thú sao lại xuất hiện ở đây?”

Hai tên thuộc hạ bị giết, Nhiếp Lăng mới nhìn rõ ruột cuộc là ai ra tay, hai con mắt lồi ra, không thể tin được loại tình huống này!

“Tại sao ah? Hừ, người đến âm phủ hỏi diêm vương thì sẽ biết!” Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, chân đạp trên mặt đất một cái, lao về hướng Nhiếp Lăng như sấm chớp!

Hồ Đầu thú này dĩ nhiên là tiểu Hồ, là do Nhiếp Vân dụng tâm linh kê nó tới, mục đích là cứu phụ thân!

Kiếp này chính mình, tuyệt đối không cho phép bất kì kẻ nào tổn thương phụ thân, tổn thương gia đình của mình!

Tiểu Hồ là Hồ Đầu thú biến dị, thực lực Thành Cương cảnh sơ kỳ, sức chiến đấu có thể so với cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong, hơn nữa lại ra đánh lén, hai tên Hắc y nhân thực lực mới chỉ Xuất Thế cảnh không thể chống đỡ được!

“Tiểu Hổ, giết toàn bộ Hắc Y nhân cho ta!”

Sau khi cứu được phụ thân, Nhiếp Vân không còn cố kỵ, phân phó tiểu Hổ một tiếng, liền tung một quyền hướng Nhiếp Lăng!

“Kêu ta xuống âm phủ? Ai xuống âm phủ vẫn còn chưa rõ a!”

Nhiếp Lăng dù sao cũng là cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong, tuy trong nội tâm khiếp sợ tột đỉnh, nhưng vẫn nhanh chóng phản ứng kịp, khuôn mặt trở nên dữ tợn, gào thét một tiếng.

Rầm rầm rầm!

Trong nháy mắt hai người lao thẳng vào nhau liên tục tấn công!

Nhiếp Vân tuy là người có hai kiếp, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nhưng cấp bậc quá thấp, may mắn nhờ vào Linh Tế Luyện Thể Quyết vừa được hoàng viêm linh thạch bổ dưỡng xong, lực phòng ngự trở nên vô địch, căn bản không úy kỵ công kích của đối phương, về phần Nhiếp Lăng, hắn đang khiếp sợ lực phòng ngự của đối phương, lại sợ hãi tiểu Hổ đánh lên sau lưng, sợ đầu sợ đuôi, đường đường là cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong, cùng chiến đấu với Nhiếp Vân chỉ chốc đã bảy tám chục chiêu, rõ ràng một chiêu cũng không chiếm được thế thượng phong!

“Rống!”

Ngay tại thời điểm hai người đang giao chiến, đột nhiên tiểu Hổ lần nữa gào thét, Nhiếp Lăng nghe được tiếng rống, liền hướng về sau xem, do mất tập trung liền bị Nhiếp Vân đánh trúng một chiêu, toàn thân lao đảo mém chút nữa đã té ngã.

Chỉ thấy bên cạnh Nhiếp Khiêm một đồng xác chết, tất cả đều là thành viên của đội Hắc hộ vệ!

Hổ Đầu thú vốn rất giỏi về tốc độ, hơn nữa tiểu Hổ lại biến dị, những người này còn chưa biết rõ chuyện gì đang xảy ra thì đã bị giết chết hết!

Sau khi Tiểu Hổ giết hết những người này, lập tức lao về hướng Nhiếp Lăng đánh.

“Nhiếp Vân, hôm nay ta tạm tha ngươi một mạng...”

Nhiếp Lăng biết rõ trước mắt Nhiếp Vân một người chính mình rất khó chiến thắng, lại có thêm một con Hổ Đầu thú xuất quỷ nhập thần, chính mình khẳng định phải chết ở chỗ này, lập tức nói ra một câu trên chọc, sau đó liền quay người bỏ chạy!

Đường đường là trưởng lão thực lực Thành Cương cảnh đỉnh phong, dưới một người trên vạn người, hiện tại rõ ràng bị một tên tiểu tử mười sáu mười bảy tuổi đánh đến phải bỏ chạy, trong nội tâm vô cùng phiền muộn!

“Tha cho ta một mạng? Ngươi cho rằng còn có thể chạy thoát sao?”

Người dám đem phụ thân ta ra uy hiếp ta, chạm điểm yếu duy nhất của ta, nếu như hôm nay để cho người chạy thoát, danh xưng Huyết Ngục Ma Tôn chắc chỉ là hư danh!

Thét dài một tiếng, chân Nhiếp Vân liên tục hoạch xuất ra ba bước, cả người đều phóng lên không trung giống như Chim ưng săn mồi, chỉ mới nháy mắt đã bay đến trước mặt Nhiếp Lăng!

“Bộ võ kỹ này ta vốn không có ý định dùng, đây là do ngươi bức ta... Chết cho ta!”

Thấy mình còn chưa kịp trốn ra xa, đã bị Nhiếp Vân cùng con Hổ Đầu thú kia ngăn cản, Nhiếp Lăng lộ ra vẻ âm tàn, gào lên một tiếng, song chưởng đánh ra liên tục ba lần, tung ra một cường đại võ kỹ!

Chiêu này chính mình vốn tu luyện còn chưa thuần thục, vốn không muốn sử dụng, hiện tại bị tên tiểu tử thực lực Chân Khí cảnh này ép, mới nhịn không được bèn tung ra!

Nhiếp Lăng vừa ra tay, chân khí nồng hậu dày đặc tựa ngưng tụ, hình thành ba đạo sóng xung kích, ba cái chồng lên nhau, uy lực mạnh hơn gấp ba lần!

Dĩ nhiên đây chính là quý tộc thượng phẩm võ kỹ!

Vừa rồi Nhiếp Khiêm thi triển Hàn minh chưởng, nếu đem ra so sánh căn bản không thể sánh bằng, một trời một vực!

“Bộ võ kỹ này thật cường đại, Nhiếp Lăng thực lực Thành Cương cảnh đỉnh phong phối hợp với chiêu này, cho dù là Bình Giáp cảnh sơ kỳ cũng rất khó ngăn cản, Nhiếp gia tại sao lại có thể có bộ võ kỹ cao thâm như vậy?”

Hai người một thú tuy đã đi rất xa, nhưng vẫn chưa lọt ra khỏi phạm vi ánh mắt của Lạc Huyền đang đứng ở trước sân, chứng kiến tràng cảnh này lại càng hoảng sợ hơn!

Có thể tưởng tượng, nếu như mình cùng Nhiếp Lăng chiến đấu, hần đột nhiên xuất ra chiêu này, chính mình chỉ sợ cũng đỡ không nổi, nhất định sẽ bị đánh trọng thương, không còn sức để chiến đấu!

Chêu thức quả thật lợi hại!

Thân là quân gia thành chủ, đối với tứ đại gia tộc hiểu biết vô cùng rõ, võ kỹ mạnh nhất Nhiếp gia không phải là Nguyên Dương chiến chùy sao? Sao lúc này lại xuất hiện một bộ võ kỹ lợi hại như vậy?

Xem ra tin tức của phủ thành chủ có chút lạc hậu rồi, sau khi trở về nhất định phải bẩm báo với thành chủ, tăng cường dò xét tin tức!

“Muốn giết chết ta? Ha ha, nếu như ngươi dùng một bộ võ kỹ khác, có lẽ ta sẽ luống cuống tay chân, để ngươi chiếm được tiện nghi! Nhưng ngươi lại dùng bộ Trường Giang Tam Diệp Lăng này, đúng là tự tạo nghiệp chướng, tự gây nghiệt không thể sống, vậy ngươi mới là người phải chết a!”

Chứng kiến Nhiếp Lăng dưới tình thế cấp bách đánh ra chiêu này, Nhiếp Vân hưng phấn liền thở phào một tiếng.

Chiêu thức này làm cho Lạc Huyền khiếp sợ không biết phải đối phó sao, nhưng với hần không xa là gì, nó chính là bộ quý tộc thượng phẩm võ kỹ do mình đem ra đấu giá mấy ngày hôm trước, Trường Giang Tam Diệp Lăng!

Tưởng rằng bộ này võ kỹ đã bị Gia tộc khác mua, không nghĩ tới lại là Nhiếp gia!

Bộ này võ kỹ vốn là do mình bán đi đấy, quen thuộc vô cùng, hơn nữa vào lúc bán ra hần đã cố ý sửa đi một tí, chỉ cần đánh ra, sẽ xuất hiện một sơ hở thật nhỏ!

Điểm sơ hở này trong mắt người khác vốn không phải là khuyết điểm, nhưng trong mắt hần lại là một lỗ thủng lớn!

Cho nên, vừa nhìn thấy Nhiếp Lăng đánh ra chiêu này, Nhiếp Vân cao hứng thiếu chút nữa nhảy dựng lên, thân thể như du ngoạn một chuyến, xông thẳng vào chỗ sơ hở của Trường Giang Tam Diệp Lăng, hóa chưởng thành đao, hướng Nhiếp Lăng chém một cái!

PHỐC!

Đầu Nhiếp Lăng liền rơi trên mặt đất.

55. Chương 55: Tâm Tư Lạc Khuynh Thành

“Cái này... Cái này...”

Từ lúc Nhiếp Lăng đánh ra chiêu Trường Giang Tam Diệp Lăng đến đầu rơi xuống đất, tổng cộng thời gian không đến ba giây, Lạc Huyền đang cảm thán Nhiếp gia vừa xuất ra võ kỹ bá đạo như thế, đang suy nghĩ không biết sau này phủ thành chủ phải đối phó như thế nào, liền chứng kiến đầu Nhiếp Lăng rơi xuống đất, bất ngờ đến không thể tin vào mắt mình, đứng yên tại chỗ một hồi lâu, lời nói đều tựa hồ có chút cũng không nói ra được!

Chuyện gì đã xảy ra?

Võ kỹ cường đại như vậy, thiếu niên này thực lực chỉ mới Chân Khí cảnh, làm sao có thể phá giải? Cho dù phá giải, lại làm sao có thể nhanh như vậy!

Lạc Huyền chỉ cảm thấy hôm nay chứng kiến quá nhiều chuyện kinh ngạc rồi, người thanh niên ít tuổi trước mắt hôm nay đã khiến mình mở rộng tầm mắt rồi!

“Cha, chúng ta cùng đi cứu mẹ và mọi người, Khuynh Thành, hôm nay thật sự vô lễ rồi, không có thời gian nói tiếp rồi, hôm nào gặp lại!”

Giết chết Nhiếp Lăng, Nhiếp Vân không có bất kỳ dấu hiệu ngừng nghỉ gì, bàn tay liền đỡ phụ thân lên lưng Tiểu Hổ, hai người một thú bay đi rất nhanh!

Trước khi đi, hắn vẫn không quên hướng Lạc Khuynh Thành nói vài câu, hôm nay cô bé này qua tận đây tìm mình, kết quả lại gặp loại sự tình này, thật mà mất hứng!

Nếu như ai đó biết hắn vì chuyện này mà xin lỗi, nhất định sẽ lập tức té xỉu.

Chỉ mới không đến năm phút, đã giết nhiều người như vậy, hơn nữa những người này đều có tu vi cường đại hơn hắn, cũng không hề thấy hắn sợ hãi hay hưng phấn, ngược lại đi xin lỗi nữ nhân vì đã thất lễ... đây là người sao!

“Đừng vội...”

Lạc Khuynh Thành nghe được hắn muốn đi cứu mẹ của hắn, vừa định khuyên hắn không được vội, nên bàn bạc kỹ hơn trước khi đi, lời còn chưa kịp nói ra, đã thấy hai người một thú đã đi mất!

“Huyền thúc thúc, làm thế nào đây, Nhiếp gia cường giả như mây, tộc trưởng Nhiếp Hạo Thiên lại là Bình Giáp cảnh đỉnh phong, hắn liều lĩnh xông vào như vậy, không phải là đi tìm chỗ chết sao?”

Thấy thiếu niên chưa kịp nghe lời của mình, đã đi xa, Lạc Khuynh Thành sốt ruột liên tục dậm chân.

“Tuỳ tiện xông vào như vậy đúng là vô cùng nguy hiểm, chúng ta nên chờ ở đây nếu sau hai canh giờ hắn vẫn chưa quay lại, chúng ta liền trở về phủ thành chủ tìm thành chủ thương nghị!” Do dự một lát, Lạc Huyền chậm rãi nói ra.

“Hai canh giờ? Hai canh giờ sau chỉ sợ Nhiếp Vân gia đình hắn đã bị Nhiếp gia giết hết rồi! Chúng ta liền trở về phủ thành chủ, tìm cha ta!” Lạc Khuynh Thành dậm chân một cái liền quyết định quay về bẩm báo nhờ cha giúp đỡ!

Thời gian trôi qua thật sự quá dài, Nhiếp Vân xông vào phủ Nhiếp gia nguy cơ trùng trùng, chậm một giây, là thêm một giây nguy hiểm, Lạc Khuynh Thành đứng ở chỗ này thật bối rối kongo biết xử lý thế nào!

“Cái này...” Nghe được lời nói sốt ruột của nữ tử..., Lạc Huyền do dự một chút, một lát sau nhịn không được lắc đầu nói “Tiểu thư, thứ lỗi cho tại hạ nhiều lời, mâu thuẫn của Nhiếp Vân cùng Nhiếp gia, chỉ là sự tình bên trong gia tộc bọn họ, phủ thành chủ chúng ta căn bản không thể xen vào, cưỡng ép xen vào..., chỉ sợ sẽ dẫn đến mâu thuẫn, đến lúc đó khiến cho tứ đại gia tộc liên thủ lại đáp trả..., lão gia chỉ sợ muốn làm thành chủ nữa cũng không được...”

Phủ thành chủ cùng tứ đại gia tộc có mối quan hệ hiệp ước, Lạc Huyền cũng không muốn nói cho tiểu thư biết, hiện tại gặp vấn đề này, nếu không nói ra, thật không biết tiểu thư sẽ gây ra chuyện gì nữa, liên tục do dự, Lạc Huyền chậm rãi nói ra.

“Đáp trả? Nhiếp Vân là ân nhân cứu mạng của ta, chẳng lẽ ngươi muốn ta thờ ơ nhìn hắn gặp chuyện không may? Làm như chả khác gì kẻ tiểu nhân vong ân phụ nghĩa? Nếu như ta tìm phụ thân, nếu người không đồng ý phụ trợ..., thì chính ta sẽ đi!”

Lạc Khuynh Thành cắn răng một cái.

“Cái này...”

Nghe được tiểu thư nói ra lời này..., Lạc Huyền không biết nên trả lời thế nào.

Nàng do chính tay mình nuôi nấng từ nhỏ đến lớn, tính cách bản thân mình hiểu rõ nhất, một khi đã quyết định việc gì thì sẽ không thay đổi!

Tựa như lúc trước nàng quyết định đi Bách Hoa Tông tu luyện, bước khảo hạch cực kỳ gian nan, từng ba ngày ba đêm không ăn không uống, đối lại người khác chỉ sợ sớm đã bỏ cuộc, nàng lại không có, một mực kiên trì, cuối cùng đạt được danh hiệu đệ nhất khảo hạch, may mắn được tông chủ Bách Hoa Tông thu làm đệ tử nhập thất!

Năm đó nàng chỉ mới sáu tuổi!

Tuy nhiên chẳng biết tại sao tiểu thư lại để tâm đến cái tên thiếu niên Nhiếp Vân như vậy, nhưng Lạc Huyền biết rõ, nàng đã đưa ra quyết định, thì tuyệt đối sẽ không thay đổi!

“Tiểu thư, thuộc hạ cả gan hỏi người một câu, có phải người có cảm tình với Nhiếp Vân không?”

Lạc Huyền cũng là người từng trải, mặc dù Nhiếp Vân là ân nhân cứu mạng của nàng, cũng không đến độ lo lắng cho hẳn như thế!

“Ta thích Nhiếp Vân? Người nói bậy bạ gì đó...” Lạc Khuynh Thành xém tí bị sắc, sắc mặt thoáng một phát hồng cả lên “Ta, ta chỉ, ah phải rồi hẳn là ân nhân cứu mạng của ta, ta đương nhiên phải báo đáp ơn cứu mạng chứ, chứ không phải như người nghĩ đâu... Nếu người khác biết chúng ta không báo đáp ân nhân, không phải là quá mất mặt phủ thành chủ sao?”

Lạc Khuynh Thành cũng không biết mình đang nói cái gì, sắc mặt nóng như phát sốt.

Bách Hoa Tông ở rất gần Đế đô, chính mình lại là đệ tử nhập thất tông chủ, hơn nữa đang độ tuổi như đoá sen nở rộ, đã gặp vô số người trong hoàng tộc, những người này đa số đều là người khoe khoang, nhưng nàng ta vẫn chưa để mắt ai!

Chẳng biết tại sao, đêm qua được thiếu niên Nhiếp Vân cứu nguy, trong lúc kéo mình bỏ chạy, lúc đó trái tim bỗng đập rộn ràng, nói không nên lời!

Chính mình một mực giữ thân trong sạch, Bách Hoa Tông lại là một trong những nhất đại tông môn của Thần Phong đế quốc, cho dù rất nhiều người ngưỡng mộ mình mà đến thực sự không ai dám động đến mình, nói thật, từ nhỏ đến lớn, chưa từng chạm tay người khác phải bao giờ, cứ cho là mình sẽ hoá giận, đem bỏ tay hẳn ra, nhưng chẳng hiểu tại sao, vào lúc Nhiếp Vân buông tay nàng ra, lại cảm thấy như mất mát gì đó....

Cái này có phải thích hẳn không? Không đúng, không đúng... Ta chỉ là cảm thấy hẳn không tệ, kết giao bằng hữu với hẳn mà thôi mà thôi...

Lạc Khuynh Thành an ủi mình một câu, cảm thấy lý do này tương đối đầy đủ, lúc này mới nhẹ gật đầu.

Thật ra tình cảm hiện tại của Lạc Khuynh Thành chưa thể nói là yêu thích, tối đa chỉ là có hảo cảm mà thôi, cái này cũng rất bình thường, trong đêm hôm qua bị Yêu tộc vây đánh, trong lúc nguy hiểm nhất, Nhiếp Vân từ trên trời giáng xuống... lúc đó không hận mà gặp lại trở thành Anh hùng cứu mỹ nhân, đối với nữ nhân đương nhiên để lại ấn tượng sâu sắc!

“Vậy được rồi, chúng ta nhanh trở về phủ thành chủ, ta sẽ tận lực khuyên thành chủ đi cứu Nhiếp Vân!”

Chứng kiến bộ dáng nữ nhân nhắn nhủ, nói chuyện có chút lộn xộn, Lạc Huyền làm sao không hiểu được trong lòng cô bé suy nghĩ gì, ánh mắt nhìn âm áp thoáng qua, gật đầu nói nói.

“Vậy chúng ta nên nhanh chút ít a! Ta sợ giờ đã trễ rồi, Nhiếp Vân thật sự gặp nguy hiểm rồi đó!” Lạc Khuynh Thành gấp huyên não thúc thúc không tại ép hỏi, còn cho là mình mà nói lại để cho hẳn tiêu mất nghị hoặc, nhẹ nhàng thở ra, sốt ruột nói ra.

“Ân, chúng ta nhanh trở về phủ thành chủ thôi!” Lạc Huyền gật gật đầu, quay người về phía sau “Mấy người các người ở lại chỗ này, một khi Nhiếp Vân thiếu gia trở về, lập tức báo cho ta biết!”

“Vâng!” Mấy người đứng trong đại điện lên tiếng.

Lạc Khuynh Thành, Lạc Huyền lần này đến đây, cũng dẫn theo mấy người, bằng không thì những rương quà biếu đạt lòng biết ơn không có ai mang theo a!

“Chúng ta đi!”

Phân phó xong, Lạc Huyền cùng tiểu thư nhanh chóng rời đi.

56. Chương 56:

“Những gì người nói là sự thật sao? Chân Khí cảnh đỉnh phong chẳng những đỡ được võ kỹ của cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong, mà còn trực tiếp giết chết hẳn?”

Bên trong phủ thành chủ, thành chủ sau khi nghe được Lạc Huyền giải thích, liền giật mình đứng dậy, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Thành chủ thoát nhìn khoảng bốn mươi tuổi, đôi mày như kiếm nghiêng chọc vào mây xanh, hai mắt đen nhánh óng ánh lộ ra hàn quang, ngưng mà không tiêu tan, có tài khổng chế, xem qua đã biết rõ tu vị cực kỳ cao thâm!

“Là thuộc hạ tận mắt nhìn thấy, bộ võ kỹ kia chúng ta cho tới bây giờ vẫn chưa nhìn thấy qua, một chiêu đánh ra, cương khí hình thành ba điệp sóng, uy lực vô cùng, thậm chí đã vượt qua bộ võ kỹ quý tộc thượng phẩm Hồ Khiêu lâm thiên của phủ thành chủ chúng ta!”

Lạc Huyền nhẹ gật đầu.

“Ngày hôm qua sau khi nghe Thành nhi nói, ta đã cảm thấy thiếu niên này là một nhân tài, chỉ là không nghĩ tới lại lợi hại như thế!”

Thành chủ đứng nguyên tại chỗ, không biết nghĩ cái gì.

“Thành chủ, chúng ta có nên ra tay hay không? Nếu như lần này ra tay..., vạn nhất bị tứ đại gia tộc liên hợp chỉ trích vi phạm hiệp ước, nhưng nếu không không ra tay giúp đỡ thì..., tiểu thư đối với cái tên Nhiếp Vân này giống như...”

Lạc Huyền lo lắng nói ra.

“Thành nhi đối với Nhiếp Vân làm sao?”

Nghe được Lão Nhân trước mắt nói chuyện ấp a ấp úng, thành chủ nhướng mày.

“Tiểu thư giống như... có chút ưa thích cái tên Nhiếp Vân!” Lạc Huyền đem suy đoán của mình nói ra.

“Àn! Đêm qua sau khi trở về đối với tiểu tử này khen không dứt lời! Ai, Thành nhi của ta rốt cục trưởng thành rồi!”

Thành chủ tựa hồ cũng không cảm thấy kỳ quái gì, mà là cảm thán một tiếng, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Việc đó... bây giờ chúng ta nên làm gì?” Lạc Huyền thấy thành chủ tựa hồ không có ý phản đối gì với chuyện này, nhẹ nhàng thở ra, nói tiếp: “Tiểu thư còn đang chờ ở bên ngoài, nàng nói nếu chúng ta không đi cứu Nhiếp Vân..., nàng sẽ đích thân đi...”

“Ha ha, đúng là nữ tử hướng ngoại ah, con gái lớn thì không còn là con mình nữa mà!” Thành chủ cười lắc đầu, đi về phía trước vài bước “Huyền nào, xem ra phủ thành chủ chúng ta yên lặng nhiều năm như vậy, cũng nên có chút động thái! Bằng không thì, không để tứ đại gia tộc tùy ý giày vò như vậy nữa, cứ để sự việc tiếp diễn như vậy, phủ thành chủ không sớm thì muộn cũng bị tứ đại gia tộc tiêu diệt!”

“Thế nhưng mà thực lực chúng ta hiện giờ, một khi bắt đầu căn bản không phải là đối thủ của tứ đại gia tộc...” Nghe được quyết định của thành chủ, Lạc Huyền biến sắc.

“Đúng là không thể nhưng hôm nay nếu như không cho Nhiếp gia một bài học, chỉ sợ phủ thành chủ chúng ta sẽ càng ngày càng bị động, đến cuối cùng trở thành con rối của tứ đại gia tộc! Việc đó cứ để tính sau, ta chỉ có một đứa con gái, từ nhỏ đã bị đưa đến Bách Hoa Tông môn tu luyện, ta đã không thể chăm sóc nhiều cho nó, nếu như chỉ có một yêu cầu như vậy mà không đáp ứng được, ta không còn tư cách nghe tiếng

cha từ nó? Dù là sau đó tứ đại gia tộc liên hợp lại đối phó chúng ta, dù là ta chết, cũng muốn hoàn thành tâm nguyện của Khuynh Thành, không thể để cho nàng mạo hiểm!” Thành chủ trong mắt hiện lên một đạo tinh quang.

Thân là thành chủ Lạc Thủy thành, thế cục của Lạc Thủy thành không ai thấy rõ bằng hắn, tự nhiên biết rõ tình huống hiện tại, nếu như phủ thành chủ nhượng bộ lần nữa, chắc chắn sẽ bị tứ đại gia tộc cờn trên đầu, không thể tiếp tục trở mình được nữa!

Còn nữa, hắn vẫn cảm thấy nợ con gái rất nhiều, đây là lần đầu con gái hắn động tâm đối với một nam tử, nếu như mình không giúp, chỉ sợ sẽ hận người cha này suốt đời!

“Ý thuộc hạ không phải như vậy, ý thuộc hạ là nếu như chúng ta động thủ cứu người, thì dùng danh nghĩa gì? Dù sao Nhiếp Vân cũng là người Nhiếp gia...”

Lạc Chiếm Hào nói ra.

“Dùng danh nghĩa gì a? Việc này không đơn giản sao, ta Lạc Chiếm Hào phải cứu con rể của mình, chẳng lẽ còn có người dám ngăn cản hay sao?”

Thành chủ một tay vỗ bàn, sát ý trên người thăng nhiên, giống như một bách chiến sư tử mạnh mẽ từ từ mở mắt!

... ..

“Thiếu gia, chúng ta dựa theo phân phó của người, lén sắp xếp một nữ nhân ở bên cạnh Lí Phúc, sau khi để bọn họ ở chung mấy tháng, lẳng lẽ đem chuyện này tiết lộ cho con cọp cái của nhà Lí Phúc, hắc hắc, quả nhiên, mấy ngày hôm trước gia đình hắn bị quây đến long trời lở đất, vì vậy chúng ta thừa cơ đem Phúc Vận tiền trang toàn bộ chuyển qua tên thiếu gia!”

Bên trong phòng khách Phúc Vận tiền trang, một thanh niên áo xám vẽ mặt nhỉnh hót, lấy lòng nói.

Lúc này Phúc Vận tiền trang đã được đổi tên thành, “Tiền trang Nhiếp gia” bốn chữ to, vắt ngang trên tấm biển, làm to ra để ọi người trong thành đều biết tiền trang nhiều tiền nhất Lạc Thủy Thành đã đổi chủ!

“Làm rất tốt! Ta sớm đã biết rõ Lí Phúc là tên sợ vợ, nhưng bản tánh vẫn háo sắc, lúc đó mới cố ý để các người dùng được phẩm để sắp xếp hắn cùng nữ nhân kia làm bậy, chỉ cần nắm được điểm này của hắn, thì không lo hắn sẽ chống đối ta!”

Người được gọi là thiếu gia, vung tay lên, trong giọng nói để lộ ra quân lâm thiên hạ, hùng tâm tráng khí.

“Thiếu gia mưu tính sâu xa, thuộc hạ bội phục, vài ngày trước bà cọp cái kia đánh Lí Phúc một trận nữa, chúng ta đã biết rõ thời cơ đã đến, lợi dụng điểm yếu đó áp chế hắn, đem tiền trang và toàn bộ tài sản của hắn chuyển thành Nhiếp Gia chúng ta!”

Chứng kiến bộ dạng thiếu niên đó, ánh mắt thanh niên áo xám lộ ra vẻ sùng bái, khe khom người lấy một xấp khế ước từ trong lòng ra, đưa tới.

“Ân, người làm việc ta rất yên tâm, Phúc Vận tiền trang theo ta được dự trữ không dưới tám chín vạn lượng, tuy nhiên kế hoạch không tệ, có thể nhanh như vậy đem tiền trang chuyển vào tay gia tộc!” Thiếu gia tán dương một tiếng, thoả mãn nhẹ gật đầu nói tiếp: “Còn kỹ nữ kia, sau khi người nói chỗ ở cho bà cọp cái của Lí Phúc kia, trực tiếp giết chết được rồi, không nên để lại hậu hoạ về sau, để Phủ thành chủ và tam đại gia tộc biết thì rất là phiền toái!”

Tiên tay tiếp nhận xấp khế ước cất vào trong ngực, thiếu gia gật đầu nói.

“Vâng, thiếu gia!” Áo xám thanh niên liền vội vàng gật đầu.

Người thiếu gia này dĩ nhiên là là Nhiếp cường, Phúc Vận tiền trang của Lí Phúc đúng là trước đó đã bị Nhiếp Vân giả thân giả quỷ lừa.

Nếu như Nhiếp Vân nghe được cuộc nói chuyện vừa rồi, nhất định sẽ hiểu được kiếp trước Lí Phúc cùng kỹ nữ Tiểu Tam gây ra vụ gièm pha oanh động Lạc Thủy thành, nguyên lai cũng không phải do ngẫu nhiên, mà phía sau chính là do Nhiếp Cường hãm hại!

Khó trách kiếp trước chi nhánh Nhiếp Thiên sau khi khi bại lại không thể ngóc đầu dậy nổi, đối thủ âm hiểm như thế, thì mình làm sao có thể thắng?

Bất quá, đã trọng sinh sẽ không giống với lúc trước, kết cục nhất định sẽ được cải biến!

“Người bây giờ đi liền đi tra ngoài kiểm tra thống kê sổ sách cho ta, xem hiện tại có bao nhiêu người gửi tiền, có bao nhiêu tiền, trong tiền trang còn bao nhiêu ngân lượng, một lát sau vào báo cáo ta biết! Dương gia vừa mới công bố người thừa kế thứ nhất, bây giờ đang mở yến tiệc chiêu đãi tứ đại gia tộc, ở đó có không ít nhân vật có uy tín, ta đi trước, người tra thật kỹ rồi sau đó báo cáo ta biết!”

Nhiếp cường đứng lên, hai tay chấp sau lưng, một bộ áo trắng phối hợp với khí chất cao ngạo, lộ ra khí vũ hiên ngang, tuần tú lịch lãm.

“Vâng!” Thanh niên áo xám liền vội vàng gật đầu, vẻ mặt sùng bái thiếu gia ra tận cổng.

Trong mắt hắn, thiếu gia như là thần linh hóa thân, làm chuyện gì đều tính toán không bỏ sót, như cái Phúc Vận tiền trang này, nếu như nói ra một lời..., bằng vào thực lực của Nhiếp gia cũng hoàn toàn có thể đạt được, nhưng làm như thế tất sẽ kinh động đến tam đại gia tộc cùng phủ thành chủ, gây chuyện không tốt sẽ gây ra gà bay trứng vỡ, còn mang danh ý thế hiếp người!

Mà thiếu gia lại dùng diệu kế, chỉ mượn một kỹ nữ lại để cho tài chủ Lí Phúc cam tâm tình nguyện giao ra tiền trang, mưu kế thâm độc, thủ đoạn rất chi lợi hại, lại để cho chính mình bội phục đến sát đất!

Thần nhân ah! Chỉ có người như vậy, mới có tư cách trở thành cao cao tại thượng chúa tể, mới có tư cách trở thành chủ nhân Lạc Thủy thành!

Với tư cách là tâm phúc của thiếu gia, hắn biết rõ lần này thiếu gia tham dự yến tiệc công bố xác lập người thừa kế Dương gia, trên thực tế nhân cơ hội này thể hiện thực lực cũng như tài phú của Nhiếp gia, để cho tất cả mọi người đều biết, Nhiếp gia mới là gia tộc đứng đầu tứ đại gia tộc tại Lạc Thủy thành!

Luận tài phú, thâm tóm Phúc Vận tiền trang, đệ nhất tiền trang tại Lạc Thủy thành, tiền tài khẳng định đã vượt qua tam đại gia tộc còn lại!

Luận thực lực, Nhiếp gia từ sau khi đấu giá mua được quý tộc thượng phẩm võ kỹ, thực lực đa số đệ tử đều đại tăng. Về mặt thiếu chủ mà nói, mặc dù thực lực chỉ là Xuất Thể cảnh sơ kỳ, nhưng khi thi triển bộ võ kỹ kia, cho dù Xuất Thể cảnh đỉnh phong cường giả cũng không phải là đối thủ!

Hơn nữa những năm gần đây thiếu gia âm thầm bố trí, một khi bày ra, tuyệt đối có thể khiến tam đại gia tộc còn lại khiếp sợ!

“Tốt rồi, nhanh đi chấp Hành mệnh lệnh thiếu gia, đúng lúc yến tiệc mới bắt đầu, đem sổ sách giao ra, để các gia tộc khác biết được Nhiếp gia chúng ta tài lực hùng hậu...”

Lắc lắc đầu ném toàn bộ suy nghĩ mông lung qua một bên, thanh niên áo xám vẻ mặt hưng phấn lấy chìa khóa ra, mở cửa ngân khố!

Từ khi uy hiếp Lí Phúc tiếp quản Phúc Vận tiền trang đến nay, chính mình phái người canh gác tại đây, hoàn toàn có thể để xác định ngân lượng bên trong không ai đụng vào!

Bên trong chứa ít nhất tám chín vạn lượng hoàng kim, hơn nữa đều là vàng cục, thiếu gia đạt được khoản tài phú này, tuyệt đối phát tài!

Trong nội tâm đang nghĩ ngợi chuyện tốt, thanh niên áo xám mở ổ khóa ra, tiện tay đẩy đại môn ra.

“À?”

Phù phù!

Đang tưởng tượng trước mắt toàn là vàng, thanh niên áo xám đột nhiên chẳng biết tại sao kêu thảm một tiếng rồi té ngã trên đất!

57. Chương 57:

“Các vị đến đây chúc mừng, Dương Ngạn ta thật cao hứng, hi vọng sau này Dương gia chúng ta và mọi người đều có thể giúp đỡ lẫn nhau, cùng nhau tiến bộ, tứ đại gia tộc chúng ta cùng nhau xây dựng Lạc Thủy thành trở thành đệ nhất thành thị của Thần Phong đế quốc!”

Đối diện Phúc vận tiền trang nay đã đổi thành Nhiếp gia tiền trang là đại tửu lâu Lạc Thủy, ở bên trong, Dương Ngạn hai tay giơ chén rượu, cao giọng nói.

Ngày đó tu luyện tới lúc trời tối, chính mình rốt cục đã tu luyện thành công thức thứ nhất của Xi Tiêu thần búa, thực lực liền đại tiến, sau đó Dương Ngạn liền đi tìm Nhiếp Vân mới phát hiện hắn đã rời khỏi từ lúc nào rồi.

Mất thấy sắc trời không còn sớm, quyết định không chờ hắn nữa, một thân một mình đi vào Dương gia, Dương Ngạn tưởng rằng lần này sau khi về đến gia tộc, nhất định sẽ gặp vô số khó khăn, ít nhất phải chiến đấu mấy trận, ai ngờ vừa vào bên trong, chư vị trưởng lão nhìn thấy mình về liền cao hứng cười cười nói nói, chính mình còn chưa kịp phản ứng gì đã bị bọn hắn lập thành người thừa kế gia tộc!

Thậm chí chính mình còn chưa nói ra việc muốn đem linh vị mẫu thân vào từ đường tổ tiên, bọn hắn tự chủ động nói ra, thái độ trước đây và lúc đó quả thực như là trên trời và dưới đất!

Chẳng lẽ mình bộc phát Bá Vương Khí, tất cả mọi người đều khuất phục?

Vừa mới bắt đầu Dương Ngạn còn cảm thấy có chút kỳ lạ, cảm thấy có gì đó không đúng, về sau mới phát hiện, căn bản không phải có chuyện như vậy, vô luận là người trong gia tộc hay trưởng lão đều lôi kéo mình, do xét hỏi thăm về sự phụ gì đó, hỏi lại lịch sự phụ của mình là ai!

Sự phụ của mình?

Chính mình đã nhận sự phụ từ khi nào!

Đương nhiên, mình cũng không phải là người ngu, biết rõ cái gì nên nói cái gì không nên nói,

nhưng dần dần mọi người bắt đầu nghi ngờ, sau đó liền đưa nhi tử của Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão tới khiêu chiến!

Hai người kia đều có thực lực Chân Khí cảnh đỉnh phong, còn kém so với bản thân mình, mình cũng không lưu tình, dùng Liệt Diễm búa bổ ra chiêu thứ nhất của Xi Tiêu thần búa!

Trước đó chỉ là luyện tập, cho tới bây giờ cũng chưa từng sử dụng trong chiến đấu, nên cũng không biết chiêu thứ nhất của Xi Tiêu thần búa lợi hại như thế nào, vừa ra tay đã không lưu tình chút nào, đã dùng hết toàn lực!

Ầm ầm!

Một hồi Thiên Bạng Liệt Địa, lần nữa nhìn về phía 2 người kia, liền phát hiện bọn hắn bị một chiêu của mình bổ thành thịt nát xương tan!

Xi Tiêu thần búa phối hợp Liệt Diễm búa rõ ràng có uy lực này, quả thực để cho Dương Ngạn hoảng sợ, vốn tưởng rằng giết chết nhi tử của Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão, sẽ bị Nhị vị trưởng lão trả thù, không nghĩ tới sau khi động thủ, ánh mắt tất cả mọi người nhìn mình đều thay đổi, giống như thấy được một cái cự đại bảo tàng! Đối với chính mình tin tưởng tuyệt đối không hoài nghi gì!

Vì vậy, chính mình biến thành người thừa kế gia tộc, bắt đầu hưởng quyền lợi... bệ bọn bạn bị đến tận bây giờ!

Một lần sau khi đi xa có việc trở về, Dương Ngạn nghe ngóng được nguyên nhân vì sao gia tộc đột nhiên thay đổi thái độ, là vì ban ngày ra ngoài săn bắn gặp phải một tuyệt thế cường giả, tự xưng là sự phụ của mình!

Chính mình nào có sự phụ?

Nghĩ một lát Dương Ngạn bưng bình tĩnh, đại giác ngộ, chuyện này ngoại trừ tiểu tử Nhiếp Vân kia, còn ai vào đây?

Liệt Diễm búa là hấn mua đấy, Xi Tiêu thần búa võ kỹ là hấn dạy ình đấy, mà ở trong mắt người khác, chẳng khác nào mình vừa nhận được một sự phụ cường đại!

Bận rộn vài ngày, rốt cục cũng đem toàn bộ quyền lợi của người người thừa kế triệt để nắm giữ ở trong tay mình, đang định đi tìm Nhiếp Vân hỏi thăm, lại nhận được tin đem tin tức lập mình thành người thừa kế thông báo cho tam đại gia tộc còn lại biết, lúc này mới bắt đầu tham gia buổi yến tiệc này!

“Đó là tự nhiên! Có thể tưởng tượng Dương gia về sau dưới sự dẫn dắt của thiếu chủ Dương Ngạn Thiệu, nhất định sẽ càng ngày càng mạnh!” Dương Ngạn vừa dứt lời, một thanh niên cũng bưng chén rượu lên, ha ha cười.

Thiếu chủ Phùng gia, Phùng Tiêu!

Lúc này đan điền Phùng Tiêu đã mở ra, chẳng những vẻ mặt tự tin mà cả người tràn đầy sinh lực, nguyên gốc thực lực bị giam cầm bất động, vậy mà cũng đột nhiên tăng mạnh đạt đến Xuất Thể cảnh đỉnh phong!

Từ lúc đan điền mở ra đến bây giờ không đến một tháng, hấn liền từ Xuất Thể cảnh sơ kỳ đạt tới đỉnh phong, huyết thống thừa số một khi mở ra tốc độ tấn cấp quả nhiên mạnh đáng sợ!

Đương nhiên loại tấn cấp cuồng bạo này, cũng không phải không có hạn chế, sau khi đạt tới Xuất Thể cảnh đỉnh phong, hấn đã cảm thấy gần tiến cấp nhưng khẳng định sẽ không dễ dàng như vậy rồi!

Thế nhưng mặc dù như vậy, mình hiện tại tuổi trẻ tài cao, thực lực cũng đã quá cao rồi, không gấp không gấp!

“Ta Trần Tinh cũng xin chúc mừng Thiếu chủ Dương Ngạn, Trần gia chúng ta cùng Dương gia vĩnh viễn là bằng hữu kiên cố nhất!” Thiếu chủ Trần gia, Trần Tinh cũng đứng lên, nâng chén rượu lên.

Lần này tụ hội tuy nói cao tăng tứ đại gia tộc đều đã đến, trên thực tế địa vị tối cao chính là bọn họ bốn Thiếu chủ! Nhưng người đứng đầu Tứ đại gia tộc trong tương lai!

“Ha ha, đem Lạc Thủy thành trở thành đệ nhất thành thị của Thần Phong đế quốc! Lời nói có hơi khoác lác a!”

Ngay lúc Phùng Tiêu, Trần Tinh, lương Đại thiếu chủ đồng thời nói ra lời chúc mừng, một âm thanh gây mất hứng vang lên.

“Nhiếp Cường?”

Nghe được thanh âm, ba Đại thiếu chủ đồng thời quay đầu, liền phát hiện Nhiếp Cường hai tay chấp sau lưng, khóe miệng giơ lên, chậm rãi đi tới.

“Lời này của ngươi có ý gì?” Nghe ngữ khí không thiện chí của hấn, Dương Ngạn biết rõ thằng này không phải đến chúc mừng, sắc mặt thoáng một phát liền chậm xuống.

“Có ý tứ gì? Ha ha, muốn trở thành đệ nhất thành thị Thần Phong đế quốc đâu có gì khó khăn!” Nhiếp Cường không để ý tới sắc mặt âm trầm của Dương Ngạn, cười nhạt một tiếng, trực tiếp ngồi xuống tại bàn trước mặt chủ tọa, thái độ ngạo mạn hung hăng can quấy “Nếu như chúng ta cứ tiếp tục dùng như từ ngữ chia rẽ mà nói..., khẳng định không có khả năng làm được việc này, ta có một đề nghị muốn bàn bạc cùng ba vị Thiếu chủ, không biết các vị có hứng thú hay không?”

Tứ đại gia tộc không phân chia cao thấp, bởi vậy bốn Thiếu chủ trên bàn cơm tụ ngồi ở bốn phương thể hiện lên sự bình đẳng của tứ đại gia tộc, hiện tại nơi Nhiếp Cường lại an vị tại chủ vị, đương nhiên tất cả ba người kia đều toả thái độ không thích.

“Đánh gãy!”

Dương Ngạn cao lớn thô kệch lại là người không thích chơi tâm kế, thấy hấn như thế, trực tiếp hất tay lên.

“Ha ha, Dương Ngạn Thiếu chủ không nên quá nóng giận, đề nghị của ta rất có lợi đối với tứ đại gia tộc chúng ta đấy! Chỉ cần thành công, tứ đại gia tộc chúng ta có thể thủ tiêu phủ thành chủ, triệt để không

chế Lạc Thủy thành! Đến lúc đó muốn để cho Lạc Thủy thành xưng là nhất lưu thành thị Thần Phong đế quốc, đây còn không phải là quyết định của chúng ta sao?”

Không để ý tới ánh mắt tức giận của mọi người, Nhiếp Cường điểm nhẹ ngón tay trên mặt bàn, vẻ mặt tự tin.

“Thủ tiêu phủ thành chủ? Nói nghe nhẹ quá vậy, phủ thành chủ từ xưa đến nay chẳng quản Lạc Thủy thành, thâm căn cố đế, chỉ bằng người?”

Phùng Tiêu tựa hồ có chút không thích biểu hiện của hắn, chỉ có điều đều là Thiếu chủ của tứ đại gia tộc, ra tay bất tiện mà thôi.

“Chỉ bằng vào ta đương nhiên không thể, đề nghị của ta là bốn người chúng ta thành lập một cái liên minh, sau đó đề cử ra một minh chủ, chỉ cần liên minh thành lập, bằng vào quyền lực trong tay chúng ta, cục diện đương nhiên nằm trong tay tứ đại gia tộc, đối phó phủ thành chủ chắc hẳn không có gì là khó!”

Nhiếp Cường vừa cười vừa nói.

58. Chương 58: ‘trang Bức’ Không Cự Hại

“Liên minh? Đề cử minh chủ?”

Có thể trở thành người thừa kế gia tộc đương nhiên không phải là người ngu, lúc này chứng kiến thái độ Nhiếp Cường, Phùng Tiêu, Dương Ngạn, Trần Tinh ba người liếc mắt nhìn nhau, toàn bộ hiểu được.

Xem ra tên tiểu tử này muốn thành lập liên minh, chính mình lên làm minh chủ!

Thế nhưng mà... Hắn muốn làm minh chủ, sao lại tự tin đến thế?

Cho dù muốn ‘bức người’ thì chắc cũng phải có chút vốn liếng a!

Ba người đứng nguyên tại chỗ nhìn một hồi, vẫn không nhìn ra tiểu tử này có vốn liếng gì.

“Tạo thành liên minh cũng được đấy, nhưng về phần người nói đề cử minh chủ, chức vị minh chủ này thì đề cử như thế nào, lấy gì làm đánh giá?” Một lát sau, Trần Tinh thăm dò hỏi.

“Đúng vậy, nếu như người có thể nói ra một phương pháp đánh giá hợp lý, và người đề cử hoàn toàn có thể đáp ứng, ta liền để cho hắn làm minh chủ cũng không ý kiến gì!” Dương Ngạn tán thành.

“Ta đồng ý với quan điểm của Thiếu chủ Dương Ngạn, nếu người nói hợp lý, ta không có ý kiến!” Phùng Tiêu hiền hoà.

“Àn?” Nguyên lai tưởng rằng tổ kiến liên minh sẽ gặp nhiều ngăn trở, không nghĩ tới lại thuận lợi như thế, hai con mắt Nhiếp Cường sáng ngời, từ chỗ ngồi đứng thẳng lưng lên, cả người lộ ra khí tức hùng hậu, uy thế bức người, phảng phất đã đem chính mình làm minh chủ “Mọi người đã không phản đối thành lập liên minh, ta đây cũng nói ra yêu cầu của một minh chủ, minh chủ đầu tiên phải có tài phú, có tài phú đương nhiên có năng lực lôi kéo nhân tâm, một minh chủ tài phú cực cao thì liên minh cũng cường đại không ít! Tiếp theo phải có thực lực, thực lực cường đại đương nhiên có năng lực phục chúng, để cho người khác không dám phản bội, cuối cùng thì phải có trí tuệ siêu việt, luôn luôn bình tĩnh để xử lý mọi tình huống, có được ba yêu cầu này, mới có tư cách tham dự đánh giá!”

“Tài phú? Thực lực? Trí tuệ?”

Nghe được Nhiếp Cường lời này, ba người đồng thời sững sờ.

Cả ba yêu cầu này, người có thể trở thành Thiếu chủ gia tộc, không phải đều có a, chỉ là... Nhìn người trong cả bốn người, thì người kiểu người không có!

“Đúng vậy, tài phú thì dựa vào việc thiếu chủ đem lại lợi ích gì cho gia tộc sau khi làm thiếu chủ! Thực lực rất đơn giản, tựu là sức chiến đấu, cái đó và tu vị đẳng cấp không quan hệ, tốt nhất chúng ta nên tiến hành

một cuộc thi đấu! Về phần trí tuệ, ha ha, đương nhiên là dựa vào những sự tình những năm này gần đây đánh giá rồi!”

Nhiếp Cường không biết trong lòng ba người suy nghĩ gì, trong giọng nói tràn đầy tự tin, tựa hồ ba tiêu chuẩn này hẳn đều hơn người khác.

Kỳ thật lần thành lập liên minh của các Thiếu chủ tứ đại gia tộc, kiếp trước Nhiếp Vân cũng từng trải qua, lúc ấy mọi người đều tự để cử mình trở thành minh chủ, tất cả mọi người đều không phục, lúc này Phùng Tiêu mới đem Vô Tu Thảo ra, biểu lộ mức độ tài phú của mình. Hắn không nghĩ tới cũng chính bởi vì cây dược liệu này, và tác động của phủ thành chủ đã dẫn tới cuộc chiến của Tứ Đại gia tộc!

Đương nhiên, những... nội tình này, cho dù Nhiếp Vân là người trọng sinh, cũng không thể biết được, dù sao kiếp trước của hắn Địa Vị quá thấp, căn bản không có tư cách tham dự chuyện này!

“Ah? Nghe ngữ khí của Thiếu chủ Nhiếp Cường tựa hồ trong nội tâm đã chọn được một người! Không biết là vị nào, thiếu chủ cứ việc nói ra!”

Trần Tinh chường quần hội đấu giá đệ nhất Lạc Thủy thành, có thể nói là người rất tinh ý, đã đoán ra đối phương muốn biểu đạt cái gì, bất âm bất dương nói.

“Ha ha!” Tựa hồ như không nghe ra được trong giọng nói có phần châm chọc, Nhiếp Cường nở nụ cười “Đúng vậy, quả thật ta đã có người đề cử, tại hạ bất tài, những...lại vừa vặn đạt cả 3 yêu cầu trên!”

Nghe Nhiếp Cường nói như thế không biết xấu hổ, Dương Ngạn, Phùng Tiêu, Trần Tinh ba người đồng thời cảm thấy sớm muộn tức điên lên!

Dương Ngạn là người thẳng tính, đương nhiên không che dấu được, hừ lạnh một tiếng, tiện tay liền đem chén rượu đặt lên bàn, rượu bắn tung toé “Người hoàn toàn phù hợp? Ta thì nghĩ người không có điểm nào phù hợp! Người thử nói xem! Nếu như nói không nên lời, hôm nay ta không không cần biết người có phải Thiếu chủ Nhiếp gia hay không, sẽ đánh người đến mức phải bỏ ra về!”

“Đúng vậy, Nhiếp Cường người nói xem người phù thể nào, nếu quả thật như vậy..., chúng ta liền ủng hộ đề cử người làm minh chủ! Bất quá, nếu không phù hợp, hắc hắc, ta cùng Thiếu chủ Dương Ngạn có cùng quan điểm, phiên người cút ra bên ngoài!”

Trần Tinh cũng không phải dạng người tốt tính, cười lạnh một tiếng.

“Chỉ mong người có thể chứng minh được thực lực của mình!” Phùng Tiêu tuy không nói lời uy hiếp nào, nhưng lạnh lùng chăm chăm vào Nhiếp Cường, trong mắt lửa giận bốc lên đến tột độ, xem ra, chỉ cần người trước mắt này nói không ra lời, thì hắn sẽ là người đầu tiên xông vào cho hắn ăn đòn!

“Mọi người đã hỏi, ta đây cũng không ngần ngại thêm, trước tiên là nói về điều kiện thứ nhất, tài phú, sau khi ta trở thành Thiếu chủ Nhiếp gia, thời gian không đến ba tháng, liền đem Phúc Vận tiền trang sát nhập vào Nhiếp gia! Cái này có tính là năng lực không?”

Không để ý tới sự uy hiếp của ba Đại thiếu chủ, Nhiếp Cường cười lớn một tiếng, tiện tay từ trong lòng lấy ra một xấp hiệp nghị, ném lên trên mặt bàn.

“Trần huynh, người là người buôn bán nên chắc hiểu rõ mấy thứ này, người nhìn xem những vật này có phải là đồ thật không!” Gặp đối phương không có chút gì sợ hãi, Phùng Tiêu mặt mũi tràn đầy nghi hoặc nhìn về phía Trần Tinh, bởi vì cùng một chiến hào, quan hệ cũng khá thân thiết, tự động gọi thiếu chủ Trần Tinh là “Trần huynh” .

“Để ta xem!” Trần Tinh có thể đem phòng đấu giá của gia tộc trở nên nổi tiếng và phát triển như vậy, đủ thấy có thừa năng lực, cầm lấy hiệp nghị nhìn sơ một hồi, sắc mặt lập tức ngưng trọng “Những... hiệp nghị này là thật, Lí Phúc rõ ràng tự nguyện đem Phúc Vận tiền trang tư nhân chuyển nhượng cho người, điều này... điều này sao có thể!”

Phúc Vận tiền trang tư nhân có thể nói là tiền trang lớn nhất Lạc Thủy thành, do Lí Phúc người bên ngoài tứ đại gia tộc quản lý, lúc trước Trần Tinh đã từng có ý đồ dụ dỗ hắn chuyển nhượng, nhưng đối phương lại cực kỳ khôn khéo, liên tục chiêu dụ mấy lần, đều không thành công, không dám tiếp tục vì sợ gây truyền

ảnh hưởng đến uy danh Tứ Đại gia tộc, không nghĩ tới tên Nhiếp Cường trước mặt âm thầm lặng lẽ liền đem toàn bộ tài sản Phúc Vận tiền trang chuyển cho hắn!

Khó trách trước đó hắn lại tự tin như vậy, hiện tại xem ra quả nhiên không đơn giản!

“Ha ha, với ta không có chuyện gì là không thể! Ta hoàn toàn không sử dụng mưu kế hay ra tay cướp đoạt, những... hiệp nghị này toàn bộ là Lí Phúc cam tâm tình nguyện ký kết đấy, không tin các ngươi có thể tìm hắn đối chất!”

Nhiếp Cường chứng kiến Trần Tinh giật mình, liền cười nhạt một tiếng, khoe miệng giơ lên, trong nội tâm thỏa mãn không nói nên lời.

“Cho ta xem xem!”

Nghe đến Phúc Vận tiền trang, Dương Ngạn liền nhướn lông mày lên, liền giật lấy tờ hiệp nghị trong tay Trần Tinh.

Lần trước mình cùng Nhiếp Vân đến lừa gạt Lí Phúc, lúc đó tiền trang vẫn còn là của Lí Phúc, sau chỉ mới vài ngày đã chuyển quyền sở hữu sang cho Nhiếp Cường?

Theo lý thuyết Nhiếp Vân cùng chính mình lừa gạt hết về sau, Lí Phúc có lẽ không có gì trước rồi, tiền trang tư nhân chỉ sợ cũng biến thành không vỏ bọc, loại vật này, Nhiếp Cường cũng muốn?

Mang theo nghi hoặc, Dương Ngạn nhìn vào tờ hiệp nghị, tùy tiện nhìn lướt qua ở phía trên đầu, con mắt lập tức tròn tròn, thiếu chút nữa là cười đến chết mất.

Khó trách Lí Phúc chấp nhận chuyển nhượng toàn bộ tiền trang cho Nhiếp Cường, nguyên lai căn nguyên là vậy!

Chỉ thấy một phần hiệp nghị bên trên viết “Người gửi tiền tại tiền trang, toàn bộ do tiền trang tư nhân tân chủ nhân Nhiếp Cường quản lý, Lí Phúc không còn liên quan...”

59. Chương 59: Mắc Nợ

Tiền trang rốt cuộc cũng là Tiền trang thôi, tiền nhiều hay ít cũng đều là nhờ vào số lượng người gửi tiền, lần trước Lí Phúc bị Nhiếp Vân lừa gạt, tổn thất gần như toàn bộ tài sản, không có cách nào hoàn tiền lại cho người gửi, đang lặng lẽ đem toàn bộ tài sản của mình chuyển đi, ý định mở đường thoát thân, ai ngờ ngay lúc này Nhiếp Cường lại muốn thầu tóm Phúc Vận tiền trang, cái này ngược lại rất tốt a, Lí Phúc đang lo lắng không biết xử lý cục diện rối rắm này như thế nào, tự dưng lại có người đâm đầu vào, chuyện tốt này hắn ngu sao lại cự tuyệt?

Nói cách khác, Nhiếp Cường tưởng Phúc vận Tiền trang tư nhân sau khi danh chính ngôn thuận chuyển vào tay mình, chẳng những không có đến một phần tiền, mà còn tự dưng đeo vào người một số nợ lớn!

Cái đáng thương thứ hai là đang tưởng rằng mình đã chiếm được tiện nghi, đang đắc chí khoe khoang với nhóm tứ đại thiếu chủ.

Những việc như thế này cũng gọi là kiếm tiền, thì cho dù hai kẻ đàn đi ra ngoài một chuyến, chỉ sợ cũng có thể làm được a!

Kỳ thật bị lừa như vậy, cũng không phải Nhiếp Cường ngốc, mà là Phúc vận Tiền trang tư nhân có thanh danh cường đại phi thường tại Lạc Thủy thành, có thể nói tất cả mọi người từ trên xuống dưới trong tứ đại gia tộc đều không nghĩ tới Phúc Vận Tiền trang không có tiền!

Đương nhiên Dương Ngạn biết rõ Phúc vận Tiền trang không còn tiền, nhưng cũng không nói ra, dù sao nếu nói ra có thể liên lụy đến sự tình lừa gạt của mình và Nhiếp Vân, phiền toái thêm nữa...!

Cổ nín cười, Dương Ngạn lấy lòng nói: “Quả nhiên là hiệp nghị chuyển nhượng Phúc vận Tiền trang là thật, Nhiếp thiếu người cũng thật là lợi hại, đến cái này cũng có thể làm đến, đoán chừng Nhiếp gia phát tài rồi...”

Trong miệng nói là phát tài, Dương Ngạn biết một khi tất cả những người gửi tiền biết tiền trang không có tiền, nhất định sẽ đồng thời tới đòi nợ, đến lúc đó, kinh tế Nhiếp gia nhất định sẽ triệt để sụp đổ!

“Ha ha, mọi người không cần khách khí, các người chỉ cần đưa ta lên làm minh chủ, những số tiền này ta hoàn toàn có thể để cho mọi người sử dụng, thậm chí cho mọi người một phần tài sản của Phúc vận Tiền trang cũng không có vấn đề gì!”

Nhiếp Cường hất tay lên, tâm cao khí ngạo, cho mọi người thấy mình chủ rộng lượng, khiêm nhượng thế nào.

“Một phần tài sản của Phúc vận Tiền trang? Ta không dám nhận a...” Dương Ngạn vội vàng khoát tay, nói giỡn a! Ta đâu có ngu mà tự rước nợ vào thân!

“Hừ!”

Phùng Tiêu, Trần Tinh đương nhiên không hiểu rõ sự tình như Dương Ngạn, nhưng chứng kiến loại biểu hiện này của Nhiếp Cường, giống như bố thí, nhin không được đồng thời hừ một tiếng.

“Thiếu gia, thiếu gia...”

Ngay tại thời điểm Nhiếp Cường chứng kiến ba người kia bị tài sản của mình gây “Khiếp sợ”, trong nội tâm lúc này cảm thấy thoả mãn tột đỉnh, bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng hô, không ai khác chính là tên thanh niên áo xám trước đó được sắp xếp ở lại Tiền trang thống kê tài sản, vẻ mặt hẩn sốt ruột đi tới.

“Ha ha, đã tính toán xong toàn bộ tài sản của Phúc vận Tiền trang a? Ân, không hổ là trợ thủ đắc lực của ta, tốc độ rất nhanh!”

Chứng kiến người này nhanh như vậy đã tới rồi, Nhiếp Cường hưng phấn liên tục gật đầu.

Bản thân mình sớm có thể thu tóm được Phúc vận Tiền trang, một phần cũng nhờ tên thuộc hạ này trợ lực. Thật muốn sau khi trở về cho hắn một chức vị...

“Không phải, thiếu gia, ta có việc muốn bẩm báo với người...” Chứng kiến thiếu gia hiểu lầm ý đồ đến đây của mình, thanh niên áo xám lại càng hoảng sợ, vội vàng nói.

“Có việc? Chẳng lẽ giá trị chính thức của Phúc vận Tiền trang so với ta tưởng tượng còn muốn lớn hơn, đã hơn trăm vạn lượng bạch ngân? Ha ha, không sao, mấy người ở đây đều là bằng hữu của ta, người có chuyện gì cứ việc nói ra!” Đầu óc Nhiếp Cường đều đã bị tự tin chiếm hết, hào phóng khoát tay chặn lại, ra vẻ độ lượng, không kiêng kị người khác!

“Cái này...” Nhìn xung quanh một vòng, thanh niên áo xám vẫn do dự không dám nói ra sự thật.

“Như thế nào, chẳng lẽ Phúc vận Tiền trang là dựa vào ép buộc mà có được, nay chủ nhân tìm tới a...” Dương Ngạn biết rõ hắn muốn nói cái gì, bất quá mình không thể mở miệng, cố ý châm chọc một câu.

“Nói mau, lại ập a ập ứng coi chừng mạng chó của người!” Nhiếp Cường sắc mặt đỏ lên, hừ lạnh.

“Vâng...” Nhìn thấy thiếu gia tức giận, thanh niên áo xám con mắt khép lại cắn răng một cái “Là như thế này, tiểu nhân đã vào kho tiền của Phúc vận Tiền trang, bên trong một phần tiền cũng không có, đối với sổ sách một lời mà nói... đã thiếu hụt trọn vẹn chín mươi hai vạn lượng bạc, nói cách khác, số tiền này Tiền trang chẳng những không lợi nhuận, còn thua lỗ hơn chín mươi vạn lượng!”

Thanh niên áo xám dùng một hơi nói toàn bộ sự việc ra, liền nhẹ nhàng thở ra, lặng lẽ mở mắt.

Lúc này cả cái gian phòng một mǎng yên tĩnh, Dương Ngạn bắt đầu nở nụ cười “Ha ha, Nhiếp thiếu, cái này là người nói kiếm tiền? Mắc nợ chín mươi hai vạn lượng bạc, ha ha, lợi nhuận của người thiệt nhiều ah!”

“Chúng ta quả thật được mở mang tầm mắt, tài lực Nhiếp gia quả thật khó dò, loại tình huống này cũng dám tiếp nhận, quá cường hãn!” Trần Tinh phụ họa.

“Nhiếp thiếu, ta thật sự bội phục ah! Đường đường là một thiếu gia trong tứ đại gia tộc, vậy mà bằng vào mưu trí khiến cho chính mình trở nên không bằng ăn mày, lợi hại, thật lợi hại!” Phùng Tiêu cũng nói.

“Các người...” Nghe được những lời cười nhạo của ba Đại thiếu chủ khác, Nhiếp Cường thiếu chút nữa không thở được, tức đến muốn chết, toàn bộ nộ khí trực tiếp đổ lên trên người thanh niên áo xám trước mắt “Đồ vô dụng, cắt cho ta!”

Sau tiếng hét liên tung một cước tới, chỉ nghe “Răng rắc” một tiếng, cái người này lập tức bay từ trong gian phòng bay ngược ra ngoài, trực tiếp ngã trên mặt đất sinh tử không biết.

“Hừ, tài phú ta không phải thứ nhất, Nhưng sức chiến đấu, các người ai là đối thủ của ta?” Da mặt bị xé rách, Nhiếp Cường cũng không hề ngại trang, mạnh mẽ đứng dậy, đẩy song chưởng điệp gia mạnh mẽ về phía trước.

Ầm ầm!

Chân khí cường đại, uyển chuyển như nước, mạnh mẽ điên cuồng như sóng vỗ tiến về phía trước, hết lớp này đến lớp khác... cho dù cường giả thực lực Xuất Thể cảnh đỉnh phong lâm vào trong đó cũng sẽ bị trực tiếp bị xoắn chết!

“Trường Giang Tam Điệp Lãng đã luyện đến đại thành?”

Chứng kiến chiêu này, Trần Tinh chợt đứng lên, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi không hiểu.

Trường Giang Tam Điệp Lãng chính là quý tộc thượng phẩm võ kỹ mà hai cao nhân thần bí đem tới đấu giá, chính mình từng vụng trộm lưu lại một bản, mấy ngày nay cũng từng tu luyện qua, lại phát hiện chiêu này trình độ huyền ảo đã vượt qua khỏi tưởng tượng của mình, luyện mãi nhưng một chút tiến triển cũng không có!

Mà trước mắt cái tên Nhiếp Cường này, sau khi mua được võ kỹ tại Đấu giá phòng, vài ngày không thấy đã tu luyện đến đại thành cảnh giới!

Khó trách lại tự tin thực lực của mình như thế, có được võ kỹ cường đại như vậy, ba người bọn mình hiện tại sao có thể là đối thủ của hắn?

“Đúng vậy, mình bạch mà nói cho các người biết, ta đối với bộ võ kỹ này may mắn không nhỏ, chiêu này đã luyện đến đại thành, ai có thể là đối thủ của ta?”

Gặp hiệu quả như mình muốn đã đạt tới, Nhiếp Cường ha ha cười, hưng phấn liên tục thở phào.

“Không có đối thủ?”

Chứng kiến hắn đắc ý như thế, Dương Ngạn vẻ mặt cổ quái nhìn sang.

“Đó là tự nhiên, người cùng ta đồng cảnh giới, ta có võ kỹ cường đại như thế, người chẳng lẽ có thể đánh thắng ta?” Nhiếp Cường thấy vẻ mặt này của hắn, trong nội tâm bất mãn.

“Thực lực như ngươi, có thể đánh với ta sao?” Gặp đối phương tự tin như thế, Dương Ngạn im lặng một hồi, sau lưng liền liên triệu hồi Liệt Diễm búa ra, từ trên ghế đứng lên, tiện tay tự bỏ tới Xi tiêu thần búa thức thứ nhất!

Đùng đùng, đùng đùng!

Nhiếp Cường còn không có kịp phản ứng, Trường Giang Tam Điệp Lãng trước mặt đã bị một búa chém thành hai khúc, cả người lập tức bị một cổ sức lực lớn chèn ép nằm sấp ngã xuống đất, biến thành một đầu chó chết.

- Cái này

Chứng kiến Dương Ngạn giống như đập con ruồi tiện tay đập ngã Nhiếp Cường tràn đầy tự tin xuống đất, Phùng Tiêu, Trần Tinh đồng loạt hoảng sợ.

Thực lực này cũng quá kinh khủng a!

- Người... Người làm sao có thể phá vỡ được Trường Giang Tam Điệp Lãng của ta? Điều đó không có khả năng...

Dương Ngạn không có hạ tử thủ, Nhiếp Cường chỉ là bị ép nằm sấp xuống đất, người phía trước vừa thu lại búa, hắn liền nhảy dựng lên, ánh mắt lộ ra khó có thể tin.

Tuyệt chiêu của mình là võ kỹ cấp bậc cao nhất của Lạc Thủy thành trước mắt, mình tu luyện tới đại thành, như thế nào còn có thể bị một búa bổ ngược?

- Không có khả năng?

Thấy hấn có chút tinh thần hỗn loạn, Dương Ngạn lắc đầu.

Mặc dù không biết cấp bậc cụ thể của bộ phủ pháp này, nhưng võ kỹ mà Nhiếp Vân “sư phụ” cho, nếu như ngay cả một võ kỹ Quý tộc thượng phẩm nhỏ nhỏ cũng đánh không lại, cũng không cần sống a!

- Tốt rồi, Nhiếp Cường, người nói người có tài phú, vũ lực, trí tuệ, hai cái trước chúng ta đều kiến thức, không biết trí tuệ của người đến cùng thể nào, có thể giải thích cho chúng ta thoáng một phát hay không?

Phùng Tiêu khoát tay chặn lại, cắt đứt Nhiếp Cường truy vấn, hừ một tiếng.

- Các người...

Nhiếp Cường biết rõ mình liên tục hai lần mất mặt, cố nén tức giận, hắt lên tay:

- Tốt, các người đã muốn kiến thức ta những năm này lặng lẽ ở Lạc Thủy thành bố trí xuống ván cục, ta liền nói cho các người xem, cho các người biết rõ, trí tuệ của ta căn bản không phải các người có thể nghĩ đến!

Nói tới cái này, hấn đột nhiên từ trong lòng lấy ra một lệnh bài đưa tin, ngón tay vẽ một cái, liền liên tiếp truyền lại tin tức ra ngoài!

- Nói cho các người biết, người của ta đã khống chế Phủ Thành chủ vệ đội, chỉ cần ra lệnh một tiếng, bọn hấn có thể đoạt Thần Phong Kim thuần đại biểu quyền lực chương quân Lạc Thủy thành ra, làm cho cả Lạc Thủy thành biến thành của ta!

Nhiếp Cường cười lớn nói, trên mặt lần nữa lộ ra hào quang tự tin.

Lạc Thủy thành thành chủ, là hoàng thất Thần Phong đế quốc tự mình bổ nhiệm, có Thần Phong Kim thuần do hoàng thất phát, chỉ cần có thứ này, chẳng khác nào đã có được quyền khống chế Lạc Thủy thành, thứ này rất giống quan ấn, nhưng uy lực so với quan ấn càng lớn!

Bởi vì bản thân Thần Phong Kim thuần là Binh khí Hầu tộc thượng phẩm, cấp bậc giống Liệt Diễm Phủ, nếu như lại phối hợp công pháp đặc thù mà hoàng thất phân phối thi triển, cho dù thành chủ đồng dạng tứ đại gia chủ, đều là Binh Giáp cảnh đỉnh phong, nhưng lại có thể chiến với Khí Tông sơ kỳ một trận!

60. Chương 60: Con Rể Phủ Thành Chủ

Đây cũng là nguyên nhân vì sao tứ đại gia tộc tuy hung hăng càn quấy, lại không dám công nhiên đối nghịch Phủ Thành chủ!

Phủ Thành chủ đại biểu cho quyền uy của hoàng thất Thần Phong đế quốc, một gia tộc thế lực lại lớn, không có hoàng thất bổ nhiệm, đồng dạng không tính là chính thống!

- Không chế Phủ Thành chủ vệ đội? Cái này...

Nghe thế, ba người chính thức khiếp sợ.

Phủ Thành chủ vệ đội, giống như Nhiếp gia Âm Ảnh hộ vệ đội, lại giống như Hoàng thành cấm vệ quân, do thành chủ tự mình chương quân, nếu thật bị hấn khống chế, Lạc Thủy thành nhất định sẽ xuất hiện rung chuyển không thể tránh khỏi!

Không nghĩ tới tên này bất hiện sơn bất lộ thủy, vậy mà làm ra loại đại sự này, chẳng lẽ thành chủ không có phát giác sao?

- Hừ, vừa rồi ta đã phát ra mệnh lệnh, chỉ chớp lát nữa các người sẽ nhận được tin tức, thành chủ đã mất đi Thần Phong Kim thuần, ta sẽ biến thành tân chủ nhân của Lạc Thủy thành.

Thấy lần này ba người khiếp sợ không còn là ngụy trang, Nhiếp Cường cảm thấy rốt cục hòa nhau một ván, con mắt đỏ thắm.

- Tốt, chúng ta đại a.

Chúng kiến Nhiếp Cường tự tin như thế, tuy mọi người không thể tin được, nhưng không có biện pháp, đành phải chờ tin tức, nếu như hắc thật sự không chế thành chủ hộ vệ đội, đạt được Thần Phong Kim thuẫn cũng không phải là không có khả năng!

Thật muốn nói như vậy, mặc dù Lạc Thủy thành không đổi chủ nhân, cũng không xê xích gì nhiều! Loại tình huống đó, ba người mình tôn hắc làm minh chủ cũng không có gì!

- Thiếu gia...

Nhiếp Cường vừa dứt lời, một hộ vệ chạy như điên tới, vừa đi vào phòng liền không ngừng thở hổn hển.

- Như thế nào? Mệnh lệnh của ta có được chấp hành hay không? Thần Phong Kim thuẫn đâu?

Chúng kiến thuộc hạ nhanh như vậy liền vọt vào, về mặt Nhiếp Cường tự ngạo.

- Thần Phong Kim thuẫn... Thiếu gia... người của chúng ta, người của chúng ta toàn bộ chết rồi! Trước khi người phát tới tin tức, thành chủ đột nhiên phát động thế công, người của chúng ta giấu ở trong thành chủ hộ vệ đội cùng một thời gian đã bị rửa sạch sẽ, chỉ có một mình ta chạy thoát.

Người đến vừa nói vừa nước mắt rơi như mưa!

- Đại thanh tủy? Vì cái gì Phủ Thành chủ lại đột nhiên đại thanh tủy?

Nhiếp Cường chỉ cảm thấy đầu choáng váng, phun ra một ngụm máu tươi.

Mình làm cực kỳ ẩn nấp, hơn nữa những người che dấu này lại không có bất cứ động tĩnh gì, vì cái gì thành chủ lại đột nhiên động thủ?

- Giống như nói là... Nhiếp gia chúng ta bắt con rể của bọn hắc! Không chỉ người của ta xếp vào thành chủ hộ vệ đội bị giết sạch sẽ, người Phủ Thành chủ đã giết đến gia tộc rồi, tộc trưởng Âm Ảnh hộ vệ đội bị giết không còn một mảnh, ngay cả gia tộc Chấp pháp đội cũng bị giết sạch.

Người đến tiếp tục nói.

- Cái gì? Âm Ảnh hộ vệ đội, Chấp pháp đội toàn bộ bị giết? Điều này sao có thể!

Nhiếp Cường muốn điên rồi.

Âm Ảnh hộ vệ đội, Chấp pháp đội là thể diện của Nhiếp gia, rõ ràng bị người giết không còn một mảnh, thành chủ có phải điên rồi hay không? Công kích Nhiếp gia như vậy, công nhiên vi phạm công ước, không sợ tứ đại gia tộc liên hợp buộc hắc thoái vị sao?

- Con rể, thành chủ có con rể nào, chúng ta ai bắt con rể của hắc? Cái kia còn không mau thả hắc ra.

Suy nghĩ một chút, Nhiếp Cường đột nhiên ý thức được trong những lời này có một nhân vật rất trọng yếu, nói gấp.

- Thành chủ Lạc Chiến Hào tựa hồ chỉ có một con gái, gọi là Lạc Khuynh Thành, nghe nói từ nhỏ đã được đưa đến tông môn tu luyện, có con rể, sao ta chưa nghe nói qua?

Phùng Tiêu xen vào nói.

Phủ Thành chủ đột nhiên phát động công kích với Nhiếp gia, để cho Dương Ngạn, Trần Tinh, Phùng Tiêu cực kỳ khiếp sợ, mặc dù ba người đối với Nhiếp Cường biểu hiện cực kỳ trơ trẽn, nhưng tứ đại gia tộc vinh nhục tương liên, lúc này một nhà bị buộc thành như vậy, bọn hắc cũng khó có thể ngồi yên không lý đến.

- Lạc Khuynh Thành này ta cũng nghe nói, giống như tiến nhập một chỗ tên là Bách Hoa Tông tu luyện, chẳng lẽ trở về rồi?

Trần Tinh cũng như có điều suy nghĩ.

- Con rể Thành chủ bị bắt, Nhiếp gia các người đến cùng đã làm ra trò gì?

Dương Ngạn cũng sửng sốt.

Hắn đối với con gái cùng con rể của thành chủ đều chưa quen thuộc, lúc này hắn quan tâm chính là Nhiếp gia dám bắt con rể của Phủ Thành chủ, không lọt vào Phủ Thành chủ trả thù mới lạ!

- Đúng, con rể thành chủ là ai? Bọn hắn có nói là ai hay không? Nhiếp gia chúng ta đến cùng là tên hỗn đản nào bắt hắn?

Nhiếp Cường cũng đột nhiên nghĩ thông suốt, sốt ruột hô.

- Hỗn đản?

Người đến nghe được thiếu gia mắng, vẻ mặt cổ quái, bề ngoài giống như tên hỗn đản kia là người a. Bất quá, lời này đánh chết hắn cũng không dám nói, đành phải nói:

- Con rể thành chủ ta cũng không biết là ai. Chỉ có điều ta nghe được bên thành chủ thả ra tin tức, hình như tên là...

- Tên gọi là gì? Chẳng lẽ cũng ở Lạc Thủy thành của chúng ta hay sao?

Nhiếp Cường thấy hắn do dự, lần nữa ép hỏi.

- Nghe nói là một tiểu chi nhánh của gia tộc chúng ta, giống như tên là...

Người đến suy nghĩ một chút, đem danh tự nói ra.

- Nhiếp Vân!

- Nhiếp Vân?

Nghe được cái tên này, liên tiếp có ba tiếng kinh hô vang lên, chén rượu trên bàn rơi đầy đất.

Con rể của Phủ Thành chủ đến cùng là người nào, bốn người không biết, nhưng cái tên Nhiếp Vân này mấy người thật sự quá quen thuộc!

Dương Ngạn, Phùng Tiêu, Nhiếp Cường, lúc này tất cả đều miệng mở thật lớn, giống như choáng váng.

- Nhiếp Vân dĩ nhiên là con rể của Phủ Thành chủ? Cái này làm sao có thể!

Nhiếp Cường cảm thấy trời đất quay cuồng, sắp điên rồi.

Sự tình hôm nay quá nhiều, để cho mình sắp sụp đổ.

- Tiểu tử này thật làm cho người chấn kinh a.

Một lát sau Dương Ngạn lắc đầu, cười khổ một tiếng.

Tuy trong nội tâm như trước khó mà tin được, nhưng mình đối với Nhiếp Vân là tuyệt đối bội phục, tựa hồ trên người hắn phát sinh chuyện gì, đều rất bình thường!

- Nguyên lai là hắn, tại sao các người muốn bắt hắn? Ai, cho dù không có Phủ Thành chủ, các người sợ rằng cũng phải xui xẻo!

Phùng Tiêu lắc đầu.

Nhớ tới lúc trước thiếu niên ghi chép lại động tác của Nhiếp Liễu cùng quản gia, trong nội tâm Phùng Tiêu liên run rẩy, Nhiếp Vân kia ngay cả loại thủ đoạn này cũng có, há là loại người như người có thể đối phó sao? Tìm hắn phiền toái, người cái này không phải tự mình muốn chết sao?

- Hắn là con rể của Phủ Thành chủ? Vậy phụ thân trực tiếp giao hắn ra không được sao, vì cái gì Âm Ảnh hộ vệ đội, Chấp pháp đội còn có thể toàn quân bị diệt.

Nhiếp Cường không hổ gọi là “cường”, quả nhiên là nhân vật cấp bậc Tiểu Cường, chỉ chốc lát liền từ trong luân phiên đả kích tỉnh táo lại, hỏi ra mấu chốt của sự tình.

61. Chương 61: Lần Thứ Nhất Niết Bàn Đến

Tứ đại gia tộc liên hợp Phủ Thành chủ căn bản không phải đối thủ, nhưng một gia tộc mình, Phủ Thành chủ muốn lật úp, cũng không phải việc khó gì! Phụ thân của mình lại không phải người ngu, chứng kiến Phủ Thành chủ đột nhiên đòi người, liền đưa Nhiếp Vân ra ngoài là xong, tại sao phải cùng Phủ Thành chủ cứng rắn, làm cho Âm Ảnh hộ vệ đội, Chấp pháp đội toàn quân bị diệt?

- Không phải tộc trưởng không giao, mà là người của chúng ta căn bản không có bắt hãn, Nhiếp Lăng trưởng lão, Nhiếp Khiêm đội phó toàn bộ tử vong không nói, người của chi nhánh bọn hắn lại như đột nhiên biến mất, tìm khắp toàn bộ Lạc Thủy thành cũng không tìm được!

Người đến vẻ mặt cầu xin.

- Nhiếp Thiên chi nhánh biến mất, Phủ Thành chủ bảo nổi, đến cùng xảy ra chuyện gì?

Tất cả mọi người mộng rồi.

- Phùng huynh, Dương huynh, Trần huynh!

Một lát sau, Nhiếp Cường nghĩ tới điều gì, vội vàng đứng dậy cúi đầu với ba người.

Lúc này hắn không còn hung hăng can quấy như vừa rồi, ngay cả danh tự cũng không dám hô, trực tiếp xưng “huynh” rồi.

- Chuyện gì, nói đi!

Chứng kiến thằng này trở mặt so với lật sách còn nhanh, ba người Phùng Tiêu nhướng mày, bất quá đều là người thừa kế thứ nhất của gia tộc, địa vị giống nhau, cũng không nên nói cái gì.

- Chuyện vừa rồi ba vị huynh trưởng chắc hẳn cũng nghe được, Phủ Thành chủ quả thực khinh người quá đáng, Nhiếp gia chúng ta bắt bại hoại của chi nhánh mình thì đã làm sao? Cần Phủ Thành chủ xuất đầu sao? Ta hi vọng ba vị huynh trưởng có thể nể tình tứ đại gia tộc đồng khí liên chi, cùng nhau xuất kích giáo huấn Phủ Thành chủ thoả một phát, nếu không, thật muốn để cho hắn tiếp tục nữa, tứ đại gia tộc chúng ta còn có tôn nghiêm gì dừng chân ở Lạc Thủy thành?

Nhiếp Cường nói ra mục đích của mình.

- Người mới vừa nói cái gì? Chi nhánh bại hoại? Người nói ai là bại hoại?

Nhiếp Cường vì cổ động ba người khác liên hợp đối kháng Phủ Thành chủ, cố ý nói Nhiếp Thiên chi nhánh không đáng một đồng, nhưng lời này nghe vào trong tai Dương Ngạn, lại là chuyện khác rồi!

Nhiếp Vân là huynh đệ của hắn, sao cho phép người khác nhục mạ như vậy.

- Ta nói là Nhiếp Thiên chi nhánh của gia tộc chúng ta, còn có Nhiếp Vân kia, mang đến cho gia tộc đại tai họa như vậy, quả thực là bại hoại!

Nhiếp Cường còn không biết Dương Ngạn vì sao hỏi hắn, nổi giận dùng dằng nói.

- Người dám nói Nhiếp Vân, ân nhân của ta là bại hoại? Hừ, muốn chết!

Dương Ngạn còn chưa kịp tức giận, Phùng Tiêu liền không nhịn được, nổi giận gầm lên một tiếng, một cái tát hung hăng rút tới!

BA~!

Hai người cách rất gần, Phùng Tiêu lại là Xuất Thể cảnh đỉnh phong, thực lực bản thân cao hơn Nhiếp Cường hai cấp, hắn còn không kịp phản ứng, đã bị rút trúng khuôn mặt, bổ nhào té ngã trên đất!

- Phùng Tiêu, ngươi có ý gì?

Không nghĩ tới Phùng Tiêu lại đột nhiên ra tay, Nhiếp Cường tức giận đến oa oa gọi dậy, hét lớn một tiếng muốn đứng lên, bất quá còn không có đứng dậy đã cảm thấy một cái chân to từ phía trên rơi xuống, hung hăng đạp lên mặt mình.

- Có ý tứ gì? Mắng Nhiếp Vân là mắng Dương Ngạn ta, không giáo huấn người một chút, khó ra mối hận trong lòng!

Dương Ngạn sao có thể cho hắn đứng lên, hai chân liên tiếp đạp xuống.

- Đúng vậy, mắng Nhiếp Vân là mắng ta, hảo hảo hưởng thụ a!

Phùng Tiêu sợ rơi xuống phía sau, cũng liên tiếp đạp qua.

- Các người đạp ta là vì ta mắng Nhiếp Vân, còn Trần Tinh, người đá ta làm gì?

Một lát sau, Nhiếp Cường nằm trên mặt đất chịu không được rồi, nhịn không được lên tiếng rống to.

Hai người Phùng Tiêu, Dương Ngạn đánh mình, đều thuyết minh nguyên nhân, bởi vì Nhiếp Vân mới đánh hắn, tiểu tử Trần Tinh này cũng lao đến, chân không lưu tình chút nào?

- Ta... Ta thấy bọn hắn đá đã ghì nên đá, dù sao nhìn người cũng không vừa mắt!

Trần Tinh lễ thắng khí hùng nói, lần nữa hung hăng đạp qua.

Vừa rồi tiểu tử này trang bức không cực hạn, đã sớm chọc giận ba người, hiện tại có cơ hội, không động thủ hả giận, đó mới là kẻ đàn!

- ...

Nhiếp Cường.

- ...

Phùng Tiêu, Dương Ngạn.

Khả năng Nhiếp Vân cũng không thể tưởng được, mình trong lúc vô tình trợ giúp Phùng Tiêu, Dương Ngạn, vào lúc này lại thay mình hung hăng ra ngăm ác khí!

...

Mang phụ thân ngồi ở trên lưng tiểu Hổ, hai người Nhiếp Vân một đường lao tới Nhiếp gia.

- Mẫu thân là lúc nào bị bắt?

Nhiếp Vân hỏi.

- Ta không biết! Ta là ước chừng 10 phút trước, đang ở trong phòng tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết, liền bị Nhiếp Lăng tự mình ra tay bắt lấy!

Nhiếp Khiếu Thiên suy nghĩ một chút nói:

- Ta nghĩ thời gian các nàng bị bắt có lẽ cũng không kém nhiều!

- Không kém nhiều? Vậy là tốt rồi, hiện tại mẫu thân có lẽ còn không có bị đưa đến Nhiếp gia, chỉ cần chúng ta ở nửa đường cứu các nàng ra, liền không cần đi Nhiếp gia rồi!

Nghe được mẫu thân bị bắt thời gian không dài, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra.

Thực lực của mình bây giờ còn chưa đủ để xông vào Nhiếp gia cứu người, vừa rồi sở dĩ mang theo phụ thân xông lại, là cảm thấy các nàng có lẽ còn chưa đi xa, bằng vào tốc độ của tiểu Hổ, có lẽ còn có thể đuổi kịp!

- Nhanh chút ít!

Suy nghĩ cẩn thận những chuyện này, Nhiếp Vân lại để cho tốc độ của tiểu Hổ nhanh hơn.

Nhiếp Thiên chi nhánh ở biên giới Lạc Thủy thành, còn Nhiếp gia phủ đệ lại ở trung tâm thành thị, khoảng cách cả hai bằng vào xe ngựa mà nói, ít nhất cần một canh giờ, hai người ngồi ở trên Hổ Đầu thú, bất chấp kinh thể hãi tục, rất nhanh đi về phía trước!

- Cái kia là xe ngựa của Nhiếp gia Âm Ảnh hộ vệ đội, mẫu thân có lẽ ở trong!

Đi ước chừng nửa giờ, đột nhiên Nhiếp Vân chứng kiến một xe ngựa rất nhanh đi về phía trước.

Trên xe ngựa này thêu tiêu chí của Nhiếp gia, thân xe ngồi hai người, tất cả đều bận hắc y, đúng là đội viên của Âm Ảnh hộ vệ đội.

- Hừ, mỗi lần áp giải phạm nhân đều là hai người chúng ta, chỗ tốt đều để cho người khác chiếm được, thật sự là đáng giận!

Hắc y nhân bên trái vẻ mặt tức giận quát roi ngựa, thúc dục xe ngựa không ngừng đi về phía trước.

- Ai bảo chúng ta không có chỗ dựa? Loại chuyện tốt xét nhà này là không tới phiên chúng ta đấy!

Hắc y nhân khác cũng lắc đầu.

- Ai, được rồi, nghe nói Nhiếp Thiên chi nhánh này một nghèo hai trắng, cũng chưa chắc có thể lấy được thứ tốt!

Hắc y nhân thứ nhất tự an ủi mình một câu.

Mỗi lần Âm Ảnh hộ vệ đội chấp hành nhiệm vụ, xét nhà, diệt tộc, đều có thể đạt được không ít tiền đen, phụ trách áp giải phạm nhân theo quy tắc là cái gì cũng không có, tự nhiên trong nội tâm khó chịu.

62. Chương 62: Bế Quan (thượng)

- Ai nói không có tiền? Ta nghe nói tiểu tử Nhiếp Vân kia ở Chấp pháp đội làm vài vạn lượng bạc, một khi Nhiếp Khiêm đội phó giết hắn, khẳng định người gặp có phần, ah, chúng ta không có cái gì!

Hắc y nhân mặt mũi tràn đầy phần uất.

- Không cần tức giận, bọn hắn một phân tiền cũng không có!

Hai người đang cảm khái, đột nhiên nghe được sau lưng có một thanh âm nhàn nhạt phiêu qua.

- Một phân tiền cũng không có, làm sao người biết?

Nghe nói như thế, Hắc y nhân thuận miệng ứng một câu, lập tức biến sắc, quay người, chỉ bất quá thân thể của bọn hắn còn không có triệt để xoay qua chỗ khác, đã cảm thấy cổ buống lỏng, hai móng vuốt lẫm lẫm không chớp tới, đầu lâu của hai người bị chấn bay ra ngoài!

Tiểu Hồ một chiêu giết chết hai đội viên của Âm Ảnh hộ vệ đội, Nhiếp Vân liền thả người tiến vào thùng xe.

- Vân nhi?

Vừa mới tiến vài liền chứng kiến mẫu thân vẻ mặt uể oải nằm ở trong đó, phía sau là tỷ tỷ Tiểu Phượng cùng đệ đệ Nhiếp Đồng.

- Mẹ, các người không sao chứ?

Nhiếp Vân hỏi một câu.

- Chúng ta không có việc gì, người cũng bị bắt tới sao?

Về mặt mẫu thân Nhiếp Linh nghi ngờ hỏi.

- Ha ha, không có việc gì là tốt rồi, chúng ta trước tìm một chỗ nghỉ ngơi, đến cùng chuyện gì xảy ra ngài hỏi phụ thân a!

Thấy ba người không có việc gì, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, cũng không giải thích, nghiêng người lần nữa từ thùng xe nhảy ra ngoài, mang lấy xe ngựa chạy vội ra ngoài thành.

Mình đánh chết một trưởng lão, hơn mười đội viên Âm Ảnh hộ vệ đội, đã cùng Nhiếp gia hạch tâm có mâu thuẫn không thể điều hòa, tin tức này một khi truyền trở về, đối phương nhất định sẽ phái ra lực lượng mạnh nhất đến đây vây quét!

Hiện tại không có thực lực ngăn cản không nói, trọng yếu nhất là, mình đã cảm giác được Cửu Chuyển Niết Bàn Công lần thứ nhất tích lũy đạt đến cực hạn, nếu như không cố ý áp chế, tùy thời đều có thể Niết Bàn!

Mỗi một lần Cửu Chuyển Niết Bàn Công Niết Bàn đều kinh nghiệm lột xác cực kỳ thống khổ, hơi không cẩn thận sẽ chết, dù Nhiếp Vân là người của hai thế giới cũng lòng còn sợ hãi.

Trước kia thời điểm thu phục tiểu Hổ, liền không sai biệt lắm sắp đạt tới Chân Khí cảnh đỉnh phong, về đến gia tộc liên tục vượt cấp chém giết, lực lượng cả người tụ tập đến đỉnh phong, lúc này trùng kích mà nói, xác xuất thành công lớn nhất!

Cửu Chuyển Niết Bàn Công, lần thứ nhất Niết Bàn gian khổ nhất, không thể bị người quấy rầy, vạn nhất về tới chi nhánh, Nhiếp gia lại phái người tới vây quét thì phiền toái, cho nên tạm thời trước tránh né thoáng một phát cho thỏa đáng!

Cho nên, lúc này Nhiếp Vân không có tâm tình đi tìm Nhiếp gia phiền toái, xe ngựa chạy vội ra ngoài thành.

Rất nhanh xe ngựa liền đi tới một sơn cốc yên tĩnh, đây là lúc kiếp trước chạy nạn phát hiện, chẳng những ẩn nấp, hoa quả trong cốc còn có thể tự cấp tự túc, tựa như một thế ngoại đào nguyên.

Nhiếp Vân tùy ý an bài phụ thân thoáng một phát, liền ở phụ cận tìm sơn động, chui vào, bắt đầu tiến hành Cửu Chuyển Niết Bàn Công lần thứ nhất Niết Bàn!

- Cửu Chuyển Niết Bàn công, nội tức cửu chuyển!

Tĩnh hạ tâm lai, Nhiếp Vân đưa chân khí hùng hậu vào trong Khí Hải, do bầy đại đan điền theo quỹ tích đặc thù điên cuồng vận chuyển!

Cửu Chuyển Niết Bàn công cực kỳ quái dị, bình thường vận chuyển cũng có thể gia tăng tu vi, nhưng một khi tu vi này tích lũy đến tình trạng có thể lột xác, liền không hề có chút tiến bộ, lúc này nhất định phải trùng kích Niết Bàn!

Cho dù Niết Bàn rất nguy hiểm, nhưng thành công, lại giống như dục hỏa trùng sinh, vô luận thân thể hay lực lượng, đều có bay vọt về chất, để cho người thực lực đại tiến!

Thật giống như hiện tại Nhiếp Vân, nếu như từng bước tu luyện mà nói, từ Chân Khí cảnh đỉnh phong đột phá tới đa đạt tới Xuất Thể cảnh sơ kỳ, mà Niết Bàn bất đồng, một khi thành công, ít nhất có thể đạt tới Xuất Thể cảnh đỉnh phong, thậm chí Thành Cương cảnh sơ kỳ!

Thoáng một phát trọn vẹn nhảy lên một cấp bậc, thực lực gấp bội, đây mới là nguyên nhân tu luyện Cửu Chuyển Niết Bàn công nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, lại để cho Nhiếp Vân không chút do dự lựa chọn!

- Khí tức lưu chuyển, Niết Bàn!

Nương theo một tiếng hô thấp giọng, cả người Nhiếp Vân giống như lão tăng nhập định, lập tức tiến vào trạng thái Niết Bàn.

...

- Vân nhi không ăn không uống, sẽ không có chuyện gì chứ!

Nhiếp Linh nhìn sơn động Nhiếp Vân bế quan, vẻ mặt sốt ruột.

Từ khi nhi tử bế quan, nàng làm mẹ liền mỗi ngày hái hoa quả, thậm chí bắt chút ít dã thú nướng chín để ở bên ngoài, nhưng ngày đầu tiên không ra, đồ ăn cũng còn nguyên cắm trở về!

Một ngày không ăn thì cũng thôi, Nhiếp Linh sẽ không quá vội, nhưng ba ngày như trước không ăn, người cũng không đi ra!

Ngày thứ tư, ngày thứ năm...

Cho tới hôm nay đã là ngày thứ mười rồi!

Nếu như không phải Hổ Đầu thú dốc sức liều mạng canh giữ ở cửa động, cũng lúc trước nhi tử từng có bàn giao, chỉ sợ mình sớm đã không nhận được xông vào rồi!

Khí Hải Cửu Trọng Thiên thực lực có mạnh hơn nữa, dù đạt tới cửu trọng Chí Tôn, cũng không cách nào Tích Cốc, mười ngày không ăn không uống, đến cùng chuyện gì xảy ra?

- Hổ Đầu thú này là yêu thú khế ước của Vân nhi, nếu có vấn đề nhất định sẽ là cái thứ nhất xông vào, yên tâm đi!

Nhiếp Khiếu Thiên đứng ở bên người Nhiếp Linh, mặc dù ngoài miệng nói không cần lo lắng, nhưng không ngừng chà xát tay, lại bán rẻ hần rồi.

Bất quá, lúc này hần không còn bộ dáng uể oải trước kia, hai mắt sáng ngời hữu thần, cử chỉ tầm đó, lực lượng mười phần, vừa xem liền biết là biểu hiện của Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ nhất đại thành!

- Cũng phải, Khiếu Thiên người có phát hiện hay không, từ sau khi lần kia Vân nhi tỉnh lại, cùng trước đó hoàn toàn không giống, cả người tự tin không ít, bí mật trên người tựa hồ cũng nhiều!

Nhớ tới đủ loại thần kỳ của nhi tử, trong lòng Nhiếp Linh sốt ruột giảm bớt không ít, cảm thán một tiếng.

- Cái này khả năng cùng sư phụ hần có quan hệ, rất nhiều cường giả thích che dấu tính danh, mặc dù nhận đồ đệ, cũng không muốn đồ đệ nói ra hần là ai, Vân nhi không muốn nói, chúng ta tốt nhất không nên hỏi, để tránh hần khó xử!

Nghe được thê tử nói, Nhiếp Khiếu Thiên nhẹ gật đầu, đột nhiên cười cười:

- Hần có một sư phụ tốt, thực lực lại tiến bộ nhanh, tự tin cũng rất bình thường, chỉ là ta như thế nào cũng không nghĩ tới hần vậy mà có được thuần thú đan điền, có thể thu phục chiếm được yêu sủng!

- Đúng vậy a, địa phương Vân nhi làm chúng ta giật mình thật sự nhiều lắm, xem ra danh hiệu Lạc Thủy thành đệ nhất thiên tài của người, chỉ sợ phải đổi tên rồi!

63. Chương 63: Bể Quan (hạ)

Mẫu thân nở nụ cười một tiếng.

- Đổi tên cũng là con của ta, ha ha, chỉ cần hần mạnh hơn ta, điểm ấy hư danh tính toán cái gì? Nói sau, hiện tại ta sớm không phải là đệ nhất thiên tài gì rồi!

Sau khi Nhiếp Khiếu Thiên luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ nhất đại thành, trạng thái tinh thần cả người hoàn toàn bất đồng trước kia, tựa hồ lần nữa về tới tuổi hăng hái năm đó.

- Ha ha!

Nhìn thấy trạng thái tinh thần của trượng phu cải biến, Nhiếp Linh cũng hết sức cao hứng, nhẹ gật đầu, đang muốn tiếp tục nói chuyện, đột nhiên nghe được bên tai truyền đến một hồi nổ vang.

Ầm ầm!

Dưới chân rung động lắc lư, một cổ khí tức đặc thù mạnh mẽ từ địa phương Nhiếp Vân bể quan bắn ra, khí tức cường đại, để cho sắc mặt hai người đồng thời biến đổi.

- Đây là cái gì?

Cảm nhận được cổ khí tức này, hai người Nhiếp Khiếu Thiên cũng cảm giác giống như đứng ở trong sợ hãi tột cùng, không sinh ra được lòng phản kháng chút nào!

- Chẳng lẽ là Vân nhi tấn cấp rồi hả? Cho dù tấn cấp cũng không có khả năng có được loại thực lực này? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Thời điểm Nhiếp Vân bế quan chỉ có thực lực Khí Hải đệ tứ trọng Chân Khí cảnh đỉnh phong, cho dù tiến bộ, tầng thứ năm Xuất Thể cảnh trung kỳ là chống chết rồi, nhưng cổ khí tức trước mắt này, lực lượng quay cuồng như núi, khí tức nồng đậm như nước thủy triều, cũng không phải Xuất Thể cảnh trung kỳ có thể có!

Chẳng những Xuất Thể cảnh trung kỳ không có, mặc dù Thành Cương cảnh trung kỳ cũng tuyệt sẽ không có!

- Đệ đệ?

Động tĩnh lớn như thế, Nhiếp Tiểu Phượng một mực tu luyện cũng tỉnh táo lại, từ chỗ bế quan đi ra, nhìn về phía sơn động Nhiếp Vân bế quan, trong đôi mắt đẹp mang theo vẻ khiếp sợ không hiểu.

- Nhiếp Vân ca ca...

Nhiếp Đồng cũng đi tới, hai chân hần đã hóa đá, nhưng thời điểm đi đường lại có thể có chút uốn lượn, giống như đã có dấu hiệu giải trừ!

Lần trước trước khi Nhiếp Vân bế quan cũng truyền thụ Linh Tê Luyện Thể Quyết cho hần, lúc này tuy hần không có như Nhiếp Khiếu Thiên tu luyện đến tầng thứ nhất đại thành, nhưng đã hóa giải hai chân hóa đá, để cho hành động càng thêm nhanh và tiện lợi.

Linh Tê Luyện Thể Quyết thân là vô thượng công pháp của Ma tộc, giảm bớt hóa đá khẳng định không có vấn đề, chỉ có điều Nhiếp Đồng hóa đá thời gian quá dài, muốn triệt để tiêu trừ, không có mấy tháng vất vả cần cù tu luyện là căn bản không có khả năng hoàn thành!

- Khiếu Thiên thúc thúc, cổ khí tức này là đệ đệ phát ra.

Nhiếp Tiểu Phượng mặt mũi tràn đầy nghi hoặc nhìn về phía Nhiếp Khiếu Thiên.

- Ta cũng không biết, bất quá xem ra Vân nhi hần là muốn xuất quan.

Nhiếp Khiếu Thiên cũng không xác nhận cổ khí tức này có phải nhi tử mình phát ra không, nhưng nghĩ đến nhi tử đủ loại thần kỳ, vẫn gật đầu.

- Đệ đệ muốn xuất quan? Nhưng cổ khí tức này...

Bàn tay của Nhiếp Tiểu Phượng che đôi môi, túm tụm tròn, như thế nào cũng không thể tin được, đệ đệ mười ngày trước mới chỉ có Chân Khí cảnh đỉnh phong, năm ngày sau sẽ có được uy áp mạnh như thế!

Oanh!

Nàng lời còn chưa nói hết, khí tức như thủy triều đột nhiên thu lại, lập tức biến mất không thấy gì nữa, sau đó thạch động Nhiếp Vân bế quan nổ tung, vô số đá vụn tuôn ra, bụi đất bay lên bốn phía, cả sơn cốc tràn ngập ở trong bụi đất, để cho người thấy không rõ trong sơn động đến cùng xảy ra chuyện gì.

- Vân nhi...

Nhìn không tới trong sơn động đến cùng xảy ra chuyện gì, Nhiếp Khiếu Thiên cùng Nhiếp Linh liếc mắt nhìn nhau, từng người từ trong mắt đối phương thấy được vẻ lo lắng.

Bạo tạc nổ tung cường đại như thế, có phải là nhi tử tu luyện tẩu hỏa nhập ma, xảy ra vấn đề hay không?

Nhưng chưa từng nghe nói qua tẩu hỏa nhập ma sẽ phát sinh bạo tạc nổ tung cường đại như thế ah!

Đăng đăng đăng đăng!

Ngay thời điểm bốn người mặt mũi tràn đầy sốt ruột, đột nhiên phía trước truyền đến thanh âm bước chân chạm đất nhẹ nhàng, lập tức một bóng người từ trong bụi đất tối tăm đi ra.

- Cha, mẹ!

Bóng người chứng kiến Nhiếp Khiếu Thiên cùng Nhiếp Linh mặt mũi tràn đầy sốt ruột, cười nhạt một tiếng, lộ ra hàm răng trắng nõn.

- Vân nhi, người không sao chứ?

Chứng kiến bóng người này, Nhiếp Khiếu Thiên, Nhiếp Linh toàn bộ thở dài một hơi, trái tim treo lên rất cục để xuống.

- Ha ha, ta không sao!

Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

- Không có việc gì?

Tuy nghe được nhi tử xác nhận, hai người vẫn nhin không được nhìn sang hấn, vừa xem, trên mặt hai người nhin không được đồng thời sinh ra vẻ cổ quái.

Lúc này cả người Nhiếp Vân bình thần không có gì lạ, từ bên ngoài nhìn vào mà nói, căn bản nhin không ra bất luận khí tức chấn động gì, để cho người cảm giác như người bình thường không có gì khác nhau!

Chẳng lẽ bế quan một lần, thực lực của Vân nhi chẳng những không có tăng cường, ngược lại thấp xuống?

- Ha ha!

Tựa hồ nhìn ra cha mẹ nghi hoặc, thân thể của Nhiếp Vân khê động, một cổ khí tức ngập trời mạnh mẽ dâng lên, thẳng kích mây xanh!

- Khí Hải đệ lục trọng Thành Cương cảnh đỉnh phong? Cái này... Điều này sao có thể!

Cảm nhận được trên người nhi tử phát ra khí tức, Nhiếp Khiếu Thiên, Nhiếp Linh giật nảy mình!

Thời điểm nhi tử bế quan mới chỉ là đệ tứ trọng Chân Khí cảnh đỉnh phong, xuất quan là đệ lục trọng Thành Cương cảnh đỉnh phong rồi, mười ngày liên tục nhảy hai đại cấp bậc, trên thế giới tại sao có thể có tốc độ tấn cấp quý dị như vậy?

- Cái này cùng công pháp ta tu luyện có quan hệ, kỳ thật có thể đạt tới loại thực lực này cũng là tích lũy rất lâu, hậu tích bạc phát mà thôi!

Chứng kiến cha mẹ kinh ngạc thành như vậy, Nhiếp Vân không thể giải thích cặn kẽ, thuận miệng nói một câu.

Tuy tốc độ của Cửu Chuyển Niết Bàn Công tiến bộ cực nhanh, nhưng Nhiếp Vân không có ý định để cho cha mẹ tu luyện, ngược lại không phải mình không bỏ được, mà là Niết Bàn tu luyện mỗi lần đều vô cùng nguy hiểm, mình là người của hai thế giới, đối với năng lực khống chế tu luyện mạnh, là cực kỳ cẩn thận, cha mẹ đi luyện, vạn nhất có chuyện gì xảy ra, mình chẳng phải mỗi ngày tự trách sao?

An toàn thứ nhất, chỉ cần thực lực của mình mạnh, tìm được đầy đủ đan dược, bảo vật cho thân nhân, thân nhân đồng dạng sẽ tấn cấp không quá chậm!

- Nguyên lai người trước kia thực lực tiến bộ chậm chạp, chính là vì tích lũy, còn làm hại ta cả ngày lo lắng.

Một lát sau Nhiếp Linh mới thở dài.

Nhiếp Vân không nghĩ tới mình thuận miệng nói, vậy mà giải thích mê hoặc trước trọng sinh, không khỏi cảm thấy kinh ngạc vì sức tưởng tượng của mẫu thân!

Bất quá, nàng đã nghĩ như vậy tốt nhất, cũng bớt mình nói dối.

64. Chương 64: Thành Cương Cảnh Đỉnh Phong

- Phụ thân, thời điểm bế quan, ta đã luyện thành Phục Tâm Đan có thể giúp người khôi phục, loại đan dược này có thể giúp người chữa trị Khí Hải tổn hại, một lần nữa khôi phục thực lực trước kia!

Sợ mẫu thân hỏi lại, cổ tay Nhiếp Vân khê đảo, lòng bàn tay hơn ra một đan dược màu xanh biếc.

Vô Cầu Thảo, Hồi Sinh Hoa sớm đã chuẩn bị xong, Nhiếp Vân không dùng bao lâu thời gian liền luyện chế ra Phục Tâm Đan, chỉ là phụ thân tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ nhất không có đạt đến đại thành, mình không có lấy ra được liệu mà thôi!

- Có thể giúp ta chữa trị Khí Hải tổn hại?

Nhiếp Khiếu Thiên không giống mẫu thân dễ lừa gạt như vậy, đang muốn cẩn thận hỏi thoáng một phát, nghe nói như thế, con mắt lập tức trợn tròn, sắp sửa hỏi toàn bộ ném đến tận sau đầu.

Khí Hải tổn hại không cách nào tu luyện vẫn là đau xót lớn nhất của hắn nhiều năm, tuy trước kia nhi tử đã từng nói qua có thể giúp mình khôi phục, nhưng đến trước mắt, vẫn còn có chút không thể tin được.

- Ân, nhanh ăn vào a!

Nhiếp Vân gật gật đầu, đặt Phục Tâm Đan ở trong lòng bàn tay phụ thân.

- Ân!

Toàn thân Nhiếp Khiếu Thiên run nhè nhẹ, tiện tay cầm Phục Tâm Đan, há miệng nuốt xuống.

- Bá phụ, ta thủ hộ cho các người!

Nhiếp Đồng chứng kiến Nhiếp Khiếu Thiên nuốt vào đan dược, trực tiếp khoanh chân ngồi dưới đất, tiến vào trạng thái tu luyện, hô một tiếng, trường kiếm trong tay giơ lên, cảnh giác nhìn bốn phía, cả người như một cây lao thẳng tắp, tựa hồ bất luận kẻ nào muốn thương tổn Nhiếp Khiếu Thiên, đều phải vượt qua thân thể của hắn!

- Nhiếp Đồng...

Chứng kiến trạng thái của Nhiếp Đồng như thế, trí nhớ của Nhiếp Vân lần nữa về tới kiếp trước, kiếp trước, đệ đệ chính là đứng ở trước mặt mình như vậy, bảo hộ mình bị thương, người bị 137 vết thương, sống lưng như trước thẳng tắp!

- Ta nhất định phải để đệ đệ thành một cao thủ, một cao thủ tung hoành Nhân tộc Yêu tộc!

Nhớ tới ân tình kiếp trước, trong nội tâm Nhiếp Vân âm thầm thề.

Người có thể không sống, nhưng còn sống nhất định phải làm sự tình mình coi trọng, phải có mục tiêu phấn đấu, kiếp trước không hiểu phụ thân, đến khi hắn chết mình cũng không có lại hô một tiếng:

- Phụ thân!

Kiếp này đã thực hiện, mà đệ đệ, kiếp trước vì mình bị 137 vết thương, dù dùng một đời cũng không thể hoàn lại!

Huynh đệ, đây mới là huyết mạch tương liên, cốt nhục thân cận!

Nhiếp Đồng không biết ngay trong nháy mắt này, quỹ tích nhân sinh của hắn, đã ở dưới ca ca quyết định xảy ra cải biến, lúc này tay phải nắm chặt chuôi kiếm, ánh mắt kiên định giống như bất cứ chuyện gì cũng không thể để cho hắn dao động!

- Nhiếp Đồng, đây là một bộ kiếm pháp, ngươi không cách nào tu luyện Khí Hải, thời điểm tu luyện Linh Tê Luyện Thể Quyết nhân hạ có thể luyện thoáng một phát, đối với thực lực của ngươi tấn chức sẽ có trợ giúp!

Đột nhiên, trong đầu Nhiếp Vân nhớ tới một bộ Ma tộc kiếm pháp.

Bộ kiếm pháp kia lúc trước là lấy được chung với Linh Tê Luyện Thể Quyết, bởi vì không phải chiêu số của Khí Hải tu luyện giả sử dụng, lúc ấy chỉ tùy tiện nhìn một lần, liền không đi tu luyện, hiện tại ngẫm lại rất thích hợp đệ đệ!

Đệ đệ chẳng những hai chân hóa đá, Khí Hải cũng tổn hại, nếu như có thể luyện thành bộ kiếm pháp kia, nhất định sẽ thực lực đại tiến!

- Kiếm pháp? Đa tạ ca ca!

Thấy ca ca muốn cho mình kiểm pháp, con mắt Nhiếp Đồng hưng phấn, nắm đấm nhỏ nhỏ chậm rãi xiết chặt.

Giảng giải kiểm pháp kỹ càng một lần, Nhiếp Vân không đi quản đệ đệ, quay đầu nhìn về phía phụ thân.

Lúc này được hiệu Phục Tâm Đan đã triệt để kích phát, toàn thân phụ thân đỏ bừng, run rẩy, tựa hồ thừa nhận thống khổ cực lớn nào đó.

Chữa trị Khí Hải tổn hại thật giống như nổi xương vậy, không có đau nhức rét thấu xương, nào có tân sinh! Bởi vậy, tuy Nhiếp Vân chứng kiến phụ thân thống khổ, nhưng không có ý tứ hỗ trợ chút nào.

- Mẹ, lần trước ngài hái được ngàn năm Bồng Hình Tuyết Liên ở đâu?

Nhiếp Vân nhớ ra cái gì đó, đột nhiên hỏi.

- Bồng Hình Tuyết Liên này quá mức trân quý, ngày đó chứng kiến Âm Ảnh hộ vệ đội tới, ta biết ngay nhất định là có chuyện phát sinh, liền lặng lẽ cắt cây được liệu này ở trên người, ở đây!

Nói xong mẫu thân từ trong lòng lấy ra một hộp ngọc.

- Ở trên người của ngài liền tốt, ta vốn còn ý định trở về lấy.

Chứng kiến Bồng Hình Tuyết Liên ở trên người mẫu thân, Nhiếp Vân nở nụ cười một tiếng, tiện tay tiếp nhận mở ra, tay phải run lên, một cổ đan hỏa cực nóng liền từ lòng bàn tay bốc cháy lên.

- Nhiếp Vân, đây là cái gì?

Nhiếp Vân vừa đặt Bồng Hình Tuyết Liên ở trên đan hỏa thiêu đốt, chợt nghe tỷ tỷ Nhiếp Tiểu Phượng hô hấp dồn dập, trên mặt bởi vì kích động mà bay lên đỏ ửng nồng đậm.

- Đây là đan hỏa, làm sao vậy?

Chứng kiến tỷ tỷ kỳ quái như thế, Nhiếp Vân cũng sốt một chút.

Luyện Đan Sư là một loại chức nghiệp cao cấp, phải có đan hỏa đan điền mới được, loại thành thị nhỏ như Lạc Thủy thành, một Luyện Đan Sư cũng không có, Nhiếp Tiểu Phượng chưa thấy qua đan hỏa cũng rất bình thường.

- Đan hỏa? Là cái này sao?

Nhiếp Tiểu Phượng nói một tiếng, bàn tay đột nhiên lật lên, trong khoảnh khắc một cổ hỏa diễm hùng hục từ lòng bàn tay nàng phun ra, tựa hồ so với đan hỏa của Nhiếp Vân càng thêm sáng chói, càng thêm chói mắt.

- Hồng Diễm đan hỏa? Tỷ tỷ ngươi rõ ràng có thể phát ra Hồng Diễm đan hỏa?

Chứng kiến lòng bàn tay của tỷ tỷ đột nhiên toát ra hỏa diễm, Nhiếp Vân lại càng hoảng sợ.

Hồng Diễm đan hỏa là hỏa diễm trân quý nhất trong đan hỏa, mặc dù ngàn năm được liệu cũng có thể 100% chiết xuất, người có được loại đan hỏa này, không có chỗ nào mà không phải là kỳ tài luyện đan, trở thành Luyện Đan Tông sư chỉ là vấn đề thời gian!

Thời điểm kiếp trước, Nhiếp Vân cũng chỉ bá kiến hai người có được loại đan hỏa này, một người là sư phụ của mình, cái khác là mình!

Không nghĩ tới tỷ tỷ rõ ràng cũng là loại đan hỏa này!

Có thể phát ra loại đan hỏa này, kiếp trước mình như thế nào không có một chút ấn tượng?

Nghĩ đến kiếp trước, Nhiếp Vân lắc đầu, kiếp trước tỷ tỷ, hiện tại chỉ sợ đã sớm tự vận rồi, mình đương nhiên sẽ không biết, kỳ thật nàng là kỳ tài luyện đan tuyệt đỉnh!

- Tỷ tỷ, về sau ta sẽ dạy ngươi luyện đan, đưa ngươi đến chỗ Luyện Đan Sư lợi hại nhất học tập!

Thở ra một hơi, cường chế khiếp sợ trong lòng, Nhiếp Vân nói.

65. Chương 65: Tứ Đại Gia Tộc Hội Nghị

Loại thiên phú này của tỷ tỷ về sau ở trên luyện đan khẳng định tiền đồ vô lượng, mình không có nhiều thời gian đi dạy như vậy, hơn nữa luyện đan cần vô số thí nghiệm mới có thể khống chế hỏa hầu, chỉ có đưa nàng đến địa phương chuyên môn tu tập luyện đan, mới có thể để cho nàng tiến bộ cực lớn, cuối cùng nhất trở thành một đời Luyện Đan Tông sư!

Cùng tỷ tỷ nói xong, Nhiếp Vân liền không nói thêm gì nữa, chuyên tâm tinh luyện Bồng Hình Tuyết Liên, qua không biết bao lâu, hần gào thét một tiếng, lòng bàn tay luân phiên run run, lại ném vào vài chục loại dược liệu, vỡ một cái, một viên đan dược tròn vo xuất hiện ở trước mắt.

Đan dược này bắt đồng Phục Tâm Đan, toàn thân đỏ tươi, tản ra một cổ khí tức sinh mệnh nồng đậm, để cho người nghe thấy liền cảm thấy tinh thần tăng gấp đôi.

- Phụ thân, ăn đan dược này đi!

Thời điểm đan dược thành, Nhiếp Vân cũng phát hiện phụ thân mở mắt, cười nhạt một tiếng, tiện tay ném dược hoàn vào trong miệng của hần.

Vù vù!

Đan dược này vừa vào tức tan, Nhiếp Khiếu Thiên chỉ cảm thấy Khí Hải vừa mới tu bổ lực lượng liên tiếp kéo lên, không đến mười cái hô hấp liền triệt để khôi phục thực lực mạnh nhất kiếp trước! Hơn nữa loại xu thế này, cũng không ở sau khi khôi phục đỉnh chỉ, ngược lại tiếp tục gia tăng!

Ầm ầm!

Nhiếp Khiếu Thiên đã cảm thấy đan điền Khí Hải rung động lắc lư, cả người đột nhiên đứng dậy, miệng thở ra một hơi, giống như mũi tên kéo dài.

- Ha ha, không nghĩ tới ta chẳng những khôi phục thực lực, còn đột phá một bước, Khí Tông, Khí Hải bát trọng Khí Tông cảnh, không nghĩ tới Nhiếp Khiếu Thiên ta lại có thể đạt tới loại cảnh giới này!

Phun ra một hơi, Nhiếp Khiếu Thiên nhận không được thét dài, nước mắt từ trên khuôn mặt cuộn cuộn mà xuống.

Loại cảm giác Khí Hải tràn đầy này, mười mấy năm qua đều chỉ có trong mộng mới cảm nhận được, lúc thanh tỉnh phát hiện chỉ là công dã tràng, không nghĩ tới kiếp này rõ ràng còn có cơ hội mộng tưởng trở thành sự thật!

Là nhi tử!

Là hảo nhi tử của mình!

Nếu như không phải nhi tử, đừng nói khôi phục thực lực lại thêm đột phá, đạt tới cảnh giới mà Lạc Thủy thành mấy trăm năm qua không có người đạt tới, chỉ sợ mình bây giờ, như trước mơ mơ màng màng, làm bạn với rượu sống qua ngày!

Nhi tử, cảm ơn người!

Nhi tử, có tử như người, cho dù Nhiếp Khiếu Thiên ta hiện tại chết rồi, cũng đáng!

Cảm nhận được trong người tràn đầy chân khí bành trướng, Nhiếp Khiếu Thiên nhìn về phía thiếu niên trước mắt, trong mắt tràn đầy hiền lành cùng kiêu ngạo!

- Khiếu Thiên, người khôi phục?

Mẫu thân cảm nhận được trên người trượng phu phát ra khí tức, vành mắt cũng thoáng một phát đỏ lên.

Những năm này trượng phu “cam chịu”, nàng một người bồng vào bể vai đơn bạc khởi động toàn bộ chi nhánh, hiện tại rốt cục có thể buông lỏng một hơi rồi.

- Phải, ta khôi phục, Linh nhi, những năm này...

Nhiếp Khiếu Thiên run run, nói không ra lời, cả buổi nước mắt mới lần xuống:

- Làm khổ người rồi!

Làm khổ người rồi, bốn chữ vô cùng đơn giản, lại để cho mẫu thân Nhiếp Linh là chã rơi lệ!

....

- Hạo Thiên tộc trưởng, nếu như hôm nay người muốn chúng ta liên hợp chế tài Phủ Thành chủ, vậy thì quên đi, thành chủ muốn cứu con rể của mình, cùng gia tộc các người là thù riêng, chúng ta không muốn chen vào, nói sau cũng không muốn tranh vào vũng nước đục này!

Trong đại diện nghị sự của Nhiếp gia, một trung niên nhân gỗ nhẹ lấy cái bàn, nhàn nhạt nói.

Trong phòng, bốn trung niên nhân ngồi đối diện, phía sau bọn họ từng người đứng một thanh niên, phân biệt là người thừa kế thứ nhất của tứ đại gia tộc, Nhiếp Cường, Phùng Tiêu, Trần Tinh, Dương Ngạn!

Có thể làm cho người thừa kế thứ nhất đứng ở phía sau, mình ngồi xuống, bốn trung niên nhân này dĩ nhiên là bốn tộc trưởng của đại gia tộc, Nhiếp Hạo Thiên, Phùng Thiên Hành, Trần Đồng Sinh, Dương Thiết Thành!

Nói chuyện đúng là Trần gia tộc trưởng Trần Đồng Sinh!

Lúc này tổn thương trên mặt Nhiếp Cường cũng tốt không sai biệt lắm, bắt quá ra tay chính là thiếu gia của gia tộc khác, hiện tại cầu người ta, mình cũng không dám nói gì, bị đánh cũng như đánh không.

- Dương gia chúng ta vừa mới xác lập người thừa kế thứ nhất, khó tránh khỏi rung chuyển khá nhiều, ta xem chuyện này sau đó lại nói a!

Dương Thiết Thành mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, tựa hồ chuyện gì cũng không quan tâm, thuận miệng nói.

- Ta cùng Đồng Sinh, Thiết Thành quan điểm đồng dạng, Phùng gia chúng ta căn cơ nông cạn, chịu không được giày vò, Hạo Thiên tộc trưởng, bất kể nói thế nào, Phủ Thành chủ cũng là Quý tộc chính thống do hoàng thất Thần Phong đế quốc cất cử, ta nhìn người vẫn là ngoan ngoãn giao con rể của người ta ra, người lại không có con gái, giày vò một văn bối làm gì!

Phùng Thiên Hành cũng bắt âm bắt dương nói.

Nói đùa gì vậy, người đắc tội Phủ Thành chủ, bị người đánh, để cho chúng ta thay người xuất đầu, chưa tính ngủ a!

- Tứ đại gia tộc chúng ta đồng khí liên chi, nói như vậy cũng có chút xa lạ a!

Nghe được ba người khác nói, Nhiếp Hạo Thiên tức giận đến toàn thân run rẩy, lại không tiện phát tác.

Phủ Thành chủ đột nhiên không hề dấu hiệu phát động, Nhiếp gia chẳng những Chấp pháp đội, Âm Ảnh hộ vệ đội toàn quân bị diệt, nhiều chỗ sản nghiệp cũng bị đả kích trí mệnh, hiện tại tổng tài sản của Nhiếp gia ít nhất rút lại hơn phân nửa, vốn là tứ đại gia tộc bài danh phía trên, hiện tại chỉ có thể kể cuối, biến gia tộc thành như vậy, hẳn là tộc trưởng có thể không tức sao?

Cho nên vội vàng liên hợp tứ đại gia tộc, xem có thể liên hợp lại hay không, cho Phủ Thành chủ một chế tài nghiêm khắc, đền bù gia tộc tổn thất!

Đáng tiếc, làm hấn thất vọng chính là, lần này tam đại gia tộc khác căn bản không muốn chọn rộn chuyện này.

- Xa lạ? Tứ đại gia tộc đồng khí liên chi ngược lại không sai, nhưng các người cùng Phủ Thành chủ tranh chấp lại là gia sự, chúng ta là thật bất tiện nhúng tay, người cũng biết thanh quan khó đoạn việc nhà, đến lúc đó các người hòa hảo rồi, những người bên ngoài như chúng ta phải như thế nào, Hạo Thiên tộc trưởng đừng nói nữa, nếu như mời ở lại ăn cơm, chúng ta không ngại quấy rầy, nói tiếp mà nói, ta có việc, liền đi trước rồi!

Phùng Thiên Hành đi đầu tỏ thái độ, không để cho mặt mũi chút nào.

- Thiên Hành tộc trưởng nói rất hay, Hạo Thiên tộc trưởng đã không có chiêu đãi gì, hai chúng ta liền đi ra ngoài uống một chén, câu thông cảm tình a!

Dương Thiết Thành nói.

- Hai người các người tính cả ta a, Hạo Thiên tộc trưởng, không có chuyện gì khác, cáo từ!

Trần Đồng Sinh cũng khoát tay.

66. Chương 66: Bí Mật Tấn Cấp Khí Tông

Phủ Thành chủ yên lặng hồi lâu đột nhiên phát động, lực lượng kinh người kia để cho tam đại gia tộc khác đều kiêng kị không thôi, hiện tại hẳn không có tìm gia tộc của mình phiên toái, gia tộc của mình cũng lùi lũi vào, miễn cho đến lúc đó sứt đầu mẻ trán tự mình chuốc lấy cực khổ!

- Các người muốn đi cũng được, nhưng nghe ta nói xong những lời này, các người có biết tại sao ta lại đối phó một chi nhánh nhỏ nhỏ của gia tộc không?

Chứng kiến sắc mặt của ba đại tộc trưởng như thế, tuy phổi của Nhiếp Hạo Thiên sắp bạo tạc nổ tung, nhưng phát tác không được, đành phải cố nén tức giận nói ra.

Không có biện pháp, hiện tại tình huống của Nhiếp gia căn bản không cách nào chống lại Phủ Thành chủ, có Phủ Thành chủ che chở, mình liền không có biện pháp tiếp tục tìm Nhiếp Thiên chi nhánh phiên toái, chỉ có thể cùng ba gia tộc khác liên thủ.

- Đây là sự tình gia tộc của các người, chúng ta không có hứng thú!

- Đúng vậy, người đối phó chi nhánh của gia tộc các người, cùng chúng ta không quan hệ!

Ba đại tộc trưởng khác lần nữa phát tay.

Nghe được bọn hắn nói, Nhiếp Hạo Thiên hít sâu một hơi, cố nén xúc động muốn bạo tẩu, sắc mặt lúc sáng lúc tối, như làm ra một quyết định cự đại, nói:

- Ba vị tộc trưởng không nên gấp gáp cự tuyệt như vậy, nếu như ta nói chuyện này liên lụy đến như thế nào tấn cấp Khí Tông thì sao?

Một tiếng này tựa như sấm sét giữa trời quang!

Khí Tông, Khí Hải Cửu Trọng Thiên Khí Tông cảnh, tuy chỉ cao hơn Binh Giáp cảnh một bậc, lại vậy khốn vô số thiên tài, để cho hắn không cách nào tiến bộ!

Đạt tới loại cấp bậc này, chẳng những thực lực tăng lên, tuổi thọ, thể chất cũng sẽ có bay vọt về chất!

Tuổi thọ của cường giả Binh Giáp cảnh không khác người bình thường, chỉ bảy tám chục tuổi, nhưng cường giả Khí Tông cảnh bất đồng, không có gì bất ngờ xảy ra, hoàn toàn có thể sống đến 140 tuổi! So với tu luyện giả bình thường tuổi thọ kéo dài gấp đôi!

Đạt tới Khí Tông cảnh có thể làm cho tuổi thọ kéo dài, cũng không phải kỳ diệu nhất, kỳ diệu nhất là, chỉ cần đạt tới loại cảnh giới này, tinh thần cả người sẽ có bay vọt về chất, câu thông Thiên Địa nguyên khí, để cho người càng phù hợp tự nhiên, phát huy ra một ít năng lực vượt qua tu luyện giả bình thường!

Ví dụ như tự nhiên chi nhãn, cảnh tượng trong mười dặm có thể tùy ý rơi vào đáy mắt, giống như ở trước mặt! Tự nhiên chi nhĩ, có thể nghe được bất kỳ thanh âm gì trong phạm vi mười dặm!

Chính bởi vì Khí Tông khó có thể đến, lại có rất nhiều năng lực đặc thù, trăm năm qua, Lạc Thủy thành không có một người đạt tới loại cảnh giới này, mà ngay cả toàn bộ Thần Phong đế quốc cũng không nhiều, phàm là xuất hiện một cái, sẽ được phong Vương, trở thành hạch tâm chính thức của đế quốc!

Đương nhiên loại phong Vương này không thể đề cao huyết thống, chỉ là vinh dự do hoàng thất để quốc ban cho.

Có được loại vinh dự này, có thể ở Linh Dược kho của đế quốc không ràng buộc nhận lấy dược liệu, ở kho binh khí không ràng buộc nhận lấy binh khí, trong phạm vi Thần Phong đế quốc, đi đến bất kỳ địa phương nào cũng được đối đãi như khách quý, thậm chí có thể phân liệt quốc thổ, ban cho đất phong!

Tóm lại, Khí Tông cùng Binh Giáp cảnh hoàn toàn là hai khái niệm hoàn toàn bất đồng, chỉ cần đạt tới Khí Tông cảnh, chẳng khác nào một bước lên trời, trở thành người trên người!

Tam đại gia tộc tộc trưởng đều là Binh Giáp cảnh đỉnh phong, trong nội tâm bao giờ cũng nghĩ biện pháp tấn cấp, nhưng Binh Giáp cùng Khí Tông lại giống như rãnh trời, căn bản không cách nào vượt qua, lúc này đột nhiên nghe được Nhiếp Hạo Thiên nói ra sự tình tấn cấp Khí Tông, con mắt tất cả đều tròn tròn, không còn trạng thái lười nhác như trước kia nữa.

- Như thế nào tấn cấp Khí Tông? Hạo Thiên tộc trưởng nói là thật?

Phùng Thiên Hành hô hấp dồn dập, là cái thứ nhất hỏi.

- Tự nhiên là thật, bằng không thì các người cho rằng ta ăn no rồi việc, vậy quét thành viên chi nhánh gia tộc của mình!

Thấy thái độ của mọi người đại biến, Nhiếp Hạo Thiên xem thường nhìn thoáng qua, nói chuyện cũng không lưu tình chút nào.

- Người nói là, Nhiếp Vân của Nhiếp Thiên chi nhánh biết rõ tấn cấp Khí Tông như thế nào?

Dương Thiết Thành từ trong lời nói của Nhiếp Hạo Thiên nghe ra ý tứ, vội vàng hỏi.

- Nhiếp Vân? Không phải! Là phụ thân hắc, Nhiếp Khiếu Thiên!

Nhiếp Hạo Thiên biết muốn đạt được người khác ủng hộ thì không thể che lấp, lập tức nói.

- Nhiếp Khiếu Thiên? Quán quân của Lạc Thủy tài tuần năm đó, người có được Lạc Thủy Kim thuận?

- Hắc năm đó cũng không quá đáng là Binh Giáp cảnh đỉnh phong, cũng không đột phá đến Khí Tông cảnh a!

- Tin tức của người có thể là thật? Chúng ta làm sao mới có thể tin tưởng người?

Nghe nói Nhiếp Khiếu Thiên có phương pháp đột phá Khí Tông, tất cả mọi người đều sững sờ, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Nếu như Nhiếp Khiếu Thiên thực sự có loại này thứ tốt, có lẽ sớm đã đột phá Khí Tông đi à nha, như thế nào còn có thể tẩu hỏa nhập ma biến thành phế vật?

- Ta biết các người không tin, cũng không sợ nói cho các người biết, trên thực tế lúc trước Nhiếp Khiếu Thiên không phải tẩu hỏa nhập ma, mà là ta hạ dược hắc, mới khiến cho Khí Hải của hắc tổn hại, thực lực đại ngã, từ thiên tài biến thành phế vật! Ngay cả cháu trai của hắc Nhiếp Đồng, cũng là ta thả rắn độc cắn đến đôi chân hóa đá, mục đích là vì buộc hắc nói ra phương pháp đột phá Khí Tông, chỉ có điều thắng này tình nguyện giả ngây giả dại cũng không muốn nói ra, nếu như không phải ngại hắc là người có Lạc Thủy Kim thuận, ta sớm đã bắt hắc lại khảo vấn rồi!

Về mặt Nhiếp Hạo Thiên dữ tợn.

- Người hạ dược để cho Khí Hải của Nhiếp Khiếu Thiên tổn hại? Thả rắn độc cắn tổn thương một hài tử ba tuổi?

Nghe được Nhiếp Hạo Thiên thừa nhận bí mật nhiều năm trước, tất cả mọi người vì người trước mắt kia nhân tâm mà cảm thấy tức lộn ruột.

Nhiếp Khiếu Thiên là đường huynh của hắc, được xưng Lạc Thủy thành đệ nhất nhân trăm năm qua, hi vọng lớn nhất của gia tộc, người có tiềm lực có thể dẫn gia tộc đi về hướng huy hoàng như vậy, hắc rõ ràng

hạ được? Về phần Nhiếp Đồng, nghe nói thời điểm hắn bị độc xà cắn tổn thương, hai chân hóa đá, bắt quá ba tuổi, ra tay với hài tử ba tuổi, tâm ngoan thủ lạt đã đến một loại cảnh giới a!

Đương nhiên, mọi người cũng biết, hắn thừa nhận những sự tình này, cũng không phải khoe khoang, mà như đầu danh trạng, vì thu hoạch tín nhiệm của nhóm người mình!

Cũng chỉ có làm sao tấn cấp Khí Tông, mới có thể để cho một tộc trưởng điên cuồng như thế!

67. Chương 67: Lạc Khúc Mộ (thượng)

- Đúng vậy, Nhiếp Thiên chi nhánh, ca ca, đệ đệ của Nhiếp Khiếu Thiên, đều là ta giết, sở dĩ ta muốn bắt con của hắn Nhiếp Vân, một là vì tiểu tử này phá hỏng nhiều lần chuyện tốt của ta, hai là định dùng hắn uy hiếp Nhiếp Khiếu Thiên, đạt được đồ vật mình muốn!

Nhiếp Hạo Thiên cắn răng nói.

- Thì ra là thế!

Sự tình Nhiếp Vân dính dáng đến Phủ Thành chủ, huyền não lớn như vậy, rất nhiều gia chủ tự nhiên muốn hiểu rõ tiểu tử này là người ra sao, lại vì sao đắc tội Nhiếp gia!

Sự tình Nhiếp Vân không khó nghe ngóng, rất nhanh mọi người liền tường tận chuyện hắn đánh chết Cháp pháp đội, Âm Ảnh hộ vệ đội, chẳng qua là lúc đó đều cực kỳ nghi hoặc, Nhiếp Vân này có thể bằng vào Khí Hải tứ trọng đỉnh phong đánh chết cường giả Thành Cương cảnh, tiềm lực to lớn thậm chí vượt qua Nhiếp Khiếu Thiên năm đó!

Bình thường gia tộc xuất hiện loại người tài giỏi này, đều hảo hảo đối đãi, sợ hắn phản bội gia tộc, không nghĩ tới Nhiếp Hạo Thiên lại đi một con đường riêng, càng áp chế càng lợi hại, sao hắn làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, hiện tại mới biết được, sự tình căn nguyên ở chỗ này!

Nhiếp Khiếu Thiên có được bí mật tấn cấp Khí Tông, có thể làm cho nhi tử vượt cấp khiêu chiến tự nhiên cũng không phải là việc khó gì!

Tất cả mọi người cảm thấy bực bội đại ngộ!

- Chỉ cần các người giúp ta liên hợp bức bách Phủ Thành chủ, để cho hắn không quản sự tình Nhiếp Thiên chi nhánh nữa, đến lúc đó ta từ trong miệng Nhiếp Khiếu Thiên lấy được phương pháp tấn cấp Khí Tông, liền phân cho các vị! Như thế nào?

Nhiếp Hạo Thiên nói ra mục đích của mình.

- Hạo Thiên tộc trưởng thật sự là giỏi tính toán, không nói trước người có thể đạt được phương pháp tấn cấp Khí Tông hay không, nếu như một khi đạt được, người trực tiếp tấn cấp đến Khí Tông, cho dù không nói cho chúng ta, chúng ta cũng không có biện pháp làm gì người ah! Một chút chỗ tốt cũng không có, liền để cho chúng ta đắc tội Phủ Thành chủ, người tính toán cũng thật tốt!

Trần Đồng Sinh là người làm ăn, gần đây không làm mua bán lỗ vốn, nghe được Nhiếp Hạo Thiên nói, cười lạnh một tiếng.

- Đúng vậy, không lấy ra một ít chỗ tốt, liền muốn tam đại gia tộc chúng ta mạo hiểm đắc tội thành chủ, người tính toán cũng quá tốt a!

Dương Thiết Thành cũng kịp phản ứng.

- Nếu như ta được phương pháp tấn cấp Khí Tông, không nói cho các vị mà nói, liền bị Yêu tộc cắn xé tra tấn đến chết!

Nhiếp Hạo Thiên thấy mọi người nghi vấn, bàn tay khẽ đảo phát lời thề.

Loại lời thề bị Yêu tộc cấm xé tra tấn là kinh khủng nhất, thậm chí vượt qua trời giáng ngũ lôi, thấy hẳn rõ ràng phát ra loại lời thề này, trong nội tâm tất cả mọi người đều rung mình.

- Lời thề ta phát xong, nếu các vị không tin tưởng ta cũng không có biện pháp, bất quá ta khuyên các người tốt nhất tin tưởng, muốn tấn cấp Khí Tông, đó là cơ hội tốt nhất, một khi bỏ qua, vậy thì cứ chờ a!

Phát xong lời thề, Nhiếp Hạo Thiên hất tay lên, không nói thêm gì nữa, lẳng lặng chờ mọi người trả lời thuyết phục.

- Cái này...

Thấy Nhiếp Hạo Thiên nói ra lời này, tam đại tộc trưởng còn lại đều do dự.

Hoàn toàn chính xác, nếu như lần này thành công, thực sự được bí mật kia, nhóm người mình có lẽ thật có thể đạt thành tâm nguyện tấn cấp Khí Tông, bỏ qua cơ hội này mà nói, sẽ không biết phải chờ tới năm nào tháng nào!

- Tốt, ta đáp ứng người...

Dương Thiết Thành đi đầu tỏ thái độ.

- Tộc trưởng, chuyện này không thể đáp ứng!

Hắn lời còn chưa nói hết, Dương Ngạn đứng ở phía sau liền vội vàng hô.

- Làm càn, người bây giờ còn không phải tộc trưởng, ta làm cái gì, còn không cần người quan tâm!

Dương Thiết Thành không nghĩ tới nhi tử sẽ ở trước mặt mọi người phản bác mình, tức giận đến hất lên tay.

- Hừ, nếu như người đáp ứng, ta liền thoát ly Dương gia, cái người thừa kế thứ nhất này tìm người khác làm đi!

Hừ lạnh một tiếng, Dương Ngạn hất tay lên, quay người đi ra ngoài.

- Dương Ngạn thiếu gia, tộc trưởng nghị sự còn không có chấm dứt, còn xin dừng bước!

Dương Ngạn mới vừa đi tới trước cửa đại điện, từ chỗ hắc ám lờ mờ ra hai bóng người chắn ở trước mặt hắn.

Hai Ám Ảnh này đều có thực lực Thành Cương cảnh sơ kỳ, vừa xem liền biết là nhân vật cấp bậc Nhiếp gia trưởng lão.

- Nhiếp Hạo Thiên, người có ý gì?

Dương Ngạn bị người ngăn trở, ánh mắt lạnh như băng, mở miệng hỏi.

- Dương Ngạn Thiếu chủ đừng có gấp, Thiết Thành tộc trưởng còn không có tỏ vẻ ly khai, người cứ như vậy đi, có chút quá sốt ruột đi à nha!

Nhiếp Hạo Thiên không nói chuyện, Nhiếp Cường ở phía sau hắn cười rộ lên.

Hắn một mực nhớ kỹ mình bị đối phương một búa bổ nằm sấp ngã xuống đất, nói như vậy, trong lời nói mang theo hương vị châm ngòi.

- Ai dám ngăn cản ta?

Không để ý tới hắn châm ngòi, Dương Ngạn hừ lạnh một tiếng, bàn tay cầm Liệt Diễm Phủ ở lòng bàn tay, không cần suy nghĩ, Xi Vưu Thần Phủ thức thứ nhất bổ tới!

Ầm ầm!

Một đạo phủ quang nổ vang rơi xuống hai vị trưởng lão ngăn cản ở phía trước, hai Đại trưởng lão còn không có biết rõ ràng chuyện gì xảy ra, toàn thân liền bạo tạc nổ tung, biến thành một đồng thịt nát!

- Hừ!

Một chiêu đánh chết hai cường giả Thành Cường cảnh sơ kỳ, Dương Ngạn ngừng cũng không ngừng, trực tiếp đi ra ngoài.

Tuy hắn chỉ có thực lực Xuất Thể cảnh sơ kỳ, nhưng Liệt Diễm Phủ phối hợp Xi Vưu Thần Phủ thức thứ nhất, cho dù Thành Cường cảnh sơ kỳ cũng khó có thể ngăn cản!

- Cái này...

Không nghĩ tới thái độ của thiếu niên kiên quyết như thế, sắc mặt Nhiếp Cường trưởng thấu hồng, tức giận đến toàn thân run rẩy, nhưng lại không có biện pháp.

- Để cho hắn đi thôi!

Dương Thiết Thành thấy đứa con trai này xoay người rời đi, tuy rất giận, lại không dám làm gì hắn, dù sao “sư phụ” của đối phương cho mình rung động thật sự quá lớn a!

- Thiết Thành tộc trưởng đồng ý, Thiên Hành tộc trưởng, Đồng Sinh tộc trưởng quyết định như thế nào?

Nhiếp gia đã đắc tội Phủ Thành chủ, không muốn lần nữa đắc tội Dương gia, Nhiếp Hạo Thiên thấy phụ tử bọn họ mâu thuẫn, cũng sẽ không nói thêm nữa, tiếp tục hỏi.

- Ta cũng đáp ứng...

Phùng Thiên Hành suy nghĩ một chút cũng tỏ vẻ đồng ý.

Bất quá hắn cũng được đãi ngộ như Dương Thiết Thành, lời còn chưa nói hết, nhi tử Phùng Tiêu liền ngắt lời:

- Phụ thân, ta cùng Dương Ngạn huynh đệ thái độ đồng dạng, nếu như người đồng ý, xin người tuyển người thừa kế khác!

Tuy Phùng Tiêu không biết Nhiếp Vân đến cùng lợi hại ra sao, nhưng từ lần trước hạ được cho Nhiếp Liễu có thể nhìn ra hắn tuyệt đối là thế hệ tâm ngoan thủ lạt, hơn nữa hắn đối với mình có ân, để cho mình đối phó ân nhân, hắn làm không được!

68. Chương 68: Lạc Khúc Mộ (hạ)

- Người...

Phùng Thiên Hành không nghĩ tới con trai độc nhất cũng sẽ phản đối mình, tức đến sắc mặt đỏ lên.

- Các người tiếp tục thương nghị, ta đi trước!

Biết rõ phụ thân muốn làm quyết định không cách nào sửa đổi, Phùng Tiêu phát tay đi theo Dương Ngạn ra ngoài.

- Phụ thân, nếu như người đồng ý, ta cũng cáo từ!

Trần Đồng Sinh còn chưa nói, Trần Tinh liền nhàn nhạt nói một câu, xoay người rời đi.

Trần Tinh không biết sự tình của Nhiếp Vân, bất quá hắn là người làm ăn, có thể thấy rõ thế cục, Dương Ngạn có được Liệt Diễm Phủ của phòng đấu giá ngày đó, lại có võ kỹ lợi hại như thế, nếu như nói cùng hai thần bí nhân kia không có quan hệ, nói cho ai nghe cũng không tin, hắn đã không chút do dự lựa chọn, khẳng định có mục đích của mình!

Vì lợi ích lớn nhất hóa, phụ thân cùng mình phân thành hai phương hướng, vô luận chỗ nào xảy ra vấn đề, đều có thể để cho gia tộc không bị liên quan đến, đây mới là lựa chọn sáng suốt nhất!

Thiếu chủ của Tứ đại gia tộc liên tục đi ba cái, để cho hào khí của đại sảnh cực kỳ xấu hổ, bất quá, có thể trở thành tộc trưởng, mỗi một cái đều là người bá kiến các mặt của xã hội, một lát sau liền định sự tình bức bách Phủ Thành chủ như thế nào, như thế nào làm cho Nhiếp Vân, Nhiếp Khiếu Thiên hiện thân...

...

- Khí Hải ngài tổn hại còn có sự tình của Nhiếp Đồng đều là Nhiếp Hạo Thiên gây nên?

Nhiếp Vân mạnh mẽ đứng lên, ánh mắt lộ ra sát ý tràn trề.

- Đúng vậy! Sau khi ta biến thành phế vật, biết rõ không cách nào báo thù, cũng chỉ có thể giả bộ như cam chịu không cho hắn chú ý, không nghĩ tới hắn rõ ràng còn hạ thủ!

Nhiếp Khiếu Thiên thở dài, lắc đầu.

Nhiếp Khiếu Thiên khôi phục thực lực và đột phá, liền cùng với nhi tử nói rõ chi tiết sự tình, trước kia không có năng lực đối kháng Nhiếp gia, cho nên không dám nói rõ, sợ nhi tử gặp chuyện không may, hiện tại mình đạt tới Khí Tông cảnh, có thể nói Lạc Thủy thành đệ nhất nhân, cũng nên cái gì cũng không sợ rồi!

- Tại sao hắn lại muốn hại chi nhánh chúng ta như vậy?

Nhiếp Vân hỏi.

- Ai, muốn nói tại sao hắn hại chúng ta, liền liên lụy tới một bảo tàng!

Nhiếp Khiếu Thiên nói.

- Bảo tàng?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Năm đó ta ở bên ngoài lịch lãm, vô tình phát hiện một phần mộ của cường giả Tôn Cấp lưu lại, gọi Lạc Khúc mộ, nơi này cực kỳ che giấu, hơn nữa rất cổ quái, bề ngoài giống như chỉ có huyết mạch đặc thù mới có thể mở ra, mà ta chỉ tiến nhập bên ngoài, dù như thế, cũng được đến bí mật làm sao tấn cấp Khí Tông, sau khi đi ra, liền nói cho tộc trưởng, nhưng chẳng biết tại sao Nhiếp Hạo Thiên biết, biết được ta tùy thời có thể đột phá Khí Tông, lòng ganh tỵ nổi lên, lúc này mới âm thầm ra tay với ta, muốn làm cho ta nói ra vị trí cụ thể của Lạc Khúc mộ!

Nhiếp Khiếu Thiên thở dài một tiếng.

Mặc dù Nhiếp Hạo Thiên cùng hắn không phải thân huynh đệ, nhưng cũng là đồng tông đồng tộc cùng nhau lớn lên, vì loại vật này liền hại mình của nát nhà tan, ngấm lại cũng thật độc ác.

- Lạc Khúc mộ?

Nhiếp Vân suy nghĩ một chút, kiếp trước đối với chuyện này một chút ấn tượng cũng không có, xem ra kiếp trước mình đối với phụ thân này, hiểu rõ thật đúng là không nhiều lắm.

- Ta lúc ấy coi hắn là bạn tốt, nên không có phòng bị, sau khi Khí Hải tổn hại, biết rõ một khi nói ra sự tình Lạc Khúc mộ, tất nhiên sẽ bị giết chết, cho nên tình nguyện giả ngây giả dại, cũng không dám nói, khi đó người lại vừa sinh ra, hắn áp chế một khi ly khai Lạc Thủy thành liền giết người, ta cũng chỉ phải lưu lại đây, không cách nào ly khai.

Nhiếp Khiếu Thiên nói toàn bộ sự tình một lần.

Nguyên lai năm đó phụ thân trong lúc vô tình phát hiện một bảo tàng tên là Lạc Khúc mộ, chuyện này bị Nhiếp Hạo Thiên biết, hắn muốn biết bí mật của bảo tàng, liền bắt đầu gia hại phụ thân, lúc này mới mang đến cho Nhiếp Thiên chi nhánh tai họa bất ngờ như thế!

Ngay cả đường huynh của mình cũng không buông tha, trình độ tham lam của Nhiếp Hạo Thiên, quả thực làm cho người tức lộn ruột!

- Mẹ, đệ đệ, tỷ tỷ ở lại chỗ này tiếp tục tu luyện, hai người chúng ta đi ra ngoài, Nhiếp Thiên chi nhánh yên lặng nhiều năm như vậy, cũng nên là thời điểm để cho bọn hắn trả nợ rồi!

Hiểu rõ những sự tình này, Nhiếp Vân lạnh lùng nói, trong mắt hiện lên một tia sát ý.

Sau khi Huyết Ngục Ma Tôn sống lại, sẽ để cho thể nhân lãnh hội đến lửa giận tràn ngập huyết dịch.

- Phùng huynh người như thế nào lại đây?

Trong Nhiếp Thiên chi nhánh, Dương Ngạn chứng kiến Phùng Tiêu vụng trộm tiềm vào, vẻ mặt kỳ quái.

- Ta ý định ở chỗ này tìm manh mối, xem có thể tìm được Nhiếp Vân huynh đệ hay không, nói cho hần biết không nên trở về, tứ đại gia tộc liên hợp đã bức bách Phủ Thành chủ nhượng bộ, nếu như lúc này trở về, nhất định sẽ lập tức lọt vào cao thủ của tứ đại gia tộc truy nã, đến lúc đó rất phiền toái!

Về mặt Phùng Tiêu lo lắng.

- Đúng vậy a, tình cảnh không thể lạc quan, bây giờ Nhiếp Cường đang ở dưới sự trợ giúp của tứ đại gia chủ, tu vi thăng cấp bay lên, rõ ràng một đường đột phá đạt đến Thành Cương cảnh đỉnh phong, cho dù hiện tại ta cũng không phải đối thủ!

Dương Ngạn nhớ tới chuyện phát sinh mấy ngày nay, cũng nhịn không được nữa thở dài.

- Hần tu vi tăng trưởng hay không tăng trưởng ngược lại không có gì, hiện tại tứ đại gia tộc liên hợp bức bách Phủ Thành chủ, để cho thành chủ gả con gái cho hần, định dùng chuyện này làm cho Nhiếp Vân đi ra, thủ đoạn cực kỳ âm hiểm!

Về mặt Phùng Tiêu phẫn nộ.

Không có Nhiếp Vân trợ giúp, thừa số huyết thống của mình như trước không cách nào mở ra, còn là một phế vật, loại ân tình này còn chưa báo đáp, gia tộc lại cùng Nhiếp gia liên hợp đối phó Nhiếp Vân, để cho hần cực kỳ khó chịu.

- Không cần nhìn nữa, có lẽ hần không có lưu phương pháp gì có thể liên hệ, ta cũng không liên lạc được, nếu không chúng ta liền chờ ở chỗ này, hi vọng hần có thể vừa về Lạc Thủy thành liền tới nơi này, chúng ta cũng có thể giúp hần thoát vây!

Dương Ngạn lắc đầu.

- Ta lúc đầu lưu cho hần lại cái truyền tin lệnh bài, nhưng vô luận ta nhấn như thế nào, hần cũng không đáp lại, thật không biết đi nơi nào!

Phùng Tiêu vẻ mặt phiền muộn:

- Hiện tại loại tình huống này chỉ có thể làm như vậy, chúng ta ở chỗ này chờ a.

- Ha ha, ba chúng ta là cùng một chiến tuyến, hai người các người tới nơi này, sao không báo ta một tiếng!

69. Chương 69: Nhiếp Cường Hần Phải Chết

Phùng Tiêu vừa dứt lời, một thanh âm sang sảng vang lên, Trần gia Trần Tinh rõ ràng cũng tới tiểu viện.

- Nguyên lai là người! Vậy thì tốt, người biện pháp nhiều, giúp chúng ta tính xem làm sao bây giờ!

Dương Ngạn chứng kiến người tới là Trần Tinh, gật đầu cười.

Ngày đó tứ đại gia tộc liên minh, Trần Tinh cũng giống như mình, tình nguyện phản bội gia tộc cũng không muốn tổn thương Nhiếp Vân, điểm ấy để cho Dương Ngạn cực kỳ cảm động, bởi vậy đối với hần cực kỳ thân cận.

- Ta có thể có biện pháp nào, hiện tại Nhiếp Cường tổ chức một đám trường lão Thành Cương cảnh, trở thành một tiểu tổ truy kích và tiêu diệt Nhiếp Vân, mục đích chủ yếu của tiểu tổ này là bắt lấy Nhiếp Vân,

cả ngày tuần tra ở Lạc Thủy thành, một khi Nhiếp Vân trở về, khẳng định sẽ lọt vào công kích điên cuồng, cái này ta cũng không có biện pháp ah!

Trần Tinh cười khở.

- Tiểu tổ truy kích và tiêu diệt Nhiếp Vân? Tứ đại gia tộc liên hợp? Đến cùng xảy ra chuyện gì?

Ngay thời điểm Trần Tinh cười khở, đột nhiên một thanh âm từ trong sân vang lên, quay đầu nhìn lại, chẳng biết lúc nào trong nội viện đã nhiều ra một Hồ Đầu thú cự đại, trên lưng thú có hai bóng người, đứng là Nhiếp Vân cùng Nhiếp Khiếu Thiên!

- Nhiếp Vân? Tại sao ngươi trở về rồi!

Chứng kiến xuất hiện quả nhiên là Nhiếp Vân, vẻ mặt của Dương Ngạn lập tức lo lắng:

- Hiện tại tứ đại gia tộc liên minh, Nhiếp Cường toàn thành lòng bắt người, ngươi vẫn là nắm chặt thời gian đi thôi!

Chứng kiến ánh mắt lo lắng của Dương Ngạn, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng:

- Không có việc gì, ngươi vẫn là nói cho ta một chút, mười ngày này đến cùng chuyện gì xảy ra, tứ đại gia tộc liên minh đối phó Phủ Thành chủ, con rể của Phủ Thành chủ lại là chuyện gì xảy ra?

Đoạn thời gian trước Nhiếp Vân tiến hành lần thứ nhất Niết Bàn, không dám phân thần chút nào, tự nhiên không có nhìn ngọc bài mà Phùng Tiêu dùng truyền tin cho mình, trên đường trở về lấy ra ngọc bài, thấy phía trên có hơn mười tin tức, trong đó có mấy thứ lại để cho mình cực kỳ mê hoặc.

Mình lúc nào biến thành con rể của Phủ Thành chủ rồi hả? Tứ đại gia tộc vì sao lại liên hợp cùng một chỗ?

Một mực không có hiểu rõ, cuối cùng chứng kiến Phùng Tiêu nói sẽ ở chi nhánh chờ mình, lúc này mới cười tiểu Hồ chạy tới.

- Là như thế này...

Thấy thiếu niên không đi, Dương Ngạn lắc đầu, vội vàng nói rõ chi tiết những ngày này phát sinh, trong đó kể cả Phủ Thành chủ đột nhiên phát động vây quét Nhiếp gia, Nhiếp gia tổ chức tứ đại gia tộc hội nghị, dùng bí mật tấn cấp Khí Tông hấp dẫn mọi người liên minh

- Thì ra là thế!

Nghe được Dương Ngạn giải thích kỹ càng, Nhiếp Vân giờ mới hiểu được, không nghĩ tới mới bề quan mười ngày, Lạc Thủy thành lại xuất hiện nhiều sự tình như vậy.

Chỉ là hẳn có chút không rõ, vì cái gì Phủ Thành chủ sẽ dùng danh nghĩa con rể công nhiên đối phó Nhiếp gia, coi như mình cùng Lạc Khuynh Thành rất quen thuộc, nhưng cũng không có quen đến mức này a!

- Đúng rồi, Nhiếp Cường kia, cũng là người thừa kế thứ nhất của Nhiếp gia, bây giờ ở dưới sự trợ giúp của tứ đại tộc trưởng tấn cấp đến Thành Cương cảnh đỉnh phong, muốn kết hôn con gái của thành chủ, giống như hôn lễ ngay ở đêm nay, mục đích đúng là muốn người xuất hiện, người cũng phải cẩn thận, thắng này cực kỳ âm hiểm, chỉ sợ đã hạ xuống thiên la địa võng.

Dương Ngạn nói tiếp.

- Ép con gái thành chủ cùng hẳn thành hôn? Lạc Khuynh Thành cùng hẳn kết hôn?

Con mắt của Nhiếp Vân nheo lại.

Tuy mình không biết vì sao Phủ Thành chủ lại dùng danh nghĩa con rể giao chiến với Nhiếp gia, nhưng biết rõ Phủ Thành chủ có thể làm như vậy, nhất định là Lạc Khuynh Thành mãnh liệt yêu cầu!

Đối với nữ hài đơn thuần này, mình một lão ngoan đồng sống mấy trăm năm tuy không có khả năng vừa thấy đã yêu, thích nàng, nhưng lúc này nghe được Nhiếp Cường dám bức bách nàng lập gia đình, trong nội tâm vẫn sát ý cuộn cuộn.

Kiếp trước Lạc Khuynh Thành cùng mình có duyên gặp một lần, thời điểm thí luyện đã từng cứu mình, kiếp này lại vì mình cam nguyện hao tổn danh dự, đối với mình có ân, tuyệt không muốn nàng bị một tia tổn thương!

- Ta nói cho người những chuyện này là bảo người cẩn thận, ngàn vạn lần không thể đi, hiện tại tứ đại gia tộc liên hợp, thế lực không giống bình thường, tùy tiện tiến lên mà nói, chẳng những không cứu được người không nói, gây chuyện không tốt còn có thể mất mạng, chúng ta tốt nhất vẫn là bàn bạc kỹ hơn.

Chứng kiến thần sắc của Nhiếp Vân có chút không đúng, Dương Ngạn sợ hãi tùy tiện xông qua, vội nói gấp.

- Tứ đại gia tộc liên hợp, không giống người thường? Hừ, nếu như bọn hắn không dụng bằng hữu của ta thì thôi, dám lấy Lạc Khuynh Thành làm thẻ đánh bạc, Nhiếp Cường hẳn phải chết!

Nhiếp Vân hừ lạnh một tiếng, hai chân khễ cong, cả người đã nhảy lên.

- Phụ thân, người đi Nhiếp gia phủ đệ, ta đi Phủ Thành chủ trước, một hồi sẽ tới!

Ngay thời điểm Nhiếp Vân bay đến giữa không trung, thét dài một tiếng rơi vào trên lưng tiểu Hổ, một người một hổ như thiểm điện lao đi.

- Nhiếp Vân, Nhiếp Cường đã ở Phủ Thành chủ bày ra thiên la địa võng, ngàn vạn lần không thể đi.

Không nghĩ tới lời của mình còn chưa nói hết, thiếu niên liền xoay người rời đi, Dương Ngạn lại càng hoảng sợ, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Quá lỗ mãng rồi, người bắt quả là Chân Khí cảnh, đi đấu với Thành Cương cảnh đỉnh phong Nhiếp Cường, đây không phải muốn chết sao?

Xèo xèo C-K-Í-T..T T!

Đột nhiên...

Ba bóng người mạnh mẽ từ ngoài tường nhảy ra, ngăn cản đường đi của một người một hổ, bởi vì tốc độ quá nhanh, đập nên không khí phát ra minh hưởng bén nhọn.

- Là cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong, thanh âm cương khí phá không! Cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong, hơn nữa là ba cái, bọn họ là người của Nhiếp Cường, cẩn thận...

Chứng kiến ba người này đột nhiên kích phát khí minh, Dương Ngạn, Phùng Tiêu, Trần Tinh đều biến sắc.

Không nghĩ tới Nhiếp Cường rõ ràng phái ba cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong mai phục ở đây, Nhiếp Vân gặp gỡ còn có thể sống sao?

- Ah...

- Ah...

- Ah...

Ngay thời điểm ba người sợ hãi toàn thân run rẩy, liên tục ba tiếng kêu thảm vang lên.

Lạch cạch! Lạch cạch! Lạch cạch!

Ba thi thể đồng thời từ giữa không trung rớt xuống, rơi trên mặt đất phát ra tiếng vang nặng nề, như lợn chết.

- Ah

Chứng kiến ba thi thể rơi xuống, Dương Ngạn, Phùng Tiêu, Trần Tinh tựa như hóa đá.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ ba người này là Nhiếp Vân giết?

Không có khả năng? Trong nháy mắt giết chết ba cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong, đây là thực lực gì?

70. Chương 70: Toàn Bộ Chết Là Tốt Rồi

- Đây là Ngũ Dương trưởng lão của gia tộc chúng ta, Thành Cương cảnh đỉnh phong, một đôi thiết thủ đoạn đá nứt bia như đồ chơi, nghe nói ngay cả Bình Giáp cảnh sơ kỳ cũng không nhất định là đối thủ, làm sao có thể, làm sao có thể vừa thấy mặt liền chết rồi?

Ba người đồng thời đi về phía trước vài bước, thấy rõ dung mạo của ba thi thể trên mặt đất, chứng kiến người đầu tiên, Phùng Tiêu lập tức kinh hô lên.

- Cái này là Hư Dự trưởng lão của gia tộc chúng ta, mặc dù không có lợi hại như Ngũ Dương trưởng lão, nhưng đơn kiếm tung hoành, từng một đêm phá tan tám mươi bảy sơn trại, không một may mắn thoát khỏi, ba gã trại chủ Thành Cương cảnh đều bị một kiếm xuyên qua yết hầu, như thế nào cũng đã chết...

Toàn thân Trần Tinh run rẩy.

Ba cỗ thi thể này khi còn sống từng cái đều có danh khí thật lớn, ở Lạc Thủy thành cũng có danh hào, hiện tại gặp gỡ Nhiếp Vân ngay cả một chiêu cũng không gánh được, toàn bộ biến thành thi thể, Nhiếp Vân đến cùng có thực lực gì? Tốc độ gì?

Mấy ngày hôm trước không phải là Chân Khí cảnh đỉnh phong sao? Như thế nào mười ngày không thấy ngay cả cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong cũng không tiếp được một chiêu rồi hả?

- Hiện tại Nhiếp Vân, chúng ta đã không có biện pháp phỏng đoán.

Một lát sau, thanh âm cười khỏ của Dương Ngạn vang lên, hai người Phùng Tiêu cũng kim lòng không được gạt đầu.

Tuy bọn họ đều là thiên tài tâm cao khí ngạo, nhưng cũng biết, lúc này Nhiếp Vân đã đạt đến tình trạng bọn hắn không thể với tới, chỉ có thể nhìn lên rồi!

Sát ý!

Sát ý ngập trời!

Nhiếp Vân không nghĩ tới thân là đường huynh đệ, vậy mà vì một chút đồ vật làm ra sự tình tâm ngoan thủ lạt như thế, lại không để ý lễ nghĩa liêm sỉ!

- Khó trách kiếp trước chi nhánh chúng ta thảm như vậy, khó trách tất cả mọi người chết chỉ có ta may mắn sống sót, nguyên lai các người mới là đầu sỏ gây nên!

Nghĩ đến kiếp trước chi nhánh mình chết thì chết, tán thì tán, Yêu tộc còn không có toàn diện xâm lấn đã cửa nát nhà tan, hận ý trong lòng Nhiếp Vân càng ngày càng mạnh, lửa giận càng ngày càng vượng.

- Rống!

Tiểu Hồ tựa hồ cảm nhận được sát ý trên người Nhiếp Vân, cũng hưng phấn đến hai mắt thẩu hồng, phát ra một tiếng gào thét thật dài.

Một người một thú đi ngang qua toàn bộ thành trấn, hướng Phủ Thành chủ cấp tốc chạy như điên, sát ý ngập trời để cho thị dân dọc đường kinh hãi lạnh mình.

Mặc dù bọn hắn không biết một người một thú này muốn làm gì, nhưng lại biết... Lạc Thủy thành nhất định sẽ xuất hiện một hồi gió tanh mưa máu!

...

- Khuynh Thành tiểu thư, ta nói đều là lời thật, ta đối với người tâm có thể chiêu Nhật Nguyệt!

Nhiếp Cường đứng ở sau lưng thiếu nữ, ánh mắt lập loè, không biết nghĩ cái gì.

Những năm này Tứ đại gia tộc bố cục vẫn rất lớn, liên hợp lại Phủ Thành chủ liền không chịu nổi, liên tiếp bại lui.

Mặc dù Nhiếp Cường đối ngoại tuyên bố kết hôn với Lạc Khuynh Thành, lại không dám quá mức bức bách, thứ nhất, tuy Phủ Thành chủ không cách nào đối kháng tứ đại gia tộc liên thủ, nhưng nếu liều mạng, hai gia tộc đệm lưng là không có vấn đề! Thứ hai, sau lưng Lạc Khuynh Thành có Bách Hoa Tông cực kỳ lợi hại, cái gọi là Lạc Thủy thành tứ đại gia tộc xách giầy cho người ta cũng không xứng!

- Lăn, ta không muốn nghe người nói nhảm!

Hất tay lên, Lạc Khuynh Thành căn bản không để ý tới Nhiếp Cường nói nhảm.

- Vâng, ta đây đi ra ngoài trước!

Thấy thiếu nữ sinh khí, Nhiếp Cường lui về phía sau hai bước, quay người đi ra ngoài, mới rời phòng, trên mặt mới vừa rồi còn cười dịu dàng lập tức dữ tợn:

- Móa nó, cho mặt không biết xấu hổ, lão tử sớm muộn gì cũng kỵ người ở dưới thân thể, dùng sức đùa bỡn, lại để cho người biết bốn thiếu gia lợi hại!

- Hi hi, thiếu gia muốn đùa bỡn nàng còn không đơn giản, ta ở đây còn có một đóa Thiên Dục Hoa, thứ này nam nhân phục dụng nam nhân biến thành liệt hỏa, nữ nhân phục dụng nữ nhân biến thành dâm phụ, chỉ cần cho nàng dùng, nhất định sẽ chủ động xông lại yêu thương nhưng nhớ!

Một thanh niên đi theo ở phía sau Nhiếp Cường vẽ mặt cười dâm đãng.

Đúng là Nhiếp Liễu lúc trước muốn dùng Thiên Dục Hoa ám toán Phùng Tiêu, bị Nhiếp Vân thu thập một châu!

Lúc này Nhiếp Liễu biết rõ Nhiếp Vân đã bị thiếu gia đuổi đến có nhà không dám về, sớm đã không còn sợ hãi rồi, thậm chí có chút ít hy vọng có thể nhìn thấy Nhiếp Vân, để cho hắn cũng hưởng thụ thống khổ của mình thoáng một phát!

- Thiên Dục Hoa, xem ra lần trước còn không có lấy hết của người a! Người muốn cho ai phục dụng?

Nhiếp Liễu vừa mới dứt lời, một thanh âm nhàn nhạt từ bên cạnh hai người vang lên.

- Đương nhiên là cho Lạc Khuynh Thành...

Nhiếp Liễu còn tưởng rằng là Nhiếp Cường hỏi, hưng phấn rống lên, mới rống lên một nửa lập tức ý thức được không đúng, vội vàng quay người, bất quá còn không có quay tới, đã cảm thấy ngực đau xót, cả người như đạn pháo bắn đi ra ngoài!

Răng rắc!

Lần này nội tạng cùng xương cốt toàn bộ vỡ vụn, lập tức mất mạng.

- Người là ai?

Nhiếp Liễu một chiêu miểu sát, lúc này Nhiếp Cường mới kịp phản ứng, quay đầu nhìn lại, mới phát hiện sau lưng chẳng biết lúc nào nhiều hơn một con Hồ Đầu thú, trên lưng có một thiếu niên, con mắt lạnh như băng nhìn mình.

Mặc dù Nhiếp Cường nhiều lần xếp đặt thiết kế đối phó Nhiếp Thiên chi nhánh, nhưng trên thực tế chính hắn lại chưa thấy qua Nhiếp Vân, cũng không biết thiếu niên cưỡi trên lưng hổ này là người mình một mực muốn bắt!

- Người nào?

Thân thể Nhiếp Liễu chạm đất phát ra thanh âm kịch liệt, thoáng một phát quấy nhiễu cả thành chủ phủ cùng Nhiếp Cường bố trí xuống thiên la địa võng, vô số người từ chỗ tối chui ra, vây chung quanh lại.

- Thiếu gia, hắn là Nhiếp Vân!

- Nhiếp Vân? Ngàn vạn lần không thể để cho hắn chạy!

Trong đám người lập tức có người nhận ra Nhiếp Vân, lên tiếng rống to.

- Ah? Nguyên lai người là Nhiếp Vân! Ha ha, đã đến cũng đừng đi nữa, bắt lại cho ta, không nên giết, giữ lại mạng chó còn có chỗ hữu dụng!

Nhiếp Cường cười lạnh một tiếng, khẽ vẫy tay, chung quanh vô số người liền vọt tới trước Nhiếp Vân.

Những người này phần lớn là trưởng lão Thành Cương cảnh, mười cái vây tới, khí tức cường đại áp chế, thực lực thấp căn bản không chịu nổi.

- Nhiếp Vân? Sao ngươi lại tới đây? Đi mau!

Trong phòng Lạc Khuynh Thành cũng đã nghe được thanh âm, lúc này chứng kiến Nhiếp Vân, vẻ mặt sốt ruột hô lên.

- Ngươi không có việc gì là tốt rồi!

Thấy Lạc Khuynh Thành hoàn hảo không tổn hao gì, cũng không có bị thương, Nhiếp Vân nhẹ nhàng thở ra, quay đầu nhìn về phía đám Thành Cương cảnh trưởng lão vây tới, ánh mắt lạnh lùng, thần nhiên nói:

- Hoặc là toàn bộ chết, hoặc giao Nhiếp Cường ra đây!

71. Chương 71: Giết Nhiếp Cường

Thoại ngữ lạnh như băng vang lên trong tai đám người, tuy những người này đều là cường giả Thành Cương cảnh, đã sớm nóng lạnh bất xâm, nhưng nghe nói như thế vẫn nhịn không được rung mình!

- Khẩu khí thật lớn, để cho chúng ta toàn bộ chết? Không biết trời cao đất rộng, ta xem là ngươi phải chết a!

- Mọi người không cần lưu tình, ta còn là lần đầu tiên bá kiến tiểu tử cuồng vọng như vậy, dám cùng những trưởng lão như chúng ta nói như thế, thật sự là chán sống!

Những trưởng lão này là từ tứ đại gia tộc đi ra, mỗi người đều là thế hệ cường ngạo, tuy trong nội tâm cảm thấy cổ quái, nhưng vẫn nhịn không được rống lên.

- Xem ra các ngươi là ý định toàn bộ chết rồi. Cái kia tốt, ta thành toàn các ngươi!

Nhiếp Vân đột nhiên động!

Vèo! Bành!

Một đạo thân ảnh tựa như u linh, trong chớp mắt từ trong đám trưởng lão xẹt qua, chỗ đi qua, sẽ phát ra một tiếng bành... giòn vang, vốn là trưởng lão ở trong mắt người khác cường đại vô cùng, đầu liền vỡ thành thủy tinh, máu tươi bắn tung toé khắp nơi!

- Muốn chết...

Phùng Long Tiền là nhân vật thiên tài của Phùng gia, nay chưa qua bốn mươi tuổi đã đạt tới Thành Cương cảnh đỉnh phong, một đôi đại chùy thi triển ra, mặc dù là Bình Giáp cảnh cũng mơ tưởng tới gần, hần chứng kiến thiếu niên chạy tới cạnh mình, con mắt lóe lên, song chùy đột nhiên đánh ra ngoài!

Một chiêu này như hai ngọn núi áp tới, chẳng những lực lượng mười phần, tốc độ cũng cực nhanh, đừng nói đồng cấp không có người lẫn qua, ngay cả Bình Giáp cảnh sơ kỳ muốn tránh thoát cũng không dễ dàng như vậy!

Bành!

Quả nhiên, đại chùy không hề ngăn trở nên ở trên đầu Nhiếp Vân đang vọt tới, chấn động kịch liệt, xuất hiện cũng không phải đầu lâu của Nhiếp Vân vỡ vụn, óc văng tung toé, mà là hai đại chùy trong tay mình xuất hiện một cái hố nhỏ.

Thiết chùy của mình lại không cứng rắn bằng đầu của đối phương!

- Điều này sao có thể! Tại sao có thể có người thân thể cứng rắn hơn thiết chùy?

Chứng kiến cái hổ nhỏ kia, Phùng Long Tiền cảm thấy sắp muốn điên rồi, đang muốn tiếp tục nói chuyện, đã cảm thấy yết hầu đau xót, con mắt thấy được đầu mình rơi trên mặt đất!

Cửu Chuyển Niết Bàn Công lần thứ nhất Niết Bàn thành công, trước kia bởi vì Hoàng Viêm linh thạch không đủ mà trì hoãn Linh Tê Luyện Thể Quyết tầng thứ hai cũng đã nhận được tiến bộ, thuận lợi đạt đến đại thành!

Tầng thứ hai đại thành đừng nói một đôi thiết chùy, cho dù Quý tộc hạ phẩm binh khí đánh lên người hắn, cũng sẽ trực tiếp nứt vỡ, một chút tác dụng cũng không có!

Giết chết Phùng Long tiền, Nhiếp Vân như giết chết một con gà, trong ánh mắt không có chút chấn động nào, chứng kiến trước mắt lại có một trưởng lão giờ lên binh khí, liền xông lên!

Bành! Bành! Bành!

Máu tươi lan tràn, nhuộm đỏ cả mặt đất, rất nhiều trưởng lão vốn là quát tháo Lạc Thủy thành, lúc này đã có mười cái nằm trên mặt đất, triệt để biến thành thi thể.

- Ah... Tiểu tử này không phải người, mọi người đi mau!

- Làm sao có thể lợi hại như vậy! Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chứng kiến người vây quanh nguyên một đám tử vong, vô luận Thành Cương cảnh sơ kỳ, hay đỉnh phong, từng cái đều không gánh được một chiêu, tất cả mọi người sợ hãi!

Bọn hắn bắt quá nghe theo mệnh lệnh của tộc trưởng hợp tác với Nhiếp Cường, cũng không phải đi qua tìm cái chết a, biết rõ hắn phải chết còn tiến lên, đó là nào tàn!

Bọn hắn không phải nào tàn, cả đám bắt đầu lui về phía sau, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

- Vừa rồi cho các ngươi đi, các ngươi không đi, hiện tại đã muộn!

Không để ý tới bọn hắn khủng hoảng, Nhiếp Vân cười lạnh, phải tay khê vậy, tiểu Hổ cùng hắn một trước một sau vọt tới.

Thất phu giận dữ, máu tươi năm bước, thiên tử chi nô, thấy người trăm vạn, mà Huyết Ngục Ma Tôn giận dữ, Thiên Địa biến sắc, huyết nhuộm Thương Khung!

Phù phù! Phù phù! Phù phù!

Cả đám thi thể té trên mặt đất, giống như thu hoạch lúa mạch, không đến một phút đồng hồ, liền có mười mấy người té trên mặt đất.

- Ờ...

Chứng kiến một màn trước mắt, dạ dày của Nhiếp Cường rất cực nhịn không được, một ngụm phun ra!

Hắn bái kiến sát nhân, mình cũng giết qua người, nhưng sát nhân biểu hiện trên mặt một chút cũng không thay đổi như vậy, cảm giác sát nhân so với giết gà còn đơn giản, lại là lần đầu tiên thấy, rung động mãnh liệt làm hắn rốt cuộc không chịu nổi!

Cái này... Đây là người sao?

Tuổi còn nhỏ, tại sao có thể có tâm tính như thế, quả thực tựa như một ma quỷ tới từ địa ngục!

Kỳ thật hắn không biết, Nhiếp Vân ở kiếp trước đã bị người xưng là ma quỷ! Huyết Ngục Ma Tôn, Lệ Quỷ trong địa ngục huyết trì, Ác Ma trong Tôn Giả!

Nhiếp Vân cũng không phải người thị sát khát máu, dưới tình huống bình thường, tình nguyện văn đấu cũng không động thủ, thật giống như trước kia đối phó Nhiếp Liêu, đối phó Lý Phúc, chỉ cần đối phương khuất phục, thì quyết sẽ không tạo sát nghiệp, nhưng đối với người đụng vào nghịch lân của hắn, lại không

giống với lúc trước, nhỏ cổ không trừ gốc, mưa xuống lại sinh, hấn quyết không cho phép đối thủ có cơ hội lần thứ hai phản công! Chỉ cần động thủ... chết!

Nhiếp Cường hoàn toàn chạm đến nghịch lân của hấn, hơn nữa còn chạm đến nhiều lần, cho nên, lần này Nhiếp Vân tới căn bản không có ý nhân từ, ai ở bên cạnh đối phương... chết, mặc kệ gia tộc nào, địa vị gì, Thiên Vương lão tử cũng không được!

Đắc tội Nhiếp Vân ta, đắc tội Huyết Ngục Ma Tôn ta, kết cục chỉ có chết, mới có thể tiêu trừ lửa giận trong lòng!

- Ta liều mạng với người!

Nôn mửa xong, chứng kiến thuộc hạ đi theo mình đã chết không sai biệt lắm, Nhiếp Cường biết rõ lại không có đường lui, trên mặt dữ tợn, mạnh mẽ lao đến chỗ Nhiếp Vân.

Lần này trước khi vọt tới cũng không phải lỗ mãng chạy như điên, mà là song chưởng điệp gia, đánh ra Trường Giang Tam Điệp Lăng!

Bộ võ kỹ này là chiến lực mạnh nhất trước mắt của hấn, một khi sử dụng, Bình Giáp cảnh sơ kỳ cũng phải tạm lánh mũi nhọn, hấn tự tin cho dù không thể đánh chết đối phương, ít nhất cũng có thể trở ngại thoáng một phát, sau đó mình thuận lợi đào tẩu!

Bất quá, hấn tính toán đã thất bại, hấn nằm mộng cũng nghĩ không ra, chiêu này là thiếu niên trước mắt đưa cho phòng đấu giá đấu giá, trong đó còn lưu lại chuẩn bị ở sau a!

Hô!

Nhiếp Vân thoáng một phát đã phá vỡ Trường Giang Tam Điệp Lăng phòng ngự, bàn tay lớn đưa về phía trước, hô, liền nắm lấy cổ họng của hấn.

- Người không thể giết ta, chúng ta là đường huynh đệ, huyết mạch trong cơ thể đều là của Nhiếp gia...

Cảm nhận được sát ý trên người đối phương, Nhiếp Cường sợ hãi, không ngừng run rẩy, sốt ruột hô.

72. Chương 72: Lễ Vật (thượng)

- Đường huynh đệ? Bây giờ thành đường huynh đệ rồi hả? Lúc trước người để cho Nhiếp Liễu thiết kế tỷ tỷ của ta, vì sao không nghĩ qua nàng là đường muội của người? Thời điểm phụ thân người Nhiếp Hạo Thiên hại Nhiếp Đồng, có nghĩ tới hấn chỉ là hài tử ba tuổi hay không? Thời điểm người muốn giết ta, có nghĩ tới ta là đường huynh đệ của người hay không?

Nhớ tới bọn hấn mang đến tai nạn cho chi nhánh của mình, thanh âm của Nhiếp Vân trở nên băng hàn.

- Nhiếp Vân, ta sai rồi, chỉ cần người buông tha ta, ta cái gì cũng có thể đáp ứng người...

Chứng kiến con mắt băng hàn như thế, Nhiếp Cường thế mới biết đắc tội dạng quái vật gì, vội vàng hô.

- Cái gì cũng đáp ứng ta? Cái kia tốt, ta cho người chết, người có thể đáp ứng không?

Nhiếp Vân bắt vi sở động.

- Người là quyết ý không cho ta sống?

Biết rõ đối phương tâm ý đã quyết, Nhiếp Cường không cầu xin tha thứ nữa, trên mặt bay lên một tia dữ tợn:

- Cái kia tốt, chúng ta cùng chết a!

Nói xong lực lượng trong cơ thể tàn sát bừa bãi, toàn bộ Khí Hải cổ dâng, tựa hồ muốn bạo tạc nổ tung!

Tự bạo!

Tự bạo là quá trình dùng lực lượng bản thân triệt để kíp nổ Khí Hải, Khí Hải là chỗ thần bí nhất của nhân thể, một khi bạo tạc nổ tung uy lực cực lớn, cường giả Thành Cường cảnh đỉnh phong như Nhiếp Cường tự bạo, Binh Giáp cảnh sơ kỳ không phòng bị mà nổ, cũng bị nổ chết!

- Muốn tự bạo? Người không có cơ hội!

Nhiếp Vân là người nào? Là lão ngoan đồng của hai thế giới, nếu cho một tên tiểu tử tự bạo tổn thương, vậy cũng quá xấu hổ chết người ta rồi, cười lạnh một tiếng, bàn tay tăng lực, răng rắc một tiếng, đầu của Nhiếp Cường liền rơi trên mặt đất.

Nhiếp gia đại diện, nghị sự.

- Đã hơn mười ngày rồi, người của Nhiếp Thiên chi nhánh giống như từ trong không khí bốc hơi, có thể đã đào tẩu rồi hay không?

Năm ngón tay của Phùng Thiên Hành nhẹ nhàng gõ mặt bàn, sắc mặt âm trầm nghiêm túc.

- Đào tẩu? Nếu thật như thế này thì nguy rồi, chúng ta bắt không được Nhiếp Khiếu Thiên, không có bí mật tấn cấp Khí Tông, không công đắc tội Phủ Thành chủ, cái mua bán này bồi cả vốn gốc a!

Trần Đồng Sinh là người làm ăn, ưa thích dùng phương pháp sinh ý đến cân nhắc được mất.

- Các vị không nên gấp gáp, Phủ Thành chủ nhận định Nhiếp Vân là con rể của mình, hiện tại chỉ cần tản tin tức Nhiếp Cường cùng Lạc Khuynh Thành sắp thành hôn ra, ta không tin Nhiếp Vân không đến! Chỉ cần có thể bắt Nhiếp Vân, Nhiếp Khiếu Thiên liền không lo rồi!

Nhiếp Hạo Thiên cười nhạt một tiếng, tựa hồ sự tình đã sớm tính toán tốt, không chế đại cục, nắm chắc thắng lợi trong tay.

- Dựa theo tác phong trước kia của Nhiếp Vân, tản ra tin tức này, có lẽ sẽ đến, nhưng thế cục bất đồng, trước kia hẳn có Phủ Thành chủ cho chỗ dựa, muốn làm gì thì làm cũng không có gì, hiện tại tứ đại gia tộc hợp tác ổn áp Phủ Thành chủ, hẳn đã biết rõ trở về hẳn phải chết, thì làm sao có thể chui đầu vô lưới!

Dương Thiết Thành không cho là đúng.

- Yên tâm đi, tuy cái này không được, nhưng mộ của Nhiếp Thiên ta lại biết cực kỳ tinh tường, cùng lắm thì đào mộ, đánh thi thể của Nhiếp Thiên, với tư cách hậu nhân, tiền bối chịu khổ lại không xuất hiện, ta xem hẳn có thể diện gì sống trên đời!

Nhiếp Hạo Thiên hừ lạnh.

- Cái gì? Đánh thi? Làm như vậy có chút quá phận a! Đào mộ đánh thi, truyền đi tứ đại gia tộc chúng ta còn có mặt mũi nào ở lại Lạc Thủy thành?

- Thật sự quá phận, Nhiếp Thiên tựa hồ là thân thúc thúc của người a, làm như vậy, không khỏi quá không giảng tình nghĩa đi!

Nghe được Nhiếp Hạo Thiên nói ra phương pháp như thế, bọn người Phùng Thiên Hành đồng thời liếc mắt nhìn nhau, từng người cau mày.

Họa không tới tử tôn, nhục không dính tổ tiên, đi đào phần mộ của tổ tiên người ta, đào mộ quất thi, đã vi phạm điểm mấu chốt của đạo đức làm người.

- Cái này có cái gì? Chẳng lẽ các người không muốn tấn cấp Khí Tông? Sự tình đã làm, phải không từ thủ đoạn, bỏ tay bỏ chân, còn muốn được bí mật, quả thực nằm mơ!

Nhiếp Hạo Thiên hừ một tiếng, nói tiếp:

- Yên tâm đi, làm như vậy cũng chỉ là chiêu cuối cùng, Nhiếp Vân biết rõ Lạc Khuynh Thành muốn gả cho Nhiếp Cường, nhất định sẽ xuất hiện, hiện tại Cường nhi đã ở Phủ Thành chủ bày ra thiên la địa võng, không có gì bất ngờ xảy ra, đêm nay chúng ta có thể chứng kiến Nhiếp Vân bị bắt trở lại!

- Chỉ hy vọng như thế, bắt quá người phải cẩn thận một ít, từ trước kia lấy được tin tức, Nhiếp Vân này cực kỳ cổ quái, phải làm tốt bố cục, vạn nhất hẳn cứu Lạc Khuynh Thành đi, chúng ta liền cái gì cũng kiểm không đến rồi!

Dương Thiết Thành khẽ nói.

- Cứu Lạc Khuynh Thành đi? Ha ha, bằng thực lực Chân Khí cảnh của hẳn? Người đùa sao! Ta biết rõ hẳn có một Hồ Đầu thú am hiểu tốc độ, bắt quá chỉ cần đi vào Phủ Thành chủ, bảo đảm hẳn có đến mà không có về! Yên tâm đi, tốc độ ở trước mặt thực lực tuyệt đối không có chút tác dụng nào!

Nhiếp Hạo Thiên vung tay lên, vành mặt hất hàm sai khiến, tự tin nói không nên lời.

- Tộc trưởng, có người để cho ta tiến đưa tới một lễ vật, nói là chúc mừng tứ đại gia tộc tâm tưởng sự thành!

Đột nhiên, bên ngoài đại điện vang lên một thanh âm của hộ vệ.

- Lễ vật? Lễ vật gì? Lấy đi vào!

Nhiếp Hạo Thiên sững sờ.

- Vâng!

Nương theo thanh âm, một hộ vệ đi đến, trong ngực ôm một cái hộp đường kính khoảng một xích (0,33m).

- Ha ha, xem ra Lạc Thủy thành còn có người thức thời, biết rõ chúng ta sắp xưng bá, hiện tại chạy tới tặng lễ. Ân, đây là người nào đưa tới?

Nhiếp Hạo Thiên cười ha ha, tiện tay nhận lễ vật, muốn nhìn một chút rốt cuộc là ai đưa tới, lại phát hiện phía trên không có ghi lại gì.

Người bình thường tặng lễ vật, bên trên đều viết rõ ràng cung chúc, rõ ràng chúc mừng,... lễ vật này cái gì cũng không ghi, mình làm sao biết ai tiến đưa?

Tặng lễ nịnh nọt cũng không biết, thật sự là làm Nhiếp Hạo Thiên lắc đầu.

- Người tới ta cũng không thấy rõ, bắt quá hẳn nói mình bắt quá là một tiểu nhân vật của Nhiếp gia, thứ này vô cùng trân quý, tộc trưởng nhìn thấy nhất định sẽ cực kỳ cao hứng!

Hộ vệ đưa tới cái hộp nói.

- Vô cùng trân quý? Cực kỳ cao hứng? Ân, không tệ, khó được bọn hẳn có hiếu tâm như vậy, mở hộp ra, nếu như ta thực thỏa mãn mà nói, nhất định sẽ cho tiểu nhân vật này thăng chức rất nhanh, một bước lên trời!

Nghe được hộ vệ nói như thế, Nhiếp Hạo Thiên cao hứng cười ha ha, từ trên chỗ ngồi đứng lên, một bộ quyền cao chức trọng, nghênh ngang đi qua, tiện tay mở cái hộp ra, bắt quá khi chứng kiến đồ vật trong hộp, hẳn liền lui về phía sau mấy bước, phát ra một tiếng kêu thảm!

73. Chương 73: Lễ Vật (hạ)

- Cường nhi...

Trong hộp cũng không phải bảo vật gì, mà là đầu lâu con của hẳn Nhiếp Cường!

Thậm chí có người lấy đầu lâu của Nhiếp Cường làm lễ vật đưa tới!

- Là Nhiếp Cường!

- Nhiếp Cường vậy mà bị người giết?

- Lạc Thủy thành ai dám to gan như vậy? Chẳng lẽ không muốn sống chăng?

Ba tộc trưởng khác cũng nhìn rõ ràng đồ vật trong hộp, giật nảy cả mình.

Giết Nhiếp Cường, tiền đưa đầu lâu tới, quả thực là trần trụi khiêu khích!

- Hạo Thiên tộc trưởng đối với lễ vật này của ta hài lòng hay không? Đây chính là ta hao tổn rất nhiều tâm huyết, suy nghĩ thật lâu mới chuẩn bị đây.

Đúng lúc này, bên ngoài đại điện vang lên tiếng cười nhàn nhạt, có vài bóng người đi đến.

- Nhiếp Vân, Nhiếp Khiếu Thiên, Phùng Tiêu, Dương Ngạn, Trần Tinh?

Đi đầu tới đúng là phụ tử Nhiếp Vân cùng Nhiếp Khiếu Thiên mà mọi người vẫn muốn bắt, ba người Phùng Tiêu thì theo ở sau lưng.

- Tiêu nhi, tại sao ngươi cùng bọn hắn đi cùng một chỗ? Nhanh tới đây!

Phùng Thiên Long không nghĩ tới con mình sẽ cùng Nhiếp Vân lẫn lộn cùng một chỗ, biến sắc, vội vàng hét lớn.

- Trần Tinh, ngươi cũng tới, đây là sự tình trong gia tộc bọn hắn, ngươi tốt nhất không nên trộn vào!

Trần Đồng Sinh cũng vội vàng nói.

Tuy ngày đó nhi tử xoay người rời đi, bọn hắn cũng chỉ coi là thiếu niên tâm tính, qua mấy ngày sẽ trở về, không nghĩ tới trở về là trở về rồi, nhưng lại giết Nhiếp Cường, còn cùng bọn người Nhiếp Vân đi chung một chỗ?

Không nói chuyện Nhiếp Cường chết, chỉ nói Nhiếp Vân, Nhiếp Khiếu Thiên là đối tượng nhóm người mình sát, theo chân bọn họ cùng một chỗ, đây không phải tự làm mất mặt sao?

- Phụ thân, thu tay lại đi! Ngươi cũng biết đây là sự tình trong gia tộc bọn hắn, ngươi còn trộn vào làm gì? Chúng ta về nhà a!

Nghe được phụ thân nói, Trần Tinh lắc đầu.

Vốn hắn lựa chọn đi theo hai người Phùng Tiêu, chỉ là vì thế cục suy nghĩ, đánh bạc một lần, hiện tại xem ra, hoàn toàn thành công rồi!

Nhiếp Vân đơn thương độc mã đi Phủ Thành chủ, chẳng những giết Nhiếp Cường, còn giết sạch sẽ tất cả trưởng lão vây quanh, thời điểm mình nghe được tin tức này, thiếu chút nữa sợ tới mức bất tỉnh!

Một hơi đánh chết mười cao thủ Thành Cương cảnh, cho dù cường giả Binh Giáp cảnh cũng làm không được a, nhưng thiếu niên trước mắt này làm được, điều này cũng cho mình xác nhận một điểm, đi theo phía sau hắn, tuyệt đối tốt hơn đi theo Nhiếp Hạo Thiên nhiều lắm!

- Làm càn, phụ thân làm chuyện gì còn cần người quản sao?

Nghe được nhi tử ở trước mặt mọi người giáo huấn mình, sắc mặt Trần Đồng Sinh trầm xuống.

- Được rồi Trần Tinh, yên tâm đi, ta sẽ không giết phụ thân của ngươi, bắt quá, tộc trưởng vị của hắn cũng nên chấm dứt, ta sẽ để cho ngươi ngồi lên vị trí tộc trưởng!

Nghe được hai cha con nói chuyện, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng.

- Không giết ta? Ngươi chưa tỉnh ngủ sao? Nếu ngươi một mực ỷ núp, chúng ta không có biện pháp tìm được thì thôi, hiện tại dám tới đây, ngươi cảm thấy còn có thể đi được sao?

Nghe được thiếu niên nói, Trần Đồng Sinh thiếu chút nữa cười điên.

Mình là Binh Giáp cảnh đỉnh phong, dám nói chuyện với mình như vậy, lá gan cũng quá mập đi à nha!

- Dám giết con ta, hôm nay mặc kệ ngươi có chỗ dựa gì, cũng phải chết! Ngươi tới, bắt những người này lại cho ta!

Bụng lấy đầu lâu của nhi tử, hai tay không ngừng run rẩy, sắc mặt của Nhiếp Hạo Thiên dữ tợn.

- Ngươi tới, nhanh bắt những người này lại cho ta!

Hô một tiếng, không có bất cứ động tĩnh gì, Nhiếp Hạo Thiên lần nữa hô một câu, bắt quá hô xong, bên ngoài như trước không có bất kỳ hồi âm.

- Không cần hô, thuộc hạ trung thực của người đã chết hết rồi!

Nhiếp Vân nhàn nhạt nói, còn chưa nói xong, chợt nghe trước đại điện có tiếng bước chân dồn dập vang lên, một đám thi thể bay đến, xếp thành một đồng!

Đúng là thuộc hạ của Nhiếp Hạo Thiên.

- Cái gì? Đây là Nhiếp Dương trưởng lão, Nhiếp Hâm trưởng lão... Không ngờ người lại giết bọn hắn?

Nhìn thi thể khắp nơi trên đất, toàn thân Nhiếp Hạo Thiên run rẩy như là sắp điên.

Mới vừa rồi hắn còn tràn ngập tự tin, hiện tại chẳng những nhìn thấy đầu lâu của nhi tử mà còn chứng kiến thi thể của các tộc nhân, cảm giác rung động thị giác mãnh liệt khiến cho toàn thân hắn run rẩy, khó mà tin được.

- Các người dám động thủ với trưởng lão, người thừa kế thứ nhất của gia tộc sao? Các người tội ác tày trời, hôm nay các người phải chết.

Nhiếp Hạo Thiên rất nhanh đã khôi phục lại tỉnh táo, gào thét một tiếng.

- Phải chết? Ha ha, dường như người còn chưa nhận rõ thực lực của mình hiện tại a. Chúng ta đã dám tới tìm người, chẳng lẽ người cảm thấy ngày hôm nay mình có thể may mắn thoát khỏi hay sao?

Nhìn Nhiếp Hạo Thiên trước mắt, ánh mắt của Nhiếp Vân như là đang nhìn kẻ điên vậy.

Tên này cũng quá lợi hại a, hắn đã dám chém đầu của nhi tử đối phương, nếu không có nắm chắc thì sao dám làm như vậy chứ?

- chỉ bằng vào đám rác rưởi như các người sao? Chẳng lẽ người cho rằng mình đạt tới Thành Cương cảnh đỉnh phong là có thể là đối thủ của ta?

Ha ha, nói cho người biết Thành Cương cảnh và Bình Giáp cảnh hoàn toàn là hai khái niệm bất động, ngày hôm nay người phải chết.

Nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vân, hiện tại đối phương bất quá cũng chỉ là Thành Cương cảnh đỉnh phong mà thôi, Nhiếp Hạo Thiên âm thầm thở dài một hơi.

- Nó là Thành Cương cảnh đỉnh phong quả thực không phải là đối thủ của người, nếu như tăng thêm ta thì sao?

Nhiếp Hạo Thiên vừa mới dứt lời thì một đạo thanh âm nhàn nhạt vang lên, Nhiếp Khiếu Thiên tiến lên phía trước một bước.

- Chỉ bằng vào phế vật như người sao? Đừng có giả vờ giả vịt trước mặt lão tử, khí hải của người đã sớm tổn hại, còn muốn giao đấu với ta? Chẳng lẽ người cho rằng mình còn là thiên tài năm đó sao? Đừng có nằm mơ. Hiện tại đừng nói là giết người, cho người con gà sợ rằng người cũng khó có thể giết chết nổi a.

Nhiếp Hạo Thiên cũng không phải người ngu, tuy rằng ngoài miệng nói nhẹ nhõm như vậy, thế nhưng nhìn thấy những người trước mắt này không sợ hãi, hắn sợ Nhiếp Vân còn có át chủ bài gì đó. Nhưng khi nhìn thấy át chủ bài là Nhiếp Khiếu Thiên, trong lòng hắn cười thiếu chút nữa tới mức co quắp.

Tu luyện giả Khí hải một khi bị tổn hại Khí hải chẳng khác nào xe ngựa không có bánh xe, cung không có dây, muốn giết đấu, muốn giết người, chỉ sợ cũng chỉ có thể ngấm nghĩ lúc nằm mơ mà thôi.

Cho dù Nhiếp Khiếu Thiên này tự mình ra tay, cả đời này cũng đừng mong chữa trị khí hải, còn dám ở trước mắt hắn giả vờ trang bức sao? Chẳng lẽ đối phương còn cho rằng mình là tuyệt thế thiên tài năm đó?

74. Chương 74: Yêu Linh Phụ Thể (thượng)

- Giết gà? Ha ha, đương nhiên ta sẽ không đi giết gà, đi giết người là tốt rồi.

Nhìn đường huynh mình đang cười điên cuồng, Nhiếp Khiếu Thiên thở dài một tiếng, khí tức che dấu trên người nhanh chóng phóng ra, khí lẫm chần khí cường đại bao phủ cả đại điện, cả người hằn như một biển cả thâm bất khả trắc, làm cho người ta khó có thể tưởng tượng ra.

- Cái gì? Đây là... Đây là khí tức của Khí Tông.

- Nhiếp Khiếu Thiên là cường giả Khí Tông?

- Làm sao có thể?

Cảm nhận được cỗ khí tức này trên người Nhiếp Khiếu Thiên, Phùng Thiên Hành, Trần Đồng Sinh, Dương Thiết Thành cảm thấy trời đất quay cuồng, cảm thiếu chút nữa rớt xuống mặt đất.

Nhóm người bọn hắn không ngờ lại liên hợp với Nhiếp Hạo Thiên, muốn đối phó với một Khí Tông? Đầu óc bị vô nước rồi sao?

Cường giả Khí Tông, là tu luyện giả Khí hải Tông sư, là nhân vật vô thượng cho dù là trong Thần Phong đế quốc cũng không có nhiều. Người khác nịnh nọt xun xoe còn không kịp, ba người bọn hắn còn muốn đối phó với đối phương. Trời, có ai đó có thể nói cho bọn hắn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hay không?

Không phải Nhiếp Khiếu Thiên này đã bị tổn hại Khí hải rồi hay sao? Không thể tiếp tục tu luyện hay sao?

Chẳng những ba đại tộc trưởng sụp đổ mà ngay cả Nhiếp Hạo Thiên cũng thiếu chút nữa cắn phải lưỡi mình. Nhiếp Khiếu Thiên đột nhiên đạt tới cấp bậc Khí Tông đã vượt quá tưởng tượng của hắn.

- Cho dù hắn ta là Khí Tông thì có thể thế nào chứ? Bốn Binh Giáp cảnh đỉnh phong chúng ta liên thủ cũng chưa chắc đã không thể chiến một trận. Thiên Hành, Đồng Sinh, Thiết Thành, hiện tại chúng ta đã không còn đường nào có thể đi, không phải hắn chết thì là chúng ta vong, cùng động thủ đi.

Do dự một chút, Nhiếp Hạo Thiên không nhịn được rống lớn một tiếng.

Hắn biết rõ mình hại Nhiếp Khiếu Thiên thâm nhiều năm như vậy, đối phương chắc chắn sẽ không buông tha cho hắn. Như vậy cũng không cần phải ngụy trang làm gì. Hắn nhìn về phía ba đại tộc trưởng, hi vọng đối phương có thể liên thủ với mình.

Binh Giáp cảnh tuy rằng kém Khí Tông rất lớn, nhưng mà bốn Binh Giáp cảnh đỉnh phong liên thủ cũng chưa chắc đã không thể chiến thắng được Khí Tông.

- Liên thủ?

Nghe tiếng gầm rú của Nhiếp Hạo Thiên, đám người Phùng Thiên Hành do dự, sau đó đồng thời gật đầu.

- Đúng vậy, bốn người chúng ta hợp tác cũng chưa chắc đã thất bại. Liều.

Nói xong ba người từ chỗ ngồi đứng lên, đi tới sau lưng Nhiếp Hạo Thiên.

- Được, chúng ta cùng động thủ.

Thấy ba vị tộc trưởng này tới thời khắc mấu chốt vẫn ra tay giúp mình, trong lòng Nhiếp Hạo Thiên cảm động một hồi.

Hoạn nạn thấy chân tình, xem ra liên minh lâu như vậy hóa ra cũng không có đi sai. Tứ đại gia tộc trong Lạc Thủy Thành gần đây tương đối đoàn kết a...

- Được, cùng... Động thủ.

Phùng Thiên Hành liên tiếng, hắn và hai người Trần Đồng Sinh, Dương Thiết Thành đồng thời động thủ.

Nhưng mà đối phương mà bọn hắn động thủ không phải là Nhiếp Khiếu Thiên, mà là Nhiếp Hạo Thiên.

Ba người đều là Binh Giáp cảnh đỉnh phong, đồng thời ra tay, chân khí cường đại lập tức tản mát, vô số chưởng ảnh, quyền ảnh như là mưa to rơi xuống, triệt để bao phủ Nhiếp Hạo Thiên.

- Các người.

Hiển nhiên Nhiếp Hạo Thiên không ngờ rằng mới vừa rồi ba vị tộc trưởng này còn đang nói tốt lại đột nhiên ra tay đối phó với hắn. Hắn tức giận tới mức toàn thân run rẩy, thiếu chút nữa không nhịn được mà té xỉu trên mặt đất.

- Nhiếp Hạo Thiên, chẳng lẽ hiện tại ngươi còn không nhìn rõ thế cục hay sao? Bốn người liên thủ đối phó Khí Tông? Ngươi cho rằng chúng ta là kẻ dần hay sao?

- Hôm nay chính là ngày chết của ngươi. Để mạng lại.

Ba đại tộc trưởng sợ Nhiếp Hạo Thiên đào tẩu, ra tay đều không có lưu tình. Chỉ nghe tiếng phanh phanh liên tục vang vọng, cả người Nhiếp Hạo Thiên đã giống như bao cát bị đánh, bay ngược về phía sau rồi nặng nề đập vào trên mặt đất.

- Dám đối phó với phân chi Nhiếp Thiên, ta thấy ngươi không muốn sống nữa rồi.

Phùng Thiên Hành khẽ vươn tay nắm cổ Nhiếp Hạo Thiên rồi nâng hắn tới trước mặt Nhiếp Khiếu Thiên, nói:

- Khiếu Thiên, chúng ta bị tiểu tử này đầu độc, hiện tại chúng ta bắt hắn tới, mặc cho ngươi tùy ý xử trí.

- Các người... Bội bạc... Chết không yên lành...

Nhiếp Hạo Thiên không ngờ tới mình suy đi tính lại, kết quả cuối cùng lại bị đồng minh bắt gọn chứ không phải là bị Nhiếp Khiếu Thiên đả thương, sắc mặt hắn lập tức xám như tro tàn.

- Tự mình bắt nghĩa thì không trách được ai. Đây là kết cục do ngươi tự tìm lấy.

Phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên nhìn đường huynh hại mình cửa nát nhà tan, lúc này đang giống như một khối bùn nhão quỳ gối trước mặt mình, hắn hừ một tiếng, bàn tay giơ lên rồi đập qua một cái.

Phanh.

Đầu của Nhiếp Hạo Thiên lập tức hóa thành bột phấn, thi thể nặng nề đập xuống mặt đất.

Phụ thân có thể có được danh xưng đệ nhất thiên tài Lạc Thủy Thành, vì danh tiếng thiên tài cũng đã giết không ít người. Năm đó cũng là người tâm ngoan thủ lạt. Người trước mắt hại phụ thân nhiều năm nhẫn nhục, sống tạm bợ như vậy, làm sao có thể buông tha được chứ? Một cái tát lấy đi tính mạng của Nhiếp Hạo Thiên này cũng coi như là tiện nghi cho đối phương.

Phù.

Giết chết cừu nhân, Nhiếp Khiếu Thiên thở dài một hơi, nhìn về phía nhi tử mình cách đó không xa, vẻ mặt kiêu ngạo.

Nói thật, nếu không có đứa con như vậy, đừng nói là báo thù, hiện tại chỉ sợ không bị Nhiếp Hạo Thiên này hại chết cũng đã phải tạ ơn trời đất rồi.

- Ba người này nên xử trí thế nào đây?

Thu lại suy nghĩ này, Nhiếp Khiếu Thiên chỉ một ngón tay về phía ba tộc trưởng Phùng Thiên Hành, Trần Đồng Sinh, Dương Thiết Thành đang kinh sợ trước mặt.

- Giết là được.

Nhiếp Vân lạnh nhạt nói.

- Nhiếp Vân thiếu gia, chúng ta biết sai rồi, kính xin hạ thủ lưu tình.

- Chúng ta cũng chỉ là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh mà thôi.

Đám người Phùng Thiên Hành nghe thấy lời nói của Nhiếp Vân, tất cả đều giật mình.

- Nhiếp Vân, phụ thân ta chỉ là nhất thời bị đầu độc, ngươi có thể...

Phùng Tiêu cũng không nhịn được mà tiến lên phía trước, nói một câu.

- Đúng vậy, kính xin Nhiếp Vân thiếu gia giơ cao đánh khẽ.

Trần Tinh cũng khẽ khom người.

Về phần Dương Ngạn, hắn với phụ thân ruột cũng không có cảm tình quá lớn, đối phương có chết hay không cũng không có ý nghĩa quá lớn với hắn. Hắn chỉ lẳng lặng đứng tại chỗ, chờ đợi Nhiếp Vân ra quyết định.

- Có thể ruồng bỏ mình hữu thì cũng khó đảm bảo sau này không ruồng bỏ chúng ta. Có giữ lại cũng là tia họa.

Nhiếp Vân lạnh nhạt nói:

- Tuy rằng đám người Phùng Tiêu đã thay các người cầu tình, ta có thể không giết các người. Chỉ là tội chết có thể miễn, tội sống khó tha...

75. Chương 75: Yêu Linh Phụ Thể (trung)

Nhiếp Vân biết có đám người Phùng Tiêu ở đây, cho dù muốn giết mấy người này chỉ sợ cũng không được. Trước đó hắn cố ý nói như vậy là vì hù dọa một chút mà thôi. Kỳ thực xử trí đám người này như thế nào trong lòng hắn đã sớm có quyết định.

Hắn đang định mở miệng nói ra quyết định xử phạt đám người này, đột nhiên sắc mặt hắn lại biến đổi.

- Không tốt, lui lại.

Nói xong hắn kéo phụ thân và đám người Phùng Tiêu rồi quay người lùi về phía sau.

- Khắc khắc, đám phản bội ta? Ba người các người đi chết đi cho ta.

Vừa rời khỏi đại điện chợt nghe thấy một tiếng cười lạnh âm trầm vang lên trong điện. Thân thể ba người Phùng Thiên Hành đột nhiên biến đổi, như là bị rút đi tất cả lực lượng, miệng kêu thảm một tiếng, sau đó nặng nề ngã xuống mặt đất, không còn hô hấp.

Sau lưng ba người bọn hắn có một đạo thân ảnh chậm rãi đứng lên, không ngờ lại là Nhiếp Hạo Thiên vừa mới bị giết chết vừa rồi.

Không ngờ Nhiếp Hạo Thiên này lại sống lại.

Đầu của đối phương đã bị đập vỡ, sao có thể sống lại được chứ?

Không riêng gì đám người Phùng Tiêu, mà ngay cả Nhiếp Khiếu Thiên nhìn chuyện xảy ra trong điện cũng không thể nào tin được.

- Là Yêu linh phụ thể, hơn nữa ít nhất cũng là Yêu tộc Vương tộc thượng phẩm.

Nhìn ra vẻ nghi hoặc trong mắt mọi người, Nhiếp Vân ngưng trọng nói.

Yêu Linh phụ thể là một loại phương pháp mượn thể trọng sinh của cường giả yêu tộc có huyết mạch Vương tộc trở lên. Ở tiền thế rất nhiều bằng hữu của hắn đã bị phụ thể như vậy, biến thành người khác chiến đấu với hắn.

Cũng chính bởi vì như vậy trong lòng hắn mới càng trở nên lãnh khốc, độc ác hơn với Yêu tộc.

- Yêu Linh phụ thể? chúng ta nên làm thế nào bây giờ?

Yêu linh phụ thể ngay cả Nhiếp Khiếu Thiên cũng chỉ được nghe nói qua, đây là lần đầu tiên nhìn thấy. Thấy nhi tử nói ra, hắn biết đứa con này nhất định biết rõ hơn hắn, cho nên hắn không nhịn được lên tiếng hỏi.

- Không có biện pháp nào. Đầu Yêu linh này chỉ sợ đã sớm chiếm cứ thân thể Nhiếp Hạo Thiên, mãi tới khi linh hồn Nhiếp Hạo Thiên tiêu tán mới chính thức đoạt xá thành công. Yêu tộc vừa mới đoạt xá là đáng sợ

nhất, lại hấp thu lực lượng của ba người Phùng Thiên Hành, Dương Thiết Thành, Trần Đồng Sinh, chỉ sợ sẽ lập tức đột phá cảnh giới Khí tông.

Nhiếp Vân nói.

Yêu linh vừa mới đoạt xá có thể tự bạo, nếu như lúc này có người công kích nó, một khi tự bạo sẽ dùng máu tươi công kích, dính vào thân người khác. Mỗi một giọt máu đều có thể biến thành một đầu Yêu linh, lại lần nữa tiến hành phụ thể.

Bí pháp của Yêu tộc có hàng ngàn hàng vạn, so với nhân loại không biết nhiều hơn bao nhiêu. Nhưng mà Yêu linh phụ thể này trong số các bí pháp đó có thể đứng hàng đầu, như vậy cũng đủ để thấy được chỗ đáng sợ của nó.

Cũng bởi vì lợi hại như vậy cho nên sau khi Nhiếp Vân cảm thấy thi thể Nhiếp Hạo Thiên có chút khác thường mới lập tức dẫn người rời đi.

- Đột phá Khí Tông?

Sắc mặt Nhiếp Khiếu Thiên biến đổi.

Hắn là cường giả Khí Tông, đương nhiên biết rõ sự đáng sợ của Khí Tông. Một khi Yêu linh phụ thể thành công, lại thành công đột phá, chỉ sợ cho dù là hắn cũng không phải là đối thủ.

Cũng không phải đối phương có bao nhiêu lợi hại, mà là thủ đoạn của Yêu tộc quá nhiều, mỗi một loại lại quỷ dị khó lường, căn bản không thể dùng lẽ thường phỏng đoán.

- Yêu linh phụ thể cũng có khuyết điểm, đó chính là cần có quá trình làm quen với thân thể, năng lượng hấp thu càng nhiều thì thân thể lại càng khó khống chế. Qua một lát nữa chúng ta sẽ cùng động thủ.

Nhiếp Vân dặn dò mọi người.

- Khắc khắc, tất cả các người, ngày hôm nay đều phải chết.

Nhiếp Vân vừa mới nói xong thì Nhiếp Hạo Thiên trong điện đã đi tới, mỗi khi tiến lên một bước thì khí tức trên người lại điên cuồng hơn một phần. Khi đi ra tới cửa đại điện thì toàn thân có khí huyết quay cuồng, lực lượng tràn đầy, không ngờ đã đạt tới cảnh giới Khí Tông.

Một cái đầu nhào nhoét chỉ còn lại cái miệng, cái mũi, không ngờ lại có thể mở miệng nói chuyện, còn có lực lượng Khí Tông. Chuyện này khiến cho mọi người vừa mới nhìn vào lập tức run rẩy không thôi.

- Chính là lúc này.

Nhiếp Vân biết rõ khi khí thể đối phương đạt tới cực thịnh chính là lúc đối phương suy yếu nhất. Hắn lập tức hét lớn một tiếng rồi ra tay, thân ảnh lao ra, bàn tay đánh ra, liên tục đập tám chưởng trên không trung.

Tám chưởng này tạo thành bố cục bát quái trên không trung, bao phủ toàn bộ tám chỗ Hư, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Kinh Khai của con người lại.

Vũ kỹ Hắc tộc thượng phẩm, Bát Quái Đệch Vân chưởng.

Sau khi Cửu Chuyển Niết Bàn công Niết bàn lần thứ nhất, tiến vào Thành Cương cảnh đỉnh phong, Nhiếp Vân lại thừa cơ tu luyện một bộ vũ kỹ Hắc tộc thượng phẩm trong sơn cốc. Bộ vũ kỹ này kiếp trước hắn thường xuyên sử dụng, quen thuộc nhất, không cần có thời gian dài nắm giữ yêu linh. Lúc này toàn lực đánh ra, trên không trung lập tức xuất hiện tám bàn tay lớn nhỏ không đồng đều, dựa theo phương vị bát quái xếp đặt, hung hăng bay về phía Nhiếp Hạo Thiên trước mắt:

Thân thể con người có mười vạn tám ngàn khiêu huyết, ba ngàn mệnh môn, Bát Quái Đệch Vân chưởng chọn tám nơi cơ hồ đều là tử môn. Một khi bị đánh trúng có thể khiến cho người ta lập tức chết đi. Cho dù là yêu ma cũng khó huyết phong bế, hồn phi phách tán.

- Dám ra tay với ta? Muốn chết.

Nhiếp Hạo Thiên kia không ngờ tới một tiểu tử Thành Cương cảnh trước mắt lại dám ra tay với mình, hấn gào rú một tiếng, năm ngón tay đưa về phía trước, trong không trung lập tức có một cỗ khí tức quay cuồng, khiến cho người ta cảm thấy buồn nôn.

Cỗ khí tức này màu xanh lục, hoàn toàn khác với chân khí của nhân loại, mà lại có uy lực giống nhau, hiển nhiên là yêu khí mà chỉ có yêu tộc mới có.

Yêu khí tỏa ra, lập tức tạo thành một bình chướng cực lớn trên không trung. Bình chướng xuất hiện, Bát Quái Diệp Vân chướng của Nhiếp Vân lập tức ảm đạm, không còn lực lượng tiến lên thêm.

Tuy rằng bây giờ là thời điểm yêu linh phụ thể yếu nhất, nhưng mà lực lượng của Nhiếp Vân và Khí Tông kém quá xa, giữa cả hai căn bản không thể so sánh.

- Vũ kỹ Quý tộc thượng phẩm, Liệt Diễm Cuồng.

Công kích của Nhiếp Vân vừa mới bị ngăn cản thì Nhiếp Khiếu Thiên đã ra tay.

Trong đám người thực lực của hấn mạnh nhất, hấn biết rõ nếu như không thể giết chết Nhiếp Hạo Thiên này thì chỉ sợ cả Lạc Thủy Thành sẽ gặp phải tai ương. Hấn cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể đánh ra vũ kỹ mà bản thân ma hiểu nhất.

76. Chương 76: Yêu Linh Phụ Thể (hạ)

Trước kia hấn là thiên tài nổi danh nhất Nhiếp gia, kỳ ngộ cũng nhiều, biết được một bộ vũ kỹ Quý tộc thượng phẩm cũng không có gì là kỳ quái.

Liệt Diễm cuồng chao tuy rằng chỉ là vũ kỹ Quý tộc thượng phẩm, nhưng mà trong tay cường giả Khí Tông đánh ra, uy lực thậm chí còn hơn vũ kỹ Hầu tộc thượng phẩm của Nhiếp Vân. Không trung trong nháy mắt bị một cỗ liệt diễm cực nóng thiêu đốt, hỏa diễm cuồng đại lập tức bắn thẳng về phía Nhiếp Hạo Thiên.

- Xi Tiêu thần phủ, thức thứ nhất.

Dương Ngạn cũng biết tình huống lúc này rất nguy cấp cho nên hấn lập tức ra tay.

- Hóa Kính Diệt Cốt quyền.

- Lạc Dương Diệt Minh chướng.

Hai người Trần Tinh, Phùng Tiêu cũng công kích.

Ầm ầm.

Bốn người công kích, đồng thời đánh vào trên người Nhiếp Hạo Thiên kia, khiến cho khí tức hấn giảm đi không ít, thân thể cũng liên tục lùi về phía sau mấy bước mới có thể ổn định, dường như bị thụ thương không nhẹ.

- Các ngươi muốn chết.

Không ngờ bản thân vừa mới phụ thể thành công thì đã bị thay phiên công kích, Nhiếp Hạo Thiên tức quá liên tục gầm lớn, hai trảo liên tục vung vẩy, trên không trung liên tiếp xuất hiện những đạo quỷ ảnh âm u.

- Huyết Tụ đại kim chú, phá...

Nhiếp Vân thấy Nhiếp Hạo Thiên bị công kích, khí thế trên người càng lúc càng thấp, hấn biết rõ tên này còn chưa dung hợp lực lượng thì đã bị công kích, đã là nỗ lực hết đà. Ánh mắt hấn càng thêm ngưng trọng, cắn nát ngón tay rồi vẽ một chữ huyết trên hư không.

Chữ này ngưng tụ máu tươi của hấn, trên không trung ngưng tụ càng lúc càng lớn, kim quang lóe lên, lập tức bắn về phía Nhiếp Hạo Thiên.

Bí pháp phá yêu của Nhân tộc, Huyết Tự đại kim chú.

Tu luyện giả Khí hải trừ tu luyện vũ kỹ ra, muốn thành công đối phó với Yêu tộc còn phải học tập bí pháp. Những bí pháp này đều là cường giả Nhân loại mượn bí pháp Yêu tộc cải tiến, có tác dụng khắc chế rất mạnh với Yêu tộc.

Huyết Tự đại kim chú dùng tinh huyết trong cơ thể làm vật dẫn đánh ra công kích, một khi người bị Yêu linh phụ thể đụng vào thì tinh khí thần sẽ bị đánh cho xơ xác, rốt cuộc không có cách nào dung hợp với cơ thể này.

- Huyết Tự đại kim chú? Loại địa phương nhỏ nhỏ này làm sao lại có người có thể thi triển ra chiêu số này chứ? Ta không tin.. Ah...

Nhìn thấy chữ Huyết lóng lánh, hai mắt Nhiếp Hạo Thiên như nhìn thấy thứ kinh khủng nhất trên đời, miệng hét lớn một tiếng, lập tức vội vàng bỏ chạy về phía sau, trong miệng còn lưu lại câu độc ác “Hôm nay ta tạm thời tha cho các ngươi, lần sau ta tới chính là lúc Lạc Thủy Thành biến thành địa ngục”.

- Lần sau lại tới? Hừ, ngươi xuống đây cho ta.

Sau khi Nhiếp Vân thi triển Huyết Tự đại kim chú, tuy rằng sắc mặt tái nhợt, nhưng mà nghe Nhiếp Hạo Thiên gầm rú như vậy hần vẫn hừ lạnh một tiếng, bàn tay đột nhiên phát lực.

Phanh.

Huyết tự đại kim chú hung hăng đánh vào trên người Nhiếp Hạo Thiên, miệng đối phương phát ra tiếng kêu thảm, từ trên không trung rơi xuống dưới. Tuy rằng thân thể rơi xuống, nhưng mà một đạo khí tức âm u mờ mịt đột nhiên lao ra, so với hổ còn nhanh hơn gấp bội bay về phía xa, vừa đi vừa kêu lớn:

- Nhiếp Vân, ngươi chờ đó cho ta. Một tháng sau Yêu tộc chúng ta sẽ vọt tới, sẽ khiến cho cả Lạc Thủy Thành các ngươi rơi vào trong địa ngục, tất cả mọi người đều phải chết.

Nói xong cỗ khí tức này trong nháy mắt biến mất trên không trung, không còn tung tích.

- Một tháng?

Nghe thấy lời này, Nhiếp Vân thở dài một hơi.

Hắn chỉ đánh tan Yêu linh đang thi triển yêu linh phụ thể ra ngoài mà thôi, nhưng mà không có triệt để đánh chết đối phương. Cũng không phải là hắn không muốn đánh chết đối phương mà là thực lực của hắn hiện tại quá thấp, sau khi thi triển Huyết Tự đại kim chú xong cả người đã hư thoát, không còn biện pháp tiếp tục công kích lần nữa.

- Vân nhi, con không sao chứ?

Nhìn thấy sắc mặt Nhiếp Vân tái nhợt giống như tờ giấy trắng, Nhiếp Khiếu Thiên hỏi.

- Không có việc gì.

Điều chỉnh một hồi, sắc mặt Nhiếp Vân khôi phục một ít, lúc này hắn mới thở dài một hơi, nhìn về phương hướng đám khí tức âm u mờ mịt kia đào tẩu, sắc mặt ngưng trọng, nói:

- Một tháng, chỉ có một tháng thôi sao?

Xem ra bắt đầu từ bây giờ, đại nạn của Lạc Thủy Thành đã bắt đầu.

Kiếp trước Lạc Thủy Thành bị Yêu tộc diệt, Yêu tộc lợi hại nhất cũng chỉ là Binh Giáp cảnh, người có huyết mạch lợi hại nhất cũng chỉ là Hưu tộc hạ phẩm. Không ngờ hắn vừa mới sống lại vài ngày đã gặp phải Yêu tộc có huyết mạch Hưu tộc thượng phẩm, thậm chí là Vương tộc thượng phẩm. Chênh lệch với kiếp trước quá lớn khiến cho Nhiếp Vân không khỏi kinh sợ.

Chẳng lẽ là bởi vì hắn trọng sinh cho nên tạo ra một loạt thay đổi, hay là loại Yêu tộc này kiếp trước cấp bậc của hắn quá thấp cho nên không có tiếp tục tới được?

Nếu như kiếp trước cũng có loại Yêu tộc này, như vậy một Lạc Thủy Thành nhỏ nhỏ sao lại có thể hấp dẫn được yêu nhân huyết mạch như vậy được chứ?

Giống như hai nước giao chiến, cho dù là quốc chủ một quốc đích thân xuất chiến thì cũng chỉ tới những nơi rộng lớn, quan trọng. Tự mình đốc chiến ở nơi nhỏ như Lạc Thủy Thành này, quả thực quá kỳ quái.

Nhiếp Vân cảm thấy hỗn loạn.

Yêu tộc khác với Nhân tộc, quan niệm đẳng cấp vô cùng nặng, yêu nhân có huyết mạch Vương tộc có thể tùy ý hiệu lệnh mấy vạn người có huyết mạch cấp thấp bên dưới. Như vậy cũng có thể đoán được, một khi yêu nhân vừa rồi đào tẩu, một khi đối phương triệu tập đại quân thì cả Lạc Thủy Thành sẽ xuất hiện mấy vạn đại quân Yêu tộc, đến lúc đó đừng nói là tứ đại gia tộc. Cho dù có thêm bốn gia tộc như vậy nữa cũng không ngăn cản nổi.

Yêu tộc thật đáng sợ, tuy rằng người Lạc Thủy Thành đã nói qua Yêu tộc, nhưng mà bởi vì chưa thấy qua, cho nên một khi chính thức chiến đấu nhất định sẽ gặp nhiều thua thiệt.

Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật. Trong truyền thuyết, đại đạo có một vạn, đạt giả chín ngàn. Cái gọi là đạt giả chính là đại đạo quy tắc mà một tộc lĩnh ngộ được. Bí pháp mạnh nhất của Yêu tộc là chín ngàn, đã đạt tới cảnh giới đạt giả. Mà nhân loại chỉ mới có ba ngàn đại đạo, ngay cả tiêu chuẩn cũng không đủ, giữa song phương không thể so sánh.

- Thời gian không đợi người, phải nhanh chóng tăng thực lực lên, chỉ cần đạt tới cấp bậc Khí Tông, rất nhiều bí pháp có thể thi triển ra, đến lúc đó không biết chừng sẽ có thể phòng ngự được Yêu tộc xâm lấn.

77. Chương 77: Thiên Phú, Đan Điền

Trong lòng tính toán một phen, Nhiếp Vân càng bức thiết tăng trưởng thực lực. Hắn điều chỉnh tâm tình một hồi, triệt để khôi phục thương thể rồi nhìn mọi người, nói:

- Dương Ngạn, Phùng Tiêu, Trần Tinh, các người chỉnh hợp gia tộc của mình một chút. Yêu tộc xâm lấn, tứ đại gia tộc chúng ta tốt nhất nên vứt bỏ hiềm khích lúc trước, hợp tác cho tốt. Phụ thân, bây giờ người đã đạt tới cấp bậc Khí Tông, Nhiếp Hạo Thiên cũng chết, Nhiếp gia để người không chế đi a. Hiện tại con có việc muốn đi phủ thành chủ.

Trước đó, khi ở phủ thành chủ, thành chủ lại để cho Lạc Huyền thông báo có việc muốn thương nghị với hắn. Mà chuyện đó cũng là chuyện về Yêu tộc. Mà lúc ấy hắn sợ phụ thân xảy ra chuyện cho nên sốt ruột chạy tới. Hiện tại chuyện đã xử lý xong, cũng là lúc lên đi tới phủ thành chủ nghe một ít tin tức. Thuận tiện cảm tạ đối phương trợ giúp mình.

- Được.

Mọi người ửng tiếng.

Phùng Tiêu, Trần Tinh, Dương Ngạn bây giờ có thể nói là bội phục tới mức quỳ rạp đầu xuống đất với Nhiếp Vân, nguyện ý làm trâu làm ngựa cho hắn. Mà phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên biết nhi tử có đủ loại biểu hiện thần kỳ cho nên biết rõ lời của nhi tử là đúng, cũng không có ý kiến gì khác.

Cho nên sau khi bốn người nghe Nhiếp Vân nói xong, tất cả đều gật đầu, đi sắp xếp mọi chuyện.

- Tiểu Hổ, chúng ta đi.

Bàn chân điểm nhẹ mặt đất một cái, cả người Nhiếp Vân đã xuất hiện trên lưng Tiểu Hổ, một người một thú nhanh như thiểm điện phóng tới phủ thành chủ.

..

- Phụ thân, người nói xem sao Nhiếp Vân này lại tiến bộ nhanh như vậy? Mới mười ngày trước mới chỉ là Chân Khí cảnh, nhưng hiện tại đã đạt tới Thành Cương cảnh đỉnh phong, nhưng lại không phải là Thành Cương cảnh đỉnh phong tầm thường. Theo con thấy, cho dù là cường giả Bình Giáp cảnh đỉnh phong như phụ thân cũng không nhất định là đối thủ của hắn.

Phủ thành chủ, Lạc Khuynh Thành chống cằm, nghĩ tới tình cảnh thiếu niên đại phát thần uy vừa rồi, trong lòng nàng cảm thấy kfy quái vạn phần.

- Nhiếp Vân này chính là rồng trong loài người, không đơn giản.

Lạc Chiêm Hào cũng vì cảnh tượng mà bản thân chứng kiến lúc đó mà mở miệng cảm khái một tiếng.

- Rồng trong loài người? Ha ha, thành chủ quá khen rồi.

Đúng lúc này Nhiếp Vân cười Tiểu Hổ, trực tiếp xuất hiện trong phòng.

- Đầu Hổ thú này hẳn là ma sủng của người a? Không ngờ người lại có thuần thú đan điền, trở thành một Thuần Thú sư, đừng nói là Lạc Thủy Thành, số lượng Thuần Thú sư trong cả Thần Phong đế quốc chỉ sợ cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay mà thôi.

Nhìn thấy thiếu niên này là hổ thú phối hợp hoàn mỹ không tỳ vết, Lạc Chiêm Hào cười một tiếng:

- Người biết thuần thú đan điền?

Nhiếp Vân không ngờ tới đối phương dùng một câu nói nói ra chỗ quan trọng của Thuần Thú sư, hẳn không khỏi sửng sốt.

Nạp vật đan điền, đan hỏa đan điền, thuần thú đan điền, loại thiên phú đặc thù này trong ấn tượng kiếp trước của hắn chưa từng có người nhắc tới. Mãi tới khi hắn đi tới Thần Phong đế quốc cũng mới nghe người ta giới thiệu kỹ càng. Hắn vốn tưởng rằng tại nơi nhỏ nhỏ như Lạc Thủy Thành sẽ không có ai biết rõ, chỉ là hắn lại không ngờ một thành chủ như đối phương lại có thể biết rõ như vậy.

Kỳ thực Nhiếp Khiếu Thiên cũng biết, chỉ có điều Nhiếp Vân không có nghe phụ thân hắn nói qua cho nên không biết mà thôi.

- Ha ha, ta chẳng những biết rõ thuần thú đan điền mà còn biết trị liệu đan điền, thiên hành đan điền, nạp vật đan điền, phòng ngự đan điền...

Lạc Chiêm Hào cười.

Trị liệu đan điền là trong đan điền có thể tự động chuyển hóa một loại gọi là Bồ Thiên chi khí, đối với việc chữa thương, tu bổ linh hồn bị thương đều có hiệu quả. Thiên hành đan điền, một khi thúc dục có thể khiến cho xương sườn sau lưng người ta sinh ra hai cánh, tốc độ tăng nhanh. Mà phòng ngự đan điền thì có thể đem chân chính chuyển hóa thành một loại lực lượng phòng ngự đặc thù, khiến cho người ta lúc chiến đấu kích phát ra một loại đồ vật như Kim chung trào, phòng ngự vô địch.

Tuy rằng Nhiếp Vân có thể thông qua ý thức thay đổi thuộc tính đan điền của mình, nhưng mà điều kiện tiên quyết là phải nhìn qua loại đan điền đặc thù này. Không thấy qua thuộc tính đan điền thì làm sao có thể khiến cho đan điền của hắn lột xác được cơ chứ?

Trị liệu đan điền, Thiên hành đan điền. Những loại đan điền có thuộc tính đặc biệt như vậy trước kia Nhiếp Vân cũng chỉ nghe nói qua mà chưa từng thấy. Tuy rằng hâm mộ vạn phần nhưng mà cũng không thể đem đan điền bản thân lột xác thành như vậy.

- Không hổ là thành chủ đại nhân, quả nhiên là uyên bác quảng thức.

Nghe đối phương liên tục nói hơn mười loại đan điền, Nhiếp Vân cười nói.

Mỗi một phiến lá cây đều không giống nhau chứ đừng nói là thiên phú của mỗi người. Theo như truyền thuyết, thiên địa tạo hóa ra nhân loại, mỗi một người đều có một loại thiên phú đặc thù, loại thiên phú này chỉ có thể phát huy ra hiệu quả trên một chuyện nào đó. Giống như người có thiên phú kinh thương, ánh mắt so với người bình thường sẽ chuẩn hơn một ít. Một khi mua vào nhất định sẽ có thể bán ra với một cái giá rất lớn.

Nhưng mà nếu người có thiên phú kinh thương lại đi đâm bóng lưng cho người ta, như vậy nhất định không có hiệu quả gì, mà thiên phú cũng sẽ mai một.

Người bình thường không có cách nào nhìn ra thiên phú một cách trực quan, chỉ có sau khi bản thân dưng vào chức nghiệp có liên quan tới thiên phú bản thân mới có thể xác nhận được. Mà Tu luyện giả Khí hải

thì khác, đan điền đại biểu cho thiên puhs, chỉ cần thành công mở ra đan điền, sau khi xác nhận thuộc tính là có thể nhẹ nhõm biết được thứ mình am hiểu nhất.

Đương nhiên những người khác không có pháp quyết vô danh, cũng không thể diễn sinh ra thừa số huyết thống, thiên phú vừa mới sinh ra đã xác định. Mà Nhiếp Vân thì khác, chỉ cần hắn có thể tìm được loại năng lượng đặc thù đó, như vậy hắn có thể vận chuyển pháp quyết vô danh, diễn sinh ra đan điền khác nữa... đồng thời lột xác thành thiên phú vô cùng vô tận.

- Chuyện này cũng không tính là hiểu biết rộng gì, không chỉ riêng ta biết rõ, tộc trưởng tứ đại gia tộc sợ rằng cũng biết, bởi vì đây cũng không được coi là bí mật gì cả.

Lạc Chiêm Hào cười rồi lắc đầu nói tiếp:

- Được rồi, lần này tìm người cũng không phải nói về vấn đề thiên phú, mà là chuyện Yêu tộc. Người đã biết vì sao lần trước Khuynh Thành trở lại lại bị người Yêu tộc đuổi giết hay không?

- Xin rửa tai lắng nghe.

Nhiếp Vân lắc đầu, chấp tay nói.

Chuyện này Nhiếp Vân luôn cảm thấy rất là kỳ quái, yêu nhân đuổi bắt Lạc Khuynh Thành rõ ràng là một đầu Yêu tộc có huyết mạch Hầu tộc thượng phẩm, quả thực khiến cho người ta khó có thể tin tưởng.

78. Chương 78: Gia Tộc Sử

- Kỳ thực chuyện này có liên quan tới một bảo tàng mà tổ tiên gia tộc bọn ta lưu lại.

Lạc Chiêm Hào cũng không có dấu diếm mà chậm rãi nói ra.

- Gia tộc bọn ta ở đời thứ mười từng xuất hiện một cường giả Tôn cấp, tên là Lạc Khúc...

- Lạc Khúc? Lạc Khúc Mộ?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Sao người lại biết Lạc Khúc Mộ? Đây là bí mật của gia tộc chúng ta.

Nói tới đây Lạc Chiêm Hào nhìn nữ nhi, như có điều ngộ ra. Nhưng mà hắn lại lập tức sững sờ, trầm nghĩ: “Không đúng, Khuynh Thành cũng vừa mới được ta nói cho, trước kia có lẽ cũng không biết, mà các người trước đó cũng chưa từng gặp mặt a...”

Nghe thấy Lạc Chiêm Hào nói vậy, Nhiếp Vân bất đắc dĩ lắc đầu, hắn thật không biết nha đầu Lạc Khuynh Thành kia nói thế nào, ngay cả phụ thân nàng cũng phỏng đoán quan hệ của nàng với hắn.

- Phụ thân...

Nhiếp Vân cũng biết ý tứ của Lạc Chiêm Hào, Lạc Khuynh Thành sao có thể không biết cơ chứ? Sắc mặt nàng lập tức đỏ lên.

- Ta nghe nói từ chỗ khác, cũng chỉ biết có một cái tên như vậy mà thôi, cũng không biết có chuyện gì khác. Người vẫn nên nói tiếp thì hơn.

Nhiếp Vân sợ Thành chủ nói điều làm cho bản thân xấu hổ cho nên gấp gáp nói.

- Lạc Khúc tổ tiên là Tôn cấp, được hoàng thất Thần Phong đề quốc phong làm Khúc vương, đất phong chính là Lạc Thủy Thành này. Tuổi thọ của cường giả Chí Tôn cũng có hạn, trước khi lâm chung, tổ tiên sai người kiến tạo một cái mộ đặc thù, đem bảo tàng trân quý nhất cả đời mình bỏ vào trong đó. Kể cả công pháp tu luyện, vũ khí, các loại bí thuật, thậm chí là thư cho hậu nhân cũng ở bên trong. Trong đó còn liên quan tới một bí mật rất lớn, về phần là cái gì, không ai biết rõ.

- Cái mộ này dùng phong ấn đặc thù gia trì, thực lực không có đạt tới Chí Tôn đỉnh phong thì không thể phá vỡ. Trừ phi là nhân tài có độ phù hợp huyết mạch trong gia tộc dùng huyết mạch của bản thân, khi đó mới có thể mở ra phong ấn. Về sau trải qua ba đời, ước chừng hơn trăm năm không có hậu bối nào trong gia tộc đạt tới Chí Tôn cấp, thậm chí ngay cả cường giả Khí Tông cũng không xuất hiện, cũng không có ai có huyết mạch phù hợp. Cho nên vương thất Khúc vương như chúng ta cũng bại vong, Thần Phong đế quốc triệt tiêu đất phong. Bởi vì nể mặt tổ tiên trước đây cho nên bọn họ mới phong chúng ta là thành chủ, có thể thừa kế thân phận quý tộc.

- Ước chừng một trăm năm trước, Yêu tộc từng có một lần xâm lấn quy mô lớn, cướp sạch cả Lạc Thủy Thành. Phủ thành chủ cũng bị đả kích mang tính hủy diệt. Chuyện tổ tiên lưu lại về Lạc Khúc mộ cũng mất đi. Bởi vậy chúng ta cũng mất đi bảo tàng của tổ tiên lưu lại. Mãi tới khi Khuynh Thành ra đời, ta tiến hành khảo thí huyết mạch, không ngờ lại có độ phù hợp mười phần với huyết mạch tổ tiên. Nói cách khác, chỉ cần có thể tìm được Lạc Khúc mộ thì chúng ta có thể mở nó ra.

- Đáng tiếc chuyện Lạc Khúc mộ đã mất đi, hiện tại ta cũng không biết bảo tàng mà Tổ tiên lưu lại ở đâu. Nhưng mà người Yêu tộc nhất định biết rõ, không biết tại sao lại nghe nói chuyện Khuynh Thành có huyết mạch phù hợp, cho nên mới bắt đầu có chủ ý với nó. Vì vậy ta mới đưa nó tới Bách Hoa tông, mượn lực lượng các nàng bảo hộ nữ nhi.

Lạc Chiêm Hào đem toàn bộ chuyện mình biết nói ra.

Tất cả mọi người trong Lạc Thủy Thành đều cho rằng Lạc Chiêm Hào đưa nữ nhi vào Bách Hoa tông là vì không người kế tục, sợ bị tứ đại gia tộc âm thầm ra tay, không ngờ nguyên nhân quan trọng nhất lại ở chỗ này.

- Hóa ra là như vậy.

Lúc này Nhiếp Vân mới biết được sự tồn tại của Lạc Khúc mộ, không khỏi cảm thấy vui mừng vì vận may của phụ thân.

Hậu nhân Lạc Khúc cũng không biết vị trí của Lạc Khúc mộ ở đâu, trong lúc vô tình phụ thân lại xông vào, hơn nữa còn đạt được pháp môn tấn chức Khí Tông. Loại số mệnh nghịch thiên này quả thực làm cho người ta hâm mộ a.

- Đúng rồi, ta là thành chủ cho nên có rất nhiều tin tức. Trải qua quan sát, Yêu tộc gần đây ngo ngoe muốn động, dường như có ý định xâm lấn Lạc Thủy Thành lần nữa. Chỉ sợ đại loạn sắp bắt đầu, cho nên ta mới hy vọng có thể tìm thấy người mà nữ nhi có thể phó thác. Như vậy cho dù chết ta cũng yên tâm.

Lạc Chiêm Hào nói tới đây lại nhìn Nhiếp Vân.

- Phụ thân, người nói gì đó? Cái gì mà chết hay không chứ? Người vẫn còn sống sờ sờ ra đó, Lạc Thủy Thành chúng ta nhất định cũng không có vấn đề gì.

Lạc Khuynh Thành không ngờ phụ thân lại có ý định như vậy, hai vành mắt nàng đỏ lên.

Nghe vậy Nhiếp Vân cũng biết, khó trách, rõ ràng hấn và Lạc Khuynh Thành không có gì, nhưng mà người phụ thân như Lạc Chiêm Hào lại lấy cớ là con rể, khiến cho Lạc Khuynh Thành như là nữ nhi không lấy được chồng. Hóa ra là đối phương sợ một khi Yêu tộc xâm lấn, bản thân chết đi thì nữ nhi lẻ loi hiu quạnh, không có ai chiếu cố.

Trong Lạc Thủy Thành có bao nhiêu tài tuấn Lạc Chiêm Hào hiểu rõ. Tuy rằng chưa gặp mặt qua Nhiếp Vân, nhưng mà Nhiếp Vân cứu nữ nhi hấn, nhất định đã lưu lại ấn tượng rất sâu trong lòng nữ nhi. Vì vậy Lạc Chiêm Hào mới làm ra quyết định khiến cho ngay cả bản thân hấn cũng phải dờ khóc dờ cười này.

- Thành chủ đại nhân lo xa rồi, đừng nói là Yêu tộc hiện tại còn chưa xâm lấn, cho dù xâm lấn chúng ta cũng chưa chắc đã bó tay chịu chết.

Hiểu rõ nỗi khổ tâm trong lòng Lạc Chiêm Hào, Nhiếp Vân lắc đầu nói.

- Có biện pháp sao? Ài, người còn trẻ, không biết được sự đáng sợ của yêu tộc, nếu như chúng thực sự tới nơi, chúng ta quả thực không có biện pháp gì cả.

Lạc Chiêm Hào thở dài một tiếng.

- Ta không biết được sự đáng sợ của Yêu tộc sao?

Nghe được lời nói của thành chủ, Nhiếp Vân thiếp chút nữa cười ra tiếng. Lúc còn ở tiền thế, nếu như nói hẳn hiểu rõ về Yêu tộc chỉ đứng thứ hai, như vậy tuyệt đối không ai dám xưng đứng đầu.

Nếu như Huyết Ngục Ma tôn mà mỗi Yêu tộc nghe tin đều biến sắc mà không hiểu về Yêu tộc, quả thực là nực cười a.

- Nếu như gia tộc không mất đi tin tức về Lạc Khúc mộ, có lẽ còn có thể dựa vào huyết mạch của Khuynh thành mở ra bảo tàng của tổ tiên lưu lại, tìm được phương pháp đối phó với Yêu tộc xâm lấn. Mà bây giờ... Quả thực không có biện pháp, lần này gọi người tới là hi vọng người có thể mang Khuynh Thành rời đi, sau đó tiện chiếu cổ cho nó...

Lạc Chiêm Hào nói, như đang nhấn nhủ hậu sự vậy.

79. Chương 102: Thân Ảnh Dững Mãnh Tiến Vào Trong Đầu (thượng)

(Số chương nhảy nhưng nội dung vẫn liền mạch nhé)

Phủ thành chủ có những tư liệu trân quý, bên trên càng ghi chép kỹ càng về chuyện Yêu tộc xâm lấn hơn trăm năm trước. Lạc Chiêm Hào là thành chủ đương nhiên biết rõ chỗ đáng sợ của Yêu tộc xâm lấn. Hẳn biết rõ bằng vào tứ đại gia tộc với phủ thành chủ căn bản không có cách nào chiến thắng. Bởi vậy cho nên hẳn mới sớm chuẩn bị hậu sự cho mình.

- Chiếu cổ khuynh thành? Thành chủ lo xa rồi, Yêu tộc xâm lấn, chúng ta cùng đối phó với Yêu tộc là được rồi, nói ra những chuyện này cũng vô dụng...

Nhiếp Vân ngắt lời Lạc Chiêm Hào, lại nói.

- Đối phó với chúng? Bằng vào thực lực ngay cả một Khí Tông cũng không có của Lạc Thủy Thành, đối phó thế nào đây?

Đối với suy nghĩ ngây thơ của Nhiếp Vân, Lạc Chiêm Hào mơ hồ có chút tức giận.

- Một Khí Tông cũng không có sao? Ai nói? Phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên ta đã thành công đột phá lên Khí Tông, hiện tại đã là cường giả Khí Tông. Mà người, hiện tại ta sẽ nói phương pháp đột phá Khí Tông cho người biết, không cần mười ngày trong Lạc Thủy Thành ta nhất định sẽ có thêm một cường giả Khí Tông.

Nhiếp Vân nói.

Phương pháp đột phá Khí Tông trong mắt người thường vô cùng trân quý, nhưng mà đối với lão ngoan đồng hai kiếp như Nhiếp Vân mà nói, quả thực ngay cả một bộ công pháp bình thường cũng không bằng. Thuận miệng là có thể nói ra, hơn nữa tuyệt đối còn kỹ càng, trân quý hơn công pháp mà Nhiếp Khiếu Thiên nhận được ở Lạc Khúc mộ.

- Nhiếp Khiếu Thiên đã đột phá? Chuyện này...

Nghe tin tức như vậy Lạc Chiêm Hào trợn trừng mắt, không quá tin tưởng. Tuy nhiên, dường như nghĩ tới cái gì đó, hẳn thở dài một tiếng:

- Cho dù ta có thể đột phá, nhưng bằng vào hai Khí Tông của Lạc Thủy Thành, căn cứ vào tin tức ta nhận được, lần này khí thế Yêu tộc hung hãn, bằng vào hai Khí Tông cũng như muối bỏ biển, không làm nên chuyện gì.

- Ha ha...

Nghe thấy lời hẳn nói, Nhiếp Vân lạnh nhạt cười nói:

- nếu như ta nói ta biết Lạc Khúc mộ kia ở đâu, hơn nữa còn có thể dẫn đường tới thì sao?

Thanh âm lạnh nhạt, không lớn, nhưng mà lại như tiếng sấm nổ vang vọng trong tai Lạc Chiêm Hào.

- Biết được Lạc Khúc mộ ở đâu? Lời người nói là thật sao?

Lạc Chiêm Hào đứng dậy, hai tay nắm lấy bả vai Nhiếp Vân, toàn thân không ngừng run rẩy.

Lạc Khúc mộ là bảo tàng tổ tiên lưu lại, làm hậu bối mà không có cách nào tìm thấy vị trí của nó, trong lòng hắn luôn ăn năn vì chuyện này. Bây giờ nghe được tin tức này, sự hưng phấn tràn ngập trong đầu làm cho hắn quên đi tất cả.

- Ha ha.

Thấy hắn hưng phấn như thế, Nhiếp Vân cố nén bả vai bị đối phương nắm tới đau đớn, hắn cười khan một tiếng.

- Thực sự ngại qua, là ta quá kích động, người mau nói với ta xem, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, sao người lại biết được vị trí của nó?

Thấy sắc mặt thiếu niên trước mắt cổ quái, lúc này Lạc Chiêm Hào mới ý thức được mình thất thố, hắn xấu hổ cười cười, buông tay ra.

- Là như thế này, không phải ta đã nói phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên ta đã thành công đột phá tới Khí Tông cảnh hay sao? Mà sao lại đột phá Khí Tông, phương pháp đột phá Khí Tông chính là thứ mà phụ thân ta lấy được trong Lạc Khúc mộ. Nếu không phải vì phương pháp này thì Nhiếp Hạo Thiên cũng sẽ không để ý tới thân tình mà ra tay với chúng ta nặng như vậy...

Nhiếp Vân giải thích.

- Thì ra là thế, nếu như ta đoán không sai, lần này tứ đại gia tộc Lạc Thủy Thành liên hợp, chỉ sợ cũng là vì thứ này.

Lạc Chiêm Hào vốn là người thông minh, vừa nghe Nhiếp Vân giải thích đã từ một suy ra ba, thoáng cái hiểu rõ ngọn ngành.

- Nếu như chúng ta tìm được Lạc Khúc mộ, hơn nữa còn thuận lợi mở nó ra, đạt được bảo tàng bên trong, tìm kiếm bí pháp đối phó với Yêu tộc, khi đó chưa biết chừng có thể chiến được một trận với Yêu tộc.

Nhiếp Vân nói.

- Không sai, căn cứ theo sử sách gia tộc ghi lại, tổ tiên Lạc Khúc quả thực có phương pháp đối phó với Yêu tộc, nếu như có thể tiến vào Lạc Khúc mộ, lấy phương pháp kia ra, khi đó Lạc Thủy Thành ta chưa hẳn đã không thể chiến một trận với Yêu tộc.

Sau khi biết được chuyện này, Lạc Chiêm Hào nhin không được cười lớn một tiếng:

- Không ngờ người quả thực là phúc tinh của ta. Vừa mới xuất hiện đã giúp ta giải quyết chuyện làm ta phiền não nhiều ngày. Được, để ta triệu tập tộc trưởng tứ đại gia tộc, thương nghị chuyện đối phó với Yêu tộc, chúng ta đã không còn bị động nữa, cũng có thể chiến một trận.

- Triệu tập tộc trưởng tứ đại gia tộc sao? Ý người nói là đám người Nhiếp Hạo Thiên, Phùng Thiên Hành?

Nhiếp Vân sắc nước, hỏi.

- Không sai, bọn hắn đều là cường giả Bình Giáp cảnh đỉnh phong, nếu như có thể liên hợp một chỗ, thống nhất chỉ huy, như vậy phần thắng khi đối phó với Yêu tộc càng lớn.

Ánh mắt Lạc Chiêm Hào vô cùng thanh tịnh, dường như không có một chút khúc mắc nào bởi vì tứ đại gia tộc từng liên hợp đối phó với hắn.

- Vậy... Ta nói với người một chuyện, thật ngại quá...

Nhìn biểu lộ của hắn như vậy, trong lòng Nhiếp Vân đột nhiên có cảm giác tội lỗi ngập trời.

Thành chủ Lạc Thủy Thành có thể vì đối phó với Yêu tộc mà không so đo tất cả. Mà hắn lại chém giết đám người Nhiếp Hạo Thiên cùng với nhiều hảo thủ của tứ đại gia tộc từng đối phó với hắn.

- Ngại? Có chuyện gì vậy?

Lạc Chiêm Hào sững sờ.

- Tộc trưởng tứ đại gia tộc, Nhiếp Hạo Thiên, Phùng Thiên Hành, Trần Đồng Sinh, Dương Thiết Thành, bọn hắn... đã chết hết rồi.

Nhiếp Vân gãi gãi đầu.

- Chết hết rồi? Bọn họ đều là cường giả Bình Giáp cảnh, bốn người liên thủ, cho dù là cường giả Khí Tông như Nhiếp Khiếu Thiên cũng chưa chắc đã có thể trực tiếp giết chết bọn hắn a. Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Lạc Chiêm Hào giật mình nói.

- Ách, là như thế này...

Nhiếp Vân chậm rãi đem chuyện xảy ra trong Nghị sự đại điện của Nhiếp gia ra nói một lần.

- Yêu linh phụ thể? Người xác định đó là yêu linh phụ thể chứ?

Lúc nghe thấy tin sau khi Nhiếp Hạo Thiên chết bị Yêu linh phụ thể, biến thành cường giả Khí Tông, Lạc Chiêm Hào ngạc nhiên tới mức hai mắt tròn tròn.

Tin tức này thật đáng sợ, có thể bị Yêu linh phụ thể, như vậy yêu linh này ít nhất cũng phải là Yêu tộc Vương tộc thượng phẩm, loại người cấp bậc như vậy sao lại tới Lạc Thủy Thành cơ chứ?

- Nhất định là vì Lạc Khúc mộ, xem ra đám Yêu tộc này đã sớm chú ý tới chúng ta. Nếu như chúng ta lại đi tới Lạc Khúc mộ, một khi không cẩn thận sẽ bị Yêu tộc vây công, nguy cơ trùng trùng.

Lạc Chiêm Hào tròn tròn mắt, hắn đã nghĩ thông mọi chuyện, lúc này mới gấp gáp nói.

80. Chương 103: Thân Ảnh Dững Mãnh Tiến Vào Trong Đầu (hạ)

- Đúng vậy.

Điểm này Nhiếp Vân đã sớm nghĩ tới cẩn thận, nghe đối phương nói như vậy hắn cũng chậm rãi gật đầu.

- Đúng rồi, vừa rồi người nói, người biết được bí pháp đối phó với Yêu tộc... Sao người lại hiểu thứ này?

Lạc Chiêm Hào lập tức nhớ tới vừa rồi thiếu niên này có nói mình sử dụng bí pháp đả thương Nhiếp Hạo Thiên bị Yêu linh phụ thể, vẻ mặt hắn tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

Bí pháp so với võ kỹ còn trân quý hơn, chỉ có đạt tới cấp bậc Khí Tông mới có thể sử dụng thì triển, không ngờ tới Nhiếp Vân mới chỉ là Thành Cương cảnh đỉnh phong lại biết sử dụng, chuyện này khiến cho hắn cảm thấy có chút khó tin.

- Là sư phụ ta dạy ta.

Nhiếp Vân không có biện pháp, lần nữa lấy lý do sư phụ ra thoái thác, thuận tiện hắn cũng lấy việc này ra nói với Dương Ngạn.

Tuy rằng tiếp xúc muộn với vị thành chủ Lạc Chiêm Hào này một chút, nhưng mà Nhiếp Vân biết rõ người này vô cùng chính trực, cũng một lòng vì Lạc Thủy Thành, cho nên rất nhiều chuyện hắn cũng không giấu diếm.

- Không ngờ người lại có loại kỳ ngộ này, khó trách tuổi còn trẻ như vậy đã có loại thực lực này.

Lạc Chiêm Hào nghe thấy Nhiếp Vân có được kỳ ngộ bậc này cũng không có hâm mộ, ngược lại còn dùng vẻ mặt vô cùng cao hứng, giống như là “Ta đem nữ nhi giao cho người như ngươi ta cũng cảm thấy yên lòng” vậy.

- Khục khục.

Nhiếp Vân im lặng một hồi, sao lại nhắc tới vấn đề này chứ.

Dựa theo đạo lý mà nói, Lạc Khuynh Thành không thẹn với hai chữ khuynh thành, là mỹ nữ hiếm thấy. Tự nhiên Nhiếp Vân sẽ không chán ghét, nhưng mà hắn là người của hai thế giới, tâm tính đã sớm là lão ngoan đồng, không có khả năng nhanh chóng thích một nữ tử như vậy, huống chi..

Nhớ tới đạo thân ảnh kiếp trước kia, trong lòng Nhiếp Vân đau xót, khuôn mặt trầm thấp, không có chút cảm xúc nào. Hai mắt thâm thúy mà lạnh lùng, dường như đã trở về kiếp trước. Khi đó trong lòng hắn tràn ngập bất lực và tuyệt vọng.

- Phụ thân, người nói gì đó? Bây giờ con còn nhỏ, phải dùng tu luyện làm trọng.

Nghe thấy phụ thân nói vậy, Lạc Khuynh Thành sốt ruột lên tiếng, đôi mắt xinh đẹp thì lặng lẽ nhìn về phía thiếu niên. Khi thấy vẻ mặt của thiếu niên, chẳng biết tại sao nàng lại im lặng, trong lòng như hung hăng đụng vào một hòn đá.

Chẳng lẽ đối phương đã có người trong lòng rồi sao? Rốt cuộc là chuyện gì, sinh tử từ biệt thế nào mới khiến cho hắn tỉnh táo lại lạnh nhạt, cho dù núi có sụp xuống trước mắt cũng không sụp đổ như vậy?

- Nếu như chuyện Yêu tộc lần này có thể bình yên vượt qua, các con muốn làm thế nào cũng được.

Không có chú ý tới vẻ mặt Nhiếp Vân biến hóa, nhìn nữ nhi nổi bão, Lạc Chiêm Hào vội vàng khoát tay, không nói thêm lời nào nữa.

- Lạc thành chủ, hiện tại ta sẽ đem phương pháp đột phá Khí Tông nói cho người biết, người thử đột phá đi. Ta thì trở về tìm phụ thân để hỏi vị trí cụ thể của Lạc Khúc mộ, tới lúc đó chúng ta cùng thương nghị xem nên đi tới đó thế nào.

Nghĩ tới đạo thân ảnh kiếp trước, chuyện kia khiến cho trong lòng Nhiếp Vân rốt cuộc không còn có chút hứng thú nào, hắn lạnh nhạt nói.

- Được.

Lạc Chiêm Hào gật đầu.

Nhiếp Vân lập tức đem phương pháp đột phá Khí Tông nói ra một lần cho Lạc Chiêm Hào. Thứ này nhìn như phức tạp, kỳ thực lại rất đơn giản. Khí Tông là cảnh giới Khí hải tông sư của tu luyện giả. Muốn đạt tới cần phải có có tâm tình khiêm dung, rộng rãi, dung nạp bách xuyên, độ lượng.

Chỉ cần bách xuyên nhập biển, chân khí trong khí hải tạo thành thứ đặc biệt, ngưng tụ ra pháp độ của bản thân. Khi đó đột phá Khí Tông sẽ đơn giản như ăn cơm uống nước vậy.

Rất nhanh Nhiếp Vân đã đem phương pháp đột phá Khí Tông nói ra một lần.

- Ta về trước.

Nói xong Nhiếp Vân cũng không quản tới ánh mắt có chút thương cảm của Lạc Khuynh Thành mà thả người nhảy lên lưng Tiểu hổ, một người một hổ lại lần nữa trở về Nhiếp gia.

Trên đường trở về Nhiếp Vân cũng không có đi nhanh, mà lại để cho Tiểu hổ chậm rãi đi. Lộ trình vốn chỉ cần mười phút đồng hồ lúc này đã qua hơn một giờ đồng hồ.

Tuy rằng chậm rãi đi, nhưng mà cảm giác khó chịu mà đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện trong đầu kia cũng từ từ tiêu tán.

Nhớ tới đôi mắt ngây thơ, khờ khạo kiếp trước, dần dần biến mất trước mặt, hắn thất vọng, tuyệt vọng, khàn giọng kêu gọi, tê tâm liệt phế.

Khi đó quả thực hắn rất bất lực, nhưng mà bây giờ trọng sinh, phần tiếc nuôi kia có lẽ kiếp này sẽ một lần nữa viên mãn.

Nghĩ vậy Nhiếp Vân xiết chặt nắm đấm, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn.

- Phải nhanh chóng tăng thực lực lên, chỉ cần thực lực đạt tới, cho dù sau này có gặp lại... có lẽ cũng có thể nghĩ ra biện pháp.

Khát vọng đối với thực lực càng thêm bức thiết, Nhiếp Vân vội vã đi vào Nhiếp gia.

- Thấy chưa, đó chính là Nhiếp Vân thiếu gia, cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong.

- Người nhìn xem, Nhiếp Vân thiếu gia quả thực là anh tuấn a. Thân thể cao ngất, hai mắt sáng ngời mà có thần, cũng chỉ có loại ánh mắt này mới có thể có thiên phú cao như vậy. Chưa tới mười bảy tuổi đã là Thành Cương cảnh đỉnh phong.

- Loại ánh mắt này? Người cũng đừng có khoa trương. Người có biết không? Trước đây ít năm thiếu gia lại bị người ta gọi là phế vật rất nhiều năm a.

- Đó là thiếu gia giấu tài, không lên tiếng thì htooi, một khi lên tiếng bỗng nhiên nổi bật.

Vừa mới tiến vào tiểu viện thì đã nghe thấy tiếng nghị luận của hộ vệ, tuy rằng tiếng nghị luận của bọn hắn không lớn, nhưng mà lỗ tai của Nhiếp Vân quả thực quá tốt, tất cả mọi chuyện đều bị hắn nghe thấy rõ ràng.

Những hộ vệ này đại bộ phận đều là người từ chi nhánh của gia tộc, bình thường không có cuộc sống tốt, không ít người bị người hạch tâm trong gia tộc bắt nạt. Mà bây giờ, chi nhánh của Nhiếp Thiên đột nhiên xuất hiện một đệ tử bình thường, một lần hành động thay thế vị trí của hạch tâm gia tộc. không những không khiến cho những người này cảm thấy không thích ứng mà ngược lại còn cảm thấy vô cùng tín nhiệm và kỳ vọng đối với chi nhánh mới cầm quyền trong gia tộc.

Nhất là Nhiếp Vân, trong miệng những người này quả thực là biến thành thánh nhân hàng lâm. Không tới mười bảy tuổi đã là Thành Cương cảnh đỉnh phong, một lần hành động đánh bại đám người Nhiếp Hạo Thiên, Nhiếp Cường. Rất nhiều chuyện càng nói càng mơ hồ, cũng làm cho nhân khí của Nhiếp Vân trong cả gia tộc đạt tới đỉnh phong.

- Ha ha.

Nghe những lời này, Nhiếp Vân không có tận lực áp chế, tâm tình vốn do dự lại trở nên tốt hơn rất nhiều, hắn lập tức cười to một tiếng.

81. Chương 104: Truy Tung Sư

Người cầm quyền luân chuyển, bất kể là gia tộc hay là quốc gia đều sẽ xuất hiện thay đổi, bây giờ nhìn về mặt của những hộ vệ này Nhiếp Vân đã biết rõ, thay đổi nhất định không thể nào sinh ra được.

Thần tượng của bản thân chứng quyền lợi, nhân tâm sở hướng, trừ phi là những kẻ không có mắt kia. Nếu không người dám mạo phạm hắn, không cần hắn động thủ cũng sẽ bị những hộ vệ sùng bái hắn này băm sống.

Tâm tình tốt hơn không ít, Nhiếp Vân đi vài bước vào trong nghị sự điện, còn chưa đi vào đã nhìn thấy mẫu thân, Tiểu Phượng tỷ tỷ, Nhiếp Đồng đệ đệ cũng tới. Lúc này người một nhà đều đang ngồi trong điện nói chuyện phiếm với nhau, vui vẻ, hòa thuận vô cùng.

Nhìn thấy người một nhà cao hứng, nhớ tới kiếp trước sinh ly tử biệt, Nhiếp Vân đột nhiên cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Mất đi mới biết quý trọng, kiếp trước bất luận ai cũng biết Huyết ngục ma tôn là ác ma lãnh huyết, thế nhưng bọn hắn lại không biết khi đêm xuống không người hắn lãnh khóc, vô tình với cả bản thân mình. Chỉ có ánh trăng mới có thể cảm nhận được sự cô độc của hắn.

- Vân nhi tới vừa vặn. Đi theo ta.

Nhiếp Khiếu Thiên nhìn thấy nhi tử đi tới, hắn nói rồi kéo tay Nhiếp Vân, hai người chuyển bước đi vào trong nội đường.

- Có chuyện gì mà còn không nói cho chúng ta biết chứ?

Mẫu thân Nhiếp Linh nhìn thấy hai người thần thần bí bí, nàng cười một tiếng rồi mở miệng nói.

- không có việc gì, mọi người cứ trò chuyện, một lát nữa chúng ta sẽ ra.

Nhiếp Khiếu Thiên cũng không giải thích mà mang theo Nhiếp Vân đi tới nội đường.

- Đây là nơi quan trọng nhất trong gia tộc, năm đó ta từng theo tộc trưởng tới một lần.

Đi vào nội đường, Nhiếp Khiếu Thiên đứng sau một bức họa, khe khẽ nhíu mày. Bức tường vốn sạch sẽ bóng loáng từ từ nhấc lên, xuất hiện một thông đạo đi thông dưới mặt đất.

Đại gia tộc đều có mật thất, bên trong cất giữ vật phẩm quý trọng nhất, phòng ngừa sau khi xuất hiện biến cố không kịp che giấu. Nhiếp Vân vốn cho rằng mật thất Nhiếp gia sẽ ở trong phòng ngủ của tộc trưởng, thế nhưng hắn lại không ngờ nó ở trong đại điện nghị sự đường này.

Đi theo sau lưng phụ thân, chỉ chốc lát đã đi vào chỗ sâu trong mật thất. Bên trong có cất chứa dược liệu, binh khí cùng với một ít công pháp, những vật này trong mắt người khác quý trọng vô cùng, nhưng mà đối với Nhiếp Vân mà nói, căn bản không đáng để hắn cười một cái.

- Con xem.

Trước mặt bảo tàng, Nhiếp Khiếu Thiên cũng không dừng lại mà đi tới cuối cùng, chỉ vào một cái lồng sắt rồi nói:

- Đây là...

Nhìn về phía lồng sắt, hai mắt Nhiếp Vân lập tức híp lại.

Chỉ thấy trong cái lồng sắt có hơn mười con rắn nhỏ to bằng ngón tay cái, cái lưỡi phun ra nuốt vào, nhúc nhích không ngừng, khiến cho người ta nhìn vào không rét mà run.

- Xích Vĩ Ma Quỷ xà?

- Không sai.

Nhiếp Khiếu Thiên không ngờ tới nhi tử mình lại có thể nhận ra, hắn có chút nghi hoặc liếc nhìn Nhiếp Vân.

Xích Vĩ Ma quỷ xà là vật kịch độc vô cùng, một khi độc dính vào thân người, dù chỉ là một chút cũng có thể khiến cho người ta mất đi tri giác, biến thành thực vật, cho dù nhẹ cũng phải có một bộ phận hóa đá.

- Nhiếp Hạo Thiên dùng loại vật này cắn, làm tổn thương đệ đệ sao?

Hít sâu một hơi, Nhiếp Vân áp chế lửa giận. Tuy rằng đã giết chết Nhiếp Hạo Thiên, nhưng mà nghĩ tới hành động của hắn với đệ đệ Nhiếp Đồng, trong lòng hắn vẫn không nhịn được có chút giận dữ.

- Đúng.

Nhiếp Khiếu Thiên gật đầu.

Hai chân Nhiếp Đồng hóa đá là do bị một loại độc xà cắn, làm tổn thương. Thế nhưng loại độc xà làm cho người ta hóa đá chỉ ít cũng có hơn ba trăm loại, Nhiếp Vân không ngờ tới lại là loại Xích Vĩ Quỷ Ma xà độc nhất.

- Không biết là cái gì cản tổn thương còn khó trị liệu, hiện tại đã biết là Xích Vĩ Quỷ Ma xà này, con có thể hỏi sư phụ con một chút, nhìn xem tình huống của Đồng nhi có thể chữa trị tốt hay không?

Nhiếp Khiếu Thiên nói.

- Đúng vậy, sao con lại không nghĩ ra được chứ?

Nhiếp Vân vỗ đùi.

Thực là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường. Trước đó không biết Nhiếp Đồng bị cái gì cản tổn thương, dưới tình huống không xác định, chỉ có thể để cho đệ đệ tu luyện Linh Tê Luyện thể quyết dần dần khôi phục, hiện tại đã biết là loại độc xà này cắn, hoàn toàn có thể luyện chế ra giải độc đan chuyên dụng, giúp đệ đệ khôi phục.

Đã thông, khôi phục kinh mạch hai chân, khi đó lại tu luyện Linh Tê Luyện thể quyết, tốc độ nhất định sẽ mau hơn không ít.

- Ha ha, buổi tối hôm nay con có thể để cho hai chân Nhiếp Đồng khôi phục bình thường rồi.

Quá cao hứng, Nhiếp Vân trực tiếp nhảy ra, tìm kiếm dược liệu trong mật thất.

Lúc mới vào đây hẳn nhìn thấy không ít dược liệu, hoàn toàn có thể làm phụ dược. Phụ dược có đủ, chỉ cần tìm một chủ dược là có thể luyện chế ra Xích Vĩ Hóa thạch đan, để cho đệ đệ khôi phục.

Dược liệu tồn kho của Nhiếp gia vô cùng đầy đủ, rất nhanh đã tìm được phụ dược, hẳn hô lớn một câu:

- Phụ thân, đi hậu sơn một chuyến.

Sau đó Nhiếp Vân quay người đi ra ngoài mật thất.

Xích Vĩ Hóa thạch đan chính là giải dược của Xích Vĩ Quỷ Ma xà này, cho dù bị cản tổn thương tới mức làm người thực vật cũng có thể triệt để khôi phục.

Loại đan dược này không khó luyện chế, phụ dược cũng rất dễ tìm, cái khó chính là chủ dược.

Chủ dược chính là Thanh Yểm Ngô công, là một loại yêu thú cấp thấp, đầu không lớn, cũng không có thực lực quá mức mạnh mẽ. Chỉ là thứ này hành tẩu như gió, rất khó bắt.

Thanh Yểm Ngô công chính là khắc tinh của Xích Vĩ Quỷ Ma xà, đừng nhìn Xích Vĩ Quỷ Ma xà có thân thể lớn hơn bọn chúng gấp mấy chục lần, thế nhưng khi nào gặp phải Thanh Yểm Ngô công thì Xích Vĩ Quỷ Ma xà sẽ co rúm lại thành một đoàn, ngay cả khí lực chạy trốn cũng không có.

Ra khỏi Nghị sự điện, Nhiếp Vân trước tiên bảo mọi người mua lấy hai con gà trống lớn, sau đó mới cười lên lưng Tiểu hổ, nhanh chóng chạy tới hậu sơn.

Thanh Yểm Ngô công sinh hoạt tại những nơi ẩm ướt trong sơn cốc, chỉ cần dùng hai con gà trống này làm mồi câu, nhất định có thể câu dẫn được một hai đầu tới.

Giới sinh vật cũng giống như giới thực vật, đều là một vật khác một vật, Thanh Yểm ngô công chính là khắc tinh của Xích Vĩ Ma Quỷ xà, nhưng mà gà trống lại là khắc tinh của nó.

Thế nhưng thứ khiến cho mọi người dở khóc dở cười đó chính là thứ Thanh Yểm Ngô công này thích ăn nhất lại chính là thịt gà trống. Khi gà trống còn sống chúng không dám tới. Chỉ khi nào thấy một đầu gà trống đã chết, cho dù là cách xa mười dặm tám dặm chúng cũng có thể ngửi được mùi thịt gà trống.

82. Chương 105: Ngư Tràn Đoản Kiếm (thượng)

Chính là bởi vì biết rõ khuyết điểm này của Thanh Yểm Ngô công mà Nhiếp Vân mới không lo không bắt được nó.

Cười trên lưng tiểu hổ, đi chừng hai giờ, đi vào một sơn cốc ẩm ướt, tìm được một nơi không tẻ, sau đó Nhiếp Vân lại đem con gà trống đã bị giết chết chôn xuống.

- Sau khi mùi thịt gà lan tràn ra sẽ câu dẫn thứ này tới. Ít nhất cũng cần một giờ, như vậy ở đây chờ vậy.

Nhiếp Vân tìm nơi ẩn nấp, đang định nghỉ ngơi một hồi thì đột nhiên lỗ tai khẽ động, hắn nghe tiếng gió sù sù từ phía xa truyền tới. Lúc này có hai đạo thân ảnh từ đằng xa mà tới.

Hai người này long hành hổ bộ, giống như là một cơn bụi, thế nhưng so với hắn cũng không yếu hơn một chút nào.

- Thực lực Bình Giáp cảnh? Tuổi tác dường như cũng không lớn, từ khi nào Lạc Thủy Thành lại xuất hiện thiên tài lợi hại như vậy chứ?

Lặng lẽ cảm nhận thực lực hai người, vẻ mặt Nhiếp Vân kinh ngạc. Hai người này không ngờ đều có được thực lực Bình giáp cảnh, hơn nữa nhìn tuổi bọn hắn dường như cũng chỉ có hai mươi mấy tuổi.

Trong Lạc Thủy Thành này, người hai mươi mấy tuổi mà thực lực đạt tới Bình Giáp cảnh, trăm năm qua trừ một mình phụ thân Nhiếp Khiếu Thiên ra từ khi nào lại xuất hiện hai người như vậy chứ?

- La Vũ, người xác định vật kia ở đây sao?

Một người trong đó hỏi.

- Yên tâm đi, truy tung đan điền của ta ở phương diện này chưa từng xuất hiện sai lầm, không thành vấn đề.

Người thứ hai tự tin, khoanh tay nói.

- Truy tung đan điền? Trung tung sư? Lại còn loại người như vậy sao?

Nghe thấy hai người nói vậy, trong lòng Nhiếp Vân không nhịn được chấn động.

Truy tung sư là nhân tài có được đặc thù dò xét, truy tung đan điền. Đan4điền có thể chuyển chân khí hóa thành một loại khí tức đặc thù, có thể bám sát khí tức, truy tung ngàn dặm mà không chệch hướng.

Loại người này kiếp trước Nhiếp Vân cũng chỉ nghe nói, không có tận mắt nhìn thấy qua, hắn không ngờ lại có thật, hơn nữa nhanh như vậy hắn đã nhìn ra.

- Ô? Đó là cái gì? Là một đầu hổ thú biến dị thành niên? La Thần, chúng ta phát tài rồi.

Đột nhiên người Truy Tung sư kia nhìn thấy Tiểu hổ, hai mắt hắn vì hưng phấn mà tỏa sáng, miệng hét lớn một tiếng.

Tiểu hổ đưa Nhiếp Vân tới đây, cũng chưa có chạy đi mà nằm ở chỗ sâu trong rừng cây. Chỉ là hình thể của tiểu tử này quá lớn, hơn nữa La Vũ lại là Truy Tung giả, đối với cảnh vật chung quanh rất là miễn cảm, cho nên liếc mắt đã nhận ra nó.

- Hồngбет, hai gia hỏa này đều có thực lực Bình Giáp cảnh,2tốc độ lại rất nhanh. Một khi Tiểu hổ bị vây khốn căn bản không có cách nào đào tẩu.

Nghĩ vậy Nhiếp Vân vội vàng vận chuyển thuần thú đan điền, thông tri cho Tiểu hổ nhanh chóng rời đi.

Thuần thú sư và yêu sủng thông qua thuần thú đan điền thành lập khế ước, bởi vậy khi truyền tin tức cũng cần thông qua đan điền.

Rống.

Tiểu hổ là yêu sủng của Nhiếp Vân, đối với mệnh lệnh của hắn đương nhiên không có chút hoài nghi nào. Tứ chi vừa thô vừa to đứng lên, quay người bỏ chạy vào sâu trong rừng.

- Muốn chạy trốn sao? Hừ. Để xem ngươi chạy được đi đâu.

Khóe miệng La Vũ nhếch lên, truy tung đan điền trong cơ thể vận chuyển, đầu ngón tay lập tức có một cỗ sương mù mờ mờ bắn ra, chỉ một ngón tay về phía Tiểu Hổ, sương mù lập tức hóa thành một đạo quang mang giống như thiểm điện bắn vào trên người nó.

Loại sương mù này không có bất kỳ lực công kích nào, nhưng mà lại giống như giò trong xương, không có cách nào loại trừ. Một khi bị dính vào, cho dù cách xa vạn dặm, mười vạn dặm thì truy tung giả vẫn có thể đuổi theo một cách đơn giản.

- Đi thôi.

Sau khi làm xong tất cả, La Vũ cười nhạt một tiếng, hai người lập tức đuổi theo phương hướng Tiểu hổ biến mất.

- Đi qua xem, nhất định không thể để cho Tiểu hổ chịu thiệt.

Khê nói một tiếng, chân Nhiếp Vân khẽ động, cả người nhanh chóng đuổi theo phương hướng hai người vừa mới biến mất.

Hai người này có địa vị như thế nào, từ đâu mà tới, Nhiếp Vân đều không biết. Nhưng mà từ việc tuổi như vậy đã có thực lực Binh Giáp cảnh xem ra, thiên phú và gia thế của hai người nhất định cũng không quá thấp.

- La Vũ này có năm đan điền, huyết mạch Hầu Tộc thượng phẩm. La Thần Lục kia có 2 huyết mạch Vương Tộc Hạ phẩm, không ngờ tới loại địa phương nhỏ nhỏ này lại có thể thấy thiếu niên có thiên phú như vậy.

Theo sát phía sau, tinh thần Nhiếp Vân tập trung nhìn về phía trước. Chỉ thấy trên người La Vũ truy tung sư kái có năm vòng xòng lớn nhỏ không đồng đều không ngừng xoay tròn trên đỉnh đầu, tàn sát bữa bãi, nuốt linh khí trên không trung. Mà La Thần kia thì có sáu vòng xoáy.

Tu luyện giả Khí hải, khi toàn lực vận chuyển chân khí đan điền sẽ không ngừng hấp thu linh trí trên không trung, tạo thành vòng xoáy trên đỉnh đầu, loại hiện tượng này gọi là Cấp chi chi toàn, là phương pháp nhìn ra tu vi của người khác.

Đương nhiên cũng không loại trừ việc đối phương cố ý đè thấp, giấu đi một đan điền, không cho nó hấp thu linh khí. Chỉ có điều loại tình huống này tương đối hiếm thấy, dù sao đây cũng là nơi hoang dã, hai người này có che dấu số lượng đan điền cũng vô dụng.

Loại thiên phú năm, sáu đan điền này, nếu như ném vào Lạc Thủy Thành tuyệt đối là nhân vật đỉnh tiêm, không ngờ hôm nay đi ra bắt Thanh Yểm ngô công lại gặp hai người.

- La Vũ, đừng có đuổi nữa, chỉ là một đầu Hổ thú mà thôi, vẫn lên quan tâm tới chính sự thì hơn.

Truy tung một hồi, Tiểu hổ ngày càng chạy xa, dường như La Thần kia không muốn đuổi theo nữa cho nên mới mở miệng nói.

- Ha ha, nhắc tới cũng xảo hợp, phương hướng đầu Hổ thú này chạy đi hoàn toàn giống với phương hướng vật kia, vừa vặn không chậm trễ cả hai chuyện.

La Vũ cười một tiếng, nói.

- Phương hướng hoàn toàn giống nhau? Vậy cũng thật xảo hợp.

La Thần sững sờ, hai mắt lóe lên quang mang hưng phấn.

Tiểu hổ ở phía trước nhanh chóng chạy đi, hai người ở phía sau đuổi theo, đi ước chừng một giờ, song phương đã vượt qua không dưới hai trăm dặm đường, bọn hắn đi vào một sơn cốc hẹp, dài.

- Ồ? Nơi này là...

Một đường đi tới, Nhiếp Vân nhìn sơn cốc phía trước, không khỏi nhíu mày.

Đoạn thời gian trước hắn vừa mới đi qua nơi này, chính là nơi có Hoàng viêm linh thạch, là hang ổ của Tiểu hổ.

Tiểu hổ bị đuổi gắt gao, đương nhiên phải chạy tới nơi mình quen thuộc nhất. Thế nhưng hai người này lại nói phương hướng mà bọn hắn cần tới giống phương hướng mà Tiểu hổ chạy, chẳng lẽ là nơi này?

Trong lòng vừa nghĩ như vậy thì hai người trước đã dừng bước, dường như đang tìm kiếm gì đó, Nhiếp Vân sợ đánh rắn động cỏ cho nên thân thể nhoáng lên, ẩn nấp ở một khối đá đằng sau.

83. Chương 106: Ngư Tràng Đoản Kiếm (hạ)

Lặn lội đường xa, sức chịu đựng của Tiểu hổ vô cùng tốt, đã sớm biến mất dạng. Tuy nhiên bởi vì là yêu sủng của Nhiếp Vân cho nên hắn biết rõ nó không có việc gì, cho nên lúc này hắn cũng không có lo lắng.

- Người nói ở đây sao? La Nghiêm Bá bá ở đây sao?

Đứng trong sơn cốc, La Thần nhìn chung quanh một chút, dường như không quá tin tưởng cho nên hai hàng lông mày nhíu lại.

- Không phải trong tộc đã nói rồi sao, La Nghiêm bá bá đã sớm chết, làm sao có thể ở đây được? Ta căn cứ vào đồ vật trên Ngư Tràng đoản kiếm mà truy tung tới đây, nói cách khác, nhất định đoản kiếm ở nơi này.

La Vũ nhìn chung quanh một chút, lại dùng truy tung đan điền của mình cẩn thận cảm giác.

- Nơi này trống trải, ngay cả bóng quỷ cũng không có, không phải người cảm giác sai rồi đó chứ?

La Thần trầm nói.

- yên tâm đi, truy tung đan điền tuyệt đối không có vấn đề gì. Ồ? Dường như ở gần hồ nước kia, chúng ta đi qua xem.

Cảm ứng một hồi, hai mắt La Vũ đột nhiên nhìn vào một hồ nước trong sơn cốc.

Lúc này đầm nước sau khi Hoàng Viêm linh thạch bị Nhiếp Vân hấp thu đã triệt để khôi phục lại trong suốt, không còn màu vàng nhạt như trước nữa. Dưới ánh trời chiều mới có chút gợn sóng lăn tăn, lóe lên quang mang màu vàng nhạt.

- Ngư Tràng đoản kiếm? Không phải tìm đoản kiếm của ta đó chứ?

Nghe được hai người nói chuyện, Nhiếp Vân sững sờ.

Đoản kiếm mà hắn vứt đi kia sắc bén vô cùng, được cho là thần binh lợi khí, chẳng lẽ hai người này chạy tới đây là tìm thứ này sao?

Trong lòng sững sờ, trong ánh mắt của hắn, quả nhiên La Vũ truy tung sư kia dùng vẻ mặt hưng phấn nhìn chằm chằm vào đầm nước rồi lên tiếng:

- Ở ngay chỗ này, ở dưới đáy hồ nước, ta đi xuống dưới xem trước một chút.

Nói xong hắn thả người nhảy xuống.

- Ta cũng xuống dưới.

La Thần thấy đối phương nhảy xuống, sợ thứ tốt bị hắn cướp đi cho nên cũng không có do dự mà trực tiếp nhảy thẳng vào hồ nước.

- Hai người này tới đây tìm thanh kiếm, có lẽ là người đồng tộc với thi thể dưới đáy hồ. Có lẽ thi thể chính là La Nghiêm bá bá trong lời bọn họ. Vốn ta còn định đợi thực lực mạnh hơn nữa sẽ tới thu thi thể kia lên để chôn, hiện tại xem ra không cần nữa.

Nhiếp Vân thi đồ trên người cổ thi thể kia, xem như là cảm đồ vật của đối phương. Vốn hắn định tìm cơ hội thu thi thể này lên rồi chôn cất, cũng coi như không lấy chỗ tốt không của người ta. Bây giờ nhìn thấy hai người này là tộc nhân của hắn cho nên hắn cũng bỏ đi suy nghĩ này trong đầu.

Hai người này rất có khả năng là tôn tử của hắn, nhất định sẽ mang thi thể đối phương về nhận tổ quy tông, như vậy chung quy so với lưu lạc ngoài hoang dã còn tốt hơn nhiều.

Ở bên ngoài chờ một lát, chợt nghe tiếng nước ào ào vang vọt, hai người La Thần nổi lên.

Hai người này quả nhiên đã mang bộ thi thể kia lên, chậm rãi đặt bên bờ hồ. Vừa mới để xuống, sắc mặt cả hai đồng thời trầm xuống.

- Xem ra La Nghiêm bá bá quả thực bị người ta giết chết ở đây, thế nhưng... Sao Ngư Tràng đoán kiếm lại chỉ còn lại cái chuôi vậy?

La Vũ giơ cái chuôi của đoản kiếm trong tay lên, tức giận tới mức toàn thân run rẩy.

Nhìn thấy cái chuôi kiếm này, Nhiếp Vân cũng xấu hổ một hồi. Lúc này hắn mới nhớ tới, ngày đó hắn vận chuyển pháp quyết vô danh, khiến cho đoản kiếm này hóa thành bụi phấn, sau đó mới tiện tay ném cái chuôi này đi. Không ngờ hai người này thông qua bí thuật truy tung, đuổi theo thứ này.

- Ngư tràng đoản kiếm chính là bảo vật vô thượng mà tổ tiên chúng ta lấy được trong một di tích thượng cổ, sắc bén vô cùng. Bình khí hoàng tộc đựng vào cũng phải trực tiếp gãy nát, làm sao có thể có người làm cho nó trở thành như vậy được chứ?

La Thần cũng không nhịn được rít gào.

Hai người tổn sức, thiên tân vạn khổ chạy vài ngàn dặm tới đây, chính là vì muốn tìm được Ngư tràng đoản kiếm này, về tới gia tộc dương danh lập vạn, kết quả không ngờ rằng lại chỉ tìm được một cái chuôi đoản kiếm.

- Nhất định là người đánh chết La Nghiêm bá bá bẻ gãy, chúng ta phải tìm được người này. Chỉ cần tìm được bối bao của La Nghiêm bá bá là có thể tìm được tin tức của thất kiếm.

Một lúc lâu sau, La Vũ nói.

- Tuy rằng Ngư Tràng đoản kiếm trân quý, nhưng mà so với tin tức về thất kiếm còn kém xa. Chúng ta phải tìm được người đánh chết La Nghiêm bá bá, đoạt lại bối bao kia. Như vậy mang về gia tộc cũng là một cái công lớn.

La Thần cũng hiểu được tình huống bây giờ cho nên gật gật đầu nói.

- Trời sắp tối rồi, trước tiên chúng ta tìm nơi nào hong khô y phục, ăn uống một chút rồi tu dưỡng tinh thần, sau đó lại nghĩ biện pháp.

La Vũ nói một tiếng, hai người cầm thi thể trên mặt đất rồi chậm rãi đi thẳng về phía trước.

- Dù sao người này không phải là ta giết, bọn hắn muốn tìm hung thủ cũng không có liên quan tới ta. Vẫn nên trở về, có lẽ đã bắt được Thanh Yểm ngô công a.

Thấy hai người tìm được đoản kiếm cho nên thất vọng, không đuổi theo Tiểu hổ, Nhiếp Vân thở dài một hơi, đang định lặng lẽ rời đi, đột nhiên hắn nghe thấy hai tiếng rít gào phẫn nộ vang vọng trong sơn cốc.

- Là phụ mẫu Tiểu hổ, hồng бет, không ngờ lại gặp hai gia hỏa này.

Hai đầu Hổ thú được Nhiếp Vân thiết kế trước đó chính là phụ mẫu của Tiểu hổ. vừa rồi tới đây chúng không có đi ra, Nhiếp Vân lại mải chú ý tới La Vũ, La Thần, trong lúc tâm thần xiết chặt cũng quên đi. Không ngờ tới hai gia hỏa này tìm nơi để hong khô y phục lại vừa vặn gặp hai gia hỏa này.

Hai người này có thực lực Bình Giáp cảnh, nhìn bộ dáng hẳn từ đại gia tộc tới, thực lực không thể khinh thường. Cho dù hai đầu hổ thú này bởi vì Hoàng Viêm linh thạch mà xảy ra biến dị, nhưng mà có lẽ cũng không phải là đối thủ.

Tuy rằng hai gia hỏa này lần trước khiến cho hắn vô cùng chật vật, nhưng mà dù sao cũng là phụ mẫu Tiểu hổ, nếu như không cứu, dù thế nào cũng khó ăn nói.

Rống.

Đang suy nghĩ xem nên đi cứu hai đầu hổ thú này thế nào thì hắn chợt nghe thấy thanh âm của Tiểu Hổ vang vọng.

- Hồng бет, vừa rồi ta vẫn cho rằng Tiểu hổ không có việc gì, lại quên tiểu tử này tới đây gặp phụ mẫu nó.

Nghe được tiếng rống này, Nhiếp Vân vỗ trán một cái.

Trước đó hắn vẫn cho rằng Tiểu hổ đã chạy trốn mất dạng, nhưng mà hắn không nghĩ tới tiểu tử này đã tới đây thì làm sao không có khả năng đi gặp phụ mẫu cho được.

Dê có ân quỳ, quạ có hiếu phụng dưỡng phụ mẫu, có đôi khi động vật còn hiếu hiếu đạo hơn nhân loại.

84. Chương 107: Yêu Sủng Của Ta Mà Các Người Cũng Dám Động?

- Ngàn vạn lần không thể để nó gặp chuyện không may.

Nhớ tới Tiểu hổ có thể lần nữa đối mặt với hai gia hỏa này, Nhiếp Vân không thể che dấu thân thể mà từ sau tảng đá nhảy ra, tiện tay xé rách góc áo che mặt, sau đó bắn thẳng về phía tiếng rống vang vọng.

Tuy rằng không biết gia thế của hai gia hỏa này thế nào, tuy nhiên vẫn nên cẩn thận một chút cho thỏa đáng, hẳn không có năng lực đánh chết bọn họ, cho nên tốt nhất không nên để cho bọn hắn nhận ra thì tốt hơn.

- Không ngờ tới đuổi một lại dẫn tới hai, hổ thú mặc dù không có thứ như là thú đan, nhưng mà da lông lại là thứ tốt. Hai đầu hổ thú này lại còn là biến dị, thân thể lớn như vậy, cầm về gia tộc một tấm chỉ sợ cũng có thể bán đi ít nhất hai mươi vạn lượng bạch ngân. Coi như là ông trời cho huynh đệ chúng ta báo đáp vì những ngày ăn ngủ ngoài trời này.

La Vũ vừa mới tiến vào một sơn động thì đã nhìn thấy một nhà của Tiểu hổ, hắn hưng phấn rống to một tiếng rồi phóng về phía trước.

Hai người bọn hắn đều có thực lực Bình Giáp cảnh, lại là đệ tử hạch tâm của gia tộc. Võ kỹ bản thân biết được không ít, đương nhiên sẽ không sợ một đầu Hổ thú chỉ có thực lực Bình Giáp cảnh đỉnh phong và một đầu có thực lực Thành Cương cảnh đỉnh phong. Về phần một tiểu Hổ chỉ có thực lực Bình Giáp cảnh sơ kỳ, bọn hắn căn bản không đặt vào trong mắt.

Rống.

Đầu Hổ thú được thấy hai người xâm nhập lãnh địa của mình, còn muốn giết mình đã sớm tức giận tới mức toàn thân run lên. Miệng gầm rú một tiếng, trảo phải vừa thô vừa to về một cái, hung hăng đập vào La Vũ.

Nếu như Nhiếp Vân nhìn thấy chiêu này của đầu hổ thú được này, nhất định sẽ cảm thấy may mắn không thôi.

Lúc trước, khi thu phục Tiểu hổ, Tiểu Hổ tổng cộng chỉ có ba chiêu, một là bổ nhào về phía trước, hai là chộp một trảo, hai là xé rách. Nếu như cũng biết dùng móng vuốt công kích như vậy, đừng nói là thu phục được nó, chỉ sợ hắn có đào tẩu được hay không cũng khó mà nói.

- Muốn chết.

Đối mặt với móng vuốt công tới, La Vũ cũng không tránh né, ngược lại còn cười lạnh một tiếng, hai nắm đấm mạnh mẽ lập tức chuyển thành một đạo hỏa diễm nhưng như sấm sét bắn ra.

- Vũ kỹ Hào tộc thượng phẩm Phích Lịch lôi hỏa.

Hỏa diễm cực nóng vô cùng, trong đó còn mang theo khí tức sấm sét, bạo ngược mà điên cuồng, hung hăng va chạm với móng vuốt của hổ thú.

Phanh.

Khí tức lưu chuyển, cực nóng vô cùng, trong đó mang theo một cỗ khí tức như sấm sét, bạo ngược mà điên cuồng, hung hăng va chạm với móng vuốt của hổ thú.

Phốc.

Một người một thú đối cứng với nhau một chiêu, tuy rằng thực lực La Vũ mạnh hơn một chút, nhưng mà cũng không chiếm được bao nhiêu tiện nghi. Hắn liên tục lùi về phía sau bảy tám bước, sắc mặt đỏ lên, tức thì phun ra một ngụm máu tươi.

- Không ngờ tới hổ thú biến dị này lại có khí lực lớn như vậy, ngay cả Phích Lịch lôi hỏa của ta cũng có thể ngăn cản, đáng giận.

Phun ra máu tươi, sắc mặt La Vũ dữ tợn, miệng rít lên một tiếng, sau đó lại phóng về phía đầu hổ thú đực kia.

La Vũ và đầu hổ thú đực đánh nhau hùng hực khí thế, La Thần và Tiểu hổ, Hổ thú cái kia cũng chiến đấu tới lúc gay cấn.

Tuy rằng sức chiến đấu của Tiểu hổ có thể so với cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong, nhưng mà trong mắt La Thần căn bản không đủ dùng. Hắn đánh hai chưởng ra, nếu không phải hổ thú cái ngăn cản hộ con mình, chỉ sợ gân cốt Tiểu hổ đã đứt gãy, nội tạng cũng lệch vị trí. Mà lúc này toàn thân đầu hổ thú cái kia tràn ngập máu tươi, vì bảo vệ nhi tử, nó không có lùi bước chút nào.

- Hai gia hỏa này sao lại lợi hại như vậy chứ?

Cho dù Nhiếp Vân không chạy tới chậm bao lâu, nhưng mà tốc độ chiến đấu của hai người ba hổ qua nhanh. Vừa mới tới cửa động đã nhìn thấy ba hổ đều bị thương, trên mặt hắn lập tức hiện lên vẻ sốt ruột.

Cho dù đã đánh giá cao hai người này, nhưng mà hắn không ngờ đối phương lại có thực lực như vậy.

- làm sao bây giờ? Cho dù ta có thể vượt cấp khiêu chiến, nhưng mà hai tên này có thể đánh ra võ kỹ Hắc tộc thượng phẩm, một mình ta nhất định không phải là đối thủ.

Liếc mắt nhìn, Nhiếp Vân đã bất đắc dĩ phát hiện ra mình không phải là đối thủ của hai người này.

Sở dĩ hắn có thể vượt cấp khiêu chiến tổng cộng có ba nguyên nhân. Một là có bảy đại đan điền, huyết mạch đẳng cấp cao, đối với cấp thấp có tác dụng áp chế, thứ hai là có kinh nghiệm chiến đấu của hai thế, thứ ba là cấp bậc võ kỹ của hắn cao hơn người khác.

Bây giờ đối mặt với hai người có thiên phú không thua kém mình, kinh nghiệm chiến đấu cũng rất phong phú, võ kỹ cũng không yếu. Một mình hắn muốn chiến thắng một người trong đó có lẽ vấn đề không quá lớn. Nhưng mà nếu như chiến đấu với hai, nhất định không phải là đối thủ.

Nếu như đếm sớm một chút, có lẽ liên thủ với ba hổ còn có thể chiến thắng. Nhưng hiện tại ba hổ đều bị thương, chiến đấu đã sớm nghiêng về một bên.

Tuy nhiên Tiểu hổ là yêu sủng thứ nhất của hắn, giống như thân nhân vậy, cho dù cứu không được thì cũng phải cứu.

- Ồ? Có thể thử cái kia xem..

Trong khi do dự, trong lòng hắn đột nhiên khẽ động, nhớ tới cảnh tượng lúc hắn giả mạo sư phụ Dương Ngạn, hắn cắn răng một cái, thân thể giấu ở trong một góc sơn động, tinh thần lực dựa theo pháp quyết vô danh vận chuyển, chậm rãi chuyển động.

Ầm ầm.

Trong nháy mắt, cả sơn động có một cỗ uy áp dày đặc hàng lâm. Chí cao chí thượng làm cho người ta không thể ngăn cản.

- Đây là... Khí tức của cường giả Chí tôn. Nơi này sao lại có cường giả Chí tôn cơ chứ?

Cảm nhận được cỗ khí tức này, hai người và ba hổ đồng thời dừng tay, vẻ mặt kính sợ nhìn về chung quanh, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

Cường giả Chí tôn, là nhân vật Khí hải cửu trọng thiên đỉnh phong nhất, so với Khí Tông còn cường đại hơn, chỉ riêng khí tức cũng không phải là thứ mà người bình thường có thể chịu đựng được.

- Tiền bối, hai huynh đệ chúng ta vô ý đi ngang qua đây, nếu như có mạo phạm kính xin tiền bối thứ lỗi...

Cảm nhận sát ý bạo ngược trong khí tức, La Vũ, La Thần giật mình, đồng thời lùi về phía sau vài bước, sống lưng dựa vào vách đá, cúi đầu nói.

- Thứ lỗi? Hừ, yêu sủng của ta các người cũng dám động thủ, ai cho các người lá gan như vậy?

Đột nhiên có một tiếng rít già nua vang vọng trong sơn cốc, lực lượng sóng âm cường đại khiến cho hai người La Thần, La Vũ sợ tới mức run lên, thiếu chút nữa quỳ rạp xuống đất.

85. Chương 108: La Gia Thần Phong Thành

Cường giả Chí tôn bọn hắn đã từng gặp, đó chính là lão tổ gia tộc bọn hắn.

Thế nhưng khí tức của lão tổ cũng không có hùng hậu bằng người này, không cường đại bằng người này. Nếu như chủ nhân của đạo khí tức này đối phó với hai người bọn hắn, như vậy căn bản không cần xuất thủ, thanh âm chỉ cần lớn hơn một chút nhất định sẽ khiến cho khí hải của hai người bọn hắn nghiêng nát, đan điền sụp đổ, biến thành phế vật.

Thần Phong đế quốc sao lại có người cường đại như vậy chứ?

Đế quốc không phải chỉ có bốn gã Chí tôn hay sao? Hơn nữa đều ở đế đô, sao ở nơi thâm sơn cùng cốc như vậy lại xuất hiện một người?

hai người La Thần La Vũ sắp sợ tới mức phát khóc.

Sớm biết những hồ thú này là yêu sủng của lão quái vật này, cho dù hai người hắn ăn no ngủ mê tới đâu cũng không dám tới đây a.

- Tiền bối, hai người chúng ta quả thực là vô ý mạo phạm, đây là tiền bồi thường của hai người chúng ta. Hi vọng tiền bồi đại nhân đại lượng bỏ qua cho hậu bối vô tri như chúng ta.

La Vũ cắn răng một cái, từ trong lòng lấy ra một xấp ngân phiếu rồi để xuống mặt đất.

Tuy rằng hắn không biết vị tiền bối này ở nơi nào, nhưng mà bằng vào cỗ khí tức này của đối phương đã khiến cho bọn hắn không đề nổi ý niệm phản kháng trong đầu.

Cũng không phải là hai người này ngốc, mà bọn hắn từng bá kiến cường giả Tôn cấp, biết được cường giả loại này khủng bố thế nào. Cỗ khí tức này thuần khiết mà hùng hậu, so với những cường giả Tôn cấp mà bọn hắn từng gặp còn mạnh mẽ hơn. Loại người có thực lực này giết hai người bọn hắn quả thực không khác gì bóp chết hai con kiến.

- Hừ, các người cho rằng ta thiếu chút tiền tài này sao? Làm tổn thương sủng vật ta, để mạng lại..

Thanh âm già nua lần nữa hừ lạnh, uy áp cường đại lập tức như mưa to gió lớn trút xuống, dường như tùy thời đều có thể ép, khiến cho hai người quỳ rạp xuống mặt đất.

- Tiền bối tha mạng, gia gia ta là cường giả Chí tôn Thần Phong thành, tên là La Thiên Tường, hi vọng tiền bối nể mặt gia gia tha cho chúng ta một mạng. Đây là tất cả đan dược, bảo vật trên người chúng ta, mặc dù không có tác dụng với tiền bối, nhưng mà có lẽ có lợi với việc chữa thương cho ba yêu sủng này...

cảm nhận khí tức áp bách tới cực điểm, dường như vị cường giả Tôn cấp kia tùy thời sẽ ra tay, La Thần và La Vũ không nhịn được nữa, vội vàng mang toàn bộ thứ tốt trên người ra, cũng nói ra tên tuổi lão tổ nhà mình.

Cường giả Chí tôn tại Thần Phong đế quốc đều là nhân vật cực kỳ có thân phận, cho dù người này ẩn cư thế ngoại, nói ra tên tuổi của gia gia có lẽ cũng có tác dụng.

Đương nhiên bọn hắn cố ý nói ra tên tuổi lão tổ cũng là vì muốn thăm dò, nếu như đối phương nhận biết lão tổ, như vậy không cần nói gì, hai người cùng nhau chạy trốn. Nếu như không biết thì nên cân nhắc một chút.

Dù sao số lượng cường giả Chí tôn không nhiều lắm, sau khi tấn chức sẽ tiến về đô thành của đế quốc cử hành nghi thức riêng biệt, làm cho cường giả đồng cấp làm quen lẫn nhau.

- La Thiên Tường? Các người là hậu bối của La Thiên Tường sao? Ta và La Thiên Tường từng có gặp mặt qua một lần, bệnh căn lưu lại trên đùi hắc đã khỏi hắc chưa?

Thanh âm già nua, như đang nghĩ lại chuyện không biết đã xảy ra bao nhiêu năm trước, chậm rãi nói ra một câu.

Thốt ra lời này, uy áp đầy trời đột nhiên biến mất, giống như trước đó căn bản không có tồn tại.

Có thể không chế uy áp tùy tâm như vậy, nói thu là thu, đơn giản như ăn cơm a. Hai người La Thần và La Vũ lần nữa bị hung hăng chấn nhiếp một lần.

Loại năng lực này... Đường như ngay cả gia gia cũng không có được a.

- Đa tạ tiền bối quan tâm, bệnh căn trên đùi gia gia còn chưa triệt để thanh trừ, mỗi ngày mưa đều cảm thấy có chút không khỏe...

Gia gia La Thiên Tường tuy rằng là cường giả Tông cấp, nhưng mà lúc còn trẻ từng trải qua một lần bệnh nặng, cũng bởi vì lúc ấy không kịp trị liệu mà lưu lại bệnh căn. Mỗi ngày khi trời mưa, gặp âm vũ thiên khí là đùi phải mơ hồ có chút đau. Chuyện này vẫn luôn là bí mật lớn nhất trong gia tộc, cũng chỉ có người quan trọng mới biết được. Không ngờ lão giả này một câu lại nói ra, hai người không còn hoài nghi mà cung kính nói.

- Còn chưa khỏe sao? Những năm này Thiên Tường lão đệ cũng không dễ dàng gì.

Thanh âm của lão giả kia lần nữa vang lên, ngừng một lát rồi nói tiếp.

- Nếu như các người là hậu nhân của cổ nhân, như vậy ta cũng không làm khó xử các người nữa, cút đi.

- Vâng. Vâng.

Nghe thấy việc báo tên lão tổ có tác dụng, hai người đồng thời thở dài một hơi, lau mồ hôi lạnh trên trán rồi vội vàng lui ra ngoài sơn động. Vừa mới ra khỏi cửa động, ngay cả thở một hơi cũng không dám, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía xa.

Mãi tới lúc này bọn hắc mới phát hiện ra trên người đã sớm bị mồ hôi làm cho ướt sũng y phục, y phục dán vào trên da thịt, làm cho hai người bọn hắc cảm thấy khó chịu không nói nên lời.

- La Vũ, chúng ta làm sao bây giờ?

Hai người chạy như điên hơn mười dặm mới dám dừng lại, thở ra một hơi.

- Còn có thể làm sao chứ? Sớm biết đám hổ thú kia là yêu sủng mà lão quái vật kia nuôi dưỡng, như vậy có điên mới động vào. Được rồi, có thể giữ một mạng đã là không tệ. Phía trước chính là Lạc Thủy Thành, chúng ta đi tìm nơi ở lại, thuận tiện tìm đại gia tộc uy hiếp, bổ sung tất cả tổn thất trở về. Ta cảm thấy chuyện này vẫn nên nói cho lão tổ nghe, nghe khẩu khí của người nọ dường như là bằng hữu của lão tổ. Vặn nhất sau khi lão tổ nghe thấy cao hứng, coi như cũng không uống công chuyển đi lần này.

Nghĩ một lát, La Vũ mới nói.

- Được, hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy. Đi thôi.

La Thần nghĩ một cái, cũng biết được chỉ có biện pháp này cho nên đành gật đầu.

..

Phù.

Hai người La Thần, La Vũ không biết bọn hắc vừa đi thì một bóng người ở đằng sau một khối đá gần đó đột nhiên thở dài một tiếng rồi té xuống mặt đất, cổ nén cảm giác đau đớn lạnh thấu xương trong đầu, người này thở hổn hển từng ngụm.

Đây chính là Nhiếp Vân dùng tinh thần lực vận chuyển theo pháp quyết vô danh, tản mát ra khí tức cường đại.

- Không ngờ rằng hai người này chính là người La gia Thần Phong thành, may mắn mà kiếp trước sau khi ta đạt tới Tôn cấp, lại cùng với lão tổ La Thiên Trường của bọn chúng chiến đấu với yêu tộc, song phương vô cùng quen thuộc, nếu không nhất định sẽ lộ.

86. Chương 109: Phụ Mẫu (thượng)

Nhớ tới hung hiểm vừa rồi, Nhiếp Vân không nhịn được cảm thấy may mắn. Nếu không phải kiếp trước hần quen biết La Thiên Trường này, biết rõ trên đời đối phương có bệnh kín, sợ rằng muốn nhanh chóng dọa hai người này đi như vậy cũng không có khả năng.

Kiếp trước sau khi hần đào tẩu khỏi Lạc Thủy Thành, chịu nhục, mười năm mài một kiếm, bỗng nhiên nổi tiếng, đoạt được ngôi vị quán quân trong thi đấu giữa các tài tuần mà Hoàng thất Thần Phong đế quốc tổ chức. Về sau hần lại một đường tu luyện, bổ sung thêm kiếm pháp, thành công tấn cấp lên cảnh giới Chí tôn.

Cảnh giới Chí tôn, bởi vì hần tu luyện Cửu Chuyển Niết Bàn công, trình độ hùng hậu của lực lượng hơn xa người đồng cấp. Trong lần thám hiểm Tử Hoa động phủ, La Thiên Trường là cấp dưới, vì muốn hòa hợp thuộc tính của đồng đội cho nên đối phương mới áo ra khuyết điểm của mình. Từ đó Nhiếp Vân mới có ấn tượng về hần.

Không ngờ tới kiếp trước lão tổ La gia bọn hần làm thuộc hạ cho Nhiếp Vân, sau khi sống lại, Nhiếp Vân hần lại phải giả thần giả quỷ trước mặt hậu bối đối phương. Cả hai trí nhớ hòa hợp lại một chỗ, tựa như một cái chớp mắt khiến cho Nhiếp Vân không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu.

Cố nén cảm giác mê muội trong đầu, hần giả vờ đứng dậy, đi về phía Tiểu hổ.

Rống.

Hổ thú dực và hổ thú cái nhìn thấy lại có người tới, cả hai lần nữa nhe răng nhếch miệng, dường như không biết rõ người vừa rồi mới cứu bọn chúng một mạng.

Rống.

Tiểu hổ nhìn thấy phụ mẫu rống với chủ nhân mình mà giết mình, vội vàng nói với hai đầu hổ thú này. Lúc này hai gia hỏa này mới thu hồi địch ý, tinh thần thả lỏng, thân thể cũng vì vậy mà phịch phịch, đổ ập xuống mặt đất.

Cả hai đồng thời té xuống mặt đất.

- Chuyện này...

Nhìn thấy hai gia hỏa này ngã xuống, lúc này Nhiếp Vân mới chú ý tới thương thế trên người chúng. Chỉ thấy toàn thân hai gia hỏa này máu tươi đầm đìa, nội tạng và xương cốt toàn thân không ngờ lại bị chấn vỡ triệt để.

Bộ dáng này hiển nhiên không thể cứu được nữa.

- Nghiêm trọng như vậy sao?

Nhiếp Vân không ngờ hai người La Thần, La Vũ ra tay ác như vậy, hai đầu hổ thú biến dị này xưng vương xưng bá ở đây đã lâu, không ngờ lại bị người ta đánh cho trọng thương, khó có thể trị liệu.

Rống.

Dường như biết rõ thương thế của mình không có cách nào cứu chữa, đầu hổ thú dực nhìn về phía Nhiếp Vân, cái đầu lớn lại quay sang nhìn Tiểu hổ, dường như đang khẩn cầu về sau Nhiếp Vân đối đãi với nhi tử nó thật tốt.

- Yên tâm đi, ta sẽ chiếu cố Tiểu hổ.

Tuy rằng không hiểu thú ngữ, không có cái gọi là Thú ngữ đan điền, nhưng mà Nhiếp Vân vẫn hiểu rõ ý nó, hẳn khẽ gật gật đầu.

Lần trước hẳn bị nó làm cho trốn trong đầm mấy tiếng đồng hồ, vì muốn đi ra mà hẳn không tiếc hạ được với nó, vốn là một người một thú đối địch, không ngờ khi gặp mặt lần nữa lại trở thành như thế này.

Rống.

Thấy thiếu niên gật đầu, đầu hổ thú đực kia có chút mừng rỡ, đột nhiên rống to một tiếng, thân thể chấn động, trong cái đầu to lớn đột nhiên có một bát máu tươi bắn ra.

Những máu tươi này so với máu tươi bình thường càng thêm đỏ thẫm, giống như là nham thạch nóng chảy, sôi trào, không ngừng có bọt khí bốc lên, dường như tùy thời đều có thể thiêu đốt.

Máu tươi vừa mới xuất hiện, khí tức của đầu hổ thú đực này lập tức hạ thấp, không còn tinh thần, dường như không kiên trì nổi, tùy thời sẽ bị chết đi.

Máu tươi dưới móng vuốt cực lớn của đầu hổ thú đực xoay tròn, sau đó lại bị nó chộp một trảo, đưa vào trong thân thể Tiểu hổ.

- Đây là... tinh huyết Yêu thú?

Nhìn thấy động tác của đầu hổ thú đực, trong lòng Nhiếp Vân hơi chấn động, nhớ tới cái gì đó. Ngay cả lão ngoan đồng tâm không quan tâm tới hơn thua như hẳn khi nhìn thấy cảnh này cũng không nhận được cảm thấy đau xót trong lòng, hai mắt đỏ lên.

Yêu thú không giống như yêu nhân có thể yêu hóa, có được yêu hạch. Thứ trân quý nhất chính là tinh huyết.

Tinh huyết là một thân tinh hoa ngưng tụ, giống như là nội công của võ lâm cao thủ, là chân khí của Khí hải tu luyện giả, một khi mất đi tinh thần uể oải, cho dù không có bị thương nhưng mà có thể còn sống hay không cũng khó mà nói được, chứ đừng nói là hiện tại.

Đầu hổ thú đực này đưa toàn bộ tinh huyết của mình cho nhi tử, độ phù hợp cực kỳ hoàn mỹ. Có thể tưởng tượng ra, thực lực của Hổ thú sau này sẽ tăng trưởng, gần như là đi trên đất bằng.

Vì để nhi tử trở nên mạnh mẽ hơn nữa, nó tình nguyện không đi tìm hi vọng sống sót cho bản thân.

Rống.

Hai mắt Nhiếp Vân đang ướm át, chợt lại nghe đầu hổ thú cái kia cũng gầm nhẹ một tiếng, tinh huyết trên người cũng đưa vào cơ thể Tiểu Hổ.

Tinh huyết của nó không nhiều như hổ thú đực, nhưng mà cũng không ít, toàn bộ đều dung nhập vào trong cơ thể Tiểu hổ, khiến cho khí tức của Tiểu hổ liên tiếp kéo lên.

Phịch. Phịch.

Sau khi làm xong những chuyện này, hai đầu hổ thú đồng thời ngã xuống mặt đất, cặp mắt to chậm rãi nhắm lại.

Chúng biết rõ lần nhắm mắt này nhất định không dậy nổi, vĩnh biệt cõi đời, nhưng mà trong mắt lại không có mang theo vẻ lưu luyến nào. ngược lại dường như còn có vẻ vui mừng, như là chết cũng đáng vậy.

- Đáng thương cho tấm lòng của phụ mẫu trong thiên hạ. Thú còn như vậy, làm người sao chịu nổi chứ.

Nhìn thấy hai đầu hổ thú khí tuyệt bỏ mình, Tiểu hổ hấp thu tinh huyết của phụ mẫu cũng rơi vào trong ngũ say. Nhiếp Vân rút cuộc không chịu nổi mà cảnh vật trước mắt trở nên tối sẫm, cũng bất tỉnh.

Lần hôn mê này dường như so với trước còn dài hơn, không biết qua bao lâu Nhiếp Vân mới tỉnh dậy, ý thức lần nữa trở về với bản thân.

- Lần trước nói không bao giờ nên xuất hiện cảm giác không tự chủ được này nữa, nhưng mà không ngờ tới hôm nay lại xuất hiện tình huống này.

Lần trước hắc giả thần giả quỷ trước mắt Dương Thiết Thành một lần đã từng té xỉu qua một lần. Khi đó trong lòng từng thầm quyết định không nên xảy ra loại tình huống này một lần nữa. Dù sao sau khi hôn mê, vô luận là thân thể hay là ý chí đều không phải là của mình. Lúc này cho dù là yêu thú cấp thấp nhất tới cũng có thể chém giết được hắc.

Không ngờ tới thời gian không dài, hắc lại rơi vào trong vết xe đổ.

Nhưng mà cẩn thận ngẫm lại tình huống trước đó, cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi. Thực lực của La Vũ, La Thần này quá mạnh mẽ, bằng vào hắc nhất định không phải là đối thủ của hai người, nếu như không làm như vậy, thực sự không có biện pháp nào khác.

-Ồ? Thực lực của ta không ngờ lại đột phá.

87. Chương 110: Phụ Mẫu (hạ)

Đứng dậy, đang định đi nhìn Tiểu hổ xem thể nào lại đột nhiên cảm thấy lực lượng trong cơ thể bành trướng, chân khí khẽ động tạo thành một tầng binh giáp bên ngoài, không ngờ trong lúc bất tri bất giác hắc lại đạt tới Khí hải tầng thứ bảy, Binh Giáp cảnh sơ kỳ.

- Chẳng lẽ dùng tinh thần lực vận chuyển pháp quyết vô danh là có thể khiến cho tu vi tấn cấp hay sao?

Lần trước vận chuyển một lần, sau khi rơi vào trong hôn mê, lúc tỉnh lại thì thực lực của hắc đã từ Chân khí cảnh sơ kỳ đỉnh phong đạt tới trung kỳ. Lần này là từ Thành Cương cảnh đỉnh phong đạt tới Binh Giáp cảnh sơ kỳ, hai lần đều tấn cấp, cũng khó trách Nhiếp Vân lại nghĩ như vậy.

Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng mà Nhiếp Vân lại biết chỉ là trùng hợp mà thôi. Lần trước hắc đã đạt tới Chân Khí cảnh sơ kỳ đỉnh phong, tùy thời đều có thể đột phá. Trong lúc ngủ say chân khí tự động vận chuyển hộ thể, vì vậy mới đột phá gong cùm.

lần này cũng không sai biệt với lần trước, Cửu Chuyển Niết Bàn công của hắc sau khi niết bàn lần thứ nhất cũng đã đạt tới Thành Cương cảnh đỉnh phong, tùy thời là có thể đột phá. Hơn nữa trong Nhiếp gia, phủ thành chủ trắng trợn giết chóc, vô luận là tâm tính hay là thực lực đều được củng cố. Vốn Nhiếp Vân cảm thấy trong ba ngày nhất định có thể đột phá, không ngờ sau khi hôn mê, bảy đại đan điền tự động vận chuyển, lại có thể khiến cho thực lực lần nữa tiến bộ.

- Binh Giáp cảnh và Thành Cương cảnh mặc dù không có khác biệt lớn như Binh Giáp cảnh và Khí Tông, nhưng mà lại coi như là một ranh giới. Trước đó ta thi triển vũ kỹ Hắc tộc thượng phẩm còn có chút không lưu loát, nhưng mà bây giờ lại thành thạo. Một khi gặp lại La Thần và La Vũ kia, cho dù hai người bọn chúng có liên thủ cũng không phải là đối thủ của ta.

Cảm nhận biến hóa trên người, Nhiếp Vân đã có nhận thức rõ ràng về thực lực của mình.

Vũ kỹ và công pháp không giống nhau, công pháp thượng đẳng, thực lực thấp cũng có thể tu luyện. Nhưng mà vũ kỹ thượng đẳng, cấp bậc không đủ mà cưỡng ép thi triển thì cũng chỉ có thể đi ngược lại, khiến cho thân thể bản thân bị tổn hại.

Giống như người không có nội lực có thể tu luyện Dịch cân kinh, nhưng mà lại không thể tu luyện Lục mạch thần kiếm vậy. Cho dù Nhiếp Vân hiểu không ít vũ kỹ Hoàng tộc, nhưng mà bằng vào thực lực hắc hiện tại căn bản không thi triển ra được.

Tu luyện giả Khí hải thi triển vũ kỹ có một ranh giới rõ ràng, đó chính là dưới Binh Giáp cảnh vũ kỹ Quý tộc, Binh Giáp cảnh vũ kỹ Hắc tộc. Khí Tông cảnh, vũ kỹ vương tộc. Chỉ có tới Tôn cấp mới có tư cách thi triển vũ kỹ Hoàng tộc.

Trước đó Nhiếp Vân bằng vào Thành Cương cảnh đỉnh phong cưỡng ép thi triển Bát Quái Diệt Vân chưởng Hắc tộc thượng phẩm đã làm cho người ta bất ngờ rồi, thế nhưng cho dù vậy hắc cũng không có tư cách

thi triển vũ kỹ Hoàng tộc.

Về phần Xi Tiêu thần phủ mà hần truyền cho Dương Ngạn trước đó, tuy rằng là vũ kỹ Vương tộc, nhưng mà lại chia làm rất nhiều chiêu thức, chiêu sau khó hơn chiêu trước, mấy chiêu trước tính toán nghiêm túc cũng chỉ có thể coi là vũ kỹ vượt Quý tộc một chút, cho dù thực lực có thấp cũng có thể tu luyện.

Hiện tại đạt tới Bình Giáp cảnh, chân khí trong Khí hải lại lần nữa trở nên tinh thuần hơn mấy lần, Nhiếp Vân có thể hoàn mỹ chém ra vũ kỹ Hầu tộc, thực lực so với trước đó không chỉ mạnh hơn một lần.

Loại tình huống này, cho dù không có giả thần giả quỷ thì hai người La Thần và La Vũ cũng không phải là đối thủ của hần.

- Tiểu Hổ, thế nào rồi?

Cảm thụ biến hóa của mình, Nhiếp Vân ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Hổ. Vừa mới liếc mắt nhìn thì trong mắt hần đã hiện lên vẻ khiếp sợ.

- Chuyện này... Làm sao có thể?

Tuy rằng Tiểu hổ còn chưa có tỉnh lại, nhưng mà thân thể vừa vặn chẳng biết từ khi nào lại có thêm một vòng to, da lông như là khí cầu được thổi phồng ra tiếng xọp xọp, chậm rãi bành trướng ra bên ngoài.

Chung quanh có một vòng xoáy linh khí, không ngừng hội tụ, thân thể cực lớn của nó giống như bọt biển vậy, không ngừng dung nạp lấy linh khí trên không trung.

- Chẳng lẽ nó muốn đột phá Khí Tông? Đạt tới Khí Tông cảnh hay sao?

Nhìn thấy trạng thái của Tiểu hổ lúc này, Nhiếp Vân sao có thể không rõ chuyện gì đang xảy ra được chứ, hần cảm thấy đầu óc có chút trì trệ.

Nhân loại biết kiềm dung tịnh súc, bách xuyên nhập hải, hiểu được đạo lý này muốn trở thành Tông sư không khó. Thế nhưng chỉ số thông minh của yêu thú thấp, lại không có tu luyện công pháp, pháp quyết gì, làm sao có thể đột phá Khí Tông được chứ?

Tuy rằng thế giới này cũng có yêu thú cấp bậc Khí Tông, thậm chí là Tôn cấp, nhưng mà những yêu thú này đều là do điều kiện thiên tiên tốt, trưởng thành mà đạt được. Nhưng mà Tiểu hổ chỉ là một đầu hổ thú tầm thường, cho dù có biến dị qua, thế nhưng ở trong mắt Nhiếp Vân mà nói, nó chỉ đạt tới Bình Giáp cảnh đỉnh phong là giới hạn, không ngờ nó lại có thể đột phá.

Ầm ầm.

Đứng nguyên tại chỗ chừng nửa giờ, đột nhiên trong cơ thể Tiểu hổ vang lên thanh âm như rang đậu, giống như trăm sông nhập thành biển, tạo thành khí lưu mạnh mẽ bắn ra, khí tức bạo tăng.

- Quả nhiên là Khí Tông cảnh. Dường như... Dường như còn chưa dừng lại.

cảm nhận khí tức trên người Tiểu hổ lúc này, Nhiếp Vân biết rõ nó đã thành công đột phá Khí Tông cảnh. Thế nhưng lại khiến cho hần ngoài ý muốn đó chính là sau khi đạt tới Khí Tông cảnh, không ngờ lại không có ý định dừng lại mà linh khí trên không trung tiếp tục cuộn cuộn rót xuống, thậm chí mơ hồ còn có trạng thái cuồng bạo hơn.

- Chẳng lẽ nó có thể đạt tới Khí Tông cảnh đỉnh phong? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Coi như là tinh huyết phụ mẫu nó phù hợp với nó thì cũng không thể nào tấn cấp nhanh như vậy chứ?

Nhiếp Vân cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Dựa theo đạo lý, cho dù hai đầu hổ thú kia đều biến dị, cho dù tinh huyết có quý trọng, cực kỳ phù hợp với Tiểu hổ, nhưng mà có thể khiến cho Tiểu hổ đạt tới Khí Tông cảnh đã là cực hạn, hiện tại lại còn tấn cấp, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

- Chẳng lẽ là có liên quan tới khí tức đặc thù của Ngư Trùng đoản kiếm?

Trong lòng khê động, chẳng biết tại sao Nhiếp Vân lại nghĩ tới nguyên nhân này.

Cả nhà Tiểu hổ bởi vì uống nước hồ có pha loãng Hoàng viêm linh thạch cho nên mới sinh ra biến dị, lúc ấy đoàn kiếm đã ở trong hồ nước, khí tức đặc thù có thể khiến cho pháp quyết vô danh trong cơ thể hần vận chuyển, dưới cơ duyên xảo hợp cũng hóa thành bột phấn, chính như vậy mới khiến cho chúng sinh ra biến dị hay sao?

Nguồn

88. Chương 111: Cửa Đá Đáy Hồ

- Rất có thể.

Nghĩ vậy Nhiếp Vân không nhận được gập đầu.

Kiếp trước hần được xưng là lão ngoan đồng, có thể nói là kiến thức rộng rãi, thế nhưng pháp quyết không tên cùng với khí tức đặc thù này lại là thứ mà từ trước tới nay hần không thể nghĩ thông suốt.

- Được rồi, nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, dù sao hiện tại Tiểu hổ cũng không thể tĩnh lại được, lại đi xuống đáy hồ nhìn xem, liệu có thể tìm được cái gì hay không. Nếu như có khí tức kia quả thực ở trong nước có lẽ còn có thể khiến cho pháp quyết vô danh của ta lần nữa vận chuyển.

Trong lòng khê động, Nhiếp Vân nghĩ tới cổ khí tức thần kỳ kia, hần không nhận được nữa mà thả người rời sơn động, tiếp tục đi về phía hồ nước.

Sơn động cách hồ nước cũng không xa, cũng chỉ có khoảng cách mấy trăm mét, lúc này bên ngoài mặt trăng lên cao, sao sáng đầy trời, dường như đã là đêm khuya.

Khi hần hôn mê trời còn chưa triệt để tối, mà bây giờ đã là đêm khuya, chẳng lẽ lần này hần mê man còn chưa tới một đêm?

Trong lòng tính toán một chút, lúc này hần không hỏi lắc đầu, không phải là chưa tới một đêm, mà đã qua một ngày hôm đêm.

Thời gian mê man lần này rất dài a.

Đi tới bên cạnh hồ nước, mượn mặt trăng nhìn thấy mặt nước thanh tịnh vô cùng, Nhiếp Vân thoát ý, thân thể giống như một con cá nhảy vào trong hồ nước.

ào ào.

Trong nước có chút lạnh lẽo, thế nhưng Nhiếp Vân đã là cường giả Binh Giáp cảnh, một chút lạnh lẽo ấy không coi vào đâu. Hần đi thẳng xuống bên dưới, rất nhanh đã lần nữa đi tới nơi mà hần nhìn thấy cổ thi thể kia.

- Cảm nhận một chút xem bên trong nước có cổ khí tức kia không...

Trong lòng thầm nhủ một tiếng, hai tay duỗi ra thử vận chuyển pháp quyết vô danh ở trong nước hấp thu cổ năng lượng đặc thù này. Tuy nhiên, sau khi thử một lần hần không khỏi thất vọng thu tay lại.

Xem ra suy đoán của hần cũng không chính xác, trong nước này đừng nói là cổ khí tức kia, mà ngay cả mùi của Hoàng viêm linh thạch cũng không có...

Ồ? Đợi một chút... mùi của Hoàng viêm linh thạch.

Trong lòng Nhiếp Vân sững sờ, hai mắt thoáng cái tròn tròn.

Không đúng, hồ nước này không có chỗ chảy ra chảy vào, theo lý thuyết là hồ nước đọng, nhưng mà vì sao hần vừa mới hấp thu Hoàng Viêm linh thạch không lâu thì mặt nước lại từ vàng nhạt biến thành sắc xanh?

Dựa theo đạo lý mà nói, Hoàng Viêm linh thạch biến mất thì mặt nước có lẽ vẫn là màu vàng nhạt chứ?

Giống như ném vào trong nước một đồng muối vậy, cho dù người lấy muối ra thì nước đã mặn, nếu như không có chỗ chảy đi, như vậy cũng sẽ không trở nên nhạt đi được.

Nghĩ vậy Nhiếp Vân mới cảm thấy dường như mình đã bỏ qua gì đó, hai tay hẩn khẽ quạt, cả người lập tức cẩn thận tìm kiếm dưới đáy hồ.

- Ồ? nơi này có nước chảy...

Hắn cẩn thận kiểm tra phía dưới, quả nhiên ở một hơi kín đáo, Nhiếp Vân phát hiện ra nước chậm rãi chảy xuôi.

- Đây là cái gì?

Đi theo phương hướng nước chảy, kim loại đen kịt lộ ra trong đám đất bùn, nếu như không nhìn kỹ mà nói, căn bản không nhìn rõ là cái gì.

Đem chân khít tạo thành bình giáp, cứng lại chung quanh thân thể. Đợi sau khi phòng ngự thỏa đáng Nhiếp Vân mới nhẹ nhàng đưa tay ra, tay nắm chặt vào bên trên.

Ầm ầm.

Chợt nghe tiếng nổ vang vọng, ở nơi vốn tràn ngập đất bùn và nước đột nhiên xuất hiện một cái động để cho một người đi vào.

- Cái này..

Nhìn thấy bên dưới bùn nước không ngờ lại có một cửa động, Nhiếp Vân cảm thấy kỳ quái, do dự một hồi rồi mới chui vào.

Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không được. Đã tới mà không nhìn xem thì trong lòng khó có thể yên bình được.

Phù.

Vừa chui vào trong động thì Nhiếp Vân lập tức cảm thấy người nhẹ nhõm, hô hấp trở nên bình thường.

- Ở nơi này không ngờ lại không có nước? Chuyện này cũng rất cổ quái a?

Trong động này không ngờ lại không có một giọt nước nào, giống như bên ngoài cửa động có một vách ngăn không thể nào nhìn thấu, không có một chút nước chảy nào truyền vào.

Thế nhưng... Không có nước chảy vào, như nước của cái hồ này chảy đi đâu?

Dù Nhiếp Vân là người của hai kiếp, kiến thức hơn xa người cùng thế hệ, nhưng mà vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi như trước, khó có thể tưởng tượng ra được.

Tuy nhiên, ngạc nhiên thì ngạc nhiên nhưng mà hắn cũng không có quá nhiều rung động, dù sao đại đạo ngàn vạn, Nhân tộc, Yêu tộc có vô số bí pháp, đừng nói là hắn, cho dù là Bách Hiểu Tử kiếp trước nổi danh uyên bác cũng không có khả năng biết hết tất cả bí pháp của thiên hạ.

Trong cái động là cửa đá cực lớn, cửa đá nặng nề hạ xuống, ngăn cản đường đi, chung quanh thì là căn phòng bị phong bế, nhìn cũng không lớn.

Đi tới trước mặt, Nhiếp Vân nhẹ nhàng đẩy thử, hắn phát hiện ra cửa đá không có chút sức mẻ nào, tay hắn dần dần tăng lực.

- Không ngờ lại không đẩy ra được, đây là vật gì?

Lực lượng trên tay dần dần tăng tới tối đa, Nhiếp Vân lại kinh hãi phát hiện ra cửa đá giống như trước kia, không có chút sức mẻ nào, không có ý tứ mở ra.

Đẩy không ra được, Nhiếp Vân đang định thi triển võ kỹ xem có mở được ra hay không thì hai mắt đột nhiên nhìn vào trên cửa đá, chỉ thấy bên trên ghi một hàng chữ, vừa rồi hắn không có chú ý, sau khi xem xét qua, hai mắt lập tức tròn xoe, thoáng cái kêu lên một tiếng:

- Không thể nào lại là... lại là...

- Nơi này... Không ngờ lại là Lạc Khúc mộ? Lạc Khúc mộ sao lại ở dưới đáy hồ thế này?

Trên cửa đá có ghi ba chữ triện to, đúng là Lạc Khúc mộ.

Thành chủ Lạc Chiêm Hào tìm kiếm nhiều năm cũng không tìm được Lạc Khúc mộ, không ngờ nó lại ở ngay dưới hồ nước này, quả thực quá kỳ quái a.

- Đây là Lạc Khúc mộ, là nơi năm đó phụ thân tìm thấy hay sao? Tại sao không có ghi phương pháp tấn chức Khí Tông? Chẳng lẽ phụ thân tiến vào trong cánh cửa đá hay sao?

Nhìn chung quanh một vòng, cũng không nhìn thấy thứ gọi là phương pháp tấn chức Khí Tông, trong lòng Nhiếp Vân nghi hoặc không thôi.

Nếu như phụ thân cũng giống hần, đi tới cửa đá, như vậy nơi này theo lý mà nói phải có phương pháp tấn chức Khí Tông. Thế nhưng vách tường chung quanh lại bóng loáng như gương, cái gì cũng không nhìn ra.

- Dùng võ kỹ một chút, thử xem có mở cửa đá này ra được không. Nếu như không mở ra được thì cũng đành chịu.

Nếu như có thể dùng lực mở được thì tốt, còn không được thì sau đó trở về mang Lạc Khuynh Thành tới đây lại nói sau. Mang theo tâm tư không quan trọng trong lòng, chân khí trong cơ thể Nhiếp Vân bắt đầu khởi động, tja thành một tầng binh giáp giầy đặc bên ngoài cơ thể.

89. Chương 112: Nhất Tượng Chi Lực

Khí hải tầng thứ bảy Binh Giáp cảnh có thể tạo thành khôi giáp bằng chân khí ngoài thân thể, nếu như có thêm luyện thể quyết cao minh hơn, hiện tại sợ rằng ngay cả cường giả Khí Tông sơ kỳ dùng một kích toàn lực đánh vào hần cũng chưa chắc đã có thể phá vỡ phòng ngự của hần.

- Trong đám võ kỹ Hầu tộc thượng phẩm của ta, lực công kích mạnh mẽ nhất có lẽ là Đại Liệt nham chưởng. Hiện tại phải tu luyện một chút mới có thể kích phát.

Sau khi chuẩn bị phòng ngự, Nhiếp Vân hít sâu một hơi, bảy đại đan điền dựa theo phương thức vận chuyển của Đại Liệt Nham chưởng mà chậm rãi vận chuyển, lòng bàn tay nhanh chóng ngưng tụ ra một đoàn kim quang cực nóng.

Người khác nhận được loại võ kỹ Hầu tộc thượng phẩm như Đại Liệt nham chưởng này sợ rằng ít nhất cũng phải tu luyện một hai năm, thậm chí còn phải dùng thời gian dài hơn. Thế nhưng Nhiếp Vân thì khác, chiêu này kiếp trước hần đã từng tập qua, quen thuộc vô cùng. Hơn nữa thân thể trải qua pháp quyết vô danh cải tạo, tất cả kinh mạch đều không có gì trở ngại, chỉ một lát đã hấp thu toàn bộ lực lượng, bành trướng không ngừng.

Phá.

Càng lúc càng không chống đỡ được, Nhiếp Vân mạnh mẽ rống lên một tiếng, thân thể lập tức khê động, một chưởng hung hăng đánh về phía cửa đá.

Tuy rằng Đại Liệt nham chưởng chỉ là võ kỹ Hầu tộc thượng phẩm, nhưng mà bởi vì dùng cương mãnh làm chủ, một khi toàn lực thi triển uy lực sẽ không kém gì võ kỹ Vương tộc hạ phẩm. Lúc này Nhiếp Vân sức thể đã lâu, uy lực tự nhiên mạnh hơn. Lần này đánh ra, cả thạch thất đều bị chân khí hùng hậu tràn ngập, chân khí vừa thô vừa to tạo thành một chưởng ấn cao hơn người, rít gào một cái rồi đâm vào trên cửa đá.

Thiên hạ này có vô số chủng loại như là cát, nhưng nếu bàn về lực lượng không có vật gì có thể vượt qua voi. Truyền thuyết có nói, loại sinh vật viễn cổ này chỉ cần giẫm một chân là có thể khiến cho thiên băng địa liệt, cái mũi hất lên là có thể khiến cho dòng sông bị lật ngược.

Khí hải đệ bát trọng Khí Tông cảnh sở dĩ lợi hại đó là bởi vì nghe nói đạt tới nhất tượng chi lực.

Nhất tượng chi lực là toàn bộ lực lượng của một đầu voi viễn cổ.

Hiện tại Nhiếp Vân chỉ là Binh Giáp cảnh sơ kỳ, khoảng cách tới nhất tượng chi lực còn chênh lệch rất lớn. Nhưng mà nếu như phối hợp với chiêu Đại Liệt nham chưởng này, toàn thân lóe lên kinh khí, nếu như chỉ luận uy lực của chưởng ấn đơn thuần, cho dù không đạt được nhất tượng chi lực thì cũng không kém xa, đã tiếp cận một kích toàn lực của cường giả Khí Tông sơ kỳ.

Oanh.

Chưởng ấn cường đại hung hăng đánh vào trên cửa đá, tạo thành tiếng vang rất lớn rồi không có động tĩnh. Đùng nói là mở cửa ra, ngay cả làm cho cửa đá lung lay dường như cũng thất bại.

- Khó trách thành chủ nói không có máu của Khuynh Thành là không vào được. Trừ phi thực lực vượt qua Chí tôn, quả nhiên là thế.

Nhìn thấy cửa đá không có được mở, Nhiếp Vân cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Nếu như có thể mở ra đơn giản như vậy, chỉ sợ phụ thân đã sớm mở ra.

Cảm thán một tiếng, lúc hắn đang định đi ra, lần sau lại tới thì đột nhiên trên cửa đá có quang mang lóe lên, hiển hiện một loạt chữ viết óng ánh, xem ra giống như lúc phụ thân nhận được phương pháp tấn cấp Khí Tông trước đó.

- Loại bí pháp toàn lực công kích này mới có thể hiện hình này quả thực là kỳ quái a.

Sau khi bị công kích mới có thể xuất hiện chữ viết, loại bí pháp này cho dù là Nhiếp Vân kiếp trước cũng chưa từng thấy qua.

- Phương pháp tấn chức Chí tôn? Không phải phương pháp tấn cấp Khí Tông hay sao?

Sau khi tán dương một câu, nhìn chữ viết xuất hiện trên cửa đá, sau khi nhìn qua, vẻ mặt Nhiếp Vân lập tức trở nên cổ quái.

Trên cửa đá này không ngờ lại thể hiện phương pháp tấn chức Chí tôn, một mạch lưu loát, ước chừng hơn ba ngàn chữ.

Không phải phụ thân nhìn thấy phương pháp tấn chức Khí Tông hay sao? Sao tới hắn lại biến thành phương pháp tấn chức Chí tôn? Chẳng lẽ chữ viết trên cửa đá này còn có thể thay phiên chuyển đổi sao?

- Đúng rồi, có thể là vừa rồi ta xuất ra lực lượng tới gần một kích toàn lực của cường giả Khí Tông sơ kỳ cho nên cửa đá này mới cho rằng ta là cường giả Khí Tông, do vậy mới có thể xuất hiện phương pháp tấn chức Chí Tôn.

Hơi suy nghĩ một chút, Nhiếp Vân đã suy nghĩ ra mấu chốt bên trong, hắn cười nói.

Vô luận là phương pháp tấn chức Khí Tông hay là phương pháp tấn chức Chí tôn, đối với người khác mà nói quan trọng vô cùng. Nhưng mà đối với hắn mà nói có cũng được không có cũng chẳng sao. Không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Dù sao hắn là người của hai kiếp, đối với những thứ này đã sớm có kinh nghiệm, bên trên ghi gì hắn còn không biết rõ hay sao?

Kỳ thực thứ như tấn cấp này còn cần thiên phú, nghị lực, kỳ ngộ của bản thân mỗi người. Cho dù biết rõ toàn bộ bí mật tấn chức, thế nhưng chỉ cần thiên phú của bản thân quá kém, kỳ ngộ không đủ thì cũng không có cách nào tấn chức.

Chữ viết trên cửa đá hiển hiện chừng năm phút đồng hồ mới chậm rãi tiêu tán, Nhiếp Vân lần nữa tìm kiếm chung quanh một lần. Sau khi xác định trừ cửa đá ra không còn con đường nào có thể đi, lúc này hắn mới bất đắc dĩ theo đường cũ trở về hồ nước.

Hồ nước vẫn trong trẻo lạnh lùng như trước, thuận tay rửa sạch bùn đất, Nhiếp Vân đi lên bờ, trở lại sơn động đợi Tiểu hổ.

Lúc này Tiểu hổ đã dừng tấn chức, Khí Tông đỉnh phong.

Tuy rằng lần này tiến vào hồ nước cũng không có tìm hiểu ra nguyên do làm cho Tiểu hổ có tiến bộ lớn như vậy, nhưng mà Nhiếp Vân đã có thể xác định, nhất định là có liên quan tới Lạc Khúc mộ.

Một cường giả Chí tôn không ngờ lại sử dụng một loại bí pháp tiến hành phong ấn mà ngay cả hắn cũng không nhìn thấu, xem ra Lạc Khúc mộ này không giống tầm thường.

- Khá lắm, không ngờ La Vũ, La Thần này lại rất có tiền.

Dù sao Tiểu Hổ còn tạm thời chưa tỉnh lại, trong lúc nhàm chán, hai mắt Nhiếp Vân nhìn vào trên đám đồ vật mà hai người La Vũ lưu lại lúc trước.

Thứ trước tiên đập vào mắt là một mảnh ngân phiếu dày đặc, mỗi một tấm đều có giá trị một vạn, tầng tầng lớp lớp, không ngờ lại có tới năm mươi tấm.

Năm mươi tấm, năm mươi vạn lượng bạch ngân, không hổ là thiếu gia tới từ thế lực lớn. Tiệp tay mang tiền cũng đã vượt qua số vốn lưu động của tứ đại gia tộc.

Thu ngân phiếu, tiệp tay ném vào nẹp vật đan điền, hai mắt Nhiếp Vân lại nhìn vào đồng đan dược và những đồ vật khác.

90. Chương 113: Phùng Tiêu Khiếp Sợ (thượng)

Những vật này không có gì là kỳ lạ, quý hiếm, cơ hồ đều là đan dược chữa thương, khôi phục chân khí bình thường. Chỉ cần có được liệu đầy đủ, Nhiếp Vân muốn luyện chế bao nhiêu là có bấy nhiêu, cũng không trân quý.

- Ô? Đúng rồi, trước đó hai người nói tới bối bao gì đó, cái gì mà Thất kiếm, chẳng lẽ bối bao này có cất dấu bí mật lớn gì hay sao?

Thu tất cả những thứ hỗn loạn này vào trong nẹp vật đan điền, Nhiếp Vân đột nhiên nhớ tới tin tức mà hắn nghe lén từ trong miệng hai người. Hắn không do dự, cổ tay khẽ đảo, lần nữa lấy ra cái bối bao mà hắn thu được từ dưới đáy hồ lần trước.

Này đó ở dưới hồ, bối bao này hắn đã kiểm tra, sau khi không phát hiện ra thứ gì đặc thù hắn tiệp tay ném vào trong đan điền. Những ngày này bận quá cho nên không có thời gian lấy ra. Lúc này hắn cẩn thận lấy ra rồi quan sát, đột nhiên sắc mặt hắn trở nên quái dị, ngạc nhiên kêu một tiếng....

- Ô? Đây là....

Chỉ thấy ở bên trong bối bao không ngờ lại dùng đường vân đặc thù khắc họa một bức bản đồ. Bản đồ này được khắc vô cùng nông, nếu như không nhìn kỹ căn bản không nhìn ra được.

- Đây không phải là địa đồ của Lạc khúc mộ sao?

Nhìn kỹ những nơi quan trọng trên địa đồ, cẩn thận xác nhận lại một lần, Nhiếp Vân phát hiện ra thứ được khắc họa bên trên chính là Lạc Khúc mộ mà hắn vừa mới đi vào.

Địa đồ Lạc Khúc mộ.

Chẳng lẽ Lạc Khúc mộ này có liên quan tới bí mật Thất kiếm gì hay sao?

Nhiếp Vân có chút không rõ ràng.

Ở tiền thế, thực lực của hắn đạt tới đỉnh phong, cũng chưa từng nghe nói qua cái gì mà Thất kiếm. Nếu như không phải là chuyện quan trọng gì, đã không nghĩ ra thì cũng không cần phải suy nghĩ nữa.

- La Nghiêm này quả thực đủ đen, lưng cầm địa đồ không biết tìm bao lâu, thật vất vả mới tìm được tới nơi thì lại chết ở cửa động. Được rồi, hai tôn tử của người chạy quá nhanh, như vậy ta sẽ chôn cất cho người.

Hai mắt nhìn vào bộ hài cốt mà hai người La Vũ mang lên, hai người này bị hấp dọa tới mức hai chân mềm nhũn, chạy quá nhanh, cũng không có mang bộ hài cốt này đi. Không có biện pháp, hấp đành phải hỗ trợ chôn cất vậy.

Đương nhiên còn có phụ mẫu Tiểu hổ.

Nhớ tới thân thể cực lớn của phụ mẫu Tiểu hổ, Nhiếp Vân không nhịn được lắc đầu, thân thể lớn như vậy, nếu như muốn chôn, không biết phải đào cái hố to lớn đâu, lại mất bao nhiêu thời gian a.

- Vẫn nên hỏa táng chúng đi thôi, bằng không thân thể yêu thú nhiều năm không hủ hóa, một khi bị người ta tìm được, lại lấy da lông đi bán, như vậy cũng không đáng.

Ngẫm lại, Nhiếp Vân vẫn quyết định hỏa táng cho phụ mẫu Tiểu hổ.

Ào ào...

Trong lòng đang nghĩ ngợi lung tung thì chợt thấy Tiểu hổ đang ngủ say đột nhiên thoáng động, đôi mắt cực lớn của nó chậm rãi mở ra.

Trong mắt hiện lên quang mang như thực chất, sáng chói như ánh mặt trời, câu động nhân tâm.

- Khí Tông đỉnh phong, tăng thêm thân thể trải qua biến dị, chỉ sợ cường giả Chí tôn bình thường cũng không phải là đối thủ của nó.

Nhìn thấy quang mang trong mắt Tiểu hổ cùng với khí tức từ trên người nó tản ra, Nhiếp Vân biết rõ từ khi trọng sinh cho tới giờ hấp mới chính thức có vốn liếng bảo vệ mình.

- Chủ nhân.

Thanh âm của Tiểu hổ thông qua thuần thú đan điền rơi vào trong tai Nhiếp Vân:

- Ta muốn mang thi thể phụ mẫu đi.

- Mang đi?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Đúng vậy.

Tiểu hổ mở cái miệng rộng ra, trong miệng sinh ra lực hút cường đại, lập tức hút hai cỗ thi thể trên mặt đất, trong chớp mắt hai cỗ thi thể đã biến mất không thấy gì nữa.

- Nạp vật đan điền? Yêu thú cũng có nạp vật đan điền sao?

Nhìn thấy động tác của Tiểu hổ, dường như đưa thi thể phụ mẫu vào trong nạp vật đan điền, hai mắt Nhiếp Vân trợn tròn lên.

Yêu thú cũng không phải là Khí hải tu luyện giả, không có thừa số huyết thống thì làm sao có được Nạp vật đan điền cơ chứ?

- Chủ nhân, không phải là nạp vật đan điền, là bí pháp mà mỗi một yêu thú chúng ta đều có. Khi ta đạt tới cảnh giới Khí Tông đã lĩnh ngộ ra, có thể mở ra không gian trong cơ thể.

Tiểu hổ truyền âm nói.

- Thì ra là thế.

Nghe nói là bí pháp mà mỗi yêu thú đều có, Nhiếp Vân gật gật đầu.

Tất cả yêu thú đều được xếp vào một loại tộc, gọi là Thú tộc. Cho dù Thú tộc không có cường đại như Yêu tộc và Nhân tộc, nhưng mà bí pháp cũng có không ít, trong cơ thể chúng diễn sinh ra không gian tương tự như nạp vật đan điền có lẽ cũng không phải là việc gì khó.

Thấy nó thu hai cỗ thi thể phụ mẫu lại, Nhiếp Vân mới tìm nơi chôn cất thi hài của La Nghiêm kia. Sau khi làm xong tất cả, một người một hổ mới nhanh chóng đi tới nơi bắt Thanh Yểm ngô công.

Thực lực của Tiểu hổ tấn chức, so với trước đó còn nhanh hơn. Trước kia dùng hơn một tiếng đồng hồ mới chạy tới đây, thế nhưng hiện tại chỉ mất có mười phút đồng hồ, tốc độ tăng lên rất nhiều.

- Thời gian đã trôi qua hơn một ngày, đoán chừng cho dù bắt được Thanh Yểm ngô công thì bọn chúng cũng đã chạy...

Vốn chỉ cần một giờ đã thu lưới, nhưng hiện tại đã qua hơn ngày, chỉ sợ mỗi câu đã sớm bị ăn sạch.

Không ôm bất luận hi vọng gì đi tới nơi chôn gà, Nhiếp Vân chậm rãi đào đất lên.

- Ồ? Không ngờ còn có? Ha ha... Chạy đi đâu.

Vừa mới đào đất đã nhìn thấy hai con rết màu xanh đang cắn lên trên người con gà trống mập, lúc này gà trống đã bị ăn chỉ còn lại chút xương cốt, nội tạng và da thịt đã sớm không còn.

Xác nhận nó chính là Thanh yểm ngô công mà mình cần, Nhiếp Vân cười hắc hắc, bàn tay nhanh như gió bắt lấy hai tiểu chút chút này.

- Đan hỏa thiêu đốt, luyện thành đan dược.

Toàn bộ những vật cần để luyện chế Xích Vĩ Hóa thạch đan đã được thu thập đầy đủ, Nhiếp Vân cười một tiếng, đan hỏa trong đan điền vận chuyển, một đoàn hỏa diễm trong chốc lát sấy Thanh Yểm ngô công thành thịt khô, trong chốc lát đã bức độc trong người nó ra.

Mười ngón tay khê múa, lập tức ném từng dược liệu vào trong hỏa diễm, không tới mười phút đồng hồ, một khối đan dược màu vàng óng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

- Xích Vĩ Hóa thạch đan, có khối đan dược này, hai chân hóa đá của đệ đệ có thể giải trừ, rất nhanh là có thể hoạt động tự nhiên a.

Nhớ tới việc có thể làm cho đệ đệ thuận lợi đi đứng, Nhiếp Vân cười một tiếng, bỏ đan dược vào trong đan điền. Lại lần nữa ngồi lên trên Tiểu hổ, nhanh chóng bay vút về phía Lạc Thủy Thành.

- Vân nhi, Phùng Tiêu của Phùng gia đang chờ con ở Nghị Sự điện, con có muốn đi qua xem hay không?

91. Chương 114: Phùng Tiêu Khiếp Sợ (hạ)

Vừa mới tiến vào tiểu viện, mẫu thân nhìn thấy hắn đã vừa cười cười nói.

Lúc này mẫu thân đã bắt đầu tu luyện Phiêu Miểu Tiên tâm quyết, thực lực cũng thành công từ Chân Khí cảnh sơ kỳ tăng lên tới trung kỳ.

- Phùng Tiêu? Được. Mẫu thân, người đem đan dược này đưa cho Nhiếp Đồng ăn vào là có thể giải trừ hai chân hóa đá của đệ ấy. Con đi tới nghị sự điện một chút.

Lại để cho Tiểu Hổ tìm nơi củng cố thực lực, Nhiếp Vân tiện tay đưa đan dược cho mẫu thân.

Dù sao đan dược đã luyện chế thành công, chỉ cần phục dụng là có thể xuất hiện hiệu quả hắn mong muốn, cũng không cần hắn phải đứng nhìn từng chút một.

- Có thể giải trừ hai chân hóa đá của nó sao? Chuyện này...

Nghe hiệu quả của đan dược như vậy, mẫu thân Nhiếp Vân cũng sờ.

Chuyện phụ thân và hắn thương nghị mẫu thân cũng không biết. Đột nhiên nghe được loại đan dược này, mẫu thân hắn khiếp sợ tới mức nói không nên lời.

- Đúng vậy. Người cầm đi đi, đúng rồi, khi Nhiếp Đồng phục dụng tốt nhất người nên gọi phụ thân tới. Phụ thân là cường giả Khí tông, nếu như chú ý một chút sẽ tương đối an toàn.

Sau khi nhả nhủ xong, Nhiếp Vân đi tới Nghị sự điện.

Vừa vào cửa quả nhiên đã thấy Phùng Tiêu đang sốt ruột ngồi trong điện, dường như có tâm sự gì đó.

- Nhiếp Vân, người trở lại rồi sao?

Vừa nhìn thấy Nhiếp Vân đi vào đại điện, Phùng Tiêu vội vàng đứng dậy, vẻ mặt hưng phấn không thôi.

- Sao vậy?

Thấy vẻ mặt đối phương quái dị, Nhiếp Vân không nhịn được khẽ hỏi.

Trong ấn tượng của hắn, Phùng Tiêu tương đối bình tĩnh, sao lại thành bộ dáng lo lắng, do dự không thôi như lúc này chứ?

- Hôm qua ta phát hiện ra chuyện kỳ quái, muốn tới đây thương nghị với người một chút... Ồ? Tu vi người, tu vi của người...

Phùng Tiêu vừa mới nói được một nửa thì phát hiện ra thực lực Nhiếp Vân lần nữa tăng lên hai mức hắn thiếu chút nữa rớt xuống, tràn ngập vẻ không thể tin tưởng.

Đoạn thời gian trước Nhiếp Vân trong mười này từ Chân khí cảnh tăng lên tới Thành Cương cảnh đã làm cho người ta giật mình. Phùng Tiêu vốn cho rằng lần này hắn thực lực bạo tăng, muốn tiến bộ nữa sẽ rất khó, nhưng mà không ngờ mới một ngày hôm gặp thì Nhiếp Vân lại đột phá tới Khí hải tầng thứ bảy, Bình Giáp cảnh.

Tầng thứ bảy Bình Giáp cảnh có thể thi triển vũ khí Hầu tộc thượng phẩm, thực lực so với mấy tầng trước có tăng vọt, loại thực lực này được xưng là quý tộc. Cũng chỉ có loại cấp bậc này mới có thể danh chính ngôn thuận trở thành tộc trưởng, trấn áp bất luận một thanh âm nào không cùng chính kiến.

Nhanh như vậy đã tấn cấp, như vậy... Còn có phải là người nữa hay không?

Nghĩ tới khi đan điền mình vừa mới mở ra, từ Xuất Thể cảnh sơ kỳ trong vài ngày tấn cấp tới đỉnh phong đã khiến cho hắn dương dương tự đắc, tự nhận là tốc độ tu luyện tuyệt nhanh, so với thanh niên tài俊 trong thiên hạ cũng không kém. Nhưng mà bây giờ nhìn thấy Nhiếp Vân hắn mới phát hiện ra loại tốc độ tấn cấp như hắn ngay cả xách dép cho Nhiếp Vân cũng không xứng.

Cái gì gọi là nghịch thiên, đây mới là nghịch thiên a.

Cái gì gọi là biến thái, đây mới là biến thái.

Kỳ thực Phùng Tiêu có thể nhìn ra tu vi của mình là do Nhiếp Vân cố ý, quan hệ giữa đối phương và hắn không giống như Dương Ngạn. Hiện tại đối phương chỉ bội phục mình là bởi vì lúc trước mình có ân với hắn. Muốn triệt để làm cho đối phương can tâm tình nguyện thì cũng chỉ có làm cho đối phương biết rõ, chỉ có đi theo mình thì mới có tiền đồ nhất.

- Xảy ra chuyện gì? Nói ta nghe một chút.

Nhìn biểu lộ của đối phương như vậy, Nhiếp Vân biết rõ mục đích của mình đã đạt tới, hắn thu khí tức trên người lại, cả người lần nữa biến thành bộ dáng không nhìn ra nông sâu.

- Là như thế này....

Ngăn chặn sự khiếp sợ trong lòng, Phùng Tiêu hít sâu một hơi như đang sắp xếp từ ngữ, hắn nói:

- Ta phát hiện ra một nơi kỳ quái ở ngoài thành, dường như là di tích cường giả lưu lại..

- Di tích cường giả lưu lại?

Nhiếp Vân sững sờ, những thứ mà cường giả lưu lại thường được che dấu rất tốt, hoặc là bị bí pháp che dấu, hoặc là kiến tạo tại nơi ít ai lui tới. Tùy ý bị phát hiện, từ lúc nào di tích trở nên không đáng tiền như vậy chứ?

- Đúng vậy.

Phùng Tiêu không cảm nhận được sắc mặt của thiếu niên trước mặt có chút quái dị, hắn nói tiếp:

- Dưới sự uy hiếp của cường giả Khí Tông là Khiếu Thiên thúc thúc, ta rất nhanh đã chinh hợp gia tộc, trong lúc ảnh rỗi ta tìm kiếm một nơi sơn minh thủy tú để tu luyện ngoài thành thì đột nhiên phát hiện ra di tích này...

Nghe một hồi, rốt cuộc Nhiếp Vân cũng hiểu được.

Lúc trước bởi vì Phùng Tiêu không thể mở ra đan điền mà ở trong gia tộc đã bị không ít chế nhạo. Vì tránh né loại đối xử lạnh nhạt này, cũng có thể thuận tiện giải sầu cho nên nhiều khi hắn ta sẽ đi tới những nơi sơn minh thủy tú ngoài thành tu luyện. Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc trước Nhiếp Liễu có thể bỏ dỡ được hắn.

Sông núi nước chảy có thể làm cho tâm tình người ta khoáng đạt, giảm bớt sự phiền muộn trong lòng. Mấy năm nay tu vi của Phùng Tiêu không tăng trưởng mấy, nhưng mà lại đi khắp những nơi sơn thủy hữu tình ở chung quanh Lạc Thủy Thành. Ngày hôm qua không có việc gì, hắn vừa vận tấn bộ ra ngoài. Cũng là cơ duyên xảo hợp cho nên khi đuổi theo một đầu thú lại vô tình đi tới một nơi mà hắn chưa từng đi qua.

Đây là một sơn động kín đáo, vừa đi vào đã cảm nhận được một cỗ ý vị cổ xưa. Tim loạn bên trong một hồi, Phùng Tiêu nhận thấy đây là một di tích cổ, dường như còn chưa có bị phá hỏng qua, hắn lập tức tự giác bản thân thực lực còn yếu cho nên lui lại, lại đi tìm Nhiếp Vân để thương nghị. Nếu như thực sự là di tích, thứ nhất nói cho đối phương biết thì có thể hoàn trả ân tình mở ra đan điền giúp mình. Thứ hai tâm tư của Nhiếp Vân kín đáo, thực lực mạnh mẽ, nếu như đi theo sau đối phương hắn cũng có thể an toàn hơn không ít.

- Đi qua xem.

Nghe thấy Phùng Tiêu nói vậy, trong lòng Nhiếp Vân khẽ động, nhớ tới một chuyện kiếp trước, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn. Đối với lời nói của đối phương cũng không còn hoài nghi nữa

Kiếp trước Phùng Tiêu một mực không có mở ra thừa số huyết thống, cho nên thực lực tiến bộ có hạn. Nhưng mà một lần cơ duyên xảo hợp, chẳng những mở ra đan điền mà thực lực cũng nhanh chóng tăng mạnh, một lần hành động nắm bắt được vị trí quán quân của thi đấu tài tuần Lạc Thủy Thành. Cũng giống như phụ thân năm đó, đạt được Lạc Thủy kim thuẫn.

92. Chương 115: Tề Đan

Kiếp trước nhận được tin tức đối phương có được di tích do cường giả lưu lại, chỉ có điều lúc ấy thực lực của Nhiếp Vân quá thấp, lại không xác định được thực hư cho nên cũng bỏ đi. Hiện tại xem ra, đây nhất định là nơi mà kiếp trước Phùng Tiêu này gặp được.

Chỉ có điều chuyện kia xảy ra sau một năm ở kiếp trước, mà kiếp này hắn giúp đối phương mở ra thừa số huyết thống, đã thay đổi quỹ tích vốn có, cho nên rất nhiều chuyện cũng lặng lẽ thay đổi.

- Vậy hiện giờ chúng ta đi thôi.

Thấy Nhiếp Vân đồng ý, hai mắt Phùng Tiêu sáng ngời, vội vàng gạt đầu, cũng không quan tâm tới bây giờ là ban đêm hay là ban ngày mà cười một tiếng, nói.

- Đi.

Đầu Yêu Linh phụ thể kia tuy rằng nói một tháng sau sẽ gặp lại ở Lạc Thủy Thành, nhưng mà lời này cũng không thể tin tưởng được. Yêu tộc là kẻ nói chuyện không có giữa lời hứa hẹn nhất, rất có thể đối phương cố ý nói ra thời gian rõ ràng là để làm cho hắn tê liệt. Sau đó đối phương có mới có hội tiến hành công kích Lạc Thủy Thành.

Hiện tại tuy rằng Tiểu hổ đạt tới Khí Tông đỉnh phong, hắn cũng đạt tới Binh Giáp cảnh sơ kỳ. Nhưng mà nếu như chính thức đối mặt với Yêu tộc trùng kích thì vẫn không có cách nào giữ được Lạc Thủy Thành, vì vậy kế hoạch hiện tại của hắn là nhanh chóng tăng lên thực lực.

Phùng Tiêu đã có loại kỳ ngộ này, đồng thời còn nguyện ý chia sẻ với hắn, như vậy đi càng sớm càng tốt.

Nhiếp Vân cũng không gọi Tiểu hổ, hiện tại nó đang nghỉ ngơi. Mà hắn thì đi theo sau lưng Phùng Tiêu, từ trong Nghị sự điện đi ra, nhanh chóng bay vút ra ngoài thành.

Nơi này cách Lạc Thủy Thành chỉ có hơn mười dặm, tới gần Lạc Thủy hạ cốc.

Mượn nhờ bóng đêm, hai người nhanh chóng đi ra ngoài thành.

Phùng Tiêu không hổ là thiên tài nổi danh trong Tứ đại gia tộc, một đường chạy như điên hơn mười dặm, mặt không đỏ, không thở gấp, giống như còn chưa chạm tới cực hạn của hắn.

Xuất thể cảnh đỉnh phong tuy rằng trong đám người trẻ tuổi được coi là cao thủ, nhưng mà từ thực lực mỗi tầng trong Khí hải cửu trọng thiên mà nói chỉ là nhập môn mà thôi. Loại tu luyện giả cấp bậc này hành tẩu mấy chục dặm nhất định sẽ chân khí khô kiệt. Phùng Tiêu có thể có sức chịu đựng như vậy đã nói rõ thực lực hắn đã được củng cố triệt để, mà không phải là Xuất Thể cảnh đỉnh phong phù phiếm.

- Ngay ở chỗ này.

Rất nhanh hai người đã đi tới một khe núi, Phùng Tiêu chỉ một ngón tay về phía trước.

Theo ngón tay hắn nhìn lại, chỉ thấy bên sườn núi có một đồng đất đá, bên trên có cây cối xanh um tươi tốt, căn bản không nhìn ra chỗ nào có sơn động.

Thấy Nhiếp Vân dường như có chút nghi hoặc, Phùng Tiêu cười nhạt một tiếng, nhảy hơn mấy lần rồi mới đi tới một mặt đá, sau đó chui xuống phía dưới, biến mất không còn tung tích.

Nhảy lên trên mặt đá theo sau, lúc này Nhiếp Vân mới nhìn rõ ở giữa đồng đá có một lỗ rất nhỏ, bị cành là rậm rạp che kín, nếu như không nhảy lên căn bản không nhìn ra được.

Dựa theo cửa vào chui xuống, bên trong ngày càng rộng mở, quả nhiên là một sơn động có diện tích rất lớn.

Vốn lúc này là đêm tối, lại thêm trong động không có chút ánh sáng cho nên dù nhãn lực của Nhiếp Vân không tệ nhưng vẫn cảm thấy mơ hồ như trước.

- Nếu như có Thiên Nhân đan điền là tốt rồi. Bất kỳ nơi nào, cho dù là ngoài ngàn dặm cũng có thể nhìn thấy rõ mọi thứ.

Trong lòng đột nhiên xuất hiện ý nghĩ này, Nhiếp Vân không khỏi lắc đầu.

Thiên nhân đan điền và Nạp vật đan điền, Đan hỏa đan điền giống nhau, đều là loại thiên phú đặc thù. Người có được loại thiên phú này, hai mắt sáng ngời có thần, cho dù là ở trong bóng đêm cũng có thể nhìn thấy rõ như ban ngày, thậm chí là thứ ở ngoài ngàn dặm, chỉ cần đổi mắt nhìn qua cũng có thể nhìn thấy rõ ràng một hai.

Pháp quyết vô danh tuy rằng diễn sinh ra đan điền, có thể diễn hóa ra bất luận thuộc tính gì. Nhưng mà điều kiện tiên quyết là Nhiếp Vân phải hiểu rõ thuộc tính của loại đan điền này như lòng bàn tay. Thiên Nhân đan điền kia mặc dù hắn từng nghe nói qua, thế nhưng lại chưa từng thấy qua, cho dù muốn diễn biến nó thì cũng không có khả năng.

Phùng.

Trong lúc hắn đang nghĩ ngợi lung tung thì Phùng Tiêu phía trước đã đốt bó đuốc trong tay.

Lúc tới, dường như hắn biết rõ nơi này tối đen cho nên đã sớm chuẩn bị thứ này.

Bó đuốc lập tức chiếu sáng sơn động. Mà theo ánh sáng nhìn một vòng, sắc mặt Nhiếp Vân lập tức trở nên ngưng trọng.

- Đây không phải là di tích mà cường giả lưu lại mà là nơi cao thủ Yêu tộc từng ở lại.

Sơn động này quả thực có vài phần khí tức cổ xưa, giống như là di tích cao thủ lưu lại. Nhưng mà Nhiếp Vân và người Yêu tộc chiến đấu không biết đã bao nhiêu trận, loại nơi mà đối phương ở lại hắn liếc mắt là vẫn có thể nhìn ra.

- Nơi cao thủ Yêu tộc ở lại? Không thể nào...

Phùng Tiêu giật mình nói.

- Đúng vậy, chẳng những là nơi mà cao thủ Yêu tộc ở lại, dường như còn là tế đàn. Chỉ là tế đàn ở nơi này làm gì chứ?

Nhiếp Vân đi về phía trước, hai mắt nhìn vào một chỗ nhô lên trên mặt đất, ở giữa.

Cái mô đất này nhìn như bình thường, người bình thường nhìn qua sẽ cho rằng là nó tự nhiên hình thành. Nhưng Nhiếp Vân lại biết rõ, đây là tế đàn mà yêu tộc dùng bí thuật đặc thù để hiến tế.

Không cần nghĩ, bên dưới cái mô đất này chôn vô số thi thể, cường giả Yêu tộc thông qua oán khí của nhân loại mà tu luyện, hiến tế.

- Nơi này cách Lạc Thủy Thành hơn mười dặm, hiến tế ở đây, chẳng lẽ là... Tam Linh Huyền Thiên Diệt long hiến tế?

Trong lòng run lên, Nhiếp Vân thoáng cái nghĩ tới một loại bí pháp hiến tế của Yêu tộc.

Tam Linh Huyền Thiên diệt long ở trong Yêu tộc cũng không phải là bí pháp cao thâm gì, mà chỉ là một loại pháp thuật tầm thường, người ta làm phép tạo thành một tế đàn, để cho người sắp sửa nguyên rửa ở bên trong, đem máu tươi và thi thể tiến hành tế tự oán khí, chuyển dời lên thân người kia, khiến cho cuối cùng người nọ bị oán linh quấy nhiễu tới chết.

Nếu như hần đoán không sai, ở hai bên khác của lcc cũng có một tế đàn như vậy. Người Yêu tộc thành lập tức này không biết muốn nguyên rửa ai?

- phủ thành chủ, nhất định là phủ thành chủ.

Nhiếp Vân đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, thoáng cái kêu lớn.

Pủ thành chủ ở chính giữa Lạc Thủy Thành, nếu như thực sự là người Yêu tộc thì triển bí pháp hiến tế mà nói, nhất định là nhằm vào nó.

Thế nhưng... Phủ thành chủ hiện tại đã sớm nhân khẩu thừa thớt, thành chủ cũng chỉ có một nữ nhi, bố trí loại vật như vậy xuống thì có tác dụng gì cơ chứ?

93. Chương 116: Phùng Tiêu Tấn Cấp

Chẳng lẽ Lạc Chiêm Hào thành chủ chỉ có một nữ nhi mà không có nhi tử là bởi vì nguyên nhân nguyên rửa này sao?

Như vậy, một suy nghĩ cổ quái hiện lên trong lòng hần.

Nếu như vậy, khó trách thành chủ sau khi thê tử mất đi lại ở vậy không có tái giá, chỉ sợ hần đã biết rõ mình trúng Yêu tộc nguyên rửa, kiếp này nhất định không có hậu nhân nối dõi tông đường a.

Khó trách đối phương lại đưa nữ nhi tới Bách Hoa tông, chỉ sợ chuyện như vậy chí ít cũng đã có hơn mười năm.

- Không cần tìm, ta đã biết rõ thứ trân quý nhất nơi này ở đâu, đi theo ta.

Sau khi hiểu ra những chuyện này, trong lòng Nhiếp Vân lập tức trở nên sáng rõ, hần ngẩng đầu thì nhìn thấy Phùng Tiêu đang gõ vách tường bốn phía, dường như muốn tìm mật tàng mà cao nhân lưu lại.

- Được.

Phùng Tiêu bây giờ có thể nói là Nhiếp Vân nói gì nghe nấy, nghe đối phương biết rõ đồ vật trân quý ở nơi nào, hần cũng không có chút do dự mà vội vàng đi theo Nhiếp Vân.

- Tam Linh Huyền Thiên Diệt long hiển tế, mỗi một tế đàn đều cần ba miếng yêu hạch làm động lực khu động, phân biệt đặt ở chung quanh tế đàn, tạo thành hình tam giác, có lẽ là ở chỗ này...

Miệng Nhiếp Vân nói hai câu, đi một vòng mô đất, sau đó đột nhiên chộp một trảo xuống phía dưới, mặt đất kiên cố đột nhiên bị đánh vỡ ra, một thứ hình cầu lớn bằng quả trứng gà bị chân khí cuộn cuộn nhấc lên, sau đó rơi vào trong tay hắn.

Đây đúng là một khóa yêu hạch.

Yêu hạch này sáng lóng lánh, bên trên có năng lượng nồng đậm nhộn nhạo, là chấn động cấp bậc cường giả Thành Cương cảnh đỉnh phong sau khi chết lưu lại.

Lại làm hành động giống như trước đó, Nhiếp Vân liên tục tìm ra hai khóa yêu hạch giống nhau, lúc này hắn mới dừng tay.

- Nhiếp Vân, đây là cái gì?

Phùng Tiêu chưa nhìn thấy qua yêu hạch, nhưng mà cảm nhận năng lượng nồng đậm bên trong, trong lòng hắn không nhịn được có chút kinh ngạc.

- Ha ha, đây là yêu hạch bốn mạng mà chỉ có Yêu tộc huyết mạch Hầu tộc thượng phẩm mới có thể sinh ra được, vô cùng trân quý. Nếu như đấu giá, chỉ tính một khóa chỉ sợ cũng phải bán mấy mươi vạn lượng bạch ngân. Hơn nữa còn là có tiền mà không mua được. Khí hải tu luyện giả một khi có được một khóa, tuyệt đối là đan được tăng lên thực lực. Cho người.

Nhiếp Vân thuận miệng giảng giải một câu, lại ném cho Phùng Tiêu một khóa yêu thạch:

- Bên trong ẩn chứa toàn bộ lực lượng của một Yêu tộc Thành Cương cảnh đỉnh phong, nếu như cẩn thận hấp thu là có thể giúp người đột phá lên Thành Cương cảnh đỉnh phong, có lẽ không có chút khó khăn nào. Về phần Binh Giáp cảnh, còn cần tu luyện nhiều hơn.

Hiện tại Phùng Tiêu là Xuất Thể cảnh đỉnh phong, thực lực tùy thời đều có thể đột phá, loại tình huống này chỉ cần có năng lượng sung túc là có thể đột phá tới Thành Cương cảnh, thậm chí ngay cả đỉnh phong cũng không có chút khó khăn, nhưng mà muốn đạt tới Binh Giáp cảnh lại không dễ dàng như vậy.

Khí hải cửu trọng thiên sở dĩ gian nan trùng trùng điệp điệp, tu luyện mỗi một tầng đều tựa như lên trời cũng là bởi vì tu luyện mỗi một tầng không phải là tăng lên lực lượng tích lũy mà còn có đột phá tâm cảnh.

Tâm cảnh không đạt tới, tích lũy có nhiều năm đi chẳng nữa cũng không có tác dụng.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu làm cho Lạc Thủy Thành bao nhiêu năm qua có vô số cường giả Binh Giáp cảnh đỉnh phong, nhưng mà lại không có ai đạt tới Khí Tông cảnh là vậy.

Vừa vặn Nhiếp Vân thấy tâm cảnh của Phùng Tiêu đã sớm đột phá, hiện tại sở dĩ vẫn dừng lại ở Xuất Thể cảnh đỉnh phong chủ yếu là bởi vì tích lũy lực lượng không đủ. Hiện tại nếu như phối hợp với một khóa yêu hạch, hoàn toàn có thể tiến bộ nhanh chóng.

Về phần muốn đột phá Binh Giáp cảnh, không có tích lũy tâm cảnh, chỉ sợ không có dễ dàng như vậy.

Đương nhiên đột phá loại cấp bậc này Nhiếp Vân là ngoại lệ, hắn là người của hai kiếp, đối với mỗi một cấp bậc hắn đều nắm rõ như lòng bàn tay. Chỉ cần có đủ năng lượng tích lũy là hắn hoàn toàn có thể tùy ý đột phá.

Nói cách khác, nếu như lúc vừa mới trọng sinh mà có được mấy khóa yêu hạch này, như vậy chỉ sợ Nhiếp Vân chỉ cần một ngày cũng có thể trở thành cường giả Binh Giáp cảnh đỉnh phong.

Tuy nhiên, loại đột phá này Khí Tông là cánh cửa, muốn trở thành một Tông sư, cho dù là tích lũy tâm cảnh của Nhiếp Vân đầy đủ, năng lượng tích lũy cũng đủ, nếu như không có cơ duyên thì cũng không dễ dàng thành công như vậy.

Bằng không thì hiện tại Nhiếp Vân cũng không cần tu luyện, chỉ cần tìm đủ yêu hạch, không cần vài ngày là có thể khôi phục tới thực lực kiếp trước.

- Có thể khiến cho ta tăng tiến tới Thành Cương cảnh đỉnh phong? Chuyện này... Đồ trân quý như vậy ta không thể nhận.

Nghe thấy yêu đan có giá trị mấy mươi vạn lượng bạch ngân, hơn nữa có tiền mà không mua được, Phùng Tiêu giật mình, liên tục từ chối.

Tuy rằng nơi này là hẩn tìm được, nhưng mà yêu hạch là Nhiếp Vân phát hiện ra, đồ vật đương nhiên là của đối puhowng.

- Cầm lấy.

Nhiếp Vân cười nhạt nói:

- Bây giờ người hấp thu năng lượng trong đó, ta giúp người đột phá bình cảnh Xuất thể cảnh.

- Được rồi.

Thấy Nhiếp Vân quyết định, Phùng Tiêu gật đầu, lập tức khoanh chân ngồi xuống dưới đất, tay cầm yêu hạch rồi đặt trước ngực, diên cuồng hấp thu năng lượng bên trong.

Hẩn vốn có tu vi Xuất Thể cảnh đỉnh phong, lần này diên cuồng hấp thu, cả người lập tức được linh khí bao bọc, lực lượng hùng hậu dường như có thể tùy thời phun ra.

Xoẹt... Xoẹt... Xoẹt...

Hấp thu lực lượng quá nhiều, thân thể Phùng Tiêu xảy ra biến hóa, gân xanh trên trán nổi lên, thân thể như là đột nhiên tăng lên một vòng, dường như chỉ cần hơi chút không cẩn thận là bạo thể mà vong.

- Xem ra ta vẫn coi Khí hải Cửu trọng thiên tấn cấp quá đơn giản a.

Nhìn thấy biến hóa trên người đối phương, Nhiếp Vân lắc đầu nói.

Bản thân hẩn có Linh Tê Luyện thể quyết, thân thể cứng rắn vô cùng, cho dù năng lượng có quá nhiều cũng không bạo thể mà vong, mà hẩn dựa vào bản năng cho rằng, chỉ cần tâm tình đạt tới, hấp thu đầy đủ năng lượng là có thể đột phá. Hiện tại xem ra phương pháp này dùng trên người hẩn thì có thể sử dụng, nhưng mà sử dụng trên thân người khác lại không thể nào.

- ta không được, nếu như hấp thu nữa chỉ sợ sẽ nổ tung...

Tiếp tục hấp thu một hồi, thân thể Phùng Tiêu đã bắt đầu sưng vù lên, lúc này hẩn mới tràn ngập không cam lòng buông tha yêu hạch, vẻ mặt uể oải nói.

- Tiếp tục hấp thu, ta tới giúp người.

Thấy đối phương muốn vứt bỏ, Nhiếp Vân đi lên phía trước một bước, bàn tay vươn ra, lực lượng cường đại mà hùng hậu phô thiên cái địa ép xuống.

94. Chương 117: Mẫu Thân Lạc Khuynh Thành (thượng)

Dưới cổ lực lượng này áp bách, thân thể vốn sưng vù của Phùng Tiêu giống như băng tuyết gặp than đá, tan rã, chân khí bạo loạn cũng bị dựa theo lộ tuyến đặc biệt cưỡng ép vận chuyển. Chỉ vận chuyển một hồi, một tiếng ầm vang vang vọng, trong đầu Phùng Tiêu cảm thấy chấn động, chân khí trong chốc lát lột xác thành cương kinh, thực lực trong nháy mắt có bay vọt về chất.

Thành Cương cảnh sơ kỳ.

- Đây là Thành Cương cảnh sơ kỳ sao? Nhiếp Vân, đa tạ.

Cảm nhận biến hóa của thân thể, Phùng Tiêu hưng phấn nhảy dựng lên.

Dùng lực lượng áp bách cường ép chân khí vận chuyển theo quỹ tích khác, giúp người khác đột phá. Chỉ cần hơi chút không cẩn thận sẽ khiến cho bản thân người khác tẩu hỏa nhập ma, kinh mạch đứt đoạn. Thủ đoạn nguy hiểm như vậy đối phương lại tùy ý làm mà không có một chút áp lực nào, cái này... Loại thủ đoạn này chỉ sợ ngay cả cường giả Khí Tông cũng không làm được a.

Phải biết rằng phương pháp tu luyện kinh mạch của mỗi người đều không giống nhau, ngay cả hủ cũng không cần mà lại làm được chuyện không chút chênh lệch nào. Muốn làm được điều này cần lý giải cao thâm thể nào về võ học cơ chứ?

Khó trách có thể tấn cấp nhanh như vậy, có được học thức như vậy, không muốn tấn cấp cũng khó.

Hiểu rõ những điều này, sự hưng phấn trong lòng Phùng Tiêu giảm đi không ít, hẩn nhìn về phía thiếu niên trước mắt, trần ngập vẻ kính sợ.

- Ha ha, nơi này vô cùng an toàn, người cứ tiếp tục ở nơi này củng cố tu vi đi, ta đi trước.

Nhìn vẻ mặt này của đối phương, Nhiếp Vân biết rõ lần biểu hiện này của mình triệt để thu phục đối phương. Về sau đối phương nhất định sẽ coi hẩn là thiên lôi sai đâu đánh đó. Hẩn cũng không có nhiều lời mà quay người theo lối vào nhảy ra ngoài, ý định đi tìm hai tể đàn còn lại.

Chỉ cần tìm được hai tể đàn này, lấy ra yêu thạch trong đó thì buổi tối ngày hôm nay hẩn có thể đạt tới Binh Giáp cảnh đỉnh phong.

Sơn động tĩnh mạch, ánh nắng từ phương đông chiếu tới, xua tan bóng đêm, làm lộ ra thân ảnh của một thiếu niên.

Phù.

Không biết qua bao lâu, thiếu niên này thở dài một hơi, chậm rãi đứng dậy.

- Vốn tưởng rằng bằng vào tám khóa yêu hạch Thành Cương cảnh đỉnh phong là có thể giúp ta tấn thăng lên tới Binh Giáp cảnh đỉnh phong, xem ra ta đã xem nhẹ khí hải được pháp quyết vô danh cải tạo rồi.

Nhìn yêu thạch đã biến thành bụi phấn trên mặt đất, thiếu niên này cười khổ một tiếng.

Người này chính là Nhiếp Vân đi tìm yêu hạch đêm ngày hôm qua. Căn cứ vào phương vị của tể đàn trước đó, rất nhanh hẩn đã suy tính ra vị trí cụ thể của hai tể đàn khác. Rời khỏi tể đàn, không tới hai giờ hẩn đã thu thập toàn bộ yêu hạch.

Năng lượng ẩn chứa trong tám khóa yêu hạch Thành Cương cảnh đỉnh phong tuyệt đối vượt qua cường giả Binh Giáp cảnh đỉnh phong. Vốn Nhiếp Vân tưởng rằng chỉ cần hấp thu sạch sẽ toàn bộ yêu hạch thì hẩn có thể thuận lợi đột phá, đạt tới Binh Giáp cảnh đỉnh phong. Kết quả hẩn lại bị ai phát hiện ra một việc. Khí hải hẩn bị pháp quyết vô danh cải tạo qua, số lượng năng lượng có thể dung nạp thực sự quá lớn. Hấp thu sạch sẽ tám khóa yêu hạch Thành Cương cảnh đỉnh phong, chẳng những không có đạt tới Binh Giáp cảnh đỉnh phong, thậm chí ngay cả hậu kỳ, trung kỳ cũng không có đạt tới, mà chỉ là Binh Giáp cảnh sơ kỳ đỉnh phong.

Tám khóa yêu hạch mới khiến cho hẩn đạt tới Binh Giáp cảnh sơ kỳ đỉnh phong, muốn đạt tới Binh Giáp cảnh hậu kỳ, sợ rằng hai mươi khóa cũng không đủ.

Quá kinh người.

- Cho dù không có đạt tới Binh giáp cảnh hậu kỳ đỉnh phong, nhưng mà lực lượng của ta hùng hậu hơn không chỉ một lần. Hiện tại nếu như lại thi triển Đại Liệt nham chương, như vậy một chiêu đánh ra nhất định có thể đánh ra nhị tượng chi lực.

Cảm nhận lực lượng bành trướng như muốn phá thể mà ra, Nhiếp Vân có phán đoán xác thực về thực lực của mình.

Cho dù cấp bậc không có đạt tới dự đoán của hẩn, nhưng mà sức chiến đấu lại biến hóa nghiêng trời lệch đất, lần này chỉ cần thi triển Đại Liệt nham chương lần nữa, lực lượng nhất định sẽ tăng lên gấp bội, đạt tới nhị tượng chi lực.

Cường giả Khí Tông sơ kỳ có lực lượng nhất tượng, trung kỳ mới có được lực lượng nhị tượng. Nói cách khác, hiện tại nếu như hần thi triển Đại Liệt nham chưởng mà nói, hoàn toàn có thể đối bính với Khí Tông trung kỳ mà không rơi vào thế hạ phong. Tuy nhiên, điều kiện tiên quyết là võ kỹ của cường giả Khí Tông trung kỳ này không bằng Đại Liệt Nham chưởng.

Đương nhiên loại khả năng này rất nhỏ. Người có thể đạt tới Khí Tông là có tư cách phong Vương, Thần Phong đế quốc sẽ trực tiếp đưa tới một bộ võ kỹ cấp bậc Vương tộc.

Dù là như vậy cũng cho thấy Nhiếp Vân hiện tại đã có thực lực đối kháng với Khí Tông, mà không giống như cường giả Bình Giáp cảnh khác, gặp được Khí Tông cũng chẳng khác nào con sâu cái kiến.

- Tu luyện một đêm rồi, đi phủ thành chủ nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Thư giãn gân cốt một chút, Nhiếp Vân thả người nhảy ra khỏi sơn động, mũi chân khẽ điểm nhẹ mặt đất, sau mấy cái lắc mình đã xuất hiện cách đó trăm trượng.

Nếu như đêm qua hần đoán không sai, tể đàn này nhắm vào phủ thành chủ. Yêu nhân bố trí tể đàn như vậy nhất định đã sớm bị thành chủ diệt sát, nếu không không có khả năng nơi này không có lấy nổi một yêu nhân.

Sưu. Sưu...

Trình độ lực lượng hùng hậu gia tăng lên gấp đôi, tốc độ của Nhiếp Vân cũng bay vọt về chất. Tuy rằng còn chưa bằng Tiểu hổ Khí Tông đỉnh phong, nhưng mà cũng không chậm hơn bao nhiêu. Bay vút trên bầu trời, người Lạc Thủy Thành chỉ nghe thấy tiếng gió rít mà không thấy được một cái bóng nào, chứ đừng nói tới việc biết rõ người vừa bay qua là ai.

Một đường bay nhanh, Nhiếp Vân rất nhanh đã tới phủ thành chủ.

Để người ta thông báo một tiếng, sau đó Nhiếp Vân trực tiếp đi vào.

Vừa mới vào tiểu viện thì thành chủ Lạc Chiêm Hào đã tự mình ra nghênh đón. Sau khi đạt được phương pháp tấn thăng Khí Tông, hần bắt đầu tu luyện, hai ngày hai đêm thức trắng không ngừng, tuy rằng còn chưa đạt tới Khí Tông, nhưng mà thực lực Bình Giáp cảnh đỉnh phong lại càng thêm củng cố, so với hai ngày trước đó tăng trưởng không ít.

- Chúc mừng tu vi thành chủ tiến nhanh, không gì có thể ngăn ngại tấn công lên Khí Tông cảnh.

Nhiếp Vân cười ha ha.

- cho dù có phương pháp tấn chức Khí Tông người đưa cho, nhưng mà Khí Tông quả thực rất khó khăn, muốn đạt tới nào có dễ dàng như vậy chứ?

Lạc Chiêm Hào lắc đầu, vẫy tay một cái rồi nói:

- Vào trong đi.

95. Chương 118: Mẫu Thân Lạc Khuynh Thành (hạ)

Muốn trở thành một tông sư, cho dù hiểu rõ đạo lý kiềm dung tịch súc và bách xuyên nhập hải, nhưng mà không có khí độ cao thủ, giác ngộ tông sư, có pháp thuộc về mình thì cũng sẽ không đạt tới Khí Tông được.

Giống như thần tăng quét rác chỉ bằng vào thực lực nhất định mạnh hơn Trương Tam Phong, nhưng mà nhiều nhất chỉ là cao thủ, không được xưng là tông sư.

Hai người ngồi vào chỗ của mình trong phòng, Lạc Chiêm Hào vội vàng hỏi:

- Người biết rõ Lạc Khúc mộ ở nơi nào chứ?

- Đã biết, chuẩn bị một chút là tùy thời có thể ra tay.

Nhiếp Vân biết rõ đối phương nhất định sẽ hỏi cho nên mới gật gật đầu.

- Được, được. Ta chờ ngày này đã được mười năm rồi.

Nghe thiếu niên nói có thể tùy thời đi tới, Lạc Chiêm Hào đứng dậy, hai tay xiết chặt, hai mắt đỏ hồng.

- Thành chủ, người...

Thấy biểu lộ của hắn mất đi sự bình tĩnh trước đó, Nhiếp Vân nhin không được sững sờ.

- Là ta thất thố.

Lạc Chiêm Hào hít sâu một hơi, thoáng bình phục, lại khôi phục bộ dáng trầm ổn như trước, hắn cười ha hả.

- Mười năm?

Mười năm trước không phải là thời điểm đưa Lạc Khuynh Thành tới Bách Hoa tông hay sao? Nhìn những tế đàn bên ngoài, thời gian nhiều lắm cũng chỉ chừng mười năm, chẳng lẽ giữa hai chuyện này quả thực có liên hệ gì hay sao?

Do dự một chút, Nhiếp Vân vẫn quyết định hỏi. Tác chiến với Yêu tộc, tất nhiên phải biết rõ thực lực Yêu tộc đầu tiên. Nếu như người bày ra tế đàn và tấn công Lạc Thủy Thành là một, chỉ cần biết rõ là thuộc về chi mạch nào là hắn có thể sớm ứng phó.

Yêu nhân có mười vạn tám ngàn chi nhánh, chi nhánh khác biệt thì cũng có năng lực, bí pháp hoàn toàn khác nhau.

Rất nhiều chuyện kiếp này bởi vì hắn xuất hiện mà xảy ra thay đổi, chỉ sợ cho dù là Yêu tộc xâm lấn cũng không giống như trong trí nhớ của hắn.

- Thành chủ, là như thế này, trong đêm qua ta phát hiện một sơn động kỳ quái ngoài thành, bên trong có yêu nhân bố trí tế đàn Tam Linh Huyền Thiên diệt long để hiến tế.

Nói tới đây Nhiếp Vân lặng lẽ quan sát Lạc Chiêm Hào, sau khi xem xét, quả nhiên thấy sắc mặt đối phương trở nên tái nhợt.

- Tam Linh Huyền Thiên diệt long hiến tế... Nghê Thường, Nghê Thường, không thể bảo hộ nàng cho tốt là lỗi của ta...

Nghe thấy lời nói của thiếu niên này, thành chủ Lạc Chiêm Hào như trở về mười năm trước, toàn thân nhẹ nhàng run rẩy, trong mắt tràn ngập vẻ hối hận.

- Thành chủ, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, có thể nói cho ta nghe hay không?

Thấy hắn biết rõ chuyện này, hơn nữa còn có biểu lộ như vậy, Nhiếp Vân nhin không được mà lên tiếng hỏi.

- Nói với người sao? Được, đó là chuyện hơn mười năm trước.

Do dự một chút, Lạc Chiêm Hào vẫn nói chuyện kia ra.

Hóa ra chuyện cũng không kém nhiều so với suy đoán của Nhiếp Vân, Yêu tộc có địa đồ Lạc Khúc mộ, bởi vì nguyên nhân huyết mạch mà không thể mở ra, bọn hắn cũng biết những chuyện này mà đoán rằng phương pháp mở Lạc Khúc mộ là ở trong tay Lạc Chiêm Hào, buộc hắn giao ra.

Yêu tộc vì khiến hắn đi vào khuôn khổ cho nên mới bố trí đại trận này, muốn làm cho phủ thành chủ suy tàn. Kết quả chuyện này Lạc Chiêm Hào không biết, lại bị phu nhân hắn là Nghê Thường phát hiện ra. Mà Nghê Thường này cũng là hào kiệt, không biết dùng phương pháp gì mà một mình ngăn cản yêu tộc nguyên rửa, đợi tới lúc Lạc Chiêm Hào biết rõ cũng đã muộn.

Thi triển nguyên rửa là ba cường giả Bình Giáp cảnh đỉnh phong Yêu tộc. Nghê Thường sợ trượng phu mình chiến đấu với bọn hắn cho nên lành ít dữ nhiều, nàng cam tâm tình nguyện bị Yêu tộc nguyên rửa. Bởi vì nguyên rửa một khi hoàn thành, người thi triển nguyên rửa sẽ rơi vào trạng thái suy yếu, lúc này nếu như đi đánh chết sẽ không có bất kỳ nguy hiểm gì.

Hiểu rõ thế tử dụng tâm lương khổ, Lạc Chiêm Hào bị thống không thôi. Suốt đêm hắn đánh chết ba yêu nhân Binh Giáp cảnh đỉnh phong đang trong thời kỳ suy yếu. chỉ là khi hắn trở về phủ thành chủ thì thế tử đã hương tiêu ngọc vấn, vật còn nhưng người đã ra đi.

Chính bởi vì như vậy cho nên Lạc Chiêm Hào biết rõ Yêu tộc nhất định sẽ còn tiếp tục tìm kiếm Lạc Khúc mộ, nếu như nữ nhi Lạc Khuynh Thành ở bên người thì sớm muộn gì cũng bị đầu độc, cho nên lúc này hắn mới từ bỏ thứ yêu thích, đưa nàng tới Bách Hoa tông.

- Lạc thành chủ, thế tử người đã can tâm tình nguyện vì người mà chết đi, đương nhiên là muốn người sống trong khí khái, hào hùng mà không phải là tinh thần sa sút. Chỉ có sống tốt mới có thể đánh chết thêm yêu nhân, thay thế tử người báo thù.

Nghe lời hắn nói, Nhiếp Vân như nhớ lại kiếp trước, cảm thán một tiếng.

- Sống cho tốt, đánh chết yêu tộc, báo thù cho Nghê Thường...

Nghe lời thiếu niên này nói, hai mắt Lạc Chiêm Hào nhắm lại, thì thào tự nói lại một lần. Cả người như đột nhiên lĩnh ngộ gì đó, một cỗ khí tức Khí Tông hùng hậu mà cường đại từ trong cơ thể hắn toát ra.

Không ngờ dưới một câu an ủi của Nhiếp Vân mà hắn lại đốn ngộ, đột phá, đạt tới cấp bậc Khí Tông.

Nhìn thấy hắn đột phá, Nhiếp Vân cũng biết không phải là công lao của một câu này, mà là vì thế tử đối phương chết cho nên người này bị áp lực đè nặng trong lòng, thời gian dài trôi qua lại không có đối tượng có thể phát tiết, hôm nay nói ra tương đương với việc thả lỏng một tảng đá lớn trong lòng, xóa tan trở ngại. Chính vì vậy trong nháy mắt kia tâm tình mới được giải thoát, đột phá gông cùm Binh Giáp cảnh.

Hắn biết đột phá Khí Tông cần phải có thời gian củng cố thực lực cho nên Nhiếp Vân không có nói thêm lời nào mà lặng lẽ từ trong phòng lui ra ngoài. Hắn lại dặn dò quần gia Lạc Trần Hiêu một tiếng, cũng không có gặp Lạc Khuynh Thành mà quay người bay vút về phía Nhiếp gia.

Vừa rồi trong lúc nói chuyện với Lạc Chiêm Hào, tuy rằng cảm xúc đối phương không ổn định, nhưng mà từ trong lời nói của đối phương thì Nhiếp Vân vẫn nhận ra được một tia nguy cơ. Đó chính là người Yêu tộc đã biết máu của Lạc Khuynh Thành có thể mở ra Lạc Khúc mộ, cho nên đối phương dường như đang mưu đồ bí mật gì đó.

Thậm chí rất có khả năng trải qua nhiều năm lực lợi, bọn chúng đã nắm giữ phương pháp mở ra cửa đá mà không cần máu tươi có độ phù hợp mười phần từ Lạc Khuynh Thành.

Hiện tại thành chủ đột phá Khí Tông, phụ thân đạt tới Khí Tông, Tiểu hổ càng là Khí Tông đỉnh phong. Ba Khí Tông tăng thêm hẳn có được chiến lực Khí Tông, việc này không nên chậm trễ, phải mau chóng đi tới Lạc Khúc mộ.

96. Chương 119: Hai Người Hung Hăng Càn Quấy

Phủ thành chủ và phủ đệ hạch tâm của Nhiếp gia cũng không xa, chỉ trong chốc lát hắn đã trở lại tiểu viện. Vừa mới vào cửa đã nhìn thấy quần gia Nhiếp Trùng vội vã đi ra ngoài, dường như có chuyện sốt ruột nào đó đang định đi làm.

- Sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?

Nhìn thấy vẻ mặt đối phương không đúng, Nhiếp Vân không nhịn được hỏi một câu.

- Ồ? Thiếu gia.

Nghe thấy câu hỏi này, lúc này Nhiếp Trùng mới nhìn thấy người tới là thiếu gia, hắn giật mình, vội vàng nói.

- Ta tới phân chi lấy tiền...

Đối với vị thiếu gia trước mặt này, trong lòng Nhiếp Trùng mang theo vẻ sùng bái vô hạn.

Hiện tại chi nhánh của Nhiếp Thiên có thể chường quản cả gia tộc, hẳn càng chuyển thân trở thành quản gia hạch tâm của gia tộc, tất cả đều là bởi vì thiếu niên trước mắt ban cho.

Cho nên cũng bởi vì phần sùng bái này mà sau khi nghe được câu hỏi của thiếu gia hẳn vội vàng trả lời, không có chút giấu diếm nào.

- Lấy tiền? Lấy làm gì?

Nhiếp Vân sững sờ.

- Trong đế đô có hai vị thiếu gia tới, vòng vo một hồi... Muốn gia tộc chúng ta cho bọn hắn mượn chút lộ phí đi đường. Tộc trưởng không muốn đắc tội với người Thần Phong thành cho nên bảo ta đi xử lý.

Nhiếp Trùng nói.

- Mượn lộ phí? bọn hắn muốn bao nhiêu?

Thần Phong thành cách Lạc Thủy Thành chỉ có vài ngàn dặm đường, mượn một chiếc xe ngựa là có thể trở về, lộ phí cũng chỉ có mấy mươi lượng bạc. Dù có đưa nhiều cũng một ngàn hai ngàn là cùng, đáng để đại gia tộc đi tới phân chi lấy tiền hay sao?

Gia tộc vừa do phụ thân chường quản đã đi tới phân chi lấy tiền, về sau làm sao để cho người phân chi tâm phục khẩu phục chứ?

- Vậy hai vị thiếu gia kia tên gọi là gì? Là tộc nhân nhà ai?

Trong lòng đột nhiên khẽ động, dường như nhớ tới cái gì đó cho nên Nhiếp Vân nhin không được lên tiếng hỏi.

- Dường như gọi là La Vũ, là người La gia Thần Phong thành, lão tổ bọn hắn nghe nói là cường giả Tôn cấp.

Nghĩ một chút, Nhiếp Trùng nói.

- La Vũ? Ha ha, người không cần đi lấy tiền, ta đi qua xem.

Nghe hai gia hỏa này không ngờ lại chạy tới gia tộc mình vơ vét, trên mặt Nhiếp Vân lập tức hiện lên vẻ cổ quái.

- Thiếu gia, bọn hắn muốn một ngàn vạn lượng bạc ngân, người có biện pháp gì sao?

Nghe thấy thiếu gia cản lại chuyện này, cho dù Nhiếp Trùng có chút lo lắng nhưng mà nghĩ tới việc thiếu gia không ngừng sáng tạo ra kỳ tích trong khoảng thời gian này, trong lòng hắn không nhin được nóng lên, trong đầu đột nhiên hiện lên suy đoán, có lẽ... Thiếu gia quả thực có được biện pháp.

- Một ngàn vạn lượng? Mở miệng thật hay, được rồi, người đi nghỉ ngơi đi. Bọn hắn đã dám muốn thì ta sẽ cho bọn hắn được thoải mái...

Không quản Nhiếp Trùng đang nghĩ gì, Nhiếp Vân cười hắc hắc rồi đi, nhanh chóng chạy tới Nghị sự điện.

Trong Nghị sự điện của Nhiếp gia.

Hai thanh niên đang ngồi ở vị trí cao, trong đó một người bên trái tay cầm chung trà rồi khẽ gạt nhẹ. Tiếng kết vang lên, ánh mắt hắn nhìn về phía trung niên ngồi trong đại điện, ánh mắt lạnh như băng, lại lạnh nhạt vô cùng.

- Hai vị thiếu gia, Nhiếp gia chúng ta chỉ là tiểu gia tộc, một trăm vạn lượng bạc quả thực không cầm ra được, có thể giảm bớt yêu cầu một chút hay không? Hai người thấy như vậy được không, hiện tại ta phái người đưa hai vị thiếu gia tới Thần Phong thành, ăn uống trên đường, đi lại đều do chúng ta phụ trách. Một khi tới nơi lại cho hai người mỗi người hai mươi vạn lượng.

Trên chủ vị, Nhiếp Khiếu Thiên dùng giọng như bồi tội, nói.

La gia này lúc trước hẳn đã từng nghe nói qua, là một trong ba đại gia tộc cường đại nhất ngoài hoàng thất ra, tộc trưởng đương nhiệm là đại thần tài chính của đế quốc, khổng chế tài chính của cả quốc gia. Lão tổ

càng là cường giả Tôn cấp, đừng nói là ở nơi bé nhỏ như Lạc Thủy Thành này, cho dù là ở đế đô cũng tuyệt đối không phải là tồn tại nhỏ nhoi, cho nên hắn căn bản không dám đắc tội.

- Nhiếp gia là gia tộc lớn như vậy, ta nghe nói là đứng đầu Lạc Thủy Thành, chỉ có một trăm vạn lượng mà cũng không cầm ra được, các người coi ta là gì? Coi ta là ăn mày dễ gạt hay sao?

La Vũ chậm rãi nói, tuy rằng ngữ khí không quá kịch liệt, nhưng mà trong đó mơ hồ ẩn chứa vẻ giận dữ, lại giống như là hỏa diễm đang thiêu đốt đại diện trong vô hình.

- Đệ nhất Lạc Thủy Thành? Đó là tin đồn bậy, nhị vị thiếu gia, gia tộc chúng ta quả thực không có một trăm vạn lượng bạc. Hai vị xem có thể giảm bớt chút ít hay không?

Nhiếp Khiếu Thiên cười khổ nói.

Hiện tại Nhiếp gia đã bổ sung chỗ trống của Nhiếp Cường, đã sớm nghèo khó, hai tay trắng. Đừng nói là một trăm vạn lượng, cho dù là năm mươi vạn lượng chỉ sợ cũng không cầm ra nổi, làm sao có thể đưa cho đối phương được chứ? Nhìn bộ dáng của hai người này dường như sẽ không từ bỏ ý đồ, Nhiếp Khiếu Thiên không muốn đắc tội với đại gia tộc cường đại nhất đế đô cho nên chỉ có thể cẩn thận từng ly từng tý bồi tội.

- Làm càn, người coi chúng ta là gì? Ăn mày sao? Ờ, một trăm vạn lượng này một phân cũng không thể thiếu. Thiếu một phần ta lập tức viết thư về gia tộc, một tiểu gia tộc trong Lạc Thủy Thành, ngay cả quý tộc cũng không bằng mà lại dám khinh thường ta.

La Vũ vỗ mặt bàn, lạnh lùng quát.

Nhị vị thiếu gia, gia tộc bọn ta quả thực không có nhiều tiền như vậy...

Đại trưởng lão đứng bên cạnh là người đầu tiên quy thuận phụ thân sau khi người tiếp quản gia tộc, hắn là lão nhân của tộc trưởng đời thứ ba, đối với hiện trạng của gia tộc hắn là người rõ ràng nhất. Nghe thấy đối phương bá đạo như vậy hắn không nhịn được giải thích.

Phanh.

La Vũ đứng phắt dậy, tặng cho Đại trưởng lão một bạt tai rồi lớn tiếng nói:

- Lớn mặt, người tính là thứ gì, bản thiếu gia đang nói chuyện với tộc trưởng các người mà người dám xen vào? Đồ không biết sống chết, nếu không phải bản thiếu sợ bản tay thì người đã sớm chết rồi.

La Vũ có thực lực Bình Giáp cảnh, hơn nữa từ đại gia tộc đi ra, võ kỹ cao đẳng, Đại trưởng lão chỉ là Thành Cương cảnh đỉnh phong, căn bản không thể trốn tránh. Chỉ thoáng cái đã bị tát cho mặt sưng đỏ lên, hàm răng rơi mất bảy tám cái.

- Người...

Thấy đối phương đi vào gia tộc mình vay tiền, lại còn hung hăng càn quấy như vậy, Đại trưởng lão tức tới mức toàn thân run rẩy, chỉ là hắn cũng không nói được một câu nào.

Hắn là người lấy đại cục làm trọng, từ lúc khuyên can Nhiếp Hạo Thiên là có thể nhìn ra. Hiện tại tuy rằng hai người này vô sỉ, nhưng mà lại đại biểu cho La gia Thần Phong thành, đắc tội không nổi. Vì thân nhân, vì gia tộc, hắn chỉ có thể nhịn.

97. Chương 120: Ra Tay Giáo Huấn

- Được, một trăm vạn thì một trăm vạn, xin hai vị thiếu gia chờ một chút, ta phái người đi thu xếp.

Thấy đối phương bá đạo như vậy Nhiếp Khiếu Thiên đành phải thỏa hiệp.

- Một trăm vạn là giá vừa rồi, hiện tại ta đổi ý rồi. Mỗi người một trăm vạn, nhanh lấy ra cho ta.

La Vũ đột nhiên nhếch miệng, trên mặt nở nụ cười nghiền ngẫm.

- Mỗi người một trăm vạn sao?

Nhiếp Khiếu Thiên giật mình.

Mỗi người một trăm vạn là hai trăm vạn, đem cả Nhiếp gia ra bán cũng không có nhiều tiền như vậy a.

- Mỗi người một trăm vạn, ha ha, cái giá không tệ. Ở đây ta có hai đồng phân, mỗi người các người một đồng, các người có muốn hay không?

Đột nhiên bên ngoài vang lên một tiếng cười nhạt, Nhiếp Vân đi tới.

Lời này vừa vang lên trong đại điện thì tất cả mọi người ngây ngốc, mà ngay cả Nhiếp Khiếu Thiên cũng không có kịp phản ứng đã ngây người tại chỗ.

Nhiếp Vân dám nói lời này với người La gia Thần Phong thành, chẳng lẽ không muốn sống hay sao?

Phải biết rằng mặc dù hiện tại Nhiếp gia có một cường giả Khí Tông, nhưng mà so với đại gia tộc lâu năm, từng từng như La gia mà nói quả thực là trên trời dưới đất, không thể đứng cùng nhau. Nói như vậy quả thực là muốn chết.

- Cái gì? người nói cái gì?

La Vũ và La Thần dường như còn chưa nghe rõ cho nên lên tiếng:

- Người nói lại lần nữa?

- ha ha, ở đây ta có hai đồng phân, trên đường đi nếu các người đói thì có thể ăn một miếng, so với tiền tài gì còn sáng khoái hơn a. Đừng có khách khí, cầm lấy đi.

Nhiếp Vân làm như không thấy ánh mắt giết người của hai người, hần cười ha hả, nghênh ngang đi vào trong đại điện, tùy ý ngồi một cái ghế ở trên cao.

- Tốt. Tốt.

La Vũ không ngờ lại đột nhiên xuất hiện một thiếu niên dám nói như vậy, hần tức tới mức như nổ phổi, sắc mặt dữ tợn, trên trán nổi lên gân xanh, lại quay đầu nhìn về phía Nhiếp Khiếu Thiên rồi nói:

- Nhiếp Khiếu Thiên tộc trưởng, gia tộc các người có quy củ rất tốt nha. Ta thấy loại gia tộc có quy củ như vậy không cần phải tiếp tục ở Thần Phong đế quốc. Hiện tại ta sẽ lập tức viết thư, không tới ba ngày, ta dám cam đoan Nhiếp gia các người tuyệt đối chó gà không tha.

Nói xong La Vũ vỗ bàn đứng dậy, lửa giận như là hỏa diễm bay thẳng lên chín tầng trời.

- La Vũ thiếu gia, ngại quá, đây là khuyến tử Nhiếp Vân, nó không biết thân phận của nhị vị, nếu như có nói lời nào mạo phạm, kính xin nhị vị thứ tội.

Nghe thấy đối phương nói lời hung ác như vậy, Nhiếp Khiếu Thiên biến sắc, vội vàng đánh mắt nhìn về phía nhị tử, nói:

- Vân nhi, hai vị này chính là thiếu gia của La gia Thần Phong thành. La gia Thần Phong thành cho dù ở trong đế quốc cũng là gia tộc xếp thứ ba, chỉ là lần này có chút khó khăn cho nên mới tới vay tiền, còn không mau xin lỗi hai người?

- Xin lỗi? Không cần phải nói lời xin lỗi, các người chờ xem quân đội của đế quốc có thể làm được gì đi.

La Vũ ngắt lời Nhiếp Khiếu Thiên, hần bước ra khỏi chỗ ngồi, đi tới chính giữa đại điện, sắc mặt dữ tợn nhìn về phía Nhiếp Vân, nói:

- Nhiếp gia các người dám kiêu ngạo như vậy, xem ra trong tộc nhất định có chứa chấp Yêu tộc, cùng một mạch với người Yêu tộc, như vậy cũng không cần phải tồn tại làm gì.

Cho dù là đại gia tộc trong đế quốc cũng không thể tùy ý bắt nạt kẻ yếu, nếu không sẽ trở thành chuyện để người ta đàm tiếu.

Nhưng mà câu nói đầu tiên của La Vũ đã đổ tội danh lên đầu Nhiếp gia, chỉ cần liên quan tới yêu tộc, cho dù Nhiếp gia có bị diệt tộc thì cũng tuyệt đối không có ai dám nói câu gì.

Đây gọi là quyền lực, là thế lực.

- Người gọi là Nhiếp Vân đúng không? Hôm nay ta sẽ bắt ngươi, đầu treo trên tường, lại cắt từng khối thịt trên người xuống, sau đó lại đại tiện cho ngươi ăn hết, để cho ngươi biết cái giá của việc đắc tội với ta.

La Vũ đứng cách Nhiếp Vân không xa, vẻ mặt dữ tợn nói.

Hắn muốn dùng thiếu gia Nhiếp gia này lập uy.

Từ đó để cho người Nhiếp gia biết rõ quyền uy của La gia hắn không thể bị khiêu khích.

- Đại tiện vẫn là người nên ăn đi, ta cũng không có sở thích như vậy. Nếu như ngươi thực sự muốn ăn, như vậy ta sẽ sai người chuẩn bị một thùng tới. Nếu như không ăn quen, ta có thể bỏ thêm chút hành vào cho ngươi.

Nhiếp Vân ngồi đó, không thêm động đậy, chỉ cười nhạt một tiếng.

- Thêm hành, ăn phân....

Nghe nhi tử nói lời này, triệt để đắc tội với hai vị thiếu gia La gia trước mắt, Nhiếp Khiếu Thiên thiếu chút nữa bị dọa cho bất tỉnh.

Đại trưởng lão mới vừa rồi bị đả thương hai mắt cũng trợn lên, dường như tùy thời sẽ rơi xuống mặt đất, trong miệng lập tức thì thào:

- Xong, xong rồi. La gia nhất định sẽ diệt sát toàn bộ Nhiếp gia chúng ta...

- Đi chết đi.

La Vũ không ngờ tới đối phương chẳng những muốn cho mình ăn phân, mà còn muốn thái hành cho mình, hắn tức giận vô cùng, một cỗ hỏa diễm từ trong đáy lòng thiêu đốt lên, dường như tùy thời đều có thể bạo tạc, nổ tung....

Trước đó hắn gặp cường giả Chí tôn, bản thân tự nhận không may cũng thôi đi. Một thiếu gia của tiểu gia tộc mà cũng dám nói như vậy, quả thực là tội không thể tha thứ.

Miệng rít một tiếng, La Vũ đánh một chưởng về phía Nhiếp Vân.

Lần này lực lượng Bình Giáp cảnh không hề giữ lại mà phóng ra, chân khí hùng hậu tạo thành một cự chùy lớn bằng vạc nước trên không trung, hung hăng đập vào đầu Nhiếp Vân. Dường như chỉ cần bị đập trúng, mặc kệ thực lực người mạnh thể nào cũng sẽ lập tức bị biến thành một đồng bùn nhão, chết oan chết uổng.

- Vũ kỹ Hào tộc hạ phẩm Lạc Rì Đồng chùy, ha ha, có thể bằng vào thực lực Bình Giáp cảnh trung kỳ đánh chiêu này thành như vậy, cũng coi như không tệ.

Nhìn thấy chiêu này đánh úp lại, Nhiếp Vân cười nhạt một tiếng. Hắn nhận ra chiêu số này, tay phải đẩy về phía trước, lập tức ngăn cản chiêu này ở bên ngoài.

- Bình Giáp cảnh sơ kỳ đỉnh? Ta nói tại sao lại dám kiêu ngạo như vậy, hóa ra là có chút vốn liếng. Tuy nhiên một chút vốn liếng đó ở trước mặt ta còn chưa đủ.

Nhìn thấy đối phương ngăn cản công kích của mình, lúc này La Vũ mới biết thực lực của đối phương, Bình Giáp cảnh sơ kỳ đỉnh phong.

Bằng vào tuổi ấy đã có thực lực này quả thực không kém, thế nhưng so với hắn còn kém quá xa.

Cười lớn một tiếng, La Vũ lần nữa đạp bước về phía trước, hai tay vung vẩy, đồng thời đánh ra.

- Hiện tại ta sẽ để cho ngươi thử vũ kỹ Hào tộc thượng phẩm một chút, loại vũ kỹ cấp bậc này chỉ sợ ngay cả nghe người cũng chưa từng nghe qua a. Có thể chết trên vũ kỹ như vậy cũng coi như có mặt mũi. Vũ kỹ Hào tộc thượng phẩm, Phích Lịch lôi hỏa.

98. Chương 121: Sư Phụ Ta Là Chí Tôn (thượng)

La Vũ lại đem tuyệt chiêu đả thương đầu hổ thú đực trước đó thi triển ra.

Hai chưởng cuộn cuộn, hai đầu hỏa long cực kỳ nóng bỏng, giống như vật còn sống. Cái miệng rồng cực lớn mở ra, xoay quanh rồi cắn nuốt về phía Nhiếp Vân.

Trong miệng rồng mang theo tiếng sấm sét đì đùng, dường như chỉ cần bị cắn vào bên trong, cho dù là cường giả Bình Giáp cảnh cũng sẽ bình giáp bị nghiền nát, tử vong đạo vẫn.

- Không biết sống chết. Người đã muốn chết thì đừng có trách ta.

Nhìn thấy tiểu tử này không ngờ vừa mới ra chiêu thứ hai đã là chiêu số tàn nhẫn như vậy, sắc mặt Nhiếp Vân trở nên âm trầm, miệng hừ lạnh một tiếng. Hắn đứng dậy, Đại Liệt nham chưởng thoáng cái được đánh ra, nghênh đón đối phương.

Đại Liệt Nham chưởng tuy rằng là vũ kỹ Hầu tộc thượng phẩm, nhưng mà có thể nói là đứng hàng thứ nhất trong vũ kỹ Hầu tộc thượng phẩm thiên về công kích. Trên không trung lập tức xuất hiện một bàn tay cực lớn. Rồng lửa cực lớn của La Vũ đụng vào bàn tay này lập tức bạo tạc, nổ tung, ngay cả một giây đồng hồ cũng không ngăn cản được.

- Ah, Điều này sao có thể? La Thần, mau tới hỗ trợ.

Không ngờ thiếu niên trước mắt vừa mới ra tay lại có uy thế như vậy, La Vũ giật mình, vội vàng lùi về phía sau rồi kêu lớn.

- Vũ kỹ Hầu tộc thượng phẩm, Phá diệt chi quyền.

La Thần không phải là kẻ ngu, nhìn thấy thiếu niên vừa ra tay hắn đã biết rõ uy lực không tầm thường. Dưới tình huống La Vũ còn chưa hô xong thì hắn đã đánh ra công kích mạnh nhất của mình.

Phá diệt chi quyền, phá vạn pháp, dù bí pháp người có cao cấp, vũ kỹ tuyệt đỉnh tới đâu, một khi nghênh tiếp cũng sẽ bị đánh thành bụi phấn, triệt để hóa thành tro tàn.

- Phích Lịch lôi hỏa, Phá diệt chi quyền, đây đều là vũ kỹ tốt, tuy nhiên để cho các người dùng lại quá lãng phí. Nằm xuống cho ta.

Phích Lịch lôi hỏa của La Vũ, lại thêm Phá Diệt chi quyền của La Thần, uy năng cả hai tăng lên nhiều. Nhưng mà đối với Nhiếp Vân mà nói, vẫn không tính là cái gì. Ngay cả so với trước khi hắn hấp thu yêu hạch cũng còn kém xa, chứ đừng nói là hiện tại.

Cười nhạt một tiếng, Nhiếp Vân lại lần nữa đập ra Đại Liệt nham chưởng.

Lạch cạch.

La Vũ và La Thần đồng thời nằm rạp trên mặt đất, giống như là cá bị ném lên trên vỉ nướng, không ngừng gãy dựa, nhưng mà cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

- Nhất tượng chi lực? Không có đạt tới cấp bậc Khí Tông, làm sao người lại có được nhất tượng chi lực, ta không tin.

Giãy dựa cả buổi, nhưng cảm nhận được lực lượng trấn áp như núi trên thân thể, trong mắt La Vũ tràn ngập hoảng sợ, miệng gầm lên một tiếng.

- Người là cường giả Khí Tông cảnh? Không đúng, người không có khí tức đặc thù của Tông sư, chỉ là Bình Giáp cảnh sơ kỳ, Bình Giáp cảnh sơ kỳ sao có được lực lượng cường đại như vậy chứ?

La Thần cũng sợ hãi.

Nhất tượng chi lực là trình độ lực lượng sau khi đạt tới cấp bậc Khí Tông mới có thể đạt tới, cho dù là Bình Giáp cảnh đỉnh phong cũng tuyệt đối không thể xuất ra như vậy. Hiện tại thiếu niên này chỉ có Bình Giáp cảnh sơ kỳ mà lại có thể xuất ra lực lượng vượt quá tầm hiểu biết và tưởng tượng của bọn hắn.

- Nhất tượng chi lực? Vân nhi có nhất tượng chi lực hay sao?

chẳng những là La Thần và La Vũ khiếp sợ, sắp sập đổ mà ngay cả Nhiếp Khiếu Thiên ở bên trên cũng trợn tròn mắt, không có tin tất cả mọi chuyện mình nhìn thấy trước mắt.

Nhi tử hấn chẳng những trên lời nói chiếm thế thượng phong với hai thiếu gia La gia, mà khi hành động, một chiêu lại có thể đánh cho hai Binh Giáp cảnh trung kỳ nằm sấp xuống mặt đất, chuyện này... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhất tượng chi lực, đây không phải là lực lượng mà chỉ Khí Tông cảnh mới có sao? Hấn cũng chỉ mới vừa vận sử dụng thuần thực, nhi tử hấn sao lại có được?

- Được rồi, gương oai trong gia tộc chúng ta, cũng nên nói tới vấn đề bồi thường đi.

Sau khi dùng một chưởng quét ngã hai người xuống mặt đất, Nhiếp Vân lại lần nữa ngồi xuống, lạnh nhạt nói.

Hiện tại hấn toàn lực đánh ra Đại Liệt nham chưởng, ngay cả cường giả Khí Tông trung kỳ cũng không còn úy kỵ, huống chi là hai tiểu nhân vật Binh Giáp cảnh trung kỳ như vậy chứ? Đừng nói là hai tên này đồng thời ra tay, cho dù là mười người cũng chỉ một cái tát của hấn mà thôi.

- Bồi thường tiền? Người nằm mơ đi. Chỉ sợ người còn không biết gia tộc bọn ta là tồn tại kinh khủng tới bậc nào. Nói cho người biết, đừng nói người là Binh Giáp cảnh, cho dù đạt tới Khí Tông, trước mặt gia tộc ta cũng không là gì. Gia tộc bọn ta tổng cộng có bảy Khí Tông, lão tổ càng là cường giả Tôn cấp. Đắc tội với chúng ta, người nhất định sẽ chết. cho dù hoàng thất của Thần Phong đế quốc cũng không cứu nổi người.

Tuy rằng La Vũ bị khuất nhục rất lớn, nhưng mà cốt khí rất cứng, hấn gào thét, nói ra gia thế của bản thân.

- Không sai, chúng ta sẽ mời cường giả gia tộc tới, gột rửa Lạc Thủy Thành, thay chúng ta báo thù rửa hận. Các người cứ đợi chết đi.

La Thần cũng không cam lòng yếu thế.

- Xem ra các người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Nhiếp Vân khẽ vươn tay nắm lấy hai người như là xách hai con gà con vậy.

Phanh.

Phanh.

Phanh.

Phanh.

Hấn liên tục ra tay, hung hăng tát vào hai má bọn hấn.

Mỗi một cái tát đều dùng chân khí, hai bàn tay lần lượt đánh xuống, gò má của hai người La Vũ, La Thần lập tức sưng lên, hàm răng rơi rụng xuống đất.

- Dám vũ nhục... Các người.. Ah... Chết không yên lành.

Hàm răng rơi xuống, khuôn mặt bị sưng, La Vũ ê a gào thét.

Hấn có thân phận gì chứ? Vừa mới ra đời đã được phong là Vũ Tường hầu, thân là đệ tử La gia, cho dù ở trong Thần Phong thành cũng là tồn tại được người ta nể sợ. Thế nhưng hiện tại lại bị một tiểu tử quê mùa nắm như nắm con gà, lại tát vào mặt. Giống như nô lệ làm sai bị chủ nhân đánh đập vậy, cảm giác địa vị chênh lệch mãnh liệt khiến cho hấn sắp phát điên.

Hai người La Vũ cảm thấy sắp phát điên, Nhiếp Khiếu Thiên và Đại trưởng lão thì không chịu nổi, đã muốn hôn mê.

- Vân nhi, con đã gây ra đại họa rồi con biết không? Bọn hấn vừa mới nói La gia bọn hấn có bảy Khí Tông, một cường giả Tôn cấp, chúng ta đắc tội với người ta như vậy sao có thể sống khá giả được chứ?

Nhiếp Khiếu Thiên sốt ruột tới mức hai tay chà xát vào nhau, hắn không biết nên làm sao bây giờ.

99. Chương 122: Sư Phụ Ta Là Chí Tôn (hạ)

Đạt tới cấp bậc Khí Tông hắn mới hiểu được sự khủng bố của cường giả Tôn cấp. Thực lực của cấp bậc cao nhất trong Khí hải cửu trọng thiên đã vượt qua tường tượng của nhân loại, loại người này nếu như quả thực muốn động thủ với hắn, chỉ sợ chỉ cần một quyền thì cả phủ đệ to lớn của Nhiếp gia sẽ bị san bằng thành bình địa, ngay cả cộng lõng cũng không còn.

- Thiếu gia, người đánh bọn hắc làm ta hả giận, nhưng mà lão già như ta chết cũng không có gì đáng tiếc, nếu như vì vậy mà mang tới tai họa cho gia tộc, cho dù ta chết trăm lần cũng không chuộc lại nỗi tội này a.

Hai mắt đại trưởng lão thì ngốc trệ.

- Phụ thân, Đại trưởng lão, các người yên tâm đi, con sẽ không mang tới tai họa cho gia tộc.

Nhìn thấy bộ dáng của hai người như vậy Nhiếp Vân cảm thấy bất đắc dĩ, thu hồi tâm tư vui đùa, ánh mắt nhìn về phía La Thần và La Vũ:

- Các người đã nghĩ kỹ xem nên bồi thường gì chưa?

- Bồi thường? bồi thường đầu của người... Thù hôm nay... chúng ta nhất định sẽ báo.

La Vũ lần nữa điên cuồng hét lớn, tuy nhiên mới chỉ nói một nửa đã bị người ta đánh cho như là quét rác, mặt tê rần, đã bị một chân của Nhiếp Vân hung hăng giẫm lên.

- Ta cho mặt mũi mà còn không biết xấu hổ, chẳng lẽ các người thực sự cho rằng ta không dám giết các người hay sao?

Hai mắt Nhiếp Vân nheo lại, trong mắt tràn ngập sát ý ngập trời:

- Ở hạp cốc hậu sơn các người đánh lén yêu sủng của sư phụ, sư phụ nể mặt cố nhân nên hảo tâm tha cho các người. Không ngờ các người còn ở nơi này uy hiếp. Muốn giết ta? Chẳng lẽ các người cho rằng đắc tội với một cường giả Chí tôn đỉnh phong là chuyện dễ dàng, muốn chơi đùa hay sao?

- Cái gì?

Những lời này của Nhiếp Vân làm cho Nhiếp Khiếu Thiên, Đại trưởng lão không rõ đầu đuôi. Nhưng mà hai người La Vũ, La Thần này lại sợ tới mức toàn thân co rút lại, thiếu chút nữa không tự chủ được mà tiểu tiện.

Hai người hắc sở dĩ chạy tới Nhiếp gia vợ vết còn không phải là vì đem hết tiền trên người hiến kính cho vị cường giả Tôn cấp kia hay sao?

Tại sao phải hiến kính đối phương? Còn không phải là bởi vì cái tay tiện, muốn giết yêu sủng của cường giả này hay sao? Trời a, vị này không ngờ lại là đồ đệ của đối phương, vận khí của chúng ta thật cuộc như thế nào đây? Giữa đồ đệ và yêu sủng, cho dù dùng đầu ngón chân cũng có thể nhận ra được nhất định là đồ đệ quan trọng hơn. Muốn giết yêu sủng đối phương thì đối phương đã muốn giết hai người bọn hắc, hiện tại lại muốn giết đồ đệ đối phương, như vậy chẳng phải là hai người bọn hắc tự mình muốn chết sao?

Nghĩ vậy hai người cảm thấy sau lưng lạnh buốt, mồ hôi lạnh lần nữa chảy ra toàn thân.

Hai người bọn hắc địa vị ở gia tộc không cao. nếu cao cũng không tới mức ngàn dặm xa xôi chạy đi tìm Ngự trạch đoán kiếm kia. nếu vị cường giả Chí tôn kia thực sự ra tay giết hai người bọn hắc, chỉ sợ chẳng những lão tổ không có báo thù mà còn đưa tới một lượng lớn bảo vật tạ lễ.

Dù sao có người ngốc mới vì hai tiểu nhân vật râu ria như bọn hắc mà đi đắc tội với cường giả Tôn cấp đỉnh phong. Đừng nói là La gia, cho dù là hoàng thất Thần Phong đế quốc cũng không dám.

Tuy nhiên sợ sợ hãi trong lòng lại làm cho hai người La Thần, La Vũ tỉnh táo hơn không ít. Bất quá trong lòng bọn hắn vẫn còn có chút nghi kị, hai người bọn hắn không phải thực sự vận khí tốt như vậy đó chứ? Lần thứ nhất đắc tội với yêu sủng của đối phương, lần thứ hai lại đắc tội với đồ đệ của đối phương...

- Người thực sự là đồ đệ của hắn... Không, là đồ đệ của vị tiền bối kia?

Do dự một chút, La Vũ quyết định vẫn nên xác nhận một chút cho thỏa đáng.

- Hừ, các người cảm thấy ta lừa gạt các người làm gì?

Nhiếp Vân không có trực tiếp trả lời, ngược lại hai tay đẩy về phía trước, chân khí nồng hậu, dày đặc lập tức tạo thành một đầu cự long bằng chân khí, xoay quanh, gầm rú, lực lượng cường đại cho dù so với Khí Tông sơ kỳ cũng không yếu hơn chút nào.

- Nhất định là vật. Nếu như không phải là cường giả Chí tôn tự mình chỉ đạo, người nào có thể dạy ra đồ đệ lợi hại như vậy chứ?

Nhìn thấy đầu cự long bằng Chân khí này, cảm nhận lực lượng có thể giết chết hai người mình, hai người La Vũ, La Thần rốt cuộc cũng biết vừa rồi thiếu niên này quả thực đã hạ thủ lưu tình. Có thể bằng vào tuổi như vậy đã có thực lực như thế, không phải cường giả Chí tôn dạy dỗ thì ai có thể có được thủ đoạn như vậy chứ?

- Hừ, ta biết rõ các người còn chưa tin. Như vậy ta sẽ để cho yêu sủng của sư phụ ra gặp các người, nó bị tổn thương đã được sư phụ dùng đại thần thông chữa trị, chỉ có điều một khi nó đi ra có thể giết các người hay không cũng không nhất định.

Nhiếp Vân thấy hiệu quả chấn nhiếp của mình đạt tới, hắn cười nhạt một tiếng rồi ném ra một quả bom khác.

- Nó giết chúng ta? Chỉ cần người không động thủ, nó giết chúng ta hay không cũng không nhọc tới người... hao tâm tổn trí.

Hai người La Vũ nghe thấy thiếu niên này muốn gọi Hổ thú đi ra, nhin không được thở dài một hơi, chỉ cần nó xuất hiện như vậy hai người bọn hắn có thể xác nhận đối phương không có nói láo. Khi đó cũng nên nhận sai.

Về phần nó có thể giết chết mình hay không, hắc hắc. Hai ngày trước nhìn thấy đầu hổ thú kia, tuy nhiên chỉ là Thành Cương cảnh, lại bị hai người bọn hắn đánh cho bị thương, cho dù dưỡng thương cho tốt, cũng không đủ gây sợ.

Cho dù hiện tại bản thân bị đánh rất thảm, nhưng mà đối phó với một đầu hổ thú Thành Cương cảnh sơ kỳ, như vậy vẫn không có bất kỳ vấn đề gì.

La Vũ, La Thần tự tin vô cùng.

- Không nhọc ta hao tâm tổn trí sao?

Nhiếp Vân nghe vậy trên mặt hiện lên vẻ cổ quái. Hắn chợt hiểu ra cái gì đó, khước miệng nhếch lên, buông lực lượng trấn áp trên vai hai người, nói:

- Được, đây là lời các người nói, đến lúc đó không nên cầu xin ta tha thứ.

- Sẽ không, chúng ta là đệ tử La gia, chỉ cúi đầu với cường giả mà thôi...

- Thực lực người hơn chúng ta, chúng ta tán đồng. Về phần đầu yêu sủng này nha... Nó còn nhỏ tuổi, không phải là huynh đệ của chúng ta, đây là chuyện rất bình thường.

Thấy áp lực trên vai biến mất, hai người La Vũ thở dài, chậm rãi từ trên mặt đất bò dậy.

Rống.

Vừa đứng dậy chợt nghe thấy tiếng gầm rú bên ngoài đại điện, Tiểu hổ đã phóng tới.

- Quả nhiên là đầu hổ thú kia, xem ra hắn không có gạt chúng ta...

100. Chương 123: Không Nhọc Người Hao Tâm Tồn Trí

Tuy rằng trước đó nghe thiếu niên này nói những lời kia hai người đã tin tưởng mười phần. Nhưng mà khi tận mắt nhìn thấy Tiểu hổ, đối với lời nói của Nhiếp Vân bọn hắn đã không còn một tia hoài nghi nào. Đồng thời trong lòng cũng không khỏi cảm thấy bi ai vì số mệnh của mình.

Trước kia đuổi theo rồi đánh yêu sủng của cường giả Chí tôn, hiện tại lại muốn tiêu diệt cả nhà đồ đệ người ta. Nếu như cường giả Chí tôn này nói với gia gia một câu, sợ rằng không cần đối phương ra tay thì gia gia sẽ chủ động chặt đầu hai bọn hắn xuống, lại tự mình đưa tới...

- vị huynh đệ hồ thú này, trước kia chúng ta hiểu lầm, không đánh không quen, nếu như người đã không có việc gì thì tốt rồi...

Tiểu hổ nhìn chằm chằm vào hai người, La Vũ xấu hổ cười cười, gấp gáp nói.

Rống.

Tiểu hổ và hai người này có thù hận giết phụ mẫu, vừa nhìn thấy bọn hắn ở đây hai mắt nó lập tức đỏ hồng, căn bản không nghe lời nói nhảm nào, khí tức Khí Tông đỉnh phong mạnh mẽ từ trong cơ thể tràn ra, giống như sóng gió ngập trời lập tức tuôn ra.

- Con mẹ nó... Khí Tông đỉnh phong, hai ngày trước nó vẫn chỉ là Thành Cương cảnh sơ kỳ cơ mà? Sao lại biến thành Khí Tông đỉnh phong rồi?

- yêu thú Khí Tông đỉnh phong, sức chiến đấu có thể so với Chí tôn sơ kỳ, đắc tội với nó tương đương đắc tội với một cường giả Chí Tôn cấp, trời xanh đất mẹ ơi, ai có thể cứu ta...

Vốn tưởng rằng Tiểu hổ vẫn là Thành Cương cảnh sơ kỳ cho nên hai người lơ đãng, hiện tại đột nhiên cảm nhận được cỗ khí tức này, cả hai sợ tới mức run rẩy, cảm thấy đầu óc rối loạn, sắp phát điên.

Trời ạ, sao đầu hồ thú này lại đột nhiên khủng bố như vậy?

Không nên chơi người như vậy chứ?

Nhớ tới vẻ mặt cổ quái của thiếu niên và lời thề son sắt của hai người, hai người hồi hận tới mức đứt ruột đứt gan, hận không thể hung hăng bạt tai mình mấy cái.

Sớm biết đầu hồ thú này đã đạt tới Khí Tông đỉnh phong, đánh chết mình cũng không gặp a, đây không phải là tự mình ăn đau khổ sao?

- Khí Tông đỉnh phong...

Không riêng gì hai người La Vũ, mà ngay cả Nhiếp Khiếu Thiên và Đại trưởng lão nhìn nhau, bọn họ cũng cảm thấy trời đất quay cuồng.

Đầu yêu sủng này bọn hắn so với ai khác còn rõ ràng hơn, hai ngày trước đó, khi mới ra ngoài chỉ là Thành Cương cảnh sơ kỳ, sao hiện tại lại đạt tới Khí Tông cảnh đỉnh phong rồi?

Ầm ầm.

Không để ý tới hai người sợ hãi, cũng không quan người khác khiếp sợ, khí thế của Tiểu hổ vừa mới phóng ra đã lập tức động thủ, móng vuốt sắc bén đánh về phía trước, không khí vang lên tiếng roẹt sắc bén. Một cỗ khí lãng đặc thù đột nhiên xông về phía hai người.

Đạt tới Khí Tông cảnh, Tiểu hổ đã có phương pháp chiến đấu riêng của mình, không còn đơn thuần là ba chiêu bình thường kia nữa. Lúc này kéo một trào, cho dù không có bất kỳ vũ kỹ gì, nhưng mà dưới lực lượng cường đại, uy lực vẫn không thể khinh thường. Hai người La Vũ, La thần còn chưa kịp phản ứng thì đã cảm thấy ngực đau xót, giống như điều đứt dây, bay rớt ra ngoài.

- Nhiếp Vân thiếu gia, cứu ta. Mới vừa rồi là chúng ta sai, chúng ta nguyện ý bồi thường...

Cảm nhận xương ngực vỡ vụn, hai người làm sao không biết chuyện gì xảy ra cơ chứ? Thân thể còn chưa rơi xuống đất thì đã lớn tiếng kêu gọi...

Yêu thú ra tay không biết nặng nhẹ, nếu như không cầu xin thì hai bọn hắc nhất định sẽ chết cũng không biết bản thân chết như thế nào.

Thấy bọn hắc chịu thua, Nhiếp Vân ngăn cản Tiểu hổ đang xúc động muốn giết chết hai người, hắc cười nhạt một tiếng, nói:

- Không phải mới vừa rồi các người nói không nhọc ta hao tâm tổn trí hay sao?
- Hai chúng ta biết sai rồi, là chúng ta có mắt không trông.

Biết rõ lúc này không cứng rắn được nữa, hai người liên tục cầu xin tha thứ.

Dù sao cho dù chuyện cúi đầu với một đầu yêu thú Khí Tông cảnh đỉnh phong bị người ta biết rõ thì cũng không có ai cười nhạo bọn hắc.

- ách.

Nhìn thấy hai vị đại thiếu gia trước đó hung hăng càn quấy không ai bì nổi, luôn mồm muốn diệt môn lúc này lại giống như hai con chó nhỏ quỳ rạp trên mặt đất cầu xin tha thứ, trở mặt so với lật bàn tay còn nhanh hơn khiến cho Nhiếp Vân bất đắc dĩ.

- Các người đã nhận sai thì nói chuyện bồi thường tiền đi.

Nhiếp Vân biết rõ hiệu quả đã đạt tới, lại bảo Tiểu hổ rời đi.

Tuy rằng hai người này là cừu nhân giết phụ mẫu của Tiểu hổ, nhưng mà bây giờ vẫn không thể giết bọn hắc. Ai có biết đối phương có thủ đoạn đặc thù nào để thông báo cho gia tộc hay không chứ?

Một khi để cho La gia biết rõ đối phương chết ở Nhiếp gia, như vậy chỉ sợ Nhiếp gia sẽ không may.

- Đúng, đúng.

Cổ nén đau đớn trong người mà đứng dậy, hai người nhìn thiếu niên trước mắt rồi chấp tay nói:

- Người đã là đồ đệ của vị Chí tôn tiền bối kia, như vậy chúng ta là người mắt sáng cũng không nói tiếng lóng. Tài vật chúng ta mang từ trong gia tộc ra đã cống hiến cho sư phụ của người. Hiện tại hai bàn tay trắng, căn bản không xuất ra thứ gì tốt, nếu không cũng không tới gia tộc các người đòi mượn tiền a.
- Hai bàn tay trắng? không thể nào chứ?

Sớm đã biết rõ hai người không có tiền cho nên Nhiếp Vân muốn bồi thường cũng không có ý định vơ vét cái gì trên người bọn hắc. Hắc chớp mắt, cười nói:

- Không có tiền, ta thấy vũ kỹ trên người các người không ít. Vũ kỹ Hầu tộc thượng phẩm lưu lại mười tám bộ là được rồi.
- Mười tám bộ vũ kỹ Hầu tộc thượng phẩm sao?

Nghe lời nói của thiếu niên này, hai người thiếu chút nữa không bị tức chết, loại vũ kỹ cấp bậc này hai người chúng ta có được một hai bộ đã không tệ rồi, còn nói mười tám bộ? Người cho rằng chúng là rau cải trắng bán trên chợ, có một nắm sao?

Cho dù tức giận sắp tới ngất đi, nhưng mà hai người không có biểu hiện ra ngoài mà ra vẻ khó xử, nói:

- Những vũ kỹ này là thứ quan trọng trong gia tộc chúng ta, không cho phép truyền ra ngoài. Nếu như tộc trưởng biết chúng ta truyền ra ngoài thì nhất định....

Gia tộc đều coi trọng vũ kỹ của mình, rất ít khi truyền ra ngoài. Không nói đâu xa, từ Nguyên Dương tâm quyết của Nhiếp gia không truyền ra ngoài là có thể nhìn ra được.

Hai người đối phương nói như vậy cũng là sự thực.

Kỳ thực võ kỹ của bọn hắn đối với Nhiếp Vân mà nói cũng là chướng mắt, bởi vì số lượng võ kỹ mà hắn biết so với hai người này còn nhiều hơn.

Sở dĩ còn mở miệng nói vậy là muốn cho tộc nhân tu luyện, mở rộng nội tình gia tộc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-tan-dan-dien>